

Giới thiệu Sủng Tam Phu

Truyện Sủng Tam Phu của tác giả Diệp Y là câu chuyện cổ đại trùng sinh theo chiều hướng sủng văn nhé.

Nàng xuất thân là tướng quân tài giỏi, sống quang minh lỗi lạc, nhưng nàng cũng chỉ là nữ nhi cũng vì người mình yêu hy sinh tất cả, Cùng hán chinh phụ giang sơn đổi lại khi lấy được giang sơn nàng bị hán đem ra trăm thù,thù muội muội của nàng, phong làm hậu.

Linh hồn nàng trôi dạt bị ai. Nhìn ba phu quân mà lòng quặn đau, chết không nhắm mắt.Ông trời cho nàng cơ hội trùng sinh lại quyết tâm thay đổi cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mở đầu -VI THÊ ĐÓI BỤNG.

Đang xuân trong tiết tháng ba, vạn vật phục sinh, không khí tràn ngập tươi vui rộn rã. Tân đế đăng cơ, đất trời càng rực rỡ. Quần thần cung kính quỳ dưới chân hán. Thân mặc long bào, đầu đội mũ rồng, tay cầm ngọc tỷ, uy nghiêm ngồi xuống đế vị. Tân đế Hạ Chính Nghiên, lấy hiệu Huỳnh Tinh, chính thức đăng cơ.

Pháo nổ tung bùng nổ rộn hòa cùng tiếng hò reo, bách tính trong thành kéo nhau ra đường cái. Đoàn quân thẳng tắp một đường hướng ra cổng thành. La Khả Tiệp mặc giáp phục, cười hắc hắc dẫn đầu. Nữ tướng khí áp quân phượng, chiến tích chỉ kém nội tổ phụ của nàng, một lòng trung quân ái quốc. Nay tân đế kế vị, nàng không tiếc thân mình dẫn quân đánh Hoa Quốc, dẹp yên loạn đảng ngoài vùng biên giới. Vó ngựa đi đều chưa từng dừng lại, mọi âm thanh huyền ảo lùi dần sau lưng nàng đến khi không còn nghe thấy gì nữa.

Ngày ấy ra đi qua ba năm mới trở về. Cửa thành rộng mở, dân chúng vui mừng đón tiếp nàng. La Khả Tiệp thúc ngựa phi như bay về hoàng cung, xem ra vẫn còn kịp bữa châu sáng. Nàng nhin không được mong muốn nhanh chóng trở về báo cho hán biết. Hoa Quốc bị hạ, chỉ chờ ký hiệp định trở thành tiểu quốc phụ thuộc triều đình. Loạn đảng trong ngoài đều được quét sạch, nàng mang mầm móng toàn bộ hạ đao trăm thù, thù giết nhầm hơn bỏ sót. Bây giờ giang sơn này nằm trong tay hán vững như bàn thạch.

La Khả Tiệp kéo dây cương, trực tiếp nhảy từ trên ngựa xuống. Một thân giáp phục có phần không chỉnh tề chạy vào đại điện. Nhưng không có thái giám bẩm báo, trong điện không có triều thần, chỉ thấy thấp thoáng dáng người Hạ Chính Nghiên ngồi trên long ý. La Khả Tiệp nhất thời nhìn không ra biểu cảm của hán.

Nàng quỳ gối, ôm quyền hành lễ:

“Thần La Khả Tiệp tham kiến hoàng thượng. Hoàng thượng...”

Lời còn chưa dứt Hạ Chính Nghiên đã nhàn nhạt cất ngang: “Được rồi. Ái khanh đứng lên đi.”

“Tạ hoàng thượng.”

La Khả Tiệp đứng thẳng, bộ giáp phục nặng trĩu gây khó khăn trong việc cử động. Thân thể mệt mỏi, nhưng nàng miễn cưỡng vẫn có thể đứng vững. La Khả Tiệp háp háy đôi mắt hơi nhoe đi vì cát bụi dặm trường, nhất thời chưa nhìn rõ biểu cảm khác thường ẩn hiện trên gương mặt đế vương. Vươn tay sang hai bên, nàng vui mừng báo tin:

“Hoàng thượng, Hoa Quốc đã lui binh, chờ triều đình cử sứ giả chọn ngày ký hiệp định. Còn có bè phái Dương Vương toàn bộ đều được quét sạch, cừu tộc chu di. Hơn nữa...”

“Được rồi. La ái khanh, trẫm đã biết.”

Hạ Chính Nghiên lần nữa phát tay ngắt lời La Khả Tiệp. Cơ miệng nàng cứng lại, chỉ biết đem những lời muốn nói chôn xuống. Nàng cảm nhận được hán không vui, cũng nhận ra bầu không khí quý dị bao trùm khắp chính điện.

Hán rời khỏi long ý, từ trên ngai cao từng bước đi về phía nàng. Chưa từng nghĩ đặt hán giữa vàng son hoa gấm lại rực rỡ uy nghiêm bức này. Đại điện đăng cơ nàng không tới dự, cũng từng vô số lần hình dung hán mặc long bào thượng triều sẽ như thế nào, đến khi tận mắt chứng kiến lại không kiềm được choáng ngợp. La Khả Tiệp nghe rõ ràng tiếng hít thở của bản thân, cả tiếng bước chân của hán. Nàng không khỏi quần bách, đành một mực cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

“Thời gian qua đã ủy khuất khanh.”

Mãi một lúc sau tiếng nói trầm thấp của Hạ Chính Nghiên vọng đến, rất gần. Ánh mắt nàng vừa khéo bắt được mũi hài thù tình tề, La Khả Tiệp chấp tay cúi người: “Cống hiến vì hoàng thượng là phúc phận của thần.”

Dứt lời, nàng vẫn cúi đầu như cũ. Bên tai thoáng nghe tiếng thờ dài. La Khả Tiệp chợt băng khuôn, điện hạ còn lo ngại điều gì? Nhưng vì lẽ quân thần liền một mực im lặng. Thời gian bên trong đại điện cứ lẳng lẳng lướt đi, đến khi Hạ Chính Nghiên lên tiếng không biết đã qua bao lâu.

“La ái khanh đã ở bên cạnh trẫm tám năm. Ba năm biên giới, ba năm Hoa Quốc, còn lại hai năm cũng không nhớ đã nói qua với nhau bao nhiêu lời.”

Lòng La Khả Tiệp nhất thời chấn động, nàng lập tức quỳ xuống, rồi rít thưa:

“Đều là quân thần khác biệt. Hoàng thượng, thần hữu lực vô mưu, chỉ có thể ra sức vì non sông, mong người bình định thiên hạ, chấn hưng Hoàng Quốc.”

“Hay cho câu bình định thiên hạ, chấn hưng Hoàng Quốc. La ái khanh, đừng quên nàng chỉ là thân nhi nữ.”

Lời hần nói không nghe ra hỷ nộ, càng không có châm biếm hay ngợi khen. La Khả Tiệp cả kinh, bên tai nghe như ầm ầm từng đạo lôi phong. Đừng quên bản thân chỉ là thân nhi nữ, lời này có ý gì?

Tâm nàng loạn như tơ vò, trong một khắc không biết phải xử sự thế nào mới phải. Toàn thân La Khả Tiệp cứng ngắt, cho tới khi Hạ Chính Nghiên đưa tay nâng nàng dậy, nàng mới miễn cưỡng có thể cử động.

“Bình quyền La gia nàng nắm trong tay đã lâu, đến lúc giao lại hồ phù cho trẫm rồi.”

La Khả Tiệp còn chưa đứng vững đã bị một lời này trực tiếp giáng xuống, đầu óc choáng váng. Nàng bước lùi về sau, cánh môi vừa hé mở, chưa kịp thốt lên lời đã nghe phập một tiếng.

Đoàn kiếm găm vào ngực trái, xuyên qua tim La Khả Tiệp. Toàn thân nàng nặng trĩu ngã xuống. Trước mắt nàng nhạt nhòa, chỉ thoáng lướt qua nụ cười nhàn nhạt trên gương mặt Hạ Chính Nghiên. Đến cuối cùng tồn đọng trong mắt nàng là hình ảnh kim long giường ngũ trảo khắc trên trần điện.

Hạ Chính Nghiên khom người, bàn tay vươn ra vuốt mắt nàng. Hần thấp giọng thì thầm: “Làm hòn đá kê chân cho trẫm, người nên cảm thấy vui mừng, dưới hoàng trướng vì Hoàng Quốc tụng kinh cầu Phật đi!”

Hạ Chính Nghiên đứng thẳng dậy, phất tay áo bước nhanh ra ngoài, căn dặn thái giám thiếp thân: “Truyền khẩu dụ của trẫm, La tướng quân âm mưu hành thích trẫm bất thành đã xử quyết tại chỗ. Niệm tình La gia dòi dòi vì Hoàng Quốc ra sức, chỉ cần La Hoàng đề đơn cắt đứt quan hệ với La Khả Tiệp trẫm sẽ xem như chuyện này không can dự đến La gia.”

Linh hồn La Khả Tiệp rời khỏi thân xác, chứng kiến một màn phế liệt tâm tề. Tâm nàng hóa tro tàn, đau đớn thể xác đã không còn, chỉ có bi ai trần thế.

Trước mắt mờ ảo một mảng mông lung, thân xác nàng bị vứt ra bãi tha ma. Binh lính nhanh chóng bao vây La tướng phủ, nàng nuốt nước mắt nhìn tất cả sụp đổ. Lại thấy ba nam nhân đứng trước tiền môn. Bọn hần trên danh nghĩa là phu quân, thị lang của nàng. Lúc này nàng táng mạng, bọn hần nên vui mừng mới phải. Tự do, tự tôn gì đó đã nằm trong tay rồi.

“Đại nhân, chuyện xảy ra ta không rõ thực hư, chỉ xin đại nhân cho ta biết thân xác thể chủ giờ đang ở đâu để chúng ta an táng cho nàng.” - Mộ Viễn Kỳ quỳ xuống, đạm mạc thưa.

Liền đó Cẩm Giai Hạo và An Hành cùng trên dưới nha hoàn gia nô của La tướng phủ đồng loạt quỳ xuống. Tiết Doãn đã cùng nàng vào sinh ra tử không ít lần, liền không do dự trả lời Mộ Viễn Kỳ:

“Ta nghe nói hoàng thượng cho người mang xác của La tướng quân ra bãi tha ma rồi. Kê làm thần, thân bất do kỷ. Kính nhờ Mộ công tử an táng nàng, để nàng sớm ngày chuyển thể.”

“Ta đại nhân.”

Mộ Viễn Kỳ đáp lời, liền đó bước nhanh đến bãi tha ma ở ngoại thành. Cẩm Giai Hạo dẫn An Hành cùng trên dưới tướng phủ theo sau. Mất một đêm mưa tầm tã, bọn họ mới từ trong bãi tha ma tìm ra xác nàng chôn dưới một đám thi thể phạm nhân. Cẩm Giai Hạo vuốt thanh Khanh Chân kiếm đeo bên thắt lưng nàng. Giáp phục còn trên người, đao kiếm chưa tuốt vỏ, nàng mưu sát hoàng đế thế nào? An Hành ngậy ngốc vén mái tóc rũ loạn che trên mặt nàng. Nước mắt chậm rãi rơi xuống. Trên dưới La tướng phủ đồng loạt quỳ trước thi thể nàng, hô một tiếng “Tướng quân!” thể lương, đau đớn.

Bọn họ mang xác nàng đến chân núi Lan Châu. Gia đình hi hục đào huyệt, vùi nha hoàn tiến đến chải tóc cho nàng, thay xiêm y màu đỏ hoàng hôn nàng thích nhất. Đến khi lấp đất cuối cùng đổ xuống, bọn họ đã khóc đến tê tái cả người. Mộ Viễn Kỳ khắc xong cho nàng tám bài vị, mới chậm rãi lên tiếng:

“Tâm lòng của các người La tướng quân trên trời hần đã nhìn thấu. Nay La tướng phủ không còn gì có thể cho mọi người, đành ủy khuất mọi người đến từ đâu thì quay về chỗ đó, tìm chỗ an cư lạc nghiệp.”

Bọn họ đứng lặng nhìn Mộ Viễn Kỳ rồi lại nhìn tấm bia đề chữ “Hoàng Quốc tướng quân La Khả Tiệp chi mộ” rất lâu, sau đó từng người từng người rời khỏi. Con gió dữ thổi qua tán cây tùng ngàn năm, chỉ còn lại mình Mộ Viễn Kỳ. Chàng chậm rãi ngồi xuống gốc cây, bàn tay vuốt ve lớp đất ẩm. Nàng đang nằm bên dưới. Cách bảy tầng đất xa vời như vậy, những gì thuộc về nàng chỉ còn là hồi ức. Nhắm mắt lại chẳng như có thể thấy nàng vận y phục màu hoàng hôn đứng trên tường thành nhìn về phía xa xăm.

“Phu nhân, xung quanh tĩnh lặng như vậy nàng hẳn rất tịch mịch. Để vì phu ở lại bồi nàng được không?”

Dứt lời chàng lấy xuống huyền cầm đeo trên vai, ngón tay lướt trên dây đàn tấu lên một khúc lại một khúc đẹp đẽ.

“Không cần. Viễn Kỳ, không cần vì ta như vậy!”

La Khả Tiệp nghẹn ngào, bàn tay vươn đến nhưng không thể chạm vào chàng. Tiếng đàn tan trong không gian, thanh tao biết mấy, đẹp đẽ biết mấy. Tiếng đàn chưa dứt bên tai nàng đã văng vẳng âm giọng trầm thấp. Nghe ra mới biết là kinh thư Phật pháp.

Chớp mắt cảnh vật đã thay đổi. Trước mắt La Khả Tiệp là Linh Sơn Tự, một ngôi chùa ở vùng núi Lan Châu. Vẻ đẹp thoát tục, thiêng liêng ở nơi này không thể dời đi tầm mắt La Khả Tiệp đặt trên người Cẩm Giai Hạo. Hắn mặc áo lam, mái đầu trọc nhẵn, một tay gõ mõ, một tay sa tràng hạt hồ phách, chuyên tâm tụng kinh siêu độ. Kinh thư từng chữ từng chữ sáng lóa truyền từ trong miệng hắn bao quanh lấy nàng. Linh hồn La Khả Tiệp nhẹ bẫng. Chưa kịp nhận ra huyền cơ của sự việc, cảnh vật trước mắt một lần nữa thay đổi.

Nơi này dù có chết nàng cũng không thể quên. Mưa lớn ngày một nặng hạt. La Khả Tiệp chết lặng nhìn An Hành co ro bên dưới lân sư đá trước tiền môn phủ đệ của nàng. Không, phủ đệ đã từng là của nàng. Bằng chứng là tấm bảng “La tướng chi phủ” An Hành ôm khư khư trong lòng. Vào cái ngày nàng cho người treo lên tấm bảng “La tướng chi phủ” nạm vàng do tiên đế ngự ban, sau đó làm chủ toàn phủ đệ danh giá, kế thừa chức tước của nội tổ phụ, đã khiến không ít người ngưỡng mộ, còn có đồ kị, ghen ghét.

Hôm nay nàng gánh trên vai tiếng nhơ hành thích hoàng đế, bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa, hẳn không hiếm lạ người vui mừng.

La Khả Tiệp quý gối trước mặt An Hành. Tay còn lại của y ôm chặt tấm gỗ trông có vẻ mục nát, bên trên đề ba chữ “La Khả Tiệp” bằng máu nguệch ngoạc. Nhìn ngón tay nứt toác, máu khô đỏ sẫm loe loét, lại không thấy móng, đáy lòng nàng dâng lên từng cổ chua chát. An Hành không biết chữ, nàng nói dạy y viết chữ, nhưng cuối cùng chẳng hề tâm dạy được bao nhiêu ngày liền ném đại cho y quyển “Bách gia tính” (1). Sau đó chinh chiến liên miên, nào có nhớ đến. Vậy mà y lại từ trong quyển “Bách gia tính” viết được tên nàng. Phần tình cảm này tính làm sao cho hết.

Hai mươi năm linh hồn La Khả Tiệp lưu lạc trên dương thế, đường xuống hoàng tuyền chẳng thấy đâu. Hai mươi năm chẳng nhìn ngắm thế sự, chỉ chuyên tâm theo dõi ba người nam nhân. Nghe đâu bảy ngày sau khi La Khả Tiệp mất, Hạ Chính Nghiên phong La Thùy Khê làm hậu. Tiếng thơm của hắn truyền đến cả Linh Sơn Tự. Nào là nhị tiểu thư La gia bất trung nhưng hoàng thượng không bắt nghĩa. Ngài không quy chụp tội trạng lên đầu La gia, chu di cử tộc, ngược lại còn đối với tứ tiểu thư La Thùy Khê một mảnh tình thâm. Chuyện lưu truyền trong nhân thế trở thành đề tài cho thi sĩ trên dưới Hoàng Quốc.

Hai mươi năm qua đi không ai còn nhớ đến vị La gia nữ tướng ba năm biên giới, hơn hai năm Hoa Quốc, còn có ba tháng diệt trừ loạn đảng Dương Vương, chấn hưng bờ cõi.

La Khả Tiệp đứng trước bia mộ của bản thân. Hai mươi năm qua Mộ Viễn Kỳ ở bên coi giữ. Tiếng đàn văng vẳng thanh tao, còn có giọng nói trầm thấp thì thâm kinh thư rót vào tai nàng, cả hình ảnh nam tử ngầy ngốc đáng thương khám sâu trong linh hồn nàng. La Khả Tiệp đặt tay lên tìm tự nhận không thẹn với bất kì điều gì. Phò minh quân, dẹp loạn đảng, một lòng trung quân ái quốc. Chỉ vì ánh mắt, nụ cười của quân vương mà tự nguyện dâng hiến cả đời. Thế mà đảng cơ ba năm, giang sơn yên bình, hắn liền mang nàng ra trăm thù, thú muội muội của nàng, phong làm hậu.

Một người xuất gia quy y, nguyện vì nàng tụng kinh niệm Phật, cầu cho nàng kiếp sau chỉ có khoái hoạt hạnh phúc.

Một người lẳng lặng ngồi bên mộ nàng, ngày ngày tấu khúc, gảy cầm, sợ nàng chết rồi sẽ tịch tịch, buồn bã. Thế cả đời để tang nàng, không tái giá, không thú thê.

Một người vì nàng từ ngu ngốc hóa điên loạn, phủ phục trước cửa phủ một bước không rời. Sau khi nàng mất, phủ đệ bị tịch biên, nhưng hắn vẫn cố chấp ôm lấy tấm bảng “La tướng chi phủ”. Trở thành khát cái bị người đời phi nhổ, ức hiếp.

La Khả Tiệp không thẹn với non sông nhưng cuối cùng đã bỏ lỡ ba nam nhân này, nhất nhất đâm đầu vào hư tình giả ý. Nàng chưa từng đối xử thật tâm với bọn họ cho đúng đạo phu thê. Một đời này của nàng có mắt như mù. Chỉ tiếc rằng khi nhận ra đã quá muộn, nếu có thể làm lại, dù có nghịch thiên, dù có cô phụ cả thiên hạ, cũng không phụ bọn hắn.

Ánh sáng mở ra con đường mơ hồ trước mắt. Hai mươi năm qua đi đến lúc này hoàng tuyền đã mở lối. Hóa ra nếu không có sự việc kia, nàng còn có thể sống được hai mươi năm. Chỉ là vườn bần này, chấp niệm này, đành hẹn kiếp sau tương ngộ hóa giải. Linh hồn La Khả Tiệp lướt đi trên con đường ngập ánh sáng, vừa được một đoạn trước mắt đã nhạt nhòa hư ảo.

(1): Bách gia tính = họ của trăm nhà: là một văn bản ghi lại các họ phổ biến của người Trung Quốc. Văn bản này được soạn vào đầu thời Bắc Tống. Ban đầu danh sách có 411 họ, sau đó tăng lên 504 họ, gồm 444 họ đơn (chỉ gồm một chữ, ví dụ Triệu, Hồ,...) và 60 họ kép (gồm hai chữ, ví dụ Tư Mã, Gia Cát,...). Hiện nay có khoảng 800 họ phát sinh từ văn bản gốc này.)

La Khả Tiệp khẽ “ừm” một tiếng, mí mắt nặng nề nâng lên. Ánh sáng xuyên qua tấm bạt bằng vải thô nhìn có chút quen thuộc. Nàng hít một hơi thật sâu, chớp mắt ngồi dậy. Sau đầu đau nhứt khó chịu, La Khả Tiệp nhủ mi. Không lẽ nàng chuyển thế rồi? Nhưng đầu thai làm sao cơ thể trưởng thành nhanh vậy? Nàng nhìn gò đôi đáng tự hào bên dưới lớp trung y mà nhủ thầm. Có chút gì đó không đúng lắm.

Nàng đảo mắt một vòng. Nào án thư, bảng đồ lục quốc căng trên mép lều, còn vài vật dụng linh tinh, cả chiếc trường kỷ nàng đang nằm y hệt chiếc nàng tự đóng bằng tre ở kiếp trước. La Khả Tiệp đưa tay nâng đầu, bàn tay chạm phải dải băng thật dày. Nàng chau mày, tâm trí rối rắm. Khung cảnh này thật quen mắt.

La Khả Tiệp quay cuồng trong mớ hỗn loạn, bên ngoài truyền đến tiếng sột soạt, nữ tử vận thanh y nhanh nhẹn tiến vào. Vừa thấy La Khả Tiệp nàng ta

liền vui vẻ sấn tới bên trường kỷ, hồ hởi reo lên: “Tiểu thư, người tỉnh rồi!”

“Hà Mai? Sao người lại ở đây?” La Khả Tiệp sững sốt. Không phải nàng ta được tấn phong quý tần, đang ở trong hoàng cung ăn sung mặc sướng, thỉnh thoảng diễn trò tỳ muội hậu cung tình thâm với La Thủy Khê sao? Thế nào lại trở về làm nha hoàn của nàng rồi?

Nhận thấy biểu cảm khác thường trên gương mặt La Khả Tiệp, Hà Mai nghiêng đầu tươi cười: “Nô tỳ không ở bên cạnh hầu hạ tiểu thư thì ở đâu ạ?”

La Khả Tiệp nuốt xuống hai chữ “hoàng cung” ở khoé môi. Nàng đặt tay lên xoa đầu, cẩn thận suy nghĩ một lúc mới mở lời: “Đây là lúc nào rồi?”

“Đã là đầu giờ tỵ (9h sáng) rồi ạ.” Hà Mai cung kính đáp lời.

“Chúng ta đang ở đâu?” La Khả Tiệp lại hỏi.

“Đại quân đang đóng ở An Lạc Quan ạ.” Hà Mai vẫn giữ giọng điệu lễ độ, nhưng đáy mắt loé lên tia kì dị. Không lẽ tướng quân ngã đến ngu rồi?

La Khả Tiệp đẩy ánh mắt nhìn luồng sáng bên ngoài. Âm thanh huyền ảo, tiếng bước chân của binh sĩ, tiếng kêu rên thê lương. Mọi thứ chân thực sinh động như vậy, nàng không phải đang nằm mơ chứ? La Khả Tiệp thất thần rất lâu, bỏ quên sự tồn tại của Hà Mai bên cạnh. Nàng ta mất kiên nhẫn, nhỏ giọng dò hỏi: “Tiểu thư, đầu của người...”

Hà Mai thành công thu hút sự chú ý của La Khả Tiệp. Nàng quay sang hỏi: “Ta làm sao lại bị thương thành thế này?”

Nếu nàng nhớ không lầm kiếp trước trong ba tháng truy lùng bè cánh Dương Vương, nàng từng bị thương do...

“Đều tại An công tử ngu ngốc đó!” Hà Mai một bộ dáng tức giận đến giẫm chân bịch bịch xuống đất, trông rất khoa trương, nhưng không đủ để che lấp đôi mắt thoảng ánh lên tia sáng mừng rỡ. Hà Mai tiếp tục: “Hắn còn không xem mình là cái dạng gì, dám nói tiểu thư rình hãm tử, còn lấy đá ném tiểu thư bị thương. Hừ, rõ ràng chỉ là một kẻ ngu ngốc đần độn thôi, không bằng một phần vạn của...”

La Khả Tiệp nghe những lời này lập tức lạnh nhạt từng Hà Mai. Nàng ta sợ đến run người, hai chữ “điện hạ” hung hãn nuốt xuống. Hà Mai cúi đầu, chớp mắt dè chừng dò xét La Khả Tiệp.

“Người gọi An Hành vào đây.” Nàng thờ dãi một hơi, phất tay phân phó.

Hà Mai thờ phào nhẹ nhõm, nhìn kỹ mới thấy La Khả Tiệp ngoài vẻ mặt nhăn nhó khó chịu vì thương tích ra không có biểu cảm dư thừa nào. Nàng ta “vâng” một tiếng rồi bước nhanh ra ngoài, tự trấn an bản thân nhìn nhầm.

Mất thấy Hà Mai rồi đi, La Khả Tiệp hít sâu thở dài từng đợt, tay đặt bên ngực trái cảm nhận nhịp tim đập thình thịch. Thật kì diệu, nàng thế mà trùng sinh rồi! Tâm La Khả Tiệp không khỏi run rẩy kịch liệt vì vui mừng. Trời cao thương xót nàng, cho nàng làm lại một đời còn vương bận nhiều nỗi tiếc này. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại La Khả Tiệp có chút mất mát, nếu nàng trùng sinh vào thời điểm trước khi Hạ Chính Nghiên đăng cơ thì tốt biết mấy. Nàng có thể thuận tiện báo thù cho bản thân, làm gì có chuyện xả thân bán mạng vì kẻ đối với mình hư tình giả ý.

Nghĩ đến điểm này, lại nhớ một đời trước vì cái chết của nàng ba người kia đã bị thương thống khổ thế nào, nắm tay La Khả Tiệp bất giác siết chặt, trái tim nhói lên từng đợt.

Bên tai truyền đến tiếng động, Hà Mai nhanh nhẹn bước vào, lễ độ cúi người: “Tiểu thư, nô tỳ mang An công tử đến.”

Dứt lời Hà Mai đứng nép sang một bên, để lộ người thiếu niên khép nép sợ hãi. An Hành là tam thiếu gia của phủ Ưông Hầu, lại do di nương thân phận thấp kém sinh ra. Từ nhỏ y đã không được ai coi trọng, thêm bệnh si ngốc bẩm sinh, tuổi đã mười tám nhưng hành động chỉ như một nam hài lên ba, càng khiến trên dưới Hầu phủ không ai để ý vào mắt.

La Khả Tiệp sững sờ một lúc nhìn An Hành. Vóc người y khá cao, nhưng vô cùng gầy, dường như chỉ cần gió lớn thổi qua đã đủ làm y nghiêng ngã. Mái đầu đen nhánh tuy tiện buột loạn, nửa trong nửa ngoài, cặp mắt ngẩn nước chực chờ rơi lệ, hai bàn tay nắm chặt lấy y phục, các khớp xương trắng bệch. Nhìn dáng vẻ của An Hành lúc này, tâm La Khả Tiệp nhói lên từng đợt, bất tri bất giác rơi nước mắt.

Hà Mai thấy La Khả Tiệp lệ rơi đầy mặt phút chốc ngạc nhiên đến cứng người. An Hành lại không biết thế nào, tiến đến lau loạn trên mặt nàng, bối rối: “Tiệp...Tiệp...đau...khóc...không...không...”

Câu từ vụng về nhưng La Khả Tiệp hiểu y muốn nói gì. Nàng để mặc bàn tay An Hành sờ loạn, lau nước mắt cho mình. Hơi ấm từ lòng bàn tay y truyền đến giúp nàng biết mọi thứ là thực, nàng không có nằm mộng.

“Tiểu Hành...”

La Khả Tiệp vừa muốn chạm vào An Hành, Hà Mai đã vội vàng đẩy y ngã xuống đất. An Hành “a” một tiếng thét lên, lòng bàn tay đã xuất hiện vết đỏ, máu chậm rãi nhỏ xuống. Hà Mai hừ lạnh: “Tên ngốc người còn dám động tay động chân với tiểu thư? Tiểu thư đã bị người đánh thành ra thế này, còn để bè phái của Dương Vương chạy mất. Tên ngu nhà người thật không biết xấu hổ...”

Hà Mai chỉ vào mặt An Hành chửi đến ngày càng hăng say. Chỉ nghe bốp một tiếng, La Khả Tiệp đã giáng một bạt tay vào mặt Hà Mai. Nàng là người tập võ, khí lực xuất ra hiển nhiên mạnh hơn người thường. Khoé môi Hà Mai rỉ máu, nàng ta lao đảo ngã xuống, giương cặp mắt bàng hoàng lên.

“Cút ra ngoài cho ta!” La Khả Tiệp chỉ ra cửa lều, lớn tiếng quát.

“Nhưng tiểu thư...” Hà Mai rung rung nước mắt.

“Cút!”

La Khả Tiệp nghiêng răng, giọng điệu nghe ra không còn chút kiên nhẫn. Hà Mai bung mặt khóc, một bộ dáng ủy khuất chạy mất. La Khả Tiệp nhìn theo bóng lưng nàng ta, trong lòng trực tiếp đem Hà Mai lăng trì hàng vạn lần. Thì ra nàng nuôi con bạch nhãn lang này bên người mà không hay biết. Kiếp trước chính vì những lời khích tướng, chia rẽ của Hà Mai, La Khả Tiệp đã đánh An Hành chỉ còn nửa cái mạng, còn sai người mang y vút về La tướng phủ. Nàng thế mà lại nhất mực tin tưởng, trận chiến nào cũng mang Hà Mai theo, còn tiện nghi cho hàng ta mật báo hưởng lợi. La Khả Tiệp nghiêng răng, bàn tay siết chặt kêu răng rắc. Mới đầu là tận trung, sau đó thì bỏ lên long sán, bay lên cảnh cao làm phượng hoàng. Nàng nhất thời quên mất Hà Mai là do Hạ Chính Nghiên ban tặng cho nàng, còn nhớ lúc đó hành động này của hắn khiến nàng vui mừng biết bao nhiêu. Giờ nghĩ lại mới thấy từ đầu đến cuối Hà Mai đúng là tận trung, nhưng không phải với La Khả Tiệp mà là với Hạ Chính Nghiên. La Khả Tiệp hừ lạnh một tiếng, đời này nàng ta đừng nghĩ chiếm được chút tiện nghi nào từ nàng. Chờ rồi xem, Hà Mai bất trung thì đừng trách La Khả Tiệp bất nghĩa.

“Không...đừng...không đánh...không...” An Hành đột nhiên co người lại thành một khối, sợ hãi run rẩy.

La Khả Tiệp nhìn thấy mà đau lòng. Chắc hẳn đáng về hung tợn của nàng đã dọa đến y. Tâm hồn y chỉ như đứa trẻ, mong manh như vậy, nàng một chút cũng không muốn thương tổn. Kiếp trước lại nghĩ vì y mà đề xống mất bọn người Dương Vương, ra tay trừng phạt y nặng nề. Nghĩ lại một kiếm Hạ Chính Nghiên cho nàng so với những gì nàng đã giày vò ba phu quân hãy còn rất nhẹ.

La Khả Tiệp cúi người, quỳ một chân xuống, bàn tay vươn đến chạm vào An Hành. “Tiểu Hành...” An Hành bài xích hành động của nàng, sợ hãi rút về phía sau. La Khả Tiệp không bỏ cuộc, nàng quỳ hẳn xuống, một tay kéo y ôm vào lòng. Nàng vỗ nhẹ lên lưng y, nhỏ giọng trấn an: “Tiểu Hành, không phải sợ. Tiệp Tiệp không nỡ chàng. Tiệp Tiệp mắng người xấu. Người xấu bắt nạt chàng có phải không?”

Lòng ngực La Khả Tiệp ấm áp, cái ôm dịu dàng cùng cử chỉ quan tâm giúp An Hành bình tĩnh. Y mờ mịt ngẩn ra nhìn nàng. Có chút không đúng nha. Y đã làm nàng bị thương, máu chảy nhiều như vậy, còn nghe mọi người nói y làm hỏng chuyện của nàng, nàng sẽ tức giận. Lúc trước phụ thân cùng mấy ca ca, tỷ tỷ cứ tức giận liên đánh y, không cho y ăn cơm. Y còn đang lo sợ nàng cũng sẽ giống như vậy, kết quả nàng lại ôm y. Cái ôm này còn rất dễ chịu, rất ấm áp nha.

An Hành vòng tay qua người La Khả Tiệp, rúc trong lòng nàng, đầu còn cọ qua cọ lại. Bộ dáng của y khiến La Khả Tiệp tưởng y còn sợ hãi. Nàng vuốt nhẹ mái tóc An Hành, không nhanh không chậm nói: “Sau này nếu có người xấu bắt nạt chàng cứ trực tiếp đánh lại, không cần nói với ta, có biết không?”

An Hành ngước mặt lên nhìn La Khả Tiệp, thành thật trả lời: “Không được. Tiểu Hành ngốc, Tiểu Hành không đánh người.”

“Chàng không có ngốc.” La Khả Tiệp cắt ngang lời An Hành, nàng nói “Kẻ nào nói chàng ngốc cũng đánh thật đau vào.”

An Hành nhìn về kiên định của nàng, suy nghĩ gì đó một lúc mới do dự mở lời: “Thật sự có thể đánh sao?”

“Có thể.” La Khả Tiệp mỉm cười. Bất kỳ ai nói y ngốc, bắt nạt y đều phải đánh, còn lại hậu quả cứ để nàng lo là được.

“Vây...vây...ngéo tay đi!” Hai mắt An Hành sáng lên, y đưa ngón út về phía La Khả Tiệp.

Biểu cảm trên gương mặt nàng phi thường đặc sắc. Kẻ nào dám đôn phu quân của nàng ngốc? Y rõ ràng thông minh như vậy, chẳng những biết y thuật mà còn biết sợ nàng nuốt lời. Có chỗ nào ngốc nghếch đây? La Khả Tiệp đan ngón út vào ngón út của y, vui vẻ gật đầu “Được, ngéo tay.”

“Hay quá!” An Hành nhất thời phấn khích giơ thẳng hai tay lên đứng phất dậy. Bàn tay y trượt qua vết thương của La Khả Tiệp. Nàng nhủ mảy kêu đau. An Hành hốt hoảng vội vàng ôm đầu nàng, mở miệng thối phù phù: “Xin lỗi. Tiệp Tiệp, không đau. Tiểu Hành giúp Tiệp Tiệp thổi, sẽ không đau.”

An Hành chuyên tâm thổi đến tóc mai của La Khả Tiệp bay loạn. Nàng chăm chú nhìn hành động của y, không hiểu sao lại thấy đáng yêu vô cùng, trong lòng như rót mật. Bên trong lều của La Khả Tiệp bất chợt im lặng, bên tai chỉ truyền đến tiếng thổi phù phù. Không biết An Hành thổi qua bao lâu, y bất chợt dừng lại, kéo nàng ấn xuống trường kỷ. An Hành kéo chân đắp qua người La Khả Tiệp, rồi rít dạn dò: “Tiệp Tiệp nằm nghỉ, nằm nghỉ sẽ không đau nữa.”

La Khả Tiệp dán chặt cặp mắt trên người An Hành. Y bị nàng nhìn đến ngứa ngáy, đưa tay quơ loạn: “Tiệp Tiệp ngủ, để Tiểu Hành đi xem người khác.”

La Khả Tiệp biết người khác trong miệng An Hành chính là những binh sĩ bị thương. Y thuật của An Hành rất khá, đó là lý do nàng mang y đến đây. Lại nghĩ y phải chạy qua chạy lại vất vả, La Khả Tiệp nắm lấy tay áo của An Hành, ngăn y lại: “Tiểu Hành, gọi vài y nữ với Hà Mai đi làm thay chàng đi.”

“Còn Tiểu Hành thì sao?” An Hành rung rung hỏi, nàng sẽ không mắng y vô dụng, ngu ngốc giống phụ thân và ca ca chứ?

“Tiểu Hành đi nấu cơm cho Tiệp Tiệp được không?” La Khả Tiệp vui vẻ cười. Nhìn An Hành một bộ dáng do dự, La Khả Tiệp đưa tay lên xoa bụng, dài giọng nói “Tiểu Hành, vì thế đói bụng.”

An Hành thấy nàng nhủ mảy, lại còn xoa bụng, lập tức gật đầu không đắn đo “Để Tiểu Hành đi nấu cơm cho Tiệp Tiệp ăn!”

“Được.”

La Khả Tiệp buông tay áo An Hành ra. Y như chú chim sẻ nhanh nhẹn rời khỏi lều. La Khả Tiệp dõi theo bộ dáng ngay thơ đáng yêu của y, bờ môi vô thức cong lên nụ cười. Com ở quân doanh không phải cháo loãng thì là com với rau và chút thịt vụn, so với chuyện chăm sóc binh sĩ nhẹ hơn rất nhiều.

La Khả Tiệp yên tâm xoay lưng nhắm lại cặp mắt nặng trĩu. Chưa đầy một khắc trong lều chỉ còn tiếng nằng thở đều. Hà Mai vén tấm vải thô ra, rón rén vô thanh vô sắc đi vào. Nàng ta nâng bút trên án thư viết mật báo, trước khi rời đi còn hung hăng trừng La Khả Tiệp một cái. Tiếng chim bồ câu vẫy cánh vang bên tai, La Khả Tiệp mở mắt, trông bộ dáng không có chút mệt mỏi buồn ngủ. Thì ra những câu Hạ Chính Nghiên nói đã biết ngày hôm đó là như thế này. La Khả Tiệp âm thầm cười lạnh, chậm rãi nhắm mắt, cẩn thận tính toán, suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: NGƯỜI THUA PHẢI LÀ LA KHẢ TIỆP.

Lần nữa tỉnh dậy, La Khả Tiệp chỉ vừa nâng mí mắt đã thấy gương mặt phóng đại của An Hành. Y cười ngây ngô, tay còn chọc chọc vào mũi nàng. Thấy La Khả Tiệp thức giấc, An Hành giật mình lùi về phía sau, bối rối hươ tay loạn xạ : “Tiệp ...Tiệp...tỉnh.”

La Khả Tiệp lười biếng vươn người một cái ngồi dậy. Nàng vừa suy nghĩ được vài chuyện, rồi ngủ quên lúc nào không hay. Nhìn trời sắp tối, lúc này chắc Tiết Doãn đã bày binh bao vây các địa điểm theo chỉ dẫn của nàng. Đoán chừng sáng mai sẽ có tin tức thôi.

Nàng thả lỏng tinh thần, bước đến kéo tay An Hành hỏi: “Chàng đã ăn gì chưa?”

An Hành gật đầu liên tục như gà mổ thóc, lại nhìn chăm chăm vào bàn tay đang bị La Khả Tiệp nắm, thân thể bất chợt nóng lên. La Khả Tiệp cài một bên tóc rũ xuống của An Hành sang mép tai mới phát hiện gò má y đỏ ửng. Nàng nhìn không được néo nhẹ một cái. Sao lúc trước nàng chưa từng phát hiện mình có vị tướng công đáng yêu như tiểu bạch thỏ thế này?

An Hành xoa xoa một bên má bị La Khả Tiệp néo, rất tự nhiên đánh cái tay nàng vừa dùng để khi dễ y. “Tiệp Tiệp bắt nạt Tiểu Hành, đánh!” An Hành bĩu môi, gương mặt lại là bộ dáng vô cùng nghiêm túc.

La Khả Tiệp dờ người ra một lúc, trong lòng cười khò. Cái này có gọi là mang đá đập lên chân mình không? Nàng chỉ yêu chiều phu quân thôi, sao lại thành bắt nạt rồi. La Khả Tiệp chau mày, nghiêm giọng hỏi: “Chàng không sợ ta tức giận?”

Gương mặt An Hành phút chốc tái nhợt. Y cắn cắn môi, đầu hơi cúi thấp xuống, thi thoảng nâng mắt dè chừng dò xét La Khả Tiệp.

“Nàng sẽ...tức giận sao?” Y lí nhí hỏi. Không phải nàng đã nói nếu bị bắt nạt thì phải đánh lại mà? Nàng sẽ không trừng phạt y chứ? An Hành lo sợ.

“Sẽ không.” La Khả Tiệp vuốt vuốt gò má đỏ ửng của An Hành, mỉm cười: “Nào, An Hành làm gì cho Tiệp Tiệp ăn đây?”

Cặp mắt An Hành sáng rực như sao hôm. Y vội vàng kéo La Khả Tiệp tới bên bàn, ấn nàng ngồi xuống.

“Tiểu Hành có nướng thịt, thịt rất thơm.” An Hành khoa trương hươ tay múa chân.

La Khả Tiệp nhìn đĩa thịt thỏ đầy ắp cùng bát com trắng xen chút sụn. Com ở quân doanh không phải nấu từ gạo thượng hạng, trắng sạch như ở kinh thành, có đủ ăn là mừng rồi. Nhưng đĩa thịt thỏ này, La Khả Tiệp nhượng mảy, không khỏi có chút thịnh soạn đi. Nàng thân làm chủ tướng, lần đầu tiên ở quân doanh nhìn thấy đĩa thịt thỏ đầy ắp ngon lành thế này.

La Khả Tiệp cầm đũa gấp một miếng thịt thỏ nướng cho vào miệng. “Rất ngon! Tiểu Hành, thịt thật ngon!”

Nàng cười rạng rỡ, quay sang vuốt tóc An Hành. Y phấn khởi: “Tiểu Hành nướng thịt, Doãn ca ca bắt thỏ. Nhưng mà Tiểu Hành cũng rất lợi hại đúng không? Đúng không?”

Y trưng ra bộ dáng mong chờ được khen. La Khả Tiệp cười trộm, từng đũa từng đũa thịt thỏ đưa vào miệng. “Phải, Tiểu Hành rất lợi hại.”

Nàng xoa xoa đầu An Hành, y nhắm mắt dụi vào người nàng vô cùng hưởng thụ. La Khả Tiệp để mặc y, tiếp tục ăn bữa tối. Chưa đầy một khắc sau trên bàn chỉ còn cái bát trống và cái đĩa sạch trơn. La Khả Tiệp nhận ly trà An Hành đưa đến, chậm rãi uống.

“Tiết Doãn đang ở đâu rồi?” La Khả Tiệp hỏi.

“Bẩm tiểu thư Tiết đại nhân đang chờ người ở trong lều.” Hà Mai không biết đã đến từ lúc nào, đột nhiên lên tiếng.

La Khả Tiệp nhú mày khó chịu. Nàng hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của nàng ta. “Người ở đây làm gì? Không phải ta kêu người cùng các y nữ chăm sóc thương binh sao?”

Hà Mai cắn môi ủy khuất, cúi đầu không nói. Lều của thương binh bốc mùi hôi thối, có quỹ mới muốn ở đó. La Khả Tiệp này đúng là bị một hòn đá đập vào đầu nên ngu rồi. Vừa tỉnh lại liền không cho nàng về mặt gì tốt đẹp. Không bắt được Dương Vương thì giận cá chém thớt lên nàng. Hà Mai âm thầm oán hận. Nàng liếc mắt sang An Hành. Kê bị trừng phạt phải là tên ngốc này mới đúng, sao biến thành nàng rồi?

“Thu liễm tính tình của ngươi lại. Ta mang ngươi đến đây không phải để ăn không ngồi rồi.” La Khả Tiệp lạnh giọng, nàng phẩy tay: “Lui xuống gọi Tiết Doãn đến đây, sau đó trở về lều thương binh đi.”

“Nhưng tiểu thư...” Hà Mai giẫm chân, không cam lòng định cầu xin La Khả Tiệp giữ nàng ở lại.

“Thế nào? Còn muốn ngồi bên gối bồi ta ngủ?” La Khả Tiệp chau mày khó chịu.

“Nô tỳ không dám, nô tỳ đi ngay.” Hà Mai bị vẻ mặt của La Khả Tiệp dọa, liền không nói hai lời lập tức rời đi.

La Khả Tiệp lười biếng đặt chú ý trên người Hà Mai, nàng quay sang nói với An Hành: “Tiểu Hành, bắt đầu từ tối nay chàng ở trong lều với ta đi. Bên ngoài rất nguy hiểm.”

An Hành liên tục gật đầu, nhanh chóng dọn chén đĩa xuống rồi ôm một bộ dáng hưng phấn trở lại lều của La Khả Tiệp. Y phát hiện ở chung với nàng rất thoải mái nha. Nàng tuy lúc sẽ vuốt tóc, nắm tay hay xoa đầu y, làm những cử quan tâm âm áp khiến y rất thích. An Hành tươi cười ngồi xuống bên cạnh La Khả Tiệp, liếc mắt thấy nàng đã bày sẵn một bàn cờ.

Tiết Doãn từ ngoài tiến vào, quy củ chấp tay hành lễ với nàng: “Mạc tướng tham kiến tướng quân.”

“Không cần đa lễ. Hết thấy mọi chuyện ta an bài đã chuẩn bị tốt?” La Khả Tiệp không lạnh không nóng hỏi.

“Thuộc hạ đều đã an bài ổn thỏa, tất cả chờ chỉ thị của tướng quân.” Tiết Doãn đáp.

“Tốt.” La Khả Tiệp hài lòng cười một cái. Nàng chỉ tay về phía đối diện, vân đạm phong khinh(*) đề nghị: “Đêm nay khẳng định không thể an giấc. Tiết Doãn, ngươi không ngại bồi ta đánh cờ chứ?”

(*) vân đạm phong khinh - chỉ tính cách không màng đến những điều gì khác, đạm (nhàn nhạt) như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi

Tiết Doãn cẩn thận đánh giá nàng. Hơn năm năm cùng nàng rong tuối trên sa trường lần đầu tiên hắn có cảm giác nhìn không thấu nàng. Vốn nghĩ nàng sẽ nổi con tam bành vì dễ xông mất Dương Vương, nhưng kết quả vẫn bình tĩnh truyền lệnh xuống an bài mọi chuyện ổn thỏa. Cách hành sự của nàng vẫn như cũ, nhưng hắn mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng. Đáy mắt nàng đã điểm tĩnh hơn hẳn, hoàn toàn chẳng thấy ý chí rực lửa, hiếu thắng kia nữa.

Tiết Doãn cẩn thận suy nghĩ, sau lại nhanh chóng ngồi xuống đối diện với La Khả Tiệp, không kiêu căng không xiêm nịnh nói: “Nếu tướng quân đã có nhã hứng, Tiết Doãn đành bêu xấu vậy.”

La Khả Tiệp thấy hắn hào sảng đồng ý liền cao hứng một hồi. Tiết Doãn theo nàng chinh chiến, từ lúc nàng nhận thức Hạ Chính Nghiên, bước vào quân doanh thì Tiết Doãn đã ở bên cạnh nàng. Có thể nói hắn so với ca ca đệ đệ gì đó trong phủ La gia càng giống người thân của nàng. Nhưng một đời trước nàng chỉ lo bán mạng vì Hạ Chính Nghiên, nào có để ý đến sự tình khác. Lại nói đến một đời trước Tiết Doãn chiếu cố An Hành không tẻ, mang y về phủ kết làm nghĩa đệ mà chăm sóc. Nhưng Liêu Liên Chi vợ hắn thì không tốt như vậy. Trong lúc hắn bận rộn chinh chiến đã chủ trương đuổi An Hành ra khỏi phủ, dẫn đến lúc Tiết Doãn biết được liền cùng hậu viện âm ỉ mấy phen. Cũng may An Hành chỉ ngồi ngây ngốc ở cửa phủ La tướng cũ, hắn dễ dàng tìm được y, sau lại phái thân tín ở bên cạnh hắn chăm sóc An Hành.

La Khả Tiệp đối với mảnh ân tình này khắc cốt ghi tâm. Hắn vì chiếu cố người của nàng tốt còn không ngại phu thê âm ỉ, nàng có thể tiếc gì với hắn. Huống hồ nàng đã hạ quyết tâm, bước một bước này xem như tự tìm đường sống cho bản thân.

La Khả Tiệp cùng Tiết Doãn đánh cờ đến xuất thần. Không ai nói lời nào. An Hành ngoan ngoãn ngồi bên cạnh La Khả Tiệp, hết nhìn nàng rồi lại nhìn bàn cờ trắng đen. La Khả Tiệp vài lúc tùy ý nghịch tóc y, khi lại vô tình nắm tay y dưới gầm bàn kéo về phía mình, rõ ràng nàng không quên sự hiện diện của y.

Được một lúc La Khả Tiệp nhú mi, xuyên qua bả vai Tiết Doãn nhìn một cái bóng đen mảnh khảnh từ từ di chuyển bên ngoài lều của nàng. La Khả Tiệp nhếch môi cười nhạt, dùng đầu gối nghĩ cũng biết là kẻ nào. Viên cò trắng trong tay nàng xé gió phóng đến. Hà Mai bên ngoài vừa cúi đầu xuống đã bị viên cò cách một tấm màn đập mạnh vào mắt. Nàng ta vội vàng bịt miệng, ngăn cản tiếng kêu đau. Viên cò trắng theo tấm vải căng trượt xuống.

“Ta thấy hình như có chuột.” La Khả Tiệp cong môi cười, giọng nói có chút giễu cợt.

Tiết Doãn theo ánh mắt của nàng xoay lưng lại, từng bước tiến đến cúi người nhặt quân cờ trắng lên. Đáy mắt thông qua kẽ hở chạm phải mũi giày thêu hoa màu xanh nhạt. Tiết Doãn không cần nghĩ cũng biết là ai. Hắn chướng mắt nữ tử này lâu rồi, nhưng nàng là ti nữ thiếp thân La Khả Tiệp tin tưởng, hắn không tiện nói gì. Có vẻ La Khả Tiệp đã biết nàng ta không phải một lòng trung thành. Tiết Doãn cười nhạt:

“Đúng là có một con chuột. Để ta ra xử lý nó, không thì chẳng biết lúc nào nó cắn tướng quân một cái, nửa cái mạng cũng khó giữ.”

La Khả Tiệp nghe ra thâm ý trong lời nói của Tiết Doãn, nàng rất phối hợp phụ họa: “Dịch hạch rất nguy hiểm, bản tướng không muốn sau khi bắt được Dương Vương về chưa kịp hưởng lợi đã phải bồi Diêm Vương rồi.”

Hà Mai lắng tai nghe cuộc đàm thoại của hai người, trên mặt từng trận xanh trắng biến hoá đặc sắc. Lại nghe tiếng bước chân nặng nề của Tiết Doãn

bước ra, Hà Mai vất chân lên cỏ bỏ chạy.

La Khả Tiệp quan sát thấy chiếc bóng mờ dần rồi biến mất, nàng khoác tay gọi Tiết Doãn: “Bỏ chạy rồi. Tiết Doãn, trở vào thôi.”

Tiết Doãn nhìn theo bóng lưng Hà Mai, hừ lạnh một tiếng trở vào ngòi đôi điện La Khả Tiệp, mang quân cờ trắng trả lại cho nàng. Cũng may nàng ta chạy nhanh, không thì dừng hỏi vì sao có chân mà không dùng được.

An Hành ngồi một bên nghe La Khả Tiệp và Tiết Doãn nói chuyện, trong đầu một đống khó hiểu. Y kéo tay áo nàng, hỏi: “Có con chuột to như vậy sao?”

La Khả Tiệp quay sang, tâm tình đều bị hút vào đôi mắt trong veo của y. Nàng cười nói: “Ừ, chuột rất lớn. Tiểu Hành phải ngồi ở cạnh Tiệp Tiệp, không được động lung tung, sẽ bị chuột cắn. Có biết không?”

“Đã biết.” An Hành gật đầu liên tục, một bộ dáng nghiêm túc sửa lại tướng ngồi, ngay ngắn kề bên cạnh La Khả Tiệp.

Nàng không có trêu y, lại tiếp tục chơi cờ với Tiết Doãn. Cứ một bàn lại một bàn thắm thoát đã qua vài canh giờ. An Hành ngồi được nửa buổi đã ngủ từ lâu, La Khả Tiệp đỡ y nằm xuống gối đầu lên chân nàng, rồi lại tiếp tục chơi cờ với Tiết Doãn. Phía xa vầng trời ửng hồng, gió mang theo sương lạnh đầu ngày đem đến tư vị vô cùng mới mẻ. La Khả Tiệp đóng nắp hộp gỗ đựng những quân cờ trắng của mình lại. Tiết Doãn vừa cầm quân cờ đen lên liền ngẩng mặt nhìn nàng khó hiểu. Ván cờ chưa dứt vì sao nàng không đánh nữa?

La Khả Tiệp nhìn ra đấm đo trong đáy mắt Tiết Doãn, nàng hít sâu một hơi, chậm rãi mở lời: “Tiết Doãn, ta có lời này muốn nói. Nhưng trước đó có thể cho ta gọi người một tiếng Doãn đại ca có được không?”

Lời nói của La Khả Tiệp lập tức khiến Tiết Doãn ngưng trọng. Hắn có cảm giác nàng chuẩn bị giao phó chuyện gì đó rất quan trọng, như là cả tính mạng của nàng. Tiết Doãn nuốt xuống một hơi, cố gắng làm cho cô họng bớt chút khô khốc. Hắn nặng nề buông ra một chữ “Được.”

“Doãn đại ca.” La Khả Tiệp tự nhiên gọi, nụ cười mím trên môi không làm mất đi thần thái nghiêm túc ngược lại còn tô thêm vẻ điềm tĩnh trên gương mặt nàng. “Chúng ta đánh cờ thâu đêm, ngươi nhường một bước, ta nhường một bước, tất cả đều hoà nhau chưa ra một trận phân thắng bại.”

Tiết Doãn nhất thời im lặng. Hắn nghĩ nàng không bắt được Dương Vương sẽ buồn bực, để nàng thắng vài ván cờ, tâm tình khuây khỏa cũng tốt. Vậy mà thoáng chốc hắn lại không nhận ra nàng cũng đang nhường mình. Vẻ hoang mang khó hiểu nhanh chóng lấp đầy gương mặt Tiết Doãn. La Khả Tiệp nhận ra, liền không nhanh không chậm tiếp lời: “Từ khi ta bước vào quân doanh đã được Doãn đại ca nâng đỡ. Ba năm biên giới, hai năm bảy tháng Hoa Quốc, cả gần ba tháng truy đuổi Dương Vương này luôn có đại ca ở phía sau Khả Tiệp.”

“Đó là trọng trách của ta.” Tiết Doãn nói.

“Không. Năm năm này địa vị của đại ca trong lòng ta đã sớm như ca ca ruột thịt rồi. Vì vậy có những chuyện ngoài Doãn đại ca ra, Khả Tiệp không thể nói với ai.”

La Khả Tiệp ngừng một chút, đột nhiên trong lòng cảm thấy nặng nề. Nhưng chuyện này đối với Tiết Doãn chỉ có lợi chứ không có hại, còn với nàng chẳng khác nào ôm đại đao tự đâm vào người.

“Ta muốn nói dù sao này xảy ra chuyện gì, địa vị của ta, chức tước của ta đều không phải do Doãn đại ca đoạt lấy, mà ngược lại Doãn đại ca đang mở ra cho ta một con đường sống.” La Khả Tiệp nhường người cầm tay Tiết Doãn đặt quân cờ đen xuống vị trí chốt yếu “Ván cờ này, trận chiến này, người thắng nhất định phải là Tiết Doãn, không phải La Khả Tiệp.”

Tiết Doãn bàng hoàng nhìn xuống ván cờ, thế cục đã rõ, quân đen thắng quân trắng bại. Trong lòng Tiết Doãn một mảng mơ hồ, đến lúc ngẩng mặt lên chỉ thấy nụ cười nhẹ nhõm trên môi La Khả Tiệp.

“Doãn đại ca, thắng của ngươi chắc chắn sẽ là vinh quang một đời. La Khả Tiệp dù thua nhưng cũng không phải là thua, chỉ cầu an nhàn là được.”

Một lời này của nàng càng khiến Tiết Doãn khẳng định nàng đang đương đầu với điều gì đó vô cùng nguy hiểm. Hắn lại có cảm giác rất sớm thôi hắn sẽ biết được nội tình bên trong là như thế nào. Nàng đã gọi hắn một tiếng đại ca, ngàn ấy năm kề vai sát cánh cũng không phải chỉ trong sớm chiều. Tính tình của nàng hắn biết, nàng đã hạ quyết tâm như vậy hắn tiếp tục tùy ý thuận theo nàng là được.

“Tiết Doãn đã hiểu.”

“Được. Trời cũng sáng rồi, hành động thôi.” La Khả Tiệp thu tay lại, chậm rãi phân phó “Tiết Doãn, huynh đi trước, ta chuẩn bị một chút. Gặp nhau ở chân núi Phổ Linh.”

“Tiết Doãn nhận lệnh.”

Dứt lời hắn đứng dậy cất bước rời đi. Ra đến cửa lều Tiết Doãn dừng bước quay đầu lại nhìn La Khả Tiệp, rồi lại nhìn bàn cờ trắng đen, nhất thời tâm trí một mảng ngổn ngang, nặng nề tiếp tục cất bước bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: DUƠNG VƯƠNG THỂ TỬ

Dưới chân núi Phô Linh, cách vài dặm có một con đường nhỏ. La Khả Tiệp dắt tay An Hành men theo con đường gập ghềnh, rẽ cỏ mà đi. Nàng thay ra bộ y phục đơn giản mượn từ y nữ, di chuyển cũng dễ dàng hơn. An Hành ngây ngốc để La Khả Tiệp kéo đi, chân bắt đầu có chút mỏi. La Khả Tiệp thấy gương mặt y có chút khó coi, ánh nắng mặt trời lại ngày càng gay gắt. Nàng gạt phăng mồ hôi trên trán, đảo mắt tìm nơi có bóng mát.

La Khả Tiệp kéo An Hành lên qua cánh đồng ngô bạt ngàn, tiến sâu vào trong một chút nàng ẩn y ngồi xuống, nhỏ giọng căn dặn: “Chàng ngoan ngoan ngồi ở đây chờ ta.”

Nàng nhìn y chăm chăm, nhìn thật sâu vào đôi mắt thoáng lay động. Bàn tay thanh mảnh đã chai sạn vì đao kiếm nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt An Hành. Y run rẩy vì nhiệt, đưa tay nín chặt vạt áo nàng, “Tiểu Hành đợi, Tiệp Tiệp mau quay lại.”

“Ng Sloan.” La Khả Tiệp điểm nhẹ nụ hôn lên trán An Hành.

Nàng vỗ nhẹ lên đầu y rồi vội vàng quay lưng rời đi. An Hành nhìn theo bóng lưng nàng, bàn tay bắt tri bắt giác đặt lên trán. Cảm giác đôi môi nàng chạm vào đó thật mềm mại, thật thích. Đôi mắt y ánh lên nét vui sướng, bờ môi vẽ thành nụ cười.

La Khả Tiệp vội vã sai bước chân thật dài trên con đường đầy đá. Nếu nàng nhớ không lầm phía sau núi Phô Linh có một thôn làng nhỏ tên là Dương Từ. Hạ Chính Nghiên cùng thái hậu trước khi nhập cung đã ở đây.

Kiếp trước lúc bắt được Dương Vương, La Khả Tiệp lập tức tự mình hạ đao trăm thủ. Nhưng nàng đã bỏ sót Dương Vương thể tử. Sau khi nàng mất trong ngoài Hoàng Quốc truyền ra tin tức nàng lạm sát hoàng tộc, hoành hành vô đạo, ý sùng mà kiêu, cả một đứa trẻ như Dương Vương thể tử cũng không bỏ qua, thậm chí chưa được sự đồng ý của hoàng đế đã tự ý hành động. La Khả Tiệp hừ lạnh. Nàng thậm chí còn không biết Dương Vương có một thể tử đã tròn sáu tuổi, lão ta giữ kín như vậy, nàng quanh năm suốt tháng chinh chiến liên miên, hoàng tộc có thể gặp được mấy người?

Nhờ vậy mà hiềm nghi của Hạ Chính Nghiên đối với nàng ngày càng lớn. La Thuý Khê tùy tiện thổi gió bên tai hấn, đưa ra bằng chứng chó má gì đó nói nàng thông đồng với Thần Quốc, khuấy đảo triều đình, khoét rỗng hoàng tộc, đẩy lên nội phản, tùy thời hiệp ứng với Thần Quốc khởi xướng chiến tranh.

La Khả Tiệp không khỏi lạnh lòng. Hạ Chính Nghiên đa nghi như vậy há lại không tin, đối lại là nàng nàng cũng tin. Chỉ trách một đời trước đều tự cho mình là đúng, nghĩ rằng như vậy là tốt cho hấn, tình nguyện gánh cái danh yêu nữ còn hơn để hấn tự hạ lệnh giết hoàng thúc của mình. Xem ra nàng lo thừa rồi.

La Khả Tiệp đột nhiên nghe tiếng khóc thút thít, nàng dừng bước cố gắng tìm kiếm xung quanh. Con gió lớn thổi qua hất tung mái tóc La Khả Tiệp. Nàng lướt qua từng ngọn cỏ tranh, bên hông con rạch nhỏ phát hiện một hài tử. Người nó có chút lấm lem nhưng da thịt trắng nõn, mập mạp, y phục trên người đều là gấm vóc thượng hạng, hơn nữa còn đeo khoá trường mệnh. La Khả Tiệp mừng thầm, cuối cùng cũng tìm được rồi.

“Thể tử.” Nàng bước đến cầm tay đứa trẻ, nhỏ giọng nói.

“Không...không...đừng bắt ta...” Oa nhi nâng đôi mắt đỏ hoe nhìn nàng chăm chăm, hoảng loạn lùi về phía sau.

La Khả Tiệp nạt thấy Dương Vương thể tử sắp rơi xuống rạch nước liền vội vàng túm lấy vạt y phục nó. Nhưng oa nhi liều mạng giãy dụa, hậu quả kéo cả hai người một lớn một nhỏ rớt xuống nước. La Khả Tiệp vòng tay bảo hộ nó, gắng sức bơi vào bờ. Cũng may con rạch này nước nông, cũng không có gò đá lởm, không gây ra thương tích nghiêm trọng gì.

Nàng đặt Dương Vương thể tử nằm xuống, tay vỗ nhẹ vào má nó. Đứa trẻ mở mắt ra liền run rẩy ngồi bật dậy túm lấy cổ áo La Khả Tiệp, rúc vào trong lòng nàng khóc thút thít. La Khả Tiệp thở dài một hơi, nhẹ nhàng vỗ vào lưng nó trấn an: “Không sao rồi, an toàn rồi.”

“Ngươi không giết ta có đúng không? Đừng giết ta, cái gì ta cũng cho ngươi, cho ngươi hết.”

Dương Vương thể tử dùng âm giọng non nớt mếu máo cầu xin. Tay nhỏ thoảng thoắt cời hết đồ quý giá đưa cho La Khả Tiệp, kim quan nam ngọc, ngoại bào bằng gấm thượng hạng, kể cả khoá trường mệnh đeo trên cổ cũng tháo xuống.

La Khả Tiệp dờ khóc dờ cười nhìn đáng vẻ chật vật của tiểu oa nhi. Quả nhiên là ngây thơ như vậy, chẳng biết kiếp trước nó có hành xử như thế này trước mặt bọn quân lính của Hạ Chính Nghiên không? Đã có dụng tâm giết người, há có thể vì vài thứ cón con này mà bỏ qua? Nàng ngẩng mặt lên nhìn trời, đúng là số phận. Dương Vương thể tử không thể giết nhưng cái danh yêu nữ nàng nhất định phải gánh rồi. La Khả Tiệp nhặt ngoại bào khoác lên người Dương Vương thể tử rồi lấy kim quan quần lại mái tóc cho nó. Nàng mỉm cười: “Ta chỉ lấy cái này.” Nàng dùng sức bẻ gãy ba quả chuông nhỏ trên khoá trường mệnh bỏ vào trong tay áo.

Dương Vương thể tử vươn tay quét qua loa trên gương mặt ướt đẫm, thu hết can đảm hỏi: “Ngươi lấy rồi sẽ...sẽ không giết ta chứ?”

La Khả Tiệp gạt đầu, đeo khoá trường mệnh lại lên cổ Dương Vương thể tử rồi bế nó lên. “Để ta đưa ngươi đến nơi an toàn.”

Oa nhi biết nàng không giết mình liền như thuận nghe theo. La Khả Tiệp lấy lọ dược từ trong vạt áo bôi lên mặt nó. Gương mặt Dương Vương thể tử lập

tức biến đổi, hoàn toàn không nhận ra tiểu oa nhi ban đầu nữa. La Khả Tiệp cười thầm. Được này do Cẩm Giai Hạo đưa cho nàng, nghe nói có thể dịch dung, chỉ cần dùng nước rửa sạch sẽ trở về như ban đầu. Nàng chưa bao giờ dùng, không ngờ hiệu quả kinh người thế này.

La Khả Tiệp ôm Dương Vương thế tử men theo con đường đầy đá, rẽ từng nhánh ngô tìm kiếm An Hành. Y nghe thấy động tĩnh thân thể lập tức cứng ngắt, nhưng nhìn thấy là La Khả Tiệp y mừng rỡ chạy đến. “Tiệp Tiệp...á!”

An Hành vấp phải cái hố bên dưới, chân giẫm vào vật y phục, cứ thế ngã nhào. La Khả Tiệp vội vàng đặt Dương Vương thế tử xuống, chạy đến đỡ An Hành.

“Sao lại bất cẩn như vậy?” La Khả Tiệp nâng cánh tay đầy vết thương của y lên, xót xa mắng “Đã bảo chàng ngồi ngoan, sao không nghe lời?!”

An Hành thấy nàng tức giận liền run rẩy sợ hãi, quên cả đau mà lắc đầu nguầy nguậy: “Xin lỗi...xin lỗi...Tiệp Tiệp đừng giận.”

“Hừ, ta tức giận! Chàng không nghe lời ta vô cùng tức giận!” La Khả Tiệp nhũn mày, không có ôn nhu dịu dàng. Nàng biết khi nào cần phải nghiêm khắc. Nếu như dễ dàng cho qua, lần sau y lại tùy hứng, té ngã thì phải làm sao.

“Đừng...đừng giận mà. Tiệp Tiệp, Tiểu Hành không dám nữa. Tiểu Hành sẽ nghe lời mà.” Hốc mắt An Hành đỏ hoe, nước mắt chỉ chực chờ rơi xuống. Y vươn tay nắm lấy vạt áo La Khả Tiệp, thút thít cầu xin.

Nàng nhìn thấy trong lòng thoáng mềm lại, bao nhiêu tức giận đều bay mất.

“Đi, ta giúp chàng rửa vết thương.”

La Khả Tiệp một tay bắt lấy bàn tay An Hành một tay dắt theo Dương Vương thế tử ra phía rạch nước. Nàng vén tay áo, tỉ mỉ rửa vết thương cho An Hành rồi lấy khăn lụa trong ngực áo băng bó tạm cho y.

Nàng ngẩng đầu nhìn một lượt xung quanh. Khung cảnh thanh tĩnh, cả hòn đá rơi xuống cũng nghe tiếng động. Có vẻ như người của Hạ Chính Nghiên chưa đuổi đến, nhưng sẽ sớm thôi. Nàng đưa mắt nhìn Dương Vương thế tử. Không đúng, một tiểu oa nhi có gương mặt xấu xí, gia cảnh cơ nhờ nàng vô tình nhặt trên đường không thể mua nổi gấm vóc xa xỉ, thượng hạng thế này.

La Khả Tiệp sai bước chân đến giặt phẳng ngoại bào trên người Dương Vương thế tử ra.

“Người làm cái gì vậy?” Nó gào lên.

“Nghe đây, ta chỉ nói một lần.” La Khả Tiệp đanh giọng “Nếu người muốn sống thì từ nay nhất định phải từ bỏ danh phận thế tử đi. Người chỉ là đứa trẻ mồ côi ta nhặt được trên đường, có biết không?”

Dương Vương thế tử bị khí thế bức người của nàng làm cho run rẩy sợ sệt. Nó gật đầu, sau lại đắn đo một lúc mới dè chừng lo lắng hỏi: “Còn phụ thân và mẫu thân của ta thì sao?”

La Khả Tiệp thoáng chạnh lòng nhìn về mặt chật vạt của Dương Vương thế tử. Nàng ngồi xụp xuống, đặt tay lên vai nó: “Ta hứa sẽ đảm bảo tính mạng cho Dương Vương và Vương phi, nhưng tạm thời chưa thể gặp lại thế tử được. Người đi theo ta, sống thật tốt, chờ ngày gặp lại bọn họ có được không?”

“Được. Người hứa rồi đấy!” Tiểu oa nhi nắm chặt tay La Khả Tiệp, mong chờ một lời khẳng định.

“Ta hứa.” La Khả Tiệp gật đầu.

Nàng nắm tay Dương Vương thế tử, mang nó đến đặt vào lòng An Hành. La Khả Tiệp cúi đầu tỉ mỉ dặn dò: “Tiểu Hành chăm sóc tiểu oa nhi cho tốt có biết không? Bây giờ Tiệp Tiệp đi gọi người, một lát có xe ngựa đến đón, chàng mang tiểu oa nhi về La tướng phủ có biết không?”

“Còn Tiệp Tiệp thì sao?” An Hành tròn mắt hỏi, nàng sẽ không bỏ đi mất chứ?

“Tiệp Tiệp sẽ trở về, rất nhanh thôi. Tiểu Hành ngoan ngoãn đợi Tiệp Tiệp có được không?” La Khả Tiệp ôn nhu dụ dỗ.

“Được, Tiểu Hành sẽ chăm sóc tiểu oa nhi, sẽ ở phủ đợi Tiệp Tiệp. Tiệp Tiệp sớm trở về nhé!” An Hành vui vẻ đáp ứng.

“Tốt, đem cái bình sứ này đưa cho Cẩm Giai Hạo, bảo hắn thoa cái này lên mặt cho tiểu oa nhi. Tiểu Hành nhớ không?” La Khả Tiệp mỉm cười giao lộ được cho An Hành.

Y nhận lấy, vội vàng nhét vào ngực áo, chỉ sợ rơi mất. “Tiểu Hành nhớ mà.”

“Ngaoan.” La Khả Tiệp xoa đầu An Hành sau đó quay sang Dương Vương thế tử, nói: “Người ngồi ở đây đừng chạy loạn. Chờ xe ngựa đến đón thì cùng y trở về phủ, sẽ có người an bài mọi chuyện cho người. Nhớ không được chạy lung tung, nơi này rất nguy hiểm.”

Dương Vương thế tử gật đầu liên tục. Nó rúc vào trong lòng An Hành, bầu vú lấy cánh tay y. La Khả Tiệp thở ra một hơi, nhìn một lớn một nhỏ dựa vào nhau tạm gọi là an tâm.

Nàng không nói nhiều lời vội vàng men theo con đường ngắn nhất đi lên đỉnh núi Phở Linh. Nhìn từ bên trên xuống, sườn núi phía nàng đứng khá dốc. La Khả Tiệp thẳng tay ném ngoại bào bằng gấm của Dương Vương thế từ xuống. Nàng nhìn con gió lướt qua khiến ngoại bào mắc vào một nhánh cây khô cằn nhô ra từ trong vách núi, thân thể ướt nước có chút lạnh khiến La Khả Tiệp run lên mấy cái rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần đuổi theo đội quân của Tiết Doãn bên dưới chân núi thuộc sườn bên kia.

Độ nửa canh giờ sau Tiết Doãn thấy thấp thoáng bóng dáng La Khả Tiệp tiến đến, liền vội vã nhảy từ trên ngựa xuống chạy về phía nàng.

“Tướng quân!”

Nàng gạt đầu một cái lấy lệ rồi nheo mắt nhìn đoàn người bị trời bên dưới, không nhanh không chậm hỏi “Đã bắt được toàn bộ bè phái của Dương Vương rồi?”

“Vâng, thưa tướng quân.” Tiết Doãn đáp lời.

“Tốt.”

La Khả Tiệp nhàn nhạt nói rồi tiến đến bên Tạ Minh, cánh tay trái của nàng trong quân đội La gia. Nàng thì thầm vào tai Tạ Minh, bảo hắn an bài một chiếc xe ngựa đến con rạch gần thôn Dương Từ, bí mật đón An Hành và tiểu oa nhi về La tướng phủ. Tạ Minh không nói hai lời liền chấp tay nhận lệnh, lập tức rời đi.

La Khả Tiệp không tiếp tục nhìn Tạ Minh mà quay sang kiểm tra từng người một đang bị trời bên dưới. Bỏ sót một kẻ nào cũng đem lại hậu quả khó lường. Đến khi lướt qua Dương Vương, La Khả Tiệp làm như vô tình lay động tay áo, một quả chuông trên khoá trường mệnh rơi ra.

Dương Vương phi kích động nhìn quả chuông phát ra vài tiếng leng keng nhỏ nhỏ nằm lăn lóc trên nền cỏ, trước mắt một mảnh tối tăm, thâm thiết gào lên: “Trung nhi! Không, Trung Nhi!”

Dương Vương cũng phát giác ra ngay sau đó. La Khả Tiệp thấy sắc mặt ông trắng bệch, kiều ngạo gì đó, quật cường gì đó, toàn bộ đều biến mất. Chỉ còn tức giận, căm phẫn khiến gương mặt ông méo mó.

“La Khả Tiệp! Ngươi đã làm gì Trung Nhi? Ngươi đã làm gì Trung Nhi?” Dương Vương gầm lên.

La Khả Tiệp mỉm môi không trả lời, một bộ dáng giấu diếm, chột dạ. Nàng chỉ sợ càng nói càng dễ lộ sơ hở, đành làm bộ cho qua chuyện. Nàng hướng Tiết Doãn phát tay phân phó: “Đem bọn họ nhốt lại.”

“Tuân mệnh.” Tiết Doãn đáp lời La Khả Tiệp rồi quay sang những binh sĩ bên cạnh “Giải bọn họ về doanh trại, trông chừng cho cẩn thận.”

Binh sĩ nửa điểm cũng không dám cãi lời, lập tức tiến lên áp giải bọn người Dương Vương. La Khả Tiệp quay lưng lại đưa mắt nhìn ra xa xăm, chỉ nghe phía sau vắng vắng tiếng chửi rủa ngày một nhỏ dần.

“La Khả Tiệp, đồ yêu nữ! Con chó của Hạ Chính Nghiên! Ngươi hại Trung nhi, bản vương làm ma cũng không tha cho ngươi!”

Tiết Doãn mất kiên nhẫn nhìn Dương Vương gào thét chửi bới rồi lại e ngại nhìn La Khả Tiệp. Hắn chỉ sợ nàng phút chốc bốc đồng một đao trầm thủ toàn bộ, nhưng nhìn vẻ điềm tĩnh của nàng lúc này hắn cũng yên tâm phần nào. Tiết Doãn suy nghĩ một lúc mới bước đến bên cạnh La Khả Tiệp, thấp giọng hỏi: “Người định xử lý họ thế nào?”

La Khả Tiệp không nhìn Tiết Doãn, chỉ tập trung ánh mắt ở hướng xăm nào đó, một bộ dáng suy ngẫm rất lâu mới đề ra quyết định: “Mang bọn họ về kinh thành, chờ chỉ thị của thánh thượng.”

Nói rồi La Khả Tiệp mới di chuyển hướng nhìn đặt ở Tiết Doãn, thâm thiết vỗ vai hắn: “Vất vả cho huynh rồi. Trở về nghỉ ngơi thôi. Đêm nay đốt lửa trại, mở tiệc cùng mấy huynh đệ uống rượu, thế nào?”

Tiết Doãn nhìn sâu vào mắt nàng, quả nhiên không thấy ý chí bay lượn, hiếu chiến rực lửa đâu nữa, chỉ còn một đôi mắt thanh tĩnh, bình lặng. Có lẽ nàng đã trưởng thành thật sự, cách suy nghĩ, cách hành động cũng cẩn thận hơn. Tiết Doãn nghĩ đến đây, bờ môi bất tri bất giác cong lên nụ cười, hào sảng đáp lời: “Hảo! Đêm nay phải uống một trận cho thật say. Khả Tiệp, muội nhất định không được trốn đâu đấy!”

“Doãn đại ca đã nói như vậy, muội làm sao trốn được?”

La Khả Tiệp ôm bộ dáng lém lỉnh giảo hoạt đáp lời. Hai người cùng sai bước về doanh trại, tiếng cười vui vẻ phút chốc khiến bầu không khí xung quanh bọn họ trở nên nhu hòa, thân thiết hơn bao giờ hết.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: VỀ LA TƯỚNG PHỦ

La Khả Tiệp thay ra y phục khác, vén đại trưởng bước vào. Đáy mắt nàng thoáng xoẹt qua mẫu giấy trên án thư. Bờ môi kéo lên nụ cười nhàn nhạt. Huyết thư của nàng cuối cùng cũng xuất hiện.

La Khả Tiệp không do dự cầm bức thư lên, lướt qua từng nét chữ bên trong. “Bảy ngày sau hồi kinh”. Vẫn nét chữ rắn rỏi cương nghị có bảy tám phần giống với nét chữ của Hạ Chính Nghiên. Nàng cười thầm, cố gắng giữ vững tinh thần để không vỡ nát bức thư.

Bảy ngày sau hồi kinh, kiếp trước theo như dự tính nàng sẽ hồi kinh ngay sau khi bắt được Dương Vương, nhưng chỉ vì bức thư này nàng trì hoãn qua bảy ngày mới lên đường trở về. Tâm tình nàng thời điểm đó vốn không ổn định, dễ dàng bị bức thư được viết bằng nét chữ gần giống với Hạ Chính Nghiên đánh lừa.

Nàng còn nghĩ hần lo sợ biên cương có biến nên để nàng ở lại bảy ngày để dò xét. Nào ngờ tất cả chỉ là một cái bẫy. La Thuỳ Khê đã nói với Hạ Chính Nghiên việc La Khả Tiệp trì hoãn không chịu hồi kinh là để đợi lệnh của Thần Quốc cho hành động tiếp theo. Kiên nhẫn của Hạ Chính Nghiên đối với La Khả Tiệp vì vậy mà sụp đổ, kéo theo một màn chánh điện không triều thần, đại tướng âm mưu hành thích vua kiếp trước.

La Khả Tiệp nhìn bức thư trong tay đến xuất thần. Hà Mai vô thanh vô sắc tiếp cận đại trưởng, quan sát nhất cử nhất động của nàng. La Khả Tiệp nghĩ nghĩ rồi bước ra bên ngoài hướng một tướng sĩ phân phó: “Gọi Tiết Doãn cùng Triệu Kha đến đại trưởng cho ta. Truyền lệnh xuống đêm nay quân doanh mở tiệc, ngày mai lập tức hồi kinh!”

“Tuân mệnh!”

Vị tướng sĩ không dám chậm trễ nửa khắc liền rời đi. Hà Mai ở bên cạnh nghe thấy lời của La Khả Tiệp mà hốt hoảng: “Tiểu...tiểu thư sao lại...”

“Thế nào?” La Khả Tiệp nhướn mày.

“Sao lại hồi kinh ạ?” Hà Mai thu hết can đảm nói “Không phải bức thư viết bảy ngày sau mới hồi kinh sao?”

“Thư mật của ta làm sao người biết bên trong viết gì?” La Khả Tiệp không nóng không lạnh nhưng hàm ý nghi ngờ hỏi, đáy mắt lại ánh lên ngọn lửa.

Hà Mai biết mình lỡ lời, nói thế nào cũng không phải. Nếu nói đã đọc qua thì chính là phạm tội tày đình, đụng vào chuyện cơ mật. Nhưng nếu nói chưa đọc qua làm sao biết được nội dung, làm vậy chẳng khác nào tự tát vào mặt mình, đẩy lên nghi ngờ trong lòng La Khả Tiệp. Hà Mai len lén liếc nhìn La Khả Tiệp, trong lòng khó hiểu, không lẽ nàng ta đã phát hiện ra chuyện gì? Không thể nào, nàng đã nhân lúc La Khả Tiệp đi bắt Dương Vương mà bỏ bức thư vào theo lời của tử tiểu thư, vô cùng kín đáo, cũng chưa từng bị ai bắt gặp qua. Nghĩ vậy Hà Mai kiên định, phất chốc lấy lại tinh thần.

“Tiểu thư thứ tội, vừa rồi bức thư bị rơi xuống đất, nô tỳ nhặt lên vô tình đọc được một ít.” Hà Mai vội vàng cúi người cung kính “Nô tỳ hoàn toàn không có ý, cầu xin tiểu thư hãy tin nô tỳ!”

Nghe nàng nói La Khả Tiệp tinh tế nhướn mi, trong lòng thâm hừ lạnh. Phong thư sạch sẽ thế này chẳng có chút nào giống từ dưới đất nhặt lên. Huống hồ ngoài nàng ta ra còn ai có thể vô thanh vô sắc nghiêm nhiên bước vào đại trưởng của nàng. La Khả Tiệp nghĩ, nhưng không có ý định truy cứu tới cùng. Chút sơ sẩy còn con này làm sao có thể buột tội nàng ta được.

“Quân lệnh như núi, đã phạm vào rồi thì phải nhận phạt.” La Khả Tiệp nhàn nhạt cất lời.

Thân thể Hà Mai thoáng run rẩy. La Khả Tiệp liếc mắt nhìn nàng ta một cái rồi hướng bên ngoài cao giọng gọi: “Người đâu! Mang Hà Mai xuống lĩnh ba mươi đại bản!”

Liền đó hai người lính tiến vào. Hà Mai giật bắn người hét lên:

“Tiểu thư!”

Nhưng nàng ta rất nhanh chóng nhận thấy tình thế không hợp liền vội vàng sửa sang lại thái độ, đứng lý hợp tình nói “Tiểu thư, dù hôm nay người có đánh chết nô tỳ vẫn phải nói. Hoàng thượng đã có lệnh người không thể tùy ý làm càn. Huống hồ biên cương hỗn loạn như vậy, dù đã bắt được Dương Vương nhưng cũng không thể lơ là.”

“Việc trông coi biên ải là của bốn quan, cũng không nhọc một tiểu tỳ như người bận tâm!”

La Khả Tiệp chưa kịp phản bác giọng nói rắn rỏi khác đã cắt đứt những lời nói hùng hồn, một bộ dáng vì nghĩa quên thân của Hà Mai. Chủ nhân của giọng nói đó - Triệu Kha, một trong mười tiết độ sứ của vương triều Hoàng Quốc, từng bước tiến vào đại trưởng. Ý ôm quyền hành lễ với La Khả Tiệp rồi quay sang khinh thường nhìn Hà Mai.

“Còn không lời nàng xuống!” Triệu Kha hướng hai binh sĩ hét lớn.

“Dạ!” Bọn họ lập tức mỗi người quàng lấy một bên tay Hà Mai lôi nàng ra khỏi đại trưởng.

Hà Mai ỳu khuất gối dựa nhưng làm sao có thể kháng cự lại hai tráng sĩ nhuệ khí đầy mình, thế lực mạnh mẽ. Nàng ta đành cắn môi, dùng sức gào to:

“Tiểu thư, người không thể ý sủng mà kiêu! Không thể coi thường thánh giá, không để hoàng thượng vào mắt như vậy! Tiểu thư!”

Triệu Kha trong mắt chỉ có coi thường nhìn Hà Mai bị lời xuồng nhưng mồm miệng vẫn “tận trung” bồi nhọ danh dự của La tướng quân như vậy. Y quay sang thành thật nói với La Khả Tiệp: “Đại nhân, loại nữ tử này tốt nhất nên vứt đi, giữ lại chỉ đem đến tai họa mà thôi.”

La Khả Tiệp tiếp nhận lời khuyên của y, trong đáy mắt chỉ có ý cười, nàng chậm rãi nói: “Nàng ta là do hoàng thượng ban cho bản tướng.”

Triệu Kha nghe một lời liền cảnh tỉnh. Phàm là vật hoàng thượng ban tặng há có thể tùy tiện bỏ đi. Cũng may La Khả Tiệp không phải người xấu, nếu không truyền ra tội khi quân phạm thượng này y gánh không nổi.

La Khả Tiệp ngừng một chút nhìn về mặt hiểu rõ của Triệu Kha rồi lại nhìn bức thư trong tay, than nhẹ: “Bất quá nàng ta cũng quá coi thường hiểu biết của ta về hoàng thượng rồi.”

Phải, tám năm ở bên cạnh hắn, nàng lại chết trong tay hắn một lần há lại có thể lần nữa ngu muội? U mê thế nào cũng đến lúc tỉnh giấc rồi.

La Khả Tiệp gấp bức thư nhét vào trong ngực áo, vừa đúng lúc Tiết Doãn đến. Nàng phân phó bày trí binh lực giao một phần cho Triệu Kha trấn giữ biên cương, còn lại theo nàng và Tiết Doãn sắp xếp hôm sau hồi kinh.

Ba người bàn bạc thu xếp cũng không tốn nhiều thời gian, đến chập tối mọi chuyện đã đầu vào đó. Quân trại lên đuốc sáng rực, binh lính tìm đâu ra vài nghệ nhân lang du mãi nghệ đến góp vui. Phút chốc tiếng nhạc hoà với tiếng cười khiến tinh thần con người càng thêm hưng phấn.

Đến cả La Khả Tiệp bình thường nghiêm nghị cứng nhắc cũng chén cạn chén đầy ngồi trong đám binh sĩ nói cười vui vẻ. Nàng ngẩng mặt nhìn bầu trời đêm treo vầng trăng mờ ảo, đáy lòng rộn ràng theo tiếng nhạc. Sớm thôi nàng sẽ gặp lại bọn họ, phu quân của nàng, những người nàng dùng danh dự của một tướng sĩ để thế sẽ bảo vệ, yêu thương cả đời.

Hai mươi năm qua đã rất nhiều lần muốn chạm vào bọn họ, muốn nói bao nhiêu là lời, cuối cùng đã sắp đặt thành ước nguyện rồi. Lòng nàng không khỏi nóng nảy, tay chân bức rức. Hai mươi năm cũng đợi qua, sao chỉ vài ngày lại cảm thấy dài đằng đẳng.

La Khả Tiệp nâng ly rượu, một ngụm uống cạn. Nàng đã say đến ba phần, nếu còn tiếp tục chỉ sợ ngày mai tay chân cũng không nhấc lên nổi.

La Khả Tiệp đứng dậy, vươn tay vỗ vào vai Tiết Doãn, cong môi cười nói: “Tiết đại ca, Khả Tiệp về đại trướng trước, huynh cùng với mọi người cứ vui về đi.”

Tiết Doãn quay sang thấy gò má nàng ửng đỏ, liền không nghĩ ngợi trả lời: “Muội nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải hồi kinh.”

“Tiểu muội linh mệnh.” La Khả Tiệp cúi người chấp tay, trên mặt là một bộ dáng lém lỉnh.

Tiết Doãn cười cười nhìn bóng lưng nàng rời đi, lại nhớ đến nàng hoà vào một màn ca múa náo nhiệt vừa rồi, trong lòng lại rối loạn. Những ngày này La Khả Tiệp thay đổi quá lớn, nhưng mà như vậy không có điểm nào không tốt. Nàng so với lúc trước càng gần gũi, chân thực hơn rất nhiều.

Tiết Doãn đặt một tay lên ngực trái, đôi mắt dõi theo La Khả Tiệp, đến khi có binh sĩ hướng hắn gọi lớn, hắn mới choàng tỉnh, dời đi tầm mắt tiếp tục cùng bọn họ rượu vào lời ra.

Mà La Khả Tiệp trở về đại trướng liền trực tiếp đổ gục trên trường kỷ, ngủ một giấc đến đầu giờ Dần (khoảng 3 giờ sáng) hôm sau.

Bầu trời tối mịt, La Khả Tiệp vận giáp phục, xốc màn trướng đi ra. Tiết Doãn đã điểm binh hoàn chỉnh, bước đến một bước báo cáo với nàng. La Khả Tiệp chăm chú lắng nghe, sau lại chỉnh đốn lại một lần nữa trước khi xuất hành. Nàng nhìn trái nhìn phải, hình như thiếu thiếu cái gì thì phải.

Triệu Kha dường như hiểu ý tiến đến nói với La Khả Tiệp: “Tiểu tỳ kia tối qua lén lén lúc lúc bên ngoài, thuộc hạ phát hiện có điểm khả nghi đã giam lại chờ xét xử. Tướng quân cứ yên tâm lên đường, tránh trễ nãi việc quân.”

La Khả Tiệp dờ người ra một lúc, nhìn nụ cười ý vị thâm trường của Triệu Kha mà bưng tỉnh. Hoá ra bên người nàng lưu giữ rất nhiều người đáng tin cậy, vậy mà đòi trước chẳng thấu hiểu bao nhiêu.

“Đã phạm tội thì phải nhận phạt, đại nhân không cần nể mặt của mạc tướng, tùy thời chỉnh đốn rồi hẵng đưa trở về. Khả Tiệp cảm tạ trước.” La Khả Tiệp cung kính cúi đầu, Triệu Kha lớn hơn nàng, chút hạ lễ này là nên có.

“Một cái nhắc tay thôi.”

Triệu Kha nâng La Khả Tiệp đứng dậy, trong mắt y ngập tràn tinh quang. Nàng để lại một phần binh lực trợ giúp y trông coi biên ải, toàn là lính tinh nhuệ, hơn nữa còn lưu trong kho không ít lương thực, có thể dùng qua mùa xuân năm sau. Y vì nàng làm chút chuyện là việc thiên kinh địa nghĩa*, giáo huấn một nha hoàn thôi mà, tiếng xấu của y truyền ra cũng không ít thêm.

*thiên kinh địa nghĩa 天經地義 nói cái đạo thường như trời đất không thể di dịch được

Triệu Kha tiễn La Khả Tiệp một đoạn, đến khi nàng yên vị trên lưng ngựa, y mới lui về phía sau, chấp tay cúi người, nói: “Tướng quân lên đường bình an.”

La Khả Tiệp chỉ mỉm cười nhưng trong nháy mắt vẻ cương nghị đã chiếm lĩnh gương mặt. Nàng phất cao tay nghiêm giọng nói: “Khởi hành!”

Một tay La Khả Tiệp nắm dây cương, thúc ngựa. Đội quân rời khỏi An Lạc Quan, bỏ lại mặt trời dần ứng đỏ phía sau lưng.

Đi được nửa đoạn đường, La Khả Tiệp tùy tiện chọn vài binh lính mang bên mình rẽ sang lối khác đến một làng chài nàng từng dừng chân trong lúc theo sự phụ học đạo.

Sau một ngày nàng họp lại với Tiết Doãn. Chống lại ánh mắt hoài nghi của hấn nàng chỉ cười cười, ý cười ngày càng đậm. Phía sau đoàn người của nàng có thêm một cái thùng gỗ, hơi lạnh thấp thoáng tỏa ra. La Khả Tiệp nghiêng đầu, như có như không nói: “Chút quà mọn thôi, huynh không cần để tâm.”

Chút quà mọn? Tiết Doãn phút chốc mờ mịt, dùng cả bằng để lưu trữ cẩn thận như vậy, tâm ý này nàng chuẩn bị ra dành cho người nào? Tiết Doãn nhìn theo bóng lưng La Khả Tiệp, trong lòng ần ần cảm giác khó chịu. Nhưng hấn rất nhanh chóng lấy lại tinh thần, thúc ngựa đuổi theo nàng.

Đoàn quân của La Khả Tiệp chỉ sau ba ngày đã đứng trước cổng thành. Cánh cổng to kênh mở ra, dân chúng phía sau hò reo tên của nàng, kinh thành phút chốc như run chuyển. La Khả Tiệp thúc ngựa từng bước tiến vào thành, trái tim nàng đập dồn dập.

Cuối cùng nàng cũng trở về rồi.

Thật tâm La Khả Tiệp chỉ muốn thúc ngựa chạy thật nhanh để trở về gặp ba nam nhân ấy. Bọn họ có khỏe không? Rất muốn hỏi, rất muốn gặp, rất muốn chạm vào, dù chỉ một chút thôi, nàng mong tất cả không phải là mộng.

Nhưng La Khả Tiệp đã thành công đè nén tâm tình nhộn nhạo, gương mặt giữ vững vẻ điềm tĩnh lướt đi trong tiếng hân hoan vui mừng của dân chúng. Nàng nghiêng người sang phân phó Tiết Doãn cười ngựa đi sát bên cạnh: “Doãn đại ca, phiền huynh trước vào cung diện kiến hoàng thượng. Muội có chút không khỏe, xin phép về phủ nghỉ ngơi một đêm. Sáng sớm mai muội sẽ vào triều dự buổi chầu sáng.”

Tiết Doãn lắng nghe, lại liếc mắt nhìn La Khả Tiệp. Dù gương mặt nàng vẫn điềm tĩnh như trước nhưng không giấu được vẻ nhột nhạt mệt mỏi. Ba năm rong ruổi trên sa trường, lại thêm vết thương trên đầu, chẳng trách nàng mệt mỏi.

Tiết Doãn không nghĩ nhiều, lập tức đáp lời: “Mọi chuyện cứ để huynh bẩm báo với hoàng thượng, muội yên tâm về phủ nghỉ ngơi cho thật tốt.”

“Đa tạ huynh.” La Khả Tiệp nói, lại quay sang nhìn binh lính phía sau một chút mới tiếp lời “Muội chỉ mang theo vài người đem lễ vật về phủ, còn lại huynh chỉ huy bọn họ vào cung giao cho hoàng thượng đi.”

Một lời này lọt vào tai khiến gương mặt Tiết Doãn đại biến. Hấn lại bị vẻ thản nhiên bình tĩnh của La Khả Tiệp dọa một trận, khó khăn mở lời: “Cái này...”

La Khả Tiệp hiểu chuyện này nghiêm trọng đến mức nào. Theo sau nàng chính là một nửa binh lực La gia mà nội tổ phụ đã để lại cho La Khả Tiệp, số còn lại đều ở thảo trường bị Hạ Chính Nghiên phái người mỗi ngày nhìn chăm chăm.

La Khả Tiệp cong môi, Hạ Chính Nghiên muốn thứ gì nàng liền cho hấn thứ đó. Chỉ mong hấn vẫn còn nhớ một chút tình nghĩa mong manh, cấp cho nàng cuộc sống an nhàn, nàng không cầu gì hơn.

“Doãn đại ca chỉ cần giúp Khả Tiệp chuyển lời đến hoàng thượng, người đến trước hôm sau Khả Tiệp lên triều sẽ dâng vật lên sau.”

La Khả Tiệp ngưng một chút mới ngẩng lên nhìn sâu vào trong mắt Tiết Doãn, chân thành nói: “Doãn đại ca, những gì muội đã nói vào đêm hôm đó mong huynh ghi nhớ.”

Tiết Doãn bị một lời này của nàng trực tiếp đánh gục bao nhiêu ý niệm từ chối vừa loé lên trong đầu. Lại nhìn thấy vẻ mặt cầu xin của nàng, hấn chẳng thể làm gì ngoài việc buông một chữ “Được.”

La Khả Tiệp hài lòng với đáp án Tiết Doãn cho nàng. Nàng vui vẻ ngẩng đầu nhìn xung quanh. Ánh mắt La Khả Tiệp vô tình bắt trọn bóng dáng lười biếng nhòai người tựa vào thanh lâu của Thiên Hương Lâu. Hấn một thân hoa phục chói mắt, gương mặt góc cạnh, nét cười trên đôi môi thập phần không đứng đắn, đôi mắt khép hờ, mái tóc chỉ búi một nửa bằng kim quan, một nửa thả dài trên bờ vai rộng. La Khả Tiệp nhìn hấn, đồng thời Cẩm Giai Hạo cũng bắt gặp ánh mắt của nàng.

Hấn đột nhiên ngồi thẳng dậy, đáy mắt thanh tĩnh. Biếng nhác, uể oải gì đó lập tức biến mất. La Khả Tiệp nhận ra biểu tình của hấn, bờ môi không kiên nhẫn kéo lên nụ cười chế giễu, chậm rãi nói: “Phu quân.”

Thực tế tiếng hò reo của dân chúng rất lớn, âm giọng của La Khả Tiệp nhanh chóng bị đè mất, nhưng Cẩm Giai Hạo biết nàng nói gì. Hấn vội vàng thu người về phía sau né tránh tầm mắt nàng.

La Khả Tiệp cực kỳ hài lòng với phản ứng của Cẩm Giai Hạo. Nàng không tiếp tục trêu chọc hấn, thản nhiên cười ngựa rời đi.

Cẩm Giai Hạo trên Thiên Hương Lâu nhận ra bản thân cư xử có chút không đúng. Hấn đường đường là hoa hoa công tử, ra vào thanh lâu nhiều hơn ở nhà, tự nhiên lại dùng một bộ dáng hồng hạnh vượt tường bị bắt gặp để né tránh La Khả Tiệp. Việc này truyền ra hấn làm sao còn chỗ đứng.

Thân là Các chủ Bạch Nhật Các, ra vào thanh lâu là chuyện đương nhiên, nhưng mãi lại bị đồn thành một cái hoa hoa công tử. Hấn nghe nhiều cũng thấy chán, chẳng hiểu tại sao chỉ vì một ánh mắt của La Khả Tiệp hấn lại chột dạ. Còn cả nụ cười mờ ám trên môi nàng, La Khả Tiệp trong trí nhớ của Cẩm

Giai Hạo chưa từng lộ ra biểu tình đẹp mắt như vậy.

Cầm Giai Hạo nhìn theo đoàn quân, xa xa thấy La Khả Tiệp và Tiết Doãn tách ra hai lối. Tiết Doãn dẫn theo đoàn quân hướng vào hoàng cung. Theo sau La Khả Tiệp lại chỉ có vài người về La tướng phủ, đẩy theo một chiếc thùng gỗ lớn. Cầm Giai Hạo hí hóp mắt nhìn thứ bên trong thùng.

Đôi mắt hần phút chói sáng bùng lên. Một bộ dáng vội vội vàng vàng phân phó người dưới về mọi chuyện, rồi cấp tốc rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: HOÁ HÌNH CỦA GIÓ

Đường về La tướng phủ hần sâu trong từng giấc mộng của La Khả Tiệp dần hiện ra trước mắt nàng. Mọi thứ vẫn như trước, dường như chỉ có linh hồn nàng thay đổi.

La Khả Tiệp tưởng niệm, con đường này chưa bao giờ mang lại cảm giác thân thuộc lưu luyến như thế. Cả ngọn gió vô tình thổi qua cũng ôm ấp tư vị khác hẳn.

Nàng ngẩng cao đầu nhìn về phía trước, đôi mắt chạm đến bóng dáng bạch y chi lan ngọc thụ. Trái tim La Khả Tiệp rộn ràng trong ngực trái, các đầu ngón tay tê rần, bất giác siết chặt dây cương níu kéo tốc độ của hắc mã. Binh lính phía sau cũng phối hợp theo nàng thả chậm cước bộ.

Trong mắt La Khả Tiệp chẳng thấy gì ngoài chàng. Bạch y thanh thoát, khí chất sáng ngời, mi nhược viễn sơn, sóng mũi cao thẳng, bạc môi hờ hững. Chàng như hoá hình của cơn gió ẩn hiện nơi thế gian, dù lướt qua khắp hồng trần bụi bặm vẫn một thân trong sạch thanh cao.

Kiếp trước La Khả Tiệp chưa bao giờ nghiêm túc ngắm nhìn chàng. Hai mươi năm qua nàng nhìn ba ngàn tóc đen của chàng từ từ phai chút màu phai bạc. Chàng vẫn thủy chung ngồi bên cạnh mộ của nàng, gầy còm tầu khúch. Bóng dáng năm tháng càng tô đậm dáng vẻ ngọc thụ lâm phong của chàng. Nữ nhân thiên hạ tình nguyện vì chàng hiến dâng. Nhưng chàng cả mi mắt cũng không động, chỉ từ tốn cất giọng, quả quyết tuyên thệ:

“Ta một kiếp này chỉ có một thê tử là Hoàng Quốc tướng quân La Khả Tiệp. Ta tình nguyện vì nàng để tang suốt đời, không tái giá, không thú thê. Nếu phạm lời thê thiên tru địa diệt!”

Chàng thiếu niên ấy tên Mộ Viễn Kỳ.

Chân tình ngày ấy khắc sâu tận tâm can, hai mươi năm chỉ như đoạn thời gian bắt đầu cho mối tình kiếp này.

La Khả Tiệp không ngăn được xúc cảm chảy tràn trong máu thịt. Nàng buông dây cương trong vô thức nhảy xuống ngựa.

Hành động gấp gáp vội vàng khiến La Khả Tiệp hụt bước chân, cứ nghĩ sẽ ngã một cú thật đau, cú ngã buồn cười nhất trong cuộc đời tướng quân uy phong lẫm liệt của nàng. Nhưng Mộ Viễn Kỳ đã dùng tốc độ không kịp chớp mắt tiến đến vươn tay ôm La Khả Tiệp vào lòng.

Nàng nhất thời ngạc nhiên. Hương bạc hà thơm mát xoa dịu khứu giác nàng, bên má lại cảm nhận hơi nóng truyền từ lồng ngực ấm áp. Một cổ nhiệt lưu kì lạ chảy tràn trong người La Khả Tiệp. Nàng cứng ngắt níu lấy vạt áo Mộ Viễn Kỳ, từ từ nâng tầm mắt nhìn chàng.

Sóng mắt Mộ Viễn Kỳ khẽ động, vòng tay ghì chặt lấy La Khả Tiệp. Tim nàng nhất thời đập dồn dập, cơ thể ngày càng nóng lên, bối rối đảo mắt nhìn loạn. Mộ Viễn Kỳ hơi nới lỏng vòng tay, âm giọng gấp tràn ôn nhu, sắc mặt lo lắng hỏi:

“Phu nhân, nàng có sao không?”

La Khả Tiệp bị hút hồn vào đôi mắt thâm tình sâu thẳm ấy. Nàng có chút mê muội. Chẳng hiểu sao nàng lại có cảm giác Mộ Viễn Kỳ rất khác. Chàng trong trí nhớ của nàng tựa hồ trích tiên hạ phàm, bình tĩnh, thông dong. Dường như không tồn tại bất kỳ điều gì níu kéo được bước chân chàng.

Vậy mà thâm tình nơi đáy mắt chàng hôm nay bộc lộ rõ ràng như vậy, là do hoàng hôn làm mờ thị giác của nàng sao?

La Khả Tiệp ngây người mãi không trả lời, gương mặt một mảng trầm ngâm. Mộ Viễn Kỳ hần giọng níu kéo tâm trí nàng:

“Phu nhân?”

“À...à...ta không sao.”

La Khả Tiệp choàng tỉnh, nàng chớp mắt, câu từ ngập ngừng. Lại đi chuyển tầm mắt nhìn bàn tay đặt trên ngực Mộ Viễn Kỳ, cảm thấy có phần không đúng. Nàng di chuyển bàn tay rời đi, nào ngờ nỡ xui quỵ khiến nàng vô cùng tự nhiên nắm tay Mộ Viễn Kỳ.

Nàng thấy đáy mắt chàng thoáng xoẹt qua tia ngạc nhiên cũng là lúc nàng nhận ra hành động của mình. La Khả Tiệp mắng thầm một trận, đấu tranh thể

nào cũng thấy rút tay về rất không có khí phách. Thế là nàng kiên trì đan tay vào bàn tay Mộ Viễn Kỳ. Thật to, thật mềm, thật giống như trong tưởng tượng của nàng.

“Đa tạ Viễn Kỳ.”

La Khả Tiệp cười rạng rỡ. Phải, đa tạ chàng, thiếu niên vì nàng bỏ lỡ thanh xuân một đời.

Sóng mắt Mộ Viễn Kỳ thoáng động, một đôi con ngươi sâu thẳm nhìn chằm chằm La Khả Tiệp. Con gió lướt qua khuếch trương sự tĩnh lặng. Mỗi một lúc sau mới nghe thấy âm giọng trầm ôn của chàng truyền đến:

“Nàng không sao là tốt rồi.”

Bàn tay chàng khẽ dùng lực siết chặt bàn tay La Khả Tiệp. Gò má nàng lại nóng bừng một trận. Phút chốc chẳng biết làm gì, chỉ giương đôi mắt đen ngăm nhìn thiếu niên tuấn mỹ.

Chàng cũng bất động, cặp mắt thanh tỉnh chăm chú đặt trên người La Khả Tiệp, mặc nàng dò xét.

Thời gian như dòng suối mát trôi dạt giữa hai người họ. Nếu như không có người lên tiếng bọn họ chắc chắn sẽ mãi thế này, lẳng lặng ngắm nhìn nhau, như muốn khám sâu đôi phương vào tâm trí.

Nếu không có người lên tiếng.

“Tiệp Tiệp!”

An Hành chạy một đường nhào vào lòng La Khả Tiệp, cắt đứt liên kết của nàng và Mộ Viễn Kỳ. Chàng thu tay về, bước lui sang một bên.

Nàng hơi quay mặt sang nhìn An Hành vùi đầu trên hõm vai mình, chậm rãi vỗ nhẹ vào vai y, nhỏ giọng nói:

“Ừ, ta về rồi. Tiểu Hành có ngoan không?”

“Có! Tiểu Hành rất ngoan! Tiểu Hành rất rất rất ngoan!”

An Hành ngẩng đầu lên đợi chờ được nàng khen. Đôi mắt tròn xoe đen lay láy khiến trái tim La Khả Tiệp mềm xuống, nàng trực tiếp giương cò trắng đầu hàng. Nàng thua trước cặp mắt này thê thảm, thua không thể gượng dậy được.

Trùng sinh một kiếp nàng phát hiện mình hoá ra là một cái sắc nữ, mê luyến nam sắc thật không có khí phách.

Nhưng bỏ đi, nàng cũng chỉ mê luyến nam nhân của nàng. Có điều nam nhân của nàng so với nữ nhân bình thường hơi...nhiều hơn một chút thôi mà.

La Khả Tiệp cười trừ, bàn tay xoa đầu An Hành. Nhưng nàng chưa kịp nói gì An Hành đã bị Mộ Viễn Kỳ kéo về phía sau. Chàng nghiêm khắc nhíu mi:

“Khả Tiệp vừa trở về nên rất mệt mỏi. Ngươi phải để nàng đi thấy y phục và nghỉ ngơi, không nên bám vào người nàng. Như vậy rất không ngoan có biết không?”

An Hành vừa “a” lên một tiếng liền vội vàng khép miệng lại, bộ dáng hối lỗi vạy vẹo y phục. Y nhìn La Khả Tiệp đầu đầy mồ hôi, gấp y nặng trĩu rồi lại nhìn Mộ Viễn Kỳ, lí nhí đáp lời:

“Tiểu Hành biết rồi, lần sau không có như vậy nữa.”

La Khả Tiệp phì cười, bộ dáng y thập phần ủy khuất nhưng lại vô cùng đáng yêu nha. Nàng vươn tay vuốt nhẹ gò má An Hành, cảm giác có chút da thịt hơn trước. Nàng ngẩng mặt lên vừa khéo chạm phải ánh mắt bình lặng của Mộ Viễn Kỳ.

Trước giờ mọi chuyện trong La tướng phủ đều do chàng thay mặt nàng lo liệu. Hết thấy đều hoàn hảo, ổn thỏa. Nàng chưa bao giờ phải lo lắng về điều gì, chỉ chăm chăm rong ruổi trên sa trường. Giờ nhìn lại những gì chàng vì nàng mà hy sinh tựa hồ đã lấp đầy cả một trời sao rồi.

Thoáng nghĩ bảo vật thế gian nàng đều đã ôm trong tay, một đời này nhất định phải sống thật thống khoái. La Khả Tiệp điểm nhẹ nụ cười nơi khóe môi, vui vẻ cất lời:

“Tiểu Hành đã rất ngoan ngoan rồi. Vì Tiểu Hành ngoan nên Tiệp Tiệp đã trở về thật sớm với chàng đây.”

“Phải ha.”

An Hành phấn khởi hươ tay múa chân định nhào vào lòng nàng nhưng y nghĩ nghĩ một lúc lại thôi. Tiệp Tiệp đang rất mệt, không được nhào vào người nàng, như vậy rất không ngoan. Tiểu Hành phải ngoan, Tiệp Tiệp sẽ thích Tiểu Hành. Kỳ lão đại đã nói như vậy, y nhớ mà.

Thế là An Hành chôn chân tại chỗ, gương mặt tươi cười rạng rỡ. La Khả Tiệp nhẹ nhàng xoa đầu y, nhỏ giọng dịu dàng:

“Bây giờ Tiểu Hành vào trong đợi Tiệp Tiệp được không? Tiệp Tiệp thay y phục rồi cùng chàng ăn cơm nhé.”

“Thích quá! Cùng Tiệp Tiệp ăn com! Tiểu Hành sẽ đợi. Mà...mà đợi ở đâu?” An Hành reo lên một hồi.

La Khả Tiệp nghĩ nghĩ. Nàng nhìn mặt trời dần núp bóng phía xa, hoàng hôn chậm rãi buông xuống. Nếu ăn com trong phòng thì thật không có chút phong tình nào. Nàng chợt nhớ đến một nơi, đáy mắt loé lên tia sáng.

“Chàng đến Khán Vũ Đài trong Ôn Uyển đợi ta nhé.”

“Khán Vũ Đài...” An Hành kéo dài giọng, khẽ liếc mắt sang Mộ Viễn Kỳ.

Chàng liền hiểu ý, tay ngọc chỉ hướng mái lầu cao vượt hẳn bên trong La tướng phủ: “Nơi đó là Khán Vũ Đài, hôm qua ta và người đã thả điều ở bên dưới có nhớ không?”

“A! Tiểu Hành nhớ rồi!” An Hành lập tức reo lên, y hướng Mộ Viễn Kỳ cười híp mắt “Kỳ lão đại đã giúp Tiểu Hành, Tiểu Hành cảm ơn huynh.”

Rồi y vội vàng quay sang La Khả Tiệp nói “Tiểu Hành đến Khán Vũ Đài đợi, Tiệp Tiệp nhanh đến nhé!”

“Ừ.”

La Khả Tiệp cười hiền gật đầu một cái. An Hành không chần chừ, liền nhún chân chạy đi. La Khả Tiệp nhìn theo y, tâm tình phút chốc chỉ còn vui vẻ.

Nàng lại quay sang nhìn Mộ Viễn Kỳ, chàng vẫn đáp trả nàng bằng ánh mắt ôn nhu kiên nhẫn. Nàng hé môi, cất tiếng hỏi:

“Lúc trước An Hành mang theo Dương Vương thế tử trở về, chàng đã an bài cho nó như thế nào?”

Sóng mắt Mộ Viễn Kỳ khẽ động, chàng không nghĩ nàng lại hỏi vấn đề này, nhưng rất nhanh chóng đáp lời: “Bây giờ nó gọi là Gia Hoàng. Nó rất bám An Hành nên ta để nó ở cùng y rồi. Bây giờ chắc Gia Hoàng đang ở Tầng thư các đọc sách. Nó rất siêng năng.”

Phải rồi, làm gì còn Dương Vương thế tử nào. Trong phủ của nàng chỉ có một đứa trẻ được nàng nhặt về thôi.

“Thật tốt!”

La Khả Tiệp than nhẹ, đôi mắt chăm chú đặt trên người Mộ Viễn Kỳ. Hết thấy đều ổn thoả, thật tốt khi có chàng ở bên, giúp nàng lo liệu mọi chuyện lớn nhỏ. Thật tốt khi có chàng ở bên, một đời này sẽ chẳng còn tịch mịch.

Mộ Viễn Kỳ vẫn như trước yên lặng mặc nàng dò xét. Chàng qua chàng cũng phải đánh giá lại nàng. Có lẽ chàng biết vì sao nàng so với lúc trước khác biệt như vậy.

Bàn tay Mộ Viễn Kỳ chậm rãi đặt bên khoeo mắt La Khả Tiệp, lau đi giọt mồ hôi vừa rơi xuống. Chàng nhẹ giọng hỏi:

“Giai Hạo đang ở bên ngoài, có cần ta cho người lôi hắn về không?”

Lôi hắn về? La Khả Tiệp nhìn nụ cười nhạt nơi khoeo môi Mộ Viễn Kỳ, trong lòng oanh oanh liệt liệt cười nghiêng ngả. Phụ quân ôn nhu của nàng từ khi nào lại thô bạo như vậy? Nhưng bất quá nàng thích. Chàng như thế này gần gũi hơn rất nhiều, cảm giác gần ngay trước mắt mà biến trời cách biệt hoàn toàn bị xua đi.

“Không cần đâu.” La Khả Tiệp cong môi đáp lời “Hắn sẽ chạy về nhanh thôi.”

Nàng đã chuẩn bị từ trước rồi. Huống chi Cẩm Giai Hạo đã muốn chạy thì có điều động hết tướng sĩ trong phủ cũng không bắt nổi hắn.

“Được” Mộ Viễn Kỳ đáp ứng, bàn tay rời khỏi gương mặt nàng, đáy mắt loé lên tia luyến tiếc nhưng rất nhanh đã thanh tỉnh trở lại.

“Vậy ta trở về phòng thay y phục. Chàng cũng đến Khán Vũ Đài đi.”

La Khả Tiệp nói rồi quay sang phân phó hạ nhân mang thùng gỗ vào, lập tức chuẩn bị bữa tối. Trước khi đi nàng ngoảnh đầu tặng cho Mộ Viễn Kỳ nụ cười rạng rỡ sau đó sải bước chân vào trong.

Mộ Viễn Kỳ đứng lặng một chỗ nhìn bóng lưng nàng rất lâu. Chân mày kiếm tinh tế nhíu lại, tò mò không biết La Khả Tiệp làm cách nào để Bạch Nhật Các chủ Cẩm Giai Hạo phong lưu thành tính, xem thanh lâu là nhà, tự nguyện trở về cái lồng La tướng phủ đây?

Thật đáng chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tam Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: TA UỶ KHUẤT

La Khả Tiệp trở về phòng, nha hoàn Như Ý đã nhanh chân tiến đến giúp nàng cởi giáp phục. Nàng liếc mắt sang liền thấy Như Ngọc cung kính nâng y phục đứng bên cạnh.

La Khả Tiệp tắm một lúc thật sáng khoái rồi để các nàng giúp mình thay y phục, tâm trí lại bay về miền quá khứ xa xăm. Như Ý bằng tuổi La Khả Tiệp, lúc trước ở La phủ đã không ít lần che chở La Khả Tiệp khỏi những trò bắt nạt quá quắc của bọn ca ca tỷ tỷ. Như Ngọc chỉ mới mười sáu tuổi, theo bên người La Khả Tiệp từ nhỏ, cùng nàng lớn lên, tính tình thật thà hoạt bát.

Vậy mà sau khi Hà Mai xuất hiện La Khả Tiệp liền quên mất Như Ý và Như Ngọc, một lòng nâng đỡ Hà Mai.

La Khả Tiệp đưa tay nâng trán, phiền muộn a. Sai lầm của nàng một đời trước có thể chất thành trường sơn rồi.

“Tiểu thư người có gì không vui ạ?” Như Ngọc để ý thấy La Khả Tiệp phiền não, sắc mặt lại có vẻ không tốt nên lo lắng hỏi.

“Tiểu thư, hay người nghỉ ngơi một chút đi. Người từ biên giới gấp rút thúc ngựa trở về, trên đầu lại bị thương, thân thể hẳn rất mệt mỏi.” Như Ý cũng lập tức đề nghị.

Đáy lòng La Khả Tiệp tuôn trào cảm giác ám áp nhìn về mặt sốt ruột lo lắng của Như Ý và Như Ngọc. Nàng đứng dậy, lắc nhẹ đầu đáp lời:

“Ta không sao. Các em yên tâm, ta rất khỏe. Ta còn hẹn bọn người Mộ Viễn Kỳ dùng cơm ở Khán Vũ Đài, các em trở về phòng nghỉ ngơi sớm đi.”

Như Ý và Như Ngọc thoáng ngẩn ra vì giọng nói dịu dàng và biểu cảm ân cần của La Khả Tiệp. Đã rất lâu bọn họ không còn được thân cận, gần gũi với tiểu thư. Tiểu thư không phải chinh chiến sa trường thì vào cung điện thánh, bình thường cũng chỉ cho phép Hà Mai đi theo. Bọn họ từ lâu đã không còn được trọng dụng. Dù rất buồn nhưng bọn họ đã cùng tiểu thư lớn lên, tình cảm không phải trong lúc sớm chiều. Hơn nữa ở La tướng phủ cuộc sống ổn định, Mộ công tử cũng không bạc đãi họ, phận nha hoàn mấy ai có phúc phần thế này.

Nghĩ đến đây Như Ý và Như Ngọc không khỏi lấy làm lạ. Sao lại không thấy Hà Mai đâu nhỉ? Bình thường nàng ta luôn bám lấy tiểu thư, lời ngon tiếng ngọt đon đả như chim hoàng oanh, bây giờ ngay cả bóng dáng cũng chẳng thấy.

La Khả Tiệp nhận ra thắc mắc trong lòng Như Ý và Như Ngọc. Không trách được các nàng, Hà Mai kia bình thường luôn dính bên người La Khả Tiệp. Nàng có việc thì sai bảo, không có việc thì để nàng ta tùy tiện đứng bên cạnh, chút chuyện nặng nhọc cũng chưa từng rơi vào tay nàng ta.

Thảo nào Hà Mai coi trời bằng vung như vậy, tất cả đều do La Khả Tiệp quá dung túng bảo dưỡng nàng ta, nàng bây giờ thập phần hời hợt.

La Khả Tiệp nắm lấy tay Như Ý và Như Ngọc, nhẹ giọng nói:

“Sau này các người nâng lên làm đại nha hoàn đi theo phục vụ ta có được không?”

Như Ý và Như Ngọc tròn mắt nhìn nhau, bên tai như ù đi. Các nàng không nghe lầm chứ? Tiểu thư muốn các nàng phục vụ cho người. Cầu trời đây không phải là mơ đi, nếu không các nàng sẽ khóc chết mất.

Như Ngọc kiềm nén nước mắt vừa chạm khoé mi, nhỏ giọng lên tiếng hỏi:

“Vậy còn Hà Mai tỷ tỷ thì sao?”

Các nàng không phải lo lắng cho Hà Mai mà là một khi nàng ta trở về các nàng sẽ không được ở cạnh tiểu thư nữa.

La Khả Tiệp nhận ra lo sợ trong ánh mắt các nàng. Nàng thở hắt ra một hơi, cầm lấy tay Như Ý và Như Ngọc trấn an:

“Hà Mai phạm lỗi đã bị Triệu đại nhân giữ lại rồi. Các em yên tâm, dù nàng ta có trở về cũng chỉ có thể làm nhị đẳng nha hoàn. Phục vụ bên cạnh ta chỉ có các em thôi.”

“Tiểu thư...” Như Ý và Như Ngọc đồng thời xúc động khi nghe thấy lời nói của La Khả Tiệp. Ám áp từ bàn tay truyền thẳng vào trong lòng.

“Chỉ sợ các em theo ta sẽ cực khổ thôi.” La Khả Tiệp cười, công việc của nhất đẳng nha hoàn khẳng định không thể nhàn hạ.

“Bọn em nguyện ý phục vụ tiểu thư.” Hai nàng đồng loạt đáp

La Khả Tiệp bắt gặp đáy mắt các nàng ần ần lệ, lòng nàng cũng mềm xuống. Nàng vòng tay ôm Như Ý và Như Ngọc vào lòng:

“Tốt! Tốt! Các em cùng ta lớn lên, tình như tỷ muội, sau này mọi chuyện của ta trông vào các em, nhất định không được than vãn đấy!”

Như Ý và Như Ngọc làm sao không nghe ra thân thiết gần gũi trong lời nói của La Khả Tiệp. Nước mắt liền lập tức trào ra, vòng tay siết chặt lấy La Khả Tiệp.

“Tiểu thư yên tâm em nhất định sẽ cố gắng hết sức.” Như Ý nói.

“Người không được chê em vô dụng đâu đấy! Em sẽ khóc cho người xem!” Như Ngọc nũng nịu.

“Được! Được!” La Khả Tiệp rời khỏi vòng ôm của Như Ý và Như Ngọc, đưa tay lau đi nước mắt của các nàng, vui vẻ nói “Cùng ta đến Khán Vũ Đài nào.”

Các nàng lâu đồng loạt hô “Vâng!” rồi theo sau La Khả Tiệp đến Khán Vũ Đài.

Khán Vũ Đài có tổng cộng năm lầu, tất cả đều được lợp ngói lưu ly xa hoa diễm lệ, đêm xuống giăng thêm vài ngọn đèn lại càng bắt mắt. Điểm đặc biệt là từ lầu cao nhất của Khán Vũ Đài có thể nhìn thấy cả kinh thành vào ban đêm, cảnh đẹp động lòng người hơn bao giờ hết. Vào những ngày trời mưa phù trắng xoá còn được nghe thấy tiếng mưa rả rích êm dịu bên tai.

La Khả Tiệp dừng bước ở lầu cao nhất của Khán Vũ Đài. Nàng vừa liếc thấy bàn ăn thịnh soạn được bày ra, An Hành đã nhào đến kéo tay nàng ăn xuống ghế ngồi.

Y lo lắng hỏi:

“Tiệp Tiệp đến rồi! Tiệp Tiệp có mệt không? Có mệt không?”

“Có một chút.” La Khả Tiệp trả lời, nàng chậm rãi điều hoà nhịp thở.

Đột nhiên gò má nàng truyền đến cảm giác mát lạnh, còn có hương thơm tinh tế mềm mại của Huân Y Thảo. La Khả Tiệp đưa mắt nhìn sang phải liền thấy Mộ Viễn Kỳ cầm một cái khăn lụa áp vào má nàng, trên môi chàng là nụ cười ôn nhu, đôi mắt dịu dàng, cử chỉ săn sóc.

“Đa tạ chàng.” La Khả Tiệp cảm động nhận lấy khăn tay.

Mộ Viễn Kỳ chỉ cười nhẹ, thản nhiên nói:

“Ta dùng số băng còn sót lại để làm lạnh nó.”

Đáy mắt La Khả Tiệp phút chốc trầm xuống, sắc mặt tái xanh. Băng đó nàng dùng để giữ cho cua tươi sống mà.

“Nàng không cần lo, ta đã rửa sạch rồi mới dùng.”

Mộ Viễn Kỳ nhàn nhạt nói. Nhưng La Khả Tiệp liếc mắt thấy nụ cười trên trọc thoáng cong lên trên môi chàng.

La Khả Tiệp bối rối ho nhẹ. An Hành nghĩ nàng mệt mỏi liền vội vàng rót trà đưa cho nàng.

“Tiệp Tiệp uống đi. Trà rất ngon. Tiểu Hành pha đó!”

La Khả Tiệp như người chết đuối với được cốc nhanh chóng bung lấy ly trà uống cạn. Hương thơm thanh mát làm tan cảm giác căng thẳng trong lòng nàng. La Khả Tiệp đặt ly trà xuống, sủng nịnh khen:

“Trà thật ngon! Tiểu Hành đúng là rất giỏi nha!”

An Hành được nàng khen liền vui như mở hội. Y rót liền mấy ly trà cho nàng, hào hứng nói:

“Vây Tiệp Tiệp uống thật nhiều nhé! Tiểu Hành pha rất nhiều rất nhiều. Tiệp Tiệp uống rồi sẽ không thấy mệt.”

La Khả Tiệp nhìn một hàng dài toàn là ly trà trên bàn, biểu hiện vô cùng đặc sắc. Nhưng nàng không có từ chối, chậm rãi uống gần hết năm, sáu ly trà. Còn một hai chén nàng liền hết cách đánh quay sang dùng đôi mắt đáng thương cầu cứu Mộ Viễn Kỳ.

Chàng vươn tay lấy một chén, không nhanh không chậm nói:

“Trà này ngon, ta cũng rất thích.”

Đáy mắt An Hành lập tức sáng lên. Y vui vẻ rót đầy những ly trà La Khả Tiệp vừa uống cạn, hồ hởi nói:

“A! Kỳ lão đại thích trà của Tiểu Hành. Còn rất nhiều rất nhiều, Kỳ lão đại uống đi!”

La Khả Tiệp che miệng nén tiếng cười, nàng không ngờ An Hành đáng yêu như vậy, thật làm khó Mộ Viễn Kỳ rồi. Vốn nghĩ chàng sẽ từ chối, nào ngờ chàng lại từng ngụm từng ngụm uống sạch. Đáy mắt La Khả Tiệp ánh lên vô hạn thần phục. Phu quân của nàng đúng là tài năng hơn người nha.

Nàng cũng không biết dùng từ tài năng hơn người trong trường hợp này có đúng không, nhưng Mộ Viễn Kỳ trong lòng nàng đã trực tiếp nâng lên một bậc.

Để cắt đứt bữa tiệc trà này La Khả Tiệp đành hắng giọng, tay vươn ra cầm đĩa nói:

“Chúng ta ăn com thôi!”

“Ăn com! Ăn com!”

An Hành reo lên, y cần bát đũa lên, thuận tay gấp một ít thức ăn bỏ vào chén La Khả Tiệp : “Tiệp Tiệp cái này ngon, ăn cái này.”

“Người chưa ăn làm sao biết ngon?” Mộ Viễn Kỳ hỏi.

An Hành nhất thời im lặng, y bủ bủ môi : “Nhìn rất ngon mà. Hơn nữa còn làm từ cua Tiệp Tiệp mang về nha. Cua rất quý đó!”

“Tiểu tử này.” Mộ Viễn Kỳ lắc đầu cười. Chàng vươn tay gấp thịt cua đã được bóc vỏ xào với nấm linh chi và nấm tuyết cho nàng.

“Món này ta làm, nàng nếm thử một chút xem.”

Hai mắt La Khả Tiệp sáng lên hẳn nàng nói: “Chàng cực khổ rồi.”

Nàng vui vẻ ăn, vị thanh ngọt tan trong miệng khiến La Khả Tiệp bất ngờ vô cùng. Không thể tin được Mộ Viễn Kỳ còn có tài nấu nướng thế này.

“Thật ngon.” La Khả Tiệp thật lòng khen.

“Vây ăn nhiều một chút.” Mộ Viễn Kỳ gấp thêm thức ăn cho nàng rồi quay sang An Hành nói:

“Người ăn chậm thôi, không lại nghẹn.”

“Tiểu Hành biết rồi. Cua thật ngon, lần đầu tiên Tiểu Hành được ăn cua. Thật ngon thật ngon nha!” An Hành gật đầu, trong miệng còn ngậm rất nhiều thức ăn nhưng vẫn hào hứng đáp lời.

La Khả Tiệp và Mộ Viễn Kỳ chỉ biết lắc đầu cười trộm. Bình thường chỉ có đại gia tộc giàu sang phú quý bậc nhất mới có thể ăn cua, hơn nữa cua lại rất khó chế biến mà không lưu lại vị tanh. Đừng nói An Hành, La Khả Tiệp khi còn ở La phủ cũng chỉ có thể nhìn miệng mấy lão nhân và ca ca tỷ tỷ ăn cua mà ao ước. Cho đến lúc theo sư phụ bên ngoài mới có dịp thử qua một lần. Khó trách An Hành hào hứng như vậy.

La Khả Tiệp nghĩ thầm, mặt hơi ngẩng lên nhìn bầu trời đêm bên ngoài, lại nhìn kinh thành giăng đèn kết hoa một mảng đẹp mắt.

Gió thổi từng cơn mát dịu, một bàn ba người vui vẻ dùng com, gấp qua gấp lại, chan hoà ấm áp. Đến khi đồ ăn trên bàn vơi hơn một nửa hạ nhân lại mang lên đĩa cua hấp thật to. Bên trên xếp hai con cua đỏ au, hương vị hải sản tươi mới kích thích vị giác con người.

An Hành khoa trương nuốt nước miếng. La Khả Tiệp cười lớn gấp hẳn một con cua bỏ vào chén y.

“Cua này cho Tiểu Hành vì Tiểu Hành ngoan ngoãn và pha trà thật ngon!”

“Oa! Cua thật lớn! Cảm ơn Tiệp Tiệp!”

An Hành reo lên, hai tay chụp lấy con cua nóng hổi. Y vội vàng thả xuống, hà hơi phù phù vào tay, mặt mày nhăn nhúm.

“Ăn chậm thôi, còn nóng đấy.” La Khả Tiệp nói.

An Hành gật đầu liên tục, miệng thổi liên hồi vào con cua. La Khả Tiệp cười trộm, vừa thu mắt về đã thấy con cua đỏ au nằm trong chén. Nàng ngược lên nhìn Mộ Viễn Kỳ. Chàng chống cằm, vẻ mặt vô vàng thường thức đặt trên người nàng, không nhanh không chậm nói:

“Nàng ăn đi, ta uống trà của lão tam đã no rồi.”

La Khả Tiệp đỏ mặt, nhắc đến trà của An Hành nàng có chút chột dạ. Nếu không vì nàng chàng đã không phải uống nhiều như vậy. Nàng luống cuống cúi gầm mặt xuống, vội vàng dùng tay cầm cua lên.

“Nóng!”

La Khả Tiệp la lớn, con cua rơi xuống chỗ cũ, mà bàn tay nàng đã bị Mộ Viễn Kỳ bắt lấy. Chàng nhú mày không vui:

“Sao lại bắt cần như vậy?”

Chàng dùng khăn lụa đã ướp lạnh áp vào lòng bàn tay La Khả Tiệp. Gò má nàng lại thêm một tầng ửng hồng. Nàng cố gắng rút tay về nhưng không thể. Phút chốc khắp người nàng nóng bừng, lấp ba lấp bắp không nói thành lời:

“Ta...ta...”

Đôi mắt La Khả Tiệp đảo quanh, không thể trực tiếp chống lại đôi mắt điềm tĩnh nhu hoà của Mộ Viễn Kỳ. Trong lúc nàng lâm vào bế tắc, phía cầu thang vọng đến từng trận âm thanh vội vã.

Cầm Giai Hạo đột nhiên xuất hiện, quần áo xộc xệch, kim quan rơi đầu mất, ba ngàn sợi tóc tùy ý gió bay. Vạt áo hơi hé mở, để lộ khuôn ngực cường tráng mẽ người, mồ hôi thấm ướt y phục. Hắn bây giờ mất đi một phần hào hoa nhưng lại tăng một phần mẽ hoặc.

Sự xuất hiện của Cầm Giai Hạo khiến Mộ Viễn Kỳ nhất thời buông lỏng bàn tay thuận lợi cho La Khả Tiệp rút tay về. Mộ Viễn Kỳ không có trêu nằng, ngược lại bạc môi kéo lên, cất giọng nói với Cầm Giai Hạo: “Lão nhị cuối cùng cũng trở về rồi.”

La Khả Tiệp nhìn Mộ Viễn Kỳ bằng sắc mặt quái dị. Sao nàng lại nghe thấy có chút mỉa mai trong này nhỉ? Nàng kín đáo liếc mắt sang Cầm Giai Hạo. Hắn chống tay vào thành cầu thang thờ mây hơi nặng nhọc, sắc mặt nhợt nhạt khó coi.

“Giữa đường bị mai phục.”

Cầm Giai Hạo nói nhanh, bước chân thật dài tiến đến ngồi vào giữa La Khả Tiệp và An Hành. Y thấy hắn mệt mỏi liền rót trà nói: “Lão nhị uống.”

Cầm Giai Hạo gật đầu nhận lấy, đuôi mắt khẽ liếc nhìn La Khả Tiệp bên cạnh. Toàn bộ hành động của Cầm Giai Hạo thu vào mắt Mộ Viễn Kỳ. Chàng dài giọng trêu chọc:

“Không phải lại trêu ghẹo cô nương nhà nào bị huynh trưởng người ta trả thù đấy chứ?”

Ngậm trà thơm vừa vào miệng đã bị Cầm Giai Hạo phun ra. Hắn vội vàng nhìn La Khả Tiệp giải thích: “Ta không có.”

La Khả Tiệp không nói gì, chỉ nhìn hắn chằm chằm, một bộ dáng nửa tin nửa ngờ. Cầm Giai Hạo nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào Mộ Viễn Kỳ:

“Lão đại ngươi không được vu khống ta! Ta vì Tiểu Tiệp thủ thân như ngọc, trời đất chứng giám!”

Lần này đến lượt La Khả Tiệp không ăn uống gì cũng nghẹn. Nàng nhìn hắn trân trời, thiên ngôn vạn ngữ đều hoá hư không. Nam nhân này lại đem chuyện thủ thân như ngọc như một hoàng hoa khuê nữ * tự hào nói ra như vậy. Người đời mà nghe thấy sẽ cười chết mất.

*hoàng hoa khuê nữ: chỉ thiếu nữ chưa kết hôn, còn trong trắng.

Bất quá hai mươi năm kia hắn đúng là vì nàng thủ thân như ngọc, chuyện này không cần trời đất chứng giám, nàng có thể tự mình chứng cho hắn.

Nhưng Mộ Viễn Kỳ thì không buông tha cho Cầm Giai Hạo dễ dàng như vậy. Chàng nhàn nhạt hỏi:

“Vậy thì vì sao đến bây giờ mới về phủ, y phục còn không chỉnh tề như vậy? Ngươi nhìn xem một bàn thức ăn bọn ta đã ăn gần hết.”

“Còn không phải tại bọn Dạ Nguyệt Các đáng chết kia sao?!”

Cầm Giai Hạo gào lên thống hận. Hắn chẳng biết mình đã đắc tội cái lòng nào của Dạ Nguyệt Các. Thân phận Các chủ Bạch Nhật Các của hắn bảo mật cẩn thận như vậy, cả La Khả Tiệp cũng không biết, nên mới bị đồn thành hoa hoa công tử đầu đêm suốt sáng dạo thanh lâu ăn chơi sa đọa. Cứ cho là Tân Các chủ Nhật Nguyệt Các biết thân phận của hắn thì thế nào, bọn họ trước giờ nước sông không phạm nước giếng. Vậy mà vừa mới tiếp nhận vị trí Các chủ tên kia liền không tha cho hắn, dăm ba bữa lại phái người đến kiểm chuyện.

Hắn bán muội muội của gã vào lầu xanh hay sao?!

“Được rồi, không cần nóng giận. Ta tin chàng.”

La Khả Tiệp vỗ nhẹ vào tấm lưng to lớn của Cầm Giai Hạo. Lửa giận vừa bùng lên lập tức bị thổi bay mất, đáy mắt hắn dịu lại, vẻ mặt vô cùng tiếc nuối:

“Xin lỗi nàng, ta cũng không có ý về trễ.”

La Khả Tiệp cười: “Ta hiểu mà.”

Trái tim Cầm Giai Hạo phút chốc treo lơ lửng, mặt ngốc ra nhìn chằm chằm nụ cười dịu dàng và đôi mắt rực sáng của La Khả Tiệp. Không phải lạnh nhạt, không phải bộ dáng nghiêm túc, không phải nữ tử thập phần anh khí, uy dũng vô song. Nàng lúc này hoàn toàn bình thường, như bao nữ nhân khác, nhưng lại khiến tay chân hắn nhất thời bối rối, tâm cũng mềm đi. Một câu tin hắn lại một câu hiểu hắn, đời này chỉ có nàng mới nói với hắn những lời như vậy.

Cầm Giai Hạo đắm chìm trong suy nghĩ cùng cảm xúc mãnh liệt của bản thân. Mộ Viễn Kỳ tinh tế nhíu mi, chậm rãi mở lời:

“Đáng tiếc không còn gì cho ngươi ăn nữa.”

Một câu của Mộ Viễn Kỳ lập tức giáng tảng đá nặng vào đầu Cầm Giai Hạo. Hắn choàng tỉnh đảo mắt khắp bàn ăn rộng lớn. Đĩa lớn đĩa nhỏ chỉ còn lại vài cọng rau răm không đáng kể. Ánh mắt hắn xoẹt qua An Hành. Y đang hăng say gặm của lại bị ánh mắt của hắn dọa, vội vàng ôm bát quay lưng về phía Cầm Giai Hạo.

Đầu hắn hắc tuyến giăng đầy. Thu tầm mắt về vừa vặn bắt gặp con cua nguyên vẹn đỏ au trong bát La Khả Tiệp. Nàng chưa kịp nói gì Cầm Giai Hạo đã đứng lên lượn mấy vòng quanh nàng. Hương thơm dịu ngọt ma mị vờn lấy La Khả Tiệp. Tâm trí nàng nhất thời trầm bổng như bị mê hoặc.

Tiếng chuông leng keng vang bên tai như khúc nhạc êm dịu. Nàng chớp mi, đầu hơi ngẩng lên. Cẩm Giai Hạo tiếp cận nàng từ bên phải, một tay chống lên bàn, cả người nhào về phía nàng, cặp mắt yêu nghiệt hết sức mị hoặc nhìn chăm chăm La Khả Tiệp.

“Tiểu Tiệp để phần cho phu quân có đúng không?”

Cẩm Giai Hạo tự tin nói. Ở đây chỉ có hắn là thích ăn của nhất, lúc trước nàng và hắn gặp nhau ở làng chài, cùng nhau ăn uống vui vẻ, nàng đương nhiên biết sở thích của hắn. Cái này không phải lễ vật nàng bỏ lòng chuẩn bị vì hắn thì là gì đây?

La Khả Tiệp gật đầu liên tục như bị bỏ bùa. Hương thơm ma mị ngày một đậm, mũi của nàng sắp tê liệt rồi. La Khả Tiệp siết chặt khăn lụa Mộ Viễn Kỳ đã đưa cho.

“Vây vi phu lấy nhé!”

Cẩm Giai Hạo cong môi cười tà tử, tay vươn ra bắt lấy chén cua của La Khả Tiệp. Nàng không nói gì vẫn tiếp tục gật đầu, hơi thở dần khó khăn. Bàn tay chậm chạp nâng khăn lụa lên che mũi. Hương thơm của Huân Y Thảo nhẹ nhàng xoa dịu tâm trí nàng, nhịp thở của La Khả Tiệp cũng dần ổn định. Nhưng hương thơm ma mị kì quái kia vẫn còn quẩn quanh bên nàng chưa tan.

Cẩm Giai Hạo lấy được chiến lợi phẩm, định bụng bày ra vẻ mặt dương dương tự đắc trên chốc Mộ Viễn Kỳ. Nào ngờ hắn vừa mới quay lưng chân đã vướn phải gì đó, toàn thân bỏ nhào về phía trước.

“Cẩn thận!”

La Khả Tiệp và Mộ Viễn Kỳ đồng thanh hô. La Khả Tiệp vươn tay nắm lấy vật y phục của Cẩm Giai Hạo, Mộ Viễn Kỳ lại dùng một tay đỡ vai hắn. Hai tay Cẩm Giai Hạo liều mạng ôm bát cua vào ngực. Nếu không nhờ Mộ Viễn Kỳ và La Khả Tiệp, hắn chắc chắn đã ngã lăn ra rồi.

Cẩm Giai Hạo loạng choạng một chút liền đứng vững, bộ dáng cảm kích hướng Mộ Viễn Kỳ nói: “Đa tạ lão đại!”

Nói rồi hắn trở về chỗ ngồi, yên ổn ăn cua. La Khả Tiệp liếc mắt thấy chuông nhỏ treo trên thắt lưng hắn biến mất, hương thơm mị hoặc kia cũng tan dần đến khi không ngửi thấy gì nữa. Nàng bất chợt hiểu ra mình bị hắn bày để lấy đồ ăn.

Được lắm nàng ghi hận tại đây, ngày sau lại tính.

La Khả Tiệp bỏ khăn lụa ẩm nước xuống bàn, vươn tay lấy ly trà chậm rãi uống. Chợt sực nhớ ra gì đó nàng hứng thú hỏi:

“Vừa rồi ta để ý thấy các chàng gọi nhau lão đại, lão nhị rồi lão tam, thứ tự này...” phân thế nào? La Khả Tiệp bỏ lưng câu nói giữa chừng, ba từ cuối giữ lại trong đầu.

Cẩm Giai Hạo vừa tách yếm cua và mai cua liền lập tức đáp lời:

“Nam nhi đương nhiên là dựa vào thực lực để phân cao thấp rồi.”

“À.”

La Khả Tiệp gật gù. Thì ra là vậy, nàng còn tưởng là dựa vào tuổi tác hay thời gian vào phủ, không ngờ dựa vào thực lực nam nhi nha. Tiểu Hành vốn ngây ngô, hắn làm lão tam thì đúng rồi, vậy chỉ còn Mộ Viễn Kỳ và Cẩm Giai Hạo phân cao thấp với nhau. Lại nhớ cả hai người kia đều gọi Mộ Viễn Kỳ là lão đại, đôi mắt La Khả Tiệp nhìn chàng sáng rực:

“Chàng thắng sao?”

Chàng chỉ cười không đáp. Cẩm Giai Hạo cầm cúi ăn, mặt không có ngẩng lên. Kể cả hắn cũng không thể tin được mình lại thua một nam tử có vẻ ngoài thư sinh, suốt ngày ôm cảm si khúc như vậy. Nhưng hắn thua tâm phục khẩu phục là điều không thể chối cãi.

“Nàng cũng mệt rồi, để ta đưa nàng về.” Mộ Viễn Kỳ đột nhiên đề nghị.

La Khả Tiệp ngăn người ra một lúc mới gật gù nói: “Được.” rồi quay sang nói với Cẩm Giai Hạo và An Hành:

“Các chàng cứ tiếp tục dùng bữa, vẫn còn vài món chưa mang lên. Ta về nghỉ ngơi trước.”

Nghe thấy lời của La Khả Tiệp miếng thịt cua liền mắc nghẹn ngay cổ Cẩm Giai Hạo. Hắn ho vài trận, vẻ mặt vô cùng khó coi. An Hành ngược lại rất vui vẻ, y cười nói:

“Tiệp Tiệp ngủ ngon!”

“Tiểu Hành ngủ ngon!”

La Khả Tiệp đáp lời y rồi cùng Mộ Viễn Kỳ rời đi. Như Ý và Như Ngọc định theo bước hai người nhưng đã bị cái lắc đầu của Mộ Viễn Kỳ ngăn cản. Hai nàng cười trộm, Mộ công tử muốn ở cùng tiểu thư đây mà. Hai nàng rất thức thời phối hợp không đi theo, chỉ đứng chờ Cẩm Giai Hạo và An Hành dùng bữa xong thì thu thập dọn dẹp.

Con đường trở về phòng chỉ còn hai người La Khả Tiệp và Mộ Viễn Kỳ. Không ai nói câu gì, lặng lẽ bước đi, lá cây rụng đưa xào xạc dọc lối đi. La Khả Tiệp đi trước, lắng nghe tiếng bước chân của Mộ Viễn Kỳ phía sau.

Nàng ngẩng mặt nhìn mông lung, trong đầu ngổn ngang suy nghĩ. Thật muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại không biết nói gì. Bầu không khí yên tĩnh càng khiến nàng bối rối, tim đập nhanh hơn.

Đến khi ánh mắt bắt gặp lối vào Tịch Hiên của nàng, La Khả Tiệp cũng chẳng thể nói gì. Nàng thả chậm cước bộ, níu kéo chút thời gian ở bên cạnh chàng.

“Khả Tiệp.” Mộ Viễn Kỳ nhẹ nhàng gọi, bàn tay to lớn bắt lấy tay nàng.

Tim La Khả Tiệp phút chốc nhảy loạn trong lồng ngực. Nàng dừng bước, quay mặt lại nhìn chàng. Dưới bầu trời đêm chàng vận một thân bạch y càng thanh tao đẹp đẽ, vẻ tuấn mỹ sáng ngời kinh hãi thế tục, cả cái nhũn mị tình tẻ khiến trái tim La Khả Tiệp nhảy loạn.

Nàng không thể nào rời mắt khỏi chàng, nghe đầu thoáng trong không khí mùi hương dịu ngọt lướt qua con gió đêm. Bụi hoa quỳnh e ấp nụ hoa trắng muốt, tình khôi.

Không đợi La Khả Tiệp lên tiếng Mộ Viễn Kỳ đã bước gần đến bên nàng, thân nhẹ một tiếng:

“Ta ủy khuất.”

La Khả Tiệp ngạc nhiên, đôi mắt sắc sảo của Mộ Viễn Kỳ trầm xuống, mày kiếm khẽ nhíu, nét mặt rõ ràng không vui. Nàng kéo lại tinh thần, vội vàng bắt lấy bả vai Mộ Viễn Kỳ hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì? Kê nào khi dễ chàng sao?”

Mộ Viễn Kỳ chăm chú nhìn biểu tình của nàng, một lúc sau mới thờ dãi trả lời: “Kê đó chính là nàng.”

“Ta?”

“Phải.” Mộ Viễn Kỳ gật đầu, không nhanh không chậm tiếp lời “An Hành được ở cùng nàng gần ba năm chống Hoa Quốc, truy lùng Dương Vương. Lúc trở về nàng còn chuẩn bị của được dùng hàn băng bảo quản tặng cho Giai Hạo. Chỉ có ta...”

Mộ Viễn Kỳ ngừng một chút, buồn bã nhìn La Khả Tiệp.

“Ta cái gì cũng không có.”

La Khả Tiệp chấn động. Các đầu ngón tay nàng tê rần. Bi thương nồng đậm trên gương mặt Mộ Viễn Kỳ khiến đáy mắt nàng mờ mịt. Tâm trí dần mụ mị đi.

Không ngờ trong vô thức nàng phát hiện nàng chẳng biết gì về chàng. Không biết chàng thích gì, muốn gì, cần gì, càng không biết chàng là ai. Có vẻ ngoài cái tên Mộ Viễn Kỳ nàng hoàn toàn không biết gì nữa.

Chỉ một đạo thánh chỉ được Hạ Chính Nghiên lúc còn là thái tử xin tiên hoàng ban xuống Mộ Viễn Kỳ liền trở thành phu quân của nàng, Cẩm Giai Hạo và An Hành cũng vậy.

Nàng lại chẳng hề để tâm bọn họ ra sao, miễn là Hạ Chính Nghiên thích, miễn là có lợi cho Hạ Chính Nghiên nàng liền đáp ứng thuận theo.

Nhưng hai mươi năm qua bóng hình ba nam nhân kia đã khắc sâu tận linh hồn nàng. Vốn nghĩ bản thân một kiếp này sẽ toàn tâm toàn ý, dốc lòng dốc sức yêu bọn họ, tận hưởng những tháng ngày hạnh phúc vốn thuộc về nàng.

Kết quả vẫn làm tổn thương nam nhân trước mắt này. Nàng chưa thực sự thấu hiểu chàng. Hoá ra những điều thuộc về chàng, nàng cái gì cũng không biết. Đáng châm chọc làm sao.

La Khả Tiệp cười tự giễu bản thân, bàn tay nàng run rẩy đi chuyển trên gương mặt hoàn hảo đến tuyệt luân của Mộ Viễn Kỳ. Vầng trán cao rộng, mày kiếm sắc sảo, mắt đen thanh tĩnh, sóng mũi thanh cao. Bàn tay nàng lướt qua bạt môi hồ hững.

Một trận tê dại truyền từ các đầu ngón tay xông thẳng vào tâm La Khả Tiệp.

“Xin lỗi chàng.”

La Khả Tiệp lẩm nhẩm. Một tay áp sát gò má Mộ Viễn Kỳ, một tay vươn ra sau cổ Mộ Viễn Kỳ khiến chàng cúi đầu thuận tiện cho đôi môi anh đào của nàng dán lên bực môi hồ hững.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Ta Ủy Khuất

La Khả Tiệp trở về phòng, nha hoàn Như Ý đã nhanh chân tiến đến giúp nàng cởi giáp phục. Nàng liếc mắt sang liền thấy Như Ngọc cung kính nâng y phục đứng bên cạnh.

La Khả Tiệp tắm một lúc thật sáng khoái rồi để các nàng giúp mình thay y phục, tâm trí lại bay về miền quá khứ xa xăm. Như Ý bằng tuổi La Khả Tiệp, lúc trước ở La phủ đã không ít lần che chở La Khả Tiệp khỏi những trò bắt nạt quá quác của bọn ca ca tỷ tỷ. Như Ngọc chỉ mới mười sáu tuổi, theo bên người La Khả Tiệp từ nhỏ, cùng nàng lớn lên, tính tình thật thà hoạt bát.

Vậy mà sau khi Hà Mai xuất hiện La Khả Tiệp liền quên mất Như Ý và Như Ngọc, một lòng nâng đỡ Hà Mai.

La Khả Tiệp đưa tay nâng trán, phiền muộn a. Sai lầm của nàng một đời trước có thể chất thành trường sơn rồi.

“Tiểu thư người có gì không vui ạ?” Như Ngọc để ý thấy La Khả Tiệp phiền não, sắc mặt lại có vẻ không tốt nên lo lắng hỏi.

“Tiểu thư, hay người nghỉ ngơi một chút đi. Người từ biên giới gấp rút thúc ngựa trở về, trên đầu lại bị thương, thân thể hẳn rất mệt mỏi.” Như Ý cũng lập tức đề nghị.

Đáy lòng La Khả Tiệp tuôn trào cảm giác ám áp nhìn về mặt sốt ruột lo lắng của Như Ý và Như Ngọc. Nàng đứng dậy, lắc nhẹ đầu đáp lời:

“Ta không sao. Các em yên tâm, ta rất khỏe. Ta còn hẹn bọn người Mộ Viễn Kỳ dùng cơm ở Khán Vũ Đài, các em trở về phòng nghỉ ngơi sớm đi.”

Như Ý và Như Ngọc thoáng ngẩn ra vì giọng nói dịu dàng và biểu cảm ân cần của La Khả Tiệp. Đã rất lâu bọn họ không còn được thân cận, gần gũi với tiểu thư. Tiểu thư không phải chinh chiến sa trường thì vào cung diện thánh, bình thường cũng chỉ cho phép Hà Mai đi theo. Bọn họ từ lâu đã không còn được trọng dụng. Dù rất buồn nhưng bọn họ đã cùng tiểu thư lớn lên, tình cảm không phải trong lúc sớm chiều. Hơn nữa ở La tướng phủ cuộc sống ổn định, Mộ công tử cũng không bạc đãi họ, phận nha hoàn mấy ai có phúc phần thế này.

Nghĩ đến đây Như Ý và Như Ngọc không khỏi lấy làm lạ. Sao lại không thấy Hà Mai đâu nhỉ? Bình thường nàng ta luôn bám lấy tiểu thư, lời ngon tiếng ngọt đon đả như chim hoàng oanh, bây giờ ngay cả bóng dáng cũng chẳng thấy.

La Khả Tiệp nhận ra thắc mắc trong lòng Như Ý và Như Ngọc. Không trách được các nàng, Hà Mai kia bình thường luôn dính bên người La Khả Tiệp. Nàng có việc thì sai bảo, không có việc thì để nàng ta tùy tiện đứng bên cạnh, chút chuyện nặng nhọc cũng chưa từng rơi vào tay nàng ta.

Thảo nào Hà Mai coi trời bằng vung như vậy, tất cả đều do La Khả Tiệp quá dung túng bảo dưỡng nàng ta, nàng bây giờ thập phần hối hận.

La Khả Tiệp nắm lấy tay Như Ý và Như Ngọc, nhẹ giọng nói:

“Sau này các ngươi nâng lên làm đại nha hoàn đi theo phục vụ ta có được không?”

Như Ý và Như Ngọc tròn mắt nhìn nhau, bên tai như ù đi. Các nàng không nghe lầm chứ? Tiểu thư muốn các nàng phục vụ cho người. Cầu trời đây không phải là mơ đi, nếu không các nàng sẽ khóc chết mất.

Như Ngọc kiềm nén nước mắt vừa chạm khoé mi, nhỏ giọng lên tiếng hỏi:

“Vậy còn Hà Mai tỷ tỷ thì sao?”

Các nàng không phải lo lắng cho Hà Mai mà là một khi nàng ta trở về các nàng sẽ không được ở cạnh tiểu thư nữa.

La Khả Tiệp nhận ra lo sợ trong ánh mắt các nàng. Nàng thở hắt ra một hơi, cầm lấy tay Như Ý và Như Ngọc trấn an:

“Hà Mai phạm lỗi đã bị Triệu đại nhân giữ lại rồi. Các em yên tâm, dù nàng ta có trở về cũng chỉ có thể làm nhị đẳng nha hoàn. Phục vụ bên cạnh ta chỉ có các em thôi.”

“Tiểu thư...” Như Ý và Như Ngọc đồng thời xúc động khi nghe thấy lời nói của La Khả Tiệp. Ám áp từ bàn tay truyền thẳng vào trong lòng.

“Chỉ sợ các em theo ta sẽ cực khổ thôi.” La Khả Tiệp cười, công việc của nhất đẳng nha hoàn khẳng định không thể nhàn hạ.

“Bọn em nguyện ý phục vụ tiểu thư.” Hai nàng đồng loạt đáp

La Khả Tiệp bất giác đáy mắt các nàng ần ần lệ, lòng nàng cũng mềm xuống. Nàng vòng tay ôm Như Ý và Như Ngọc vào lòng:

“Tốt! Tốt! Các em cùng ta lớn lên, tình như tỷ muội, sau này mọi chuyện của ta trông vào các em, nhất định không được than vãn đấy!”

Như Ý và Như Ngọc làm sao không nghe ra thân thiết gần gũi trong lời nói của La Khả Tiệp. Nước mắt liền lập tức trào ra, vòng tay siết chặt lấy La Khả Tiệp.

“Tiểu thư yên tâm em nhất định sẽ cố gắng hết sức.” Như Ý nói.

“Người không được chê em vô dụng đâu đấy! Em sẽ khóc cho người xem!” Như Ngọc nũng nịu.

“Được! Được!” La Khả Tiệp rời khỏi vòng ôm của Như Ý và Như Ngọc, đưa tay lau đi nước mắt của các nàng, vui vẻ nói “Cùng ta đến Khán Vũ Đài nào.”

Các nàng lâu đồng loạt hô “Vâng!” rồi theo sau La Khả Tiệp đến Khán Vũ Đài.

Khán Vũ Đài có tổng cộng năm lầu, tất cả đều được lợp ngói lưu ly xa hoa diễm lệ, đèn xuống giăng thêm vài ngọn đèn lại càng bắt mắt. Điểm đặc biệt là từ lầu cao nhất của Khán Vũ Đài có thể nhìn thấy cả kinh thành vào ban đêm, cảnh đẹp động lòng người hơn bao giờ hết. Vào những ngày trời mưa phủ trắng xóa còn được nghe thấy tiếng mưa rả rích êm dịu bên tai.

La Khả Tiệp dừng bước ở lầu cao nhất của Khán Vũ Đài. Nàng vừa liếc thấy bàn ăn thịnh soạn được bày ra, An Hành đã nhào đến kéo tay nàng ăn xuống ghế ngồi.

Y lo lắng hỏi:

“Tiệp Tiệp đến rồi! Tiệp Tiệp có mệt không? Có mệt không?”

“Có một chút.” La Khả Tiệp trả lời, nàng chậm rãi điều hoà nhịp thở.

Đột nhiên gò má nàng truyền đến cảm giác mát lạnh, còn có hương thơm tinh tế mềm mại của Huân Y Thảo. La Khả Tiệp đưa mắt nhìn sang phải liền thấy Mộ Viễn Kỳ cầm một cái khăn lụa áp vào má nàng, trên môi chàng là nụ cười ôn nhu, đôi mắt dịu dàng, cử chỉ săn sóc.

“Đa tạ chàng.” La Khả Tiệp cảm động nhận lấy khăn tay.

Mộ Viễn Kỳ chỉ cười nhẹ, thân nhiên nói:

“Ta dùng số băng còn sót lại để làm lạnh nó.”

Đáy mắt La Khả Tiệp phút chốc trầm xuống, sắc mặt tái xanh. Băng đó nàng dùng để giữ cho cua tươi sống mà.

“Nàng không cần lo, ta đã rửa sạch rồi mới dùng.”

Mộ Viễn Kỳ nhàn nhạt nói. Nhưng La Khả Tiệp liếc mắt thấy nụ cười trên trọc thoáng cong lên trên môi chàng.

La Khả Tiệp bối rối ho nhẹ. An Hành nghĩ nàng mệt mỏi liền vội vàng rót trà đưa cho nàng.

“Tiệp Tiệp uống đi. Trà rất ngon. Tiểu Hành pha đó!”

La Khả Tiệp như người chết đuối với được cốc nhanh chóng bưng lấy ly trà uống cạn. Hương thơm thanh mát làm tan cảm giác căng thẳng trong lòng nàng. La Khả Tiệp đặt ly trà xuống, sùng nịnh khen:

“Trà thật ngon! Tiểu Hành đúng là rất giỏi nha!”

An Hành được nàng khen liền vui như mở hội. Y rót liền mấy ly trà cho nàng, hào hứng nói:

“Vây Tiệp Tiệp uống thật nhiều nhé! Tiểu Hành pha rất nhiều rất nhiều. Tiệp Tiệp uống rồi sẽ không thấy mệt.”

La Khả Tiệp nhìn một hàng dài toàn là ly trà trên bàn, biểu hiện vô cùng đặc sắc. Nhưng nàng không có từ chối, chậm rãi uống gần hết năm, sáu ly trà. Còn một hai chén nàng liền hết cách đành quay sang dùng đôi mắt đáng thương cầu cứu Mộ Viễn Kỳ.

Chàng vươn tay lấy một chén, không nhanh không chậm nói:

“Trà này ngon, ta cũng rất thích.”

Đáy mắt An Hành lập tức sáng lên. Y vui vẻ rót đầy những ly trà La Khả Tiệp vừa uống cạn, hồ hởi nói:

“A! Kỳ lão đại thích trà của Tiểu Hành. Còn rất nhiều rất nhiều, Kỳ lão đại uống đi!”

La Khả Tiệp che miệng nén tiếng cười, nàng không ngờ An Hành đáng yêu như vậy, thật làm khó Mộ Viễn Kỳ rồi. Vốn nghĩ chàng sẽ từ chối, nào ngờ chàng lại từng ngụm từng ngụm uống sạch. Đáy mắt La Khả Tiệp ánh lên vô hạn thần phục. Phu quân của nàng đúng là tài năng hơn người nha.

Nàng cũng không biết dùng từ tài năng hơn người trong trường hợp này có đúng không, nhưng Mộ Viễn Kỳ trong lòng nàng đã trực tiếp nâng lên một

bạc.

Đề cắt đứt bữa tiệc trà này La Khả Tiệp đành hắng giọng, tay vươn ra cầm đĩa nói:

“Chúng ta ăn com thôi!”

“Ăn com! Ăn com!”

An Hành reo lên, y cần bát đĩa lên, thuận tay gấp một ít thức ăn bỏ vào chén La Khả Tiệp: “Tiệp Tiệp cái này ngon, ăn cái này.”

“Ngươi chưa ăn làm sao biết ngon?” Mộ Viễn Kỳ hỏi.

An Hành nhất thời im lặng, y bĩu môi: “Nhìn rất ngon mà. Hơn nữa còn làm từ cua Tiệp Tiệp mang về nhà. Cua rất quý đó!”

“Tiểu tử này.” Mộ Viễn Kỳ lắc đầu cười. Chàng vươn tay gấp thịt cua đã được bóc vỏ xào với nấm linh chi và nấm tuyết cho nàng.

“Món này ta làm, nàng nếm thử một chút xem.”

Hai mắt La Khả Tiệp sáng lên hẳn nàng nói: “Chàng cực khổ rồi.”

Nàng vui vẻ ăn, vị thanh ngọt tan trong miệng khiến La Khả Tiệp bất ngờ vô cùng. Không thể tin được Mộ Viễn Kỳ còn có tài nấu nướng thế này.

“Thật ngon.” La Khả Tiệp thật lòng khen.

“Vay ăn nhiều một chút.” Mộ Viễn Kỳ gấp thêm thức ăn cho nàng rồi quay sang An Hành nói:

“Ngươi ăn chậm thôi, không lại nghẹn.”

“Tiểu Hành biết rồi. Cua thật ngon, lần đầu tiên Tiểu Hành được ăn cua. Thật ngon thật ngon nha!” An Hành gật đầu, trong miệng còn ngậm rất nhiều thức ăn nhưng vẫn hào hứng đáp lời.

La Khả Tiệp và Mộ Viễn Kỳ chỉ biết lắc đầu cười trộm. Bình thường chỉ có đại gia tộc giàu sang phú quý bậc nhất mới có thể ăn cua, hơn nữa cua lại rất khó chế biến mà không lưu lại vị tanh. Đừng nói An Hành, La Khả Tiệp khi còn ở La phủ cũng chỉ có thể nhìn miệng mấy lão nhân và ca ca tỷ tỷ ăn cua mà ao ước. Cho đến lúc theo sư phụ bốn ba bên ngoài mới có dịp thử qua một lần. Khó trách An Hành hào hứng như vậy.

La Khả Tiệp nghĩ thầm, mặt hơi ngẩng lên nhìn bầu trời đêm bên ngoài, lại nhìn kinh thành giăng đèn kết hoa một mảng đẹp mắt.

Gió thổi từng cơn mát dịu, một bàn ba người vui vẻ dùng com, gấp qua gấp lại, chan hoà ấm áp. Đến khi đồ ăn trên bàn vơi hơn một nửa hạ nhân lại mang lên đĩa cua hấp thật to. Bên trên xếp hai con cua đỏ au, hương vị hải sản tươi mới kích thích vị giác con người.

An Hành khoa trương nuốt nước miếng. La Khả Tiệp cười lớn gấp hẳn một con cua bỏ vào chén y.

“Cua này cho Tiểu Hành vì Tiểu Hành ngoan ngoãn và pha trà thật ngon!”

“Oa! Cua thật lớn! Cảm ơn Tiệp Tiệp!”

An Hành reo lên, hai tay chụp lấy con cua nóng hôi. Y vội vàng thả xuống, hà hơi phù phù vào tay, mặt mày nhăn nhúm.

“Ăn chậm thôi, còn nóng đấy.” La Khả Tiệp nói.

An Hành gật đầu liên tục, miệng thổi liên hồi vào con cua. La Khả Tiệp cười trộm, vừa thu mắt về đã thấy con cua đỏ au nằm trong chén. Nàng ngược lên nhìn Mộ Viễn Kỳ. Chàng chống cằm, vẻ mặt vô vàng thưởng thức đặt trên người nàng, không nhanh không chậm nói:

“Nàng ăn đi, ta uống trà của lão tam đã no rồi.”

La Khả Tiệp đỏ mặt, nhắc đến trà của An Hành nàng có chút chột dạ. Nếu không vì nàng chàng đã không phải uống nhiều như vậy. Nàng luống cuống cúi gầm mặt xuống, vội vàng dùng tay cầm cua lên.

“Nóng!”

La Khả Tiệp la lớn, con cua rơi xuống chỗ cũ, mà bàn tay nàng đã bị Mộ Viễn Kỳ bắt lấy. Chàng nhú mày không vui:

“Sao lại bắt cản như vậy?”

Chàng dùng khăn lụa đã ướp lạnh áp vào lòng bàn tay La Khả Tiệp. Gò má nàng lại thêm một tầng ửng hồng. Nàng cố gắng rút tay về nhưng không thể. Phút chốc khắp người nàng nóng bừng, lắp ba lắp bắp không nói thành lời:

“Ta...ta...”

Đôi mắt La Khả Tiệp đảo quanh, không thể trực tiếp chống lại đôi mắt điềm tĩnh nhu hoà của Mộ Viễn Kỳ. Trong lúc nàng lâm vào bế tắc, phía cầu thang vọng đến từng trận âm thanh vội vã.

Cầm Giai Hạo đột nhiên xuất hiện, quần áo xộc xệch, kim quan rơi đầu mắt, ba ngàn sợi tóc tuỳ ý gió bay. Vạt áo hơi hé mở, để lộ khuôn ngực cường tráng mê người, mồ hôi thấm ướt y phục. Hắn bây giờ mất đi một phần hào hoa nhưng lại tăng một phần mê hoặc.

Sự xuất hiện của Cầm Giai Hạo khiến Mộ Viễn Kỳ nhất thời buông lỏng bàn tay thuận lợi cho La Khả Tiệp rút tay về. Mộ Viễn Kỳ không có trêu nàng, ngược lại bạc môi kéo lên, cất giọng nói với Cầm Giai Hạo: “Lão nhị cuối cùng cũng trở về rồi.”

La Khả Tiệp nhìn Mộ Viễn Kỳ bằng sắc mặt quái dị. Sao nàng lại nghe thấy có chút mỉa mai trong này nhỉ? Nàng kín đáo liếc mắt sang Cầm Giai Hạo. Hắn chống tay vào thành cầu thang thờ mây hơi nặng nhọc, sắc mặt nhợt nhạt khó coi.

“Giữa đường bị mai phục.”

Cầm Giai Hạo nói nhanh, bước chân thật dài tiến đến ngồi vào giữa La Khả Tiệp và An Hành. Y thấy hắn mệt mỏi liền rót trà nói: “Lão nhị uống.”

Cầm Giai Hạo gật đầu nhận lấy, đuôi mắt khẽ liếc nhìn La Khả Tiệp bên cạnh. Toàn bộ hành động của Cầm Giai Hạo thu vào mắt Mộ Viễn Kỳ. Chàng dài giọng trêu chọc:

“Không phải lại trêu ghẹo cô nương nhà nào bị huynh trưởng người ta trả thù đấy chứ?”

Ngum trà thơm vừa vào miệng đã bị Cầm Giai Hạo phun ra. Hắn vội vàng nhìn La Khả Tiệp giải thích: “Ta không có.”

La Khả Tiệp không nói gì, chỉ nhìn hắn chằm chằm, một bộ dáng nửa tin nửa ngờ. Cầm Giai Hạo nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào Mộ Viễn Kỳ:

“Lão đại người không được vu khống ta! Ta vì Tiểu Tiệp thủ thân như ngọc, trời đất chứng giám!”

Lần này đến lượt La Khả Tiệp không ăn uống gì cũng nghẹn. Nàng nhìn hắn trân trối, thiên ngôn vạn ngữ đều hoá hư không. Nam nhân này lại đem chuyện thủ thân như ngọc như một hoàng hoa khuê nữ * tự hào nói ra như vậy. Người đời mà nghe thấy sẽ cười chết mất.

*hoàng hoa khuê nữ: chỉ thiếu nữ chưa kết hôn, còn trong trắng

Bất quá hai mươi năm kia hắn đúng là vì nàng thủ thân như ngọc, chuyện này không cần trời đất chứng giám, nàng có thể tự mình chứng cho hắn.

Nhưng Mộ Viễn Kỳ thì không buông tha cho Cầm Giai Hạo dễ dàng như vậy. Chàng nhàn nhạt hỏi:

“Vậy thì vì sao đến bây giờ mới về phủ, y phục còn không chỉnh tề như vậy? Người nhìn xem một bàn thức ăn bọn ta đã ăn gần hết.”

“Còn không phải tại bọn Dạ Nguyệt Các đáng chết kia sao?!”

Cầm Giai Hạo gào lên thống hận. Hắn chẳng biết mình đã đắc tội cái lông nào của Dạ Nguyệt Các. Thân phận Các chủ Bạch Nhật Các của hắn bảo mật cẩn thận như vậy, cả La Khả Tiệp cũng không biết, nên mới bị đồn thành hoa hoa công tử đầu đêm suốt sáng dạo thanh lâu ăn chơi sa đọa. Cứ cho là Tân Các chủ Nhật Nguyệt Các biết thân phận của hắn thì thế nào, bọn họ trước giờ nước sông không phạm nước giếng. Vậy mà vừa mới tiếp nhận vị trí Các chủ tên kia liền không tha cho hắn, đâm ba bữa lại phái người đến kiểm chuyện.

Hắn bán muối muối của gã vào lầu xanh hay sao?!

“Được rồi, không cần nóng giận. Ta tin chàng.”

La Khả Tiệp vỗ nhẹ vào tấm lưng to lớn của Cầm Giai Hạo. Lửa giận vừa bùng lên lập tức bị thổi bay mất, đáy mắt hắn dịu lại, vẻ mặt vô cùng tiếc nuối:

“Xin lỗi nàng, ta cũng không có ý về trễ.”

La Khả Tiệp cười: “Ta hiểu mà.”

Trái tim Cầm Giai Hạo phút chốc treo lơ lửng, mặt ngốc ra nhìn chằm chằm nụ cười dịu dàng và đôi mắt rực sáng của La Khả Tiệp. Không phải lạnh nhạt, không phải bộ dáng nghiêm túc, không phải nữ tử thấp phần anh khí, uy dũng vô song. Nàng lúc này hoàn toàn bình thường, như bao nữ nhân khác, nhưng lại khiến tay chân hắn nhất thời bối rối, tâm cũng mềm đi. Một câu tin hắn lại một câu hiểu hắn, đời này chỉ có nàng mới nói với hắn những lời như vậy.

Cầm Giai Hạo đắm chìm trong suy nghĩ cùng cảm xúc mãnh liệt của bản thân. Mộ Viễn Kỳ tinh tế nhíu mi, chậm rãi mở lời:

“Đáng tiếc không còn gì cho người ăn nữa.”

Một câu của Mộ Viễn Kỳ lập tức giáng tảng đá nặng vào đầu Cầm Giai Hạo. Hắn choàng tỉnh đảo mắt khắp bàn ăn rộng lớn. Đĩa lớn đĩa nhỏ chỉ còn lại vài cọng rau răm không đáng kể. Ánh mắt hắn xoẹt qua An Hành. Y đang hăng say gặm cua lại bị ánh mắt của hắn dọa, vội vàng ôm bát quay lưng về phía Cầm Giai Hạo.

Đầu hần hắc tuyến giăng đầy. Thu tầm mắt về vừa vắn bắt gặp con cua nguyên vẹn đỏ au trong bát La Khả Tiệp. Nàng chưa kịp nói gì Cẩm Giai Hạo đã đứng lên lượn mấy vòng quanh nàng. Hương thơm dịu ngọt ma mị vờn lấy La Khả Tiệp. Tâm trí nàng nhất thời trầm bổng như bị mê hoặc.

Tiếng chuông leng keng vang bên tai như khúc nhạc êm dịu. Nàng chớp mi, đầu hơi ngẩng lên. Cẩm Giai Hạo tiếp cận nàng từ bên phải, một tay chống lên bàn, cả người nhào về phía nàng, cặp mắt yêu nghiệt hết sức mị hoặc nhìn chằm chằm La Khả Tiệp.

“Tiểu Tiệp đề phần cho phu quân có đúng không?”

Cẩm Giai Hạo tự tin nói. Ở đây chỉ có hần là thích ăn cua nhất, lúc trước nàng và hần gặp nhau ở làng chài, cùng nhau ăn uống vui vẻ, nàng đương nhiên biết sở thích của hần. Cái này không phải lễ vật nàng bỏ lòng chuân bị vì hần thì là gì đây?

La Khả Tiệp gật đầu liên tục như bị bỏ bùa. Hương thơm ma mị ngày một đậm, mũi của nàng sắp tê liệt rồi. La Khả Tiệp siết chặt khăn lụa Mộ Viễn Kỳ đã đưa cho.

“Vây vì phu lấy nhé!”

Cẩm Giai Hạo cong môi cười tà tữ, tay vươn ra bắt lấy chén cua của La Khả Tiệp. Nàng không nói gì vẫn tiếp tục gật đầu, hơi thở dần khó khăn. Bàn tay chậm chạp nâng khăn lụa lên che mũi. Hương thơm của Huân Y Thảo nhẹ nhàng xoa dịu tâm trí nàng, nhịp thở của La Khả Tiệp cũng dần ổn định. Nhưng hương thơm ma mị kì quái kia vẫn còn quẩn quanh bên nàng chưa tan.

Cẩm Giai Hạo lấy được chiến lợi phẩm, định bụng bày ra vẻ mặt dương dương tự đắc trêu chọc Mộ Viễn Kỳ. Nào ngờ hần vừa mới quay lưng chân đã vướn phải gì đó, toàn thân bổ nhào về phía trước.

“Cẩn thận!”

La Khả Tiệp và Mộ Viễn Kỳ đồng thanh hô. La Khả Tiệp vươn tay nắm lấy vật y phục của Cẩm Giai Hạo, Mộ Viễn Kỳ lại dùng một tay đỡ vai hần. Hai tay Cẩm Giai Hạo liều mạng ôm bát cua vào ngực. Nếu không nhờ Mộ Viễn Kỳ và La Khả Tiệp, hần chắc chắn đã ngã lăn ra rồi.

Cẩm Giai Hạo loạng choạng một chút liền đứng vững, bộ dáng cảm kích hướng Mộ Viễn Kỳ nói: “Đa tạ lão đại.”

Nói rồi hần trở về chỗ ngồi, yên ổn ăn cua. La Khả Tiệp liếc mắt thấy chuông nhỏ treo trên thắt lưng hần biến mất, hương thơm mị hoặc kia cũng tan dần đến khi không ngửi thấy gì nữa. Nàng bất chợt hiểu ra mình bị hần bày để lấy đồ ăn.

Được lắm nàng ghi hận tại đây, ngày sau lại tính.

La Khả Tiệp bỏ khăn lụa ẩm nước xuống bàn, vươn tay lấy ly trà chậm rãi uống. Chợt sực nhớ ra gì đó nàng hứng thú hỏi:

“Vừa rồi ta để ý thấy các chàng gọi nhau lão đại, lão nhị rồi lão tam, thứ tự này...” phân thế nào? La Khả Tiệp bỏ lưng câu nói giữa chừng, ba từ cuối giữ lại trong đầu.

Cẩm Giai Hạo vừa tách yếm cua và mai cua liền lập tức đáp lời:

“Nam nhi đương nhiên là dựa vào thực lực để phân cao thấp rồi.”

“À.”

La Khả Tiệp gật gù. Thì ra là vậy, nàng còn tưởng là dựa vào tuổi tác hay thời gian vào phủ, không ngờ dựa vào thực lực nam nhi nha. Tiểu Hành vốn ngây ngô, hần làm lão tam thì đúng rồi, vậy chỉ còn Mộ Viễn Kỳ và Cẩm Giai Hạo phân cao thấp với nhau. Lại nhớ cả hai người kia đều gọi Mộ Viễn Kỳ là lão đại, đôi mắt La Khả Tiệp nhìn chàng sáng rực:

“Chàng thắng sao?”

Chàng chỉ cười không đáp. Cẩm Giai Hạo cầm cúi ăn, mặt không có ngẩng lên. Kể cả hần cũng không thể tin được mình lại thua một nam tử có vẻ ngoài thư sinh, suốt ngày ôm cầm si khúc như vậy. Nhưng hần thua tâm phục khẩu phục là điều không thể chối cãi.

“Nàng cũng mệt rồi, để ta đưa nàng về.” Mộ Viễn Kỳ đột nhiên đề nghị.

La Khả Tiệp ngăn người ra một lúc mới gật gù nói: “Được.” rồi quay sang nói với Cẩm Giai Hạo và An Hành:

“Các chàng cứ tiếp tục dùng bữa, vẫn còn vài món chưa mang lên. Ta về nghỉ ngơi trước.”

Nghe thấy lời của La Khả Tiệp miếng thịt cua liền mắc nghẹn ngay cổ Cẩm Giai Hạo. Hần ho vài trận, vẻ mặt vô cùng khó coi. An Hành ngược lại rất vui vẻ, y cười nói:

“Tiệp Tiệp ngủ ngon!”

“Tiểu Hành ngủ ngon!”

La Khả Tiệp đáp lời y rồi cùng Mộ Viễn Kỳ rời đi. Như Ý và Như Ngọc định theo bước hai người nhưng đã bị cái lắc đầu của Mộ Viễn Kỳ ngăn cản. Hai nàng cười trộm, Mộ công tử muốn ở cùng tiểu thư đây mà. Hai nàng rất thích thời phối hợp không đi theo, chỉ đứng chờ Cẩm Giai Hạo và An Hành dùng bữa xong thì thu thập dọn dẹp.

Con đường trở về phòng chỉ còn hai người La Khả Tiệp và Mộ Viễn Kỳ. Không ai nói câu gì, lẳng lặng bước đi, lá cây rụng đưa xào xạc dọc lối đi. La Khả Tiệp đi trước, lắng nghe tiếng bước chân của Mộ Viễn Kỳ phía sau.

Nàng ngẩng mặt nhìn mông lung, trong đầu ngổn ngang suy nghĩ. Thật muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại không biết nói gì. Bầu không khí yên tĩnh càng khiến nàng bối rối, tìm đập nhanh hơn.

Đến khi ánh mắt bắt gặp lối vào Tịch Hiên của nàng, La Khả Tiệp cũng chẳng thể nói gì. Nàng thả chậm cước bộ, nín kéo chút thời gian ở bên cạnh chàng.

“Khả Tiệp.” Mộ Viễn Kỳ nhẹ nhàng gọi, bàn tay to lớn bắt lấy tay nàng.

Tim La Khả Tiệp phút chốc nhảy loạn trong lồng ngực. Nàng dừng bước, quay mặt lại nhìn chàng. Dưới bầu trời đêm chàng vận một thân bạch y càng thanh tao đẹp đẽ, vẻ tuấn mỹ sáng ngời kinh hãi thế tục, cả cái nhíu mi tinh tế khiến trái tim La Khả Tiệp nhảy loạn.

Nàng không thể nào rời mắt khỏi chàng, nghe đầu thoảng trong không khí mùi hương dịu ngọt lướt qua con gió đêm. Bụi hoa quỳnh e ấp nụ hoa trắng muốt, tinh khôi.

Không đợi La Khả Tiệp lên tiếng Mộ Viễn Kỳ đã bước gần đến bên nàng, thân nhẹ một tiếng:

“Ta ủy khuất.”

La Khả Tiệp ngạc nhiên, đôi mắt sắc sảo của Mộ Viễn Kỳ trầm xuống, mày kiếm khẽ nhíu, nét mặt rõ ràng không vui. Nàng kéo lại tinh thần, vội vàng bắt lấy bà vai Mộ Viễn Kỳ hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì? Kê nào khi dễ chàng sao?”

Mộ Viễn Kỳ chăm chú nhìn biểu tình của nàng, một lúc sau mới thờ dãi trả lời: “Kê đó chính là nàng.”

“Ta?”

“Phải.” Mộ Viễn Kỳ gạt đầu, không nhanh không chậm tiếp lời “An Hành được ở cùng nàng gần ba năm chống Hoa Quốc, truy lùng Dương Vương. Lúc trở về nàng còn chuẩn bị của được dùng hàn băng bảo quản tặng cho Giai Hạo. Chỉ có ta...”

Mộ Viễn Kỳ ngừng một chút, buồn bã nhìn La Khả Tiệp.

“Ta cái gì cũng không có.”

La Khả Tiệp chấn động. Các đầu ngón tay nàng tê rần. Bi thương nồng đậm trên gương mặt Mộ Viễn Kỳ khiến đáy mắt nàng mờ mịt. Tâm trí dần mụ mị đi.

Không ngờ trong vô thức nàng phát hiện nàng chẳng biết gì về chàng. Không biết chàng thích gì, muốn gì, cần gì, càng không biết chàng là ai. Có vẻ ngoài cái tên Mộ Viễn Kỳ nàng hoàn toàn không biết gì nữa.

Chỉ một đạo thánh chỉ được Hạ Chính Nghiên lúc còn là thái tử xin tiên hoàng ban xuống Mộ Viễn Kỳ liền trở thành phu quân của nàng, Cẩm Giai Hạo và An Hành cũng vậy.

Nàng lại chẳng hề để tâm bọn họ ra sao, miễn là Hạ Chính Nghiên thích, miễn là có lợi cho Hạ Chính Nghiên nàng liền đáp ứng thuận theo.

Nhưng hai mươi năm qua bóng hình ba nam nhân kia đã khắc sâu tận linh hồn nàng. Vốn nghĩ bản thân một kiếp này sẽ toàn tâm toàn ý, dốc lòng dốc sức yêu bọn họ, tận hưởng những tháng ngày hạnh phúc vốn thuộc về nàng.

Kết quả vẫn làm tổn thương nam nhân trước mắt này. Nàng chưa thực sự thấu hiểu chàng. Hoá ra những điều thuộc về chàng, nàng cái gì cũng không biết. Đáng châm chọc làm sao.

La Khả Tiệp cười tự giễu bản thân, bàn tay nàng run rẩy đi chuyển trên gương mặt hoàn hảo đến tuyệt luân của Mộ Viễn Kỳ. Vầng trán cao rộng, mày kiếm sắc sảo, mắt đen thanh tĩnh, sống mũi thanh cao. Bàn tay nàng lướt qua bọt môi hồ hững.

Một trận tê dại truyền từ các đầu ngón tay xông thẳng vào tâm La Khả Tiệp.

“Xin lỗi chàng.”

La Khả Tiệp lầm lẫm. Một tay áp sát gò má Mộ Viễn Kỳ, một tay vươn ra sau cổ Mộ Viễn Kỳ khiến chàng cúi đầu thuận tiện cho đôi môi anh đào của nàng dán lên bạc môi hồ hững.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: 7: Vào Cung

Con gió đêm lướt nhẹ mang theo phong tình vô hạn. Cánh hoa quỳnh trắng muốt từ từ mở bung cánh mềm. Hương thơm ngào ngạt mê hoặc lòng người.

Tâm trí La Khả Tiệp mơ hồ chìm đắm trong nụ hôn ngọt ngào. Ban đầu chỉ một cái chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt nước đã khiến tâm hồn La Khả Tiệp run động. Dần dần nàng càng khát vọng nhiều hơn nữa. Cánh môi đào hoa hé mở mút nhẹ trên bờ môi Mộ Viễn Kỳ.

Thân hình cao lớn của chàng khẽ run, dường như vô cùng ngạc nhiên trước hành động bất ngờ của La Khả Tiệp. Chàng bước lùi về sau một bước.

La Khả Tiệp không cho Mộ Viễn Kỳ có cơ hội phản kháng, chàng lùi một bước nàng áp sát một bước. Đến khi tấm lưng chàng dán lên trụ cột, không còn đường lui, đành để mặc nàng can rờ. La Khả Tiệp ban đầu còn e dè, dần dần như đánh mất lý trí, đòi hỏi nhiều hơn.

Mộ Viễn Kỳ chỉ tóm được một khoảnh khắc để hô hấp, liền bị bờ môi nàng dán lên. Lúc ôn nhu hôn nhẹ, khi dùng lực gặm cắn. Kỹ thuật không phải thông thạo nhưng lại đưa đẩy tâm trí con người càng lúc càng mê muội.

Đến khi bản thân hô hấp khó khăn La Khả Tiệp mới buông Mộ Viễn Kỳ ra. Đôi mắt nàng nhìn chằm chằm tầng sương mơ hồ lưu luyến nơi đáy mắt Mộ Viễn Kỳ. Ngón tay ngọc chạm rai lướt qua bờ môi hơi sưng lên của chàng, La Khả Tiệp thỏa mãn mỉm cười, làn mi cong khẽ động, nhu tình mở lời:

”Nụ hôn này xem như ta thế chấp trước, về sau sẽ bù cho chàng thứ tốt hơn. Có được không?”

Lời vừa thoát ra La Khả Tiệp thậm chí không nhận ra giọng nói của bản thân. Chân mày Mộ Viễn Kỳ giãn ra. Chàng khom lưng xuống, chóp mũi chạm vào chóp mũi La Khả Tiệp, âm giọng nhẹ nhàng như gió xuân khe khẽ đòi hỏi:

”Khả Tiệp vẫn không đủ. Khả Tiệp...Khả Tiệp...”

Bàn tay chàng áp lên gò má nàng, vuốt ve cẩn thận như đang nâng niu dạ mình châu. Hành động tựa hồ có chút bối rối, lại có chút quẫn bách.

Mộ Viễn Kỳ một lần lại một lần thâm tình gọi tên La Khả Tiệp, trực tiếp thiêu rụi chút lý trí bên trong nàng. Đôi mắt chàng sâu không thấy đáy dễ dàng hút hồn bất kỳ nữ nhân nào. La Khả Tiệp đưa tay che mắt Mộ Viễn Kỳ, hôn nhẹ lên chóp mũi chàng, rồi đến gò má gầy gò, bờ môi lướt sang bên tai chàng, hơi thở từng đợt nóng bỏng phất qua, nhẹ nhàng thả thê:

”Viễn Kỳ, tất cả của chàng đều là của ta. Viễn Kỳ, đôi mắt này không được nhìn nữ nhân khác thâm tình như khi nhìn ta. Ta không cho phép.”

Nàng bá đạo tuyên bố. Thân thể Mộ Viễn Kỳ khẽ động, chàng mơ hồ lên tiếng hỏi:

”Nếu không thì sao?”

”Nếu không?”

La Khả Tiệp tinh tế nhíu mi. Nàng dờ môi xuống đặt lên môi chàng, dùng sức cắn mạnh một cái. Một trận đau rất truyền đến khiến Mộ Viễn Kỳ khẽ rên nhẹ, dòng máu đỏ rỉ xuống.

Đôi mắt La Khả Tiệp sắc lên, dáng vẻ này chính là dáng vẻ uy phong khi nàng cười hắc mã vung đại đao rong ruổi trên sa trường. Một La Khả Tiệp khiến bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy cũng phải khiếp sợ. Nhưng nàng lúc này ngoại trừ dáng vẻ uy vũ ấy còn hàm chứa phong tình vô hạn nơi đáy mắt quyến rũ.

Nàng cất giọng như ngân chuông, từng câu từng chữ vô cùng rõ ràng:

”Ta nhất định sẽ trừng phạt chàng.”

Lời nói hoà cùng con gió đêm truyền vào tai Mộ Viễn Kỳ, bờ môi nhuộm giọt máu đỏ thắm khẽ cong lên:

”Thật sao? Nàng nở sao?”

”Chàng đoán xem.”

La Khả Tiệp cũng cười, chiếc lưỡi mềm mại cuốn đi vệt máu trên môi Mộ Viễn Kỳ. Nàng nhắm mắt, tiếp tục những nụ hôn khi thì như mưa phùn mùa hạ lúc lại như bão táp mùa đông.

Mộ Viễn Kỳ lặng lẽ đặt tay nơi thắt lưng La Khả Tiệp, khiến nàng càng áp sát vào cơ thể chàng. Còn lại chàng chẳng làm gì cả. Quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay La Khả Tiệp.

Không biết qua bao lâu, La Khả Tiệp mới buông tha Mộ Viễn Kỳ. Nàng đưa tay lơ đãng vuốt nhẹ cổ áo chàng, bàn tay đặt trên khuôn ngực ấm áp. Gương mặt nàng vô cùng thỏa mãn, đôi mắt ánh lên như ngôi sao đầu tiên vào buổi đêm.

“Tiễn đến đây được rồi.” La Khả Tiệp dịu dàng nói.

“Ừ.”

“Ngày mai ta còn phải vào triều sớm.”

“Ừ.”

“Vậy...” La Khả Tiệp kéo dài giọng, đầu hơi ngẩng lên cẩn thận quan sát biểu tình của Mộ Viễn Kỳ “Chàng nghỉ ngơi sớm nhé.”

Lần này Mộ Viễn Kỳ không có đáp lời, chàng cúi đầu áp sát trán lên trán nàng, nhẹ nhàng cọ qua cọ lại. Rõ ràng là lưu luyến không buông.

Tâm La Khả Tiệp mềm xuống, nàng cười tươi như hoa đào mùa xuân, hai tay đặt trên ngực Mộ Viễn Kỳ vòng ra phía sau lưng chàng, ôm chàng một cái thật chặt.

“Sương lạnh xuống rồi Viễn Kỳ.”

Nàng buông chàng ra, dù không muốn rời nhưng cuối cùng nàng vẫn còn một vấn đề rất lớn phải giải quyết, nàng phải mang mọi thứ tiêu diệt triệt để. Chỉ có như vậy hạnh phúc của nàng mới có thể trọn vẹn. Ngày tháng sau này mới có thể bình yên thông dong.

Nhưng bàn tay của Mộ Viễn Kỳ đặt trên thắt lưng La Khả Tiệp hoàn toàn không có dấu hiệu dời đi. Nàng mỉm cười, trong lòng không khỏi vui mừng khi thấy chàng đối với mình lưu luyến không rời như vậy.

“Sáng mai chàng giúp ta vấn tóc có được không?” La Khả Tiệp suy nghĩ một lúc rồi nói.

“Được.” Mộ Viễn Kỳ lập tức đáp ứng.

“Vây, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Mộ Viễn Kỳ hôn nhẹ vào bên má La Khả Tiệp rồi mới buông nàng ra. La Khả Tiệp ôm một bụng thỏa mãn chạy vào Tịch Hiên. Nàng bước vào, nhẹ nhàng đóng cửa phòng rồi đổ ập lên trên giường trằn trọc kín người.

Nàng thật muốn hét lên, cả người lập tức nóng bừng.

Cả hai kiếp đây là lần đầu tiên nàng hôn nam nhân, người đó còn là Mộ Viễn Kỳ, người chủ động lại là nàng. La Khả Tiệp đặt tay lên môi, lần qua lần lại Mộ Viễn Kỳ dường như vô cùng ngạc nhiên, cơ thể chàng cứng lại, nàng hoàn toàn cảm nhận được.

Nhưng cảm giác ôm chàng, hôn chàng, thật sự khiến nàng đắm chìm, khiến nàng trầm luân, mê muội.

Lần đầu tiên La Khả Tiệp thầm cảm ơn sự phụ đáng kính đã truyền dạy những điều này cho nàng. Nếu không nàng thật chẳng biết làm sao. Cũng may Mộ Viễn Kỳ là một người không nhuốm bụi trần, dễ dàng để cho một kẻ nắm rõ lý thuyết thì nhiều mà kinh nghiệm thực hành thì ít như nàng nắm thế chủ động.

Nhớ đến đôi mắt mê luyến mờ sương của chàng, bờ môi sưng đỏ của chàng, trong lòng La Khả Tiệp đột nhiên cảm thấy tội lỗi. Nàng hoàn toàn phá mất trong sạch không nhiễm bụi trần của chàng rồi.

Nhưng La Khả Tiệp càng thấy hưng phấn và thành tựu ngay lập tức. Thì thế nào chứ? Nàng nhất định sẽ chịu trách nhiệm mà.

La Khả Tiệp ôm chặt lần qua lần lại, cả đêm vì phấn khích quá độ mà không yên giấc trọn đêm. Nàng không ngừng cảm tạ sự phụ hoa si thiên kiều bá mị, cảm tạ mấy phi tần của tiên hoàng luôn cố ý dạy hư mình.

La Khả Tiệp hoàn toàn bỏ lỡ biểu cảm trên gương mặt Mộ Viễn Kỳ khi nàng quay lưng đi. Chàng đứng thẳng lưng, mắt dõi theo nàng, vẫn thâm tình lưu luyến nhưng hoàn toàn tỉnh táo. Không có bối rối, không có quần bách, càng không có khó xử. Bạc môi hơi sưng đỏ cong lên nụ cười tà mị.

Tiếng khép cửa khẽ vang bên tai, Mộ Viễn Kỳ thong thả xoay lưng bước đến bên cạnh đóa hoa vừa nở rộ.

“Người nở thật đúng lúc.”

Mộ Viễn Kỳ hái xuống đóa hoa quỳnh tỏa hương ngào ngạt, chậm rãi cất bước đi.

Trở về phòng, Mộ Viễn Kỳ đặt bông hoa xuống bàn, lại lấy một cái chén ngọc đặt bên cạnh. Bàn tay luồn qua tay áo cầm quả chuông tỏa ra hương thơm tà mị câu hồn người của Cẩm Giai Hạo. Chàng ngồi xuống ghế, bàn tay khẽ đung đưa, tiếng leng keng mềm mại vang lên, mùi hương mê người bị áp chế bởi hương thơm của hoa quỳnh mà nhu hoà lan tỏa khắp phòng.

Mộ Viễn Kỳ mở quả chuông ra, đổ hỗn hợp bột mịn bên trong vào chén. Suốt cả quá trình chân mày kiếm sắc bén chưa từng nhú lại.

Mùi hương đậm thế này chỉ có thể dùng một lần, lừa người nhất thời, không có công dụng gì hơn nữa. Quá lộ liễu, quá vô dụng.

Mộ Viễn Kỳ đặt tay trên môi, đáy mắt khẽ động, nhưng rất nhanh đã thanh tĩnh trở lại. Chàng chậm rãi lật từng trang sách ó vàng, chăm chú nghiên cứu nội dung điều chế hương liệu. Ngọn nến cứ như vậy nhảy nhót trong phòng suốt đêm dài vắng lặng.

Sáng hôm sau lúc Mộ Viễn Kỳ đến phòng của La Khả Tiệp thì bọn người Như Ý và Như Ngọc đang giúp nàng mặc y phục. La Khả Tiệp nhìn thấy Mộ Viễn Kỳ tâm tình lập tức vui vẻ hơn nữa.

“Chàng đến rồi à?” Nàng nói.

Mộ Viễn Kỳ gật đầu bước vào, vẫn một thân bạch y thông dong, thanh tao. Chàng cầm lấy đai lưng trên khay gỗ, chậm rãi giúp nàng mang lên. La Khả Tiệp đứng im ngay ngắn. Động tác của Mộ Viễn Kỳ vô cùng thuần thực khiến cho nàng không khỏi ngạc nhiên.

Nàng tự hỏi liệu trên đời này có việc gì có thể làm khó chàng không?

Trong lúc La Khả Tiệp còn mơ màng, Như Ý và Như Ngọc đã giúp nàng khoác xong ngoại bào, thức thời lui ra. Đến khi nàng choàng tỉnh trong phòng chỉ còn lại nàng và Mộ Viễn Kỳ.

Nàng chớp mắt vài cái, nhanh chóng xốc lại tinh thần nắm tay Mộ Viễn Kỳ kéo đến trước bàn trang điểm:

“Đến, giúp ta vấn tóc nào.”

Nàng ngồi xuống, hai tay đặt lên đùi vô cùng ngay ngắn. Mộ Viễn Kỳ cầm lấy lược gỗ, nhẹ nhàng luồn tay vào mái tóc đen nhánh mượt mà của nàng.

Động tác vô cùng trơn tru, chỉ một lúc sau đã hoàn thành một kiểu buột nửa đầu bằng sợi vải đỏ vô cùng đơn giản, nhưng lại phù hợp với xiêm y màu hoàng hôn La Khả Tiệp đang vận trên người.

Mộ Viễn Kỳ vén hai bên tóc mai rũ xuống của nàng ra phía trước thật ngay ngắn rồi đặt lược gỗ trở về chỗ cũ.

La Khả Tiệp nhìn ngắm bản thân trong gương đồng. Kiểu tóc đơn giản, không cầu kì lấp lánh trâm vàng trâm ngọc nhưng khiến La Khả Tiệp cực kì vui thích. Nàng trước giờ không ưa trang sức xa hoa lộng lẫy, càng đơn giản càng tốt. Không ngờ đến điểm này Mộ Viễn Kỳ cũng biết.

“Đa tạ chàng.” Nàng nói.

Nhưng Mộ Viễn Kỳ lại im lặng. La Khả Tiệp không nhận được câu trả lời nhất lời lấy làm lạ. Nàng nhìn qua gương thấy biểu tình của chàng có chút không đúng, liền vội vàng đứng lên quay mặt lại nhìn chàng.

“Viễn Kỳ.” Nàng hơi nhướn mày, lo lắng gọi.

Mộ Viễn Kỳ chăm chú nhìn nàng thật lâu, lát sau mới thờ dãi một hơi, mày kiếm tinh tế nhú lại:

“Sao nàng không vận giáp phục?”

Bình thường khi vào cung nàng luôn luôn mặc giáp phục vô cùng uy nghiêm, khí thế bức người. Hôm nay lại phá lệ mặc thường phục, còn là xiêm y màu hoàng hôn nàng thích nhất. Lộng lẫy như vậy, mềm mại, xinh đẹp, lại quyến rũ câu hồn như vậy.

“Ta cũng không phải đi hành thích hoàng thượng.” La Khả Tiệp lập tức nói.

Lời vừa dứt nàng không khỏi tự giễu bản thân. Hoá ra nàng vẫn còn bị bóng ma trong tiền kiếp ám ảnh sâu đậm trong tâm trí. Nhưng sẽ sớm thôi, nàng phải đem gánh nặng này bài trừ triệt để, mở ra con đường tươi sáng cho chính mình.

“Giáp phục rất khó di chuyển, hoàng cung lại có không ít bậc thang.” La Khả Tiệp thêm vào.

Nhưng đối diện với nàng vẫn là ánh mắt nửa tin nửa ngờ của Mộ Viễn Kỳ.

“Bậc thang ở hoàng cung trước giờ vẫn không đổi.” Chàng nhàn nhạt nói.

Ý của chàng là vì sao lúc trước mặc được bây giờ lại không. Đến lúc này La Khả Tiệp không hiểu thâm ý của chàng thì nàng còn ngốc hơn cả An Hành.

“Chàng đang ghen sao?” La Khả Tiệp mím môi, đôi mắt hơi mở to nhìn Mộ Viễn Kỳ.

“Nàng đoán xem.”

Mộ Viễn Kỳ nhàn nhạt cười, rõ ràng không vui. Chàng dồn nàng lùi về phía sau. Chân La Khả Tiệp đứng phải ghé gối, trực tiếp ngã ngồi xuống. Mộ Viễn Kỳ nâng cằm nàng lên, chân mày nhuật chặt, đôi mắt ý vị thâm trường dò xét nàng.

”Ta...”

La Khả Tiệp vừa thốt lên bờ môi đã bị khoá chặt. Mộ Viễn Kỳ nhẹ nhàng ấn môi lên, sau đó mút nhẹ rồi lại tùy thời khi gặm cắn khi ôn nhu. Dường như chàng đang đem toàn bộ những gì La Khả Tiệp đã thực hành đêm qua trả lại cho nàng. Nhưng động tác có phần vụng về, trúc trắc.

La Khả Tiệp bị dồn ép, lưng chạm phải cạnh bàn. Nàng đặt tay trên ngực Mộ Viễn Kỳ, dùng sức chống đỡ.

Mộ Viễn Kỳ gặm cắn một hồi mới rời khỏi đôi môi anh đào, tựa đầu vào trán nàng. Đôi mắt chàng ngập sương mù, hơi thở ấm nóng lướt qua chóp mũi La Khả Tiệp, giọng nói khàn khàn vang bên tai nàng:

”Ta học có tốt không?”

Tâm trí La Khả Tiệp như bị rút cạn. Nàng vòng tay qua cổ chàng, lắc nhẹ đầu thì thào:

”Còn kém lắm...”

”Vậy nàng lại dạy ta có được không?”

”Được.”

La Khả Tiệp nhào người ra phía trước vừa vặn bắt được đôi môi Mộ Viễn Kỳ. Nàng mút nhẹ, chiếc lưỡi nóng bỏng lướt qua vết thương đã kết vảy trên môi chàng, thuần thục tách hàm răng Mộ Viễn Kỳ ra, cuốn lấy chiếc lưỡi của chàng cùng nhau triền miên.

Mộ Viễn Kỳ thờ dốt, lại bị động đốn ý nói đùa cùng nàng dây dưa. Họ chỉ cho nhau khoảnh khắc hít thở trong chớp mắt lại khát vọng dính chặt lấy bờ môi đối phương. La Khả Tiệp có kinh nghiệm đêm hôm trước, lúc này đã thuần thục hơn hẳn. Mộ Viễn Kỳ lại gặm cắn bừa bãi.

Dẫn đến khi chàng buông nàng ra đôi môi anh đào đã sưng tấy đỏ ửng. La Khả Tiệp thở ra hít vào vài ngậm, Mộ Viễn Kỳ vươn tay ra cầm lấy hộp gấm nhỏ nhò trên bàn, mỉm cười nói:

”Ta giúp nàng thoa son nhé.”

La Khả Tiệp gật đầu, chăm chú quan sát từng cử chỉ của chàng. Mộ Viễn Kỳ mở hộp gấm ra, dùng tay tỉ mỉ thoa son cho La Khả Tiệp. Nàng hé mở cánh môi giúp chàng thuận tiện di chuyển ngón tay thoa đều lớp son đỏ thắm.

Đến khi hoàn tất gương mặt Mộ Viễn Kỳ lại có chút không vui. La Khả Tiệp chưa kịp thối lui đã truyền đến tiếng nói của Như Ngọc:

”Tiểu thư, Tiết đại nhân đã đến rồi!”

La Khả Tiệp vội vàng trả lời:

”Ta đến ngay!”

Nói rồi nàng quay sang Mộ Viễn Kỳ: “Chúng ta đi thôi.”

Chàng gật đầu, cất bước tiễn nàng ra tiền môn. Cả hai đi qua hành lang gấp khúc, xuyên qua vài tiểu viện, cửa chính đã hiện ra trước mắt. Mộ Viễn Kỳ chợt bắt lấy bàn tay La Khả Tiệp kéo nàng lại.

”Có chuyện gì sao?” Nàng ngạc nhiên hỏi.

Mộ Viễn Kỳ cài tóc La Khả Tiệp sang bên mép tai, lấy ra khăn lụa mỏng giúp nàng đeo lên. Chàng hài lòng cúi xuống ấn một nụ hôn vào trán La Khả Tiệp, căn dặn:

”Đi sớm về sớm.”

La Khả Tiệp gật đầu liên tục như gà mổ thóc. Vội vàng quay lưng chạy ra cửa, một bộ dáng chột dạ trốn tránh.

Tiết Doãn cười ngửa chò ở bên ngoài nhìn thấy nàng liền ngăn ra một hồi. La Khả Tiệp đứng thẳng lưng, lấy lại dáng vẻ điềm tĩnh cùng khí phách của bậc võ tướng chậm rãi bước đến trước mặt Tiết Doãn.

”Doãn đại ca, để huynh chờ lâu rồi.”

”Không. Không có. Ta cũng...vừa mới đến thôi.” Tiết Doãn bối rối đáp lời.

”Vậy chúng ta vào cung thôi.”

”Được. Được. Ta có chuẩn bị xe ngựa cho muội.”

Tiết Doãn nhảy xuống lưng ngựa, đưa tay dìu La Khả Tiệp.

”Đa tạ huynh.”

La Khả Tiệp yên vị ngồi trong xe ngựa, khách sáo nói. Tiết Doãn vội vàng buông màn che xuống, lập tức nhảy lên ngựa đi trước chiếc xe ngựa của La Khả Tiệp.

Hơn một khắc sau bọn họ đã tới hoàng thành. La Khả Tiệp xuống ngựa, cùng Tiết Doãn bước vào đại điện.

Từ lúc nàng đặt chân xuống mọi ánh mắt đã đổ dồn về phía nàng. Ánh mặt trời đầu ngày tỏ đậm xiêm y màu đỏ nhu hoà, không quá rực rỡ cũng không quá nhạt nhòa. Tóc đen buộc một kiểu nửa đầu đơn giản nhưng lại góp phần làm nổi bật nước da trắng của La Khả Tiệp. Dù không được bảo dưỡng tốt như những tiểu thư khuê các núp bóng trong khuê phòng nhưng làn da của La Khả Tiệp cũng vô cùng tốt, không quá trắng lại vô cùng mịn màng.

Đặc biệt là chiếc khăn lụa che mặt thần bí mà tà mị. Mỗi bước đi lay động ngân chuông treo nơi thắt lưng tạo ra từng đợt âm thanh vô cùng êm tai. Mùi hương dịu nhẹ thoang thoảng tỏa ra từ trên người nàng khiến bất kỳ ai ngửi thấy tinh thần phút chốc như treo trên chín tầng mây, lâng lâng bay bổng.

Bá quan từng người từng người suýt rớt cằm vì đột nhiên thấy nữ tử ăn vận xinh đẹp sóng bước cùng bọn họ vào triều. Không ít người định phát con hỏa tiễn lên răn dạy nàng, nhưng lại nhận ra Tiết Doãn cung kính theo sau nàng. Bọn họ liền một khắc cảnh tỉnh.

Bao nhiêu năm qua họ nhất thời quên mất, La tướng quân La Khả Tiệp cũng là một nữ tử.

La Khả Tiệp có chút mất tự nhiên nhưng suốt quãng đường đi nàng vẫn ngẩng cao đầu cất bước, bỏ qua lời bàn tán xôn xao của bá quan văn võ. Đến khi vào đại điện bọn họ lại càng không kiêng nể mà chỉ trở bàn tán.

La Khả Tiệp nghe thấy không ít người kéo phụ thân nàng và vài người thuộc La gia lại dò hỏi. Nhưng nàng chỉ quy củ đứng vào vị trí của mình, từ đầu đến cuối ngoại trừ Tiết Doãn nàng chưa từng nói với ai một lời nào.

Nàng lơ đãng nhìn xung quanh, tâm tình căng thẳng đã nhẹ hẳn một nửa. Nàng đã tránh được một màn chánh điện không triều thần khiếp trước, còn lại chỉ dành trông vào tạo hoá của nàng thế nào thôi.

La Khả Tiệp ngẩng đầu nhìn long ngai sáng chói trên cao. Lòng thầm nghĩ màn kịch tiền kiếp Hạ Chính Nghiên không thể bày ra khi người xem là Tiết Doãn, không phải nàng. Nàng thật hiếu kỳ muốn biết biểu cảm trên gương mặt của hắn hôm qua như thế nào.

Nhưng mạng sống vẫn quan trọng hơn. La Khả Tiệp cúi đầu. Bên tai truyền đến giọng Cao thái giám the thé vang dội khắp chánh điện:

”Hoàng thượng giá lâm!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: 8: Nhận Phạt.

Lập tức mọi âm thanh đều ngưng bật. Bá quan văn võ xếp thành hai hàng ngay ngắn, quy củ cúi đầu. Tiếng bước chân hoàng đế chậm rãi từ tốn vang bên tai. Tất cả mọi người đồng loạt quỳ xuống, trăm người như một hô to:

”Hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!”

Hạ Chính Nghiên lướt qua La Khả Tiệp chợt khựng lại một chút liền lập tức sai bước lên long ngai. Hắn ngồi xuống, nhàn nhạt nói:

”Bình thân.”

”Tạ hoàng thượng.”

Tất cả đồng loạt đứng lên. Hạ Chính Nghiên đẩy ánh mắt sang La Khả Tiệp đang cung kính cúi đầu rồi lại chuyển tầm mắt nhìn bá quan văn võ, như thường lệ nói:

”Có sự khởi tấu, vô sự bãi triều!”

La Khả Tiệp đứng yên tại chỗ, để cho các đại thần phẩm cấp cao hơn tiến lên nghị sự. Bản thân nàng thủy chung nhìn chằm chằm quả chuông treo trên thắt lưng, lơ đãng suy nghĩ để giảm phần nào áp lực. Nếu nàng đoán không lầm Hạ Chính Nghiên tùy thời sẽ liếc mắt nhìn nàng vài lần. Nàng có chút lười

phải suy đoán xem hần đang dò xét điều gì.

Tâm trí nàng lúc này đều bay đến chỗ Mộ Viễn Kỳ. Khi trở về nàng nhất định phải hỏi xem chàng làm thế nào điều chế ra loại hương liệu tinh xảo lại tỏa ra mùi hương dễ chịu thế này. Rồi tiếp tục nghĩ đến phải tìm thứ gì để tặng cho chàng, giờ ngừng lại hành động của Mộ Viễn Kỳ tất cả không phải vì ghen tị sao?

Nghĩ đến này tâm tình nàng rạo rực vài phần.

La Khả Tiệp càng nghĩ càng xuất thần. Đôi mắt nhìn chăm chăm một hướng, rõ ràng không tập trung hay để tâm đến bất cứ chuyện gì trên đại điện.

Hạ Chính Nghiên tai nghe bá quan khòis tấu, mắt thoáng liếc sang La Khả Tiệp. Đến khi vị quan kia lui về, hần liền đồng dặc gọi:

”La ái khanh.”

La Mạnh Kính, phụ thân của La Khả Tiệp, một thân quan bào cung kính cúi người, chậm rãi thưa:

”Khởi bẩm hoàng thượng! Về việc Hoa Quốc quy thuận...”

”Dừng.” Hạ Chính Nghiên giơ tay cắt ngang. Hần chóng cảm, nhếch môi nói: “Lễ bộ thượng thư trăm có cho gọi khanh sao?”

”Thần...” La Mạnh Kính cứng họng, phứt chốc mắt mặt cúi thấp đầu luống cuống nói “Thần mạo phạm! Thỉnh hoàng thượng xử tội!”

”Được rồi, trở về đi!” Hạ Chính Nghiên không mấy hứng thú phát tay.

La Mạnh Kính vội vàng lui về vị trí, hần không thể tìm cái lỗ để chui xuống. Ông hấp tấp nhất thời mà quên mất, hoàng thượng khi nào lại dùng từ “ái khanh” để gọi ông. Nếu có thì chỉ để gọi nghiệt nữ kia thôi.

La Mạnh Kính hung hăng trừng La Khả Tiệp. Nhưng nàng chỉ lo chăm chăm nhìn mông lung một điểm, hoàn toàn không để ông ta vào mắt. La Mạnh Kính đành nghiêng răng nghiêng lợi nhin xuống.

”La ái khanh.” Hạ Chính Nghiên gọi một lần nữa.

Vài vị quan lại thuộc La gia lấy La Mạnh Kính làm gương liền không nhúc nhích vọng động. Chỉ có điều La Khả Tiệp, kẻ được hoàng thượng gọi, cũng không có di dời nửa bước. Nàng đứng yên bất động, dường như không nghe thấy ai nói gì.

Hạ Chính Nghiên nhíu mày, vẻ mặt rõ ràng mất kiên nhẫn. Tiết Doãn nhận thấy, vội vàng đưa tay đẩy nhẹ bả vai La Khả Tiệp, nhỏ giọng nói: “Tiểu Tiệp, hoàng thượng gọi.”

La Khả Tiệp giật mình, chớp mắt vài cái liền bối rối nhấc chân vẩy bước ra phía trước, cung kính cúi đầu. Nàng vừa hành lễ xong, Hạ Chính Nghiên ngã người ra phía sau, nhân nhặt hỏi:

”La ái khanh nghĩ gì mà xuất thần?”

Không ngờ hần lại hỏi thẳng thừng như vậy, La Khả Tiệp cắn môi, rất lâu sau mới nhỏ giọng nói:

”Thần hồ thẹn.”

”Ồ.” Chân mày Hạ Chính Nghiên hơi nhếch lên, hứng thú hỏi “Khanh hồ thẹn vì chuyện gì?”

”Thần vô năng, để quân lực tiêu hao không ít, chiến sự không thể hoàn thành đúng hạn định một năm, gây ra hậu quả nghiêm trọng. Tồn thất nặng nề về người và của.”

”Còn gì nữa?”

”Thần bất lực, để Dương Vương thế tử rơi xuống vách núi Phổ Linh...” Đến đây La Khả Tiệp hơi ngập ngừng. Nàng bày ra bộ dáng chột dạ lên nhìn Hạ Chính Nghiên rồi lập tức cúi đầu, thấp thỏm vận y phục, khó khăn phun ra hai chữ “táng mạng.”

Bá quan văn vô đồng loạt hít sâu, không thể tin được nhìn La Khả Tiệp. Dương Vương dấy binh tạo phản, nếu bất được nhất định phải tru đi cửu tộc. Dương Vương thế tử sớm muộn cũng phải chết. Còn chiến sự với Hoa Quốc, hai năm bảy tháng không phải là dài. Bất kì võ tướng lão thần nào ở đây cũng chưa chắc đánh nhanh thắng nhanh được như La Khả Tiệp.

Nàng có gì phải tự kết tội bản thân?

Bọn họ không hện mà gắp, cùng chuyển ánh mắt đặt trên người nữ tử mặc xiêm áo màu hoàng hôn cung kính quỳ trên đại điện.

Người rồi rầm hoang mang nhất dĩ nhiên là Tiết Doãn. Hần tiến lên một bước, định giải vây giúp La Khả Tiệp nhưng đã bị cái lắc đầu của nàng ngăn cản. Lại nhớ những lời nàng đã từng nói trước đây, hần chôn chân tại chỗ, lo lắng nhìn nàng rồi lại nhìn biểu tình sâu xa trên gương mặt hoàng đế, trái tim không khỏi treo ngược trên cao.

Hạ Chính Nghiên trầm ngâm, một tay chống cằm dòr trọng tâm cơ thể sang bên phải. Mắt phượng khẽ nhú lại như đang nghiền ngẫm điều gì đó.

La Khả Tiệp lấy ra ngân chuông bên trong ống tay áo dâng lên. Hạ Chính Nghiên liếc mắt sang, Cao thái giám liền hiểu ý vội vàng bước xuống nhận hai quả chuông trong tay nàng đặt vào tay Hạ Chính Nghiên, rồi đứng nép sang một bên.

La Khả Tiệp đứng thẳng lưng, đầu hơi cúi xuống, tầm mắt vừa vặn bắt được bậc tam cấp khảm lưu ly trải thảm thêu thủ công tinh xảo.

Ngón tay Hạ Chính Nghiên vờ vờ ngân chuông, vừa nhìn đã biết chính là quả chuông trên khoá trường mệnh của Dương Vương thế tử. Lúc trước cái khoá trường mệnh này do phụ hoàng của hắn ban tặng cho Dương Vương thế tử, hắn dĩ nhiên chỉ liếc một cái đã nhận ra.

Hạ Chính Nghiên đẩy ánh mắt sang nhìn chằm chằm La Khả Tiệp, bàn tay đặt trên môi, bày một bộ dáng suy ngẫm.

Thời gian trong chánh điện như ngưng đọng. Mãi một lúc sau mới nghe âm giọng trầm thấp của Hạ Chính Nghiên truyền đến:

“Đã phạm tội thì phải chịu phạt. Huống hồ tội khanh phạm phải cũng không nhỏ.”

La Khả Tiệp nghe rõ tiếng hít khí của bá quan văn võ xung quanh. Nàng nhếch mép cười thầm. Phận bề tôi có công thì có phủ đệ, biển hiệu ngự ban, có tội thì dù để vương mở kim khâu bắt người đi chết người cũng phải chết.

Nhưng nàng chưa thể chết lúc này.

La Khả Tiệp siết chặt nắm tay bên dưới y phục, lập tức quỳ xuống không nhanh không chậm thưa:

“Thần cam tâm chịu phạt.”

“Hay lắm!” Hạ Chính Nghiên bật cười khanh khách, hần đảo mắt sang La Mạnh Kính, lớn tiếng gọi: “Lễ bộ thượng thư thấy nên xử lý thế nào?”

La Mạnh Kính đột nhiên bị gọi tên liền giật mình, vội vàng bước ra khỏi hàng. Ông cung kính cúi đầu trước Hạ Chính Nghiên, lại kín đáo hung hăng trừng La Khả Tiệp.

“Tội La Khả Tiệp phạm phải không hề nhỏ. Khẩn xin hoàng thượng bãi bỏ chức quan, thu hồi tài sản biếm làm thứ dân để thị chúng!”

Các đại thần trong triều một lần nữa hít sâu. Cái gì gọi là hồ dữ không ăn thịt con? Thật đáng khinh! Con cáo La Mạnh Kính này rõ ràng gan tị trước tiền đồ sáng lạng của nữ nhi, còn giả vờ bày ra dáng điệu đại nghĩa diệt thân, công tư phân minh. Bá quan đồng loạt âm thầm mang La Mạnh Kính ra phi nhô mắng chửi.

Họ lại liếc nhìn La Khả Tiệp, đáng tiếc nàng chỉ là thân nhi nữ thế lực đơn bạc, lại có phụ thân lòng dạ lang sói thế này.

Hạ Chính Nghiên ngồi thẳng dậy, đẩy mắt ánh lên vẻ thích thú, cao giọng hỏi:

“Lễ bộ thượng thư có thể cho trẫm biết vì sao khanh lại muốn trẫm phế bỏ chức quan của La ái khanh không?”

La Mạnh Kính nghe thấy lời này của Hạ Chính Nghiên lập tức được tiếp thêm sức mạnh, đồng đặc nói:

“Bẩm hoàng thượng, nghịch nữ này từ nhỏ đã ngoan độc, gạt tỷ tỷ hại muội muội, thủ đoạn khôn lường, ngay cả ruột thịt cũng không tha. Nàng dẫn quân ra trận tổn thất không ít binh lực, còn tiêu hao lương thực, tiền của. Khoan hãy bàn đến việc nàng bắt tài, chỉ riêng phận nhi nữ mà không biết khép mình, mưu đồ tạo phản của nàng đã là trọng tội rồi. Khẩn xin hoàng thượng nghiêm trị!”

Sau những lời nói hùng hồn của La Mạnh Kính không khí trong đại điện lập tức trầm xuống, khiến cho người ta hít thở không thông. Hạ Chính Nghiên chỉ cười nhạt, lơ đãng nói:

“Lễ bộ thượng thư, khanh nói những lời này có chứng cứ không?”

La Mạnh Chính nói lời này vốn định cáo buộc La Khả Tiệp, nghĩ rằng hoàng thượng đối với nàng hoài nghi không ít, sẽ dễ dàng bị lời nói của lão lay động mà xử phạt nàng. Nào ngờ hoàng thượng hỏi ngược lại một câu như vậy.

La Mạnh Chính nhất thời trở tay không kịp, ngập ngừng mấy lần: “Thần...thần...”

“Được rồi.” Hạ Chính Nghiên phát tay, chuyển tầm mắt sang La Khả Tiệp: “La ái khanh, khanh thấy thế nào?”

La Mạnh Chính trợn to mắt ngạc nhiên. Không riêng gì lão, bất kì ai ở đây cũng phải kinh ngạc. Xử phạt thần tử còn phải trưng cầu ý kiến kẻ bị xử phạt sao?

Thân thể La Khả Tiệp khẽ rung, nàng nghĩ mãi vẫn không hiểu Hạ Chính Nghiên đang tính toán cái gì. Chỉ đành thực hiện theo kế hoạch, đánh cược một lần.

“Rất tốt.” La Khả Tiệp nhẹ giọng nói, nàng lấy hồ phù ra, hai tay nâng cao hơn đầu, cung kính tiếp lời “Binh quyền La gia đến lúc trả lại cho hoàng

thượng, châu về hộp phổ. Khả Tiệp vô năng, nguyện ý nhận phạt.”

Cặp mắt La Mạnh Chính tròn to hết cỡ, bá quan văn võ nhạc nhiên sắp rơi cả hàm. Binh quyền La gia nắm trong tay bao lâu nay cứ như vậy giao ra. La gia chẳng phải mất đi một cánh tay rồi sao?

”Ngươi... binh quyền là của La gia, sao ngươi có thể...”

La Mạnh Kính tức giận đến mức mặt đỏ tía tai, nhìn Cao thái giám cầm hồ phù lên giao cho Hạ Chính Nghiên mà không thốt được nên lời. Lúc này La Khả Tiệp mới ngẩng mặt lên, nhú mày đáp trả La Mạnh Kính:

”Binh quyền vốn là tiền hoàng cho La gia, bây giờ trở về tay hoàng thượng là việc thiên kinh địa nghĩa. Phụ thân có dị nghị gì sao?”

Nàng vừa dứt lời không khí trong đại điện lạnh xuống mấy phần. Bọn quan lại phẩm hàm cao không ít người hứng thú chờ xem La Mạnh Kính xấu mặt. Chuyện do hoàng thượng quyết định há có chỗ cho Lễ bộ thương thư như lão ta dị nghị?

Số khác lại tiếc rẻ lòng người lạnh bạc, phụ tử đầu đá lẫn nhau. Nhưng có một người phụ thân bất nhân như La Mạnh Kính cũng không thể trách La Khả Tiệp trở mặt vô tình.

Vậy là bá quan lẫn nửa hướng ánh mắt đồng cảm nhìn nàng. Rồi lại nhìn đầy mắt hơi trầm xuống cùng gương mặt lạnh nhạt của Hạ Chính Nghiên, bọn họ không rét mà run, lảng lạng cúi đầu.

La Mạnh Kính bị những lời của La Khả Tiệp chọc tức, mặt này dữ tợn nhăn nhúm, bàn tay run run chỉ thẳng vào mặt nàng mắng chửi: “Nghịch nữ này! Ngươi còn dám vu cáo bốn quan?”

”Phụ thân, hài nhi chỉ là thấy sao nói vậy thôi.” La Khả Tiệp điềm tĩnh đáp lời.

”Ai là phụ thân của ngươi? Đừng quên ta đã sớm viết thư cắt đứt quan hệ với ngươi rồi!” La Mạnh Kính nghiêng răng nghiêng lợi.

Giọng nói của La Mạnh Kính vẫn còn vang vọng khắp chánh điện. Trước mặt bá quan văn võ nhiều người như vậy lão thẳng thừng nhắc đến thân phận nữ nhi bị chối bỏ của nàng.

Phải, bốn năm trước lúc nàng gặp nguy khó tứ phía bao vây ngoài biên giới, để bảo toàn danh tiếng cũng như tiền đồ của La gia, La Mạnh Kính không cần suy nghĩ liền viết một bức thư, thúc ngựa chạy đường dài mang đến cho đạo tặc bên kia. Nội dung bức thư chính là đoạn tuyệt quan hệ với La Khả Tiệp, từ nay sống chết của nàng không liên can đến La gia. Trên dưới La gia đều đóng dấu vân tay đỏ chói trong thư.

La Khả Tiệp nhớ rất rõ, chỉ có nội tổ phụ của nàng La Hoàng nhất mực tin tưởng nàng sẽ trở về bình an, còn vang danh thiên hạ, nên kiên quyết không đóng dấu tay. La Khả Tiệp lạnh lùng rừ mi mắt, cao giọng nói:

”Vậy thì việc bản tướng giao binh quyền Lễ bộ thương thư lấy tư cách gì phản đối? Hoàng thượng còn chưa lên tiếng, ông lấy quyền gì to tiếng mắng chửi ở đây?”

Trên mặt La Mạnh Kính một trận xanh một trận trắng, biến đổi vô cùng đặc sắc. Lão chỉ thẳng vào mặt La Khả Tiệp, to tiếng mắng: “Ngươi! Nghịch nữ!”

”Đủ rồi!”

Hạ Chính Nghiên quát lớn, ngăn cản bàn tay La Mạnh Kính giơ trên cao định bụng đánh La Khả Tiệp một cái trời giáng. Hạ Chính Nghiên trừng mắt tức giận. La Mạnh Kính vội vàng quỳ xuống, rồi rít thưa: “Hoàng thượng tha tội. Thân bị nghịch nữ này chọc giận nhất thời hồ đồ. Khẩn xin hoàng thượng tha tội! Khẩn xin hoàng thượng tha tội.”

La Mạnh Kính dập đầu liên tục, luôn miệng kêu tha. Hạ Chính Nghiên lười biếng nhìn biểu tình của La Mạnh Kính, hần chỉ tùy tiện phát tay: “Lễ bộ thương thư không nên quá xúc động.”

”Thần biết tội!” La Mạnh Kính dập đầu thật mạnh xuống đất.

”Được rồi.” Hạ Chính Nghiên tiếp lời “Chuyện này trầm sẽ cân nhắc. Hôm nay đến đây thôi. Các khanh lui đi.”

”Chúng thần xin phép cáo lui!”

Văn võ bá quan lại trầm miệng như một đồng loạt hồ to. Bọn họ từng người di chuyển ra khỏi chánh điện. La Mạnh Kính quỳ bên cạnh La Khả Tiệp tự mình chống tay đứng lên. Tiết Doãn lại tiến đến đưa tay nâng La Khả Tiệp dậy. Nàng cảm kích mỉm cười và gật đầu với hân.

Nào ngờ hai người vừa quay lưng chưa kịp cất bước đi đã bị giọng nói của Hạ Chính Nghiên ngăn cản:

”La ái khanh, ngươi ở lại.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phụ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Ta Không Nợ Người.

Dứt lời Hạ Chính Nghiên hướng Tiết Doãn thông thả nói:

”Tiết tướng quân đối với trận chiến lần này lập được đại công, tạm thời trở về trước, trăm sẽ ban thưởng sau.”

Lời này ngoài mặt là để khen thưởng nhưng thực chất lại có ý đuổi khéo. Tiết Doãn phút chốc bị đẩy vào thế bí. Ở không được, đi lại chẳng yên lòng. Hắn nhìn sang La Khả Tiệp. Nàng chỉ bình tĩnh mấp máy môi: “Đừng lo lắng.”

Tiết Doãn đã hiểu bản thân không thể xen vào mối quan hệ của nàng và hoàng thượng, càng không có quyền thay nàng định đoạt bất kỳ điều gì. Vì thân hắn vẫn còn vướng bận nên chỉ có thể thuận theo nàng, xem như là giúp nàng. Nhưng kì thực hơn ai hết hắn biết chính mình có bao nhiêu thân bất do kỷ.

”Tạ hoàng thượng. Thần xin phép lui xuống.”

Tiết Doãn cung kính chấp tay, đồng dạng đáp lời. Hạ Chính Nghiên gật đầu xem như chấp thuận. Tiết Doãn quay lưng hướng ra cửa, trước khi rời đi hắn siết chặt lấy bàn tay La Khả Tiệp, thâm tình thì thầm: “Ta nợ muội.”

La Khả Tiệp nhìn theo bóng lưng Tiết Doãn cho đến khi khuất tầm mắt. Trong lòng chính là ám áp vô hạn. Nàng vốn nghĩ loại tình thân gia đình này đã sớm lạnh bạc lại bại, không ngờ nàng lại tìm thấy trên người của một kẻ xa lạ. Không chung huyết thống, không ràng buộc nhau bởi bất kì mối quan hệ nào. Nàng cảm thấy kiếp sống này quả thật còn rất nhiều thứ khiến nàng luyến tiếc. Chỉ là trước đó nàng không biết trân trọng, thời khắc này càng phải giữ chặt trong tay.

Nếu chỉ có sống được thêm hai mươi năm nữa, cũng đã đủ rồi.

Ánh mắt La Khả Tiệp thâm tình thủy chung nhìn một hướng khiến Hạ Chính Nghiên khó chịu. Hắn gằn giọng, cười như không cười:

”Quan hệ giữa La ái khanh và Tiết tướng quân dường như rất tốt.”

La Khả Tiệp bị câu nói của Hạ Chính Nghiên kéo về. Một lần nữa vì ngược sáng nàng chẳng thể thấy rõ biểu cảm trên gương mặt hắn. Nàng nở nụ cười thân nhiên ẩn sau tấm lụa mỏng che mặt, từ tốn trả lời:

”Thần và Doãn đại ca cùng nhau rong ruổi trên sa trường gần sáu năm. Tình cảm này sớm đã khắc sâu.”

”Kể cả tám năm ở bên cạnh trăm cũng không sánh bằng sao?” Hạ Chính Nghiên nhàn nhạt hỏi.

La Khả Tiệp nghe lời này vào tai cũng lười suy đoán huyền cơ bên trong. Nàng chỉ mở to mắt có chút ngạc nhiên, mấp mò đáp:

”Thần ngu muội không hiểu hoàng thượng có ý gì.”

Sau đó nàng quy củ tiếp tục quỳ xuống từ chỗ vừa đứng lên, sống lưng thẳng, đầu cúi thấp. Hạ Chính Nghiên bắt đầu khó hiểu. Kể từ sau khi tỉnh dậy từ giấc mơ cô quái đó hắn liên phát hiện có điều gì đó không đúng. Nhưng vẫn chẳng tìm ra điểm sai nằm ở đâu.

Hắn đứng lên, chậm rãi sải bước rời khỏi long ngại. Đến khi hắn dừng lại đôi mắt La Khả Tiệp vừa vận nhìn thấy mũi hài thêu bằng chỉ vàng tinh tế. Tình cảnh này có chút quen mắt. Không chỉ La Khả Tiệp mà cả Hạ Chính Nghiên cũng thấy như thế.

Hắn chăm chú nhìn ba ngàn tóc đen tùy ý rũ xuống, trượt trên bờ vai nàng, xiêm y màu đỏ hoàng hôn chói mắt đã rất lâu hắn không nhìn thấy. Hương thơm nhẹ nhàng mà tinh tế, thanh tao hoà lẫn vào không khí, xoa dịu tinh thần căng thẳng. Buồn bực trong lòng Hạ Chính Nghiên cứ thế vơi đi một nửa, nhưng không vì vậy mà hắn dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Hạ Chính Nghiên phát hiện suốt buổi chiều sáng ánh mắt nàng không còn đặt trên người hắn, không còn thâm tình, không còn ý chí rực lửa vì hắn mà bất chấp tất cả.

Tại sao vậy?

Hạ Chính Nghiên chợt nhớ đến giấc mơ kì lạ đó, mày kiếm nhíu chặt lại. Hơi thở âm trầm phả vào không gian.

”Vì sao lại muốn từ quan?”

La Khả Tiệp đợi một lúc lâu mới nghe hắn mở lời, thân thể bất giác run lên. Nàng ngẩng đầu, lần nữa đáp trả hắn bằng một cặp mắt mờ mịt khó hiểu.

”Ta hỏi khanh vì sao lại muốn từ quan?” Hạ Chính Nghiên kiên nhẫn lặp lại lần nữa.

La Khả Tiệp biết bản thân không thể giả ngây ngô cho qua chuyện. Trên đời này người hiểu Hạ Chính Nghiên nhất chính là nàng, mà người liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu nàng là Hạ Chính Nghiên.

Diễn kịch với nhau không có tác dụng. Nàng hiểu. Nàng chỉ muốn cuộc sống thật an nhàn thôi.

”Hoàng thượng, thần đã nói thần vô năng, tự thấy hổ thẹn, cam nguyện chịu phạt. Đề xuất của Lễ bộ thượng thư cũng rất tốt.”

La Khả Tiệp đáp lời. Hạ Chính Nghiên nhìn đôi mắt bình lặng không một gợn sóng của nàng, lửa giận trong lòng bộc phát dữ dội. Hắn siết chặt nắm tay bên dưới hoàng bào, nhàn nhạt cười khẩy. Dụng binh bất tài, hộ giá bất lực, lý do kia đặt trong hoàn cảnh thích hợp chỉ cần phạm một cái chính là tử tội. Nhưng gần ba năm đánh Hoa Quốc, dẹp loạn bè cánh Dương Vương, La Khả Tiệp lại treo trên miệng hai tội danh kia. Đừng nói là hắn, bá quan văn võ trong triều có người nào tin? Chỉ có La Mạnh Kính nhìn không được muốn dồn La Khả Tiệp vào đường cùng mới ngu ngốc tin nàng.

”Lý do như vậy người nghĩ trăm tin sao? Trăm thân là hoàng đế, đến xử phạt người cũng phải y lệnh kẻ khác? La Khả Tiệp người xem trăm là thứ gì?!”

Đáy mắt Hạ Chính Nghiên nhất thời loé lên tia hung tợn khiến La Khả Tiệp khó hiểu. Nàng quan sát hắn, cố gắng nhìn xem hắn đang nghĩ gì. Nhưng tâm để vương làm sao dễ đoán như vậy. Nàng đành bỏ cuộc, điềm đạm trả lời:

”Là thần ăn nói lung tung. Hoàng thượng, chắc người cũng nghe qua không ít tin đồn về thần.”

Lời của nàng khiến lửa giận trong mắt Hạ Chính Nghiên dịu xuống. Đúng là hắn đã nghe rất nhiều người đồn rằng nàng cấu kết với Thần Quốc, trước diệt Hoa Quốc trừ đi một đối thủ sau lại tiện thể đoạt được tín nhiệm của hắn, từng bước từng bước khoét rỗng hoàng tộc, cô lập hắn, khiến hắn bị người đời phi nhổ lòng lang dạ sói tranh quyền đoạt vị không màng đến tình thân. Có người còn nói nàng ý vào sủng ái của hắn mà kiêu ngạo, coi trời bằng vung, tự ý định đoạt mọi chuyện.

”Trăm có nghe qua.” Hạ Chính Nghiên không hề vòng vo, trực tiếp khẳng định.

”Vậy người có tin không?”

La Khả Tiệp chân thành hỏi. Nàng khiến mọi câu từ đều nghẹn ứ trong cổ Hạ Chính Nghiên. Bộ dáng ngáp ngừng của hắn đã cho nàng câu trả lời. La Khả Tiệp nhàn nhạt cười, cuối cùng nàng đã biết được lý do vì sao bản thân phải chết. Vốn nghĩ khi biết rồi nàng sẽ khó lòng chấp nhận, nhưng cuối cùng trong tâm vẫn chỉ có một mảnh bình lặng.

”Hoàng thượng, người đã tin.” La Khả Tiệp tiếp lời “Điều đó chứng tỏ thần bất tài vô năng, không phải sao? Nếu vậy tội danh không đổi, tuy tiện tìm đại một lý do khác, trực tiếp xử lý thần không phải tốt hơn sao? Hoàng thượng, người không có chứng cứ khẳng định cũng chẳng thể dùng quyền lực để áp chế thị phi. Vậy thì xử lý thần theo lời của Lễ bộ thượng thư, dập tắt tin đồn, là tốt nhất. Cùng lắm thì người đời phi nhổ cũng chỉ có La Mạnh Kính. Không phải hoàng thượng, cũng không phải thần.”

La Khả Tiệp vừa dứt lời vẻ mặt của Hạ Chính Nghiên liền xám xịt. Người ngoài nhìn vào chắc chắn sẽ sợ mất mặt, luôn miệng khấu đầu van cầu hắn tha thứ. Nhưng nữ tử trước mắt lại chỉ dùng đôi mắt kiên định sáng ngời nhìn hắn. Đường như chỉ cần một cái liếc mắt nàng đã nhìn thấu lòng hắn. Điều này càng khiến Hạ Chính Nghiên khó chịu.

Nàng mang phong thư đưa cho Hạ Chính Nghiên. Hắn đưa tay nhận lấy. Vừa mở ra đã đọc được dòng chữ “Bảy ngày sau hồi kinh”. Nét chữ lại giống với nét chữ của hắn bảy phần. Hạ Chính Nghiên đã quá rõ ràng. Tất cả chỉ là cái bẫy được sắp đặt sẵn, nếu La Khả Tiệp bỗng bật mất kiểm soát sẽ nhảy vào một cách nhanh chóng. Nhưng nàng đã tránh được. Bất tài vô dụng? Bốn chữ này xứng đáng dính trên người nàng sao?

”La Khả Tiệp, người đang trách trăm có phải không?”

Hạ Chính Nghiên nghiêng răng nghiêng lợi. Ai trên đời này cũng thấy hắn đáng ghét. Kẻ cầm hận hắn trong thiên hạ nhiều không đếm xuể. Bây giờ đến cả nàng cũng muốn rời đi, đã vậy còn dùng đến lý do thật đúng lý hợp tình. Nàng có thể tự mình minh oan, không phải sao? Nàng đã muốn rời đi, còn bày ra bộ dạng vì thanh danh của hắn mà buông bỏ quyền lực. Tại sao cứ phải lừa gạt hắn? Đùa bỡn hắn vui vẻ lắm sao?

”Hoàng thượng, người là bậc cửu ngũ chí tôn, là rồng trong loài người, ta làm sao có thể oán trách. Hoàng thượng quá đa tâm rồi.”

La Khả Tiệp không biết Hạ Chính Nghiên vì lẽ gì phải tức giận. Tâm hắn không đặt trên người nàng, lòng hắn không có nàng, có gì phải cắn chặt không buông, truy xét đến cùng? À phải rồi, hắn sợ nàng, không phải, Hạ Chính Nghiên sợ cả thiên hạ này. Hắn chưa từng tin tưởng bất kỳ ai. Bởi vì hắn là đế vương.

”Hoàng thượng bình quyền La gia thần đã giao ra rồi. Thần không mong cầu gì, cũng không nghĩ sẽ đòi hỏi điều chi, chỉ mong hoàng thượng có thể giữ lại cho thần một mạng. Tội thần vạn lần cảm kích.”

Dứt lời La Khả Tiệp dập đầu lại dập đầu dưới chân hắn. Hạ Chính Nghiên nuốt xuống lửa nóng trong cổ họng, nhìn nàng hèn mọn cầu xin mình. Các đầu ngón tay bên dưới hoàng bào đã sớm tê dại vì lửa giận.

”Đứng lên!” Hạ Chính Nghiên gằn giọng.

La Khả Tiệp cũng không có dừng lại. Nàng dập đầu đến sưng đỏ cả vàng trán trắng muốt.

”Ta bảo người đứng lên!”

Hạ Chính Nghiên gần như gầm lên, không xưng “trẫm” mà trực tiếp xưng “ta”. Nhưng La Khả Tiệp chỉ thôi dập đầu, cũng không có ngẩng mặt. Giới hạn nhãn nhin của hắn bị nàng phá vỡ. Hạ Chính Nghiên rút trường kiếm bên thắt lưng, lưỡi kiếm sắc bén chìa vào La Khả Tiệp. Hắn thân là đế vương nhưng xuất thân nhà võ, trường kiếm luôn mang bên mình. Thời đại này coi trọng văn võ như nhau. Hắn vừa giòi vắn lại thạo võ, người đời mấy ai có được phẩm chất đế vương như hắn?

Hạ Chính Nghiên vươn tay, mũi kiếm lạnh lẽo lướt qua cắt đứt tấm mạng che trên mặt La Khả Tiệp. Tấm lụa mỏng nhẹ nhàng chạm xuống sàn điện. Hắn đặt lưỡi kiếm dưới cằm La Khả Tiệp, buộc nàng ngẩng mặt lên.

Cặp mắt trong veo không gọn sóng, đuôi mắt hơi nhếch lên như đang cười, hàng mi cong khê buông, sống mũi cao thẳng, còn có bờ môi anh đào dù được thoa son vẫn không thể che đi dấu vết sưng tấy.

Dáng vẻ này của nàng quyền rũ câu hồn đoạt phách. Hạ Chính Nghiên tập trung hướng nhìn nơi bờ môi đỏ thắm. Hắn có hậu cung giai lệ mỹ nhân xếp thành hàng đủ loại sắc đẹp, há có thể không biết đôi môi kia vì sao mà sưng lên?

Tâm Hạ Chính Nghiên hựt hắng mắt mác, đáy mắt trầm xuống lạnh lẽo. La Khả Tiệp mặt đối mặt với hắn, bàn tay siết chặt dưới lớp y phục đỏ rực cố gắng níu kéo chút bình tĩnh. Tình cảnh này so với một màn chánh điện không triều thần kiếp trước có khác gì nhau?

Chẳng lẽ nàng vẫn phải chết sao?

Không! Nàng không thể chết!

Nàng vươn tay nắm lấy lưỡi kiếm sắc nhọn. Dòng máu đỏ chói mắt trượt dài thắm vào y phục. Nàng kéo lưỡi kiếm xuống đặt trước ngực trái. Âm giọng cất lên đã có phần run rẩy:

”Hoàng thượng, nếu người muốn giết ta thì phải đặt kiếm ở đây.”

Chút run động nơi đáy mắt La Khả Tiệp lọt vào tầm mắt Hạ Chính Nghiên. Hắn nhú mi, đồng dặc nói:

”La Khả Tiệp, ngươi vĩnh viễn phải nhớ kỹ, ta không nợ ngươi bất kỳ điều gì.”

”Ta cũng không nợ ngươi.”

Kiếp trước không, sau này cũng không.

Ý chí kiên định quật cường ánh lên trong đôi mắt La Khả Tiệp. Hạ Chính Nghiên đối mặt với nàng, trong lòng đã sớm có đáp án, tâm trạng nặng nề vì vậy mà từ từ buông lỏng. Cuộc tranh luận này từ khi bắt đầu La Khả Tiệp không thanh minh cho bản thân nhưng hành động vừa rồi của nàng chẳng phải là dùng tính mạng để chứng tỏ hay sao? Nếu nàng ý sùng mà kiêu thì sẽ không áp giải toàn bộ bè cánh Dương Vương hồi kinh để hắn định đoạt, tự mình trực tiếp xuống tay là được. Nếu nàng mưu đồ bất chính, ngay từ đầu cũng không cần vì hắn dẫn quân dẹp loạn vùng biên giới, trực tiếp quy thuận bất kỳ vị hoàng tử nào cũng tốt hơn một đứa con rơi của hoàng tộc như hắn.

Không cần đến sáng nay. Khi hắn thấy Tiết Doãn dẫn một nửa binh lực La gia đến truyền lời của nàng cho hắn biết, hắn đã sớm minh bạch.

”Không.” Hạ Chính Nghiên cười nhạt “Khả Khả, từ hôm nay ngươi nợ ta một mạng sống.”

La Khả Tiệp tròn tròn mắt sững sờ. Khả Khả? Cái danh xưng thân mật này đã chôn theo nàng dưới bảy tấc đất, bây giờ bật ra từ miệng Hạ Chính Nghiên khiến lòng La Khả Tiệp chán ghét. Hạ Chính Nghiên thu kiếm về, tạo ra vết cắt thật lớn khiến La Khả Tiệp nhú mày than nhẹ. Nàng rút tay vào theo phản xạ, thân thể do quỳ lâu dưới sàn điện mà môi mòm chao đảo.

Hạ Chính Nghiên đưa tay kéo nàng đứng lên. La Khả Tiệp nhào vào lòng hắn, đầu óc choáng váng. Nhưng nàng rất nhanh lấy lại bình tĩnh, dùng hết sức bình sinh đẩy hắn ra.

”Hoàng thượng thỉnh tự trọng.”

La Khả Tiệp lấy lại thăng bằng sau vài bước chân ngã nghiêng, lạnh nhạt né tránh Hạ Chính Nghiên.

Hắn thu tay về giấu dưới tay áo. Đáy mắt trầm xuống vài phần. La Khả Tiệp không để hắn mở lời liền vội vàng lên tiếng:

”Những lời thần muốn nói cũng đã nói hết. Hoàng thượng, thần xin phép cáo lui.”

Dứt lời La Khả Tiệp vái chào hắn rồi lập tức quay lưng đi. Nhưng vừa ra tới cửa điện giọng nói của Hạ Chính Nghiên đã vọng đến:

”Khả Khả, hậu vị bên cạnh ta vẫn chưa có chủ nhân.”

La Khả Tiệp dừng lại, một cái quay đầu đã bắt được bóng dáng cô đơn giữa vàng son hoa gấm của Hạ Chính Nghiên. Nếu là nàng của kiếp trước, nàng nhất định sẽ bất chấp tất cả để sà vào vòng tay hắn, cố gắng lấp đầy khoảng trống trong trái tim hắn.

Nhưng nàng đã biết. Ông trời cho nàng trùng sinh vào thời điểm này là vì Hạ Chính Nghiên đã định sẽ ngồi lên đế vị, nàng không thể thay đổi mệnh cách

để vương của hắn. Nhưng nàng có thể thay đổi cuộc sống của chính mình.

Còn Hạ Chính Nghiên, thứ hắn cần là một nữ nhân có thể khiến hắn dang rộng vòng tay để bảo vệ che chở, không phải nữ nhân vì hắn che chắn tất cả.

Khi La Khả Tiệp nhận ra điều này chính là lúc hình bóng Hạ Chính Nghiên trong trái tim nàng đã phai nhạt.

Sư phụ nói đúng. Cuộc sống vốn dĩ buồn cười như vậy. Đã yêu thì không còn lý trí, mà nếu đã sáng suốt nhận ra thì không còn là tình yêu nữa.

”Hoàng thượng, sư phụ ta đã nói trong cuộc đời của mỗi người sẽ có một người khiến họ yêu sâu đậm, dù sau này có gặp một người khác và yêu thương nhiều hơn nữa, hạnh phúc đến tận cùng cũng sẽ không có được cùng một cảm giác với người họ đã từng yêu. Sư phụ gọi đó chính là tình đầu.”

La Khả Tiệp chân thành nói. Nàng dừng lại một chút, mặt hơi ngẩng lên, thật tự nhiên nở nụ cười đẹp đẽ. Có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng nàng có thể vì hắn mà mỉm cười.

”Hoàng thượng người chính là tình đầu của ta.”

Và vĩnh viễn cũng chỉ có thể là mối tình đầu trôi dạt theo thời gian. Sau này lưu lại trong trái tim nàng sẽ chỉ còn cảm giác mơ hồ đã từng yêu hắn. Dư vị tình đầu không thể biến mất, nhưng nó đã không còn đủ mạnh để níu kéo trái tim nàng ở bên cạnh hắn.

”Rồi người sẽ tìm được nữ nhân người có thể thật lòng yêu thương, sẽ hạnh phúc, sẽ vang danh thiên hạ. Hoàng thượng, người thật sự sẽ sống tốt lắm. Hãy nhớ bảo trọng lòng thế.”

La Khả Tiệp bỏ lại những lời nói này rồi trực tiếp rời đi.

Hạ Chính Nghiên vươn tay ra nhưng không kịp níu kéo dù chỉ là một góc y phục của nàng. Hắn đứng chôn chân tại chỗ, bộ dáng uy nghiêm giữa chánh điện vàng son lộng lẫy lại có vẻ nhỏ bé đến lạ. Hắn siết chặt quả chuông trong tay. Hương thơm dịu nhẹ lan tỏa khắp chánh điện. Dường như nàng vẫn còn ở đây. Nữ tử đã hứa sẽ vì hắn tranh đoạt, chỉ cần hắn mỉm cười. Đôi mắt sáng ngời chỉ chứa đựng hình ảnh của hắn.

Hạ Chính Nghiên đặt tay lên ngực trái, mắt phượng dõi theo bóng dáng màu đỏ hoàng hôn nhỏ dần nhỏ dần rồi mất hút sau cánh cửa thành to lớn. Cảm giác này chân thật như hắn đã từng trải qua.

Như trong giấc mơ kì lạ hắn vừa tỉnh dậy, một ngày nào đó của rất nhiều năm sau, khi đã chính tay giết nàng, khi mọi thứ được phơi bày, hắn lại khó lòng thừa nhận. Chỉ có thể dối lòng đắm chìm vào cuộc sống hạnh phúc nhất thế gian trong mắt vạn dân thiên hạ. Hắn vẫn là hoàng đế, trị vì đất nước hưng thịnh, có một La hoàng hậu hiền lương thực đức, có con cháu đầy đàn. Cuộc sống đó của hắn hoàn mỹ đến mức hai mươi ba năm trị vì hắn chưa từng vấp phải một khó khăn nào. Bởi vì có một nữ tử đã thay hắn dọn dẹp tất cả, để lại con đường sạch sẽ trải thảm lông mời hắn bước lên.

Nữ tử ấy đã chết, đã bị chính hắn giết chết trong giấc mơ dai dẳng tưởng chừng như thật.

Nữ tử ấy chính là La Khả Tiệp.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: 10: Nếu Ta Chỉ Là Nữ Tử Bình Thường.

La Khả Tiệp đẩy nhanh cước bộ, đi như chạy ra khỏi chánh điện. Đến khi đôi mắt bắt gặp Tiết Doãn đứng chờ bên dưới hàng hà sa số các bậc tam cấp, nàng mới buông lỏng được tâm trạng căng thẳng. Tiết Doãn thấy nàng bước đến liền vội vàng tiến lại hỏi thăm:

”Muội không sao chứ?”

”Không sao. Doãn đại ca không cần quá lo lắng.”

Tiết Doãn thở ra một hơi, gương mặt giãn ra. Nhưng khi đáy mắt chạm đến bàn tay đầy máu của La Khả Tiệp, hắn phát hoảng lên:

”Tiểu Tiệp, cái này...”

La Khả Tiệp lúc này mới cảm thấy bàn tay đau rát. Nhưng nàng chỉ cười nhạt, mi mắt cũng không động. Chút thương tích này thì nhảm nhò gì.

”Vết thương nhỏ thôi, trên chiến trường sương máu giăng đầy mắt, sớm đã quen rồi.”

Lời nói thản nhiên của nàng càng khiến chân mày Tiết Doãn nhíu chặt. Hắn lôi ra tấm khăn tay từ trong ngực áo, bắt lấy bàn tay bị thương của La Khả Tiệp, vừa giúp nàng quấn tã vào vết thương vừa cầu nhàu:

”Chiến trường cực khổ không nói, trở về đây muội nhất định phải dưỡng thân cho tốt. Đầu của muội còn chưa khỏi hẳn đâu.”

La Khả Tiệp bị hấn cảm rằm ngược lại không cảm thấy khó chịu mà còn ấm lòng vì được quan tâm. Nàng quan sát đoá hoa hải đường thêu sinh động như thật trên chiếc khăn tay, đôi môi nhỏ nhắn bật ra câu khen ngợi:

”Nữ hồng của Liên Chi tỷ tỷ thật là tinh tế, quả nhiên xứng danh kinh thành tứ đại tài nữ của Hoàng Quốc.”

La Khả Tiệp đột nhiên nhắc đến thê tử của Tiết Doãn khiến động tác của hấn nhất thời đình trệ. Tiết Doãn gượng gạo cười: “Muội quá khen rồi.”

”Muội khen Liên Chi tỷ tỷ, huynh khách sáo cái gì?” La Khả Tiệp chớp mắt, dài giọng trêu chọc.

”Đừng nói lảng sang chuyện khác.” Tiết Doãn thất hai đầu khăn tay lại, từ tốn tiếp lời “Vì sao muội lại đột nhiên muốn từ quan?”

Nụ cười trên đôi môi La Khả Tiệp bị kéo xuống. Nàng thu tay về, đáy mắt như sâu thêm một tầng suy tính nhưng phong thái vẫn ung dung điềm tĩnh đến lạ.

”Doãn đại ca, Khả Tiệp năm nay đã hai mươi ba tuổi, nữ tử ở độ tuổi của muội đã sớm có con trai con gái biết chạy biết nhảy rồi.” La Khả Tiệp nói, lại như than thở mà thấp thoáng chút mong chờ ao ước.

Tiết Doãn nhất thời không biết nói gì. Nàng nói đúng, nữ tử bình thường mười sáu, mười bảy tuổi đã yên bề gia thất, đến độ tuổi của nàng liền có ít nhất một hai hài tử rồi. Chỉ riêng nàng mười sáu tuổi vào cung, mười bảy tuổi ra thao trường luyện binh, mười tám tuổi được phong tướng quân ra biên giới dẹp loạn. Từ khi đó đến nay, ba năm biên giới, lại gần ba năm chống Hoa Quốc cùng truy lùng bè phái Dương Vương, tính đi tính lại đã sáu năm trôi qua. Thanh xuân tươi đẹp của nàng đã vùi ngoài sa trường rồi.

Nữ tử kiên cường mạnh mẽ như vậy khiến nam nhân cảm thấy yên tâm nhưng lại thiếu đi một phần suy nghĩ cho cảm xúc của nàng. Thật ra nàng cũng chỉ là một nữ tử thôi.

Đáy mắt Tiết Doãn nhìn La Khả Tiệp ánh lên tia cảm xúc dị thường. Tại sao đến lúc này nàng lại nghiêm túc nghĩ đến chuyện gia thất như vậy? Lại nhớ đến cử chỉ quan tâm ân cần của nàng dành cho An Hành lúc ở đại trường ngoài biên giới, Tiết Doãn lơ mơ hiểu rõ.

Hấn nhủ mi, tầm mắt dời xuống đôi môi đỏ mọng của nàng. Đáy mắt hấn trầm xuống. Vừa rồi nàng che mặt nên hấn không nhận ra, bây giờ nhìn kỹ lại thấy môi nàng có chút sưng tấy, như là bị người khác hôn qua. Không biết là do sau khi gặp hoàng thượng mới có, hay là trước đó nữa.

Tiết Doãn nghiêng về về đầu hơn. Ba vị phu quân trong phủ đều do thánh chỉ ban xuống mà thu vào, tình cảm giữa nàng và bọn họ vốn xa cách. Trong khi mối quan hệ mập mờ của hoàng thượng và La Khả Tiệp, Tiết Doãn cũng mơ hồ phát giác đôi chút. Hoàng thượng là người thế nào Tiết Doãn không tỏ tường nhưng cũng nắm bắt được bốn, năm phần. La Khả Tiệp thủy chung dành tình cảm cho người ngân ấy năm qua, hôm nay đột nhiên lạnh nhạt hồ hững, lại một mực vì từ quan không ngại tự hắt nước bẩn lên bản thân. Hoàng thượng kiêu ngạo như vậy há lại dễ yên.

Tiết Doãn siết chặt nắm tay, dù hấn không cam lòng thì thế nào? Hấn đã có thê tử, đó là sự thật. Mà cho dù hấn vẫn còn độc thân thì thế nào? La Khả Tiệp còn có ba phu quân, người nào cũng tuấn lãng, thân thể hiển hách bí hiểm, lại được thánh chỉ tứ hôn. Bên cạnh còn có hoàng thượng không ngừng nhìn chăm chăm coi giữ. Khi nào thì đến lượt Tiết Doãn hấn có vị trí trong lòng nàng?

Hấn tự than thở với chính mình, rồi lại nhìn sang La Khả Tiệp, rất tự nhiên cho nàng cái nhìn quan tâm

”Chỉ cần muội thích là tốt rồi.”

La Khả Tiệp gật nhẹ đầu, đáy mắt sáng long lanh.

”Bây giờ muội cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.”

Đúng vậy. Có lẽ sau ngày hôm nay nàng sẽ mất tất cả. Bình quyền, chức tước, địa vị, tài sản,... Nàng không có gì nhưng đã đạt được tất cả mọi thứ bản thân mong muốn. Sự nhẹ nhàng, thanh thản. Có thể nàng sẽ chỉ còn hai bàn tay trắng, nhưng nàng vĩnh viễn không phải chỉ là La Khả Tiệp - một thứ nữ La gia. Không còn tiểu nữ hài chi biết mặc người khác sắp đặt, cũng không còn thiếu nữ bất chấp mạng sống để giữ mãi nụ cười trên đôi môi để vương.

”Chúng ta trở về thôi.”

Nàng nói rồi đếm từng bước chân rồi đi. Hai trăm ba mươi bước. Nàng quay đầu nhìn lại hoàng cung vàng son hoa gấm, cảnh vật lại xen chút tịch liêu dưới ánh mặt trời ban sáng. Hoi lạnh vờn vẩn lượn lờ, tâm tình con người lại nao nao chờ ngày đông hoàn toàn qua đi để mùa xuân trở về mang đến sức sống cho vạn vật.

La Khả Tiệp ngẩng mặt nhìn lên. Kiếp trước nàng đã bao lần đứng trên hoàng thành, đưa mắt ngắm nhìn giang sơn phía chân trời. Bây giờ mọi thứ chỉ như con gió thoảng qua. Cơ đồ đế nghiệp gì đó vẫn nên buông bỏ thôi.

Nàng nhắm mắt, lắng nghe tiếng cổng thành khép lại như đang nghe tiếng lòng của chính mình. Nàng đã bỏ lại quá khứ phía sau cánh cổng ấy, từ nay nàng bắt đầu cuộc sống hạnh phúc mà bản thân đã đánh mất.

Nếu chỉ còn hai mươi năm, nàng không cầu gì hơn nữa.

La Khả Tiệp vén rèm xe bước vào trong. Nàng ngồi ngay ngắn, đáy mắt bình thản lại mềm mại xinh đẹp. Bên tai thoáng truyền đến giọng nói của Tiết Doãn. Đầu nàng có chút đau, đã không thể nghe rõ hắn nói gì, chỉ biết sau đó bánh xe ngựa chậm rãi chuyển động, bỏ lại hoàng thành ở phía sau.

Không biết qua bao lâu mơ hồ truyền đến tiếng Tiết Doãn gọi nàng. La Khả Tiệp nâng đầu, cố gắng níu kéo chút tinh táo còn sót lại.

Nàng vén rèm lên, nắm lấy tay Tiết Doãn chậm rãi bước xuống. Trước mắt nàng mờ đi, mồ hôi rịn khắp vàng trán mệt mỏi.

Tiết Doãn lo lắng nhìn biểu hiện của nàng:

”Muội có sao không?”

”Không sao.” La Khả Tiệp lắc đầu “Chắc là ngồi xe ngựa không quen thôi.”

”Muội vào trong nghỉ ngơi đi. Đừng lo nghĩ nhiều.” Tiết Doãn nhẹ giọng căn dặn.

”Tiểu muội đã biết.”

La Khả Tiệp cố gắng nở nụ cười. Nàng nói vài câu từ biệt Tiết Doãn rồi quay lưng sải bước vào trong.

Nàng bước đi trong trạng thái lảo đảo bất định, cả người nặng nề. La Khả Tiệp đâm sầm vào một người. Nàng chao đảo, người kia vươn tay kéo nàng lại, giọng nói trầm thấp xen lẫn lo lắng truyền đến:

”Tiểu Tiệp, nàng làm sao vậy?”

La Khả Tiệp ngẩng mặt lên, vừa vận bất gặp gương mặt tuấn lãng vì hoang mang mà có phần khó coi của Cẩm Giai Hạo. Nàng mấp máy môi, cổ họng có chút khô khốc. Cẩm Giai Hạo nhíu mày, nâng tay áo lau đi mồ hôi trên trán La Khả Tiệp.

Hắn vén phần tóc trên đỉnh đầu của nàng sang hai bên, để lộ vết thương tím xanh. Cẩm Giai Hạo không nói nhiều lời, trực tiếp bế La Khả Tiệp lên ôm về Tùng Hiên của mình.

Hắn đặt nàng ngồi ngoài bàn đá trong sân rồi vội vàng lao vào phòng.

La Khả Tiệp cố gắng điều hoà nhịp thở. Bầu không khí nhu hoà thanh mát trong Tùng Hiên giúp nàng tỉnh táo đôi chút nhưng đầu vẫn không ngừng truyền đến từng trận đau nhức.

Cẩm Giai Hạo cầm trên tay lọ dược, thật cẩn thận thoa vào vết thương của La Khả Tiệp. Cảm giác mát lạnh truyền đến, La Khả Tiệp kéo lại bảy phần tỉnh táo. Nàng thở hắt ra một hơi, chớp mắt vài lần mới nhìn rõ mọi thứ xung quanh.

”Thế nào? Nàng còn đau không?” Cẩm Giai Hạo thấy cơ thể La Khả Tiệp buông lỏng vài phần liền hỏi.

”Đã tốt hơn nhiều rồi.” La Khả Tiệp dịu giọng đáp, cổ họng khá khô khiến âm giọng của nàng có chút khàn.

Cẩm Giai Hạo không nói gì. Hắn quay lưng trở vào phòng mang ra trà cụ, trực tiếp pha cho La Khả Tiệp một ly trà nóng hổi. Hắn nâng ly trà lên thổi vài hơi cho đỡ nóng rồi đặt vào tay nàng, từ tốn nói:

”Nàng uống chút trà thảo dược này đi.”

”Đa tạ chàng.”

La Khả Tiệp nhận lấy, chậm rãi nhấp vài ngụm. Hương thơm của thảo dược và lá trà tươi mát tan trong miệng, xua đi cảm khác khô khốc khó chịu.

Cẩm Giai Hạo thấy vẻ mặt La Khả Tiệp khá lên mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn đưa tay cài đoạn tóc rối loạn của nàng sang mép tai, thâm tình nói:

”Chúng ta là phu thê, không nên khách khí như vậy.”

Cẩm Giai Hạo nói rồi tháo chiếc khăn thêu đã thấm màu máu trên tay La Khả Tiệp ra. Hắn rửa sạch vết thương của nàng qua nước lấy thuốc giúp nàng bôi lên cẩn thận mới băng lại bằng cuộn vải trắng sạch sẽ hơn.

La Khả Tiệp đặt ly trà xuống, vừa vận bất lấy nụ cười nhạt trên môi Cẩm Giai Hạo. Không giống như khí chất thanh tao của Mộ Viễn Kỳ hay cảm giác uy nghiêm tỏa ra hào quang vạn trượng của Hạ Chính Nghiên, con người Cẩm Giai Hạo luôn đem đến cho người khác cảm giác nguy hiểm nhưng lại từng bước từng bước đi về phía hắn trong vô thức, bị hắn thu hút, bị hắn hấp dẫn.

Như nụ cười lúc này trên môi hắn. Rõ ràng chỉ là một đường cong rất nhỏ, cười như không cười, nhưng đủ sức để đánh gục thần trí của người khác.

Chỉ một từ thôi “yêu nghiệt”. Nam tử này thả ra đường quả nhiên là hại nước hại dân.

La Khả Tiệp vừa nghĩ vừa chống cằm thưởng thức vẻ đẹp của Cẩm Giai Hạo. Chân mày sắc bén, mắt phượng tà mị, sống mũi cao hoàn hảo, gương mặt góc cạnh,... Từng đường nét đều thể hiện sự ưu ái của thần phạt.

La Khả Tiệp càng nhìn càng mê say. Nàng mím môi, giọng nói tràn ngập ý cười vui vẻ:

”Phu quân, đã ai nói chàng rất yêu nghiệt chưa?”

Lời vừa ra La Khả Tiệp thật hận muốn tát cho bản thân một cái vì miệng nhanh hơn đầu, chưa suy nghĩ gì đã nói một câu bại hoại như vậy.

Chân mày Cẩm Giai Hạo hơi nâng lên, rõ ràng là ngạc nhiên tột cùng. Hắn nhìn sâu vào đôi mắt long lanh ngập ý cười vui vẻ của La Khả Tiệp, nụ cười trên môi sâu hơn một tầng:

”Người đời thường khen vì phu quân lã, xinh đẹp, nhưng yêu nghiệt thì.. Tiểu Tiệp là người đầu tiên.”

Hắn dài giọng, chống cằm nhào người về phía trước, bộ dáng lười biếng lại tà mị như hồ ly. Gò má La Khả Tiệp nóng bừng. Nàng chớp mắt vài lần, vụn trộm nuốt vài ngụm nước trà xuống cổ họng khô khốc.

”Chàng thật không biết xấu hổ!”

Nàng trách, lại như có phần ngượng ngịu. Trên đời ai lại tự nói mình tuấn lã, xinh đẹp một cách tự nhiên như chàng. Thật không biết khiêm tốn.

Cẩm Giai Hạo cất tiếng cười khanh khách. Nhưng rất nhanh đáy mắt đã khoác lên vẻ điềm tĩnh đến lạ. Hắn nhìn La Khả Tiệp chằm chằm, bộ dáng nghiền ngẫm dò xét. Ánh mắt ấy như xuyên sâu tận đáy lòng nàng. La Khả Tiệp bối rối quay đầu nhìn hướng khác.

Cẩm Giai Hạo vươn tay nắm lấy cảm nàng, ép nàng nhìn thẳng vào hắn. Nụ cười nhạt không đứng đắn lại nở rộ trên môi.

”Tiểu Tiệp, vì phu yêu nghiệt như vậy nàng có thích không?”

”Cái...cái này...”

La Khả Tiệp lấp bắp, câu từ đều nghẹn trong cổ họng. Nàng nghe rõ tiếng tim mình đập dồn dập, mi mắt rũ xuống liền bắt gặp vạt áo khép hờ lỏng lẻo của Cẩm Giai Hạo. Mùi hương nam nhân vờn quanh đùa cợt lý trí và sức chịu đựng của La Khả Tiệp.

Gần quá rồi!

”Có thích không?” Cẩm Giai Hạo không cho La Khả Tiệp lùi bước, hắn càng ngày càng áp sát lấy nàng, dù nàng có muốn kháng cự cũng không thể.

La Khả Tiệp ngây ngốc gật đầu liên tục.

Nàng hít sâu một hơi, đưa tay ngăn cản chàng lần tới. Mi mắt nàng khê động, chân mày nhíu lại, dò xét:

”Chàng học cách dụ người này từ thanh lâu sao?”

Cẩm Giai Hạo dừng bước, môi mông hạ xuống đường cong bốn cột, khoác lên vẻ nghiêm túc lạ thường: “Tiểu Tiệp, ta là Các chủ Bạch Nhật Các, việc đến thanh lâu chỉ để che mắt người đời thôi.”

Hắn vừa dứt lời thân thể La Khả Tiệp chợt khựng lại. Thân phận của hắn nàng dĩ nhiên biết. Kiếp trước hắn từ bỏ toàn bộ vinh hoa phú quý để đến Linh Sơn tự tụng kinh cầu phước cho nàng. Hắn vì nàng buông bỏ chức vị Các chủ Bạch Nhật Các, kẻ nắm trong tay một nửa huyết mạch kinh tế của Hoàng Quốc.

Nàng có thể không cảm động sao? Dù tâm nàng có là sỏi đá cũng bị mài mòn bởi chân tình sâu sắc mà thôi.

Kiếp này Cẩm Giai Hạo không chút ngần ngại nói ra thân phận của mình với nàng, chứng tỏ hắn tin tưởng nàng nhiều thế nào. La Khả Tiệp nghĩ, nếu kiếp trước nàng quan tâm đến ba phu quân một chút, kết cuộc sẽ không đau đớn như vậy. Mà nàng cứ thế rơi vào vạ kiếp bất phục.

Rất may nàng còn có thể quay đầu.

”Chàng đang cố nói cho ta biết mị hoặc quyến rũ của những nữ tử câu hồn nơi thanh lâu đều do chàng dạy sao?” La Khả Tiệp dài giọng, gương mặt mất đi nửa phần nghiêm túc.

Cẩm Giai Hạo nhất thời không ngờ đến phản ứng của nàng. Không tức giận, không hoài nghi, không truy xét. Chỉ có thân nhiên hơn nữa còn xen chút đùa cợt. Bạch Nhật Các xưa nay luôn bị triều đình nhìn ngó, nàng lại đối với hoàng đế kia trung thành như vậy, theo tính cách của nàng thì phải truy xét đến cùng mới đúng.

Cẩm Giai Hạo bước lùi về sau, đáy mắt trầm xuống một tầng.

”Tiểu Tiệp nàng thay đổi rồi.” Hắn nói.

La Khả Tiệp nghe thấy lời này nhất thời đờ người. Nhưng nàng chỉ có thể kéo lên nụ cười nhạt, không nhanh không chậm đáp:

”Phải, ta đã thay đổi.”

Nàng ngẩng cao đầu nhìn sâu vào đôi mắt phượng sắc sảo của Cẩm Giai Hạo:

”Chàng có muốn biết tại sao không?”

Hắn im lặng, cái nhìn hướng đến nàng tăng thêm nghiền ngẫm. Hắn không trả lời xem như là đồng ý, La Khả Tiệp tiến lên một bước, vân đạm phong khinh tiếp lời:

”Giai Hạo, trước đây ta đã từng nói với chàng, ngày mai ở phía trước nếu ta không đuổi theo giấc mơ của mình mọi thứ sẽ kết thúc khi mặt trời lặn và trở về điểm xuất phát khi mặt trời lên. Chàng còn nhớ không?”

”Ta dĩ nhiên là nhớ.”

Cẩm Giai Hạo gật đầu không do dự, từng câu nói ngày đó vốn đã khắc sâu tận tâm can. Ngày ấy nàng chỉ vào ánh mặt trời sáng chói vừa núp bóng xa ngoài khơi. Hoàng hôn nhuộm một màu ấm nóng rực rỡ. Nàng còn nói mặt trời luôn ôm ấp giấc mơ to lớn của bản thân, trôi dạt sau một ngày dài trên nhân gian nhưng đến cuối cùng lại lặng lẽ bỏ cuộc rồi núp bóng ở một nơi nào đó, nhường chỗ cho bóng đêm ngự trị. Để rồi sang hôm sau lại ôm ấp giấc mơ của chính mình lướt đi trên con đường cũ.

”Mỗi người đều có giấc mơ của mình, ta đã dùng thanh xuân để theo đuổi giấc mơ ấy. Nhưng rồi ta mới bừng tỉnh, hoá ra đó chỉ là ta đơn phương ngộ nhận, giấc mơ sớm đã bị vấy bẩn, trở thành ác mộng. Còn ta cứ mù quáng chạy theo dù bản thân sớm đã trở về điểm xuất phát mà nào có hay.”

La Khả Tiệp rũ mi mắt, cảm giác đắng chát khó chịu chạy dọc trong thân thể. Nàng không đau đớn vì sự bạc bẽo của thói đời, cũng không trách Hạ Chính Nghiên, nàng chỉ cảm thấy việc thừa nhận lỗi lầm của bản thân thật sự không dễ chút nào.

Nhưng nàng vẫn phải nói ra, mọi thứ phải thật minh bạch, nàng muốn xác định tình cảm của mình, tìm lại giấc mơ của bản thân.

”Đến lúc này ta vô tình phát hiện ra, giấc mơ thật sự từ lâu đã ở bên ta, đều do ta cố chấp không quay đầu thôi.” La Khả Tiệp nâng hai bàn tay lên như đang nâng niu bảo vật vô hình nào đó, nàng nhìn sâu vào đôi mắt Cẩm Giai Hạo, dịu giọng hỏi “Chàng có thể tin tưởng ta không? Cho ta một cơ hội bắt đầu lại có được không?”

La Khả Tiệp chờ đợi. Con gió thoảng lặng lẽ lướt qua, khuếch trương sự im lặng đáng sợ. Dù vậy bầu không khí giữa họ vẫn rất nhu hoà, chân mày Cẩm Giai Hạo giãn ra. Chàng tiến lên một bước, vươn tay nắm lấy bàn tay La Khả Tiệp, thờ dài một hơi:

”La tướng quân, vì phu thân đã là của nàng, ta còn có thể quay đầu sao?”

Yêu nàng chính là việc vĩnh viễn không thể quay đầu.

”Nếu ta không phải La tướng quân thì thế nào? Nếu ta cái gì cũng không có, địa vị, chức tước, thậm chí là tài sản, hoặc là ta chỉ như một nữ tử bình thường, không biết phân tranh, không biết võ nghệ, càng không biết điều binh khiển tướng thì như thế nào?”

Nếu như nàng chỉ là một nữ tử bình thường sẽ tốt hơn chẳng. Người đời có câu yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu. Nhưng nàng từ lúc tám tuổi đã theo sư phụ học võ, mười sáu tuổi vào cung, mười tám tuổi lãnh binh dẹp loạn biên giới, sớm đã không biết thế nào là yếu điệu thực nữ, vậy thì làm thế nào để níu kéo bước chân phong lưu của quân tử đây? Khi giữa nàng và họ không tồn tại mối liên kết, ràng buộc nào nữa.

”Không.” Cẩm Giai Hạo trả lời “Nếu nàng không phải La tướng quân La Khả Tiệp, ta nhất định sẽ không yêu nàng.”

Trái tim La Khả Tiệp chùng xuống đến tận cùng, thân thể nàng bất giác run rẩy. Nàng cố gắng thu tay về nhưng không thể, Cẩm Giai Hạo đã siết chặt lấy bàn tay nàng, chậm rãi tiếp lời:

”Nếu ngay từ đầu nàng không biết mưu tính, không biết phân tranh thì chúng ta đã không thể gặp được nhau. Nếu như nàng không biết võ công, không biết điều binh khiển tướng thì đã không có Hoàng quốc tướng quân La Khả Tiệp vang danh thiên hạ. Nếu nàng không phải là La tướng quân thì ta đã không thể tìm được nàng, càng không thể ở cạnh nàng đến tận bây giờ. Cho nên nàng không thể trở thành bất kỳ người nào khác ngoài La tướng quân La Khả Tiệp, dù sau này nàng mất hết tất cả, thậm chí thay đổi cả tính cách thì cũng đã muộn rồi. La Khả Tiệp, ta đã trầm luân mất rồi, nàng nghĩ ta sẽ để nàng chạy thoát sao?”

Nàng thay đổi, nhưng hắn không thay đổi là được. Nàng chạy trốn hắn truy đuổi nàng đến cùng. Người mà Cẩm Giai Hạo hắn đã nhận định thì cả đời này dù nàng có chết cũng phải đem theo món nợ ân tình với hắn, kiếp sau cùng nhau dây dưa cả đời.

La Khả Tiệp vỡ oà trong những xúc cảm dạt dào. Từng câu từng chữ của hắn khi thì như gió xuân ấm áp, lúc lại như ngọn lửa đêm đông, khiến cho La Khả Tiệp lênh đênh trên những cảm xúc bất định. Vui mừng, hạnh phúc, ấm áp, yêu thương,...không một từ ngữ nào có thể xác định rõ ràng.

Nàng chưa kịp bình tâm lại Cẩm Giai Hạo đã kéo nàng về phía hắn, vòng tay ôm lấy nàng, giam giữ nàng trong vòng ngực ấm áp. Hắn nhẹ nhàng đặt tay lên gáy La Khả Tiệp, cẩn thận từng chút một tránh đụng phải vết thương của nàng.

Cẩm Giai Hạo ấn nụ hôn lên trán La Khả Tiệp, đầu hơi cúi xuống thì thầm với nàng:

”Tiểu Tiệp, từ rất lâu rồi ta muốn tìm được nàng để nói rằng, mọi việc nàng làm không hề vô dụng. Cũng như mặt trời dù mỗi ngày chỉ đi trên một đoạn

đường, cứ mọc rồi lại lặn, kết thúc rồi lại trở về điểm xuất phát, nhưng nếu như không có mặt trời sự sống cũng sẽ héo mòn đi. Nếu như không có nàng Hoàng quốc đã không thể bình yên thế này, loạn trong gác ngoài, bách tính sẽ đói khổ lầm than. Nàng sai ở chỗ đã đặt tâm trên người đế vương nhưng ta chấp nhận cho nàng sửa đổi, bởi vì nếu Hạ Chính Nghiên biết quý trọng nàng, hay chỉ yêu nàng bằng một phần nhỏ của An Hành thì ta đã chẳng thể ở bên cạnh nàng. Tất cả đều là ý trời, chỉ còn thiếu sót một thứ đó là tâm của nàng mà thôi.”

Từng có lão ma nữ nói với hần, nếu không có mặt trời sự sống trên thế gian không thể tồn tại. Hần không tin, ban đêm thì làm gì có mặt trời, mọi thứ vẫn ổn đấy thôi. Thế là bà ta đã đưa cho hần một cái cây, bảo hần nuôi nó ở một nơi không có tia sáng mặt trời nào có thể chạm tới, đợi đến khi đêm xuống thì mang nó ra ngoài thưởng trăng thôi. Kết quả chưa tới hai ngày cái cây đã héo rũ. Lúc ấy hần đã tin, và thua một cách trầm trọng. Hần phải tiếp nhận kì huấn luyện đặc biệt theo như đã giao ước.

Và đã trưởng thành để có thể nắm giữ một nửa huyết mạch kinh tế của Hoàng quốc.

Nhưng khi hần tìm thấy nàng, làm đủ mọi cách để có được thánh chỉ tứ hôn và ở bên nàng thì nàng chỉ cho hần cái nhìn lạnh nhạt hờ hững. Hần từng thống hận, nếu hần có thể tìm ra nàng sớm hơn thì mọi chuyện có lẽ đã khác. Nhưng khi gặp Mộ Viễn Kỳ ở La tướng phủ hần đã hiểu ra. Tâm của nàng không ở đây. Dù là một người đến trước, lại yêu nàng không kém gì hần như Mộ Viễn Kỳ cũng không thể chiếm được một phần nhỏ sự quan tâm của nàng. Đến khi An Hành xuất hiện rồi bị nàng mang ra sa trường chỉ với mục đích chữa bệnh cho thương binh, hần đã buông bỏ mọi lòng tham của mình. Tâm của nàng đặt trên người đế vương, chí hướng của nàng nơi non sông vạn dặm, chỉ cần nàng thấy vui là được.

Vì vậy hần kiên nhẫn chờ đợi, cuối cùng đã đợi được ngày này, nàng quay đầu lại và nhìn thấy hần, quan tâm đến hần, mong muốn được tha thứ.

Mặt trời dù bị màn đêm chiếm lĩnh nhưng vẫn có thể bắt đầu vào một ngày mới, tiếp tục mang lại nguồn sống cho sinh linh vạn vật. Thì nàng, mặt trời trong trái tim hần, cũng có thể bắt đầu lại từ đầu, cùng nhau tạo nên cuộc đời thanh nhàn, hạnh phúc.

Cầm Giai Hạo siết chặt vòng tay ôm lấy La Khả Tiệp, cảm nhận hơi thở của nàng. La Khả Tiệp áp sát tai vào ngực trái của Cầm Giai Hạo lắng nghe tiếng trái tim đập dồn dập. Con gió mát lạnh thổi vào luồng sinh khí tươi mới. Cả hai im lặng cảm nhận đối phương.

Mãi đến một lúc sau La Khả Tiệp mới ngẩng mặt nhìn Cầm Giai Hạo, bờ môi cong lên nụ cười:

”VẬY SAU NÀY KHI TA BỊ TỊCH BIÊN TÀI SẢN, TA CÓ THỂ YÊN TÂM ĐẾN THANH LÂU Ở CÙNG CHÀNG RỒI.”

Cầm Giai Hạo tròn to mắt nhìn nàng. Đến thanh lâu? Ở cùng hần? Không hiểu sao nghe nàng nói những lời này hần chỉ muốn phát hỏa. Nhưng chưa kịp hỏi cho ra lẽ bên tai đã vọng đến tiếng rơi vỡ vô cùng lớn.

Hần và nàng cùng nhìn về hướng phát ra âm thanh, phát hiện Mộ Viễn Kỳ đứng đó, dưới chân bạch y thanh thoát là rất nhiều mảnh vỡ, có lẽ là một cái chén, nước bên trong thấm xuống lớp đất bên dưới. Mộ Viễn Kỳ tái mặt, bước từng bước thật nhanh tiến gần hai người họ.

”Nàng vừa nói cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bạch Ngọc Trâm.

“Viễn Kỳ.” La Khả Tiệp khẽ gọi.

”Nàng vừa nói gì? Tịch thu tài sản là thế nào? Đến thanh lâu ở lại là thế nào?”

Mộ Viễn Kỳ sấn tới kéo La Khả Tiệp về phía mình. Lần đầu tiên nàng thấy chàng tức giận như thế này. Cảm giác nguy hiểm tỏa ra từ chàng khiến hô hấp nàng khó khăn, tay chân bất giác run rẩy.

La Khả Tiệp chưa kịp ứng phó với Mộ Viễn Kỳ thì đã bị Cầm Giai Hạo tóm lấy cánh tay còn lại. Về mặt âm trầm đáng sợ của hần so với Mộ Viễn Kỳ không kém hơn dù chỉ một phần.

”Ta cũng đang muốn biết đây. Tiểu Tiệp, trên chánh điện hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

Cầm Giai Hạo nghiêng răng nghiêng lợi. Phu nhân của hần bán thân bán mạng trên sa trường, vừa trở về đã bị đe dọa tịch thu tài sản, thế là thế nào? Nếu thật sự có chuyện này hần cũng không ngại khuấy đảo Hoàng Quốc một trận đầu. Không thể thay tân đế thì cũng phải để Hạ Chính Nghiên lao đao lận đận!

”Tiệp...Tiệp...không bị La mặt đen làm khó chứ?”

An Hành nép phía sau Mộ Viễn Kỳ đột nhiên đánh bạo tiến lên tóm lấy tay áo La Khả Tiệp giật mạnh. Về mặt ngây ngô của y hiện rõ mòn một nét lo lắng, còn không ngừng đảo mắt nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới. Y phát hiện trán nàng đỏ lên liền đưa tay xoa nhẹ nhẹ:

”Tiệp Tiệp đau...Tiểu Hành cũng đau. La mặt đen không tốt. Lão đại, lão nhị, chúng ta đi đánh La mặt đen đi.”

An Hành giương đôi mắt cáu giận đề nghị với Mộ Viễn Kỳ và Cẩm Giai Hạo.

”Thật sự là lão già ấy?”

Cẩm Giai Hạo gầm lên. Vừa rồi nàng trở về thì choáng váng té ngã, vết thương cũ vừa lành lại có dấu hiệu bị tác động khiến nàng đau đầu sau đó mất dần ý thức. Hắn thật không dám nhớ lại về mặt lúc đó của nàng, khi ấy hắn cũng sợ đến thở không ra hơi.

Thì ra ngọn nguồn mọi chuyện là từ con cáo già ấy! Được lắm, một cái La gia thôi mà. Đích tử của La Mạnh Kính là La Cảnh Tuấn còn phải nhìn sắc mặt của Bạch Nhật Các mà sống qua ngày đấy! Đừng nói đến Triệu gia mà lão ta gả đích nữ bảo bối La Hoa Thiên vào. Bên ngoài là gia tộc lớn trong kinh đô nhưng lại xuất phát từ thương nhân mà lên, hơn nữa còn gánh món nợ với Bạch Nhật Các trên vai. Triệu gia chỉ cần một cái phẩy tay của Cẩm Giai Hạo xem như xong, nữ nhi bảo bối của lão còn có thể ra về tự đại hào hoa phú quý được sao?

Không biết an phận!

Trái với Cẩm Giai Hạo lửa giận ngút trời, Mộ Viễn Kỳ có phần bình tĩnh hơn. Ánh mắt chàng nhìn La Khả Tiệp ngày càng phức tạp, thậm chí còn rơi vào suy tính sâu xa. Nàng dở khóc dở cười. La mặt đen, xem ra phụ thân nàng rất hợp với cái tên này. Nhưng thấy vẻ mặt đáng sợ của ba phu quân, tâm La Khả Tiệp dù được lấp đầy bởi mặt ngọt vẫn không đành lòng nhìn ba người họ vì nàng mà hao tổn nhiều tâm tư.

”Các chàng yên tâm, ta thật sự không có gì.” La Khả Tiệp nhẹ giọng trấn an.

Nhưng về mặt ba người kia vẫn căng thẳng không thôi. Nàng thở dài ra một hơi, chậm rãi tiếp lời:

”Bây giờ chúng ta cùng nhau ngồi xuống, vừa uống chút trà vừa nghe ta thuật lại mọi chuyện có được không?”

An Hành nghĩ nghĩ rồi gật nhẹ đầu. Hai người kia sau một hồi đắn đo cũng đồng ý. Vậy là bốn người ngồi vây quần ngoài bàn đá ở Tùng Hiên. Mộ Viễn Kỳ đưa tay rót một ly trà thảo dược trên bàn, nâng ly trà lên gửi qua một hơi. Chân mày tinh tế nhíu lại. Chàng lấy ra từ trong vạt áo gói bột trắng đỏ vào trà rồi đưa cho La Khả Tiệp:

”Nàng uống đi.”

”Đa tạ chàng.” La Khả Tiệp nhận lấy rồi chậm rãi uống.

Vẫn là hương thơm thanh mát của thảo dược không hề thay đổi. Nàng không biết Mộ Viễn Kỳ cho gì vào trà lại có vẻ không ảnh hưởng đến hương vị. Nàng đặt chén sứ xuống bàn, từng lời từng lời từ tốn thuật lại mọi chuyện đã xảy ra. Dĩ nhiên là có lược bớt vài việc liên quan đến Hạ Chính Nghiên.

La Khả Tiệp dứt lời sắc mặt của ba người kia còn khó coi hơn hẳn. Nàng thở dài ra một hơi, bờ môi kéo lên nụ cười thần nhiên:

”Chỉ là một cái tước vị thôi, có cũng được không có cũng chẳng sao. So với vinh hoa phú quý ta lại muốn cùng các chàng có một cuộc sống tiêu điều tự tại hơn.”

”Ta không tiếc vinh hoa phú quý, ta chỉ tiếc công sức nàng đã bỏ ra cuối cùng còn phải lãnh một chậu nước bẩn.” Mộ Viễn Kỳ đau lòng nói.

Nhìn vẻ mặt ba người đã có vẻ hoà hoãn La Khả Tiệp cười càng đậm. Nàng chớp mắt vài cái, một tay chống cằm, ý vị thâm trường nói:

”Ta nào có thể để bản thân trắng tay được. Không có bạc làm thế nào mà tiêu điều tự tại?”

”Ý nàng là?”

Cẩm Giai Hạo nhướn mày hoài nghi. Hắn không thiếu bạc, hắn dư sức có thể cho nàng cuộc sống vinh hoa phú quý, chỉ là hắn không biết nàng có ý định làm gì tiếp theo.

”Ta định đến Kỳ Bảo Trang một chuyến.” La Khả Tiệp đáp, nàng nâng mắt nhìn Mộ Viễn Kỳ đề nghị “Chàng đi với ta được không?”

”Được.”

Mộ Viễn Kỳ lập tức đáp ứng. Chàng không hề đắn đo dù chỉ một khắc.

”Vậy Giai Hạo và Tiểu Hành đợi tin tốt của ta nhé? Lúc trở về chúng ta lại mở tiệc, thế nào?” La Khả Tiệp vui vẻ nói.

”Nàng thấy thích là được. Để ta gọi vài đoàn ca cơ đến. “

Cẩm Giai Hạo ngã người ra sau, bộ dáng lười biếng yêu mị. Nàng đã nói như vậy hắn có gì phải khiến nàng phiền muộn. Yến tiệc diễn nhiên phải có, hơn nữa phải làm thật lớn, xem như chúc mừng nàng thoát khỏi chốn long tranh hổ đấu kia.

”Tốt! Càng náo nhiệt càng tốt!” La Khả Tiệp reo lên, nàng quay sang An Hành dịu dàng nói: “Tiểu Hành, trà của chàng pha rất ngon, thịt thỏ nướng cũng

thật ngon, Tiệp Tiệp rất muốn ăn thịt thỏ và uống trà do Tiểu Hành làm.”

Nghe La Khả Tiệp nói vậy hai mắt An Hành sáng lên, y quơ tay loạn xạ:

”Vây Tiệp Tiệp đi cùng lão đại, Tiểu Hành sẽ pha trà và nướng thịt cho Tiệp Tiệp. Sẽ làm thật nhiều, thật nhiều. Tiệp Tiệp mau trở về nhé!”

”Ừ, Tiểu Hành thật ngoan!”

La Khả Tiệp xoa đầu An Hành rồi quay sang Mộ Viễn Kỳ, nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Chàng không nói lời nào lập tức theo sau nàng.

Kỳ Bảo Trang là tiền trang lớn nhất Hoàng Quốc, cách La Tướng phủ hai con phố. La Khả Tiệp lẳng lặng cùng Mộ Viễn Kỳ bước đi trên con đường đông người. Nữ tử vận xiêm áo màu hoàng hôn sóng vai cùng nam tử bạch y chỉ lan ngọc thụ, khí chất sáng ngời tựa như hạc trong bầy gà nhanh chóng thu hút ánh nhìn của dân chúng.

La Khả Tiệp tăng nhanh cước bộ, độ nửa tuần trà đã đến Kỳ Bảo Trang. Nàng lập tức bước nhanh vào trong, xuyên qua từng ngõ ngách như đã vô cùng thân thuộc với nơi này. Hạ nhân làm việc trong Kỳ Bảo Trang thấy nàng đều né sang một bên cung kính gọi một tiếng “La tướng quân”. Nàng gật nhẹ đầu, thong dong dõng bước đến trước mặt nam tử mang dáng vẻ ngọc thụ lâm phong đang ngồi gầy bàn tính.

”Lãng đại thúc!” La Khả Tiệp gọi lớn.

Ngón tay thon dài của Lăng Từ khựng lại. Hần hơi ngẩng mặt lên, dấu vết thảng năm càng tỏ đậm vẻ cương nghị chính chắn, mục quang tựa hồ thủy, trong veo nhưng âm trầm, mày kiếm hơi nhíu lại, mở miệng một tiếng khàn đục lộ vẻ không vui:

”Tiểu nha đầu, mới vài năm không gặp đã chẳng biết quy củ gì rồi.”

La Khả Tiệp bĩu môi, sà xuống bàn đá ngồi đối diện với Lăng Từ: “Vài năm không gặp Lăng đại thúc vẫn mang dáng vẻ ngọc thụ lâm phong, mạo tựa Phan An như ngày nào.”

”Mạo tựa Phan An thì ta không dám nhận. Tiểu nha đầu ngươi còn biết nịnh nọt cơ đấy. Không sợ vị mỹ thiếu niên phía sau ngươi ghen sao?” Lăng Từ vỗ mạnh một cái vào đầu La Khả Tiệp, tươi cười nói.

”Vân bối Mộ Viễn Kỳ ra mắt Lăng đại nhân.” Mộ Viễn Kỳ quy củ chấp tay, lễ độ cúi đầu.

”Lão nhân ta rời khỏi quan trường đã lâu, tân đề cũng lên ngôi rồi, không dám nhận hai từ đại nhân cao cả như vậy. Ngược lại Mộ công tử mới xứng là thiếu niên anh tài.” Lăng Từ vẫn đậm phong khinh nói, trong từng câu chữ dường như còn mang một tầng ý vị khác.

”Tiền bối quá khen.”

”Theo nha đầu kia gọi ta Lăng đại thúc được rồi.” Lăng Từ cười hiền với Mộ Viễn Kỳ rồi quay sang La Khả Tiệp hỏi: “Phải rồi nha đầu, ngươi có chuyện gì mà tìm đến ta thế này?”

La Khả Tiệp đáp: “Khả Tiệp có một vài thứ mong Lăng đại thúc sửa đổi giúp.”

Nàng lấy ra một xấp giấy tờ đưa cho Lăng Từ rồi nói: “Ở đây có ngân phiếu, khế đất, biệt viện, gia trang,...tổng cộng chiếm hai phần gia sản của Khả Tiệp. Nhờ Lăng đại thúc chia ra làm ba phần, đổi sang tên Mộ Viễn Kỳ, Cẩm Giai Hạo và An Hành.”

Nàng vừa dứt lời Lăng Từ và Mộ Viễn Kỳ trợn to mắt nhìn nàng. Suốt quãng đường đi chàng không ngừng suy nghĩ rất nhiều nhưng không ngờ nàng lại dùng đến một cách này. Để bọn hắn sở hữu hai trong ba phần gia sản của nàng thì thứ triều đình tịch thu chỉ có một toà La tướng phủ và vài ruộng vàng bạc trong kho phòng thôi.

Quả nhiên quan trường đã tới luyện con người nàng tới mức này. La Khả Tiệp không phải chỉ là một tiểu cô nương mặc người bày kế. Nàng cũng không cho phép người khác đoạt đi tất cả của mình. Nàng càng không đem bán tính mạng của bản thân không công để người hưởng lợi, còn tiện đường đặt điều bôi nhọ.

”Nha đầu này quả nhiên trưởng thành rồi, đã đủ khả năng tặng sinh lễ hùng hậu thế này cho phu lang nữa cơ.” Lăng Từ vỗ tay xuống bàn đá cười lớn “Ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ tận lực giúp ngươi.”

”Vây cảm tạ Lăng đại thúc trước.”

Lăng Từ gấp xấp ngân phiếu và khế đất đặt vào hộp rồi đột nhiên hỏi.

”Khả Tiệp này, ngươi có tin tức gì của Yên nhi không?”

”Con vừa từ chiến trường về, cũng chưa gặp được sư phụ.”

La Khả Tiệp trả lời. Nàng không khỏi thầm thở dài trong lòng. Lăng đại thúc đối với sư phụ là một mảng tình thâm. Chỉ tiếc tâm của người chỉ đặt ở bốn

chữ “tiêu điều tự tại”, chưa từng có ý định vì ai đó mà dừng bước.

“Ta hiểu rồi. Nha đầu, nếu ngươi có tin tức gì của nàng phải lập tức báo cho ta có biết không?” Về mặt Lăng Từ lộ rõ thất vọng. Ông thờ dài một hơi, tỉ mỉ dặn dò.

“Tiểu Tiệp đã biết. Lăng đại thúc yên tâm, chỉ cần có tin tức của sư phụ con nhất định sẽ báo cho người.”

La Khả Tiệp gật đầu trấn an ông. Nàng thật sự cũng muốn biết sư phụ hiện như thế nào. Đã năm năm trôi qua, rất nhiều biến đổi. Không biết người đã đạt được cuộc sống tiêu điều tự tại chưa? Đời trước của nàng, từ khi ra chiến trận đến khi chết trên tay Hạ Chính Nghiên cũng không có cơ hội gặp lại sư phụ dù chỉ một lần.

Nếu như lần nữa tương ngộ thật sự là cách cả đời người. Nghĩ đến đây tâm nàng không khỏi bồi hồi.

“Tốt! Nha đầu, chuyện ngươi nhờ vả ta sẽ tận lực giúp ngươi. Khi nào có thời gian thì đến đây cùng ta thưởng mỹ tửu.” Lăng Từ hào sảng đề nghị. Khi thể trên người ông bộc lộ rõ hào quang của một lão tướng đã từng hiển ngang rong ruổi trên sa trường.

“Chỉ sợ người thấy con liền phiền muộn thôi. Nhắc đến mỹ tửu, Khả Tiệp có một vò rượu Bách Hoa, nếu người không chê bai con liền sai hạ nhân mang đến tặng người.”

“Tiểu nha đầu, có đồ tốt còn khách sáo này nọ với ta. Ngươi thừa biết lão nhân yêu rượu chỉ kém Yên Nhi.”

“Vậy Khả Tiệp liền mượn hoa kính phật. Ngày tới sẽ cùng người phóng khoáng uống một trận. Thế nào?”

“Được!”

Hai người nói chuyện với nhau tươi cười vui vẻ, tiếng cười vọng thẳng khắp trang viên. Bầu không khí nhu hoà giữa bọn họ thật giống như thân nhân lâu ngày gặp mặt. Chuyện tiếp chuyện thoát cái đã đến trưa, mặt trời treo lơ lửng trên đỉnh đầu.

Lăng Từ đích thân tiễn La Khả Tiệp và Mộ Viễn Kỳ ra tiền môn, quan tâm căn dặn:

“Ngươi nhớ phải bảo dưỡng thân thể thật tốt, vết thương trên đầu ngươi xem ra không nhẹ đâu.”

“Người yên tâm. Con có ba phu quân, hai người y thuật cao minh, Khả Tiệp muốn chết cũng khó.” La Khả Tiệp tình quái cười.

“Là lão nhân ta lo thừa rồi.” Lăng Từ vỗ trán, rồi quay sang Mộ Viễn Kỳ nói “Hôm nay chỉ lo nói chuyện với tiểu nha đầu nên có phần sơ sót với ngươi. Ngày sau nhớ cùng nàng thường xuyên đến đây với ta. Cửa lớn Kỳ Bảo Trang luôn mở rộng đón các ngươi.”

“Lăng đại thúc khách khí. Viễn Kỳ nhất định sẽ cùng Khả Tiệp thường xuyên viếng thăm người.” Mộ Viễn Kỳ đậm mặt đáp.

“Tốt! Tốt! Đều là người một nhà cả.” Lăng Từ cười hiền, ánh mắt đảo sang La Khả Tiệp, chậm rãi xoa đầu nàng “Ngươi giữ trong tay nhiều bảo vật như vậy nhất định phải trân trọng, có biết không?”

“Khả Tiệp đã biết. Lăng đại thúc, người nhớ giữ gìn sức khỏe, chớ để bản thân sầu muộn.” La Khả Tiệp nâng mắt, nhẹ giọng đáp.

Nàng đã nhận ra bản thân ôm trân ngọc bảo bối của thế gian trong tay, vậy thì cần gì phải long tranh hổ đấu, bán thân bán mạng, chỉ cần bình thản trôi qua từng ngày đã đủ rồi. Nhưng nam nhân trước mặt nàng lại vướng phải mối tương tư sâu muộn không thể nào buông bỏ. Một đời của ông có lẽ chỉ còn sự chờ đợi bước chân của một nữ tử.

Lăng Từ rừ mi mắt trầm buồn, lời nói như đang thở than, nặng trĩu: “Ta làm sao có thể không sầu muộn đây. Tiểu nha đầu, ta thật muốn biết ngươi làm thế nào để buông bỏ được chấp niệm trong lòng.”

La Khả Tiệp chớp mắt, bối rối không biết làm thế nào cho phải. Nàng đã vô tình chạm đến vết thương trong lòng ông, càng không thể nói nàng phải chết một lần mới có thể buông bỏ chấp niệm nặng nề kia.

“Không cần dùng về mặt ấy nhìn ta. Lão gia tử vẫn chưa thể thăm đến nỗi một tiểu nha đầu như ngươi phải thương hại. “ Lăng Từ cười buồn, đưa tay xoa đầu La Khả Tiệp.

“Con thật sự không có ý đó.” La Khả Tiệp vội vàng nói.

“Lòng ngươi thế nào ta còn không hiểu sao? Trở về đi nha đầu, mặt trời đã lên cao rồi.”

La Khả Tiệp nhìn thấy vẻ buồn thương hằn sâu nơi đáy mắt ông. Nàng chẳng thể làm gì hơn ngoài việc chấp tay cúi đầu, buông nhẹ lời từ biệt. Hơn ai hết nàng hiểu cảm giác âm thầm yêu một người đau đớn thế nào, khó từ bỏ thế nào. Hoặc là chết tâm hoặc là cứ mãi ôm một mối tình từng khắc tẽ tâm liệt phế.

Cay đắng làm sao.

La Khả Tiệp bước đi, đầu hơi ngẩng lên thu cả bầu trời xanh vào tầm mắt. Nàng hít sâu một hơi, lắng nghe tiếng bước chân của Mộ Viễn Kỳ sóng vai

bên cạnh. Giữa con đường tấp nập người qua lại vẫn cảm nhận được chàng vai kề vai cất bước. Nàng đã không còn sợ cô đơn từ rất lâu rồi. Vì từng có người thiếu niên hằng ngày tấu cầm gây khúc vì nàng xua đi tịch mịch cô đơn.

”Viễn Kỳ.” La Khả Tiệp đột nhiên dừng bước ngẩng mặt lên gọi.

”Ta ở đây.” Chàng đáp.

”Chúng ta đến đó đi.”

Nàng mỉm cười chỉ vào Đoan Ngọc Trai, cửa hiệu trang sức có tiếng trong kinh thành. Mộ Viễn Kỳ chưa kịp trả lời đã bị nàng nắm tay kéo đi.

Hai người vừa bước vào lão bản đang tiếp một vị khách liền vội vàng tiến đến, hồ hởi nói:

”La tướng quân hôm nay ghé thăm, lão phu quả nhiên nhất được đại phúc. Đến, ta giới thiệu cho người vài món trang sức trân bảo.”

”Vây phiền Lâm lão bản rồi.” La Khả Tiệp mỉm cười.

Mộ Viễn Kỳ khẽ nhủ mi, nàng luôn đối xử với mọi người ôn hoà như vậy, khó trách ai ai cũng quý mến nàng. Dân chúng trong kinh thành chỉ cần nghe đến ba chữ “La Khả Tiệp” liền không ngớt lời khen ngợi dành cho nàng. Có người còn thống hận nàng đã thành gia lập thất, không thì cũng chẳng ngại mạng nhi tử đến cầu thân. Nhắm chừng số người muốn đính thân với nàng cũng đủ sức đập đổ cửa phủ.

Chợt nghĩ đến điều gì đó, đáy mắt Mộ Viễn Kỳ tối lại. Chàng siết chặt lấy bàn tay nàng hơn.

La Khả Tiệp đang chăm chú lựa chọn những món trang sức mà Lâm lão bản vừa mang lên. Thấy Mộ Viễn Kỳ chợt siết chặt tay nàng, ánh mắt lại nhìn chằm chằm vòng ngọc xanh biếc nàng vừa chạm vào. La Khả Tiệp nghĩ chàng thích liền mỉm cười cầm vòng ngọc nói với Lâm lão bản:

”Ta lấy cái này.”

”Chậm đã.”

Giọng nói lôi kéo La Khả Tiệp và Mộ Viễn Kỳ đi chuyển hướng nhìn. Nữ tử vận một thân hoa phục sắc sỡ, vừa nhìn đã biết không phải nhân vật tầm thường. Ngũ quan cân đối, thanh tú mềm mại lại có phần kiêu ngạo.

Nữ tử kia hất cằm đi về phía La Khả Tiệp, đoạt lấy vòng Ngọc trên tay nàng, ngấm ngấm sơ qua rồi cất cao giọng nói:

”Lão bản, cái vòng này ta thích. Ông mau ra giá đi.”

”Cô nương này thật ngại quá, chiếc vòng này La tướng quân đã chọn trước. Ở đây còn nhiều vòng tay thượng đẳng khác, để lão đây lấy cho cô nương xem.”

Lâm lão bản lập tức phân phó hạ nhân mang trân bảo lâu trên xuống, nhưng đã bị tùy tùng của vị tiểu thư kia ngăn lại.

”Không cần phiền phức như vậy.” Nữ tử nhếch môi cười, hướng đôi mắt sắc bén nhìn La Khả Tiệp “Ta nghe nói La tướng quân là người giản dị không màng danh lợi, chắc sẽ không giành vòng ngọc với ta đâu nhỉ? “

Nữ tử vận hoa phục vừa dứt lời khách nhân ở Đoan Ngọc Trai không ít người nhìn nàng ta bàn tán. Một lời này khiến người nào không hiểu rõ còn tưởng La Khả Tiệp chen ngang đoạt vòng ngọc của nàng ta vậy. Trong khi chính nàng ta giật chiếc vòng từ tay La Khả Tiệp.

Quả nhiên là một trò khôi hài.

La Khả Tiệp chỉ cười nhạt, mi tâm cũng không động: “Nếu vị tiểu thư này thích thì cứ lấy đi, dù sao bản tướng cũng chưa đưa bạc.”

Nói rồi nàng dời mắt quay mặt đi, không hề để tâm tới dáng vẻ đắc thắng của nàng ta.

Nữ tử kia bị bỏ lơ liền tức giận công tâm, bàn tay siết chặt đến các khớp tay trắng bệch. Nàng ta dời mắt nhìn Mộ Viễn Kỳ bên cạnh La Khả Tiệp. Chàng nhủ mi, ghì chặt lấy bàn tay của La Khả Tiệp ngăn nàng bước tiếp.

La Khả Tiệp dừng chân, ghé sát vào người chàng thì thầm:

”Chàng thật sự thích cái vòng đó sao?”

Nàng nghĩ chỉ cần chàng gật đầu nàng nhất định sẽ đoạt lại bằng mọi cách. Dù nhìn dáng vẻ của nữ tử kia không tầm thường, nàng ngại chọc vào bọn quý tộc nên nhường một bước. Nhưng không thể ủy khuất Mộ Viễn Kỳ được.

”Không.” Mộ Viễn Kỳ lắc đầu, chàng vươn tay lấy một chiếc vòng vàng khảm bích ngọc lên, cười nói “Ta thấy cái này cũng rất đẹp.”

”Vây...”

”Xin lỗi, hạ nhân bên người ta nhìn trúng cái vòng này rồi.”

La Khả Tiệp vừa mở miệng nữ tử kia đã chen ngang, thô bạo giật lấy vòng tay từ Mộ Viễn Kỳ.

”Khả Tiệp, đôi khuyên tai thủy trích này rất hợp với nàng.” Chẳng không để ý đến cử chỉ ngông cuồng nàng ta, ngón tay thon dài nâng đôi khuyên tai úm thử lên tai La Khả Tiệp.

”Thủy trích trong suốt này cũng thật hợp nhân bản tiểu thư. Thu lấy!”

”Ừm, bản chỉ cảm ngọc cũng không tồi, Khả Tiệp, nàng thử xem.”

”Tiếc quá, gần đây ta vừa tập bắn cung, vừa hay cần dùng đến bản chỉ. Đến, thu lấy!”

“...”

Mộ Viễn Kỳ cứ một món lại một món cầm lên khen ngợi, nữ tử kia liền giật lấy. Được tầm năm, sáu loại trang sức nàng ta liền đập tay hét lên: “Lão bản, người có bao nhiêu trang sức đều gói lại cho ta. Bản tiểu thư mua hết!”

”Vị tiểu thư này...ngài...”

Lâm lão bản lúng túng, Đoan Ngọc Trai nhiều trang sức như vậy, nếu nữ tử này chỉ thuận miệng nói đùa thì ông biết tính làm sao? Các chủ Bạch Nhật Các không chấp nhận bất kì bất cứ sơ sót nhỏ nào. Nếu ngài ấy biết ông để một nữ tử ở đây làm loạn chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình.

”Ông không nghe tiểu thư ta nói sao? Nhanh tay lên!” Nha đầu đi bên cạnh nữ tử kia ném một xấp ngân phiếu xuống trước mặt Lâm lão bản, hồng hách quát.

Lâm lão bản ngẩng mặt nhìn La Khả Tiệp. Nàng giận run người, đầu cúi thấp xuống âm trầm đáng sợ. Đến mức này kẻ ngu cũng nhận ra nữ tử kia đang có ý đối đầu với nàng. Nàng nhìn đến phát hồng rồi.

La Khả Tiệp giận nóng người, tưởng chừng như sẽ bộc phát dữ dội, nào ngờ Mộ Viễn Kỳ kéo nàng vào lòng, vòng tay ôm lấy nàng. Chẳng cúi đầu thì thăm chỉ đủ hai người nghe: “Đoan Ngọc Trai là một trong những sản nghiệp của Bạch Nhật Các, chúng ta phải giúp Giai Hạo kiểm chút ngân lượng để tiêu điều tự tại chứ.”

Lửa giận vừa trào lên đã bị dập xuống không còn thấy tăm hơi. Nàng ngược mắt nhìn Mộ Viễn Kỳ, gật nhẹ đầu, có chút không cam lòng cắn môi.

Biểu cảm của nàng thu vào mắt nữ tử vận hoa phục, nàng ta đắc ý lên giọng:

”Thật ngại quá La tướng quân, trang sức ở Đoan Bản Trai ta đã mua hết rồi. Nếu người muốn lựa thì đến cửa hàng hạ đẳng khác thử xem.”

Dứt lời nàng ta liếc nhìn Mộ Viễn Kỳ một cái rồi ngoe nguẩy bỏ đi. Bọn hạ nhân khệ hệ bê từng hộp từng hộp châu ngọc theo sau nàng ta, bỏ lại đám người trong Đoan Ngọc Trai ngơ ngác nhìn theo.

”Nữ tử gì thế này? Thật đúng là ngông cuồng!”

”Nhìn bộ dáng hần là con nhà quyền quý, sao ta chưa từng gặp qua nhỉ?”

”Chẳng biết nhà nào lại giáo dưỡng nữ nhi thành thế này, đúng là bất hạnh.”

”La tướng quân nhường một bước nàng lại lấn một trượng, ti tiện hết mức!”

”La tướng quân quá nhân từ rồi.”

“...”

Không ít lời bàn tán cứ thế mà tràn ra. Vài tiểu thư khuê các còn truyền tai nhau bàn luận náo nhiệt. Cũng có vài người tiến đến an ủi La Khả Tiệp vài câu.

Nàng chỉ gật nhẹ đầu, không nói gì thêm. Bọn họ từng người nói bước nhau rời khỏi Đoan Ngọc Trai.

Lâm lão bản nhìn xung quanh thấy chỉ còn La Khả Tiệp và Mộ Viễn Kỳ, ông liền tiến lại gần hai người, híp mắt cười: “La tướng quân không cần buồn, ta có giữ lại vật này cho người.”

Nói rồi ông lấy ra một cây trầm bạch ngọc đơn giản mà tinh tế, màu trắng thượng hạng trơn mượt, nhìn lướt qua liền biết là hàng trân quý khó tìm.

La Khả Tiệp đưa tay nhận lấy, trong lòng không khỏi vui mừng: “Đa tạ Lâm lão bản có lòng. Hay là thế này, cây trầm này bao nhiêu ta sẽ trả gấp đôi.”

”La tướng quân không cần khách khí. Con trai của ta ở quân doanh nhờ có tướng quân che chở dạy dỗ mới nên người, không còn lêu lổng, trở thành một nam tử hán đại trượng phu trưởng thành hơn hẳn. Cây trầm bạch ngọc này xem như chút tấm lòng của ta, mong tướng quân nhận lấy.”

”Sao lại có thể như vậy. Chuyện ở quân doanh là trách nhiệm của ta. Lệnh công tử nên người điều do chính bản thân hắn tự nhận thức được. Ta nào có làm được gì. Vô công bất thụ lộc, Lâm lão bản không cần khách khí như vậy.”

La Khả Tiệp lấy ra một tấm ngân phiếu đưa cho Lâm lão bản rồi kéo tay Mộ Viễn Kỳ rời đi. Ông chưa kịp lên tiếng bóng dáng hai người họ đã khuất tầm. Lâm lão bản đành cắt tấm ngân phiếu vào người, sai hạ nhân dọn dẹp mọi thứ rồi quay lưng rời đi tính toán sổ sách.

La Khả Tiệp kéo Mộ Viễn Kỳ đi được một đoạn thì dừng lại. Nàng đối mặt với chàng, kiễng chân lên cài bạch ngọc trầm xuyên qua búi tóc đen nhánh của chàng.

Nàng quan sát Mộ Viễn Kỳ từ trên xuống dưới, hải lòng cười: “Quả nhiên chỉ có bạch ngọc mới xứng với chàng.”

Bạch ngọc trắng sáng như ánh trăng lại có màu mỡ dề thật mịn. Nhìn vào dù mộc mạc nhưng lại tăng thêm một phần thanh cao đậm mực cho người cài nó. Bạch ngọc trầm kết hợp với Mộ Viễn Kỳ quả nhiên không thể hợp hơn được nữa.

”Bạch ngọc cũng không xứng với ta bằng nàng.” Mộ Viễn Kỳ nhìn sâu vào mắt La Khả Tiệp, một tay đặt lên eo nàng, dịu giọng nói.

”Chàng thật là...”

La Khả Tiệp xấu hổ ho nhẹ vài đợt, phát hiện người dân qua đường chú ý đến mình liền nhẹ nhàng lách khỏi vòng tay của Mộ Viễn Kỳ, kín đáo nắm tay chàng cùng nhau hồi phủ.

Về đến nơi La Khả Tiệp phát hiện rất nhiều quan binh đứng trước tiền môn. Nàng giật mình lo sợ, trong lòng có chút bất an. Động tác của Hạ Chính Nghiên quả nhiên thật nhanh. Hắn còn không cho nàng kịp ăn mừng đã ra tay rồi.

Mộ Viễn Kỳ vỗ nhẹ vai trấn an La Khả Tiệp. Nàng điều hoà nhịp thở, lấy lại dáng vẻ bình tĩnh cùng Mộ Viễn Kỳ vào trong.

Quả nhiên Cao Tần, thái giám thiếp thân của Hạ Chính Nghiên, đang ngồi thưởng trà trong hoa viên đội nàng, trên tay còn cầm cuộn thánh chỉ màu vàng sáng chói mắt. Cẩm Giai Hạo và An Hành đứng từ xa giám thị lão ta bằng cặp mắt dè chừng, dò xét.

La Khả Tiệp giữ vững bước chân chậm rãi tiến vào. Thấy Cao Tần ngẩng đầu lên nhìn, nàng liền dừng bước, đậm mực nói:

”Không biết Cao công công đến tuyên chỉ, đã để công công đợi lâu.”

”La tướng quân đã trở về thì quý xuống tiếp chỉ thôi.” Cao Tần không nóng không lạnh đáp.

La Khả Tiệp lập tức quỳ xuống, quy củ cúi đầu. Mộ Viễn Kỳ, Cẩm Giai Hạo, An Hành cùng những hậu nhân có mặt ở đó đồng loạt quỳ xuống.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tam Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Thánh Chỉ.

”Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

”Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết. La Khả Tiệp phượng ản nhân gian, tư chất hơn người, giúp trấn bình định giang sơn, dẹp loạn biên giới. Tuy xét thấy có chút lỗi lầm song vẫn không tiếc thân mình bảo vệ non sông, khiến trăm cảm động. Nay phong làm Hộ quốc phu nhân. Thương năm toà biệt viện, ba ruộng châu ngọc, ba ruộng vàng bạc, trăm thước vải gấm,... Khâm thờ.”

Cao Tần chăm chú liệt kê một hàng dài các vật ban thưởng. Hạ nhân của La tướng phủ hết sức vui mừng. Chỉ có La Khả Tiệp trong đầu ngổn ngang khó hiểu. Nàng vẫn quy củ cúi đầu, không hề lộ ra bất kì cử chỉ thất lễ nào. Dù vậy tâm trí của nàng như bị giáng một đòn mạnh, nhất thời không thể tỉnh táo được.

Đợi đến khi Cao Tần dứt lời La Khả Tiệp vẫn nhìn chăm chăm mặt đất. Cao Tần hắng giọng, nghiêm chỉnh gọi:

”La tướng quân.”

”Thần tiếp chỉ. Tạ chủ long ân!” La Khả Tiệp nâng hai tay cao hơn đầu nhận lấy cuộn thánh chỉ.

”La tướng quân xin hãy đứng lên.” Cao Tần nâng nàng dậy, không nhanh không chậm nói “Ta đến đây tuyên chỉ trước, về phần ban thưởng vì thời gian gấp rút nên chưa kịp chuẩn bị. Phủ Nội Vụ sẽ chọn ngày hoàng đạo sắc phong cho người rồi ban thưởng một thể. Mong người không thấy phiền lòng.”

”Cao công công khách khí rồi. Đã trễ thế này còn phiền công công đến đây, Khả Tiệp quả thật có lỗi vạn phần.” La Khả Tiệp thân nhiên đáp lời.

”La tướng quân nhắc ta mới nhớ, cũng không còn sớm, việc trong cung bề bộn, ta xin phép trở về trước. Thịnh tướng quân nghỉ ngơi sớm.”

”Công công thông thả hồi cung, thứ lỗi Khả Tiệp không tiễn.”

La Khả Tiệp cười xuề xòa, Cao Tần cũng chỉ gật nhẹ đầu rồi xoay lưng bước đi. Nàng nhìn theo lão ta, bên tai vang lên từng trận tiếng bước chân dồn dập của binh lính. Tâm bất giác trùng xuống, thánh chỉ trong tay phất chốc nặng tựa cao sơn.

Vội vàng tuyên chỉ, không chuẩn bị vật ban thưởng mà kéo theo nhiều quân lính như vậy. Người ngoài nhìn vào còn tưởng nàng bị tịch thu tài sản, thậm chí là bị bắt trời mang ra pháp trường. Có ai ngờ là hộ tống thái giám thiếp thân của Hạ Chính Nghiên đến tuyên chỉ sắc phong chứ?

La Khả Tiệp phất chốc cảm thấy bản thân bị hoàng đế đùa bỡn. Tâm tình vốn đã không tốt nay chỉ muốn bốc hỏa.

Nàng siết chặt lấy thánh chỉ trong tay, các khớp xương trắng bệch, chân mày xô vào nhau vô cùng phiền muộn. Cảm giác khó chịu chạy khắp thân thể. Nàng dường như thấy Hạ Chính Nghiên đang đứng trước mặt không ngừng cười nhạo nàng. Chỉ cần một đạo thánh chỉ của hấn nàng muốn đi cũng không đi được. Hộ quốc phu nhân cái gì chứ? Chỉ là hư danh thôi. Không có gốc rễ không có binh quyền, nàng khác gì bù nhìn rom treo lên cho có vậy thôi.

Thật hay cho Hạ Chính Nghiên, sợ rằng chuyện này truyền ra người đời sẽ không tiếc lời khen ngợi hấn. Khoan dung độ lượng, hiền đức minh quân, dù nàng phạm sai lầm cũng không trách phạt ngược lại còn niệm tình xưa mà ban thưởng tấn phong.

Quả nhiên nàng so với hấn vẫn chỉ là con thú nhỏ không có chút sát thương uy hiếp nào. Thật may nàng hoàn toàn không vọng tưởng sẽ đổi đầu với hấn. Nàng chỉ mong cách xa hấn một chút, xa lãnh thị phi chốn này, cũng chẳng muốn màng đến hấn hạnh phúc thế nào, vinh quang thế nào. Nàng chỉ cần hấn nhắm mắt điếm đại một ý chỉ phê duyệt.

Điều đó khó như vậy sao?

La Khả Tiệp thở dài, trong đầu ngồn ngộn đủ loại phiền não.

”Ha, cười chết ta mất. Hộ quốc phu nhân sao? Hoàng đế này xem ra cũng hào phóng thật, vừa hạ chỉ liền cho nàng chức quan nhất phẩm. Tuy nói chỉ là cái hư danh nhưng cũng đủ khiến lão già La mặt đen kia tức chết rồi!”

Cầm Giai Hạo đột nhiên tiến đến giật lấy thánh chỉ trên tay La Khả Tiệp lật qua lật lại lơ đãng xem như mẫu giấy lộn. Hấn cười một trận thật sáng khoái, tiếng cười lộ ra bảy phần tà tứ khiến người khác bất giác không dám tiến lại gần, chỉ sợ phất chốc liền bị hấn hút mất hồn.

”Hoàng thượng ném cho ta một mớ phiền não rồi làm ra vẻ ban phát ân huệ. Cao Tần kia dẫn theo nhiều binh lính như vậy ta còn tưởng bản thân sắp bị lôi ra pháp trường đó chứ!” La Khả Tiệp đặt tay lên ngực, chán ghét nói.

”Như vậy cũng không hẳn là không tốt.” Mộ Viễn Kỳ bước đến gần La Khả Tiệp, dịu dàng nắm lấy tay nàng “Dù sao cũng là một chức quan nhất phẩm, không ai dám xem thường nàng. Binh quyền nàng cũng giao ra rồi, sau này nếu không cần thiết cũng chẳng cần phải lên triều. Không phải rất nhàn hạ sao?”

Nghe Mộ Viễn Kỳ nói đôi mắt La Khả Tiệp sáng lên. Phủ đệ không bị tịch biên, mạng sống vẫn bảo toàn, còn được thăng làm quan nhất phẩm, nàng tội tình gì phải mang theo ba phu quân lẫn lộn ngoài sông núi chịu cực đây? Hạ Chính Nghiên ban thưởng nhiều như vậy, cứ xem như hấn bồi thường cho thanh xuân của nàng đi. Nàng không biết tận hưởng thì thật có lỗi với thiên địa.

”Vậy là Tiệp Tiệp không cần phải đi xa xa, cũng không đi lâu lâu nữa đúng không? Tiệp Tiệp sẽ không bị thương, cũng không có nhiều người bị thương nữa đúng không? Tiệp Tiệp sẽ ở cạnh Tiểu Hành mỗi ngày có phải không? Có phải không?”

An Hành nghe Mộ Viễn Kỳ nói xong cặp mắt tròn xoe còn sáng hơn cả La Khả Tiệp. Y chạy vòng quanh nàng hỏi một lèo bằng giọng điệu phấn khởi rồi dừng lại trước mặt La Khả Tiệp, cúi đầu dùng đôi mắt long lanh xuyên thẳng vào lòng nàng.

”Phải.”

La Khả Tiệp đáp. Sự thật là như vậy, nàng không phải tướng lĩnh, chẳng cần sáng sủa ra thao trường duyệt binh, cũng không có đất phong, chẳng cần quản chuyện này chuyện kia phiền phức.

”Hay quá! Hay quá! Hay quá!” Y nhảy cẫng lên như hỷ tước reo hò. “Tiệp Tiệp, lão nhị vừa kéo về rất nhiều tỷ tỷ xinh đẹp, biết hát biết múa, chúng ta mau vào xem đi!”

An Hành nắm tay La Khả Tiệp kéo đi. Nhưng chỉ được vài bước đã bị nàng níu lại. Y ngẩn ra nhìn vẻ mặt không vui của La Khả Tiệp, nàng nhúm mi hỏi:

“Mấy tỷ tỷ đó có xinh đẹp hơn ta không?”

“Đương nhiên là không rồi!” An Hành quả quyết trả lời “Tiệp Tiệp xinh đẹp nhất! Tiểu Hành thích Tiệp Tiệp mặc y phục màu đỏ, nhìn rất đẹp rất đẹp nha!”

An Hành túm lấy tay áo La Khả Tiệp ngây ngô cười. Nàng nhất thời bối rối đỏ mặt, tim đập liên hồi. Không ngờ từng câu nói của An Hành lại có lực sát

thương còn hơn cả thánh chỉ của Hạ Chính Nghiên. La Khả Tiệp gượng gạo ho nhẹ một tiếng:

“Vậy chúng ta vào xem múa đi. Tiểu Hành đã nướng thịt chưa?”

“Nướng rồi nha!” An Hành gật đầu, hào hứng khoe công “Tiểu Hành có cho thêm mật ong, vô cùng thơm, vô cùng ngọt đó!”

“Tiểu Tiệp, nàng đừng nghe lời tiểu nghịch ngợm này. Hắn không biết lấy mật suốt chút bị ong đốt cho thành mặt heo rồi.” Cẩm Giai Hạo bên cạnh lên tiếng bất bình.

“Thật sao? Chẳng có bị gì không?” La Khả Tiệp lo lắng sờ chỗ này sờ chỗ kia kiểm tra khắp An Hành.

“Không sao. Lão nhị giúp Tiểu Hành đuổi ong nên Tiểu Hành không bị đốt. Chỉ có điều...” An Hành đang nói giữa chừng thì ngưng lại, đầu cúi gằm xuống vận vẹo y phục.

“Thế nào?” La Khả Tiệp hỏi.

“Tiểu Hành... Tiểu Hành khiến lão nhị bị ong đốt, còn làm vỡ rất nhiều cây trong viện lão nhị.” An Hành ngập ngừng tiếp lời, đầu hơi ngẩng lên nhìn biểu cảm của La Khả Tiệp.

“Không sao. Lão nhị da dày thịt chắc, sẽ không có vấn đề gì đâu.” Mộ Viễn Kỳ cũng lên tiếng góp vui, giọng nói ôn hoà đã lộ ra ba phần trêu chọc.

“Lão đại người thật quá đáng!” Cẩm Giai Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, quay sang La Khả Tiệp dài giọng “Tiểu Tiệp vi phu thương tâm!”

La Khả Tiệp dờ khóc dờ cười xem một mảng khôi hài. Nàng còn ghi hận sự việc tối hôm trước Cẩm Giai Hạo treo mê hương trên người nên bồi thêm một câu:

“Ta lại thấy chàng vô cùng khỏe mạnh, không có việc gì nha.”

“Tiểu Tiệp nàng thật nhẫn tâm.”

Cẩm Giai Hạo ghen đỏ mặt khiến La Khả Tiệp bật cười khanh khách:

“Được rồi! Được rồi! Ngày sau ta giúp chàng trồng lại hoa hoa cỏ cỏ trong Tùng Hiên có được không?”

“Nàng nói đó! Vi phu muốn trồng một vườn bạc đào, mùa xuân cũng sắp đến rồi.”

“Xuân ngắm bạc đào, quả nhiên là phong cảnh đẹp.” La Khả Tiệp nhẹ giọng cảm thán.

“Ngày sau bốn người chúng ta cùng nhau trồng bạc đào. Còn bây giờ thì mau chóng ăn mừng thôi. Hộ quốc phu nhân.”

Mộ Viễn Kỳ mỉm cười đề nghị. Chàng nâng tay áo che đi ánh nắng rọi trên gương mặt ửng hồng của La Khả Tiệp. Nàng gật đầu đồng ý. Lăn lộn một ngày nàng cũng thấm mệt, thánh chỉ đã ban xuống nàng nên bắt đầu tận hưởng cuộc sống khoái lạc thôi.

Ba người cùng nhau vui vui về về đến nhà gian (phòng ăn). Trên đường đi La Khả Tiệp phát hiện ngân chuông đựng hương liệu treo bên thắt lưng nàng đã biến mất từ lúc nào. Nàng tiếc nuối xụ mặt xuống. Mùi hương tinh tế nhẹ nhàng như vậy thật sự hiếm có, hơn nữa còn do chính tay Mộ Viễn Kỳ điều chế cho nàng. La Khả Tiệp tiếc nuối không thôi.

Mộ Viễn Kỳ liếc mắt liến nhìn ra biểu cảm buồn rầu trên gương mặt La Khả Tiệp. Chàng mỉm cười, nhẹ giọng thì thầm an ủi:

“Mất rồi thì thôi. Khi khác ta lại làm cho nàng một cái có được không?”

“Chàng không nên chiều hư ta như vậy.” Tâm La Khả Tiệp nhảy nhót lên vui vẻ nhưng ngoài mặt lại vờ như áy náy.

“Vậy thì Hộ quốc phu nhân định bồi thường cho vi phu cái gì đây?” Nét cười trên gương mặt Mộ Viễn Kỳ ngày càng đậm, chàng lơ đãng lướt ngón tay bạch ngọc sang vành tai La Khả Tiệp.

“Bản phu nhân chỉ có một tấm thân này thôi. Không biết Mộ công tử đây có hứng thú không?” La Khả Tiệp đặt tay lên ngực, cong môi cười.

“Miễn cưỡng có thể thông qua.” Mộ Viễn Kỳ đảo mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, chếp miệng thần nhiên đáp lời.

Cẩm Giai Hạo đang đi ở phía trước liền thả chậm cước bộ, cao giọng góp vui:

“Tiểu Tiệp, nàng nhất định không được để bộ dáng của lão đại lừa. Hắn đích thực là bạch hồ ly đấy!”

“Đạo hạnh của ta so ra vẫn kém lão nhị. Người được người đời ca tụng là cửu vĩ hồ Hoàng Quốc còn gì?” Mộ Viễn Kỳ cười nhạt, bình thần phản bình.

“Là do bản thiếu gia sinh ra đã có vẻ đẹp yêu nghiệt, không phải bề ngoài thư sinh mà tâm tính yêu hồ như lão đại người!”

”Nếu như có vẻ ngoài yêu nghiệt mà bị người khác đuổi đuổi bắt bắt thì ta cũng không cần đâu. Lão nhị ngươi giữ lại dùng đi.”

”Ngươi!” Cẩm Giai Hạo lần nữa nghẹn họng, hẳn làm sao nghe không ra Mộ Viễn Kỳ đang cố gắng gọi lại sự việc hẳn bị bọn người Dạ Nguyệt Các truy đuổi đến luống cuống hôm trước chứ.

La Khả Tiệp đứng giữa hai người đang cãi nhau nảy lửa. Nàng nhất thời cứng đờ không biết làm gì. An Hành chen vào nắm lấy tay nàng rồi quay sang bấu môi với Mộ Viễn Kỳ và Cẩm Giai Hạo:

”Lão đại và lão nhị không được cãi nhau. Lão đại và lão nhị không ngoan. Tiểu Hành không cho Tiệp Tiệp chơi với hai người nữa!”

Dứt lời y kéo La Khả Tiệp đi về phía nhà gian bỏ lại Mộ Viễn Kỳ và Cẩm Giai Hạo ngơ ngác nhìn theo. Cẩm Giai Hạo gầm lên:

”Để tiểu tử kia bắt được cơ hội rồi.”

”Sức lực của hắn dạo này quả nhiên tăng lên không ít.”

Mộ Viễn Kỳ luồn tay vào tóc mái, nhắm mắt nhìn theo bóng dáng La Khả Tiệp bị An Hành kéo đi. Trong lòng chàng âm thầm nghĩ đến việc bớt chút thịt cá để tiểu tử kia ăn thanh đạm một ít rau cải mới được.

Cẩm Giai Hạo vô thanh vô sắc rời đi. Tốt nhất là tránh xa con cáo Mộ Viễn Kỳ ra. Trong số ba người chỉ có chàng là lớn tuổi hơn so với La Khả Tiệp. Quả nhiên gừng càng già càng cay. Hắn thầm cảnh báo bản thân sau này nhất định không học theo thói xấu của Mộ Viễn Kỳ, càng không để cái khí chất trên người chàng lay sang.

Mộ Viễn Kỳ nhìn Cẩm Giai Hạo tránh mình như tránh tà, khoe môi cong lên nụ cười trên choker. Chàng thông dong sai từng bước chân đuổi theo ba người kia, âm thầm cười nhạo Cẩm Giai Hạo lo lắng thừa thãi. Mộ Viễn Kỳ chàng vô hại với những người không làm hại đến La Khả Tiệp, còn những kẻ như Hạ Chính Nghiên thì... chàng không dám đảm bảo.

Ba con người phía trước hoàn toàn không biết kế hoạch thâm sâu trong lòng Mộ Viễn Kỳ đã bước đầu thành công. Họ chỉ chuyên tâm bước về phía trước, tiếng nhạc êm tai nhộn nhịp từ nhà gian truyền ra thôi thúc họ tăng nhanh cước bộ.

Cánh cửa nhà gian vừa được La Khả Tiệp đẩy ra cảnh tượng bên trong đã khiến nàng khựng lại một lúc. Lụa gấm giăng khắp trần, ca cơ mỹ nữ như hoa như ngọc ăn mặc sặc sỡ, cử chỉ nhẹ nhàng thanh thoát về lên từng màn ca vũ diễm lệ chói mắt.

La Khả Tiệp ngẩn ra hồi lâu, tiểu tử mập mạp béo tròn đang ngồi bên trong xem ca múa phát hiện nàng đến liền chạy ào ra túm lấy áo nàng hô lên:

”Tiệp a đi đã trở về rồi!”

Tiếp a đi? La Khả Tiệp ngạc nhiên tròn mắt nhìn tiểu hài tử đang nắm lấy một góc y phục của nàng tươi cười rạng rỡ. Gương mặt bánh bao tròn trịa, làn da trắng hồng, đáng người mập mạp đáng yêu. Nếu nói trong phủ nàng có một tiểu nam hài thì đó chính là Dương Vương thế tử rồi.

Nhưng cách xưng hô của nó với nàng sao lại có thể dễ nghe như vậy. La Khả Tiệp xoa đầu Dương Vương thế tử, mỉm cười bảo “Ngao” một tiếng rồi bắt tri bắt giác liếc nhìn Mộ Viễn Kỳ. Chàng tiến đến, sờ đầu nó khen ngợi:

”Gia Hoàng là một đứa trẻ sáng dạ lại lễ phép. Nhân, nghĩa, lễ, trí, tín vừa dạy đã hiểu.”

”Đại thúc quá khen!” Gia Hoàng cười hi hi vui vẻ, những ngày ở đây nó luôn được ba vị thúc thúc yêu thương hơn nữa còn học được rất nhiều điều lý thú.

”Thế lực của tiểu gia hỏa này cũng không tồi đâu.” Cẩm Giai Hạo nói, hẳn khom lưng nhếch chân mày hỏi Gia Hoàng “Tiểu gia hỏa, sáng nay có thức dậy sớm luyện quyền không?”

”Thưa có! Ba bài quyền nhị thúc đã dạy con đều luyện đủ!” Gia Hoàng liên tục gật đầu, lớn giọng khẳng định chắc nịch.

”Tiểu Hoàng thật giỏi, vừa biết học chữ vừa biết luyện quyền, chắc là mệt mỏi lắm.” La Khả Tiệp ngồi xổm xuống để ngang tầm mắt với Gia Hoàng, nhìn nó bằng ánh mắt trìu mến.

”Không mệt! Tiệp a đi đi đánh giấc mới mệt mỏi.” Gia Hoàng lắc đầu, nó nắm lấy tay nàng lay qua lay lại dùng giọng nói non nớt làm nũng: “Bên trong có thịt ngon, còn có ca múa, chúng ta mau vào thưởng thức đi!”

”Tiểu Hoàng Hoàng hư nha! Ngươi chỉ biết ăn thịt thôi, luyện quyền xong đã rửa tay chưa?” An Hành thấy Gia Hoàng học bộ dáng của y làm nũng liền tách nó ra khỏi La Khả Tiệp, cao giọng nói.

”Lại bị tam thúc phát hiện rồi.” Gia Hoàng lè lưỡi bấu môi, bộ dáng không cam lòng xoè tay ra trước mặt Như Ngọc “Ngọc tỷ tỷ ngươi giúp ta rửa tay đi.”

Như Ngọc vâng một tiếng rồi mang chậu nước và khăn bông đến, tỉ mỉ giúp Gia Hoàng rửa tay sau đó dùng khăn lau sạch. Nó hài lòng xoè bàn tay ra khoe với An Hành. Y không còn lời nào để nói, chỉ biết thúc giục nó ngồi vào bàn ăn.

Một bàn năm người ngồi vây quanh ăn uống vui vẻ. Người này gắp cho người kia, vài ly rượu hoa thơm nhẹ nâng lên, oanh oanh yến ca múa nhộn nhịp. Mộ Viễn Kỳ hào phóng đàn một bản chúc mừng, La Khả Tiệp phối hợp một màn múa đao tuyệt mỹ. Cẩm Giai Hạo và An Hành chăm chú nhìn nàng không chớp mắt. Tiết mục đàn múa hợp xướng vừa xong Gia Hoàng cũng hào hứng ngâm bài thơ vừa học được. Bốn người kia không ngớt lời khen ngợi nó.

La tướng phủ một đêm này náo nhiệt tung bừng, tiếng cười rộn rã truyền khắp xa gần. Sang hôm sau việc La Khả Tiệp và Tiết Doãn được tấn phong truyền khắp kinh thành. Có nhà vui hiển nhiên có kẻ buồn, thậm chí là tức giận công tâm.

Nhưng việc đó cũng không thể thay đổi quyết định của hoàng đế. Hạ Chính Nghiên còn hạ thêm một đạo thánh chỉ biệt giam Dương Vương cùng gia quyến ở hành cung ngoại thành, suốt đời không được tự do. Nghe đâu tám lòng khoan dung độ lượng của hoàng đế đã làm Các chủ Bạch Nhật Các cảm động, âm thầm phái người phối hợp giúp hắn coi giữ hành cung, tránh có kẻ âm mưu làm loạn đồng thời bảo đảm an toàn cho Dương Vương.

Cuối năm, dưới bầu trời Hoàng Quốc cứ thế mà ngày càng nhộn nhịp hơn. Người người chen nhau mua sắm trên đường phố chuẩn bị cho đủ lễ đủ nghi để còn chào đón năm mới.

Trời hãy còn lạnh. La Khả Tiệp khoác áo lông sói vai cùng Tiết Doãn lên triều nhận sắc phong. Hai người bước vào chánh điện, lướt qua ánh mắt ngưỡng mộ của bá quan trở vào vị trí của mình, cung kính quỳ dưới chân hoàng đế uy nghiêm ngự trên long ý, lớn tiếng hô:

”Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

”Bình thân!” Hạ Chính Nghiên khoác tay, mắt phượng sắc bén liếc sang Cao Tần bên cạnh.

Cao Tần hiểu ý liền tiến lên một bước cao giọng hô: “La tướng quân, Tiết tướng quân tiếp chi!”

Hai người rời khỏi hàng, quỳ củ quỳ xuống đồng thanh hô:

”Thần tham kiến hoàng thượng!”

”Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết. Hai vị ái khanh hết lòng vì nước cống hiến sức mình. Ba năm biên giới, ba năm hoa quốc, lại có công dẹp trừ bè đảng Dương Vương. Nay nhân ngày hoàng đạo tấn phong La Khả Tiệp làm Hộ quốc phu nhân, ban hiệu Thái Hoà, mang theo mong ước đem lại thái bình cho muôn người của trăm. Tiết Doãn tấn phong nhất phẩm Thượng tướng quân, ban hiệu Uy Vũ. Mong hai vị ái khanh ngày ngày ra sức cùng trăm xây dựng non sông, không cô phụ tấm lòng trông mong của trăm! Khâm thờ!”

”Thần tiếp chi! Tạ chủ long ân!”

Bọn họ đồng thanh hô to, nâng tay cao hơn đầu tiếp chi. Trải qua một loạt các nghi thức phát quan phục, ấn ký, bình phù,... những tưởng mọi thứ đã kết thúc. Nào ngờ Hạ Chính Nghiên đột nhiên từ trên long ý bước xuống, dừng chân trước mặt La Khả Tiệp. Hắn ngoác tay lập tức có một vị thái giám nâng khay ngọc bên cạnh tiến lại gần. Hạ Chính Nghiên đưa tay cầm lấy kim bài trên khay ngọc đưa cho La Khả Tiệp, nhàn nhạt nói:

”Kim bài miễn tử này chính là lời hứa của trăm với khanh. La ái khanh, từ nay ngoại trừ nữ quyến hoàng tộc ngoại chính là nữ nhân tôn quý nhất Hoàng Quốc này!”

Lời Hạ Chính Nghiên cứng rắn như đang giáng từng trận lôi phong trên đại điện. La Khả Tiệp cảm nhận mây đen vần vũ đang lớn vờn trên đầu. Nàng vội vàng quỳ xuống, cung kính thưa:

”Trợ giúp hoàng thượng là trách nhiệm của thần. Kim bài này giá trị quá cao, Khả Tiệp tự thấy không xứng.”

”Trẫm thấy khanh xứng là được. La ái khanh, ngoại muốn cô phụ tấm lòng của trẫm sao?” Hạ Chính Nghiên nhíu mày từ trên cao nhìn nàng. Hôm nay La Khả Tiệp vẫn một thân xích y (y phục màu đỏ) chói mắt như vậy, hút hồn như vậy, quả nhiên khiến người ta không thể rời mắt.

”Thần không dám!” La Khả Tiệp hơi cúi đầu, cảm giác áp lực nặng nề truyền xuống từ đỉnh đầu.

Khoé môi Hạ Chính Nghiên nhếch lên, hắn đưa tay nâng La Khả Tiệp dậy, trong giọng nói dù điềm tĩnh thản nhiên nhưng hàm ý bức người không thể chối từ:

”Tâm ý của La ái khanh trẫm rất hiểu. Kim bài miễn tử này vô cùng xứng với khanh, chỉ mong khanh tịnh dưỡng thân thể thật tốt, nhanh chóng vào triều cùng trăm phân ưu.”

La Khả Tiệp gượng gạo cúi đầu, nâng hai tay lên tiếp nhận kim bài miễn tử: “Thần cung kính không bằng tuân mệnh. Tạ chủ long ân!”

”Tốt!”

Hạ Chính Nghiên như vô tình như cố ý nắm lấy tay nàng siết chặt một cái rồi quay lưng trở về ngồi trên long ý. La Khả Tiệp nhìn theo bóng lưng hắn, bàn tay chà sát vào y phục phần hân. Hắn rõ ràng đang cười nhạo nàng. Ban kim bài miễn tử cho nàng chính là trực tiếp tuyên bố với nàng rằng nàng nợ hân một mạng sống. Cho dù sau này nàng phạm lỗi lầm gì hắn cũng sẽ nhắm mắt cho qua.

Cao thượng làm sao! Đáng ghê tởm làm sao!

La Khả Tiệp nghiêng rặng, lửa giận bốc lên ngùn ngụt chạy khắp người từng trận nóng lạnh. Nhanh chóng vào triều cùng hấn phân ưu sao? Đây chẳng phải là trực tiếp đánh vỡ giấc mơ nhân hạ của nàng thì là gì? Cho dù chỉ là một con bù nhìn rom thì cũng phải mỗi ngày bị cầm trên cánh đồng hứng nắng hứng mưa đuổi sâu đuổi quạ. Hấn đang trực tiếp cảnh cáo nàng, đừng nghĩ rằng có thể rời khỏi hấn, cũng đừng mong tiêu điều tự tại gì đó.

Hạ Chính Nghiên hấn từ trước đến giờ chẳng cho không ai cái gì. Hấn đã biến nàng thành nữ nhân tôn quý nhất Hoàng Quốc thì cái giá nàng phải trả cho hấn dĩ nhiên không nhỏ.

Hai Chính Nghiên ngã người trên long ý, hải lòng nhìn về mặt xám xịt khó coi của La Khả Tiệp. Hấn nói qua loa cho có lệ vài câu rồi hạ lệnh bãi triều.

La Khả Tiệp giữ vững tinh thần, thu liễm lại lửa giận vừa bộc lộ ra mặt để Hạ Chính Nghiên xem rồi bình thần lướt qua vị phụ thân đang nghiêng rặng nghiêng lợi phần hận của mình mà bước ra ngoài. Nào ngờ chỉ vừa rời khỏi chánh điện Lục mama bên cạnh Thái hậu bước đến cười với nàng:

”Chúc mừng Hộ quốc phu nhân được tấn phong!”

La Khả Tiệp liếc mắt nhìn bộ dáng ngạo nghễ của bà ta, đoán chừng bà ta đã chờ ở đây rất lâu rồi. Nàng cũng lười đoán xem trong hồ lô của bà ta bán thuốc gì (ý chỉ có ý đồ gì) nên chỉ nhàn nhạt đáp:

”Phiền Lục mama cho ta mặt mũi như vậy. Không biết Lục mama đợi ta là có chuyện gì?”

”Thái hậu cho gọi phu nhân nên bảo ta đến sớm chờ một chút.” Lục mama hừ một tiếng, cũng chẳng muốn cho La Khả Tiệp sắc mặt dễ coi. Thật ra bà ta cũng vừa mới đến thôi, bất quá Thái hậu cũng không quá coi trọng nữ tử này, chỉ sợ nàng ta lại đem đến chuyện gì phiền phức cho hoàng thượng.

”Vây cảm phiền Lục mama dẫn đường một phen.”

La Khả Tiệp thân nhiên nói, nàng xem như không nhìn thấy bộ dáng khó coi ngông cuồng của Lục mama. Cứ cho là bà ta lớn tuổi lại âm thịnh dương suy không có nam sắc nên câu kính khó chịu là được. Cái chính là nàng cũng đang trông đợi lão thái bà kia triệu gọi một phen, không ngờ nhanh như vậy đã được tiếp kiến rồi.

Nghĩ đến đây khoé môi La Khả Tiệp vô thanh vô sắc kéo lên nụ cười châm chọc. Còn không phải Thái hậu đã chấm La Thủy Khê từ trước lại chương mắt nàng xuất thân thấp hèn hay sao? La Khả Tiệp nghĩ thấy lạnh lòng.

Mẫu thân của nàng là vợ kế của La Mạnh Kính. La Thủy Khê và nàng vốn là tỷ muội ruột thịt nhưng sự ra đời của nàng vốn không phải mong muốn của mẫu thân. Vì chuyện có mang nàng lộ ra nên mẫu thân bị người đời phi nhổ bước vào La phủ. Chỉ đến khi sinh đệ đệ La Bửu Diệp mẫu thân mới nhận được sủng ái của trên dưới La phủ. Kể đó La Thủy Khê ra đời liền trở thành hòn ngọc quý trong tay La Mạnh Kính.

Dĩ nhiên Thái hậu sẽ vừa mắt nàng ta hơn. Đệ nhất tài nữ Hoàng Quốc, mạo tựa thiên tiên, hiền lương thực đức, hơn nữa còn là đích nữ của Lễ bộ thượng thư, hào quang vạn trượng.

So với nàng ta thì La Khả Tiệp Vĩnh viễn chỉ là cái bóng mờ nhạt. Đứa con hoang chưa bao giờ được thừa nhận.

La Khả Tiệp cất bước theo sau Lục mama, lơ đãng ngẩng mặt lên nhìn trời. Con gió Bắc thổi qua hong khô khoé mắt chẳng thể rơi lệ. Nàng nén mùi vị chua xót vào trong, tâm lại là một mảng bình lặng.

Xuyên qua vài hành lang, tiểu viện, đến Ngự Hoa viên. La Khả Tiệp phát hiện Thái hậu đang ngồi trong lương đình hóng mát. Y phục hoa lệ, mái tóc điểm vài sợi hoa râm, đầu cài trâm phượng đỉnh đá ngũ sắc, gương mặt tỏa ra vài phần khí phái hoàng tộc. Quả nhiên đã không còn người thiếu phụ dân dã ở làng Dương Từ nàng từng gặp.

Cảnh cũ không còn người, người còn tâm đã đổi.

Nàng cảm khái liếc mắt nhìn nữ tử ngồi bên cạnh Thái hậu. Thanh y nhẹ nhàng khoác một tầng vải lụa mỏng tạo cảm giác thanh mát, có chút không phù hợp với tiết trời mùa đông. Đôi tay được bao phủ bởi lớp lông dày ừ ả, gò má vì lạnh mà ửng hồng tăng thêm vài phần đáng yêu động lòng người.

Nhưng dù nàng ta có biến thành tiểu bạch kiểm diễm đạm thể nào chẳng nữa La Khả Tiệp vẫn nhận ra. Nàng ta chính là nữ tử ngông cuồng đã hào phóng mua toàn bộ trang sức ở Đoan Ngọc Trai hôm nào. Nàng vẫn chưa cảm ơn nàng ta đã đóng góp cho Cẩm Giai Hạo một khoản lớn như vậy. Không ngờ chớp mắt liền có cơ hội gặp lại.

Nàng bắt đầu có chút mong chờ cuộc trò chuyện này rồi đây.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tam Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Ái Nữ Của Cổ Nhân.

Thái hậu đang cười nói vô cùng hiền từ thì phát hiện La Khả Tiệp đã đứng từ xa nhìn mình. Ánh mắt bà lạnh xuống vài phần, nét cười cũng mất hút.

La Khả Tiệp bước đến khom người hành lễ:

”Thần tham kiến Thái hậu. Thái hậu vạn an.”

Thái hậu hừ lạnh một tiếng, đôi mắt hằn những nếp nhăn khê nhú lại, lơ đãng nhìn sang nơi khác. Nữ tử bên cạnh cười chăm chọc La Khả Tiệp, trên mặt lấp đầy vẻ đắc ý.

”Đứng lên đi. Bây giờ ngươi đã là nữ nhân tôn quý nhất Hoàng Quốc, ai gia cũng phải nể mặt ngươi vài phần.” Thái hậu nâng tách trà, nhàn nhạt nói.

”Thái hậu nặng lời rồi. Thần làm sao có thể tôn quý bằng thái hậu phượng sắc kinh diễm, tâm tựa bồ tát đây.” La Khả Tiệp đứng thẳng lưng, mi mắt rũ xuống, không nhanh không chậm nói.

”Cái miệng thật là ngọt, chẳng trách hoàng thượng sủng ái ngươi như vậy, cả kim bài miễn tử cũng ban cho ngươi.” Thái hậu nâng tách trà bên miệng nhấp môi một cái rồi khoác tay gọi La Khả Tiệp ”Đến đây.”

La Khả Tiệp vâng một tiếng rồi nhanh chóng tiến đến bên cạnh Thái hậu. Nàng vừa chuẩn bị ngồi xuống đã thấy tay bà ẩy khê động. Nàng né ra theo phản xạ. Tách trà vừa rồi còn trên tay Thái hậu liền rơi xuống, mảnh vỡ cùng nước trà nóng văng tung toé. Một phần dính trên người La Khả Tiệp, một phần hắt lên chân nữ tử thanh y bên cạnh. La Khả Tiệp nhin đau không để lộ ra bất kì biểu cảm nào. Nữ tử kia lại như gà trống bị dội nước nóng liền nháy dưng lên:

”Tien nhân! Ngươi không có mắt hả?”

Nàng ta vừa mắng xong đôi mắt La Khả Tiệp đã gạt liên hồi. Quả nhiên có cốt cách hoàng tộc, không cần biết nguyên nhân đúng sai đã chửi ầm lên. Miệng mồm cũng thật độc. Tách trà vừa rồi nếu nàng không né ra thì toàn bộ đã đổ vào mặt nàng, nhẹ nhất cũng phải bị hủy dung.

”Vị tiểu thư này hình như hơi nặng lời rồi.” La Khả Tiệp nhếch môi cười, chân mày hơi xô vào nhau lộ vẻ bối rối ”Tách trà trên tay Thái hậu đột nhiên rơi xuống, ngươi đây là đang mắng ai vậy?”

”Ngươi!”

Nữ tử kia cứng họng, mặt đỏ đến mang tai. La Khả Tiệp nói như vậy chẳng khác nào ám chỉ nàng mắng Thái hậu là tiện nhân. Quả nhiên nữ tử kia thấy gương mặt Thái hậu trầm xuống khó coi. Nàng ta liền vội vàng dùng giọng nói như châu sa mâm ngọc giải thích:

”Hoàng di, Tiểu Khanh hoàn toàn không có ý đó.”

Thái hậu dù tức giận nhưng rất nhanh đã khôi phục vẻ mặt hiền từ, nhẹ nhàng vỗ vai cái vào bàn tay của nữ tử kia, cười nói:

”Uyển Khanh thanh thuần, hiền thực, ai gia dĩ nhiên hiểu lòng con. Ai gia không dễ dàng nghe người khác ăn nói hàm hồ hòng chia rẽ như vậy.”

Dứt lời liền liếc nhìn La Khả Tiệp đầy ẩn ý. Nàng chỉ cười không nói. Hoá ra là Ly Châu Quận chúa Từ Uyển Khanh của Hoa Quốc. Nghe nói khi xưa mẫu thân nàng ta Lý thị và Thái hậu là khấn tay chi giao (bạn tri kỉ). Nàng ta từ khi sinh ra ngâm chiếu chùa khoá vàng, được Từ gia yêu thương, lớn lên lại xinh đẹp tài hoa, nhanh chóng được sắc phong Ly Châu Quận chúa, trở thành nữ nhân mà mọi nam tử hằng ao ước đến.

Từng nghe qua câu nói tương truyền trong lục quốc ”Thủy Khê Hoàng Quốc, Thụy Du Thần Quốc, Ly Châu Hoa Quốc, Yên Đan Bắc Quốc, Âu Lăng Hạ Quốc, Thi Ngôn Bích Quốc.” Lục đại tài nữ vang danh thiên hạ.

Nàng thật hiếu kỳ nhưng cuối cùng Ly Châu Hoa Quốc cũng chỉ thế này. Xem ra vẫn còn kém xa La Thủy Khê khoản tài trí, dung mạo cũng chẳng bằng Âu Lăng của Hạ Quốc, tính tình khó coi hơn cả Yên Đan Bắc Quốc. Tóm lại lão già Hoa Vương đã quá nôn nóng rồi. Đất nước vừa thua một trận thảm bại đã nhin không được mang đệ nhất tài nữ sang bắt hoàng làm họ. Nếu Hạ Chính Nghiên thực sự xem vừa mắt nữ tử này nàng thật coi thường hẳn thêm vạn phần.

”Thì ra là Ly Châu Quận chúa, chẳng trách Thái hậu hôm nay đặc biệt vui vẻ. Quận chúa nên thường xuyên trò chuyện cùng Thái hậu, tránh để người thương nhớ cố hương mà thương tâm. Dù sao thì Hoa Quốc sớm muộn cũng nằm trong tay hoàng thượng, hai người sẽ sớm thân càng thêm thân thôi.”

La Khả Tiệp thản nhiên nói, giọng điệu ẩn giấu vài phần giễu cợt. Thái hậu nghe xong thì xanh mặt. Hải nhi của bà vừa dẫn binh chinh phạt Hoa Quốc. Bà lại ở đây cười cười nói nói với Quận chúa nước người. Dù nói bà xuất thân là người Hoa Quốc nhưng hiện tại đã là Thái hậu Hoàng Quốc. Hành động thế này chẳng khác nào tát một cái vào mặt Hoàng thượng.

Nhưng Lý tỷ tỷ đã gửi gắm nữ nhi, bà cũng không thể phụ lòng tỷ ấy. Lúc trước bà cùng hải nhi lưu lạc dân gian đã chịu ơn tỷ ấy không ít. Mà tiểu nữ tử Uyển Khanh này cũng thật xứng với Nghiên Nhi, bà nhất định không được để kẻ khác làm lung chuyển ý định của bản thân.

Nhất là La Khả Tiệp.

”Tướng quân không phải lo lắng, chăm sóc Thái hậu là trách nhiệm của ta.” Thái hậu bên cạnh chưa kịp lên tiếng Từ Uyển Khanh đã nhanh mồm nhanh miệng đáp lời, còn dùng ánh mắt sáng như sao sa nhu hoà nhìn bà.

La Khả Tiệp híp mắt nhìn cổ tay trắng nõn của nàng ta khẽ đưa ra như vô tình để lộ vòng ngọc xanh biếc. Còn không phải là cái mà nàng ta đã gạt từ trên tay nàng trong Đoan Ngọc Trai sao? Vị Quận chúa này thật thú vị. Chưa xác định được đường tên bay đã dừng cảm đứng ra làm chim đầu đàn. Nàng thật hứng thú muốn giới thiệu nàng ta với La Thủy Khê. Hai vị tài nữ đứng chung với nhau chắc chắn sẽ đem lại một phong cảnh đẹp.

“Quận chúa nói nghe thật ngọt ngào. Thái hậu người cũng không cần phiền lòng nữa. Hoàng thượng dù chậm trễ việc lập hậu nhưng đã có Ly Châu Quận chúa tình nguyện gánh trách nhiệm của Hoàng hậu để chăm sóc cho người rồi. Thái hậu, phúc khí của người thật dày, Khả Tiệp tự thấy kém xa.”

La Khả Tiệp đưa tay che miệng lộ ra tiếng cười khanh khách. Ngăn chuông và kim bài treo bên thắt lưng theo động tác của nàng mà va vào nhau kêu leng keng êm tai.

“Ngươi!” Từ Uyển Khanh lần nữa bị La Khả Tiệp giễu cợt mà không thể phản bác. Chỉ có thể nén xuống tức giận, uy khuất nhìn sang Thái hậu.

Sắc mặt bà ta vô cùng khó coi nhưng vẫn miễn cưỡng tươi cười giữ mặt mũi. Trong lòng không ngừng mắng Từ Uyển Khanh quá phận, khi nào đến lượt nàng ta nói đến hai chữ trách nhiệm đó khi lục cung chưa có chủ như vậy? Vốn định để nàng ta làm phi đã là cặn tinh cặn nghĩa, nào ngờ nàng ta mơ ước cũng thật xa vời.

Nếu La Khả Tiệp không nói vài lời để gọi ra ý đồ của nàng ta thì bà chưa chắc đã nhìn thấu. Nhưng La Khả Tiệp này cũng không phải đơn giản. Khấp thế gian này duy chỉ có nàng là không thể làm Hoàng hậu đứng cạnh Nghiên nhi của bà ta. Không thì trong mắt nó sẽ chỉ có nàng ta, làm gì còn chỗ cho Thái hậu như bà nữa.

Thái hậu siết chặt nắm tay, giọng gao kéo lên nụ cười hiền: “Đứa trẻ Uyển Khanh này, Khả Tiệp chỉ nói đùa với ngươi thôi, ngươi không nên tin là thật. Nàng vừa được tấn phong làm Hộ quốc phu nhân, ngươi gọi một tiếng tướng quân như vậy thật không phù hợp.”

“Đúng là chỉ có Thái hậu hiểu lòng Khả Tiệp. Khả Tiệp sớm đã hơn hai mươi ba tuổi rồi, nay thấy Ly Châu Quận chúa xinh đẹp như hoa nên chỉ muốn trêu ghẹo đôi chút. Quận chúa không nên xem là thật.”

La Khả Tiệp phối hợp phụ họa theo. Nàng làm sao không biết bà ta đang cố gắng khơi gợi chuyện nàng không có binh quyền, giữ cái tước “Hộ quốc phu nhân” hữu danh vô thực kia chứ. Nhưng phải cô phụ lòng Thái hậu, nàng hoàn toàn không lấy chuyện đó làm tức giận, ngược lại còn cảm thấy thoải mái nữa kia.

“Được rồi, sắc trời cũng không còn sớm. Không biết ngươi đến đây tìm ai gia là có chuyện gì?” Thái hậu ngẩng mặt nhìn bụi hải đường bên ngoài rồi nói.

La Khả Tiệp âm thầm khinh bỉ một trăm lần, rõ ràng là bà ta gọi nàng tới, bây giờ lại thành nàng tự tới. Bà ta quả nhiên không bỏ sót thời khắc nào để xỉ nhục nàng.

Thái hậu thấy La Khả Tiệp đứng đờ người ra liền nghĩ nàng không biết ứng phó thế nào, tâm tình liền tốt hơn đôi chút. Nụ cười mỉm vừa nở rộ trên môi bà ta, La Khả Tiệp đã cúi người đạm mạc thưa:

“Thần bạo gan đến đây để xin Thái hậu một vật, không biết Thái hậu còn nhớ lời hứa đó không?”

Nàng vừa dứt lời nụ cười trên môi Thái hậu đã tắt ngúm. Lúc trước khi La Khả Tiệp chuẩn bị ra chiến trận bà đã hứa chỉ cần nàng thắng lợi trở về bà nhất định sẽ đáp ứng một yêu cầu của nàng.

Không ngờ lâu như vậy rồi nàng vẫn đề ở trong lòng.

“Ai gia đương nhiên nhớ.” Thái hậu khó khăn mở miệng nói, mi tâm đã nhíu chặt vào nhau.

“Thái hậu yên tâm, Khả Tiệp chỉ xin một cây Phượng Cổ Cầm của người, ngoài ra không có mong muốn gì quá phận.” La Khả Tiệp không kiêu căng không siểm nịnh đáp lời.

Thái hậu nhướng mi mắt nghi ngờ hỏi: “Chỉ có như vậy thôi sao?”

“Chỉ có như vậy thôi.”

“Được!” Thái hậu thở phào nhẹ nhõm, quay sang phát tay nói Lục mama “Ngươi mau đem Phượng Cổ Cầm ra đây cho ai gia.”

“Vâng.”

Lục mama vội vàng rời đi. Thái hậu dời mắt nhìn La Khả Tiệp một thân xích y đẹp mắt điểm đậm cúi người, tảng đá trong lòng bà như được trút bỏ. Chỉ cần nàng ta không lợi dụng lời hứa của bà để mưu cầu hậu vị thì một cây Phượng Cổ Cầm có tính là gì.

Độ nửa tuần trà sau Lục mama đã trở lại, phía sau còn có hai nha hoàn cẩn thận ôm cổ cầm đi đến. Thái hậu đứng lên, tiến về phía La Khả Tiệp, đưa tay nâng nàng dậy:

“Đứng lên đi. Đây là tấm lòng của ai gia, chúc mừng ngươi được tấn phong.”

“Tạ Thái hậu thương yêu.” La Khả Tiệp đáp.

”Người không tinh thông cầm nghệ, sao lại muốn cổ cầm này?” Thái hậu nghĩ có chút lạ nên tò mò hỏi.

”Đúng vậy. Nghe nói La tướng quân mười tám tuổi đã rong ruổi trên sa trường, cầm đao cầm kiếm, sao lại có thể biết chơi đàn đây? Phụng Cổ Cầm này tốt như vậy, chỉ bằng Hộ quốc phu nhân nhường cho bản quận chúa có được không?”

La Khả Tiệp chưa kịp mở miệng Từ Uyển Khanh đã cắt ngang. Kể từ ngày hôm đó nàng thấy việc đoạt những vật trong tay La Khả Tiệp quả nhiên mang lại cảm giác thích thú. Nhất là khi nhìn nàng ta bực tức mà không thể làm gì được.

Hành động bất ngờ của Từ Uyển Khanh khiến Thái hậu nhũn mi. Bà ta dang tay ngăn nàng tiến lại gần cổ cầm, lạnh giọng khiển trách “Tiểu Khanh không được can rỗi!”

Từ Uyển Khanh không ngờ Thái hậu lên tiếng ngăn cản, nàng ta liếc mắt thấy bà nhũn mày không vui, lòng thầm than một tiếng không ổn, vội vội vàng vàng thanh minh:

”Hoàng di, Tiểu Khanh chỉ muốn trêu Hộ quốc phu nhân thôi, ai bảo nàng vừa rồi trêu con. Người đừng vì vậy mà tức giận nha!”

La Khả Tiệp nhìn bộ dáng lúng túng của Từ Uyển Khanh liền nhiệt tình nở nụ cười phối hợp theo:

”Ly Châu Quận chúa quả thật đáng yêu. Thái hậu, nàng chỉ đùa giỡn thôi.”

Dứt lời La Khả Tiệp ngẩng mặt nhìn Thái hậu, vân đạm phong khinh nói:

”Không giấu gì Thái hậu, đại phu quân của thần cực kì yêu cảm. Mà thần khi trở về còn nợ chàng một phần lễ vật, thiết nghĩ bạo gan xin Phụng Cổ Cầm trấn quý của Thái hậu, mong làm vui lòng phu quân.”

Thái hậu nhìn sâu vào đôi mắt thâm tình của La Khả Tiệp, một chữ phu quân hai chữ phu quân ngọt ngào như vậy, nụ cười trên môi lại rực rỡ sáng ngời. Bà gật đầu hài lòng. Nữ tử này cuối cùng đã buông bỏ ý niệm với hải nhi của bà. Như vậy cũng tốt.

”Khó có khi thấy Khả Tiệp vì phu quân mà cầu tình. Ai gia tặng cầm cho người, khi nào có thời gian thì cùng phu quân vào cung tấu đàn cho ai gia nghe.”

Thái hậu bước đến nắm tay La Khả Tiệp, ôn nhu vỗ nhẹ, lại mỉm cười thân thiết.

”Tạ thái hậu yêu mến. Thần nhất định sẽ cùng chàng tiến cung bồi Thái hậu, sẽ không cô phụ cổ cầm người đã ban cho.” La Khả Tiệp cười nhạt đáp trả. Chỉ cần không dính đến Hạ Chính Nghiên thì mối quan hệ giữa nàng và Thái hậu cũng không đến mức căng thẳng.

”Tốt! Tốt!” Thái hậu gật đầu cười, mặt hơi ngẩng lên nhìn trời rồi chậm rãi nói tiếp “Sắc trời cũng không còn sớm, y phục của người đã bẩn rồi, mau chóng trở về thôi.”

”Tạ Thái hậu quan tâm. Thần xin phép cáo lui.”

La Khả Tiệp nhìn bàn tay không bị dính nước trà của mình bị Thái hậu nắm, trong lòng cười khổ. Thái hậu gật nhẹ đầu phẩy tay phân phó hạ nhân giúp La Khả Tiệp mang cổ cầm về phủ. Nàng nói lời cảm tạ rồi xin phép rời đi.

Thái hậu nhìn theo bóng lưng La Khả Tiệp, âm thầm thở dài một hơi. Nó với Nghiên Nhi vẫn là không thể. Chỉ cần mỗi lần nhìn thấy hai đứa đứng cùng một chỗ bà lại không thể kiềm lòng mà ghen tị. Bà và tiên hoàng nào có được lúc hạnh phúc hài hoà bên nhau như vậy. Chỉ khi Nghiên Nhi lên ngôi để vị bà mới được tấn phong Thái hậu, trước đó làm gì có lúc nào được bước vào cung đầu.

Chân tình của bà đối với thiếu niên anh tuấn trên lưng ngựa ngày nào sớm đã theo ông vui trong hoàng lăng rồi.

Từ Uyển Khanh thấy đôi mắt Thái hậu tối lại, định bụng tiến lên nói gì đó nhưng đã bị bà phát tay, cao giọng tiễn khách:

”Ai gia cũng mệt mỏi rồi. Người trở về Triều Tâm Uyển đi.”

”Hoàng di.” Từ Uyển Khanh mấp máy môi gọi một tiếng nhưng thấy sắc mặt Thái hậu khó coi nên đành nhu thuận cúi đầu: “Tiểu Khanh xin phép lui xuống, hoàng di giữ gìn ngọc thể.”

Thái hậu gật đầu ừ một tiếng rồi phân phó hạ nhân hộ tống nàng ta trở về Triều Tâm Uyển mà bà an bài cho nàng ta từ trước.

Mất thấy nàng ta rời đi, Thái hậu đưa tay cho Lục mama đỡ, phiền não thở dài một hơi.

”Đứa trẻ Uyển Khanh này mơ ước cũng thật cao.”

”Thái hậu chớ phiền muộn. Ly Châu Quận chúa chỉ là thiện lương không suy tính sâu xa thôi.” Lục mama bên cạnh nhẹ giọng khuyên nhủ.

”Cũng mong là vậy.”

Thái hậu đưa mắt nhìn xa xăm, chậm rãi để Lục mama dìu về tẩm điện.

La Khả Tiệp ngồi xe ngựa hồi phủ. Một lúc sau xe ngựa dừng lại, nàng bước xuống, ngẩng mặt lên đã thấy tấm bản Thái Hoà Hộ quốc phủ do chính tay Hạ Chính Nghiên đề bút vừa được treo lên. Nàng chớp mắt vài cái, hạ nhân gác cổng liền mở cửa ra. Như Ý và Như Ngọc đang đi đi lại lại bên trong vội vàng chạy ra.

La Khả Tiệp thưởng cho nha hoàn của Thái hậu hai túi bạc rồi ôm cầm tiền vào. Như Ý và Như Ngọc sốt ruột nhìn nàng. Cuối cùng Như Ý đoạt lời trước, vội vội vàng vàng nói:

“Tiểu thư không hay rồi! Người của La phủ đến đây, bây giờ đang cãi nhau cùng Cẩm công tử ở bên trong.”

“Cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Nhị Thẩm.

La Khả Tiệp sững sờ chuyển Phượng Cổ Cẩm cho Như Ý và Như Ngọc:

“Các em mang cầm này đến Bạch Hương viện của Viễn Kỳ đi.”

Dứt lời nàng lập tức chạy vào phòng khách.

Nàng vừa đến sân viện đã thấy Mộ Viễn Kỳ đứng bên ngoài nhìn vào trong phòng, đáy mắt sâu hun hút, mày kiếm tinh tế nhíu lại. Mộ Viễn Kỳ ngay tức khắc phát hiện sự có mặt của La Khả Tiệp. Chàng bước đến gần nàng, chưa kịp hé môi nói lời nào bên trong đã truyền đến tiếng thét:

“Tên hỗn đàng này nguoi là cái thứ gì mà dám lớn lối trước mặt bốn tiểu thư?”

Rõ ràng là tiếng của nữ nhân, hơn nữa còn vô cùng tức giận.

“Thế vị tiểu thư này cũng không nhìn xem bản thân là thứ gì? Chỉ là nữ tử tàn hoa bại liễu thôi, ở đây hít thở rồi la hét, quả nhiên làm bản phủ đệ của phu nhân ta!”

Giọng nói này hiển nhiên là lời phản bác của Cẩm Giai Hạo. La Khả Tiệp nghe lời này vào tai phải nhin cười đến mức nội thương. Mộ Viễn Kỳ nhướng mày nhìn nàng. Dường như nàng cũng giống như chàng, hoàn toàn chưa có ý định bước vào can thiệp.

“Cẩm công tử xuất khẩu quả nhiên ngôn cuồng. Bản phu nhân không muốn tranh chấp với nguoi. Ta yêu cầu gấp đệ nhất phu quân của Khả Tiệp, không phải nguoi.”

Chu thị nhân nhật nói, một bộ dáng ung dung hoa quý như kẻ bề trên ra lệnh.

“Phải đó! Nguoi mau gọi Mộ công tử đến rồi rút ra chỗ khác đi!” La Song Kê lớn lối phụ họa.

La Khả Tiệp giận run người, ánh mắt khê đảo qua Mộ Viễn Kỳ. Chàng bối rối ho nhẹ, dời tầm mắt sang nơi khác. La Khả Tiệp giận ngút trời, không ngờ chàng quyền rừ đảo hoa đến cửa phủ, còn không tự chính mình giải quyết mà ném sang cho Cẩm Giai Hạo.

Mộ Viễn Kỳ, nàng đã từng nói sẽ trừng phạt chàng, đừng nghĩ đó chỉ là lời nói suông.

La Khả Tiệp phát tay áo lướt qua Mộ Viễn Kỳ. Nàng vừa bước một chân vào trong, ngẩng mặt lên đã thấy cảnh tượng Cẩm Giai Hạo đập mạnh tay xuống. Chiếc bàn làm từ gỗ đàn hương đỏ gãy vụn, bụi cuốn bay mấy tầng. Đáy mắt chàng ánh lên tia ngoan độc, dường như chỉ cần một cái đảo mắt đã giết chết mấy mạng người.

Chu thị và La Song Kê sợ trắng mặt. La Khả Tiệp nhanh chóng bước vào, lạnh nhạt nói:

“Thật không ngờ còn có người dám đứng trong Thái Hoà Hộ quốc phủ lớn lối bảo phu quân của ta rút ra ngoài. Gia giáo của La gia, bản phu nhân hôm nay quả thật mở rộng tầm mắt.”

Mẫu tử Chu thị đồng loạt nhìn về phía La Khả Tiệp. Bên ngoài y phục màu hoàng hôn của nàng đã khoác thêm cảm bào triều phục hàm nhất phẩm. Khí thế bức người tỏa ra khiến kẻ khác không rét mà run.

Chu thị nhất thời cứng họng không thể thốt lên lời nào. La Song Kê đã sợ đến tái mặt. La Khả Tiệp một đường thẳng đến bên cạnh Cẩm Giai Hạo, đau lòng nâng tay hấn lên:

”Chàng không nên vì người ngoài mà đã thương bản thân như vậy.”

Đánh sập cả một cái bàn, tay làm sao có thể không đau.

”Ta chỉ muốn cho ai đó thấy bóp chết bọn họ chỉ dễ như giết kiến thôi.” Cẩm Giai Hạo lia đôi mắt giết người sang đôi mắt tử kia, chớp mắt lại dịu dàng nhìn La Khả Tiệp “Sao lại về sớm như vậy?”

”Ta không về sớm chỉ sợ có người mang chàng ném ra khỏi phủ còn thuận tiện quyến rũ đệ nhất phu quân của ta.” La Khả Tiệp đáp lời, trong giọng nói nghe không ra nóng lạnh.

Cẩm Giai Hạo rũ mí mắt, im bất không cất nổi lời nào. Hắn nhìn La Khả Tiệp rồi lại nhìn Mộ Viễn Kỳ đứng lấp ló bên ngoài, hậu tri hậu giác phát hiện năng quả nhiên tức giận thật rồi.

Hắn âm thầm cười trộm, thật không uổng công hắn bỏ giấc ngủ sớm của mình ra tiếp chuyện đôi mắt tử này, để hắn chớp được cơ hội cho lão đại một cước. Tư vị chiến thắng này quả nhiên mất hồn.

Mộ Viễn Kỳ hít mắt nhìn bàn tay Cẩm Giai Hạo siết chặt lấy bàn tay La Khả Tiệp. Đáy mắt chàng sâu thêm vài phần, tâm cũng vì thế mà như chìm xuống tận cùng.

Chu thị đứng một bên bị lời nói của La Khả Tiệp cảnh tỉnh, giọng gào bào chữa:

”Khả Tiệp con đừng hiểu lầm, Tiểu Kê chỉ đùa giỡn thôi, nó không hề có ý tranh đoạt gì với con cả.”

Bà ta vừa dứt lời gương mặt La Khả Tiệp đã trầm xuống thêm vài phần. Đầu hôm nay mọi người thật có nhã hứng trêu đùa nàng. Hết Thái hậu và Ly Châu Quận chúa rồi lại đến La Song Kê. Nàng là kẻ dễ dãi như vậy sao, ai muốn leo lên đầu cũng được?

”Ta không biết từ khi nào bản thân trở thành kẻ dễ chọc như vậy đấy!” La Khả Tiệp cười lạnh, lời nói rít qua kẽ răng tăng thêm vài phần sát khí.

”La Khả Tiệp ngươi đừng có mà lên mặt. Hôm nay mắt tử ta đến thăm ngươi đã là phước đức ba đời của ngươi rồi, còn bày đặt giọng điệu này nọ. Ngươi cùng lắm chỉ là nữ tử bị La gia chối bỏ thôi!” La Song Kê giận tím mặt hồng hách chỉ tay vào La Khả Tiệp mắng.

Cẩm Giai Hạo hòa bốt tận trên đầu, định bụng bước lên cho nữ tử ngông cuồng kia bài học nhưng lại bị La Khả Tiệp níu tay ngăn cản. Nụ cười nhạt trên khóe môi nàng cũng biến mất, sát khí tỏa ra nồng đậm, lạnh giọng tiếp lời:

”Hộ quốc phu ta miếu nhỏ không chứa nổi Phật lớn, thỉnh hai vị dời bước cho. Còn nữa, hoàng thượng đã bảo bản phu nhân tịnh dưỡng cho tốt, sớm ngày vào triều phân ưu cùng người. Nay hai vị lớn tiếng ở đây thật khiến ta đau đầu sinh bệnh, nhưng không sao ta nghĩ bản thân vẫn còn chút sức lực thượng triều bẩm tấu hoàng thượng một chuyện.”

Nghe đến đây sắc mặt mắt tử Chu thị đã trắng bệch không còn giọt máu. Chưa để bọn họ hoàn hồn La Khả Tiệp đã thêm vào:

”Ta thật muốn hỏi hoàng thượng, tam phẩm cáo mệnh phu nhân lại dung túng nữ nhi xúc phạm Hộ quốc phu nhân thì đáng tội gì? Nhân tiện cũng thỉnh giáo qua cách dạy nhi nữ của La ngự sử một chút. La nhị phu nhân, ngươi thấy thế nào?”

La Khả Tiệp quét mắt sang Chu thị. Bà ta run người vội vàng kéo La Song Kê quỳ xuống, rồi rít thỉnh tội:

”Hộ quốc phu nhân niệm tình họ hàng thân thích bỏ qua cho ta. Ta nhất thời không thể ngăn cản được nữ nhi ăn nói hồ đồ, về sau nhất định nghiêm chỉnh răn dạy nó. Phu nhân rộng lượng không cần bẩm báo lên hoàng thượng, ảnh hưởng tiền đồ của lão gia!”

La Khả Tiệp nhìn Chu thị luống cuống tạ tội, La Song Kê dù không cam tâm nhưng vẫn cắn môi nén lửa giận, ngoan ngoãn cúi đầu. La Khả Tiệp nhếch môi cười mỉa mai, đợi đến khi bà ta dập đầu chán chê rồi mới bước đến nâng Chu thị đứng lên.

”Lễ này của nhị thẩm Khả Tiệp không dám nhận. Chẳng qua ta vừa được sắc phong, bên cạnh lại có tai mắt của hoàng thượng. Những lời vừa rồi của biểu muội để người biết thật sự không hay.”

La Khả Tiệp nhẹ giọng nói, bộ dạng nhũn mỳ khó xử.

”Khả Tiệp lo lắng chu toàn, là nhị thẩm không tốt.” Chu thị thấy La Khả Tiệp không còn tức giận, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

La Khả Tiệp buông tay bà ta ra, thản nhiên hỏi: “Hôm nay nhị thẩm đến đây là có chuyện gì?”

”Ba ngày nữa là đại thọ bảy mươi của công công (cách gọi cha chồng khi xưa), ta được lệnh sang đây để nói với Khả Tiệp một tiếng. Ông ấy vẫn luôn thương nhớ người.” Chu thị đáp lời, đôi mắt hơi nâng lên dò xét La Khả Tiệp.

Nàng khựng người trong phút chốc. Nếu nói đến La gia vẫn còn ai đó khiến nàng bận tâm thì chính là nội tổ phụ. Nàng vẫn còn nhớ cái ngày dưới gốc cây trơ lá nội tổ phụ đã cho nàng một gói đậu xanh cao. Thử bánh ấy không so bì được với bất kì loại điểm tâm nào. Thử bánh ấy chỉ là một thức quà làm vội cho binh lính ăn đường xa, nhưng đối với nàng đó là cả kỷ niệm tuổi thơ ngọt ngào nhất. Chính nội tổ phụ đã mang sự phụ đến cho nàng, còn cho phép nàng xuất phủ theo sự phụ học đạo, ngoa du sơn thủy.

”Vi sao lại để bản thân bị thương thế này?” Phòng chừng rất lâu sau đó hần mới nhàn nhạt lên tiếng hỏi.

”Thái hậu không cần thân làm đổ nước trà lên ta thôi, Ly Châu Quận chúa kia cũng bị dội không ít.” La Khả Tiệp như người chết đuối nắm được dây thừng vội vàng nói.

Cầm Giai Hạo vươn tay đặt lọ được trên bàn rồi cúi đầu nhìn nàng:

”Sau này nàng ít vào triều thôi, thấy lão cáo già ấy thì né sang hướng khác mà đi. Trong triều thiếu một Hộ quốc phu nhân cũng không ảnh hưởng gì đâu.”

La Khả Tiệp nghe hần nói thì bĩu môi ủy khuất:

”Ta cũng không muốn gặp bà ta, chỉ là bị triệu gọi tận mặt, thân bất do kỷ.”

”Cho nên mới nói nàng cũng không cần vào triều làm gì, cách xa đám lang sói đó ra một chút.” Cầm Giai Hạo đáp lời, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, không còn điệu bộ lười nhác lơ đãng.

La Khả Tiệp lập tức cúi đầu như hải tử bị gia phụ răn dạy, nhu thuận gật đầu. Cầm Giai Hạo bị dáng vẻ đáng thương của nàng làm cho mũi lòng, lửa giận phút chốc biến đâu mất.

Hần giúp nàng cõng ngoại bào, đặt sang nơi khác. Bàn tay to lớn vươn ra ấn La Khả Tiệp nằm xuống, gối đầu lên chân Cầm Giai Hạo.

Nàng bắt ngờ trước hành động của hần nhưng cũng không có kháng cự. Cầm Giai Hạo luồn tay vào tóc nàng, vân vê nhẹ nhẹ, một tay vỗ vào vai nàng như đang dỗ tiểu hải tử.

”Nàng cũng đã mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi một chút đi.” Hần mở lời, giọng nói lại rất dịu dàng, khác hẳn dáng vẻ như tu la địa ngục không lâu trước đó.

La Khả Tiệp hơi nghiêng đầu mở to mắt nhìn chàng. Cầm Giai Hạo đưa tay che mắt nàng, rõ ràng biểu lộ ý muốn không cho nàng từ chối. La Khả Tiệp đành ngoan ngoãn nhắm mắt, không lo nghĩ gì thêm. Cử chỉ dễ dàng săn sóc của Cầm Giai Hạo cùng hương thơm nhẹ nhàng trong phòng hần nhanh chóng dẫn bước nàng tiến vào cõi mộng.

Chưa đầy một khắc sau La Khả Tiệp đã ngủ rất say. Cầm Giai Hạo rời tay khỏi mắt nàng, dịu dàng săn sóc gì đó trong đôi mắt hần hoàn toàn biến mất. Dáng vẻ bức người không dám thờ ơ, chỉ một cái liếc mắt đã tàn sát không biết bao nhiêu mạng người này mới thật sự là Cầm Giai Hạo. Chỉ có điều hần chưa bao giờ để cho La Khả Tiệp thấy vẻ mặt này của hần.

Dĩ nhiên hần sợ dọa đến nàng. Nữ tử hần nâng niu trân trọng từng chút một, vậy mà vừa thả ra đã bị hết người này đến người khác ức hiếp, người của hần đâu có dễ chọc như vậy.

Cầm Giai Hạo nhếch môi cười nhưng sâu trong đáy mắt chỉ có sát khí nồng đậm. Hần búng tay một cái một loạt ẩn vệ tầm năm người liền xuất hiện, cung kính đợi lệnh. Cầm Giai Hạo nhỏ giọng phân phó vài câu. Bọn họ nhận lệnh rồi vô thanh vô sắc rời khỏi phòng. Từ đầu đến cuối chưa từng phát ra âm thanh nào kinh động đến nữ tử đang ngủ say.

Cầm Giai Hạo tiếp tục việc dỗ dành nàng. Cả ngày hôm đó hần ở bên cạnh nàng một bước không rời, khiến cho La Khả Tiệp ngủ một giấc thật sâu, đến tận sáng hôm sau. Khi nàng tỉnh lại loáng thoáng nghe hạ nhân trong phủ bàn chuyện. Hình như đêm qua vườn mẫu đơn trong Phúc Thọ Cung của Thái hậu cháy lớn. Lão bà kia đang thưởng hoa thì lửa từ đâu lan đến, trong tình hình hoảng loạn chẳng biết ai đã đẩy bà ta một cái, dẫn đến bàn tay bà phóng một mảng lớn.

La Khả Tiệp nghe xong không hiểu sao lại hả hê vô cùng. Trong lòng thâm than không tốt, nàng đã bị phu quân dưỡng thành nữ tử không biết khoan dung độ lượng, hiền lương thực đức rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Tiệp Tiệp Chúng Ta Thân Mật Được Không?

La Khả Tiệp bước vào phòng ăn, đảo mắt nhìn một vòng. Một bàn thức ăn thanh đạm đã được dọn lên nhưng ba phu quân của nàng lại chẳng thấy bóng dáng đâu. Nàng nghiêng đầu hỏi Như Ý:

”Tiểu Ý, mọi người đâu hết rồi?”

Như Ý đặt bát canh gà hầm bạch quả xuống, nhẹ giọng đáp lời:

”Thưa tiểu thư, Cầm công tử đã ra ngoài từ sớm, An công tử dường như vẫn chưa tỉnh giấc.”

”Viễn Kỳ thì sao?” La Khả Tiệp nhướn mi hỏi.

”Em có đến Bạch Hương viện gọi từ sớm nhưng không nghe thấy Mộ công tử trả lời.” Như Ý bối rối đáp. Nghe nói suốt hôm qua Mộ công tử đã chờ ở nhà gian nhưng tiểu thư lại ở cùng Cẩm công tử trong Tùng Hiên không có bước ra.

Không lẽ hai người họ tình cảm đang mặn nồng lại đột nhiên cãi nhau?

Như Ý đoán mò, mi mắt hơi nâng lên lo lắng nhìn La Khả Tiệp. Tay nàng cầm đũa bỗng khựng lại, mi mắt nhíu chặt ưu tư. Nàng chớp mắt một cái, vươn tay gấp một ít cái xào, nhàn nhạt nói:

”Ta biết rồi.”

Như Ý bị giọng điệu của nàng dọa sợ đành lui sang bên cạnh. Không khí bao quanh La Khả Tiệp âm trầm khiến người khác không dám thở mạnh. Nàng siết chặt đũa gỗ trong tay kêu rắc một tiếng. Đầu thật đau, nàng còn định hôm nay sẽ nhận lỗi vì cư xử bông bột đồ hết mọi tội lỗi lên chàng. Nhưng xem ra nàng còn không có cơ hội nữa rồi.

La Khả Tiệp đứng dậy rời khỏi bàn, tâm tình buổi sáng đều hồng hết, giờ nhìn đến một bàn thức ăn nàng chỉ cảm thấy nghẹn họng nuốt không trôi. La Khả Tiệp xoay lưng bỏ đi, Như Ngọc từ bên ngoài dắt tay Gia Hoàng bước vào.

”Tiểu thư.” Như Ngọc quy củ hành lễ.

”Tiếp a di!” Gia Hoàng thấy La Khả Tiệp thì mừng rỡ nhào vào lòng nàng.

La Khả Tiệp ôm nó, dịu dàng vuốt ve mái đầu được chải gọn:

”Tiểu Hoàng ngoan.”

”Tiếp a di đến dùng bữa sáng sao?” Gia Hoàng thơm nhẹ một cái vào má La Khả Tiệp, giương đôi mắt tròn xoe hỏi.

”A di đã dùng xong rồi, Tiểu Hoàng ngoan ngoan dùng bữa rồi đến thư phòng đọc sách nhé.” La Khả Tiệp vuốt phe gò má phẩn nộ của nó, mỉm cười căn dặn.

”Con nhớ rồi.” Gia Hoàng lanh lợi gật đầu, đột nhiên nhớ đến chuyện quan trọng nó tóm lấy vạt áo La Khả Tiệp, lo lắng nói “Tiếp a di, con thấy tam thức hình như không khỏe, gần đây tam thức cũng không chơi cùng Tiểu Hoàng. Con rất lo lắng.”

La Khả Tiệp gạt mình nhớ đến cử chỉ bất thường dạo này của An Hành. Y đôi khi lén lút nhìn nàng như muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Mỗi lần nàng đến gần muốn chạm vào y, y liền né tránh, thậm chí bỏ chạy.

Nàng nâng trán, xoa đầu. Nàng thật quá bất cẩn, cho rằng y vừa trưởng thành tâm tính có chút biến đổi nên cho rằng đó là chuyện bình thường. Bây giờ ngẫm lại nàng bị Hạ Chính Nghiên quay vòng vòng đến choáng đầu, chuyện gì cũng không còn sức để nhớ đến.

Nàng thật vạn lần đáng trách.

La Khả Tiệp thờ dãi một hơi, đưa tay xoa đầu Gia Hoàng: “A di biết rồi, bây giờ a di sang phòng tam thức ngay. Tiểu Hoàng ngoan ngoan ở đây dùng điểm tâm nhé.”

Dứt lời nàng đặt Gia Hoàng vào tay Như Ngọc, chậm rãi phân phó: “Em giúp tiểu thiếu gia dùng bữa sáng, sau đó chăm sóc nó cẩn thận giúp ta.”

”Như Ngọc đã biết rồi ạ.”

Như Ngọc ôm Gia Hoàng trong tay, nhẹ nhàng đặt nó ngồi vào bàn, cẩn thận giúp nó ăn một ít cháo và canh gà hầm. La Khả Tiệp an tâm xoay người đi.

Ánh mặt trời đầu ngày soi rọi qua từng tán cây, kéo dài chiếc bóng La Khả Tiệp trên lối đi. Nàng xuyên qua hành lang gấp khúc, thẳng bước đến>Noãn Các của An Hành. Nàng đứng trước cửa phòng y, áp tai lắng nghe âm thanh bên trong.

Đáng tiếc thu vào tai nàng chỉ có âm thanh của những tán cây xào xạc. La Khả Tiệp do dự một lúc mới nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào. Rèm cửa bằng lụa phủ xuống bay phấp phới che đi tầm mắt nàng. La Khả Tiệp xuyên qua tầng tầng vải lụa tiến vào. Chỉ thấy bầu không khí âm đạm bao trùm bên trong. Xung quanh khá tối, vài tia sáng hiếm hoi xuyên qua khe cửa không thể soi rọi mọi thứ rõ ràng.

La Khả Tiệp nhíu mi khó hiểu. Nàng chậm rãi lần đường vào trong, không khó để tìm thấy chiếc giường phủ màn che kín mít. Nàng đưa tay vén màn lên, lại thấy An Hành cuộn người trong chăn, toàn thân co lại thành một đoàn.

Nàng hoảng hốt giật phăng tấm chăn ra, phút chốc sững sờ. An Hành chỉ mặc một lớp y phục mỏng manh, tóc tai chạy loạn rối mù, gương mặt đỏ ửng như phát sốt, thân thể run rẩy từng cơn.

La Khả Tiệp hoảng hốt ngồi xuống, cổ hết sức nâng chàng dậy. Tay nàng vừa chạm vào chàng đã bị cổ nhiệt nóng bức dọa sợ. Nàng vỗ nhẹ lên gò má gầy gò của chàng, cao giọng gọi:

”Tiểu Hành! Tiểu Hành! Tỉnh dậy! Tiểu Hành!”

An Hành nặng nề hé mi, đầy mắt ngập sương mờ nhìn La Khả Tiệp.

”Tiệp Tiệp.” Chàng thều thào gọi, âm giọng trầm đục khó nghe.

La Khả Tiệp thấy chàng lấy lại ý thức thì thở phào nhẹ nhõm, căng thẳng trong lòng vơi đi phần nửa. Nàng vén mái tóc chạy loạn trên mặt chàng, dùng tay áo lau đi mồ hôi chảy dài khắp gương mặt đỏ ửng. Nàng lo lắng hỏi:

”Chàng có sao không? Chàng không khỏe ở đâu? Nhanh, nói cho ta biết ta lập tức gọi đại phu.”

An Hành nâng bàn tay vô lực kéo lấy vạt áo La Khả Tiệp:

”Đừng đi. Tiểu...Tiểu Hành rất bẩn...không...không muốn để người khác thấy.”

”Được. Ta không đi.” La Khả Tiệp đành ngồi lại, lo lắng vòng tay kéo y vào lòng.

Thân thể của An Hành vô cùng nóng, nàng sợ nếu cứ tiếp tục thế này y sẽ nổ tung mất. Nàng đặt y ngồi tựa vào thành giường, chậm rãi thoát đai lưng, mở rộng vạt áo y ra. Hy vọng sẽ giúp hơi nóng trong người y thoát ra đôi chút. La Khả Tiệp nhớ lúc trước khi nàng sốt cao sư phụ vẫn hay làm như vậy, sau đó còn cho nàng uống rất nhiều nước và chườm khăn đã thấm nước lên trán nàng.

”Chàng đợi một chút ta lấy nước cho chàng uống.”

Nàng vội vàng nâng ấm sứ rót ra một chén nước đầy, một tay đỡ An Hành, một tay kê chén nước bên miệng y, giúp y uống. Nhưng một giọt An Hành cũng không thể nuốt xuống, toàn bộ đều chảy hết ra ngoài, thấm ướt y phục và cơ thể.

La Khả Tiệp cố gắng thử lại một lần nữa nhưng vô dụng. Nàng nhìn An Hành hít thở nặng nhọc, liền chẳng thể nghỉ ngơi nhiều kê chén nước uống một hơi sau đó nâng cằm y lên dùng miệng hút y uống nước. An Hành bị động chạm phải bờ môi mềm mại, thân thể nóng bức khát khao cảm giác mát lạnh truyền từ trên môi.

Y hé miệng để La Khả Tiệp dùng lưỡi đẩy dòng nước vào. Đến khi xác định y đã uống hết số nước ấy nàng lại tiếp tục một ngụm lại một ngụm dùng miệng hút cho y.

La Khả Tiệp mơ hồ cảm thấy thân nhiệt y đã khá hơn đôi chút. Nàng chưa kịp thở phào nhẹ nhõm đã bị y túm lấy. Chén sứ trên tay rơi xuống đất vỡ tan. Tiểu tử bình thường yếu đuối nhút nhát lúc này đột nhiên mạnh mẽ đến lạ. Y ấn La Khả Tiệp nằm xuống, lật người nằm phía trên nàng, hai tay khoá trụ cổ tay nàng. Gò má y đỏ ửng, mái tóc rũ xuống rồi đan, tim đập trong lồng ngực ngày một nhanh, thân nhiệt bên trong lại nóng hơn mấy phần.

An Hành nhìn La Khả Tiệp bằng ánh mắt ngập sương mù mờ đục. Y thều thào:

”Tiệp Tiệp chúng ta thân mật có được không?”

La Khả Tiệp tròn to mắt, linh hồn đã bị câu nói đột ngột của y đánh bay hơn nửa: “Chàng nói cái gì?”

”Tiệp Tiệp, ta thấy nàng hút nước cho lão đại, giống như...giống như nàng dùng miệng hút nước cho ta. Ta cũng muốn. Tiệp Tiệp nơi này rất khó chịu...”

An Hành đáng thương nói bằng âm giọng ngắt quãng. Y nắm tay La Khả Tiệp đặt trên hạ thể của mình. Nơi đó đã ướt sũng. Nàng hoảng hồn rút tay lại. Trong lòng mơ hồ hiểu vì sao y trốn trong phòng mấy ngày liền. Hoá ra nhìn thấy nàng y lại sinh ra cảm giác như vậy. Đối với tiểu tử ngày ngỗ không hiểu chuyện đời như y quả nhiên là điều kỳ quái. La Khả Tiệp xám mặt, không biết phải xử sự thế nào.

”Tiệp Tiệp nàng cũng ghét ta bẩn có phải không? Đừng...đừng ghét ta có được không? Đừng ghét ta! Ta rất thích Tiệp Tiệp. Rất thích Tiệp Tiệp! Nhưng không hiểu vì sao mỗi khi thấy nàng nơi này liền bẩn. Tiệp Tiệp, đừng ghét ta! Ta không muốn...”

An Hành nghĩ La Khả Tiệp chê y bẩn không muốn chạm vào y. Gương mặt ửng đỏ chảy dài hai hàng nước mắt, nghẹn ngào cầu xin. Tìm La Khả Tiệp thất lại. Nàng nhận ra bản thân đã vô tình tổn thương y. Nàng đã khơi dậy phản trường thành trối dậy trong nam tử này, làm thế nào nàng có thể phủi bỏ trách nhiệm được.

”Đừng khóc Tiểu Hành.” La Khả Tiệp vơn tay lau đi hàng lệ lăn dài trên má An Hành, dịu dàng an ủi chàng “Chàng không bẩn, có biết không? Tiểu Hành đã trưởng thành rồi, khi Tiểu Hành thấy yêu nữ tử nào đó nơi đó sẽ có phản ứng. Tiểu Hành yêu ta có phải không?”

”Tiểu Hành yêu Tiệp Tiệp, rất yêu Tiệp Tiệp. Khi Tiệp Tiệp đi cùng với lão đại, hút nước cho lão đại, Tiểu Hành không vui, nơi này cũng rất khó chịu. Rất khó chịu.” An Hành mơ hồ cảm nhận nàng vuốt ve liền như con mèo nhỏ cọ vào bàn tay nàng, nhỏ giọng ní non “Tiểu Hành rất hư có phải không? Tiệp Tiệp ghét Tiểu Hành hư có phải không?”

”Ngaoan. Tiểu Hành yêu ta như vậy, ta làm sao có thể ghét chàng đây?” La Khả Tiệp choàng tay qua cổ An Hành, kéo y về phía mình, dịu dàng hôn lên dòng nước mắt nơi khoé mi, nhẹ giọng thì thầm “Sau này khi Tiểu Hành khó chịu, muốn hút nước thì phải nói với Tiệp Tiệp, có biết không? Nếu chàng còn để bản thân ngã bệnh thế này ta sẽ nổi giận.”

”Tiểu Hành...biết...Tiệp Tiệp...muốn.”

Thân thể An Hành vì hành động của nàng khiến cho khó chịu. Y mơ hồ đáp lời, giọng nói đứt quãng phát ra từng hơi nóng bỏng. La Khả Tiệp dờn môi sang đặt lên môi An Hành, chậm rãi miết nhẹ. Cơ thể An Hành run rẩy, trên môi truyền đến cảm giác tê dại. Nhớ đến động tác vừa rồi của nàng, y hé mở cánh môi tách hàm răng La Khả Tiệp ra, cuốn lấy lưỡi nàng, si mê triền miên.

Công kích của An Hành khiến nàng nhất thời không ứng phó kịp. Nàng chỉ vừa hô hấp được vài hơi đã bị môi y dính lấy. Một lần lại một lần hôn sâu như muốn rút cạn linh hồn nàng.

“Tiệp Tiệp thật ngọt, thật thích.” An Hành thở hổn hển, hơi thở nóng hôi lướt qua chóp mũi La Khả Tiệp, giọng cười yếu ớt vang lên bên tai nàng.

La Khả Tiệp chưa kịp nói gì thân thể An Hành đã đổ gục xuống người nàng. Y vùi đầu trong hõm vai nàng, nặng nề thở đều. Qua một lúc sau La Khả Tiệp chính thức xác nhận y đã ngất đi vì mất sức. Nàng thở dài một ngụm, thâm oán trách bản thân vạn lần.

Nàng dùng sức đỡ An Hành dậy, nhẹ nhàng đặt y nằm xuống. Sau đó nàng cúi xuống thu dọn mảnh vỡ bên dưới, rồi vội vàng ra ngoài chuẩn bị một chậu nước mang vào.

La Khả Tiệp tự mình lau sạch thân thể cho An Hành. Y đã không muốn để người khác nhìn thấy dáng vẻ của mình lúc này, nàng giúp y vậy. Bản thân nàng cũng không muốn ai khác nhìn thấy y bây giờ. Dù lúc lau người cho y có gặp vài trở ngại, nhưng khi nghĩ đến y là phu quân của nàng, là người của nàng, La Khả Tiệp liền dẹp bỏ sự xấu hổ thừa thải đó.

Không lâu sau nàng đã giúp An Hành thay ra bộ y phục khác, chải gọn mái tóc lại cho y. Nàng ra ngoài đổi chậu nước khác rồi ngồi bên cạnh y cả ngày, giúp khi chườm khăn, lại giúp y uống nước. Đến nửa đêm phát hiện thân thể y đã trở lại bình thường, nàng mới trở về Tịch Hiên. Cơ thể nàng nặng nề mệt mỏi đổ ập xuống giường.

Sáng hôm sau An Hành tỉnh dậy, tay lướt qua môi vô cùng thỏa mãn, lại kéo chăn ra xem thân thể đã sạch sẽ. Y nhanh chóng thay y phục chỉnh tề, hứng trí bừng bừng chạy đến Tịch Hiên. Nào ngờ chỉ vừa bước một chân vào đã bị Cẩm Giai Hạo quát một trận:

“Tiểu tử nguoi mau chóng đội thùng nước đứng phạt cho ta!”

An Hành ngờ ngác nghiêng đầu hỏi: “Lão nhị sao nguoi lại tức giận vậy?”

“Nguoi còn hỏi?” Cẩm Giai Hạo nghiêng răng nghiêng lợi chỉ vào La Khả Tiệp đang nằm trên giường, lớn tiếng mắng “Nguoi xem Tiểu Tiệp bị nguoi lay bệnh rồi!”

An Hành nhón chân nhìn vào trong thấy La Khả Tiệp nhắm mắt ngủ, gương mặt đỏ bừng, dường như bị sốt rồi. Y bối rối huơ tay:

“Lão...lão nhị đừng tức giận. Tiểu Hành đi nhận phạt. Lão nhị chăm sóc Tiệp Tiệp cẩn thận nha!”

“Còn không mau cút đi!” Cẩm Giai Hạo phát cáu giờ tay lên.

An Hành lập tức bỏ chạy. Y thầm nghĩ phải mau chóng nhận phạt để còn trở về giúp Tiệp Tiệp uống nước, giống như hôm qua nàng đã giúp y vậy. Nghĩ đến đây An Hành hứng trí bừng bừng chạy đi đội thùng gỗ một canh giờ.

Cẩm Giai Hạo nhú mày nhìn tiểu tử kia đi nhận phạt mà vui như trẻ hời, trong lòng chua thêm mấy phần. Hắn xoay lưng vào trong, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Chậm rãi vắt ráo khăn trong chậu đồng đắp lên trán cho nàng, Cẩm Giai Hạo lo lắng nhìn gương mặt La Khả Tiệp đỏ ửng, hơi thở nặng nhọc. Chàng vuốt ve gò má nàng, trầm giọng than thở:

“Tiểu Tiệp, vì phu thật sự ghen tỵ rồi.”

Nàng rõ ràng thiên vị tên bạch hồ ly và tiểu tử ngu ngốc kia hơn hẳn. Nàng đã bao giờ tự nguyện hôn hắn đâu. Chỉ mỗi khi nàng ngã bệnh mới ngoan ngoãn ở cạnh hắn thế này. Cũng may hôm qua ân vệ đến thông báo cho hắn biết tình trạng của nàng, hắn vội vàng phân phó mọi chuyện ổn thỏa lập tức trở về, không thì nàng đã sốt đến mê mang rồi.

Cẩm Giai Hạo nắm tay nàng, dịu dàng vuốt ve, ánh mắt sâu hun hút lại nhu hoà hơn hẳn. Hắn nhào người đặt nụ hôn nhẹ lên cánh môi nàng như chuồn chuồn lướt nước.

“Tiểu Tiệp, đợi nàng tỉnh lại vì phu nhất định sẽ không chịu thiệt thòi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: 16: Lễ Vật

Khi La Khả Tiếp tỉnh dậy đã là cuối giờ Dậu (7h tối). Gần đây số lần ngã bệnh ngày một nhiều, thân thể lại không vận động bao nhiêu dẫn đến sức chịu đựng của nàng kém hẳn lúc trước. Toàn thân nàng vô lực, từng cái giờ tay nhấc chân đều nặng nề mệt mỏi.

Nàng hoảng hốt ngồi bật dậy nhìn bầu trời tối đen bên ngoài. Ngày mai đã là đại thọ bảy mươi của nội tổ phụ, mà nàng giờ phút này còn nằm đây. Trời sụp tối như vậy tìm đâu cho ra lễ vật chứ?

La Khả Tiếp đưa tay nâng trán phiền muộn. Nội tổ phụ vốn không thích mấy thứ bách thọ đồ, tượng quan âm gì đấy, nàng cũng không muốn tùy tiện mua đại thứ đồ trần châu ngọc hiếm có mà tặng cho ông. Những thứ đó trong mắt ông chẳng khác nào rác rưởi.

Nàng hoàn toàn hiểu, tính cách của nàng đều do ông dưỡng thành, nàng làm sao không biết ông muốn cái gì, cần cái gì chứ. Vốn định xuất phủ một chuyến đến hoàng cung tìm lại bộ Hoàng Kim Giáp dâng lên mừng đại thọ nội tổ phụ, nhưng bây giờ xem như hỏng rồi.

La Khả Tiếp thở dài, co người lại lui vào một góc, đôi mắt nhìn xa xăm. Cẩm Giai Hạo một thân hoa phục bước vào bất gặp dáng vẻ này của nàng liền hiểu ra suy nghĩ trong lòng nàng. Mỗi lần La Khả Tiếp gặp bế tắc đều ngồi co mình lại, vẻ mặt mờ mịt lại có phần đáng thương. Chỉ cần nhìn thấy nàng thế này, tâm Cẩm Giai Hạo không nhịn được khó chịu ngứa ngáy, hận không thể đem mọi thứ trong thiên hạ nhét vào tay nàng.

Hắn đặt chén thuốc vừa sắc xong lên bàn, từng bước tiến lại gần La Khả Tiếp, lo lắng hỏi:

”Nàng sao vậy?”

Mi mắt La Khả Tiếp khẽ động, nàng quay sang nhìn Cẩm Giai Hạo:

”Ngày mai đã là đại thọ của nội tổ phụ nhưng ta lại chưa kịp chuẩn bị lễ vật.”

Nghe nàng nói hắn nhin không được cong môi lên cười. Hắn còn tưởng là chuyện gì kinh thiên động địa lắm. Lại nhìn vẻ mặt ủ dột của nàng, hắn đột nhiên nổi lên hắc tâm muốn chọc ghẹo. Vậy là Cẩm Giai Hạo nhàn nhạt cười, từng bước tiến đến ngồi xuống bên cạnh La Khả Tiếp, bày ra bộ mặt nghiêm túc:

”Nàng chinh chiến ba năm liền nội tổ phụ đã lo lắng bao nhiêu, bây giờ cả lễ vật cho ông ấy nàng cũng quên mất, ta thật muốn đau lòng giúp nội tổ phụ.”

Cẩm Giai Hạo vừa dứt lời đã thấy sắc mặt La Khả Tiếp tái xanh, nàng lập tức đứng bật dậy, run rẩy nói:

”Đề... đề ta vào cung.”

Nếu nàng vào cung lúc này Hạ Chính Nghiên vẫn còn ở Ngự Thư phòng, nàng nhất định phải thuyết phục hắn bạn cho nàng Hoàng Kim Giáp. Chỉ còn cách đó thôi.

”Đợi đã.” Cẩm Giai Hạo vươn tay kéo La Khả Tiếp lại, trong lòng thầm mắng bản thân cả trăm lần. Hắn thề rằng không bao giờ đùa giỡn quá đà thế này.

”Chàng đề ta đi đi!” La Khả Tiếp hất tay Cẩm Giai Hạo ra, vẻ mặt nàng vô cùng khó coi, hệt như đứa trẻ bị bỏ rơi giữa hồng trần đầy cạm bẫy.

Cẩm Giai Hạo chấn động tâm can, lần đầu tiên hắn bất gặp biểu cảm lạnh lùng trên gương mặt nàng, dáng vẻ hoang mang lo sợ đó chính là vẻ mặt hắn không muốn thấy nhất. Không ngờ trong lúc vô tình đã chạm vào giới hạn của nàng.

Cẩm Giai Hạo nhíu mi, dùng sức kéo La Khả Tiếp vào lòng, dịu dàng an ủi:

”Đừng lo Tiểu Tiếp, vi phu chỉ đùa một chút thôi. Hoàng Kim Giáp vi phu đã giúp nàng chuẩn bị chu toàn rồi. Không cần phải lo, nội tổ phụ vẫn thương nàng nhất, chẳng có nữ tử nào có thể so với nàng, có biết không?”

La Khả Tiếp bị hắn ôm vào lòng, mùi hương nhàn nhạt trên người hắn giúp tâm tình nàng vui bớt căng thẳng. Nàng thở đều vài hơi, ngẩng mặt lên hỏi:

”Thật sao?”

”Vi phu đã từng gạt nàng chưa?”

Cẩm Giai Hạo cười sùng nịnh, vòng tay siết chặt nàng trong lòng như ôm con mèo nhỏ. Hắn biết nàng sợ hãi điều gì. Hắn chỉ hận không thể một đao trừ cả La gia, nhưng đó là nơi có phụ thân của nàng, có mẫu thân của nàng, có muội muội tốt của nàng, hơn nữa còn có cả La Hoàng, nàng nhất định sẽ bảo vệ bọn họ. Dù La gia bỏ rơi La Khả Tiếp nhưng nàng nhất định không bỏ La gia.

La Khả Tiếp nằm trong lòng Cẩm Giai Hạo, các đầu ngón tay vừa rồi lạnh cứng đến run rẩy bây giờ đã ấm hơn đôi chút. Nàng cắn nhẹ môi, im lặng lắc đầu. Phải từ thuở ấu thơ đến nay phạm là việc Cẩm Giai Hạo đã hứa nhất định sẽ thực hiện, hắn chưa bao giờ thất hứa, càng chưa một lần lừa dối nàng. Dù về ngoài hắn tà mị, không đứng đắn, bất cần mọi thứ nhưng lại là một người vô cùng nghiêm túc, càng không cần bàn về thực lực. Các chủ Bạch Nhặt Các khi nào đến lượt kẻ ngu ngốc, vô dụng đảm nhiệm?

La Khả Tiệp nghĩ một hồi, tâm tình quả nhiên khá lên đôi chút. Đến khi tâm trí thanh tỉnh năng ngay lập tức nhận ra bản thân bị nam tử yêu nghiệt này đùa bỡn. Nàng nhin không được néo một cái vào eo hắn, nghiêng răng nghiêng lợi:

”Chàng được lắm, còn dám trêu chọc ta! Đáng giận!”

”Đâu!” Cẩm Giai Hạo nhú mày, chép miệng suýt xoa “Hộ quốc phu nhân, người muốn mưu sát phu quân sao?”

La Khả Tiệp hừ một tiếng nhìn hắn lại ngả ngón bày ra dáng vẻ vô lại:

”Bôn phu nhân có ba phu quân, thiếu một người cũng không cô tịch đâu.”

Nụ cười thiếu đứng đắn của Cẩm Giai Hạo tắt ngúm, gương mặt trầm xuống. Hắn đưa tay nâng cằm La Khả Tiệp, nhú mày gần giọng:

”Nàng tốt nhất không nên chọc đến sự ghen tị của ta.”

Hắn không thể không hận bản thân chậm một bước, càng không thể bỏ qua cho bản thân khi chỉ đứng trơ ra đó nhìn Hạ Chính Nghiến nhét thêm tiểu tử đàn kia vào phủ. Nhưng mọi chuyện giờ đã thành, hắn nhận ra đây mắt nàng đối với Mộ Viễn Kỳ hay An Hành đều có yêu thương quyến luyến.

Nhưng còn hắn thì sao? Cẩm Giai Hạo càng nghĩ sắc mặt càng khó coi. Hắn bất giác siết chặt vòng tay đặt trên thắt lưng La Khả Tiệp. Nàng phát hiện về mặt phiên muộn của hắn liền không nhịn được áp tay lên gò má Cẩm Giai Hạo, nhẹ giọng nói:

”Ta cũng chỉ đùa thôi, chúng ta huê có được không?”

Cẩm Giai Hạo cúi xuống nhìn nàng bày ra dáng vẻ lấy lòng, bực tức có như hóa điểm cũng bị một gáo nước đập tắt. Chân mày hắn giãn ra, rõ ràng đã hoà hoãn phần nào. Nhưng gương mặt vẫn nghiêm nghị như cũ, trầm giọng nhếch môi cười nhạt:

”Chuyện hôm nay xem như bỏ qua. Nhưng ta muốn đòi lại công đạo.”

”Chàng muốn thế nào?” La Khả Tiệp nhướn mi, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, hắn không giận là tốt rồi.

”Đừng nói nàng không biết bản thân vì sao ngã bệnh.” Cẩm Giai Hạo nói “Thân thể nàng do ta chăm sóc, cuối cùng cứ dăm ba bữa lại đổ bệnh, nàng nghĩ xem nên chịu trách nhiệm với công sức của ta thế nào?”

Cẩm Giai Hạo nhắc lại chuyện hôm trước khiến La Khả Tiệp xấu hổ, vành tai bất chợt đỏ ửng, chột dạ cúi thấp đầu. Hắn đợi mãi không thấy nàng trả lời, vạt áo hắn bị nàng nắm trong tay vô đến nhăn nhúm, nàng lại không nói một lời nào. Cẩm Giai Hạo tức giận cúi xuống hung hăng cắn vào cổ La Khả Tiệp.

Nàng hoảng hồn nhảy dựng lên nhưng đã bị vòng tay hắn khoá trụ. Nàng bối rối đặt tay lên vòng ngực rắn chắc đẩy hắn ra:

”Giai Hạo...đừng...”

Nhưng sức lực nàng làm sao có thể độ lại Cẩm Giai Hạo. Hắn dường như không quan tâm nàng phản kháng thế nào, tay chỉ cần dùng lực một chút đã vững vàng giữ nàng trong lòng, ngoan ngoan. Hắn cắn một cái trên chiếc cổ trắng ngần của nàng, sau đó ra sức mút, để lại đường đọt ấn ký đỏ hồng rải rác như hoa mai trên nền tuyết trắng.

Cẩm Giai Hạo rời khỏi hõm vai của La Khả Tiệp, chiếc lưỡi tình quái đùa nghịch vành tai nàng. La Khả Tiệp rùng mình, tóc tơ dựng thẳng lên. Cẩm Giai Hạo bật cười khanh khách khoái chí. Hắn di chuyển sang bờ môi nhọt mầu vì cơn sốt trên miên của nàng, tỷ mỉ gặm cắn.

”Đừng...Giai Hạo...ta đang bệnh...sẽ...sẽ lấy cho chàng...” La Khả Tiệp tóm lấy vài khoảnh khắc hít thở để cố gắng ngăn cản hắn.

”Ta rất khoẻ.” Cẩm Giai Hạo chỉ cười nhạt, không hề có ý định dừng lại.

Miệng môi ngon đã dâng lên miệng, hắn làm sao buông bỏ dễ dàng như vậy. La Khả Tiệp phản kháng không thành, toàn thân mệt mỏi chỉ có thể mặc hắn bày bố, đôi lúc đón ý nói đùa cùng hắn môi lưỡi trên miên.

Cẩm Giai Hạo thấy nàng đáp trả liền phấn khích như nhận được lời cổ vũ nồng nhiệt. Hắn hôn mê say, dịu dàng, từng chút một rút cạn linh hồn nàng, không còn cảm giác dòn dập bá đạo như lúc đầu.

Một hồi sau quần áo trên người nàng đã bị hắn gầy vò tán loạn. Bờ vai thon gầy trắng nõn lộ ra, kết hợp với xiêm y đỏ thắm càng tạo cảm giác hút hồn người. Đây mắt Cẩm Giai Hạo nhìn nàng sâu thêm một tầng. Hắn phát hiện nàng vô thức run rẩy vì lạnh liền buông nàng ra, kéo xiêm y La Khả Tiệp lại ngay ngắn. Nàng hắt hơi một đợt, đầu lại nhói đau.

Cẩm Giai Hạo âm thầm kiểm điểm bản thân sa đà quá mức, nhất thời quên mất thân thể nàng rất yếu, màn đêm vừa buông xuống gió trời lại lạnh như vậy. Chẳng trách nàng chịu không nổi. Cẩm Giai Hạo nhẹ nhàng ôm La Khả Tiệp lên tiến đến bàn gỗ đặt trong phòng ngồi xuống rồi để nàng ngồi trên đùi mình.

Hắn đưa tay chạm vào chén sứ, xác định rõ độ ấm trong chén vừa đủ liền nâng lên mức một muỗng kề bên môi nàng.

”Nào, vì phu giúp nàng uống thuốc.”

La Khả Tiệp ngoan ngoãn gật đầu, hé miệng uống vào ngụm thuốc đắng. Trên cổ vẫn còn cảm giác đau rát, nàng thật không dám chọc vị nhị phu quân này. Thật chẳng dám tưởng tượng lúc hẳn thực sự bức tức sẽ có dáng vẻ thế nào, thủ đoạn cao tay thế nào. Nhưng nàng chắc chắn hẳn sẽ không xuống tay với nàng. La Khả Tiệp âm thầm cảm thấy ngọt ngào, hai tay vòng qua thắt lưng Cẩm Giai Hạo siết thật chặt.

Cẩm Giai Hạo dứt cho nàng muỗng thuốc cuối cùng liền thấy nàng cọ qua cọ lại trong ngực hẳn. Nghĩ nàng không chịu được vị thuốc, hẳn đặt cái chén rồng lên bàn lo lắng hỏi:

”Thuốc đắng lắm sao?”

La Khả Tiệp cười trộm nhưng cũng gật đầu. Cẩm Giai Hạo lấy ra một gói giấy, bên trong đựng mức quả, sùng nịnh nói:

”Ta giúp nàng ăn, sẽ không thấy đắng nữa.”

Dứt lời hẳn ngậm một viên mứt quả, nâng cằm La Khả Tiệp lên. Bờ môi nhẹ nhàng chạm vào nhau, dần dần Cẩm Giai Hạo càng dùng sức công thành phá đất tách hàm răng nàng ra, đầu lưỡi linh hoạt đẩy viên mức quả vào trong. La Khả Tiệp chưa kịp cảm nhận vị mức quả chua ngọt thế nào đã phải nuốt xuống. Cổ họng có chút nghẹn nghẹn.

Cẩm Giai Hạo rời khỏi môi La Khả Tiệp, nhanh chóng rót một chén nước kê bên miệng nàng, giúp nàng nuốt trôi viên mức quả. La Khả Tiệp thở ra từng đợt, chậm rãi uống nước. Vị đắng của thuốc đã bị Cẩm Giai Hạo cuốn đi phân nửa. Hắn nhìn nàng uống nước, bàn tay nhẹ nhàng vuốt về gò má ửng đỏ của nàng.

Đến khi nàng uống cạn bát nước hẳn mới dịu giọng nói:

”Nàng ngủ một chút đi. Sáng mai chúng ta cùng nhau về La gia mừng đại thọ của nội tổ phụ.”

La Khả Tiệp chớp mắt vài lần, hàng mi nặng trĩu nặng trĩu như bị thứ ma lực nào đó kéo xuống. Cẩm Giai Hạo nhip nhàng vỗ nhẹ vào vai nàng. Đến khi xác định La Khả Tiệp đã ngủ say, hắn ôm nàng đặt lên giường, cẩn thận đắp chăn cho nàng.

Đáy mắt hắn nhìn nàng vẫn ngập tràn yêu thương như vậy. Đột nhiên bên ngoài xuất hiện một hắc y nhân vô thanh vô sắc đứng cạnh cửa lớn.

”Dực Vương đợi.” Gã kia nói nhanh.

Đôi mắt Cẩm Giai Hạo khôi phục lãnh ý. Hắn quay lưng rời đi, nhẹ nhàng khép cửa lại, chỉ một cái nhón chân vận khinh công chớp mắt đã biến mất giữa đêm đen tịch mịch.

An Hành phát hiện Cẩm Giai Hạo đã rời đi liền phấn khích ôm lò sưởi chạy vào phòng La Khả Tiệp. Y cẩn thận nhón chân lên, tránh gây ra tiếng động đánh thức nàng.

Không khí đã lạnh hẳn, An Hành đặt lò sưởi dưới gầm giường La Khả Tiệp, sau đó đứng một bên ngây ngốc nhìn nàng. Y vốn dĩ đã nhận phạt xong từ rất lâu nhưng Cẩm Giai Hạo lại ngăn cản không cho y đến gần La Khả Tiệp. Về mặt hắn đáng sợ như vậy, y không còn cách nào khác đành núp một bên đợi.

Cũng may hắn đã đi rồi. Nhưng La Khả Tiệp vẫn còn ngủ. An Hành nắm bàn tay thấm hơi lạnh của nàng ủ vào tay mình sưởi ấm.

”Tiệp Tiệp sớm khỏe lại nha!”

An Hành nhẹ giọng thì thầm. Y nhìn nàng ngủ, tầm mắt dời xuống bờ môi phồng hồng. Y nhìn qua ngó lại vài lần mới nhào người đến đặt nụ hôn nhẹ lên môi La Khả Tiệp.

Vẫn cảm giác ngọt ngào khiến người khác quyến luyến như vậy. Y chậm rãi rời khỏi môi nàng, một bộ dáng thỏa mãn ôm mặt chạy đi.

Gió đêm xuyên qua tán cây kêu xào xạc. La Khả Tiệp ngủ một giấc thật sâu. Nàng mơ hồ mơ thấy mẫu thân nhìn nàng bằng ánh mắt oán giận, đau khổ của bà hẳn sâu trong tâm trí nàng.

”Tại ngươi! Nếu ngươi không phải là một nữ tử ta đã không phải chịu khuất nhục này!”

La Khả Tiệp giật mình tỉnh dậy. Mồ hôi thấm ướt vầng trán mặt môi. Nàng cố gắng điều chỉnh nhịp thở, đôi mắt hắn lên vài vệt tơ máu căng thẳng.

Nàng ngẩng mặt nhìn màn đêm bên kia cửa sổ. Nàng cảm thấy mình cần phải tán bộ một lúc, nằm trên giường mãi thân thể mỗi một lại rãnh rồi suy nghĩ những chuyện dĩ vãng.

Vợ vội tấm áo khoác lông choàng lên người, La Khả Tiệp đẩy cửa bước ra ngoài. Đêm, thật tịch mịch, nàng chỉ nghe văng vẳng đâu đó khúc nhạc của loài côn trùng nào đấy. Vầng trăng trên nền trời chỉ còn là vệt sáng nhạt nhòa.

Nàng nâng mắt nhìn trăng, bên tai lắng nghe tiếng lá cây xào xạc, tâm trí lại bay tận phương trời nào. Nàng lại mơ thấy mẫu thân, bà ấy vẫn như cũ, vẫn nhìn nàng bằng ánh mắt hẳn học, cho đến bây giờ trong mắt bà ấy nàng chỉ là con của một di nương nào đó sinh ra. Trong mắt bà, trong tim bà vĩnh viễn

chỉ có hai hài tử, đó là La Bửu Diệp và La Thủy Khê.

Hoàn toàn không có chỗ cho nàng.

La Khả Tiệp nhí nhếch môi cười chua xót. Bây giờ dù nàng leo lên được vị trí Hộ quốc phu nhân thì thế nào? Bọn họ hoàn toàn còn chẳng muốn nhìn mặt nàng. Nếu bọn họ để tâm tới nàng dù chỉ một chút thì người đến đưa bái thiếp nhất định là mẫu thân nàng, hay chí ít là La Bửu Diệp hay La Thủy Khê, chứ không phải người phụ nữ đánh đá không hiểu chuyện như Chu thị và con gái bà ta.

Nàng dám chắc nếu nội tổ phụ không làm khó, mẫu tử Chu thị chắc gì đã đến đây thông báo một chút nào về đại thọ của ông.

Nụ cười trên đôi môi La Khả Tiệp bất tri bất giác ảm đạm nhạt nhòa. Đấy mắt sâu hun hút phản chiếu ánh trăng mờ mịt trên cao. Nghĩ đến hai mươi mấy năm đã trôi qua, nàng ôm bao nhiêu ủy khuất nhưng chẳng biết tìm ai để đòi lại công đạo. Giờ đây ở La gia chỉ còn nội tổ phụ để tâm đến nàng, vì vậy nàng lo sợ nếu một ngày nào đó cả ông ấy cũng ghét bỏ nàng thì nàng phải thế nào đây? Tìm đâu cho ra người thân ruột thịt đứng nghĩa.

La Khả Tiệp siết chặt bàn tay, các khớp tay trắng bệch. Đột nhiên bên tai nàng vang lên tiếng vẩy nước kỳ lạ. Nàng tò mò rẽ đám cây đi sang. Dưới ánh sáng mặt trăng nhạt nhòa mờ ảo, bạch y gầy gò lại càng tôn lên nét thanh tao mỹ lệ. La Khả Tiệp nhìn chàng ngồi cạnh bờ hồ, hai tay cọ rửa vô cùng khả nghi liền gọi một tiếng:

”Viễn Kỳ.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: 17: Biểu Muội Đeo Duy Mạo

Mộ Viễn Kỳ giật mình đứng phắt dậy, ánh mắt bối rối không dám nhìn thẳng vào La Khả Tiệp.

”Khả...Khả Tiệp. Sao khuya thế này rồi nàng còn ở đây?”

Chân mày La Khả Tiệp hơi nhíu lên. Ánh mắt nàng di chuyển xuống đôi tay ướt nước của Mộ Viễn Kỳ. Chàng chợt dạ giấu tay ra phía sau lưng. Hành động của chàng càng khiến nàng nghi ngờ sâu thêm, chàng chắc chắn đang giấu giếm chuyện gì đó. Nàng cười lạnh, đẩy mắt trầm xuống:

”Có vẻ như hai ngày không chạm mặt nhau chàng cũng không muốn thấy ta nữa. Cũng được, ta liền trở về vậy.”

Nàng vừa dứt lời liền quay lưng đi. Mộ Viễn Kỳ mắt thấy nàng vô tình cất bước liền tiến lên phía trước kéo nàng vào lòng.

”Đừng đi!” Chàng nhẹ giọng nỉ non “Nàng giận ta lâu như vậy ta thật sự thống khổ.”

La Khả Tiệp rơi vào vòng tay quen thuộc, vô thức nín lấy vạt áo chàng, tìm kiếm hương thơm thanh mát dịu dàng phảng phất trong tâm trí. Nhưng hỗn hợp hương liệu chồng lên nhau nhất thời khiến khứu giác nàng tê liệt. La Khả Tiệp kéo bàn tay chàng lên xem. Nàng hoảng hốt:

”Sao lại thế này?”

Bàn tay bạch ngọc trắng nõn đã phồng rộp đầy những bóng nước, mẩn đỏ, dường như là vết bỏng lại có vẻ như làm việc quá sức. La Khả Tiệp nhìn thấy mà nhin không được đau lòng.

”Không sao.” Mộ Viễn Kỳ rút tay lại “Chỉ là vết thương nhỏ thôi.”

”Chàng có biết chàng như thế này càng khiến ta tức giận không?” La Khả Tiệp nhìn thấy thái độ thản nhiên của chàng liền nhin không được quát lớn.

Giận nhau dễ chịu lắm sao? Làm tổn thương bản thân thoải mái như vậy sao? Tại sao hai ngày qua cả tìm nàng giải thích một chút cũng không làm? Nàng thật sự chỉ muốn đánh cho chàng một trận nhưng cuối cùng vẫn không thể xuống tay, chỉ có thể trừng mắt tức giận.

”Nàng đừng giận. Ta thật sự không cố ý, ngày hôm đó, ta...chỉ là...” Mộ Viễn Kỳ ngập ngừng, lần đầu tiên chàng thấy nàng tức giận, tâm trí vì vậy mà khản trương, không biết phải giải thích ra sao.

”Thế nào?”

”Ta chỉ là không biết cách mắng người nên ta nghĩ để Giai Hạo ra mặt sẽ tốt hơn.”

La Khả Tiệp ngẩn ra hồi lâu. Nàng đã từng nghĩ ra vô số lý do cho hành động của chàng, cái nào cũng hợp tình hợp lý, cái nào cũng cho thấy nàng trẻ con đáng giận nhưng khi chính tai nghe lý do thật sự nàng không khỏi dờ người. Chẳng biết nên khóc hay cười đây.

”Ta nghĩ nếu ta lần nữa ra mặt mọi chuyện càng tệ thêm. Dù gì bọn họ cũng là người của La gia, là họ hàng của nàng, ta không thể gọi người đuổi đi. Không bằng để Giai Hạo xuống tay mạnh một lần, hù dọa cũng được, răn đe cũng được, bọn họ sẽ bỏ cuộc thôi.” Mộ Viễn Kỳ ngừng một chút mới tiếp lời, cặp mắt vẫn nhìn chăm chăm La Khả Tiệp “Nào ngờ lại khiến nàng tức giận như vậy.”

La Khả Tiệp nhú mi, đưa tay đánh một cái lên vai Mộ Viễn Kỳ:

”Chàng là đồ ngốc! Họ hàng cái gì chứ? Thích thì mắng vài tiếng, không thích thì đuổi đi, bọn họ so với chàng quan trọng hơn sao? Chàng quản phủ lâu như vậy chỉ biết khách khí với bọn họ, để đào hoa nở ngoài đường rồi bỏ chạy. Có đáng giận không?”

”Đáng giận. Đáng giận.”

Mộ Viễn Kỳ thấy La Khả Tiệp giáo huấn đến hăng say liền sùng nịnh cười hi hi. Chàng cúi đầu xuống tựa vào trán nàng, cọ qua cọ lại nỉ non:

”Nàng giận ta hai ngày rồi, vì phu biết lỗi rồi. Phu nhân độ lượng tha thứ cho ta đi.”

”Không được.” La Khả Tiệp lắc đầu “Chàng trước hết cùng ta đến phòng Tiểu Hành bôi thuốc đã.”

”Có thể cho ta hôn một cái không?” Mộ Viễn Kỳ bày ra vẻ mặt đáng thương nói “Khả Tiệp, vì phu không ăn gì hai ngày rồi.”

La Khả Tiệp nâng hai tay vỗ nhẹ vào mặt chàng, giọng điệu đã không còn vô tình lạnh băng, chỉ có ôn nhu săn sóc:

”Không được. Viễn Kỳ, nghe lời ta trước hết đến chỗ An Hành xem vết thương, được không?”

”Được, đều nghe theo nàng.”

Mộ Viễn Kỳ biết nhất thời không thể tháo bỏ lệnh cấm liền gật đầu thuận theo La Khả Tiệp, đồng thời nhân lúc nàng không để ý trộm hôn một cái bên má nàng. La Khả Tiệp bĩu môi, dờ khóc dờ cười kéo chàng đi về>Noãn Các của An Hành.

”Tiểu Hành. Chàng còn thức không?” La Khả Tiệp gõ cửa gọi.

Nàng nghe hàng loạt âm thanh bịch bịch khó hiểu bên trong, liền sau đó An Hành mở cửa ra, hào hứng reo lên:

”Tiệp Tiệp! A còn có lão đại nữa.”

Y liếc mắt nhìn Mộ Viễn Kỳ đứng cạnh La Khả Tiệp, hai người còn nắm tay rất thân mật. An Hành không khỏi có chút thất vọng, nhưng rất nhanh đã bày ra vẻ mặt tươi cười nói:

”Tiệp Tiệp, lão đại nhanh vào trong đi!”

”Ừ.” La Khả Tiệp gật đầu kéo Mộ Viễn Kỳ vào trong, vừa đi nàng vừa nói với An Hành “Tiểu Hành giúp Tiệp Tiệp xem vết thương cho Viễn Kỳ nhé?”

”Xem vết thương? Lão đại bị thương sao? Tiểu Tiệp có sao không?”

An Hành hoảng hốt chạy vòng quanh La Khả Tiệp xem trên xem dưới kiểm tra khắp người nàng. La Khả Tiệp bật cười khúc khích xoa đầu y:

”Không sao, chỉ có Viễn Kỳ bị thương thôi, Tiệp Tiệp không sao hết.”

”Vậy đợi Tiểu Hành một chút, Tiểu Hành lấy được. Lão đại đợi nhé!”

An Hành thở phào nhẹ nhõm, vội vàng chạy vào gian nhà sau là ra một cái rương thật lớn. Mộ Viễn Kỳ nhú mi nhìn ám lỏ tỏa hương thơm dịu nhẹ trong phòng, bàn tay chàng dưới lớp y phục vô thanh vô sắc phóng một viên đan dược vào trong. Vô cùng chính xác không lệch một ly, cả La Khả Tiệp cũng không phát hiện ra hành động của chàng.

Chàng thần nhiên ngồi xuống bàn, đưa tay cho An Hành xem vết thương. La Khả Tiệp ngã người trên giường la hán bên cạnh quan sát bọn họ. An Hành nhìn nhìn ngó ngó một lúc mới nâng mắt tò mò hỏi Mộ Viễn Kỳ:

”Lão đại, người lại trốn trong phòng luyện hương liệu phải không?”

La Khả Tiệp nghe An Hành nói chữ “lại” thì không khỏi thắc mắc, liền lập tức hỏi:

”Viễn Kỳ lúc trước hay điều chế hương liệu sao?”

”Đúng vậy. Lúc trước mỗi khi Tiệp Tiệp không có ở nhà lão đại thường xuyên điều chế hương liệu, đều nói sẽ tặng cho Tiệp Tiệp nhưng lại không tặng, kết quả hương liệu đều hỏng. Rất lãng phí.” An Hành nói một tràng lên án hành động của Mộ Viễn Kỳ. (Cá nhân tác giả thấy khúc này như Tiểu Hành đang nói giáo cho giặc thì đúng hơn. *Khừa khừa*)

”Người đừng nói bậy.” Mộ Viễn Kỳ chau mày nắn An Hành rồi quay sang La Khả Tiệp giải thích “Ta không có cơ hội đưa cho nàng, với lại số hương liệu lúc trước đều có hư hại nên...”

Mộ Viễn Kỳ ngập ngừng, dảng vẽ bối rối chẳng biết dùng câu từ nào để nói tiếp. La Khả Tiệp nhìn chàng, trong lòng dâng trào dòng nước ảm. Hoá ra tay nghề làm hương liệu của chàng không phải tự nhiên mà có, tất cả đều trải qua quá trình mài mò từng ngày để hình thành. Toàn bộ đều vì nàng.

”Ta biết rồi. Phu quân, sau này có bao nhiêu hương liệu toàn bộ đều mang qua cho ta, có được không?” La Khả Tiệp mỉm cười, nàng thấy hai ngày qua gần chàng quả nhiên thật khổ cực.

Mộ Viễn Kỳ thấy nàng cười tâm tình liền tốt lên. Chàng dịu giọng, vui vẻ nói : “Được.”

An Hành bên kia nhìn bọn họ ta một câu người một câu liền bĩu môi, tròn mắt xen lời:

”Hình như vết thương lần này của lão đại có chút kì lạ.”

”Vậy sao?” La Khả Tiệp nhướn mày hỏi.

”Đúng vậy, lúc trước cùng lắm là vết cắt hay vết thương do bị bỏng thôi, lần này còn nổi cả mẩn đỏ. Lão đại, người đụng phải độc được sao? Thứ có mùi phấn hoa ấy?” An Hành đồng dạng nói.

Mộ Viễn Kỳ nhíu mi, tiểu tử An Hành bắt đầu học Cẩm Giai Hạo tặc xấu ghen tuông rồi. Chàng nhìn y thân nhiên đưa mình vào bẫy mà vẫn giữ bộ mặt ngây ngô như vậy, liền bình tĩnh âm thầm nhận chiến thư của tiểu tử này. Chàng chỉ cười, nụ cười nhạt không bao hàm chút ý vị cao thâm nào, chậm rãi giải thích:

”Gần đây ta đột nhiên nhớ ra công thức luyện hương bí truyền của Yên Đan lão sĩ nên mới thử nghiệm một chút. Kết quả xảy ra nhiều sai sót, ta cũng không lường được.”

”Chàng có gặp qua sư phụ của ta sao?”

La Khả Tiệp ngạc nhiên. Sư phụ của nàng được người đời ca tụng là Yên Đan lão sĩ thiên kiều bá mị, danh chấn thiên hạ, tiếng lành truyền xa khiến không ít nữ tử ghen tị. Nàng từ lúc vào cung đã không gặp lại sư phụ, người dường như không có hảo cảm với cung cấm nên lặng lẽ rời đi. Về sau nàng chinh chiến ngoài biên cương, được biết lão già Hoa Vương vẫn đang tìm kiếm sư phụ của nàng nhưng không có tin tức.

Không biết bà ấy hiện đang tiêu diêu nơi nào?

”Lúc ta còn nhỏ đã gặp qua bà ấy. Ba năm trước khi nàng xuất chinh bà ấy có đến cùng dân chúng đưa tiễn nàng, sau lại đến La phủ khuyên bọn ta kiên nhẫn chờ đợi nàng.” Mộ Viễn Kỳ đáp. Chàng biết lão bà kia quan trọng với nàng thế nào, thậm chí bà ấy còn yêu thương nàng hơn cả mẫu thân sinh của nàng nữa.

”Người có nói gì nữa không?”

”Người nói hùng ưng bay mãi cũng sẽ mỏi mệt, hướng chi loài chim nhỏ lạc đường mất hướng. Chỉ cần tâm bình như đại thụ, kiên nhẫn như đại thụ, sẽ có ngày đợi được hoàng tước trở về xây tổ trú.”

Mộ Viễn Kỳ thuật lại lời nói của Yên Đan lão sĩ, lúc nghe được lời này của bà, đừng nói đến Cẩm Giai Hạo hay An Hành mà ngay cả chàng cũng không hiểu hết ẩn ý của bà.

Nhưng bây giờ chàng đã tỏ tường. Nàng chính là loài chim nhỏ cố gắng khoắc bên mình tấm áo giáp hoá thành hùng ưng kiêu hãnh, dù vậy nàng vẫn cần nơi nương tựa chở che. Việc bọn hán cần làm chính là nhẫn, chính là yêu, và đợi chờ nàng. Cuối cùng đã đợi được ngày nàng xem nơi đây là nhà, là mái ấm.

Hoàng tước cũng có một chữ “hoàng” để kiêu ngạo, cũng cao quý đầy thôi.

”Thật tốt.”

La Khả Tiệp nghe chàng nói dứt lời liền rơi đầy mặt, chỉ có thể thốt lên hai từ. Nàng nâng tay áo che đi gương mặt yếu mềm sướt mướt. Hoá ra sư phụ biết tất cả, sư phụ vì nàng khuyên bọn họ đợi nhưng một kiếp trước lại không nhận ra. Cuối cùng để bọn họ đợi rồi lại đợi, ba năm rồi hai mươi năm, đến lúc này nàng mới thật sự nhận ra, mới thật sự thức tỉnh.

Quả nhiên nàng sống qua một đời tự thấy không thể nào vượt qua bà. Nữ tử ấy đã dệt nên trang huyền thoại hào hoa trong lục quốc, trở thành truyền thuyết ngàn năm có một.

Thật sự rất muốn gặp lại bà ấy một lần, sau đó ôm lấy bà khóc nức một trận thật sảng khoái như thời ấu thơ ấy.

Nước mắt thấm vào gò má nàng, lần nữa đẩy lên cơn buồn ngủ trong nàng. Nàng vô thức ngã lưng trên giường la hán chìm vào giấc ngủ. An Hành chăm chú bồi được cho Mộ Viễn Kỳ đột nhiên không nghe thấy La Khả Tiệp nói gì nên thấy lạ. Y ngẩng mặt lên thấy nàng ngủ say mất, đẩy mắt qua liền nhận được dấu hiệu im lặng của Mộ Viễn Kỳ.

Chàng lấy ra lọ sứ trắng trong tay áo đưa cho An Hành, nhỏ giọng nói:

”Người mang cái này đến bôi vào mặt Khả Tiệp đi.”

”Để làm gì?” An Hành nghiên đầu khó hiểu.

”Người biết trên người ta dính độc được, Khả Tiệp hít phải không ít, người mau bôi cho nàng đi.”

Mộ Viễn Kỳ thấy tay, một bộ dáng mất kiên nhẫn. Chẳng thật sự không ngờ rằng lại bị nàng bắt gặp sau khi từ La phủ trở về, càng không ngờ sức kiềm chế của bản thân kém như vậy, vừa nhìn thấy nàng liền nhịn không được cảm giác muốn ôm nàng, yêu thương nàng. Vẫn may chàng mang theo thuốc giải bên người, không gây tổn hại gì đến nàng.

”Vậy Tiểu Hành có cần bôi không?” Y lại hỏi.

”Người không muốn mặt sưng như đầu heo thì bôi lên.” Chàng thần nhiên đáp.

An Hành gật gù ra vẻ đã hiểu, lập tức mang được đến bôi cho La Khả Tiệp. Y còn nhân cơ hội xoa xoa mặt nàng vài lần, thật mềm, thật thích.

”Mà lão đại người chế được để làm gì vậy?” Y đột nhiên nhớ ra thắc mắc trong lòng liền lên tiếng hỏi. Lúc trước lão đại có bao giờ dùng đến độc đầu, cái này chỉ có lão nhị ưa thích thôi.

”Đương nhiên là để trả thù kẻ khiến Khả Tiệp tức giận với ta rồi.”

Mộ Viễn Kỳ nhếch môi cười nhạt, nụ cười gian trá lạnh lẽo nếu La Khả Tiệp nhìn thấy phải dụi mắt vài lần.

An Hành bị nụ cười của chàng dọa sợ liền chăm chú bôi được, không dám hé môi nói lời nào. Mộ Viễn Kỳ nhíu mi nhìn y. Chàng quả nhiên phải đánh giá lại tiểu tử này. Y không hề bị mê được chàng bỏ vào ám lô tác dụng đến. Chứng tỏ tiểu tử này không phải nội lực quá thâm hậu thì cơ thể đã tích tụ quá nhiều độc được khiến cả mê hương cũng ngả mũ chịu thua.

Quả nhiên không thể đánh giá con người qua lớp da bên ngoài.

Mộ Viễn Kỳ nhàn nhạt cười. Gió đêm lùa qua tán cây kêu xào xạc, ánh trăng mờ ảo trôi dạt trên nền trời đen mướt.

Một buổi tối êm đẹp qua đi, ánh nắng đầu ngày chiếu rọi vào phòng. La Khả Tiệp cảm thấy toàn thân nặng trĩu, nhất là phần thắt lưng. Nàng nhẹ nhàng hé mi, thu vào tầm mắt chính là gương mặt ngủ say của An Hành.

Nàng tròn mắt ngạc nhiên, hơi nghiêng đầu sang bên phải liền thấy hàng mi buông nhẹ và gương mặt tuấn lãng của Mộ Viễn Kỳ. Chớp mắt vài cái di chuyển tầm mắt nhìn xuống thắt lưng. Cánh tay Mộ Viễn Kỳ và An Hành đều chế trụ eo nhỏ của nàng. An Hành còn vắt chân qua người nàng bộ dáng vô cùng khoa trương.

La Khả Tiệp dựa vào tình huống trước mắt kết hợp với sự việc tối hôm trước liền rút ra kết luận. Tối qua nàng mệt quá thiếp đi, hai nam nhân không biết xử trí thế nào, hoặc là không ai nhường ai nên trực tiếp mang nàng lên giường, một trái một phải dang tay chế trụ. Ba người cùng nhau nằm trên một chiếc giường ngủ đến tận sáng.

Nàng đảo mắt qua trái ngắm An Hành rồi lại liếc mắt qua phải nhìn Mộ Viễn Kỳ, con tim nhỏ nhún nhảy liên hồi. Ngủ trong tay hai đại mỹ phu tư vị quả nhiên mất hồn, nàng thậm chí còn muốn ngủ nữa.

La Khả Tiệp co mình nép vào vòng tay hai người, định bụng thực hiện ý đồ, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân dồn dập, sau đó là tiếng đập cửa thô bạo vang lên cắt đứt hành động của nàng.

An Hành bị tiếng động đánh thức liền vươn vai một cái, đưa tay dụi mắt vài lần, sau đó chớp chớp đôi mắt ửng hồng đáng yêu mỉm cười với La Khả Tiệp:

”Tiệp Tiệp sáng hảo!”

Trái tim La Khả Tiệp mềm xuống, hoàn toàn bị đánh gục. Nàng mỉm cười đáp trả An Hành, dịu giọng nói:

”Tiểu Hành sáng hảo!”

An Hành cười hi hi thỏa mãn. Mộ Viễn Kỳ cũng bắt đầu động, vòng tay kéo La Khả Tiệp về phía mình, từ phía sau đặt nụ hôn vào gáy nàng, âm giọng có chút khàn đục:

”Khả Tiệp sáng hảo!”

La Khả Tiệp rung mình quay sang nhìn chàng. Bạch y thanh thuần chỉ còn một lớp mỏng manh khoác trên người, đai lưng buộc tùy tiện lỏng lẻo, vạt áo hở rộng để lộ khuôn ngực rắn chắc, ba nghìn tóc đen không có ngọc trầm cổ định liền tùy ý buông xoã trên người. Nhan sắc quá đỗi tuấn mỹ, quá đỗi mê người.

La Khả Tiệp nuốt xuống cổ họng khô khốc, đỏ mặt cúi đầu.

Nàng chưa kịp mở miệng đáp lời chàng cánh cửa phòng đã bị đẩy ra một cách thô bạo. Cẩm Giai Hạo đứng bên ngoài trợn mắt nhìn cảnh tượng bên trong. Bạch hồ nằm sát bên phải La Khả Tiệp chống khuỷu tay để lộ thân hình cùng vẻ mặt câu người. Tiểu tử ngốc nằm bên ngoài quay lưng về phía hắn, tay chân đều bám chặt trên người La Khả Tiệp. Cẩm Giai Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng không ngừng chửi tục. Chết tiệt! Hắn mới vắng nhà một tối mà hai kẻ này đã giương nanh múa vuốt rồi.

Hắn nghiêng răng trèo trẹo, liếc mắt nhìn y phục trên người La Khả Tiệp giống hệt bộ tối qua, trong lòng nhẹ hơn một chút. Vẫn may chưa bước qua bước cuối cùng.

Nhưng hắn không thể nào bỏ qua cho hai kẻ thừa nước đục thả câu kia được.

“Tiểu Tiệp, mặt trời đã lên đến mông rồi, nàng không mau chuẩn bị trở về La gia dự đại thọ sao?”

“Chết! Ta...ta lập tức đi chuẩn bị.”

La Khả Tiệp không nói hai lời liền vội vã bước xuống chạy một đường trở về Tịch Hiên. Cẩm Giai Hạo nghiêng răng chỉ tay vào hai con người bên trong, phát tay áo rồi đi.

“Lão nhị tức giận rồi.”

An Hành nhìn theo Cẩm Giai Hạo nhẹ giọng ca thán, dừng để câu nói của y lờ, trên gương mặt y toàn là thỏa mãn trả được thù. Ai biểu cả ngày hôm qua hắn không cho y đến gần Tiệp Tiệp. Tức chết hắn.

Mộ Viễn Kỳ bước xuống mang hải vào, đưa tay siết chặt lại đai lưng, nâng mắt nhìn An Hành vui sướng khi người gặp họa. Chàng vỗ đầu y, bình thản nói:

“Ngươi cũng mau chóng chuẩn bị đi. Chúng ta cùng nàng trở về La gia.”

“Tiểu Hành biết rồi.”

An Hành gật gật đầu vội vàng bước xuống gọi nha hoàn đến giúp mình chuẩn bị.

Thế là ai về viện ấy, độ một tuần trà sau tất cả tập trung ở nhà gian ăn qua loa buổi sáng đơn giản. Bầu không khí có chút quái dị, nhất là sự im lặng đáng sợ của Cẩm Giai Hạo. Đến khi rời khỏi nhà gian La Khả Tiệp mới thu hết can đảm mở lời:

“Tôi qua không thấy chàng, Bạch Nhật Các có công vụ đột xuất sao?”

“Ừ.” Cẩm Giai Hạo nhàn nhạt đáp, nếu không phải tiểu tử kia một hai triệu gọi vào giữa đêm hắn sẽ rời khỏi nàng sao?

“Nhị phu quân độ lượng tuấn lãng của ta, chàng đừng giận dỗi có được không?” La Khả Tiệp dài giọng mè nheo.

Cẩm Giai Hạo bắt đầu mềm lòng, nghĩ không thể dễ dàng tha thứ cho nàng nên quay mặt sang hướng khác, vờ như không có chuyện gì.

“Ta làm sao dám giận Hộ quốc phu nhân đây. Thiết nghĩ ta cũng không có phúc phần đó.”

“Chàng không được giận dỗi nha. Giận dỗi rất mệt mỏi lại mau già nữa, già sẽ xấu đó nha.” La Khả Tiệp thấy kế hoạch xuống nước năn nỉ có chút công dụng liền bạo gan lần nữa.

“Chẳng lẽ đến khi ta già đi, dung mạo xấu xí nàng lập tức bỏ ta sao?” Cẩm Giai Hạo nhú mày, ánh mắt nghi hoặc hỏi.

“Sao có thể như vậy được. Đến khi chàng già đi chẳng phải ta cũng trở thành bà lão nhăn nheo còn gì. Nhị phu quân, ta rõ ràng lớn hơn chàng hai tuổi, chàng có thể già nhanh hơn ta sao?” La Khả Tiệp vỗ nhẹ vào gò má Cẩm Giai Hạo như đang cưng chiều đệ đệ, đôi mắt ngập tràn đáng yêu nghịch ngợm, kiêu ngạo.

“Vậy ta cũng trở thành ông lão nhăn nheo đi đứng không nổi rồi.” Mộ Viễn Kỳ đi bên cạnh đột nhiên lên tiếng góp vui. Ai mà không biết La Khả Tiệp lớn hơn Cẩm Giai Hạo hai tuổi còn Mộ Viễn Kỳ lại lớn hơn nàng hai tuổi chứ.

Cẩm Giai Hạo nghe vậy thì bật cười, chỉ tay vào mặt Mộ Viễn Kỳ:

“Đến lúc đó ngươi sẽ trở thành con bạch hồ quái dị, lông tóc trắng, quần áo trắng, ngươi ngồi bên đàn vào mùa đông tuyết rơi sẽ chỉ thấy đàn, chẳng thấy ngươi đâu. Cười chết ta mất!”

Mộ Viễn Kỳ bị hắn đem ra làm trò đùa nhưng không có câu gắt hay cáo trạng, chỉ âm thầm nhẹ nhàng nhổ cọng tóc mai của Cẩm Giai Hạo. Hắn ăn đau nhảy dựng lên, nhìn sang bên cạnh chỉ thấy La Khả Tiệp cười tủm tỉm cất bước, thầm nghĩ chắc tóc vướng vào đầu đó thôi.

An Hành nhìn bọn họ cười sảng khoái cũng chen chân lên hào hứng góp giọng:

“Đến khi đó lão đại và lão nhị sẽ thành ông lão nhăn nheo, chỉ có Tiểu Hành không nhăn nheo, Tiệp Tiệp sẽ yêu Tiểu Hành nhất. Lão đại, lão nhị, hai người mai trở thành ông già nhăn nheo đi!”

La Khả Tiệp dờ khóc dờ cười nhìn An Hành mở to mắt trêu chọc hai người kia, còn nắm tay ngây ngô hỏi rất chân thành nữa. Ai lại không biết năm nay y chỉ vừa mười tám, rõ ràng nhỏ hơn nàng đến tận sáu tuổi. Nghĩ tới điểm này La Khả Tiệp âm thầm cảm thấy tội lỗi, hệt như nàng ủy khuất thiếu gia nhà người ta vậy.

Trong khi La Khả Tiệp mãi mê ca thán thì gương mặt Cẩm Giai Hạo và Mộ Viễn Kỳ đã trầm xuống tận cùng. Hắn hướng chàng gào ầm lên:

”Lão đại người quả nhiên vỗ béo tiểu tử này quá rồi, cả gan của hắn cũng to hơn trước đây.”

Mộ Viễn Kỳ thấy vậy chỉ nhún vai một cái, thản nhiên đáp:

”Người cũng biết ta vừa phục sủng sau hai ngày, những việc xảy ra trước đó ta vô phương can thiệp.”

Nghe Mộ Viễn Kỳ nói rồi lại nhớ đến nguyên nhân La Khả Tiệp bị sốt, Cẩm Giai Hạo lửa bốc toàn thân, hét lớn một trận:

”Tiểu tử kia dám trèo lên đầu bốn công tử. Xem ta thu thập người thế nào!”

”A! Đừng mà!”

Cẩm Giai Hạo đuổi An Hành chạy khắp Hộ quốc phủ, tiếng la thánh thót có nội lực của bọn họ vang vọng toàn bộ khuôn viên. Mộ Viễn Kỳ cúi xuống nhìn La Khả Tiệp cười phi thường vui vẻ. Lúc đầu nàng còn chen vào khuyên can, nhưng về sau nàng thấy chuyện nhìn bọn họ rượt đuổi nhau hoàn toàn rất vui, cũng chẳng có tổn thất gì về tinh thần và thể chất, nên chỉ đứng ngoài xem.

Mộ Viễn Kỳ lấy ra từ trong tay áo chiếc lọ làm bằng lưu ly thất sắc trong suốt (lọ thủy tinh đáy) vô cùng hiếm có, bên trong đựng chất lỏng màu hồng nhạt lạ mắt đưa cho La Khả Tiệp:

”Đây là hương liệu ta điều chế theo hướng dẫn của Yên Đan lão sĩ, không biết nàng có thích không?”

La Khả Tiệp mở nắp lọ đưa lên mũi ngửi thoảng qua. Mùi hương tinh tế dịu nhẹ của hoa đào lại có chút vị tươi mát của sương sớm, dù ngọt nhưng không gắt, thơm nhưng không gây mùi, quả nhiên là thượng phẩm.

”Thật là thơm.”

La Khả Tiệp mỉm cười nói, việc chế tạo hương thơm này sư phụ có nói với nàng nhưng nàng căn bản là không học được. Sư phụ chỉ tiếc rèn sắt không thành đành cầu nhau nàng mãi, vẫn may cuối cùng đã có người kế thừa bà ấy rồi. Đôi mắt La Khả Tiệp nhìn Mộ Viễn Kỳ sáng thêm một tầng. Đường như cứ mỗi lần gặp chàng nàng lại phát hiện ra điều mới lạ ẩn sâu trong con người chàng, tài năng của chàng thật sự không hề kém với dung mạo.

”Để ta giúp nàng thoa lên.” Mộ Viễn Kỳ thấy nàng thích liền vui vẻ đề nghị.

”Được.”

La Khả Tiệp gật nhẹ đầu. Mộ Viễn Kỳ cho một ít hương vào ngón tay thoa lên vành tai La Khả Tiệp, rồi đến cổ tay nàng, khuỷu tay nàng, mỗi nơi một ít. Khi chàng dừng lại khắp người La Khả Tiệp đã tỏa ra mùi hương dịu dàng khác biệt không thể tìm thấy trên người bất kì nữ tử nào. Mộ Viễn Kỳ đặt lọ hương lại đưa cho La Khả Tiệp, từ tốn nói:

”Tặng cho nàng, xem như quà nhận lỗi của vi phu được không?”

La Khả Tiệp thấy chàng bày ra dáng vẻ lấy lòng thì nhăn mũi nghịch ngợm đáp:

”Đương nhiên là không đủ rồi. Chàng có biết giận chàng ta cũng rất mệt mỏi.”

”Được được, trong phòng ta còn rất nhiều hương liệu thế này, mỗi loại một mùi hương, khi hồi phủ toàn bộ đều cho nàng hết.” Mộ Viễn Kỳ phì cười nheo nheo cái mũi của nàng, hai ngày qua chàng lao tâm tổn sức cũng chỉ vì điều này.

”Vậy ta còn có thể suy nghĩ lại.”

”Mong phu nhân rộng lượng hải hà bỏ qua cho vi phu. Vi phu tình nguyện lấy thân bồi nàng.”

”Không đứng đắn.” La Khả Tiệp thẹn thùng đánh nhẹ vào người chàng.

Cả hai sóng bước ra tiền môn đã thấy Cẩm Giai Hạo và An Hành đợi cạnh xe ngựa. Bọn họ đỡ La Khả Tiệp lên xe, sau khi cả bốn người đều an vị bên trong nàng mới cao giọng bảo “xuất phát”.

Bánh xe ngựa lăn đều. Bọn họ ngồi cùng nhau nói cười vui vẻ. Cẩm Giai Hạo còn kéo tay An Hành, trịnh trọng căn dặn:

”Lão tam, lát nữa người có gặp La mặt đen thì đừng gọi lão là La mặt đen có biết không?”

”Không gọi La mặt đen là La mặt đen thì gọi là gì?” An Hành nghĩ nghĩ rồi nghiêng đầu khó hiểu.

”Thì gọi là...” Cẩm Giai Hạo đột nhiên không biết nên gọi lão ta thế nào, đành hắng giọng nói “Tốt nhất không cần gọi gì hết, thấy lão đại làm thế nào thì làm theo, không nói, quan trọng là mặt phải thật nghiêm túc cứng rắn vào!”

”Theo lão đại, không nói, nghiêm túc, cứng rắn. Tiểu Hành nhớ rồi.” An Hành chau mày lẩm nhẩm một lúc rồi reo lên.

Cẩm Giai Hạo gật đầu hài lòng. La Khả Tiệp từ chối xen vào câu chuyện. Nàng nghĩ bọn họ thích làm gì thì làm, chỉ cần vui vẻ là được. Chắc gì người La gia đã chú ý đến bốn người các nàng, tội gì phải gò ép bản thân.

Qua hai dãy phố độ hơn một tuần trà sau đã đến La phủ. Mộ Viễn Kỳ, Cẩm Giai Hạo và An Hành bước xuống xe trước sau đó đưa tay nâng đỡ La Khả Tiệp. Nàng vừa xuất hiện đã thu hút ánh nhìn của các gia đình phú quý thư hương thế gia đến chúc thọ. Hoa phục thù hoa văn chìm, tinh tế nhưng không thô tục, màu đỏ nhạt nhu hoà nhưng không kém phần nổi bật, trên đầu chỉ cài một cây trâm vàng khảm hồng ngọc đơn giản. Hương thơm hoa đào như ẩn như hiện bao quanh nàng đem lại cảm giác tươi mới lại có hương vị mùa xuân.

Mọi người được một phen ngẩn ngơ. Không ngờ La Khả Tiệp chỉ mới ba năm không xuất hiện đã biến thành bộ dáng phi phàm khó ai sánh bằng thế này, quả nhiên xứng với danh Thái Bình Hộ quốc phu nhân, nữ tử tôn quý nhất Hoàng Quốc.

Ba nam nhân đi bên cạnh nàng mỗi người một vẻ, anh tuấn bất phàm. Bạch y nam tử khí phái thanh thuần, tóc đen ba ngàn cài bạch ngọc trâm mộc mạc mà nhã nhặn thanh tao. Hoa y nam tử tà mị diễm lệ, cười một tiếng trăm hoa đua nở, bước một bước phong cảnh vạn hoa chỉ cúi đầu làm nền. Thanh y nam tử thoát nhìn có hơi ngầy ngớ không hiểu chuyện nhưng xét ra lại là một mỹ nam nhân mạo tựa Phan An (một trong tứ đại mỹ nam Trung Quốc) khí chất tự do tự tại còn có phần dịu dàng như dòng suối xanh trong.

Bọn họ đứng cạnh nhau khiến không ít tiểu thư thế gia phải che giấu gương mặt đỏ hồng thẹn thùng.

La Khả Tiệp liếc nhìn phản ứng của mọi người xung quanh, trong lòng vô cùng hạnh diện về ba nam nhân của nàng, niềm kiêu ngạo của nàng. Nàng dẫn họ xuất phủ cho mọi người được chiêm ngưỡng một lúc đã là thiệt thòi lắm rồi. Tốt nhất không có kẻ nào mang ý nghĩ quá phận, tư tưởng đến nam nhân của nàng. Không thì nàng chẳng kiểm soát được hành động của bản thân đâu.

Vừa nghĩ La Khả Tiệp vừa xuyên qua dòng người tiến đến chỗ La Mạnh Kính. Ông ta vừa tiếp đón Châu gia thì nhìn thấy bốn người La Khả Tiệp, đáy mắt liền trầm xuống. Đứa con gái ông không coi trọng bây giờ còn cao quý hơn cả ông. Điều này làm La Mạnh Kính không khỏi tức giận.

La Khả Tiệp thấy vẻ mặt La Mạnh Kính khó coi nhưng vẫn giữ đủ lễ nghĩa bước đến cúi người nói:

”Con gái ra mắt phụ thân.”

”Tiểu tử ra mắt nhạc phụ.” Mộ Viễn Kỳ cũng chấp tay, hơi cúi đầu chào.

Cẩm Giai Hạo và An Hành học theo Mộ Viễn Kỳ cúi đầu nhưng tuyệt nhiên không lên tiếng. La Mạnh Kính thấy một màn này dù tức giận nhưng không tìm được chỗ để phát tiết. Ông đành nhìn sang nơi khác xem như không quan tâm, phát tay áo nhàn nhạt nói:

”Về rồi thì vào trong đi. Tự ở trước tiền môn còn ra thể thống gì.”

”Nữ nhi đã biết.” Nàng nhẹ giọng đáp lời, sau đó hướng ba người kia nói “Chúng ta vào thôi.”

Bọn họ gật đầu theo sau nàng. Cẩm Giai Hạo phân phó hạ nhân mang lễ vật cùng tiến vào, căn dặn trông coi cẩn thận. Mọi người quan sát thấy người của Hộ quốc phủ mang ra hai chiếc hộp, mỗi hộp có tận bốn, năm người khiêng, khẳng định là món quà không nhỏ. Ai nấy đều tò mò ngó nghiêng.

La Mạnh Kính nhìn theo đoàn người Hộ quốc phủ, đôi mắt bất giác cái nhìn nghiêm túc không mấy thiện cảm của An Hành liền có chút chột dạ cúi đầu. Ông phát hiện không chỉ có hai hộp gỗ thân bí kia mà tiểu tử ngọc An Hành còn ôm theo một hộp lễ vật trên tay. Con gái khẳng định mang về cho nội tổ phụ nó không ít đồ tốt, vậy mà cả một chút hiếu kính với phụ thân cũng không có.

La Mạnh Kính hừ lạnh, tiếp tục đón khách nhân bên ngoài.

La Khả Tiệp cùng ba người kia tiến vào trong. Chưa được vài bước đã thấy nữ tử vận hồng y bỏ qua dáng điệu khép nép mà hót hải chạy đi. Dù trên mặt nàng ta có đeo duy mạo nhưng La Khả Tiệp lập tức nhận ra đó là La Song Kê.

Nàng ta lướt qua La Khả Tiệp, nhìn thấy bộ dạng phú quý sáng ngời, phong thái nổi bật của nàng thì bất chợt khựng lại, ngạc nhiên đến ngẩn người. La Khả Tiệp đứng yên cho nàng ta nhìn, đến khi nàng định cất lời La Song Kê đã nhu thuận cúi đầu xem như chào hỏi rồi nhác vẩy chạy như ma đuổi. Dĩ nhiên trước khi rời đi nàng ta không quên liếc nhìn Mộ Viễn Kỳ một cái si mê.

La Khả Tiệp nhíu mi, cảm thấy tác phong hành động này có phần không giống La Song Kê lắm. Thời đại bây giờ phàm là nữ tử có tài đều có thể giống như La Khả Tiệp có tam phu tứ thi, thì cần xá gì phải khép nép đeo duy mạo như các triều đại trước. Hơn nữa đối với một người luôn tự tin về nhan sắc như La Song Kê điều đó lại càng kì lạ. Nàng ta không phải chờ đợi những dịp thế này để trang điểm ăn vận tí mĩ còn gì.

Càng nghĩ La Khả Tiệp càng khó hiểu. Nàng hít sâu một hơi, cảm thấy mùi hương thoang thoang La Song Kê lưu lại có chút quen thuộc. Hình như tối hôm trước trong số rất nhiều mùi hương trên người Mộ Viễn Kỳ có tồn tại mùi hương này. Dù chàng điều chế hương liệu nhưng cũng không thể trùng hợp như vậy.

La Khả Tiệp nhìn Mộ Viễn Kỳ nhướn mi hỏi: “Chuyện này có liên quan đến chàng sao?”

Mộ Viễn Kỳ đoán được không thể nào qua mắt được nàng nên thân nhiên đáp lời:

”Thật ra vi phu là một người vô cùng nhỏ nhen.”

Cầm Giai Hạo dời bước cách xa Mộ Viễn Kỳ ra một chút. An Hành cũng học theo hành động của hắn né sang nơi khác. La Khả Tiệp nhắt thoir rét run nhìn nụ cười ý vị thâm trường trên đôi môi Mộ Viễn Kỳ. Nàng bước đi trong suy nghĩ mơ mơ hồ hồ, một mặt chờ xem chuyện vui, mặt khác lại âm thầm cầu phúc cho biểu muội. Nàng chưa được thụ giáo qua thủ đoạn của Mộ Viễn Kỳ nhưng nhìn thái độ của hai người kia nàng cũng lơ mờ hiểu rõ con người chàng không đơn giản đâu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: 18: Đệ Đệ, Muội Muội

Bốn người họ cùng nhau vừa đi vừa nói cười, chớp mắt sau vài bước chân đã thấy ao Lạc Vân phản chiếu tia sáng mặt trời lấp lánh. La Khả Tiệp dừng bước, ánh mắt chú tâm nhìn bụi hoa sủng màu tím nhạt nở rộ trong ao.

Nơi đây từng là Từ Phù Hiên của nàng, nhưng lúc này cảnh vật đã đổi khác. Vẫn may ao Lạc Vân còn ở đó, chỉ cần nhìn thấy nó nàng lại nhớ đến cái ngày của mười tám năm trước. Khi nàng rơi xuống hồ phát sốt đến bất tỉnh bảy ngày liền, mẫu thân đã ở bên chăm sóc nàng.

Ôn nhu của bà, quan tâm của bà chỉ hiện hữu vào lúc đó, và nàng vẫn luôn khắc ghi, chưa từng quên lãng.

Phải chi ngày đó bà ấy đừng lộ ra vẻ mặt như vậy, càng không cần vì nàng mà rơi nước mắt thì có lẽ lúc này nàng không vì tham luyện chút tinh thần nhỏ nhoi ấy mà ra sức bảo hộ La gia.

Nhưng bọn họ đã từng thấu hiểu lòng nàng sao?

Một chút cũng không.

La Khả Tiệp chớp mắt nhìn mặt hồ lấp lánh vệt sáng đẹp đẽ, hoa sủng màu tím trôi bồng diễm chút sắc màu thật buồn. Nàng hít một hơi thật sâu, cảm nhận bầu không khí xa lạ này. Nơi đây đã từng là nhà của nàng, cũng là chốn địa ngục trần gian đầy đọa nàng.

Vậy mà lúc này, khi đã vinh quang trở về, nàng chỉ cảm thấy chút buồn thương man mác. Nàng nghĩ nếu như không có những ngày tháng đó có lẽ nàng đã không đủ động lực để kiên cường sống sót nơi sa trường.

Và cả tình yêu dành cho đế vương, nếu không có những thứ đó nàng không thể là La Khả Tiệp của hôm nay.

Hai mươi bốn năm, chỉ còn vài tháng nữa nàng đã hai mươi bốn tuổi. Trừ bỏ thời gian rong ruổi cùng sư phụ và phi vó ngựa trên chiến trường, nàng đã vui thân ở đây mười năm.

Thời gian trôi qua chỉ bằng một cái chớp mắt.

Ba nam nhân lặng im đứng nhìn La Khả Tiệp đôi mắt sâu thẳm ngắm mặt hồ lóng lánh. Đáy mắt nàng như hiện hữu cả một quá khứ bi thương đến tột cùng. Cầm Giai Hạo hiểu rất rõ những gì nàng đã trải qua. Mang danh đích nữ La phủ thì thế nào chứ? Nàng sống còn không bằng hạ nhân. Trường bối La gia có quan tâm đến nàng sao? Mẫu thân nàng thật sự thương yêu nàng sao? Phụ thân nàng có liếc mắt nhìn nàng một cái sao?

Hoàn toàn không.

Bọn họ để mặc nàng tự sinh tự diệt bởi vì nàng chỉ là một nữ tử, có thì phiền phức không có càng đỡ việc.

Nhìn thấy nàng vì cảnh cũ ở đây mà đau lòng, bọn hắn thật sự khó chịu.

”Tiểu Tiệp, chúng ta đi thôi, nắng đã lên rồi.”

Cầm Giai Hạo bước đến một bước nâng tay áo che chắn tia nắng gay gắt rọi trên gương mặt nàng.

La Khả Tiệp gật đầu đồng ý, lại tặng cho Cầm Giai Hạo nụ cười xua đi toàn bộ lo lắng trong lòng hắn.

Bọn họ quay lưng đi. Bất chợt có tiếng kim loại lao vun vút trong không khí vọng đến. Cầm Giai Hạo lập tức lộn vòng bắt lấy song đao đang lao về phía bọn họ.

”A!!!!”

La Khả Tiệp giật mình nhìn nam hài tử đang ngã nhào. Nàng đưa tay bắt lấy nó, cả thân mình nàng chao đảo ngã ra phía sau. Đến khi phát giác ra La Khả Tiệp nhận thấy mình đang ngồi trên đệm thịt thật mềm.

Nàng ngoảnh mặt lại nhìn liền bắt gặp ánh mắt lo lắng của Mộ Viễn Kỳ.

”Nàng không sao chứ?” Chàng hỏi.

”Không sao.” Nàng vội vàng ôm tiểu nam hài đứng dậy, cuống quýt nhìn một lượt khắp người Mộ Viễn Kỳ “Y phục của chàng hỏng rồi.”

Theo hướng nhìn của La Khả Tiệp, Mộ Viễn Kỳ phát hiện vạt y phục đã rách thành một mảng lớn. An Hành đứng bên cạnh đưa tay kéo chàng đứng lên, sau đó nâng vạt áo bị hỏng của chàng chep miệng nói:

”Y phục của lão đại hư rồi, không dự đại thọ được rồi.”

”Không sao, ta có mang theo y phục bên trong xe ngựa đề phòng bất trắc.” Mộ Viễn Kỳ mỉm cười, quay sang La Khả Tiệp nói “Nàng đến Kim Phúc Viện trước đi, ta thay y phục xong sẽ theo sau.”

”Được.”

La Khả Tiệp gật đầu đồng ý. Mộ Viễn Kỳ quay lưng đi, ánh mắt loé lên nét cười nhìn An Hành. Tiểu tử này miệng mồm ngày càng nhiều dao rồi.

An Hành nâng đôi mắt tròn xoe ngây thơ đáp trả chàng, bàn tay phẩy phẩy ra vẻ hỏi thúc chàng mau chóng đi đi. Mộ Viễn Kỳ không cùng ý chấp nhất những điều nhỏ nhặt, chỉ vài bước chân đã khuất bóng sau dãy hành lang gấp khúc.

La Khả Tiệp nhìn theo chàng, khẽ ca thán sự cẩn thận lo lắng chu toàn của chàng. Kể cả y phục cũng chuẩn bị kỹ càng như vậy, nếu hôm nay nàng có ngã xuống ao cũng chẳng cần lo không có y phục thay.

Trong lúc La Khả Tiệp miên man suy nghĩ thì Cẩm Giai Hạo chăm chú nhìn nam hài tử rúc trong ngực nàng, mày kiếm nhíu chặt:

”Tiểu tử này, ban ngày ban mặt sao lại vung dao lung tung vậy hả?”

Hắn lớn giọng quát khiến tiểu nam hài hốt hoảng co rúm lại, nước mắt bắt đầu rung rung trông thật đáng thương.

La Khả Tiệp nhẹ nhàng vỗ đầu nó, cảm giác thật thân thiết. Nàng nhỏ giọng bảo “Ngoan, không có việc gì.” nhưng chưa kịp mở miệng nói gì tiếp đã bị cắt lời.

”Nhị tỷ! Tam đệ!”

Nữ tử từ đâu lao ra, bụp một tiếng quỳ xuống trước mặt La Khả Tiệp. Nàng ta vận thanh y dịu dàng, dáng người nhỏ nhắn như liễu nhược phù phong (nhành liễu trong gió). Môi đỏ mọng, đôi mắt tròn xoe long lanh như mặt nước mùa hạ. Nàng ta chính là La Thủy Khê, tứ tiểu thư La gia, Hoàng Quốc đệ nhất tài nữ.

Nàng ta nâng ánh mắt hoảng sợ nhìn La Khả Tiệp, rồi rít nói:

”Nhị tỷ! Tam đệ không có ý, đệ ấy còn nhỏ hơn nữa còn là bảo bối của mẫu thân, mong nhị tỷ nể chút tình thâm đừng trách phạt tam đệ!”

Dứt lời La Thủy Khê vội vàng dập đầu xuống đất. La Khả Tiệp ngẩn người. Tam đệ? Nàng quay sang nhìn tiểu nam hài bên cạnh, không ngờ nàng còn có một tam đệ. Lúc trước lo chuyện chinh chiến luôn túc trực ở thao trường một năm trời, sau đó lên đường đánh Hoa Quốc. Kể ra từ đó đến nay đã bốn năm, nhìn thoáng qua tiểu nam hài này chắc cũng tầm bốn tuổi, vừa đúng với thời gian nàng không có ở kinh thành.

”Tứ tỷ làm gì vậy? Tỷ nói nhị tỷ...” Tiểu nam hài kéo dài giọng, đẩy ánh mắt xoe tròn sang La Khả Tiệp “Vậy tỷ là nhị tỷ của đệ phải không?”

La Khả Tiệp thấy đôi mắt ngập nét cười ấy liền vui vẻ nheo nhẹ một bên má tiểu nam hài, nói:

”Đúng rồi. Tam đệ thật đáng yêu!”

Hai nam tử phía sau La Khả Tiệp đen mặt. Tiểu hài tử trong lòng nàng lại càng cười sáng láng, nó kéo vạt áo La Khả Tiệp, cất giọng hỏi:

”Nhị tỷ, tỷ tên gì? Sao đệ chưa bao giờ thấy tỷ?”

”Tam đệ không được vô lễ! Nhị tỷ sẽ tức giận.” La Khả Tiệp chưa trả lời thì La Thủy Khê đã chen ngang.

Tiểu nam hài chớp chớp mắt nhìn La Thủy Khê rồi lại nhìn La Khả Tiệp, cười tít mắt cọt cọt vào người nàng:

”Không có nha. Nhị tỷ rất dịu dàng, nhị tỷ sẽ không tức giận với đệ. Có phải không?”

“Phải.” La Khả Tiệp vuốt ve gò má phúng phính của nó, sùng nịnh nói “Nhị tỷ gọi là La Khả Tiệp. Trước đây tỷ không thường xuyên ở kinh thành nên tam đệ không thấy là phải. Tam đệ nói cho nhị tỷ biết đệ tên gì?”

“Đệ trên là La Khánh Dự. Nhị tỷ, tỷ thật xinh đẹp.” La Khánh Dự chớp mắt, bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy một đoạn tóc của La Khả Tiệp.

La Thủy Khê yên lặng quỳ một bên nhìn đôi tỷ đệ nói chuyện thân mật mà lòng đầy cảm xúc. Cứ nghĩ đây La Khánh Dự ngã vào người La Khả Tiệp rồi nói khích nàng ta vài câu nàng ta sẽ nổi giận. Nhưng thật không ngờ tình cảnh gì đang diễn ra thế này?

Không phải La Khả Tiệp nông nổi dễ cáu gắt hay sao? Không phải La Khả Tiệp luôn gan tị vì không được yêu thương sao? Có gì bây giờ lại có thể bày ra vẻ mặt ôn nhu thế này ôm lấy tam đệ cười nói chứ.

Không thể! Không thể để tam đệ thân thiết với La Khả Tiệp!

“Tam đệ, tổ mẫu đang tìm chúng ta. Đệ cùng tỷ trở vào đi, đừng để tổ mẫu lo lắng.” La Thủy Khê vội vàng mở miệng cắt ngang cuộc nói chuyện giữa La Khả Tiệp và La Khánh Dự.

La Khánh Dự đẩy ánh mắt đáng thương nhìn sang La Khả Tiệp, bộ dạng không muốn rời đi. La Khả Tiệp mỉm cười xoa đầu nó, nhẹ nhàng thì thầm

“Đệ cùng tứ muội đến gặp tổ mẫu, tỷ sẽ đến Kim Phúc Viện giành chỗ cho đệ ngồi cùng có được không?”

“Được!” La Khánh Dự gật đầu liên tục “Nhị tỷ nhớ đó! Một lời đã định.”

“Một lời đã định.”

La Khả Tiệp đập tay với La Khánh Dự. Nó vui vẻ hôn nhẹ lên má nàng sau đó nhảy xuống chạy về phía La Thủy Khê.

“Tứ tỷ đi thôi! Tỷ quỳ ở đây làm gì? Thật khó coi quá đi. Chúng ta nhanh đến gặp tổ mẫu thôi!” La Khánh Dự thấy La Thủy Khê vẫn cứ quỳ trên mặt đất thì nhăn mặt khó chịu. Gương mặt phúng phính của nó nhăn lại trông thật buồn cười.

La Thủy Khê xanh mặt vội vàng đứng dậy. Nhưng do quỳ lâu dưới đất khiến đầu gối nàng ta đau nhứt, bước chân loạng choạng. La Khả Tiệp bước đến đưa tay đỡ nàng ta đứng thẳng.

“Tứ muội cẩn thận!” Nàng lo lắng nói, sau khi thấy La Thủy Khê đã đứng vững nàng liền bật cười khanh khách “Tứ muội không cần gấp gáp như vậy. Bộ dáng muội chật vật thế này người ngoài nhìn vào còn tưởng ta ức hiếp muội. Ta bị đồn thành cái gì cũng không sao, nhưng không thể để người khác nghĩ muội yếu mềm dễ bắt nạt được, sau này tuyên tú vào cung sẽ bị người ta cười lên đầu mất.”

La Thủy Khê không ngờ La Khả Tiệp lại nói những lời này, nàng ta tròn mắt nhìn. Đáp lại nàng ta chỉ là đôi mắt điểm bình không một gợn sóng của La Khả Tiệp. La Thủy Khê đành gượng gạo đáp:

“Nhị tỷ dạy phải, muội đã hiểu rồi.”

La Khả Tiệp chỉ cười không nói. La Khánh Dự thấy La Thủy Khê cứ cong cong queo queo làm mất thời gian đành nắm lấy tay nàng ta kéo đi:

“Tứ tỷ mau đi thôi!”

La Thủy Khê không kịp nói lời nào đã bị La Khánh Dự lôi đi. Nó hơi ngoái đầu nhìn La Khả Tiệp mấp máy môi: “Đội đệ.”

La Khả Tiệp gật đầu, bờ môi cong lên nụ cười. Ánh mắt triều mến nhìn theo bóng lưng nó cho đến khi khuất hẳn.

Gương mặt Cẩm Giai Hạo và An Hành không thể đen hơn được nữa. Cẩm Giai Hạo nghĩ tiểu tử kia thừa cơ chiếm tiện nghi quá nhiều, nhìn nó rúc vào trong ngực nàng mà hân sôi máu. An Hành nghĩ tam đệ của La Khả Tiệp thật hư, dám ôm nàng, hôn má nàng, con được nàng vuốt ve, y càng nhìn càng thấy khó chịu.

Vậy là gương mặt hai vị phu quân nào đó như phủ tầng tầng mây đen. La Khả Tiệp phát hiện ra bầu không khí có phần bất ổn liền một trái một phải nắm tay hai người, vui vẻ cười:

“Chúng ta cũng nhanh đi thôi. Tiệc đại thọ cũng sắp bắt đầu rồi.”

Cả hai gật đầu. Vậy là ba người dắt tay nhau bước đi trên con đường ngập nắng. Được nàng nắm tay thật thân mật, ấm ức, tức giận trong bọn họ cũng vui đi phần nào. Cỏ cây xanh mát dọc lối đi reo hò trong gió. Bọn họ cười nói vui vẻ xua đi bầu không khí kì dị vừa rồi.

Bỗng xa xa La Khả Tiệp nhìn thấy bóng người dưới tàng cây xanh mát. Dáng vẻ đó, dù chỉ là một bóng lưng nhưng nàng thừa biết đó ai. Đương kim thánh thượng của Hoàng Quốc Hạ Chính Nghiên.

Nàng không hiểu vì sao hần lại ngự giá đến đây, nhưng linh cảm nói cho nàng biết gặp phải hần chắc chắn vướng vào chuyện chẳng lành. Nàng khó khăn lắm mới đỡ được hai vị phu quân, nàng không muốn vì hần mà hỏng mất bầu không khí đẹp thật đẹp của bọn họ đâu.

Nghĩ là làm, La Khả Tiệp dắt tay Cẩm Giai Hạo và An Hành rẽ lối khác mà đi.

Nhưng phiền phức một khi đã tìm đến làm sao có thể dễ yên cho La Khả Tiệp được. Nàng vừa đi được một bước phía sau đã truyền đến tiếng hô:

”Khả Khả!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: CHƯƠNG 18.2

La Khả Tiệp hạ quyết tâm vờ như không nghe thấy, sai bước đi về hướng ngược lại. Dù gì nàng cách hẳn cả một hành lang, không nghe thấy là chuyện bình thường. Huống hồ hần thân làm vua đến phủ một thượng thư nhỏ nhỏ hiển nhiên là bí mật đến, không thì hẳn đã sớm bị hành thích tám trăm lần, chết dưới đao của đám vương gia kia rồi.

Hạ Chính Nghiên lần đầu tiên bị nàng lừa đi như vậy, lửa giận nhanh chóng bộc phát. Hắn siết chặt nắm tay lớn giọng quát:

“La ái khanh quả nhiên ngày càng lớn mật!”

La Khả Tiệp dừng bước, vô cùng không tình nguyện quay đầu, chấp tay hành lễ với hắn:

“Hoàng thượng thứ lỗi, thần không biết hoàng thượng ngự giá đến đây.”

Cầm Giai Hạo và An Hành đồng thời học theo nàng ôm quyền hành lễ, đứng sát bên nàng, cảnh giác cao độ với vị hoàng đế phía trước.

Hạ Chính Nghiên rời khỏi tàn cây thanh mát, bước đến gần La Khả Tiệp. Hắn trầm ngâm nhìn nàng quy củ cúi đầu. Một hồi sau cũng không nói gì.

La Khả Tiệp nắn thầm trong lòng. Hắn rõ ràng đang chinh nàng. Nhìn dáng vẻ của hắn tám phần là đang đứng đây đợi người, sớm biết như vậy đã không làm khó dễ La Thủy Khê, để nàng ta hứng cú khoai bông tay này là êm đẹp rồi.

Sao trong La phủ chỉ có một con đường dẫn đến Kim Phúc Viện kia chứ?

La Khả Tiệp âm thầm ai oán. Đồi bên giếng co rất lâu. Nàng im lặng, hắn im lặng. Đến cuối cùng nàng quyết định lùi một bước trời cao đất rộng. Hắn là quân, nàng là thần, đấu với hắn chỉ khiến nàng thương tích đầy mình, vạn kiếp bất phục mà thôi.

“Thỉnh hoàng thượng trách phạt.” Nàng buông ra câu nói nhẹ tênh.

Mi tâm Hạ Chính Nghiên càng nhú chặt. Hắn đưa tay nắm lấy cầm La Khả Tiệp, bức nàng đối mặt với hắn.

“La ái khanh, ta rõ ràng đã gọi ngươi.” Ánh mắt hắn lạnh xuống vài phần, trầm giọng nói.

“Thần cứ nghĩ hoàng thượng đang gọi nữ danh của tứ muội.”

La Khả Tiệp nhàn nhạt cười, không biết vô tình hay cố ý mà nữ danh của La Thủy Khê vừa vắn gọi là “A Khả”. Lúc trước nàng không nhận ra, bây giờ lại có chút tình ngộ. Hoá ra đó là lý do Hạ Chính Nghiên từ rất lâu không gọi nàng “Khả Khả” như hắn đã từng. Vì tên nàng phạm vào nữ danh của La Thủy Khê.

Nụ cười làm sao.

Hạ Chính Nghiên ngậy người nhìn nụ cười trên môi La Khả Tiệp. Nụ cười đó vốn dĩ phải dành cho kẻ thù, cho những kẻ nàng coi thường, không phải dành cho hắn. Hạ Chính Nghiên hoang mang, lực đạo trên tay nói lỏng. Cầm Giai Hạo gạt tay hắn ra khỏi nàng, không vui nói:

“Hoàng thượng thỉnh tự trọng.”

“Ngươi!” Hạ Chính Nghiên nghẹn giọng, hắn tròn mắt “Làm càn! Trẫm đang nói chuyện, nơi nào có chỗ cho ngươi xen vào!”

Mất thấy tay Hạ Chính Nghiên dùng lực đánh xuống. Hắn không phải là đèn cạn dầu, nội công vô cùng thâm hậu, một chưởng này đánh vào người Cầm Giai Hạo khẳng định sẽ dẫn đến nội thương. Nàng bước đến chắn trước Cầm Giai Hạo, đưa tay rút trường kiếm bên người Hạ Chính Nghiên, dùng chuôi kiếm đỡ lấy một chưởng của hắn.

Cầm Giai Hạo ngạc nhiên nhìn nàng vì đỡ một chưởng cho mình mà không ngại chia mũi kiếm vào bản thân. Nàng không muốn hắn bị thương, càng không thể làm Hạ Chính Nghiên bị thương đành dùng cách thức này để ngăn cản.

Cầm Giai Hạo không nghĩ ngợi liền vươn tay nắm lấy lưỡi kiếm. Mũi kiếm dừng lại khi vừa chạm đến lớp y phục của La Khả Tiệp. Nàng phát hiện sự

việc chuyển biến thành thế này, hốt hoảng hô lên:

“Chàng buông tay ra.”

Bàn tay Cẩm Giai Hạo run rẩy rời khỏi lưỡi kiếm, máu tươi chảy xuống thấm dưới nền đất. La Khả Tiệp ném thanh kiếm sang một bên, cũng không quan tâm đó là kiếm của đương kim thánh thượng, nàng ném đi như vứt bỏ một thứ vô dụng.

Nàng đau lòng nâng bàn tay Cẩm Giai Hạo lên. Vết thương rạch dài một đường, ướm đầm một màu máu đỏ tươi trong lòng bàn tay chàng khiến nàng luống cuống:

“Nhanh! Nhanh, băng lại! Ta giúp chàng! Tiểu Hành, Tiểu Hành, chàng có mang theo thuốc cầm máu không?”

“Có! Có!” An Hành vội vàng lôi ra lọ sứ trắng từ trong tay áo, mở nắp ra rắc vào vết thương của Cẩm Giai Hạo.

La Khả Tiệp dùng khăn tay giúp hấn băng bó. Tâm Cẩm Giai Hạo ảm áp vạn phần. Hấn không khỏi có chút đắc ý. Cho dù là bạch hồ Mộ Viễn Kỳ cũng chưa từng khiến La Khả Tiệp luống cuống như bây giờ. Nếu biết sẽ thu được kết quả thế này hấn đã sớm chọc ghẹo hoàng đế vài phen trước mặt nàng rồi.

Bên này Cẩm Giai Hạo sung sướng tận cao xanh, bên kia Hạ Chính Nghiên hòa bốc ngùn ngụt. Nàng cứ nhiên hết lần này đến lần khác lờ hấn đi, một chút cũng không để hấn vào mắt, còn cùng nam nhân khác thân thân thiết thiết như vậy trước mặt hấn.

Chẳng phải trong mắt nàng, trong tâm nàng chỉ có hấn hay sao?

“Chàng có sao không? Có đau không?” La Khả Tiệp lo lắng hỏi, nàng nhìn qua nhìn lại bàn tay Cẩm Giai Hạo đã được nàng băng lại, thấy không còn máu chảy ra mới nhẹ lòng mấy phần.

Cẩm Giai Hạo nhẹ nhàng lắc đầu, sủng nịnh mỉm cười vén phần tóc rũ xuống sang mép tai La Khả Tiệp: “Ta không sao.”

“La ái khanh quả nhiên sủng phu đến tận trời, sủng đến vô pháp vô thiên.” Hạ Chính Nghiên không cam chịu bị bỏ lơ một bên, nghiêng răng nghiêng lợi châm chọc.

Đến lúc này La Khả Tiệp đã không thể nhẫn nhịn được nữa. Nàng nhú mi, nét mặt vô cùng khó chịu phản bác:

“Phu quân của ta nếu ta không sủng chẳng lẽ phải đợi kẻ khác đến sủng? Ta còn hận không thể cho cả thiên hạ biết ta sủng bọn họ bao nhiêu, yêu thương bọn họ bao nhiêu, để không một ai có thể tùy tiện bắt nạt phu quân của ta, nam nhân của ta! Bất luận kẻ nào cũng không được!”

Nàng tức giận đến mức xưng “ta” mà không cung kính xưng “thần” như vừa rồi. Hạ Chính Nghiên nhìn đôi mắt rực lửa của nàng, hấn cũng tức giận không nhỏ, hỏa bốc ngay càng mãnh liệt hơn.

“Kể cả trẫm cũng không được?”

Hạ Chính Nghiên gằn giọng, trực tiếp nhắc nhở nàng địa vị của hấn là gì, còn nàng là gì. Vinh hoa phú quý của nàng là do hấn ban cho, nàng dám ô nhục nghĩ vì một nam nhân mà phản nghịch với hấn sao?

La Khả Tiệp nhếch môi cười nhạt, trong lòng đối với Hạ Chính Nghiên chỉ càng thêm coi thường:

“Hoàng thượng quá lời. Ba vị phu quân của ta đều do hoàng thượng xin tiên đế tứ hôn, vinh hoa phú quý của ta cũng là do hoàng thượng ban tặng, ta bảo vệ bọn họ cũng chính là trân trọng ân sủng của hoàng thượng. Người có gì phải vì vậy mà tức giận?”

Hấn muốn khơi lại những gì nàng đã nợ hấn thì nàng cũng muốn nhắc cho hấn nhớ cục diện hiện tại là do ai bày ra.

Chính hấn! Đều do một tay hấn tạo ra tất cả! Bây giờ còn lớn giọng tức giận với nàng, hừ, hấn đáng sao?

“Nàng!” Hạ Chính Nghiên hết lần này đến lần khác bị nàng chọc tức đến nghẹn lời, đến lúc này hấn không nhận ra thâm ý trong lời nàng thì hấn chính là kẻ ngu!

“Hay. Nói thật hay. Hay lắm!”

Hạ Chính Nghiên đột nhiên bật cười ra tiếng. Lòng La Khả Tiệp liền bất an, chỉ thoáng một cái đã thấy đôi mắt hấn loé lên tia hung tợn, bàn tay siết lại thành quyền hung hăng đánh về phía bên phải nàng.

Tim La Khả Tiệp đập mạnh. Nàng kéo An Hành vào lòng, nghiêng người sang một bên né tránh. Nắm tay của Hạ Chính Nghiên nện vào trụ cột tạo ra một cái lỗ hồng đầy vết nứt.

La Khả Tiệp tròn to mắt nhìn Hạ Chính Nghiên. Hấn lại lên cơn điên gì vậy? Nếu nàng không phản ứng kịp thì lúc này An Hành đã thành ra cái dạng gì chứ? La Khả Tiệp rùng mình, không dám nghĩ tiếp.

“Hoàng huynh, sao hôm nay lại cao hứng đến La phủ luyện võ vậy?”

Nam tử vận một thân tử bào (áo bào màu tím) nhu hoà bước ra, gương mặt ưa nhìn lại có phần giống với Hạ Chính Nghiên, mày kiếm sắc bén không thể che lấp vẻ cười cợt thiếu đúng đắn trên môi.

Cầm Giai Hạo bên cạnh La Khả Tiệp đột nhiên cúi đầu, cao giọng hô:

“Bái kiến Dực Vương điện hạ.”

Câu nói của Cầm Giai Hạo khiến La Khả Tiệp bùng tỉnh. Nam tử này là thân đệ ruột thịt của Hạ Chính Nghiên, Dực Vương Hạ Cảnh Tuấn.

Hạ Cảnh Tuấn khựng lại một chút, ánh mắt dường như loé lên vẻ không tin được liếc nhìn Cầm Giai Hạo rồi đảo mắt qua La Khả Tiệp. Hắn lại cười, trên mặt trung lên dáng vẻ hiểu rõ, sau đó phất tay đồng đặc nói:

“Miễn lễ đi.”

“Tạ điện hạ.”

Cầm Giai Hạo đáp. La Khả Tiệp chớp mắt vài cái, không ngờ hắn còn có thể quy củ thế này. Dòng suy nghĩ của nàng không kéo dài bao lâu đã bị âm giọng hần học của Hạ Chính Nghiên cắt ngang:

“Không ngờ hoàng đệ cũng có hứng thú đến La gia dự đại thọ đây.”

“Đệ không phải bận rộn chính vụ như hoàng huynh. Đệ ở mãi trong phủ nghe cảm nghe hát mãi cũng chán, đành đến La gia thay đổi không khí vậy. Huống hồ La lão tướng nói sao cũng là võ sư của đệ, đại thọ của ông ấy làm sao thiếu đệ được.”

Dực Vương điềm tĩnh đáp. Hắn bước vài bước xung quanh Hạ Chính Nghiên, rồi dừng lại trước mặt Hạ Chính Nghiên, phất quạt mĩa mai:

“Còn hoàng huynh, hôm nay lại ngự giá đến xem La tử tiểu thư sao?”

“Liên quan gì đến đệ?!” Hạ Chính Nghiên bực dọc nghiêng răng.

“Ay da đệ lỡ lời rồi.” Hạ Cảnh Tuấn bước lui về sau, ôm bộ dáng sợ hãi dùng quạt che mặt. Hắn nghiêng người sang La Khả Tiệp, nháy mắt nói “La nhị tiểu thư, nàng tốt nhất xem như chưa từng nghe thấy ta nói gì nhé! Tốt nhất là không nên vì một câu nói của ta mà hiểu lầm hoàng huynh. Hắn trước giờ chỉ lo chính vụ, không có thường xuyên đến La phủ tìm tử tiểu thư đâu.”

La Khả Tiệp tròn mắt, khoé môi giật giật. Hạ Chính Nghiên đến La phủ tìm ai thì liên quan gì đến nàng?

“Đệ có im miệng không hả?” Hạ Chính Nghiên túm lấy cổ áo Hạ Cảnh Tuấn, ép hắn lên trụ cột.

La Khả Tiệp vội vàng gỡ tay Hạ Chính Nghiên, ra sức khuyên can:

“Hoàng thượng bớt giận! Tính tình Dực Vương trước giờ hay đùa cợt, người đừng xem là thật. Hôm nay là đại thọ của tổ phụ, Khả Tiệp không muốn xảy ra xung đột âm ỉ, hoàng thượng nể mặt ta bỏ qua có được không?”

Hạ Chính Nghiên buông Hạ Cảnh Tuấn ra, nhú mày nhìn La Khả Tiệp:

“Không biết từ lúc nào La ái khanh lại hiểu hoàng đệ như vậy?”

La Khả Tiệp đỏ mặt hơi lạnh, tỏ tông à, người có thể dòi gót đi trả cho ta một ngày yên bình không? Sao cứ làm khó ta hoài vậy? Nàng cắn môi định cất tiếng phản bác đã bị Hạ Cảnh Tuấn đoạt lời:

“Hoàng huynh thật mau quên. La nhị tiểu thư quen biết huynh tám năm thì cũng quen biết đệ tám năm, làm sao lại không hiểu nhau cho được.”

Hạ Cảnh Tuấn vừa dứt lời nét mặt Hạ Chính Nghiên đã sa sầm xuống. Hắn đẩy mắt nhìn sang La Khả Tiệp thấy nàng vẫn điềm tĩnh đối diện hắn, đáy mắt nàng lạnh bạc dường như thật sự không quan tâm hắn đi đâu, làm gì, gặp gỡ ai.

Mọi sự đều không liên quan đến nàng.

Tốt lắm!

“Các người muốn làm gì thì làm!”

Hạ Chính Nghiên nghiêng răng, phất tay áo rời đi. Hạ Cảnh Tuấn vẫy tay, cao giọng nói với theo:

“Hoàng huynh hồi cung cẩn thận, thứ cho đệ không tiễn! Cẩn thận bậc thang nhé!”

La Khả Tiệp đứng bên cạnh chỉ biết nghẹn lời, hoàn toàn không nói được chữ nào. Nàng quay sang An Hành, thấy y hãy còn run rẩy nép một bên liền ôm y vào lòng, nhẹ nhàng trấn an:

“Không sao rồi. Không cần sợ.”

Thời gian gần đây y sống êm đẹp trong vòng bảo hộ của nàng, sớm đã quên mất những chuyện dùng vũ lực bức người như vậy. Y hoảng sợ là phải. Càng nghĩ La Khả Tiệp càng siết chặt vòng tay, vỗ vỗ vào lưng An Hành. Y nín lấy y phục nàng, âm giọng phát ra gần như lệch hẳn:

“Đừng...đừng đánh...”

“Không sao. Tiểu Hành ngoan.” Nàng thấy y như vậy càng thêm đau lòng, đưa tay vuốt ve gò má y, cố gắng giúp y cảm thấy an toàn “Tiệp Tiệp ở đây không ai có thể làm hại chàng.”

An Hành nghe vậy càng thêm nép vào trong lòng nàng, im lặng không nói gì. Hạ Cảnh Tuấn đứng một bên liếc nhìn Cẩm Giai Hạo lặng lẽ chịu lép vế ở phía sau, đẩy mắt đường như muốn nói “Không ngờ người cùng có ngày hôm nay.”

Cẩm Giai Hạo trừng hấn bằng cặp mắt sắc lém, phát ra lệnh cảnh cáo, chỉ cần hấn dám nói năng lung tung chắc chắn sẽ bị giết bằng cách khó coi nhất.

Hạ Cảnh Tuấn nhún vai, che miệng ho khan một tiếng. La Khả Tiệp lúc này mới nhớ ra hấn còn đứng bên cạnh, liền nhẹ giọng nói:

“Đa tạ Dục Vương điện hạ đã giải vây giúp thần.”

Hạ Cảnh Tuấn tròn mắt ngạc nhiên. Nữ ma đầu La Khả Tiệp đang cảm ơn hấn. Thần phạt ời nữ tử từng vác đại đao rượt hấn chạy một vòng hoàng cung bây giờ đang cảm tạ hấn. Hạ Cảnh Tuấn nhất thời bối rối, tay chân hươ loạn xạ:

“Không cần. Đây là chuyện bốn vương nên làm. Chuyện nên làm. Nên làm cả.”

Câu từ lộn xộn của hấn khiến La Khả Tiệp nhếch môi cười. Hạ Cảnh Tuấn ngẩn ra một hồi, đột nhiên thất lung truyền đến cảm giác đau nhói. Hấn nhảy dựng lên liền phát hiện cặp mắt toé lửa của Cẩm Giai Hạo. Hoá ra tên này đã nhéo hấn một cái! Bực dọc cái gì chứ, hấn không thể tin La Khả Tiệp cười lên lại đẹp như vậy thôi mà. Hạ Cảnh Tuấn xoa chỗ đau, lại nhìn La Khả Tiệp vẫn còn lo lắng ôm An Hành trong vòng tay sau đó nhớ đến bộ dáng của Hạ Chính Nghiên lúc rời đi liền không nhịn được tò mò hỏi:

“Khả...Khả Tiệp, hoàng huynh hình như cũng bị thương không nhẹ. Nàng không đuổi theo sao?”

Nghe đến đây mắt La Khả Tiệp lạnh xuống. Đuổi theo hấn? Hấn hại phu quân của nàng một người bị thương một người hoảng sợ, vậy mà còn muốn nàng đuổi theo hấn? Xuân thu đại mộng!

Dù trong lòng không ngừng mắng chửi Hạ Chính Nghiên nhưng bên ngoài La Khả Tiệp vẫn giữ bộ dáng bình tĩnh, không nhanh không chậm đáp lời Hạ Cảnh Tuấn:

“Hoàng thượng bị thương đã có ngự y chẩn trị, liên quan gì đến ta. Huống hồ người chọc hoàng thượng nổi giận là Dục Vương, không phải ta. Sao Dục Vương không đuổi theo?”

Hạ Cảnh Tuấn chính thức nghẹn lời. Sao có thể như vậy? Đạo gần đây La Khả Tiệp trong mắt chỉ có hoàng huynh, tính tình cũng nhu thuận hơn rất nhiều, sao đột nhiên lại trở thành thế này? Miệng lưỡi sắc bén, không để bất cứ ai vào mắt.

Không đúng!

Hạ Cảnh Tuấn nhớ lại những lời La Khả Tiệp đã nói với Hạ Chính Nghiên, đột nhiên rùng mình. Không lẽ nữ ma đầu này thật sự đúng như lời đồn, sùng phu sùng tận trời, hoa tâm nổi dậy sao?

La Khả Tiệp liếc thấy biểu tình phi thường đặc sắc trên gương mặt Hạ Cảnh Tuấn, chỉ muốn đánh cho hấn một phát tỉnh mộng. Nàng đã buông bỏ chấp niệm với Hạ Chính Nghiên, chuyện đó khó tin như vậy sao?

“Quay đầu là bò.” La Khả Tiệp chỉ biết nhếch môi cười.

Dứt lời nàng một bên diu An Hành, một tay kéo theo Cẩm Giai Hạo rời đi. Hạ Cảnh Tuấn ngớ người suy ngẫm câu nói của nàng hồi lâu mới giật mình chạy theo. Hấn tiến sát lại gần nàng, làm một bộ dáng muốn giúp đỡ:

“Hay là để ta diu vị công tử này giúp nàng đi.”

“Không thích.”

Không để Hạ Cảnh Tuấn kịp chạm vào mình An Hành lập tức hất tay hấn ra, bám sát vào người La Khả Tiệp. Nàng ngẩng mặt cười gượng gạo với hấn:

“Cứ để ta vậy. Đa tạ Dục Vương có lòng.”

Lại đa tạ. Hạ Cảnh Tuấn dờ người ra. Chỉ trong một ngày mà nàng đa tạ hấn những hai lần. Thiên a, có phải hấn sắp thăng thiên làm tiên rồi hay không? Thời thế sao có thể đảo lộn như vậy. Con người sao có thể thay đổi chớp nhoáng như vậy?

Mặc cho đầu óc vị vương gia nào đó rối tinh rối mù, La Khả Tiệp vẫn ôm phu quân lách qua hẻm một đường đi thẳng. Cẩm Giai Hạo hếch mũi coi thường đá vào chân Dực Vương sau đó nổi bước La Khả Tiệp. Hạ Cảnh Tuấn bị đá đến tỉnh mộng, vội vàng la hét í ới chạy theo ba người bọn họ.

Bên này náo nhiệt hiển nhiên sẽ có bên hít thở không thông.

Hạ Chính Nghiên mang gương mặt tối sầm khó coi một đường chạy ra ngoài nào ngờ đụng phải La Thuý Khê. Nàng ta kêu một tiếng định bụng mắng chửi kẻ nào không có mắt nhưng khi thấy Hạ Chính Nghiên nàng ta liền nuốt toàn bộ lời định nói xuống, mềm mại đứng lên, lãnh lút gọi một tiếng:

“Nghiên ca ca!”

Hạ Chính Nghiên thấy La Thuý Khê trong lòng lại không vui như những lần gặp mặt trước. Hắn đột nhiên nhớ tới lời nói của Dực Vương lại nhớ tới biểu cảm của La Khả Tiệp, về mặt nhanh chóng trầm xuống khó coi.

La Thuý Khê thấy hắn trầm mặc mãi không nói, đột nhiên có chút chột dạ. Không ngờ La Khả Tiệp trở về còn toàn mạng để hưởng vinh hoa phú quý, một bước thành khổng tước, còn được sắc phong Thái Hoà Hộ quốc phu nhân. Rõ ràng kế hoạch của nàng rất hoàn hảo, tâm Hạ Chính Nghiên đối với La Khả Tiệp đã lạnh bạc lại nghi ngờ nàng ta cấu kết với Thần Quốc, sao có thể không ban chết cho nàng ta? Cả Hà Mai kia cũng không thấy đâu, nghe nói đã bị Triệu Kha giữ lại ngoài biên cương. Bao nhiêu đầu mối nguồn tin đều mất sạch.

Cuối cùng sai lầm nằm ở chỗ nào?

La Thuý Khê càng nghĩ càng rối rắm nhưng suy cho cùng hậu vị vẫn để trống, bất được điểm này đáy mắt nàng ta sáng lên. Kẽ ra trong lòng Hạ Chính Nghiên đối với La Khả Tiệp vẫn có bóng ma nghi ngờ, không thì dựa vào công trạng của nàng ta phong hậu cũng không quá đáng.

Thật đáng tiếc, La Khả Tiệp, người đầu tranh tới cùng vẫn không thể đoạt được lòng tin của nam nhân này.

La Thuý Khê thầm đắc ý, nụ cười nhạt vẽ lên trên đôi môi hồng. Nàng ta ngẩng mặt nhìn Hạ Chính Nghiên, chớp mắt phát hiện các khớp tay hắn chảy máu. Nàng ta liền hốt hoảng nâng tay hắn lên:

“Nghiên ca ca, huynh bị làm sao vậy?”

“Bất cần bị thương thôi. Không có gì.” Hạ Chính Nghiên thu tay về, lạnh nhạt đáp.

La Thuý Khê vội vàng giữ tay hắn lại, lấy khăn lụa thấm hoa giúp hắn băng bó.

“Huynh nhất định phải cẩn thận, bị thương thành thế này muội rất đau lòng có biết không?” La Thuý Khê dịu dàng nói, vòng mắt liền ửng đỏ như chực khóc.

Chân mày Hạ Chính Nghiên giãn ra. Hắn nhìn nàng ta chăm chú hồi lâu mới nhẹ giọng đáp:

“Ta biết rồi. Trong cung có việc, ta trở về trước.”

“Nghiên ca ca.” La Thuý Khê mắt thấy hắn định xoay người liền bắt lấy tay áo hắn, chớp mắt nhu hoà nói “Huynh nhớ bảo trọng thân thể, đừng thức khuya quá.”

Hạ Chính Nghiên gạt nhẹ đầu, khẽ gạt vạt áo ra khỏi tay nàng ta, sai bước rời đi. La Thuý Khê nhìn theo bóng lưng hắn, yêu thương nơi đáy mắt hoàn toàn biến mất, chỉ thoáng thấy loé lên tia đắc ý và nụ cười quỷ dị. Cũng may nàng dàn xếp chỗ tổ mẫu và mẫu thân ôn hòa liền chạy ra đây không thì làm sao có thể vừa kịp đỡ dành một Hạ Chính Nghiên vừa bị La Khả Tiệp chọc tức chứ?

La Khả Tiệp nghĩ muốn leo lên đầu nàng? Nằm mơ đi. Hộ quốc phu nhân thì thế nào? Nàng ta có tôn quý bằng nữ quyền hoàng tộc sao? Chờ nàng leo lên được hậu vị có chính nàng ta đến chết, có bắt nàng ta cúi đầu quỳ phục nàng hay không? Để nàng ta chết quá nhiên không thú vị bằng lăng nhục nàng ta.

La Thuý Khê bật cười khanh khách. Nàng ta nào có phát hiện Hạ Chính Nghiên đã không nói câu “Ngày mai ta lại đến thăm muội.” với nàng ta.

Hạ Chính Nghiên ngồi xe ngựa hồi cung. Trở về tẩm điện hắn liền thấy Cao Tần cung kính đợi bên trong. Hạ Chính Nghiên ngồi xuống ngự án, nâng ly trà nguội lạnh lên tức giận nện xuống sàn. Thái giám cung nữ đồng loạt quỳ xuống, run rẩy sợ hãi. Hạ Chính Nghiên thở ra từng đợt khó khăn, nhú mảy hường Cao Tần phát tay phân phó:

“Người xuống dưới pha cho trăm một chén Đại Hồng Bào!”

“Nô tài lập tức đi ngay!”

Cao Tần không dám nói hai lời lập tức quay lưng chạy mất. Hạ Chính Nghiên liếc mắt sang một loạt cung nữ thái giám, đập mạnh tay xuống bàn quát:

“Lớng cái gì? Còn không mau chuẩn bị y phục cho trẫm!”

“Nô tài/nô tì đi ngay!”

Bọn họ mười người như một vội vàng đáp lời hấn rồi lập tức kéo nhau rời đi. Hạ Chính Nghiên quét mắt sang Tiểu Thuận Tử đang cầm quạt đứng bên cạnh, tháo khăn lụa trên tay ra ném sang, nhàn nhạt nói:

“Vứt đi!”

Tiểu Thuận Tử nhận lấy khăn tay, cấp tốc chạy đi. Dù Hạ Chính Nghiên có hành sự cẩn thận thế nào thì hoàng cung cũng chỉ là cái lồng hồng đầy tai mắt, chưa đầy một khắc sau trong cung trên dưới đều biết hoàng thượng đang nổi trận lôi đình. Sau khi Cao Tần gọi ngự y đến xem vết thương cho Hạ Chính Nghiên xong xuôi liền bị phân phó đuổi ra ngoài, chỉ lưu lại Tiểu Thuận Tử bên trong ngự thư phòng. Cao Tần căn dặn thị vệ canh gác bên ngoài vài câu rồi sải bước đi đến Phúc Thọ Cung.

“Bẩm thái hậu, hoàng thượng sau khi từ La gia trở về liền tức giận phát hỏa.” Cao Tần thành thật bẩm báo.

Bàn tay Từ Uyển Khanh đang giúp Thái hậu xoa đầu đột nhiên ngưng lại. Thái hậu từ từ hé mi mắt, bộ dạng mệt mỏi phân phó Cao Tần:

“Người lui xuống cẩn thận hầu hạ hoàng thượng. Chuyện thị tẩm...hôm nay bỏ qua đi.”

“Nô tài tuân mệnh. Nô tài xin phép cáo lui.”

Thái hậu gật gù biểu lộ đồng ý, đợi khi Cao Tần đi khuất rồi mới nắm tay Từ Uyển Khanh, nhẹ nhàng an ủi:

“Đêm nay con ở lại chính điện Phúc Thọ Cung với ta đi. Không cần lo lắng, ai gia nhất định tạo cơ hội cho con với Nghiên Nhi, không cần nóng vội. Có biết không?”

“Uyển Khanh đã hiểu. Hoàng di, tối nay Uyển Khanh ở lại bồi người, giúp người xoa bóp có được không?” Từ Uyển Khanh nhu thuận trả lời, mi mắt hơi rũ xuống lộ ra chút buồn bã nhưng rất nhanh chóng bày ra bộ dạng tươi cười vui vẻ.

“Tốt! Đứa trẻ tốt! Ai gia thích con, Nghiên Nhi tất nhiên cũng sẽ thích con!” Thái hậu bật cười hiền từ.

“Hoàng di người cứ trêu con!” Từ Uyển Khanh thẹn thùng đỏ mặt.

Thái hậu lại cao giọng cười. Trong lòng bà không ngừng lo nghĩ. Nghe đầu hôm nay là đại thọ sáu mươi của La Hoàng, không biết Nghiên Nhi nghĩ gì lại âm thầm đến La phủ, khi trở về còn ôm bộ dạng tức giận như vậy? Lúc nó tức giận thì một chữ cũng nghe không lọt, ngoại trừ nữ tử La Khả Tiệp kia thì chẳng ai dám chạm vào nó những lúc nó bộc phát lửa giận, kể cả bà cũng không.

Không biết nó ở La phủ gặp phải chuyện gì. Chẳng phải có con bé La Thủy Khê ở đó sao? Hay là không chạm mặt nhau nên mới tức giận? Thái hậu càng nghĩ càng quần bách, đành thở dài một hơi, âm thầm quyết định hôm sau triệu La Thủy Khê vào cung để hỏi tường tận sự việc.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: CHƯƠNG 19.1: THỌ LỄ.

Mộ Viễn Kỳ nhanh chóng thay y phục rồi hỏi gia nô trong phủ đường đến Kim Phúc viện. Bọn họ nghe chàng nói mình là phu quân của La nhị tiểu thư liền đối xử lạnh nhạt qua loa. Chàng cũng chẳng để tâm, nhanh chóng dời bước đi, cuối cùng liền gặp được bọn người La Khả Tiệp.

Chàng không hỏi nhiều lời, chỉ quy củ hành lễ với Hạ Cảnh Tuấn rồi bước lui về phía sau với Cẩm Giai Hạo. Hắn thấy chàng liền như tìm được người để than vãn, lập tức kể hết mọi chuyện đã xảy ra. Dực Vương nào đó cũng thêm mắm dặm muối vào. An Hành được La Khả Tiệp điều ở phía trước thì thoáng lại yếu ớt lên tiếng góp thêm vài lời. La Khả Tiệp thoáng nghĩ nếu cho bốn nam nhân này một cái lương đình để ngồi và một đĩa hạt dưa nữa, thì cảnh tượng này không khác gì phi tần đi tổ khổ với hoàng hậu mà nàng đã từng thấy khi tiên đế còn tại vị. Dĩ nhiên Mộ Viễn Kỳ điềm tĩnh lắng nghe rất ra dáng hoàng hậu, Cẩm Giai Hạo chính là vị quý phi nóng nảy tính tình ngay thẳng, An Hành lại là quý tần điềm đạm đáng yêu bị ức hiếp, còn Dực Vương...ùm, hắn giống tí nữ trung thành của quý phi, tính tình giống chủ, miệng mồm lại lạnh lợi.

Cảnh sắc quả nhiên đẹp. Chỉ tiếc đế vương thực sự mà gặp cảnh này chỉ thấy phiền, nào có hứng trí bùng bùng như nàng chứ. Nói đi thì phải nói lại, hôm nào nàng nhất định phải gom bọn họ lại một chỗ chơi nữa điều, nàng ngồi ngoài họa một bức lưu giữ để giành xem mới được.

“Khả Tiệp.” Mộ Viễn Kỳ sau khi nắm bắt được kha khá về toàn bộ những gì vừa xảy ra liền bắt gặp La Khả Tiệp cười tủm tỉm một mình, chàng nhẹ giọng hỏi.

“Hả? Sao?” La Khả Tiệp giật mình bị kéo ra khỏi mộng cảnh.

Nàng ngẩng mặt lên chống lại hàng loạt ánh mắt hiếu kì của bốn nam nhân đặt trên người mình. Nàng hắng giọng, kéo lại bộ dáng trầm tĩnh điềm nhiên thường thấy. Mộ Viễn Kỳ đặt tay lên trán nàng, cong môi cười:

“Nàng bị hoàng thượng dọa đến mất hồn rồi sao? Còn đứng cười ngây ngốc một mình như vậy?”

La Khả Tiệp bị chàng bốn cột khiến gò má đỏ ửng một mảng, nàng đánh nhẹ một cái vào ngực chàng, hờn dỗi mắng:

“Chàng mới ngây ngốc! Ăn nói không đứng đắn. Mau đến Kim Phúc viện thôi.”

Dứt lời nàng quay lưng đi thẳng, bộ dáng hệt như sợ tội bỏ chạy. Mộ Viễn Kỳ và Cẩm Giai Hạo cười lớn. An Hành đã khôi phục bộ dáng hoạt bát thường ngày, chạy theo La Khả Tiệp, líu lo hỏi này hỏi nọ, chọc cho gương mặt nàng ngày càng đỏ hơn.

Hạ Cảnh Tuấn bị tuột lại phía sau đám người phải dụi mắt không ít lần. Ôi, mất hân mề rồi, La nữ mã đầu kia biết ngượng ngùng, biết đỏ mặt. Trước giờ thậm chí là đối với hoàng huynh của hắn nàng cũng chưa từng lộ ra vẻ mặt như vậy.

Hắn càng ngày càng hiểu kì, điều gì có thể thay đổi cả con người cô chấp khư khư như La Khả Tiệp, càng hiểu kì vì sao chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi nàng lại tỏ ra chán ghét hoàng huynh đến nhường ấy?

Lẽ nào nàng đã phát hiện ra điều gì rồi?

Ánh mắt Hạ Cảnh Tuấn sáng lên. Hắn tiếp tục sai bước theo sau đám người La Khả Tiệp, lần này lại là trầm mặc dò xét, khiến cho bọn họ nhất thời quên mất sự hiện diện của hắn, chỉ chú tâm đẩy nhanh cước bộ đến Kim Phúc viện.

Hạ Cảnh Tuấn đi được một lúc đột nhiên dừng lại, la lên:

“Thôi rồi!”

“Vương gia sao vậy?” La Khả Tiệp noi nhần mày, khó hiểu hỏi.

“Ta quên mất lễ vật ở Vương phủ rồi. Các người cứ vào trước đi, bản vương sẽ đến sau.”

Dứt lời Hạ Cảnh Tuấn vội vàng quay lưng chạy biến mất. Hắn không thể nào để nàng biết hắn không chuẩn bị lễ vật gì, chỉ mang thân tới xem chuyện vui thôi. La Khả Tiệp bây giờ không giống như xưa, mà người khiến nàng còn vơ vẩn chút tình với La gia chính là La Hoàng, hắn không thể khiến La Hoàng mất mặt được. Nếu không nàng nhất định lại vác đại đao rượt hắn mất. Lần này không phải là một vòng hoàng cung mà là một vòng kinh thành.

La Khả Tiệp lắc đầu nhìn vị Vương gia nào đó chạy như ma đuổi. Nàng vẫn không hiểu một người mưu mô như Hạ Chính Nghiên sao có thể có một hoàng đệ đầu óc có vấn đề như vậy nhỉ?

Nàng thâm ca thán một chút rồi nhanh chóng ném vị Vương gia nào đó ra sau đầu, tiếp tục hướng một đường thẳng mà đi.

Kim Phúc viện phủ một màu vàng sáng rực từ những khóm hoa cúc tươi mới, kèn trống náo nhiệt, tiếng đàn tiếng hát cơ hồ khơi dậy hứng khởi trong lòng mọi người. La Hoàng ngồi trên chủ vị nghiêm nghị xem ca vũ, môi dù cười nhưng đôi mắt lại vô cùng lạnh bạc.

Đến khi phát hiện bóng dáng La Khả Tiệp từ xa đi đến sắc mặt ông liền sáng lên.

La Khả Tiệp cùng ba phu quân bước vào theo tiếng thông truyền của gia nô. Bọn người đang bàn tán nói chuyện xôn xao đột nhiên im bật. Mọi ánh nhìn đều tập trung trên người nàng. Hoa phục thướt tha, hoa lệ. Mỗi cử chỉ mỗi bước đi đều thể hiện phong thái cao quý hơn người. Mộ Viễn Kỳ sóng vai bước đi bên cạnh nàng. Bạch y thanh tao, khí khái ưu nhã, từng đường nét trên gương mặt đều hoàn hảo toát lên vẻ ôn nhu như ngọc. Phía sau là Cẩm Giai Hạo giữ vững trên môi nụ cười nhạt thiếu đứng đắn, hoa phục cầu kì, mảy mĩm sắc bén, gương mặt góc cạnh. Đi bên cạnh chàng chính là An Hành, thanh y nhẹ nhàng, ôn thuận, khuôn mặt tuấn lãng lúc này chỉ có vẻ nghiêm nghị hút hồn người, hoàn toàn không thấy nét ngây ngốc thường ngày.

Bốn người họ xếp cùng nhau thế này quả thật tạo ra phong cảnh kinh diễm thế tục.

Nàng bước vào giữa Kim Phúc viện, nghiêm chỉnh quỳ xuống, lạy một lạy. Mộ Viễn Kỳ, Cẩm Giai Hạo và An Hành cũng quỳ xuống hành lễ theo nàng.

“Khả Tiệp thỉnh an tổ phụ, tổ mẫu, phụ thân, mẫu thân.”

“Viễn Kỳ thỉnh an tổ phụ, tổ mẫu, nhạc phụ, nhạc mẫu.”

La Khả Tiệp và Mộ Viễn Kỳ thỉnh an xong bầu không khí vốn trầm mặc khe khẽ vang lên vài tiếng bàn tán. La Khả Tiệp thoáng nghe thấy tiếng hừ lạnh. Nàng hơi nâng mắt lên bắt gặp biểu tình không mấy dễ coi của tổ mẫu Từ thị. Thoáng hạ tầm nhìn một chút liền nhận được cái nhìn thờ ơ của thân mẫu Hạ thị. Nàng cúi đầu, khoé môi nhếch lên nụ cười nhạt. Nàng chợt cảm thấy Mộ Viễn Kỳ khẽ xích lại gần mình hơn một chút, trong lòng lại âm ập đến lạ.

“Nha đầu, sân nhà thoải mái lắm sao?”

Ngay lúc nàng đang ngập trong cảm xúc bỗng La Hoàng lên tiếng. Giọng nói của ông vẫn khá trầm nhưng vang dội như ngày nào. Nàng ngẩng mặt lên, mỉm cười đáp:

“Người cũng có thể thử một chút. Sân nhà cứng đến độ cả Khanh Chân kiếm của con cũng phải chịu thua.”

Nàng vừa dứt lời hàng chân mây phai bạc của ông đã chau lại, lớn giọng quát:

“Đã khó chịu như vậy người còn quý làm gì? Đứng lên cho ta!”

Lời nói của ông khiến chư vị khách quan có mặt ở đây đều phải nín thở một lúc. Khí khái này không phải ai cũng có đâu. Từ thị ngồi bên cạnh ông xám mặt, nhẹ giọng nói với ông:

“Lão gia, A Ô* cũng chỉ muốn hành lễ với ông thôi. Con cháu hành lễ với trưởng bối là điều phải làm.”

(*Ô: có nghĩa là đen. => ngựa ô: ngựa màu đen)

Từ thị trực tiếp gọi nhũ danh của La Khả Tiệp khiến không ít tiểu thư thiên kim che miệng cười. La Khả Tiệp lại không lấy làm khó chịu, vẫn quy củ cúi đầu nhìn sàn nhà, trầm mặc không nói.

La Thủy Khê ngồi một bên vô cùng hào hứng khi La Khả Tiệp bị bẽ mặt, đảo mắt nhìn nàng cúi thấp đầu không nói càng thêm tỏ vẻ coi thường nàng. Rõ ràng La Khả Tiệp đã là Hộ quốc phu nhân, hơn nữa còn được ban phong hào Thái Hoà, vậy mà tổ mẫu mở miệng liền gọi thẳng tọc danh khó nghe của nàng ta ra, rõ ràng không cho nàng ta chút mặt mũi nào. Hơn nữa còn muốn nhắc nhở La Khả Tiệp, dù nàng ta ở ngoài uy phong thế nào thì cũng chẳng là gì khi ở La gia.

Nàng ta bị bẽ mặt như vậy nhưng dám lớn tiếng cãi lại sao?

La Thủy Khê hơi nghiêng người ra phía sau, một bộ dáng nhàn nhã xem kịch vui.

La Hoàng nghe Từ thị nói xong chân mày càng nhíu chặt lại. Trượng đồng khắc kim long trên tay nện xuống sàn, lạnh giọng quát:

“Câm miệng! Kẻ làm tướng chỉ quý thiên tử, đầu thế quý trước mặt mấy nữ tử chỉ biết chui rúc trong khuê phòng như các người! Đúng là nông cạn!”

Dứt lời liền quay sang nhìn La Khả Tiệp, quát mắt nói như ra lệnh:

“Nha đầu, còn không đứng lên ngay cho ta!”

La Khả Tiệp bối rối lập tức đứng lên. Cả Mộ Viễn Kỳ và Cẩm Giai Hạo cũng bị khí thế của ông dọa cho một phen, chớp mắt liền bật dậy theo nàng. An Hành đã sợ đến mức núp sau Cẩm Giai Hạo. Toàn bộ biểu cảm hân hận y trung ra vài khắc trước nay đã bay mất.

Gương mặt Từ thị xám ngoét. Nữ quyền trong Kim Phúc viện đồng loạt hít thở không thông, biểu cảm của La Thủy Khê cũng chẳng dễ coi bao nhiêu. La Hoàng nói như vậy chẳng khác nào tát thẳng vào mặt bọn họ, nói bọn họ cả ngày chỉ chui trong khuê phòng ngốc người nông cạn.

Một võ tướng như ông quả nhiên khẩu khí cũng xép đầy đao như vậy.

La Khả Tiệp nhận thấy bầu không khí quý dị đang bao trùm khắp Kim Phúc viện. Nàng nhanh chóng mở lời, nhẹ nhàng nói đỡ:

“Đạo làm tướng của tổ phụ Khả Tiệp đương nhiên hiểu. Chỉ là một đội quân dù có mạnh thế nào cũng cần có hậu phương hỗ trợ lương thực, cơm áo, thuốc thang, mới có thể toàn thắng trở về. Tướng lĩnh dù giỏi cũng phải học qua binh pháp, hiểu đạo dụng binh, thao văn đi kèm với thao võ mới có thể là một tướng lĩnh uy phong bách chiến bách thắng. Nên mới nói văn võ quan trọng như nhau, người phụ nữ trong triều đại này không chỉ nên thạo võ mà còn phải hiểu đạo văn. Vì vậy dù Khả Tiệp xét về võ đã là tướng quân, xét về văn cũng phải trọng đạo hiểu. Trên quý thiên tử, lại quý trưởng bối là điều nên làm. Tổ phụ thấy con nói có đúng không?”

Cả thiên điện Kim Phúc viện đều phải ngẩng người trước lời nói của nàng. Nét mặt La Hoàng giãn ra, đáy mắt loé lên tia sáng, chậm rãi đáp lời:

“Xem ra người đi theo tiểu ma đầu kia học được không ít thứ đâu thứ rồi.”

Khoé môi của La Khả Tiệp khẽ giật, sự phụ của nàng luôn bị gọi là ma đầu, ma nữ. Cũng không trách ai được. Lần đầu gặp bà ấy nàng cũng sợ phát khiếp như gặp yêu tinh đó thôi.

La Khả Tiệp cong môi cười:

“Tổ phụ quá xem trọng con rồi. Người nhìn tám “Bách mã trận đồ” phía sau xem. Từng đường nét đều tinh mỹ như vậy, hết như tái hiện dáng vẻ uy phong của người trên chiến trường. Nếu bức “Bách mã trận đồ” này mà để cho con thêu thì con đứng là ngồi ngốc người trong khuê phòng rồi.”

Nàng nói rồi chỉ tay về phía bức “Bách mã trận đồ” được thêu tinh xảo treo phía sau lưng chủ vị. Toàn cảnh một trận đánh, vó ngựa, bụi cuốn, tướng lĩnh uy phong đều được tái hiện một cách sinh động đến không ngờ. La Thủy Khê mỉm cười, điềm điềm đứng lên, hướng La Khả Tiệp cúi đầu, nhẹ giọng nói:

“Bức thêu vụn về của muội được nhị tỷ hết lòng khen ngợi, muội thật vui mừng.”

“Hoá ra là của tứ muội, quả không hổ danh Hoàng Quốc đệ nhất tài nữ.”

La Khả Tiệp gật gù, nàng đã sớm đoán được ngoài La Thủy Khê ra ở La gia chẳng có nữ tử nào có thể thêu một bức “Bách mã trận đồ” như vậy.

“Haha! Ta có hai tôn nữ một văn một võ hiểu lòng ta thế này thì còn cần gì thêm nữa!” La Hoàng bật cười lớn.

“Chúc mừng La đại tướng quân!”

Chư vị khách nhân trong Kim Phúc viện đồng loạt hô lớn, tay nâng ly rượu uống cạn. La Hoàng cũng nâng chén, hào hứng ngửa cổ một hơi uống hết.

Ông đặt chén xuống bàn, nâng mắt nhìn La Khả Tiệp, khoác tay nói:

“Nha đầu, tổ phụ chuẩn bị chỗ cho ngươi rồi, trở về ngồi xuống cùng ta uống rượu đi nào.”

“Vâng, thưa tổ phụ.”

La Khả Tiệp ôm quyền hành lễ như trong quân doanh, điều này khiến La Hoàng vô cùng hài lòng gật nhẹ đầu. Nàng quay lưng nắm tay Mộ Viễn Kỳ bước đến vị trí đã được chuẩn bị sẵn.

Chỗ của nàng ngồi ngay đầu hàng bên trái dành cho nữ quyền. Đại tỷ La Hoa Thiên ngồi bên trái nàng, tiếp đến là La Thủy Khê và những muội muội khác. Nàng không khỏi ngạc nhiên. Sắp xếp thế này chắc hẳn đã gây không ít tranh cãi trong La gia, nhưng đây là đại thọ của nội tổ phụ, hẳn là không kẻ nào dám làm phật lòng ông.

La Khả Tiệp cười gượng nắm tay Mộ Viễn Kỳ ngồi xuống. Cẩm Giai Hạo và An Hành ngồi phía sau nàng. La Khả Tiệp quay sang nhìn gương mặt dù cổ ra vẻ nghiêm túc cứng rắn nhưng không che giấu hết nỗi sợ hãi của An Hành. Trong lòng nàng không ngừng thờ dài một hơi. Nàng thật sự phải thừa nhận La gia quả là một nơi đáng sợ.

“Tiểu Hành...”

“Tiểu Hành không sợ. Tiệp Tiệp cũng không sợ nha! Không được sợ những người đó!”

La Khả Tiệp chưa kịp nói gì An Hành đã bày ra bộ mặt đại nghĩa diệt thân, kiên định trả lời. Dáng vẻ này của y khiến nàng bật cười thành tiếng, dĩ nhiên nụ cười của nàng khiến không ít nam tử ngơ ngẩn. Chỉ có điều bọn họ lập tức phải giấu suy nghĩ lang sói đó xuống vì ánh mắt giết người của Cẩm Giai Hạo không ngừng quét ngang bọn họ.

La Khả Tiệp nhéo nhẹ một cái vào má An Hành rồi nhanh chóng sửa lại dáng vẻ ngay ngắn. Nàng vừa ngẩng mặt lên đã phải chống lại đôi mắt dò xét của La Bửu Diệp. Đệ đệ này không hiểu sao vẫn luôn có ác cảm với nàng. Có lẽ đệ ấy cảm nhận được nàng ghen tị với đệ ấy chăng?

Nàng nghĩ rồi chỉ mỉm môi cười với La Bửu Diệp. Hắn dường như không ngờ nàng sẽ xử sự như vậy liền di chuyển tầm mắt sang hướng khác.

La Khả Tiệp cũng không tiếp tục để ý đến La Bửu Diệp. Người hầu vừa mang lên bầu rượu được hâm nóng, Mộ Viễn Kỳ đã giúp nàng rót rượu ra bốn chén nhỏ. Chàng nâng một chén lên đưa cho nàng, dịu giọng nói:

“Trời lạnh, nàng uống một chút cho ấm người.”

Nàng vui vẻ nhận lấy. Sau đó Mộ Viễn Kỳ chia rượu cho Cẩm Giai Hạo và An Hành. Chàng không quên dặn y uống ít thôi. An Hành vừa hợp một ngụm đã nhăn mặt, không dám uống thêm ngụm thứ hai. La Khả Tiệp thấy y như vậy liền lắc đầu, không nhìn được cười khẽ. Nàng vừa kể ly rượu bên môi đã nghe La Thủy Khê điềm đạm nói:

“Phải rồi nhị tỷ, tỷ đã khen bức “Bách mã trận đồ” của muội thì chắc là cũng chuẩn bị một phần đại lễ không kém có đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 19.2

Bàn tay nâng ly rượu của La Khả Tiệp thoáng chốc khựng lại. Song, hàng chỉ cười nhạt, khẽ môi nhấp một cái lấy vị. Nàng biết thế nào La Thủy Khê cũng tìm cách nhắc lên vài cột sóng ngầm nhân chìm nàng, nhưng không ngờ nàng ta lại nóng nảy như vậy.

Câu nói bất ngờ của La Thủy Khê khiến Từ thị có chút không vui. Đứa trẻ này bình thường luôn nhu thuận, hôm nay đột nhiên cư xử hấp tấp như vậy. Đại thọ là của lão già, khi nào thì đến lượt nàng ta xen miệng đòi xem thọ lễ.

“Tiểu Khê, không được bướng bỉnh!” Gương mặt Từ thị thoáng cong lên nụ cười từ ái nhẹ giọng khiển trách La Thủy Khê, sau đó mới quay sang khách nhân bên dưới tiếp lời “Đề các vị chê cười rồi.”

“Tổ mẫu, Tiểu Khê thấy mấy vị tỷ phụ trên tay ôm hộp gấm vô cùng xa hoa nên trong lòng có chút tò mò thôi.” La Thủy Khê bĩu môi, một bộ dáng tiều cô nương ngây thơ chọc người thương.

“Đứa trẻ này.”

Từ thị than nhẹ, lời nói cũng chẳng bao hàm ý tứ trách móc gì. Thật ra thì ngay cả bà ta cũng muốn xem thử La Khả Tiệp mang về kì trân dị bảo gì. Xét lấy tính tình của lão gia nếu nàng ta mang đến tặng ông thứ gì trân quý đắt tiền, ông nhất định sẽ nổi trận lôi đình. Khẽ ngẩng mặt lên nhìn bức tranh thêu “Bách mã trận đồ”, Từ thị âm thầm cảm thán. Quả nhiên chỉ có La Thuý Khê tiểu tôn nữ này là tri kỉ hiểu lòng người. Bà thật sự rất muốn xem bộ dáng mặt hết mặt mũi của La Khả Tiệp sẽ khó coi đến mức nào. Nữ nhân tôn quý nhất Hoàng Quốc, nàng ta đáng sao? Còn dám trèo lên đầu bà, dựa vào chức quan của lão gia, cáo mệnh của bà chỉ thuộc hàng tam phẩm mà nàng ta lại một lúc tấn phong lên Hộ quốc phu nhân nhất phẩm. Thật là tức chết bà!

La Khả Tiệp cẩn thận quan sát màn đối thoại bà cháu tình thâm kia, ý cười trong đáy mắt ngày một sáng rõ. Nàng đặt ly rượu chỉ voi một ít xuống, quay sang ba người phu quân cười khê:

“Nếu tứ muội đã hiểu kì với lễ vật của các chàng như vậy thì hoà mẫn muội ấy thôi.”

“Cái này...” La Thuý Khê lên tiếng, nàng ta nào có để tâm đến bọn nam nhân kia tặng cái gì, cái chính là La Khả Tiệp kia.

“Thế nào? Hay là mục đích thật sự của muội là tò mò nhị tỷ đây tặng gì có phải không?” La Khả Tiệp đẩy mắt sang nhìn La Thuý Khê, giọng điệu bồn cọt nửa đùa nửa thật.

Lời nói của nàng khiến không ít người thoáng nghĩ La Thuý Khê cốt yếu chỉ muốn soi mói lễ vật của La Khả Tiệp, tìm một cái nền hoàn hảo làm nổi bật lên tài nghệ nữ công của nàng ta thôi. Ai lại không biết La Khả Tiệp xưa nay vung dao múa thương thì giỏi, nữ công gia chánh lại chẳng tường bao nhiêu.

Song, dù sao cũng là chuyện La gia, bọn họ chỉ xì xầm vào tiếng rồi dỗi mắt mình, chẳng ai có ý định xen vào.

Không đợi La Thuý Khê nói gì, La Khả Tiệp liền hướng La Hoàng nở nụ cười:

“Nhưng thọ lễ của tỷ đã chuyển đến phòng của tổ phụ rồi. Tỷ nghĩ người nhất định sẽ thoải mái hơn khi một mình ngắm nhìn thọ lễ ấy.”

Nàng vừa dứt lời khoé mắt in hằn dấu vết thán năm của La Hoàng khẽ nhú lại, ý cười trên môi cũng tăng thêm một phần.

“Thần thần bí bí, nha đầu nguoi không phải mang cát ở An Lạc Quan về cho ta đó chứ?” La Hoàng bật ra tiếng cười hào sảng.

“Sao con không nghĩ ra điều này nhỉ?” La Khả Tiệp tròn tròn mắt, bộ dáng ngạc nhiên phát hiện ý tưởng tuyệt vời.

La Hoàng gật gật đầu ngầm hiểu, thứ La Khả Tiệp tặng căn bản không phải chút mùi hanh nắng nơi chiến trường vương trên lớp cát ở An Lạc Quan rồi. Đã lâu không cười ngửa rong rui trên sa trường, cảm thấy có chút nhớ nhung.

Ông nhếch môi cười, cả người tựa hẳn ra sau ghế:

“Nha đầu nguoi làm ta muốn trở về phòng ngay lập tức xem thử nguoi giấu vật gì bên trong.”

“Chi sợ người thấy rồi lại không cho người khác chạm vào thôi.” La Khả Tiệp đáp “Chi bằng để phu quân của Khả Tiệp mở quà trước để tổ phụ bớt chút tò mò vậy.”

“Được. Để xem tôn nữ tể mang về cho ta thứ gì đây?”

La Hoàng hào sảng vung tay. Ông đã nói vậy Từ thị và La Thuý Khê có muốn làm khó La Khả Tiệp cũng không thể, chỉ đành tròn mắt quan sát.

“Vậy Viễn Kỳ xin phép dâng lễ trước.”

La Khả Tiệp quay sang nhìn Mộ Viễn Kỳ, chàng khẽ gạt nhẹ đầu bước ra giữa Kim Phúc viện. Bên ngoài lập tức xuất hiện một tốp người ôm trên tay ba hộp gấm tiến vào. Mộ Viễn Kỳ đặt tay lên chiếc hộp phủ gấm đỏ, từ tốn mở ra. Mọi người đều chăm chú nhìn. Cuối cùng chỉ thấy ngọn cỏ lau xanh mướt nằm lọt thỏm bên trong.

Có tiếng người cười châm biếm. Lại có người khê giọng mỉa mai:

“Quả nhiên làm phu quân của nữ tử ấy cũng chả có gì hay ho. Cả chút ngân lượng cũng không có, lại dâng lên thứ thọ lễ chẳng ra sao.”

Lời nói dù nhỏ nhưng lúc này trong Kim Phúc viện gần như tĩnh lặng tuyệt đối nên ai ai cũng có thể nghe được. La Thuý Khê hát cảm kiều ngạo liếc nhìn sang La Khả Tiệp. La Thiên Hoa bên cạnh cũng bày ra bộ dáng vui sướng khi người gặp họa. Hạ thị lại không ngừng mắng La Khả Tiệp không có đầu óc, để phu quân mang ra thứ thọ lễ như vậy làm mất mặt La gia.

Chỉ riêng La Khả Tiệp vẫn điềm tĩnh như không trước mọi lời xì xầm. Nàng nâng đĩa gấp một ít điểm tâm thông thả ăn, thoáng đảo mắt nhìn ra phía sau chỉ thấy mỗi mình Cẩm Giai Hạo. Hắn thấy nàng hơi nhướng mày thắc mắc liền nói:

“Tiểu tử ngốc kia đi lấy thọ lễ rồi.”

Nàng gật gù, chưa kịp hiểu gì một trận gió lớn đã cuốn đến. La Khả Tiếp quay phát lại, phong thái của Mộ Viễn Kỳ lúc này khiến nàng phải ngây ngốc ngắm nhìn thật lâu.

Bạch y thanh thoát tung bay, tóc đen ba ngàn mềm mại cuốn theo hướng gió. Bàn tay bạch ngọc nâng ngọn cỏ lau lên cao như đang thực hiện lễ tế. Đến khi chàng rời tay ngọn cỏ lau vẫn lơ lửng trên không trung. Kim Phúc viện rơi vào trầm lặng, không kẻ nào dám lên tiếng.

Mộ Viễn Kỳ phát tay áo, ngón tay di chuyển đan xen dọc theo ngọn cỏ lau như đang lướt trên cỏ cầm. Gió không ngừng thổi, mang theo chút dư vị đất trời ngày một đậm. Xen trong gió lại dần dần hiện lên từng tầng bụi cuốn trắng xoá, mà kì diệu ở chỗ bụi bân chỉ vây quanh một khu vực nhất định, không hề bám vào bất kì khách nhân nào hay ảnh hưởng đến mỹ thực trên bàn.

La Hoàng ngồi trên ghế chủ vị nở to mắt ngạc nhiên. Hương vị thân quen này hết như cảm giác lần đầu tiên khi ông phi vó ngựa ra sa trường. Lạnh lẽo, dòn dập, dữ dội, cát trắng phủ tầng tầng như sương sớm, xen trong vị đất trời có chút mùi cỏ lau ven bờ sông, những ngày ông chất chiu từng chút nước đường dài. Lại có chút mùi máu tanh nhàn nhạt. Chiến trường khốc liệt không hoa không cỏ nhưng vẫn áp ủ từ vị riêng.

Mộ Viễn Kỳ lật ngửa lòng bàn tay, siết chặt lấy ngọn cỏ lau. Cỏ lau mong manh tan thành tro bụi. Chàng tung nắm tro lên cao hoà vào cơn gió. Chút hơi lạnh đầu đó lại cuốn lấy tầng tầng hương vị lạ lẫm. Mộ Viễn Kỳ một tay đưa ra nắm lấy thứ gì đó từ trong cơn gió cuốn, một tay nâng lên chiếc lọ bằng lưu ly thất sắc trong suốt. Từng giọt chất lỏng bên trong lòng bàn tay chàng chảy vào lọ. Đến khi chiếc lọ lưu ly đã được lấp đầy, cơn gió liền ngưng hẳn.

Đây là loại công phu cao đến bậc nào?

Không ai có thể trả lời được.

Bọn họ chưa hết ngạc nhiên đã thấy Mộ Viễn Kỳ đặt chiếc lọ lưu ly thất sắc trở lại hộp gấm, lại mở một chiếc hộp khác ra. Bên trong đựng Phụng Hoàng Cẩm mà Thái hậu ban tặng. Chàng ôm cầm lẳng lẳng ngồi xuống, ngón tay bạch ngọc lướt trên dây đàn, âm thanh sắc bén, hào hùng vang lên.

Là “Nhập trận khúc.”

Chiếc hộp gấm cuối cùng bỗng bật mở, song đao sắc bén, chuỗi khảm hắc ngọc nằm trọn trong bàn tay Cẩm Giai Hạo. Chàng lộn một vòng đạp gió ra chính điện, động tác múa đao vô cùng dứt khoát. Hoa y chuyển động nương theo từng cử chỉ, ánh mắt sắc bén như chỉ một cái liếc nhìn đã có thể giết chết hàng trăm mạng người. Tiếng đao lao vun vút hoà vào tiếng đàn nghe sao mà hào hùng đậm khí thế.

La Hoàng ngồi phía trên tay chân không ngừng cử động nhịp theo. Nếu có thể ông rất muốn một bước nhảy xuống so chiêu cùng thiếu niên đó, hoà mình vào một khúc nhập trận đêm đêm luôn vang vọng ngoài sa trường. Ông như được nhìn thấy bản thân thời niên thiếu, cũng ôm một thân chí lớn, tay cầm song đao khảm hắc ngọc ngự ban, xông pha giết giặc.

La Khả Tiếp ngồi một bên, trong tay cầm hàng loạt những hạt châu tròn tròn nhỏ nhỏ tròn bóng như đan được, theo lời dặn trước đó của Cẩm Giai Hạo ném về phía hần. Cẩm Giai Hạo xoay người đỡ lấy. Đỡ hạt thứ hai lại tung hạt thứ nhất lên cao, đỡ hạt thứ ba lại tung hai hạt trước lên cao. Cứ thế mà các hạt châu La Khả Tiếp ném đến đều xếp ngay ngắn trên hai thanh song đao.

Cẩm Giai Hạo lộn một vòng, động tác vô cùng thành thực và nhanh nhẹn rải các hạt châu xuống sàn thành hình dạng nào đó. Hần thu hai thanh song đao cầm bên tay trái, khom lưng đập mạnh tay phải xuống sàn. Các hạt châu đồng loạt bay lên, vỡ ra như pháo hoa xếp thành hình chữ “phúc” hoàn mỹ. Pháo hoa chữ “phúc” rực rỡ chớm nở rồi nhanh chóng vụt tắt, tiếng nhạc cũng tan. Tiếng ngựa hí vang dội đột nhiên vọng lại.

La Hoàng ngẩng mặt nhìn ra ngoài viện. Mỹ thiếu niên cười hân huyết bảo mã uy dũng đứng trước cửa viện. Hân huyết bảo mã đã từng theo ông rong ruï trên sa trường, với ông nó chính là tri âm tri kỷ. Vậy mà lại để thất lạc từ lâu.

Ông kích động muốn đứng lên nhưng ngại nổi nử thân dưới đã tàn phế. Chớp mắt nhìn xuống lại thấy mỹ thiếu niên vận bạch y trắng toát tiến lại gần, mỉm cười với ông:

“Tổ phụ, để ta công người.”

Dứt lời chàng khuy gối, khom người xuống, đưa lưng về phía La Hoàng. Trong lòng ông dâng lên xúc cảm không thể nói thành lời. Ông phẩy tay gọi gia nhân bên cạnh đỡ mình dậy. Gia nô không dám chậm trễ, lập tức giúp ông đứng lên. Chuyện sau đó đều giao cho Mộ Viễn Kỳ.

Chàng cổng ông ra bên ngoài, giúp ông ngắm nhìn thật kỹ hân huyết bảo mã. Mọi người đồng loạt hướng ánh nhìn hiếu kì ra ngoài. La Khả Tiếp cùng Cẩm Giai Hạo theo chân Mộ Viễn Kỳ bước ra. Nàng đưa tay đỡ An Hành từ trên lưng ngựa nhảy xuống. Chàng vui vẻ hí mắt cười:

“Đây là quạ của Tiểu Hành!”

La Khả Tiếp không nén được xúc động, một tay nắm chặt lấy tay Cẩm Giai Hạo, tay kia vuốt về gương mặt An Hành, yêu thương nói:

“Tiểu Hành thật ngoan, thật lợi hại.”

Được nàng khen y thập phần vui vẻ. Nếu lúc này không có nhiều người chú ý, An Hành sẽ nhào vào lòng nàng, hôn nhẹ lên môi nàng. Chỉ tiếc là ở đây nhiều người như vậy y đành ôm cánh tay nàng, ngoài ra không làm gì hơn, chỉ sợ nàng sẽ giận thôi.

La Hoàng được Mộ Viễn Kỳ công trên vai, đôi mắt dõi theo con hân huyết bảo mã. Con ngựa như hiểu được ý ông, lại vô cùng thân quen cọ cọ đầu vào người ông. La Hoàng cẩn thận ngắm nhìn nó, bên dưới chiếc bõm có một vết sẹo rất sâu. Ông nhớ rất rõ đây là lần Hắc Yên đã đỡ tên cho ông lúc

chống Hoa Quốc mà có. Không ngờ từ lúc đó đã lạc mất nó.

“Đúng là nguoi rồi.” La Hoàng vuốt ve Hắc Yên, ánh mắt hiền từ quay sang hỏi An Hành “Tiểu tử, sao nguoi lại tìm được Hắc Yên của ta?”

An Hành đột nhiên bị hỏi tới nhưng cũng không giật mình, chỉ hít mắt khẽ lại, giọng điệu vô cùng vui vẻ:

“Lúc Tiểu Hành đi xa xa với Tiệp Tiệp nên tìm được. Khi đó Tiểu Hắc chạy loạn, ông lão bà lão nói sao cũng không nghe. Tiểu Hành hỏi sao Tiểu Hắc không nghe lời, Tiểu Hắc bảo Tiểu Hắc là ngựa của Anh Linh đại tướng quân, Tiểu Hắc muốn trở về. Nên Tiểu Hành trả tiền cho ông lão và bà lão để dắt Tiểu Hành về nuôi. Lão lão, Tiểu Hắc gặp được nguoi nên rất vui đó. Nguoi có vui không?”

“Vui, đương nhiên là vui rồi.” La Hoàng nghe An Hành nói thoáng ngơ ngẩn một chút, xúc động không thôi, vành mắt đỏ lên, ông vuốt ve Hắc Yên, trầm giọng hỏi “Hắc Yên, đi theo ta hẳn là cực khổ cho nguoi.”

Hắc Yên hí khẽ vài tiếng, dụi đầu vào bàn tay La Hoàng. An Hành đóng tai nghe rồi cười tí mắt nói:

“Tiểu Hắc nói không cực khổ. Tiểu Hắc lại muốn ở bên cạnh tướng quân.”

“Tốt! Tốt!” La Hoàng gật nhẹ đầu “Hắc Yên, sau này nguoi ở cùng ta, chúng ta ngắm nhìn thiên hạ thái bình có được không?”

Nghe được lời này của ông Hắc Yên dường như vô cùng vui vẻ, nó hí vang một tiếng, hai chi trước hất lên, bộ dạng vô cùng uy phong.

La Hoàng vuốt ve nó vài cái rồi phân phó gia nô dắt Hắc Yên trở về viện của ông, chăm sóc nó cẩn thận.

Sau đó Mộ Viễn Kỳ cũng ông trở vào trong, đặt ông trở lại ngôi chủ vị. Chẳng bước xuống chính viện, ôm quyền cùng với Cẩm Giai Hạo và An Hành cao giọng nói:

“Chúc tổ phụ hoa giáp sơ chu mậu như tùng bách, trường cạnh lăng diêu khánh hy quế lan*.”

(*câu đối chúc thọ:

Hoa giáp vòng đầu (ý chỉ người đại thọ 60), tốt như tùng bách.

Lâu dài rực rỡ, tuổi đẹp quế lan.)

Bọn họ vừa dứt lời Chu thị đã tái mặt. Bà ta nhìn sang La Khả Tiệp, chỉ thấy nàng bình thân tặng cho bà ta nụ cười nhạt. Bà ta chợt dạ đảo mắt sang chỗ khác. Bà đã cố tình báo sai số tuổi của công công từ sáu mươi thành bảy mươi, vậy mà La Khả Tiệp cũng không mắc bẫy. Chỉ sợ lần này hại nàng ta không được mà còn phải bị ghi hận.

“Tốt! Tốt!” La Hoàng cười sáng lạn, nụ cười chói mắt hơn cả khi nhận được quà của La Thủy Khê “Hắc Ngọc song đao, Hắc Yên bảo mã, còn có hương vị chiến trường và cả “Nhập trận khúc“. Các nguoi quả nhiên dụng tâm không ít. Đại phu quân của Khả Tiệp, nguoi làm thế nào có thể đem không khí ngoài biên quan nhét vào đây thế này?”

La Hoàng cầm lấy chiếc lọ lưu ly thất sắc, chăm chú ngắm nhìn. Sau này lúc chợt nhớ những năm tháng ấy ông lại có thể một lần nữa cảm nhận qua mùi hương đặc biệt này rồi.

“Chỉ là chút tài mọn tôn tế học từ Yên Đan lão sĩ thôi, tổ phụ thích là tốt rồi.” Mộ Viễn Kỳ đạm mạc đáp.

La Hoàng hài lòng gật đầu. Từng món từng món bọn chúng dâng lên đều in hằn dấu ấn thời uy phong lẫm liệt của ông, chỉ thiếu mỗi Hoàng Kim Giáp thánh thượng đã thu hồi mà thôi. Nghĩ đến đây La Hoàng bỗng giật mình nhìn sang La Khả Tiệp. Nàng cong môi cười ý vị, khe khẽ gật đầu. Ông liền hiểu ra. Thảo nào nàng nói chỉ sợ ông chỉ muốn ngắm nhìn lễ vật của nàng một mình. Quả nhiên là vậy, đứa trẻ này mang cả Hoàng Kim Giáp về tặng cho ông. Tấm lòng này còn món quà nào bì kịp nữa sao?

“Các nguoi đều vì lão già ta mà dụng tâm như vậy, đại thọ hôm nay quả nhiên là ngày hạnh phúc nhất của ta.” La Hoàng cười nói “Nhanh, trở về chỗ cùng ta uống thật say đi nào. Hôm nay nếu không say bốn người các nguoi đừng mong trở về đấy!”

Ông nói rồi liếc mắt sang La Khả Tiệp.

“Tôn tế đã biết.” Ba người hỏi đồng thanh đáp lời.

Sau đó cả ba nhanh chóng trở về ngồi cạnh La Khả Tiệp.

La Song Khê dõi mắt nhìn theo bước chân của Mộ Viễn Kỳ, gương mặt bên dưới duy mạo ứng đỏ. Liền lập tức cảm giác nóng bỏng rất lan khắp mặt như muốn thiêu đốt nàng ta. La Song Khê ra sức gãi, khổ nỗi càng gãi lại càng nóng, càng khó chịu. La Huệ, muội muội thân sinh của La Song Khê, phải giữ chặt lấy bàn tay nàng ta, nhẹ giọng khuyên nhủ nàng ta giữ hình tượng trên thọ lễ.

Từ thị vô cùng khó chịu nhìn La Hoàng vui vẻ đến độ cười không khép được miệng, âm thầm liếc xéo La Khả Tiệp một cái. La Thủy Khê bên kia quắc mắt nhìn La Khả Tiệp vui vẻ cười nói với phu quân, trong lòng không ngừng uất hận. Không ngờ nàng lại vô tình giúp La Khả Tiệp đoạt về hào quang lớn như vậy, ba nam nhân không tầm thường kia sao lại có thể như thuận chịu đựng ở bên cạnh La Khả Tiệp như vậy chứ?

Nàng không cam tâm!

Hạ thị bị choáng ngợp bởi tài năng của hiền tể, sau lại cảm thấy ảm ảm khó chịu. Vì chuyện La Khả Tiệp đoạt mất hào quang của La Thủy Khê mà bất mãn, cả liếc nhìn La Khả Tiệp một cái cũng cảm thấy bức bối. La Mạnh Kính ngồi bên cạnh bà ta siết chặt nắm tay kêu răn rức. Nữ nhi này quả nhiên đối với tổ phụ thì dụng tâm không ít mà với thân phụ như ông thì lại chẳng xem ra gì. Ông âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi.

Mọi xúc cảm ngổn ngang của bọn người La gia đều bị tiếng thông truyền từ bên ngoài cắt đứt:

“Dực Vương điện hạ đến!”

“Tham kiến Dực Vương điện hạ!”

Một phòng đầy người đồng loạt đứng dậy hành lễ. Hạ Cảnh Tuấn một thân tử bào bước vào. Gương mặt thập phần nghiêm nghị, khí phách hiện ngang, nào có vẻ mặt bị cho là thiếu đầu óc khi đứng chung với bọn người La Khả Tiệp. Hắn chính là thân đệ đệ duy nhất của hoàng thượng, Vương gia người người kính sợ. Hoàng thượng và Thái hậu sủng ái hắn đến độ cả chút việc nặng cũng không rơi vào đầu hắn, cả ngày chỉ cần hưởng lạc là đủ, nhưng kẻ nào lại dám tìm hắn gây chuyện chứ? Tim chết!

“Miễn lễ đi!” Hạ Cảnh Tuấn phẩy tay, bình thân nói “Hôm nay là đại thọ của Anh Linh Đại tướng quân, ta chỉ là văn bối đến góp vui thôi. Không cần câu nệ tiểu tiết.”

“Tạ vương gia.”

Bọn họ đồng loạt đứng dậy. La Hoàng ngồi trên chủ vị bật cười lớn hỏi:

“Tiểu tử ngươi mang gì thú vị đến cho sư phụ đây?”

Ông vừa dứt lời khiến không ít người phải hít vào một hơi. Ở đây ai lại không biết võ công của Dực Vương là do La Hoàng dạy, nhưng nói thế nào hắn cũng là Vương gia, cách nói của La Hoàng không khỏi quá phạm thượng rồi. Lại liếc mắt nhìn qua Dực Vương, chỉ thấy hắn vẫn bình thân như vậy, không hề có ý cẩu giân, nhiều đó đã khiến mọi người nhận ra La Hoàng có được bao nhiêu sủng ái rồi.

“Quả của đệ tử đương nhiên là phải thú vị rồi. Người xem.”

Hạ Cảnh Tuấn cười xuê xoa, nâng chiếc lồng chim trong tay lên. Chỉ thấy một con anh vũ màu xanh giương cặp mắt lạnh lợi bay qua bay lại. Hạ Cảnh Tuấn cúi đầu nhìn con chim, ánh mắt như muốn nói nó mà không làm cho tốt sẽ bị vật lỏng sống mà không cần trọng qua nước. Con chim lắc lắc cái đầu rồi mới từ từ cất tiếng, âm thanh the thé lại vô cùng đáng yêu.

“Anh Linh Đại...tướng quân! Anh Linh Đại tướng quân. Bồi khuyển Bắc hải thuyền bị độ, tụng hiến Nam sơn giáp tái chu*. Anh Linh Đại tướng quân.”

(*câu đối chúc thọ: chén nghiêng Bắc hải thời gian như ngưng lại

Đang lễ Nam sơn lại bắt đầu một vòng 60 nữa.)

Con chim đọc câu đối chúc thọ xong lại không ngừng kêu “Anh Linh Đại tướng quân“. Hạ Cảnh Tuấn gượng gạo lắc cái lồng một cái, nó mới chịu im. La Hoàng bật cười thật to, cất giọng khàn khàn nói:

“Tiểu tử ngươi quả thật lắm trò. Được rồi, đạo này nhân gia vô cùng nhàm chán, giữ con anh vũ này lại chơi cùng Hắc Yên cũng tốt.”

“Người tìm được Hắc Yên rồi sao?” Hạ Cảnh Tuấn tròn mắt hỏi, hẳn nhớ sư phụ đã lạc mất nó từ lâu rồi mà.

La Hoàng nhìn về phía La Khả Tiệp, chỉ tay vào An Hành nói:

“Tam phu quân của Khả Tiệp vừa dắt Hắc Yên về làm thọ lễ cho ta.”

Hạ Cảnh Tuấn thoáng liếc mắt về phía La Khả Tiệp, chỉ thấy nàng điềm nhiên giương mắt nhìn lại. Hắn thở phào một cái, may quá không tức giận là tốt rồi.

“Vậy thì có anh vũ và Hắc Yên giải sầu, sư phụ không còn sợ tịch mịch nữa.” Hạ Cảnh Tuấn nâng chiếc lồng chim lên nói với La Hoàng.

“Được. Được. Được. Thật là, ngươi mau trở về chỗ ngồi đi, chúng ta khai tiệc thôi.”

La Hoàng phẩy tay, phân phó gia nô xuống dưới hướng dẫn Hạ Cảnh Tuấn về vị trí đã sắp sẵn. Nào ngờ hắn giơ tay lên ngăn lại, sau đó bước đến trước mặt La Thiên Hoa, từ tốn đề nghị:

“La đại tiểu thư có thể nhường chỗ cho bản vương không? Bản vương còn có chút chuyện muốn bàn với Hộ quốc phu nhân.”

La Thiên Hoa đột nhiên bị hắn tiếp cận phút chốc liền ngây người. Nhưng thoáng thấy đáy mắt Dực Vương ánh lên tia mắt kiên nhẫn, nàng ta vội vàng đứng lên, dịu dàng thi lễ:

“Dực Vương cứ tự nhiên. Tiểu nữ cũng lâu lắm rồi mới trở về, muốn cùng đại ca ôn chuyện một chút. Cảm tạ đề nghị của Vương gia.”

Dứt lời nàng ta vội vàng chuyển chỗ ngồi cạnh La Đạt Quân. Nhiều người không ngừng cảm khái La đại tiểu thư quả nhiên thông minh, thức thời. Chỉ có Hạ Cảnh Tuấn mặt ngoài vẫn cười nhạt nhưng trong lòng không ngừng chửi xéo. Làm bộ làm tịch. Nếu muốn cùng La Đạt Quân ôn chuyện thì ngay từ đầu cút qua kia ngồi là được, mắc công hân phải mở miệng tốn một hơi nước bọt. Thật là bản mắt.

Hạ Cảnh Tuấn vừa nghĩ vừa vô tình liếc nhìn sang bên trái. Hắn liền được La Thủy Khê tặng cho nụ cười khuyh quốc khuyh thành. Nghĩ đến nữ tử gắn cái danh “vật của hoàng huynh” này, hắn thoáng rung mình, không thèm để ý đến nàng ta mà quay sang bắt chuyện với La Khả Tiệp. Nữ quyến La gia chỉ có nàng không khiến hắn cảm thấy gai người.

La Thủy Khê cầm tức vỗ khăn tay, âm thầm nuốt con giận đang bộc phát ngày một lớn. Lần đầu tiên nàng bị người khác lạnh nhạt, không coi ra gì. Làm sao có thể nuốt trôi con giận này chứ?

La Bửu Diệp ngồi một bên chứng kiến hết ngõ nhàng này đến ngõ nhàng khác. Đến lúc này hắn mới hoàn hồn trở lại, đảo mắt nhìn ngang ngó dọc cảm thấy có chút trống vắng liền lên tiếng hỏi Hạ thị:

“Mẫu thân, sao không thấy tam đệ đâu vậy?”

Hạ thị chưa kịp nói gì đã bị La Thủy Khê chen lời:

“Lúc này tam đệ lo luyện đao mà đụng vào nhị tỷ, chân tay bị thương đôi chút, y phục lại bị rách nên đã đi thay rồi.”

La Bửu Diệp nghe xong lập tức chau mày liếc nhìn La Khả Tiệp, cái nhìn phức tạp hàm chứa ý tứ dò xét.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: RA THAO TRƯỜNG.

La Khả Tiệp thấy hắn như vậy cũng chỉ cười cười, tay nâng ly rượu thông thả nhấp nháp. Hành động ấy lọt vào mắt La Bửu Diệp lại trở thành thái độ coi thường, khinh bỉ. Mi tâm La Bửu Diệp nhíu lại, khó chịu ra mặt. Tỷ tỷ nói không sai, nhị tỷ này quả nhiên vì không được phụ thân và mẫu thân xem trọng mà nổi lòng ghen tị. Lúc trước không tiếp xúc với người tỷ tỷ này bao lần, nhưng xem ra lời đồn đại về tỷ ấy trong La gia cũng chẳng sai bao nhiêu.

Hạ Cảnh Tuấn ngồi bên cạnh liếc mắt nhìn La Khả Tiệp, rồi lại đảo mắt sang La Bửu Diệp. Hắn khoanh tay, bày ra phong thái vương giả cao quý, khẽ nghiêng đầu nói với Mộ Viễn Kỳ:

“Vị tiểu cữu tử* (em trai vợ) này của ngươi có vẻ không dễ chơi đâu.”

Mộ Viễn Kỳ chỉ cười: “Cũng là người La gia cả.”

“Thê tử của ngươi không phải cũng họ La sao?” Hạ Cảnh Tuấn hếch mũi coi thường.

“Xuất giá tòng phu, vương gia hắn là biết điều này chứ?” Mộ Viễn Kỳ cả chân mày cũng không động, chỉ nhàn nhạt đáp lời, trên gương mặt vẫn là dáng vẻ hiền lành ôn thuận, ai hỏi gì đáp đó.

Khoé môi Hạ Cảnh Tuấn giật giật. Ba người phu quân của La Khả Tiệp có ai họ La đâu. Thâm ý, quả nhiên quá cao tay. Hắn đảo mắt một vòng lại cảm thấy ánh mắt La Khả Tiệp như kim châm phóng đến. Hắn và Mộ Viễn Kỳ trò chuyện dĩ nhiên nàng không nghe thấy, nhưng nhìn vẻ mặt gian tà của hắn dám chắc là đang bị thóc chọc bị gạo rồi. Chẳng có gì tốt lành. Không thể để phu quân chơi cùng với hắn, tránh lại bị cái tính quái dị của hắn lây sang.

Nếu Hạ Cảnh Tuấn biết La Khả Tiệp nghĩ gì sẽ đập bàn một cái thật kêu rồi gầm lên một trận. Nhưng hắn chỉ thấy nàng khó chịu liền bối rối ho nhẹ, làm bộ chăm chú ăn điểm tâm.

Hạ thị nhìn sang thấy La Khả Tiệp không nói gì, lại nghe thấy lời La Thủy Khê thì nhảy dựng lên:

“Tiểu Dụ bị thương thế nào? A Khả*, sao con không nói cho mẫu thân biết?”

(*như đã nói ở chương 18.2 A Khả là nữ danh của La Thủy Khê, sau này người La Gia có ai gọi thế này thì đừng bị nhầm với Tiệp tỷ nha~)

“Phải đó A Khả, Tiểu Dụ bị thương sao con không thông báo cho tổ mẫu? Bị thương thế nào? Bị thương có nặng không? Vì sao lại bị thương?” Từ thị cũng sốt ruột truy hỏi một hồi.

La Thủy Khê vội vàng đứng dậy, nhu thuận cúi đầu nói:

“Xin tổ mẫu và mẫu thân bớt lo lắng, tứ đệ luyện đao nhất thời sơ ý va vào nhị tỷ, y phục chỉ rách một chút, và...chỉ bị trầy da nhẹ nhẹ thôi.”

Nàng ta ấp úng hạ chữ “nhẹ nhẹ” rồi lăm lét liếc nhìn sang La Khả Tiệp, đáng vẻ khép nép lo sợ. Quả đúng như dự tính của nàng ta, mọi người đều nghĩ La Khả Tiệp đã ức hiếp La Khánh Dự nhưng La Thuý Khê lại không dám khai ra.

Điều đó dĩ nhiên kích thích một số người. Tiêu biểu như La Bửu Diệp.

“Luyện đao nhất thời sơ ý? Đao pháp của tứ đệ đều do ta dạy, sao có thể lại nhất thời sơ ý va vào nhị tỷ? Đã vậy lại còn bị thương. Nhị tỷ, không phải tỷ lại làm khó tứ đệ đó chứ?”

La Bửu Diệp hùng hổ trách móc một hồi. La Khả Tiệp nghe hắn nói xong lại cảm thấy buồn cười. Địch thân dạy đao pháp cho tứ đệ? Nhị đệ này trong trí nhớ của nàng không tới mức vô dụng như bao cô, nhưng công phu của hắn chỉ như mèo cào. Tổ phụ trọng võ nhưng phụ thân lại trọng văn. Dĩ nhiên phụ thân sẽ đốc thúc La Bửu Diệp trau dồi thi từ ca phú, mướn bữa một lão sư về dạy vài ba chiêu cho có để che mặt tổ phụ thế thôi.

Vậy mà còn đem tâm pháp mèo cào dạy cho tứ đệ. Giờ nàng thấy nếu không phải La Thuý Khê đứng sau giờ trò thì chính là bộ đao pháp của nhị đệ này quá dỏm rồi.

Huống hồ một đứa trẻ mới bốn tuổi thì làm thế nào có thể múa đao thành thực, xảy ra chút sai sót là chuyện bình thường. Vậy mà hắn còn cao giọng chắc nịch như vậy, chẳng khác nào bảo trăm sai ngàn sai đều do nàng. Xem ra hình tượng của nàng trong đầu đám người La gia này chẳng khác gì ác thần.

La Khả Tiệp đặt chén sứ xuống, nụ cười nơi đáy mắt tắt lịm. Nhịn một lần là nhẫn, nhịn hai lần là bảo toàn danh dự, nhưng còn nhịn thêm lần này thì nàng chính là con rùa rút cổ.

“Nếu nhị đệ đã nói đao pháp của tứ đệ là do nhị đệ dạy thì tỷ đây cũng muốn lãnh giáo một phen.”

La Khả Tiệp vừa dứt lời La Bửu Diệp đã thăm kêu lên không ổn. Nhưng chỉ nghe vun vút một tiếng đã thấy cây trâm vàng khảm hồng ngọc lao về phía hắn. La Bửu Diệp trợn mắt, bước lùi về sau, mắt trọng tâm ngã phịch xuống. La Khả Tiệp một tay vừa phóng trâm, tay kia liền ném tới chiếc hoa tai đánh chệch hướng cây trâm khi mũi nhọn vừa lướt qua đầu La Bửu Diệp. Chỉ cần chậm một chút La Bửu Diệp dĩ nhiên sẽ trọng thương.

Hà thị thấy con trai thê thảm như vậy liền tức giận đứng phắt lên, trừng La Khả Khả Tiệp:

“Ngươi làm cái gì vậy? Cả Diệp Nhi của ta cũng ức hiếp? Lão gia, người nhất định phải làm chủ cho Diệp Nhi!”

La Mạnh Kính bất mãn nữ nhi này đã lâu, nay nắm được cái cơ để phát giận làm sao có thể bỏ qua. Chỉ tiếc rằng ông ta vừa há mồm đã bị tiếng quát của La Hoảng cắt ngang:

“Hỗn xược! Ta còn sống ở đây, ngươi la lối cái gì?”

La Mạnh Kính lập tức nuốt tất cả những lời định nói xuống, cúi đầu không nhìn đến Hà thị. Bà ta ôm một bụng tức giận, uất ức vô cùng. Thấy vậy Từ thị cũng thập phần sốt ruột, lên tiếng nói vào:

“Lão gia không nên trách trưởng tử (con dâu lớn) nhi, nó cũng vì lo cho con trai thôi. Người xem Diệp Nhi bị A Ô ức hiếp thế này còn ra thể thống gì?”

“Câm miệng!” La Hoảng giằng trượng đồng xuống sàn, quay sang quát cả Từ thị “Ngươi cứ mở miệng ra là A Ô này, A Ô nọ, bây giờ Khả Tiệp đã là Thái Hoà Hộ quốc phu nhân, nề tình ngươi là tổ mẫu không bắt ngươi hành lễ đã là cặn tình lắm rồi. Ngươi mở miệng gọi thẳng nhũ danh nàng mà không sợ hoàng thượng trách phạt lễ giáo hay sao? Không có đầu óc!”

Từ thị tái xanh mặt. Đúng như lời La Hoảng nói, La Khả Tiệp bây giờ được hoàng thượng sủng ái như vậy nếu nàng muốn truy cứu chuyện này chỉ sợ bà ta sẽ bị triệu vào cung giáo huấn một phen, thậm chí là phế bỏ cáo mệnh.

Nhưng tôn tử bị ức hiếp bà làm sao có thể làm ngơ được.

Từ thị quát mắt trừng La Khả Tiệp, dường như đang muốn bày ra dáng vẻ cao cao tại thượng để dọa nàng.

La Khả Tiệp lại vô cùng phối hợp, cong môi cười làm hoà:

“Xin tổ phụ đừng tức giận. Khả Tiệp đã gọi người một tiếng tổ phụ, chính là lời hứa sẽ không phụ La gia. Dù cho...Khả Tiệp có còn là người La gia hay không cũng vậy thôi. Chút lễ tiết quân thân nhỏ nhặt này, Khả Tiệp không nhảm chán đến độ để ý đến.”

“Tốt! Con cháu của La Hoảng ta phải có phong phạm thế này!” La Hoảng cười lớn, bộ dạng vô cùng thỏa mãn.

Từ thị thấy thế chẳng những không cảm kích mà còn hất cằm bày ra dáng vẻ uy nghiêm gì đấy. Bà ta nghĩ La Khả Tiệp dù có thế nào cũng chỉ là một thứ nữ La gia mặc người bày bố mà thôi. Chỉ cần bà ta trừng mắt một cái nàng liền khép nép lo sợ. Nhìn dáng vẻ nàng ta nhẹ giọng nói đỡ cho bà thì biết ngay.

La Khả Tiệp chỉ cười. Đúng vậy, nàng không bắt lễ tiết nhưng vị Vương gia ngồi cạnh nàng thế nào thì nàng không dám bảo đảm. Cả mấy lão thái thái thế gia có thù với Từ thị có vào cung đâm bị thọc chọc bị gao không nàng càng không biết.

Nàng nói ra lời này về sau bọn họ một chút cũng đừng vọng tưởng hắt nước bẩn lên người nàng.

Hơn nữa nàng cũng muốn nhắc cho ai đó biết việc làm năm xưa của bọn họ. Đã ruồng bỏ nàng thẳng thừng như vậy thì đừng bao giờ chụp đạo hiếu lên đầu nàng.

Kính tằm lấm có biết không?

“Mạo phạm nhị đế vốn là Khả Tiệp có lỗi, nhưng ta chỉ muốn cho mọi người thấy một chút tình hình lúc đó.” La Khả Tiệp bước đến nhặt cây trầm khảm hồng ngọc và hoa tai lên, từ tốn nói tiếp “Hơn nữa thứ lao vào ta là song đao, không phải cây trầm bé tẹo thế này. Nếu nhị phu quân của ta không phản ứng kịp chắc hẳn Hộ quốc phu nhân ta vừa nhậm chức đã đầu lia khỏi cổ rồi. Thứ hỏi một chút, các vị có ai đỡ được tội danh này?”

Nàng trừng lớn mắt quét sang người La gia từ lớn đến nhỏ. Nàng đã không muốn truy cứu bọn họ lại to tiếng muốn làm lớn chuyện. Được, nàng phụng bồi tới cùng.

Mọi người đều hít một hơi khí lạnh, mặt trắng mặt xanh. La Hoa Thiên nuốt xuống một ngụm nước bọt, lấy hết dũng khí từ tốn cất lời:

“Chỉ dựa vào lời nói một phía của nhị muội làm sao có thể kết luận mọi chuyện được. Huống hồ, nếu đúng như lời nhị muội nói, sao người bị thương lại là tứ đệ mà không phải muội?”

La Khả Tiệp biết ngay vị đại tỷ này sẽ không ngồi yên. Xưa nay nàng ta luôn ra vẻ văn nhã tài hoa, sao lại có thể khoanh tay mà không làm đại quan thần phá án tra ân tình được.

“Đại tỷ nói phải.” La Khả Tiệp cười cười rồi quay sang Hạ Cảnh Tuấn, nhẹ giọng hỏi “Vương gia, lúc người vừa gặp ta có cảm thấy điều gì khác thường không?”

Hạ Cảnh Tuấn bất ngờ bị nói đến liền chớp mắt vài cái, nghệt mặt ra một hồi hình nàng. Cũng may nàng che trước mặt hắn nên không ai thấy rõ biểu tình hắn lúc này, không thì hình tượng Vương gia của hắn dĩ nhiên đổ vỡ không còn một mảnh.

“Nhị tiểu thư nhắc bản vương mới nhớ. Lúc bản vương gặp nàng hình như không thấy Mộ công tử.”

Hắn không thể nói ra hai người còn chạm mặt Hạ Chính Nghiên, cũng không thể để lộ chuyện hắn quên mang quà nên đành xem như vào tới Kim Phúc viện dâng thọ lễ xong mới gặp Mộ Viễn Kỳ vậy. Lời nói của hắn một nửa là thật, một nửa là giả, nhưng như lời của La Hoa Thiên thì kẻ nào có khả năng kiểm chứng chứ?

“Đúng vậy. Lúc tứ đệ ngã vào người ta cũng may có đại phu quân ta đứng phía sau chống đỡ, không thì ta không mất đầu cũng bị thương. Chỉ tiếc y phục của đại phu quân ta bị hỏng, phải đi thay y phục khác cho nên Vương gia không thấy là phải.”

La Khả Tiệp không nhanh không chậm tiếp lời. Bọn người La gia đang muốn mượn câu nói của La Hoa Thiên để phản kích đành phải ngậm mồm lại ngay lập tức. La Hoa Thiên làm sao có thể chịu thua như vậy, nàng ta vội vàng chen lời:

“Chuyện này...”

“Nếu đại tỷ vẫn không tin thì ta liền cho người ra xe ngựa mang y phục của phu quân vào, đồng thời mời ngũ tác đến kiểm chứng một phen, xem đất bám trên y phục của phu quân ta có phải đất ở gần ao Lạc Vân không.”

La Khả Tiệp đánh giọng cắt ngang lời nói của La Hoa Thiên. Mọi người lại tiếp tục hít khí lạnh một hồi. Trên dưới La gia đều không dám mạnh miệng nữa. Mời ngũ tác dĩ nhiên sẽ kinh động đến triều đình, chuyện này khác gì bảm báo với hoàng thượng đâu. Chỉ sợ càng làm lớn chuyện người chịu thiệt sẽ là bọn họ thôi.

Từng người từng người La gia, kể cả chi thứ hai và chi thứ ba, đều liếc mắt nhìn La Thủy Khê oán hận. Tất cả đều do nàng ta khơi mào trước, bây giờ thì hay rồi, để kinh động đến hoàng thượng thì xem nàng ta làm sao qua được đợt tuyết tu.

La Thủy Khê giật mình. Mọi chuyện sao lại thành ra thế này?

La Khả Tiệp bắt lấy từng biểu cảm trên gương mặt nàng ta. Bây giờ nàng ta hẳn đã hiểu cảm giác mọi thứ mình sắp đặt hoàn toàn phản lại mình như thế nào rồi chứ? Bất quá hôm nay là đại thọ của tổ phụ, nàng cũng không muốn mất hoà khí.

“Mọi chuyện thế nào có tứ muội biết, tam đệ cũng biết. Muốn biết ngọn ngành thế nào đợi tam đệ đến cùng tứ muội thuật lại cho mọi người nghe là được, chuyện ngũ tác vẫn là thôi đi. Bởi vì tam đệ căn bản không hề bị thương.”

La Khả Tiệp nhàn nhạt nói rồi quay lưng trở về chỗ. Tầng đá nặng trong lòng trên dưới La gia nhẹ hơn phân nửa. La Hoàng hí hửng mắt nhìn nàng, đứa trẻ này cư xử như vậy đã đủ nhẫn nhịn, đã đủ trọng tình trọng nghĩa lắm rồi. Chuyện binh phù, nếu là ông thì ông cũng làm như nàng thôi. Hoàng thượng đã có lòng đề phòng các thế gia nắm giữ binh quyền. Nay La gia có không ít người nhậm chức quan từ tam phẩm trở lên, võ có đại tướng quân là ông và La Khả Tiệp, hậu cung cũng sắp nhét vào một La Thủy Khê. Gốc rễ La gia mạnh như vậy hoàng thượng làm sao có thể không coi là cái gai trong thịt, hận không thể một đao quét sạch. Nay Khả Tiệp giao binh quyền đổi lấy an nguy trên dưới La gia là chuyện nên làm. Chỉ tiếc đứa con trai ngu ngốc của ông lại chẳng hiểu gì, một mực muốn công kích con bé.

Gia môn bất hạnh mà.

La Hoàng chống tay, âm thầm thờ dài. Nếu ông còn có thể đi lại, quyền quân phủ cũng không rơi vào tay đứa con trai ngu ngốc này. La Khả Tiệp cũng không phải chịu khổ như vậy. Ông ngược mắt nhìn La Khả Tiệp, càng nhìn càng yêu thương.

La Khả Tiệp bình thần ngồi xuống. Nàng không muốn can thiệp nữa. Kẽ nào khỏi xướng thì kẻ đó kết thúc đi. Nàng đảo mắt nhìn La Hoa Thiên nương ngừng ngồi xuống. Bàn tay nàng ta siết chặt lại, hung hăng trừng nàng. La Khả Tiệp lười biếng đan tay vào tay Mộ Viễn Kỳ, hơi ngã người về phía sau, đầu tựa vào ngực An Hành, tay phải lại vẫn về y phục của Cẩm Giai Hạo. Bộ dáng này của nàng vô cùng phóng túng, lại như kim châm xuyên vào lòng La Hoa Thiên.

Nàng ta mở to mắt trừng nàng một cái rồi cúi đầu xuống, sâu trong đáy mắt ánh lên nỗi cô đơn. La Khả Tiệp không khỏi cảm thấy đáng tiếc cho nàng ta. Cả về dự đại thọ tổ phụ cũng chỉ về một mình, phu quân nàng ta hẳn đang bận đồ dành thị thiếp rồi. Cả kinh thành ai lại không biết La Hoa Thiên nổi tiếng là hiền thê từ mẫu. Lấy phu quân năm năm liền giúp phu quân thu nạp không ít thị thiếp, còn có thể bao dung cả con riêng của thị thiếp xuất thân thanh lâu.

Chắc, đã dám bày ra dáng vẻ hiền lương thì nhất định phải trả giá cho hai từ “hiền lương” ấy.

La Khả Tiệp tự thấy bản thân không phải kiểu nữ nhân tuân thủ nữ tắc, có lẽ nàng đi theo sự phụ tử nhỏ nên bị lây nhiễm tính tình phóng khoáng của bà ấy.

Nhưng vậy thì có gì không tốt.

Nàng hí mắt cười, đưa tay lấy trái nho đã được bóc sạch vỏ trên tay Cẩm Giai Hạo, vô cùng tự nhiên cho vào miệng.

“Có ngon không?” Hần hỏi.

“Không bằng hoa quả trong vườn của chàng.” Nàng đáp.

“Nàng bị lão nhị nuông chiều quá lại kén chọn rồi.” Mộ Viễn Kỳ xoa xoa bàn tay nàng, cong môi trêu chọc.

“Đâu phải chỉ có Giai Hạo, chàng xem món của này cũng không ngon bằng chàng làm.”

La Khả Tiệp liếc nhìn đĩa thịt của hấp tương trước mắt, đột nhiên nhớ đến món của xào của Mộ Viễn Kỳ. Đúng là dạ dày của nàng quen được bọn họ nuông chiều rồi.

An Hành nào có thể chịu thua kém. Y tựa cằm vào trán La Khả Tiệp, dài giọng nũng nịu:

“Tiệp Tiệp, hôm nào chúng ta lại ăn của nhé! Tiểu Hành nhất định sẽ làm thêm vài món, chúng ta lại mở tiệc xem ca vũ đi.”

“Được. Đều theo ý chàng.” La Khả Tiệp không nghĩ ngợi liền đáp.

Hạ Cảnh Tuấn bị cảnh tượng này hù dọa đến mức dùng tay che mắt không dám nhìn. Thiên a~ Tướng quân uy phong lẫm liệt đầu mắt rồi, trước mắt hần rõ ràng là phong thái của một con cừu vĩ hồ, nhất định không thể bị mê hoặc, nhất định không thể bị mê hoặc.

Hạ Cảnh Tuấn ôm trán lắc đầu. Hành động của hần khiến La Hoàng nghĩ hần vì chuyện vừa xảy ra mà mất hứng không vui. Lại liếc nhìn sang La Khả Tiệp và phu quân đang vui vui về trò chuyện, ông không muốn nàng bị mọi người chỉ trích phá mất niềm vui nên mới lên tiếng hỏi La Thủy Khê, đồng thời khiến mọi người tập trung chú ý đến mình:

“Thủy Khê, chuyện đó là như thế nào người nhất định phải nói rõ ràng cho ta! Lắm lét như vậy nào có phong phạm của gia tộc xuất thân võ tướng hả?”

La Thủy Khê bị La Hoàng quát liền hoảng sợ quỳ xuống, mặt mày nhăn nhúm khó coi. Nàng ta lắp bắp một hồi không nói được tròn câu đã bị tiếng nói khác xen ngang:

“Nhị tỷ!!!”

La Khánh Dự một thân hoa phục chỉnh tề vừa bước vào Kim Phúc viện đã không để ý đến ai mà nhào thẳng vào lòng La Khả Tiệp. Nàng đang ngã người hưởng thụ liền bật dậy vòng tay đỡ lấy nó.

“Nhị tỷ không giữ chỗ cho Tiểu Dự, Tiểu Dự phải ngồi trong lòng nhị tỷ.” La Khánh Dự nín vạt áo nàng, ngẩng cặp mắt tròn xoe đáng yêu lên lấy lòng nàng.

“Đứa trẻ này, đệ phải thỉnh an tổ phụ, tổ mẫu, phụ thân và mẫu thân có biết không.” La Khả Tiệp xoa đầu nó, nhẹ giọng nói.

La Khánh Dự lại vô cùng ngoan ngoãn, đứng lên vuốt thẳng y phục bước ra chính viện, quỳ xuống nói:

“Tiểu Dự thỉnh an tổ phụ, tổ mẫu, mẫu thân, phụ thân.”

Nó vừa dứt lời Từ thị và Hà thị mới hoàn hồn. Từ thị hiền từ hí mắt nói:

“Tiểu nghịch ngợm này sao bây giờ mới đến? Tổ mẫu nghe nói con va phải...Khả Tiệp nên bị thương, lại đây tổ mẫu xem.”

La Khánh Dụ chớp mắt vài cái, nghiêng đầu khó hiểu:

“Bị thương? Tiểu Dụ đâu có bị thương. Tiểu Dụ rất khỏe mạnh mà. Nhờ nhị tỷ ôm Tiểu Dụ nên Tiểu Dụ không bị thương.”

Khấp Kim Phúc viện lặng phất. Thân thể La Thủy Khê khẽ run rẩy, hơi chao đảo chạm vào La Khánh Dụ. Nó quay nòng ta ngạc nhiên hỏi:

“Tứ tỷ sao tỷ lại quỳ rồi? Tỷ bảo tổ mẫu và mẫu thân gọi đệ vậy mà lại mang đệ đến cái viện Kha gì đó rồi bỏ đi mất, báo hại đệ tìm đường mãi mới về đến viện thay y phục, trễ cả thọ yến.”

La Thủy Khê bị nó vạch trần thì cứng họng. Nàng định để La Khánh Dụ ở đó rồi sai nha hoàn hù dọa nó một phen, làm cho nó tưởng đó là người La Khả Tiệp phải tới bắt hạt nó, để nó nghe lời nàng hắt nước bẩn lên người La Khả Tiệp. Nào ngờ giữa chừng tổ mẫu cho người đến gọi thật. Nàng đành giao nó cho nha hoàn Tiểu Lạc, còn nàng đến dần xếp chỗ tổ mẫu.

Nào có ngờ được tiện tỷ Tiểu Lạc ấy cả một đứa trẻ cũng hù dọa không xong. Còn để nó chạy về tổ cáo.

Đúng là vô dụng.

Cầm Giai Hạo quét mắt nhìn La Thủy Khê run rẩy. Bờ môi kéo lên nụ cười tà mị. Nàng ta có chết cũng không ngờ từ khi vô tình và chạm mặt La Khánh Dụ hẳn đã âm thầm cho ám vệ theo sát nó. Nha hoàn của nàng ta phải ra để hãm hại Khả Tiệp có lẽ đã nằm dưới đáy giếng rồi.

Chọc đến phu nhân của hắn, đúng là chán sống mà.

La Thủy Khê không thể chống chọi nổi áp lực dồn nén từ bốn phía. Nàng ta cảm nhận được ánh mắt dò xét đổ về phía mình. Nàng ta đành gồng mình trấn tĩnh, cố gắng thanh minh:

“Tam đệ hiểu lầm rồi, tổ mẫu quả thật có cho gọi. Chỉ là tứ tỷ thấy y phục của đệ vì va phải nhị tỷ mà bị hỏng nên lệnh cho nha hoàn đưa đệ về viện. Không ngờ tì nữ ấy vừa vào phủ không rõ đường đi. Là tứ tỷ lo lắng không chu toàn, xin lỗi tam đệ.”

“Tứ tỷ không cần xin lỗi, y phục là do đệ lúc luyện đao sơ ý giẫm phải nên bị rách. Còn suýt nữa liên lụy đến nhị tỷ, cũng may nhị tỷ đỡ đệ, không thì đệ đã té thật đau rồi. Phải rồi, nhờ vị đại ca này nữa, huynh ấy bị nhị tỷ và đệ ngã lên nên rách cả y phục luôn.”

La Khánh Dụ nói một tràng rồi chỉ vào Mộ Viễn Kỳ. Mọi người ở đây đều đã hiểu rõ, lời nói của La Khả Tiệp đều là sự thật. Không ít người phải xấu hổ cúi đầu xuống không dám nhìn thẳng vào nàng. Khoé môi Hà thị cứng đờ, bà ta cố gắng cất tiếng, hoá giải tình hình:

“Đều là hiểu lầm cả. Tiểu Dụ không sao là tốt rồi. A Khả chắc vì hoảng sợ quá nên không ngăn được Tiểu Dụ, đều là hiểu lầm cả thôi.”

“Đều do nữ nhi sơ sót, nữ nhi sẽ tự phạt cấm túc năm ngày để kiểm điểm bản thân. Về sau sẽ cẩn thận hơn nữa, không để chuyện như vật lặp lại lần thứ hai.” La Thủy Khê nhu thuận nói.

Hầu như ai nấy đều cúi đầu trước lời nói của nàng ta. Nữ tử hiểu chuyện lại nhu thuận như vậy khiến nam nhân thương tiếc, chỉ hận không thể giấu nàng dưới vòng tay che chở suốt đời.

La Khả Tiệp bình thần xem kịch. La Thủy Khê xử sự như vậy không ngoài dự liệu của nàng. Nàng ta trong mắt ai cũng là bộ dáng tiểu tiên nữ trong sáng thuần khiết, bấy nhiêu đây nhìn so với nàng ta có là gì đâu. Nhịn để đạt được sự thương tiếc, kể đó là không thanh không sắc đâm cho đối thủ một dao, đó chính là La Thủy Khê.

La Khả Tiệp che miệng ngáp một hơi nhàm chán, loáng thoáng nghe Hà thị an ủi La Thủy Khê gì đó, rồi Từ thị bồi thêm vài câu, vậy là mọi chuyện lắng xuống. Ai về chỗ ấy. Tiếng đàn nhẹ nhàng lên. La Khả Tiệp đã nhàm chán muốn chết. Bản thân nàng đã nghe qua âm sắc do Mộ Viễn Kỳ gảy ra thì mọi tiếng đàn đều chỉ như gió thoảng, một chút cũng thể so bì kịp.

Nàng lười biếng ngã người ra sau, tay ngọc lâu lâu vươn ra gấp một ít điểm tâm ăn lấy lệ rồi lại nâng ly rượu nhấp một ít cho đỡ khô cổ. Từ đầu đến giờ nàng cũng không uống quá hai ly.

La Khánh Dụ trò chuyện với La Hoàng và Từ thị hồi lâu thì chạy xuống chỗ nàng. La Khả Tiệp loáng thoáng nghe Từ thị và Hà thị nói với nó điều gì đó, thì thoảng còn liếc sang nhìn nàng. Nàng lại không quá để tâm, chắc họ không muốn La Khánh Dụ tiếp xúc với nàng quá nhiều.

Âu cũng là điều dễ hiểu. Trước giờ với họ nàng luôn là cái gai trong thịt thôi.

La Khánh Dụ đột nhiên chạy xuống nhào vào lòng La Khả Tiệp. Nó đẩy mắt nhìn một lượt ba người kia sau đó chỉ vào Cầm Giai Hạo hỏi:

“Nhị tỷ đây là phu quân của tỷ phải không?”

“Phải.” La Khả Tiệp gật đầu, sau đó chỉ vào từng người giới thiệu “Đây là đại phu quân, nhị phu quân, tam phu quân của tỷ.”

“Nhị tỷ, bọn họ đều là phu quân của tỷ sao?” La Khánh Dụ tròn mắt ngưỡng mộ hỏi

“Đúng vậy.”

La Khả Tiếp lại gật đầu đáp. Đôi mắt La Khánh Dụ ngày càng sáng rõ. Nó cầm tay Cẩm Giai Hạo giờ lên đồng thời thu hết hơi sức cao giọng gọi La Hoàng:

“Tổ phụ! Tổ phụ!”

Ông đặt ly rượu xuống, nhếch môi cười hỏi: “Tiểu tử nguoi có chuyện gì mà gọi tổ phụ hấp tấp như vậy?”

“Tổ phụ, đây là nhị phu quân của nhị tỷ. Huynh ấy rất lợi hại nha. Vừa rồi huynh ấy bắt lấy song đao của Tiểu Dụ nên nhị tỷ mới không bị thương. Huynh ấy còn lợi hại hơn cả nhị ca nữa, Tiểu Dụ có thể theo huynh ấy học võ công không?”

La Hoàng nghe thấy lời nó thì ngẩn người ra một lúc. Từ thị bên cạnh e ngại xen lời:

“Lão gia...”

“Tất nhiên là được! Tiểu tử, lúc học võ công mà gặp khó khăn thì không được khóc lóc bỏ về đâu đấy!” La Hoàng cười ha hả chặn lời của Từ thị, đồng thời cho bà ta ánh mắt cảnh cáo.

Đứa cháu nhỏ này đã biết nhận thức rồi. Dựa vào bài múa Hắc Ngọc song đao kia ông khẳng định võ công của Cẩm Giai Hạo chỉ có hơn chứ không kém ông. Tiểu Dụ đi theo hẳn nhất định rất có triển vọng. Xem ra ngoài La Khả Tiếp ông lại có thể đặt kỳ vọng vào đứa trẻ này rồi.

“Tiểu Dụ nhất định không khóc! Có khóc cũng sẽ tìm nhị tỷ, không tìm tổ phụ đâu.” La Khánh Dụ bấu môi lém lỉnh.

La Hoàng chỉ biết bật cười. Hà thị lại như ngồi trên đồng lửa, hai tay bấu chặt lấy y phục. Công công đã quyết định như vậy cả bà bà cũng không thể xen lời được, bà thì tính là gì. Đứa con trai nhỏ của bà sao lại đột nhiên thân cận với La Khả Tiếp như vậy?

Hà thị cắn môi không cam lòng nhìn La Khánh Dụ vui vẻ chạy xuống nhào vào lòng La Khả Tiếp. Nàng gấp điểm tâm cho nó, lại như nhớ đến điều gì liền ngẩng lên hỏi La Hoàng:

“Phải rồi tổ phụ, công phu của nhị đệ là học từ vị sư phụ nào vậy?”

“Là Chung sư phụ ở võ quán phía Tây kinh thành.”

La Hoàng liếc mắt sang La Mạnh Kính khiến ông ta vội vàng trả lời. La Khả Tiếp thoáng nghĩ. Chung sư phụ ở võ quán phía Tây? Hình như họ Chung này có chút quen.

Nàng nghĩ mãi lại không nhớ ra chút ấn tượng nào. La Khả Tiếp đảo mắt nhìn một hồi mới tìm ra Tiết Doãn ngồi bên hàng dành cho nam khách quý. Hắn thấy nàng nhìn vội vàng buông đũa, nhanh chóng đáp lời:

“Chung sư phụ này là phụ thân của Chung Thập từng thuộc đại quân của chúng ta. Lúc nghênh chiến giặc biên giới lại không chịu đi tiên phong nên đã bị mũi dùi khỏi đại quân.”

La Khả Tiếp gật gù một cái. Hoá ra là phụ thân của tên đó. Nàng nhớ trước lúc đuổi hắn đi nàng đã mắng một trận vô cùng nặng nề. Bây giờ nghĩ lại nàng mắng cũng chẳng oan uổng gì.

Tiết Doãn vừa dứt lời trong lòng La Mạnh Kính đã dâng lên cảm giác chẳng lành. Nào ngờ chỉ thấy La Khả Tiếp cúi đầu, cái gì cũng không nói tiếp. Tiết Doãn nghĩ nghĩ một lúc mới đứng lên, phát vạt áo ôm quyền nói với La Hoàng:

“Anh Linh Đại tướng quân, mạc tướng mạo mũi khuyên can người không nên cho La nhị công tử theo học Chu sư phụ đó nữa. Tên ấy phẩm hạnh không tốt, dạy bảo hải tử còn không nên người thì làm sao có thể truyền dạy cho người khác được.”

“Hoang đường!” La Mạnh Kính đứng phắt dậy, nghiêng răng nói “Nếu nguoi nói như vậy thì tìm ai tiếp tục dạy võ công cho Diệp Nhi? Huống hồ ta thấy Chung sư phụ rất tận tâm, nào có như lời của nguoi nói.”

“Lời mạc tướng nói có phải hay không La đại nhân phái người điều tra một chút sẽ biết.” Tiết Doãn chỉ nói với La Mạnh Kính như vậy rồi trực tiếp lờ ông ta mà cung kính đề nghị với La Hoàng “Nếu Anh Linh Đại tướng quân không ngại, mạc tướng có thể trực tiếp huấn luyện nhị công tử ở thao trường, không biết ý người thế nào?”

“Sao có thể như vậy? Thao trường là nơi khắc nghiệt thế nào, Diệp Nhi làm sao có thể sống nổi?” Từ thị vừa nghe lời nói của Tiết Doãn liền lập tức phản bác.

La Hoàng chỉ muốn tức chết với Từ thị. Suốt một buổi chỉ nói ra những lời hàm hồ, bao nhiêu mặt mũi của ông cũng mất hết rồi.

“Nói như bà thì mấy vạn binh sĩ đã chết hết rồi!” La Hoàng gằn giọng, tức giận đến đỏ mặt “Không bàn cãi nữa, quyết định vậy đi. Bữa Diệp bắt đầu từ ngày mai cùng Uy Vũ Đại tướng quân ra thao trường rèn luyện. Cảm thấy bản thân không khá lên thì đừng có trở về nữa. Hừ, cả một cây trăm cũng không bắt được thì ngày sau làm sao hoàn thành nghiệp lớn?!”

Dứt lời ông hướng Tiết Doãn nói : “Mọi chuyện đều nhờ người vậy. Không cần nể mặt ta, đối xử với binh sĩ thế nào thì đối xử với nó thế ấy, không được thiên vị.”

“Mạc tướng đã rồi!” Tiết Doãn đồng dục đáp.

La Hoàng gật nhẹ đầu hài lòng. Tiết Doãn trở lại chỗ ngồi sau đó cùng nâng chén trò chuyện với La Hoàng một phen. Chuyện chiến trận, chuyện binh biến, đủ cả. Dĩ nhiên La Khả Tiệp cũng góp vào vài lời. Đường như chỉ có bầu không khí giữa bọn họ là hài hoà nhất. Còn trên dưới La gia mỗi người một biểu cảm khác nhau. Có người nuốt không trôi dù chỉ một miếng điểm tâm. Có kẻ lại vui sướng khi người gặp họa. Có kẻ lại âm thầm trù tính sâu xa.

Đủ cả.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: CHƯƠNG 21.1: THÁCH THỨC.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng cất lên, mọi người kẻ nghe khúc kẻ chuyện trò rôm rả. Suốt buổi La Khánh Dụ đều ngoan ngoãn ngồi trong lòng La Khả Tiệp, đôi lúc lại chu mỏ chỉ vào điểm tâm nũng nịu:

“Nhị tỷ, Tiểu Dụ muốn ăn món kia.”

La Khả Tiệp vừa đáp lời La Hoàng liền bị giọng nói non nớt của nó thu hút sự chú ý. Nàng cười hiền nâng đũa nhưng Mộ Viễn Kỳ đã nhanh chóng gấp khỏi điểm tâm bỏ vào chén nó.

“Cảm ơn đại phu quân của nhị tỷ.” La Khánh Dụ vui vẻ cắn một miếng điểm tâm rồi quay sang La Khả Tiệp reo lên “Nhị tỷ, món này ngon lắm, tỷ cũng ăn đi.”

“Nhị tỷ ăn no rồi, Tiểu Dụ nên ăn nhiều một chút mới đủ sức luyện võ nha.” Nàng xoa đầu nó vài cái rồi tiện tay gấp một miếng thịt xá xíu bỏ vào bát La Khánh Dụ.

“Đúng vậy, đệ tốt nhất nên ăn nhiều một chút, ta là một sư phụ vô cùng nghiêm khắc có biết không?” Cẩm Giai Hạo ngồi bên dưới lại vô cùng tự nhiên chen lên kéo La Khánh Dụ vào lòng.

Thế là cục diện ngay bàn của La Khả Tiệp thay đổi thành nàng bị bỏ ngoài bìa, ba vị phu quân vây kín lấy La Khánh Dụ, ta một đũa người một đũa gấp thức ăn vào bát nó.

“Đệ đệ của Khả Tiệp ăn cá đi, ăn cá sẽ thông minh giống Tiểu Hoàng Hoàng.”

Cẩm Giai Hạo cũng dẽ một miếng thịt cá hấp đặt vào chén La Khánh Dụ. Y đảo mắt nhìn sang La Khả Tiệp lại thấy nàng chăm chú trò chuyện với La Hoàng, rồi nhìn La Khánh Dụ. Y phải cùng với lão đại và lão nhị gấp đồ ăn cho đệ đệ của Tiệp Tiệp nha. Chỉ cần gấp đồ ăn cho đệ đệ của Tiệp Tiệp ăn thì nó sẽ không ngồi trong lòng Tiệp Tiệp được nàng ôm ấp, được nàng xoa đầu rồi còn được nàng thơm thơm nữa.

Tiểu Hành không thích Tiệp Tiệp thơm thơm người khác đâu.

La Khả Tiệp vẫn cứ tiếp chuyện bồi rượu cùng La Hoàng, nào có để ý đến ba người nam nhân ghen tuông đang âm mưu thâm trong bụng kia. Thế trận của bọn họ lọt vào mắt La Hoàng lại khiến ông cảm thấy yên tâm đến lạ. Ba đại nam nhân ngồi đó dành một đứa trẻ, xem ra ông thật sự không cần phải lo lắng việc giao La Khánh Dụ cho La Khả Tiệp rồi.

La Khánh Dụ vẫn ngây ngốc nào có biết gì, chỉ thấy chớp mắt một cái trong chén đã đầy ắp đồ ăn.

Nó phấn khích gấp đồ ăn cho vào miệng, cười tít mắt hỏi An Hành:

“Tiểu Hoàng Hoàng là ai vậy tam phu quân của nhị tỷ?”

“Tiểu Hoàng Hoàng là Tiểu Hoàng Hoàng nha, Tiểu Hoàng Hoàng đáng yêu giống như đệ lại còn rất thông minh nữa.” An Hành hươ tay cơ hồ rất vui vẻ.

La Khả Tiệp nhìn bọn họ típ ta tíu tít cũng thấy ấm lòng hẳn. Nàng cười mỉm rồi lại tiếp tục rượu vào lời ra cùng với La Hoàng và Tiết Doãn.

Cũng vì vậy mà nàng lơ là không để ý đến vị Vương gia nào đó đang mon men lại gần phu quân của nàng. Hắn rót đầy rượu vào từng chén sau đó đặt cái bình sứ rồng nằm xuống mặt bàn, tùm tùm nhếch môi:

“Hay là chúng ta chơi trò chơi đi. Tiểu Dụ đệ xoay cái bình này, cái bình chĩa vào ai thì người đó phải chịu thử thách, thua thì bị phạt rượu, thế nào?”

Hạ Cảnh Tuấn vừa dứt lời cặp mắt La Khánh Dự đã sáng như sao hôm. Gương mặt Cẩm Giai Hạo lại trầm xuống vô cùng khó coi. Cái trò này hình như từng thấy lão yêu bà Yên Đan và mấy lão nhân kia chơi rồi.

Nhưng thoáng nghĩ La Khả Tiệp đang cao hứng hấn cũng ngại làm mất mặt Hạ Cảnh Tuấn gây ra trò nháo động gì thêm.

Vậy là cái chai bắt đầu quay vòng và dừng lại ở chỗ...Hạ Cảnh Tuấn, à không hấn né sang một bên trong tích tắc nên thành ra Mộ Viễn Kỳ trở thành mục tiêu.

Gương mặt La Khánh Dự vô cùng giáo hoạt, nó cười khi khi lém lỉnh nói:

“Đại phụ quân của nhị tỷ, huynh có thể liếm mũi được không?”

Lời thách thức thật kinh dị. Biểu cảm của ba người kia vô cùng đặc sắc, nhất là Cẩm Giai Hạo vui sướng ra mặt khi người gặp họa. Mộ Viễn Kỳ mỉm cười nhin nhưng cuối cùng vẫn nhin không được mà cười ra tiếng. Chàng vươn tay bắt lấy ly rượu:

“Huynh chịu thua, huynh tự phạt rượu đây.”

Dứt lời Mộ Viễn Kỳ dốc chén uống cạn. Hạ Cảnh Tuấn bên cạnh lại vô cùng “tốt bụng” rót thêm rượu vào chén Mộ Viễn Kỳ:

“Tự nhận thua thì phạt ba chén nhé! Không được ăn gian.”

Mộ Viễn Kỳ âm thầm đem Hạ Cảnh Tuấn bấm vằm thành trăm mảnh. Nhưng hấn là Vương gia chẳng làm sao có thể cãi lại? Chàng nâng một chén rồi một chén uống sạch. Nhưng khi vừa đặt chén rồng xuống, Mộ Viễn Kỳ liền đoạt lấy bầu rượu trên tay Hạ Cảnh Tuấn rót vào.

“Vương gia giao luật chơi nhưng lại bỏ sót, đáng phạt có phải không?” Mộ Viễn Kỳ nói.

“Đúng nha lúc đầu đệ đâu có nghe thấy việc tự chịu thua phải uống ba chén đâu.” La Khánh Dự phụ họa.

“Đúng rồi, Cảnh Cảnh không được chơi xấu nha.” An Hành cũng góp giọng, cặp mắt tròn xoe đặt bên dưới hàng chân mày cau có lại có phần không hợp “Không được ăn gian.”

Hạ Cảnh Tuấn méo mặt, bên tai nghe như từng trận gió lạnh cuốn lên. Hấn bị đánh hội đồng thế này tự thấy có chút không cam tâm. Hấn đảo mắt sang Cẩm Giai Hạo chỉ thấy nhận lại cái nhìn dừng dừng như muốn nói hấn tự làm tự chịu đi.

Vậy là vị Vương gia nào đó đành ngậm ngùi uống cạn ba ly rượu đây.

Hấn muốn tố khổ lại không biết tố khổ với ai. Chỉ sợ hấn vừa la lên đã bị nữ tử kia vung đại đao chém chết. Hấn không bắt nạt được nàng thì cũng phải bắt nạt được phu quân của nàng.

Hạ Cảnh Tuấn âm thầm hạ quyết tâm.

Thế là hấn vén tay áo lên, chống mắt chờ cái bình sứ quay vòng vòng.

Thọ yển cứ rộn rã nhạc đàn, La Khả Tiệp chuyện trò với La Hoàng đến nhập tâm. Nàng kể cho ông nghe về mấy năm rong ruï trên sa trường, về cảm giác khi đại thắng hồi kinh rồi lại đến nỗi đau thương khi bước vào lầu thương binh nhìn binh sĩ của chính mình kêu rên thảm thiết.

La Hoàng gật đầu, đôi lúc đưa ra vài lời về cách nhìn của bản thân rồi lại khen La Khả Tiệp hành xử có phong phạm nhà tướng. Nhất là chuyện nàng đề nghị một phần lương thực cho biên quan, điều đó khiến ông vô cùng hài lòng.

Bên này không khí ấm áp nhu hòa, bên kia...là một mớ hỗn độn. (_ _!)

Bầu rượu đặt ngổn ngang bên dưới, bốn nam nhân người nào người nấy đều có rạng mây đỏ trên mặt. An Hành tửu lượng cực kì kém, bị phạt mới hai lần đã thần trí bất minh. Cẩm Giai Hạo dù là Các chủ thường xuyên ra vào tửu lâu nhưng có ai lại dám chuốc say hấn, cho nên tửu lượng của hấn chỉ hơn An Hành một chút. Gương mặt hấn thoáng đỏ, vạt áo hoa khê mở để lộ khuôn ngực màu đồng vạm vỡ nay đã ửng đỏ như tôm luộc. Mấy vị tiểu thư thế gia nhìn lướt qua hấn phải phồng mang trợn má rồi đưa tay che mặt. Các nàng sớm đã bị dáng vẻ yêu nghiệt của hấn hút mất hồn.

Mộ Viễn Kỳ dù khá khảm hơn...đôi chút nhưng đầu đã ong ong như bị búa bõ. Thật không biết cái loại rượu gì mà uống vài hớp đã tê cả lưỡi.

Ba người kia dù có te tua thế nào cũng không bằng vị Vương gia kia. Hấn chính xác là thân ở đây mà hồn đã ngập trong bể rượu, làm nha làm nhảm nói chuyện, cặp mắt vẫn nhin chăm chăm cái bình sứ.

“Cầm...Cầm Giai Hạo nguoi...lại thua rồi.” Hạ Cảnh Tuấn vỗ đùi nói, hai mắt lơ lơ như muốn dính chặt vào nhau.

“Nguoi bị đui à? Cái bình...rõ...rõ ràng là còn quay mà...Ủa sao tự nhiên có nhiều bình vậy.” Cẩm Giai Hạo khàn giọng chế giễu, hấn đưa tay dụi mắt mấy lần nhưng vẫn nhin thấy tận năm, sáu cái bình dính vào nhau.

“Ồ không phải dừng ở chỗ nguoi à?” Hạ Cảnh Tuấn chống tay lên bàn, âm giọng lên xuống bất định “Vậy là kẻ nào a~ Không được ăn gian...Ăn gian

không phải đại trượng phu...”

Hạ Cảnh Tuấn chớp chớp mắt, cả người nghiêng qua ngã lại:

“Tiểu đệ, đệ nói...rất cuộc thì kẻ nào...kẻ nào chịu phạt đây?”

Hắn nói rồi đưa tay lay lay La Khánh Dự. Nó bị lắc đến choáng đầu, nụ cười méo xệch đi:

“Vương gia ngốc a~ Cái bình rót rồi~ He he.”

La Khánh Dự cười phi thường quái dị. Cẩm Giai Hạo ngồi phía sau đưa tay chọc chọc vào má nó, nắc một cái:

“Tiểu tử nguoi sao lại đồ mặt vậy? Hừc! Nguoi...lên uống rượu có phải không?”

“Nhị phu quân của nhị tỷ thật...thật tinh mắt nha...”

“Ta là sư phụ của nguoi a~ Đến, gọi một tiếng sư phụ đi nào.” Cẩm Giai Hạo vò đầu La Khánh Dự đến rồi bù.

Nó ôm đầu lắc qua lắc lại, đưa tay ôm quyền nghiêng sang An Hành:

“Sư phụ~”

“Ngoan...ngoan...Tiểu Hành thích cây xanh ngoan ngoan nha~ Ngoan rồi Tiểu Hành tưới nước cho.” An Hành cười hi hi, hai mắt híp vào nhau.

Cẩm Giai Hạo đẩy nhẹ vào vai của An Hành, nhú mảy cáu kinh:

“Sao nguoi có thể nhìn đồ nhi của ta thành đám cây cỏ của nguoi hả?”

Dứt lời hắn kéo La Khánh Dự vào lòng, di di chớp mũi nó:

“Lại đây sư phụ bảo vệ nguoi.”

Vậy là tiểu hài tử nào đó ngoan ngoãn chui vào vòng tay nam nhân yêu nghiệt. Hạ Cảnh Tuấn hừ mũi xem thường:

“Các nguoi bớt não loạn đi.”

Nói rồi hắn chép miệng, vươn tay lấy đĩa hoa quả trước mặt nâng lên:

“Ta thấy hay là lấy cái này tí thí đi. Ta thách tất cả các nguoi dứt hết mớ hoa quả này cho Khả Tiệp. Thế nào?”

“Xi, Khả Tiệp là đệ nguoi gọi sao?” Cẩm Giai Hạo cau kinh nhăn mặt “Cẩn thận ta cắt cái lưỡi của nguoi!”

“Bớt xàm ngôn đi! Nguoi dám chơi không?”

“Ai bảo lão tử không dám? Nếu nguoi thua phải uống hết đám rượu này!”

“Quân tử nhất ngôn.”

Hiệp định thách thức của hai người đã hạ xuống. Chỉ có điều lúc cả hai hoàn hồn lại thì đĩa hoa quả đã biến mất và...oắt con La Khánh Dự đã bò qua chỗ La Khả Tiệp, trưng ra đôi mắt tròn xoe kéo vạt áo nàng:

“Nhị tỷ, nhị tỷ ăn hoa quả đi. Từ đầu đến giờ nhị tỷ không ăn được gì rồi.”

La Khả Tiệp đặt ly rượu xuống, quay mặt sang đối diện với bàn tay mũm mĩm cầm quả nho đưa lên trước mặt nàng. Đôi mắt tròn xoe của nó long lanh đáng yêu vô cùng. Nàng cầm lấy quả nho bỏ vào miệng, một tay xoa xoa đầu La Khánh Dự.

Nhưng nàng chưa kịp cất tiếng nói một lời nào Mộ Viễn Kỳ đã tập kích từ đằng sau, vô thanh vô sắc áp miếng táo đỏ được tía gọt tỉ mỉ kề bên miệng nàng.

“Táo cũng rất ngọt, nàng ăn thêm đi.”

Nàng chỉ vừa chớp mắt vài cái chẳng thể định hình lại, ngón tay Mộ Viễn Kỳ đã quét qua môi nàng, nhét cả miếng táo vào miệng nàng. Vị táo và vị nho hoà vào nhau, có chút chua lại có chút ngọt.

Một bên má La Khả Tiệp nhô lên. An Hành dù đã say đến tám phần nhưng cũng không để vụt mất cơ hội. Y nhào vào lòng La Khả Tiệp, dùng miệng dứt một miếng lê cho nàng, hai tay lại ôm nàng chặt cứng.

Toàn bộ khách nhân đều bị bóng mặt vì một màn này. La Khả Tiệp ngử ngử thấy mùi rượu nồng đậm phả ra từ hơi thở An Hành. Y say rồi. Nàng

không nỡ đẩy y ra, đành dùng lưỡi cuốn lấy miếng lê, nâng vạt áo lên che đi cảnh xuân không để ai thấy.

La Hoàng ngồi phía trên chập lười. Nếu cứ đà này không chừng ông sẽ sớm được bông chất đó chứ. Ông thầm nghĩ phải đặt tên cho đứa chất này thế nào cho thật vang đây?

Ngoại trừ La Hoàng thì một nhà La gia đã méo mặt. Còn đâu thuần phong mỹ tục nữa đây? Bọn họ dù muốn lên tiếng chỉnh La Khả Tiệp một phen nhưng nghĩ đến danh tiếng vang dội cùng với sự sùng ái hoàng thượng đối với nàng, bọn họ đành nuốt xuống, ôm một bụng uất hận. Nhất là La Thuỳ Khê, nàng ta chỉ mong sớm ngày ngồi lên phượng vị, thống khoái chỉnh chết La Khả Tiệp.

Bên dưới đám khách nhân vô tình thay lại có An đại công tử An gia. Hắn tròn mắt nhìn tiểu đệ bị mình khinh thường phi nhỏ giờ đây sống sung sướng vô âu vô lo, lại nghĩ đến tình cảnh chật vật của bản thân, bàn tay hắn bắt giắc siết chặt.

Hạ Cảnh Tuấn nhìn một màn kinh diễm kia, liếc mắt sang Cẩm Giai Hạo cười trộm. Hắn thấy sắc mặt Cẩm Giai Hạo trầm xuống rõ rệt, ác tâm lại nổi lên.

“Ngươi cũng tới tranh chút sủng ái đi nào.”

Hạ Cảnh Tuấn chìa cả đĩa đào thơm phức đưa cho Cẩm Giai Hạo. Hắn không nói không rằng liền chộp lấy, không hề để ý đến nụ cười quỷ dị trên môi Hạ Cảnh Tuấn.

Cẩm Giai Hạo tóm lấy cổ áo An Hành tách ra khỏi người La Khả Tiệp. Y chỉ giẫy dụa được vài cái đã lăn ra bất tỉnh. Men rượu hoàn toàn đánh gục lý trí mong manh của y. Dù ngất nhưng y vẫn cười tươi như hoa nở.

La Khả Tiệp chẳng kịp thở phào nhẹ nhõm đã bị bờ môi của Cẩm Giai Hạo áp đến. Cũng may nàng đã nuốt xuống số trái cây vừa rồi. Nhưng mà... Cặp mắt La Khả Tiệp tròn to. Cái vị này là ...đào.

Sao lại là đào vậy chứ?!

La Khả Tiệp muốn giẫy dụa nhưng nàng chỉ mới ngo nguẩy được mấy cái đã bị Cẩm Giai Hạo chặn lại. Hắn nhú mày không vui, cũng chẳng cho phép nàng né tránh. Bàn tay hắn đặt sau gáy nàng, siết chặt khoảng cách giữa hai người.

La Khánh Dự ngồi một bên bị bàn tay Hạ Cảnh Tuấn che mắt, nhưng nó phản kháng vài đợt cũng kéo được ngón út của hắn ra, hí mắt nhìn. Oa, sự phụ bất nạt được cả nhị tỷ luôn.

Đôi mắt nó sáng rực, ngày càng thêm hâm mộ Cẩm Giai Hạo.

Mọi người lại được chiêm ngưỡng thêm một màn bóng cả mắt. La Hoàng càng thêm hạ quyết tâm ngay ngày mai đi vào thư phòng tìm vài cái tên để nghiền đốn chất vàng nhà ông.

Cẩm Giai Hạo càng hôn càng mê muội. Đến khi hắn thỏa mãn buông nàng ra mới phát hiện nàng cúi gằm mặt, im lặng đến đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: CHƯƠNG 21.2: CHỊU PHẠT.

“Phu quân của ta thật hư nha~”

La Khả Tiệp ngẩng mặt lên, hai gò má đỏ hồng, đôi mắt long lanh ngập nước. Nàng đưa tay kéo hai bên tai Cẩm Giai Hạo, híp mắt cười:

“Hư thì phải chịu phạt nha, kêu meo meo đi nào!”

Âm giọng của La Khả Tiệp không lớn, người ngồi xa chỉ thấy nàng đỏ mặt liền nghĩ nàng đã say. Nhưng những người ngồi gần, nhất là đại bộ phận La gia, đều rõ ràng...La Khả Tiệp lại lên cơn rồi.

Hạ Cảnh Tuấn nhe răng cười khoái trá.

La Khả Tiệp ăn đào vào sẽ có bộ dáng phi thường đáng yêu nha~

Hắn nhếch môi ngồi nghiêng ngả lắc lư trái phải.

Cẩm Giai Hạo cảm nhận độ ấm bên tai liền vui vẻ meo meo mấy tiếng. La Khả Tiệp nhú mày, biểu cảm hết như một kẻ lưu manh:

“Có con mèo nào kêu meo meo khó nghe như vậy. Chẳng thua rồi nha, thua rồi phải chịu phạt!”

La Khả Tiếp nhếch môi đi chuyển bàn tay mềm mại từ gương mặt Cẩm Giai Hạo xuống vai hắn rồi đến ngực và cuối cùng là...nàng rút phẳng đoàn kiếm hắn treo nơi thắt lưng ra, mạnh tay chém tới.

Hạ Cảnh Tuấn ngồi thẳng người dậy, cười khà khà làm nhảm:

“He he, Khả Tiếp rất thích chơi trò chơi, thua nàng thì phải chịu phạt, phạt rất nặng đó nha~”

Mấy năm trước cũng vì lỡ cho nàng ăn đào hắn mới bị vác đại đao rượt chạy khắp hoàng cung. Bây giờ Cẩm Giai Hạo chỉ bị một thanh đoản kiếm uy hiếp thôi, thật quá tiện nghi mà.

Thật vậy.

Cẩm Giai Hạo nhanh chóng phản ứng, ngã người ra đằng sau tránh né trong chớp mắt. Hắn lui về phía sau, kêu meo meo mấy tiếng, nụ cười tà mị trung trên mặt lại quyến rũ không ít nữ tử. La Khả Tiếp nào có ý định bỏ qua dễ dàng. Hắn lùi một bước, nàng tiến một bước. Đoàn kiếm dưới ánh đèn lồng vừa được thấp lên tỏa ra thứ ánh sáng quỷ dị.

Bên ngoài trời đã sụp tối.

Tiếng nhạc đàn hoà lẫn cũng tiếng kim loại lao vun vút trong không khí và...tiếng meo meo lộn xộn.

Cẩm Giai Hạo và La Khả Tiếp một người thù một người công. Dù cả hai thần trí bất minh nhưng động tác lại vô cùng đẹp mắt, vô cùng dứt khoát. La Hoàng ngồi phía trên cười phi thường vui vẻ, miệng không ngừng khen hay. Chỉ thấy Từ thị và Hà thị đã đen mặt. Nữ tử mà giữa bàng dân thiên hạ vùng đao múa kiếm thật là mất hết tính nét hiền dịu của một nữ tử.

Các bà dĩ nhiên không hiểu một nữ tử mạnh mẽ cường thế có sức hấp dẫn thế nào. Chỉ riêng La Khả Tiếp càng đánh càng hăng say.

“Mèo hoàng ở đâu thật là om sòm nha, xem bản tướng thu phục ngươi thế nào!”

La Khả Tiếp phóng thanh đoản kiếm xoay vòng trong không gian. Cẩm Giai Hạo khúc khích cười vận khinh công nhảy lên xà nhà, vắt chân trên đó đu người xuống, vừa cười vừa kêu meo meo.

Thanh đoản kiếm La Khả Tiếp phóng ra bay vèo đến cắt qua một phần tóc của Hạ Cảnh Tuấn đang ngồi xem kịch vui, ghim thẳng vào trụ cột phía sau.

La Khả Tiếp nhảy đến trước mặt Hạ Cảnh Tuấn. Nàng cười tủm tỉm, chống tay lên bàn, điệu bộ nghiêm túc nửa vờ, hỏi:

“Tiểu Tuấn Tuấn có biết mặt trời màu gì không?”

Hạ Cảnh Tuấn hết hồn lắp bắp nói:

“Màu đỏ...”

“Sai rồi nha! Bây giờ là ban đêm không có mặt trời thì làm gì có màu a~.” La Khả Tiếp đập bàn “Thua rồi phải chịu phạt nha~”

Dứt lời nàng tóm lấy bầu rượu trên bàn La Thủy Khê, một tay bóp gò má Hạ Cảnh Tuấn dốc vào miệng hắn.

Hắn vốn đã uống đến ngu người bây giờ còn bị đổ thêm rượu, gò má đỏ nay càng thêm đỏ.

“Uống hết nha~ Thua thì phải chịu phạt, ăn gian không phải quân tử.”

La Khả Tiếp đổ rượu vào Hạ Cảnh Tuấn khiến hắn mê mang. Nàng đặt bình rỗng xuống, dường như còn muốn tiếp tục, định bụng tóm thêm chiếc bình khác.

Nào ngờ La Thủy Khê cầm tay nàng lại, nhú mày chất vấn:

“Nhị tỷ, tỷ điên rồi sao? Tỷ có biết hành động của tỷ là đại nghịch bất đạo không?”

La Thủy Khê bấu ngón tay vào cổ tay trắng nõn của La Khả Tiếp. Nàng ăn đau nhưng chỉ nghiêng đầu cười cười, rồi tay khỏi mặt Hạ Cảnh Tuấn, chuyển lực chú ý sang La Thủy Khê.

“Tứ muội xinh đẹp uyên bác phải không? Nghe nói tứ muội sắp đi tuyển tú, lẽ nghi đầy một bụng rồi ha~”

Bọn người nghe La Khả Tiếp nói rành mạch như vậy cũng không biết nàng có ý gì. La Thủy Khê cứng người, đề cao cảnh giác. Chỉ thấy La Khả Tiếp cười hi hi, bờ môi đỏ hồng hé mở:

“Vậy muội nói xem hoàng thượng gọi vợ bằng gì?”

La Thủy Khê hít vào một hơi, chán ghét đẩy La Khả Tiệp ra, một bộ dáng coi thường câu hỏi ngốc nghếch của nàng.

“Đương nhiên gọi là hoàng hậu hoặc ái hậu rồi. Nhị tỷ say đến ngốc luôn hay sao?”

“Sai rồi nha!” La Khả Tiệp vỗ vào hai bên má La Thủy Khê, cong môi cười “Sur phụ ta nói hoàng thượng phải gọi vợ bằng miệng nha. Người không mở miệng ra thì gọi thế nào? Thua rồi! Thua rồi!”

Tất cả mọi người có mặt trong Kim Phúc viện nhìn hai nàng đến ngốc người. La Hoàng ôm bụng cười nghiêng ngả. Đúng là chỉ có nữ nhân kia mới nghĩ ra những câu hỏi hại người như vậy. Tôn nữ nhà ông học hỏi cũng thật nhanh.

La Khả Tiệp nắm lấy cổ áo La Thủy Khê, mở to đôi mắt long lanh, tặng thêm cho nàng ta nụ cười sáng lạng:

“Đại tỷ nói kẻ không tri thức phải đem đi nhúng nước. Đi nhúng nước thôi.”

Dứt lời không để La Thủy Khê nói được chữ nào đã vận khinh công nhảy ra ngoài.

Mọi người được một phen tái mặt.

Chỉ nghe La Thủy Khê la oai oái vài lần đã bùm một tiếng...roi xuống ao sen ngoài Kim Phúc viện.

“Mau! Mau ra cứu tứ tiểu thư!”

Từ thị lo lắng đến sốt vó hô hoán gọi gia nô.

Bọn người túa ra ngoài. La Khả Tiệp một thân hoa phục đáp xuống cạnh hồ, híp mắt cười vô hại. La Thủy Khê dù đã biết bơi nhưng vẫn vờ như đuối nước, quẫy đạp lung tung, đáng thương gào lên:

“Nhị tỷ cứu muội! Nhị tỷ, muội đã làm gì sai, sao tỷ lại muốn giết muội?”

“Đại tỷ quả nhiên nói đúng nha~ Ném người vào nước thật vui. Có phải không đại tỷ?”

La Khả Tiệp lơ đãng La Thủy Khê chỉ cười ngây dại nhìn qua La Hoa Thiên vừa chạy ra. La Hoa Thiên tái mặt, thẹn quá hoá giận:

“Muội đừng ăn nói bậy bạ!”

La Khả Tiệp hừ một tiếng, nụ cười tắt ngấm, đôi mắt sắc lên kết hợp với gương mặt ửng đỏ vừa mê hồn người lại vừa đáng sợ đến công tay chân.

“Ngày đó đại tỷ hỏi muội có biết chỗ ở thật sự của muội là ở đâu không? Muội bảo là Từ Phù Hiên. Đại tỷ nói muội đáp sai rồi, chỗ ở của một đứa con hoang phải là ở phòng chứa củi kia kia. Sau đó bùm một cái...”

La Khả Tiệp đặt tay lên vai La Hoa Thiên, áp sát vào mặt nàng ta, vừa cười mỉa mai vừa trợn mắt: “Ha ha, tỷ bảo kẻ không có tri thức phải đem nhúng nước.”

La Hoa Thiên đã sợ đến cứng người. La Khả Tiệp rời khỏi La Hoa Thiên, bước đến ngồi xổm xuống bờ ao nhìn La Thủy Khê giãy dụa và đám hạ nhân đang hoảng hốt nhảy xuống, nhàn nhạt nói:

“Tứ muội, muội nhớ lúc tỷ cầu xin muội cứu tỷ muội đã nói gì không? Muội nói muội không biết bơi.”

La Khả Tiệp ngửa cổ cười lớn, cười đến bi thương: “Tứ muội, tỷ cũng không biết bơi. Nhưng muội lại không biết nói sao? Không biết hô hoán lên sao? Ha ha!”

“Nghịch nữ này! Người điên rồi!”

Hà thị thẹn quá hoá giận, mặt mày đỏ lên, giơ tay định tát La Khả Tiệp. Mộ Viễn Kỳ vừa ló Cẩm Giai Hạo xuống thì vút qua một bên cho gia nô, trong chớp mắt đã bắt lấy cổ tay của Hà thị, ôm La Khả Tiệp vào lòng.

“Nhạc mẫu đừng tức giận. Khả Tiệp có bệnh trong người ai ai cũng biết, người chó có động tay động chân lung tung.”

Mộ Viễn Kỳ vận cổ tay Hà thị khiến bà ta ăn đau rút lại, cổ tay hằn nhiều vòng vừa đỏ vừa tím. Bà tức giận ngẩng mặt lên lại bị ánh mắt rét lạnh của Mộ Viễn Kỳ dọa sợ. Bà ta chớp mắt vài cái thì thấy chàng dịu dàng sửa sang trang dung cho La Khả Tiệp, nào có đáng vẻ đáng sợ vừa rồi.

Bà ta thăm nhu bản thân nhìn nhăm, cả nhị đệ muội và Kê nhi cũng nói Mộ Viễn Kỳ là người ôn hoà xuất sắc nhất trong ba vị phu quân của La Khả Tiệp, làm sao lại có vẻ mặt muốn ăn tươi nuốt sống người khác như vậy?

Hà thị nghĩ quanh quẩn một lúc liền chạy đến bên cạnh La Thủy Khê một thân ướt sũng được gia nô kéo lên bờ. Bà ta quỳ sụp xuống, uất hận kêu lên:

“Nữ nhi của ta, con có sao không? Nói cho mẫu thân nghe, nếu con có chuyện gì mẫu thân nhất định không tha cho nàng!”

La Thủy Khê ho khụ khụ vài tiếng, yếu ớt tựa vào vai Hà thị không nói nên lời. La Hoàng từ bên trong được gia nô đỡ ra liền nghe thấy Hà thị quát lên một câu như vậy, ông giận đỏ mặt, cao giọng trách:

“Không tha cho ai? Khả Tiệp đã làm sai chuyện gì? Người nghĩ người có quyền không tha cho nàng sao?”

Hà thị bị mắng chửi suốt một buổi đã sớm không nhịn được, siết chặt La Thủy Khê trong vòng tay, trợn mắt phản bác:

“Công công không thể thiên vị như vậy, A Khả là tôn nữ của người sao người chỉ chăm chăm bảo vệ nghiệt chủng kia chứ?”

“Câm miệng!” La Hoàng tát một cái vào mặt Hà thị, nghiêng răng trách nặng “Khả Tiệp cũng là nữ nhi do người sinh ra, người càng ngày càng hồ đồ rồi! Từ nay về sau cấm cửa trong biệt viện một tháng, ở trong đó mà sám hối về hành động của mình đi!”

“Lão gia!” Từ thị giật thót mình, nhẹ giọng chen ngang

“Bà cũng câm miệng cho ta! Chẳng phải ta bảo ngoài việc mời phu tử tới dạy văn còn phải để cho bọn trẻ học bơi, học cưỡi ngựa, học võ công, bắt kẻ nam nữ hay sao? Bây giờ vì cớ gì Thủy Khê vẫn không biết bơi, Bửu Diệp cũng chẳng thạo võ? Bà còn để ta ở trong mắt không? Còn để mộ phần tổ tiên đòi đòi làm võ tướng ở trong lòng không?”

“Lão gia, ta quản trăm công ngàn việc trong phủ, làm sao có thể coi chừng hết bọn trẻ. Bao nhiêu năm qua ta gồng mình lo hết mọi chuyện, ông không một tiếng cảm thông còn trách nặng ta?” Từ thị bị mắng tới xấu mặt, rút khăn tay ra chấm nước mắt tổ khổ.

“Hừ, vậy thì từ nay cứ để lão già này quản phủ, ta quản không được thì nhĩ tức nhĩ, tam tức nhĩ giúp ta. Để ta xem đích thân lão già này quản xuyên thì cái phủ này còn có thể loạn lên được không? Bà trở về từ đường sám hối với tổ tông cho ta! Còn Hoa Thiên, làm đại tỷ lại hà hiếp muội muội, nhưng người bây giờ đã là phu nhân của người ta, ta không thể quản người. Chờ người trở về Triệu gia ta sẽ gửi thư cho Triệu lão phu nhân, bảo bà ấy cứ thẳng tay rằng dạy người thế nào thì tùy bà ấy. Thủy Khê tình dậy rồi thì cấm túc trong phòng một tháng. Mọi chuyện kết thúc ở đây đi”

La Hoàng nghiêng răng quát một tràng rồi phát tay áo lờ đi Từ thị.

Nhị thiếu phu nhân Chu thị và tam thiếu phu nhân Dung thị nghe đến việc được chia sẻ quyền quản phủ thì mở cờ trong bụng, cả ý định đứng ra xin tha cho La Hoa Thiên và La Thủy Khê cũng nuốt xuống.

La Hoàng quay sang Mộ Viễn Kỳ, ôn tồn nói:

“Người mang Khả Tiệp hồi phủ đi, nhớ chăm sóc nó cẩn thận.”

“Tôn tể đã biết. Thịnh tử phụ giữ gìn sức khỏe, tôn tể cùng phu nhân cáo từ trước.” Mộ Viễn Kỳ một tay ôm La Khả Tiệp mê man trong lòng, lễ phép cúi đầu.

La Hoàng gật gật đầu, gọi người phụ giúp Mộ Viễn Kỳ đỡ Cẩm Giai Hạo và An Hành ra cửa. Hôm nay quả nhiên là uống đến mê man, bất tỉnh.

Đại thọ nháo thành chuyện lớn như vậy ai cũng không còn khẩu vị, lần lượt kéo nhau từ giả rồi ra về.

Mộ Viễn Kỳ ôm La Khả Tiệp ngồi chung một xe ngựa. Hai con nua men kia ngồi một xe.

Về đến Hộ quốc phủ có gia nhân ra hộ tống hai vị say khướt kia về phòng, còn Mộ Viễn Kỳ đích thân ôm La Khả Tiệp đến Tịch Hiên.

Trên con đường đêm gió lạnh và im ắng đến tẻ nhạt, La Khả Tiệp bước đi xiêu vẹo, tựa cổ lên vai Mộ Viễn Kỳ, hơi thở ấm nóng phả ra:

“Viễn Kỳ a~ Viễn Kỳ~”

“Vi phu ở đây.” Chàng dịu giọng đáp.

“Chúng ta chơi trò chơi có được không?” Nàng mê neho như một con mèo nhỏ, giương móng vuốt nắm lấy vạt y phục của chàng, bàn tay không yên vị sờ loạn.

“Được.”

“Chàng là ai?” Nàng hỏi.

“Mộ Viễn Kỳ.” Chàng lập tức đáp, không cần nghĩ suy.

“Sai rồi.” La Khả Tiệp cười khúc khích “Sai rồi phải chịu phạt nha.”

Dứt lời nàng vòng tay qua gáy Mộ Viễn Kỳ, kiễng chân đặt môi lên môi chàng. Nàng hôn thô bạo, dồn dập, không có ôn nhu nhẹ nhàng như thường ngày. Nụ hôn như muốn khám chàng vào trong xác thịt, nụ hôn như muốn truyền hết toàn bộ đau khổ suốt hai mươi năm chỉ biết ngấm nhìn của nàng.

Bàn tay nàng chạy loạn luồn vào y phục Mộ Viễn Kỳ. Bạch y bị kéo xuống, để lộ ra xương quai xanh nhô ra. La Khả Tiệp cúi đầu hôn lên yết hầu chàng, sau đó dòi xuống xương quai xanh, vừa hôn vừa lăm nhấm:

“Cho ta, Viễn Kỳ. Chàng thua rồi.”

Mộ Viễn Kỳ thờ gấp chặn tay La Khả Tiệp lại, một tay ôm lấy gương mặt nàng, mờ mịt nói:

“Dừng lại Khả Tiệp!”

“Vì sao? Không phải chàng yêu ta sao?”

Nàng nhú mày, giọng nói run rẩy dường như đã bị tổn thương nặng nề. Nàng hé môi cắn một cái lên xương quai xanh của chàng.

Mộ Viễn Kỳ đè nén tiếng thở gấp, kiềm chế dục vọng chạy khắp người, dùng hai tay tóm lấy gương mặt La Khả Tiệp, vô cùng bất đắc dĩ nói:

“Nếu nàng tiếp tục thế này ta sẽ rất đau lòng.”

Phải. Chàng sẵn sàng cho nàng, chàng luôn khao khát nàng, ham muốn nàng, nhưng lại không mong cho nàng tất cả khi nàng trong tình trạng thật giả bất minh thế này.

Chàng muốn nàng tỉnh táo, tự nguyện. Không phải chút dục vọng trong cơn mê thế này.

La Khả Tiệp bị chàng ngăn cản liền tức giận đẩy chàng ra xa:

“Đừng nói dối nữa. Ai lại cần một kẻ như ta? Nhất là chàng. Thiếu niên tuấn mỹ, điềm đạm ôn nhu, là giấc mộng của mọi nữ tử. Nhưng chàng là ai? Ta cũng không biết.”

La Khả Tiệp cố gắng giữ vững bước chân loạng choạng, ngẩng mặt lên nhìn thẳng vào chàng. Gò má nàng đỏ ửng, đôi mắt long lanh ngấn lệ quang dưới đêm trăng mờ:

“Kể cả khi ta chết đi, linh hồn lang thang khắp trần thế cũng chỉ có thể đứng đó nhìn chàng, vĩnh viễn không biết chàng là ai? Chàng từ đâu tới? Vì sao lại yêu một kẻ như ta? Chàng thật sự yêu ta sao?”

La Khả Tiệp ôm mặt, không ngừng thủ thỉ. Cả người nàng nóng lạnh bất thường, cảm giác trống trải, lo sợ, chính là lo sợ trầm luân quá sâu, rồi lại lo sợ mất đi.

Mộ Viễn Kỳ nhìn thân mình mảnh mai của nàng liêu xiêu như nhành liễu trước gió, tim chàng bỗng thắt lại. Trong trí nhớ của chàng La tướng quân La Khả Tiệp luôn luôn uy vũ, vững như tùng bách, khí khái xuất trần, kiên cường mạnh mẽ, chỉ duy nhất ánh mắt luôn nồng đượm ưu tư cùng không cam lòng. Lần đầu tiên chàng thấy nàng mềm yếu, lúc này chàng mới biết hoá ra nỗi đau trí mạng của bản thân chính là nhìn thấy nàng mềm yếu, nhìn thấy nàng đau lòng, nhìn thấy nàng thống khổ.

Nơi ngực trái cứ nhói lên từng hồi.

Chàng bước đến gần La Khả Tiệp, ngón tay thon dài lại bị hơi lạnh quán quạnh lướt trên gương mặt nàng. La Khả Tiệp vô thức né tránh. Chàng bước lên một bước, dịu giọng nói:

“Khả Tiệp, nói cho ta biết ta là ai?”

La Khả Tiệp ngẩng mặt lên chống lại cái nhìn của chàng. Nàng mím môi, nặng nề lắc đầu:

“Ta không biết.”

“Nàng sai rồi.” Mộ Viễn Kỳ cong môi cười, áp sát lại gần La Khả Tiệp “Sai rồi phải chịu phạt.”

Dứt lời chàng vuron tay đẩy nàng một cái. La Khả Tiệp nghiêng ngã té ngửa ra phía sau.

Chỉ nghe bùm một tiếng, nàng rơi xuống hồ nuôi cá trong hậu viện. Nàng quẫy đạp tay chân, trôi lên mặt nước. Đêm đen, sâu lắng, thăm lặng. Nước trong hồ lạnh đến thấu xương. Xung quanh tĩnh lặng, chỉ có chút âm thanh của gió và màng đêm cô tịch.

Nước hồ vô cùng nông, vừa cao đến thắt lưng La Khả Tiệp. Y phục ướt sũng bó sát vào thân thể. Nàng đã tỉnh táo hơn phân nửa, ngẩng mặt nhìn bóng dáng bạch y như tỏa ra hào quang dưới ánh trăng.

Chỉ thấy gương mặt ôn nhu đó cong lên nụ cười khó hiểu, lời nói cuốn vào cơn gió đêm mang theo chút cảm giác kì lạ:

“Ta là phu quân của nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: CHƯƠNG 22: TA TIN VÌ ĐÓ LÀ NÀNG.

Ta là phu quân của nàng, sáu chữ này không ngừng chạy loạn đâm thẳng vào lòng La Khả Tiệp. Miếng đào tác động đến nàng thoáng chốc hoá hư không. Nàng lúc này hoàn toàn tỉnh táo, tỉnh táo đến không thể tỉnh hơn được nữa.

La Khả Tiệp chớp mắt nhìn Mộ Viễn Kỳ ngồi xổm xuống. Đáy mắt chàng rõ ràng lạnh nhạt hẳn, bàn tay vươn ra đẩy phần tóc chạy loạn trên gương mặt nàng, khăn khăn cất giọng như đang tự nói với chính mình:

“Tại sao nhất định phải biết ta là ai? Ta chỉ là phu quân của nàng thôi, không được sao?”

Mắt phượng thoáng chốc đờm buồn, hàng mi rũ xuống lộ rõ tia bất đắc dĩ. La Khả Tiệp giật mình. Hoá ra chàng biết. Thời gian qua nàng luôn cho người tìm hiểu về thân phận của Mộ Viễn Kỳ, cốt chỉ mong có thể gần gũi chàng thêm một chút, biết nhiều hơn về chàng. Nhưng điều khiến nàng vô cùng bất ngờ chính là nàng không tra ra được gì. Một chút cũng không. Mọi nguồn tin đều bị đứt đoạn đến đáng ngờ.

Đến cả nàng cũng không biết lý giải điều này thế nào. Dường như có một thế lực nào đó phong tỏa toàn bộ thông tin về chàng. Thiếu niên này ngoại trừ cái tên Mộ Viễn Kỳ ra hoàn toàn không có gì nữa cả.

“Ta xin lỗi.”

Nàng cúi thấp đầu không dám đối diện với chàng, lại một lần nữa nàng vô tình khiến chàng tổn thương.

Mộ Viễn Kỳ không nhú mi, không nóng giận, chỉ có ưu thương nơi đáy mắt ngày càng đậm. Chàng nắm lấy cằm nàng, buộc nàng nhìn thẳng vào mình, buộc nàng phải nhìn rõ toàn bộ tổn thương trong đôi mắt chàng.

“Nàng muốn biết ta sẽ nói cho nàng biết.” Chàng hít vào một hơi, dường như vô cùng khó khăn mở lời “Trong lục quốc ngoại trừ Bạch Nhật Các ở Hoàng Quốc còn một tổ chức vô cùng lớn mạnh ở Thần Quốc, nàng có biết không?”

“Là Dạ Nguyệt Các sao?” La Khả Tiệp có chút ngập ngừng đáp lại.

“Đúng.”

Cái gật đầu của Mộ Viễn Kỳ khiến La Khả Tiệp ngẩn người, nàng bối rối tròn to mắt, dường như không thể tin được:

“Chẳng lẽ chàng là...”

Đừng nói rằng trong tay nàng có tận hai đại các chủ vang danh thiên hạ chứ? Bất ngờ này nàng chịu không nổi đâu.

“Ta là các chủ tiền nhiệm của Dạ Nguyệt Các.” Mộ Viễn Kỳ trực tiếp nói ra đáp án, không đợi nàng thoát khỏi ngỡ ngàng.

Mọi câu từ đều nghẹn trong cổ họng La Khả Tiệp. Không hiểu sao khi biết chàng chỉ là các chủ tiền nhiệm nàng lại vô cùng nhẹ nhõm, tảng đá nặng trong lòng cũng được trút bỏ.

Mộ Viễn Kỳ lướt bàn tay trên gương mặt nàng, trầm ổn tiếp lời:

“Sau khi dùng danh nghĩa các chủ ép buộc Hạ Chính Nghiên giúp ta cầu tình một đạo thánh chỉ tứ hôn, ta lập tức từ bỏ thân phận các chủ. Khả Tiệp, thật lòng ta chỉ muốn đơn đơn giản giản làm phu quân của nàng.”

Mộ Viễn Kỳ đã hứa sẽ khuấy đảo nội bộ Thần Quốc, để Hạ Chính Nghiên thừa cơ đoạt hai toà thành, đồng thời trợ lực về mặt tiền tài giúp hắn tranh đoạt Vương vị, đổi lại chỉ cần một đạo thánh chỉ, Hạ Chính Nghiên lập tức đồng ý.

Dù quá trình leo lên chức các chủ gian nan thế nào, từ bỏ nó đối với chàng lại vô cùng dễ dàng, một chút cũng không luyến tiếc.

Chỉ cần nàng.

Dù tay chàng đã đầm máu biết bao người.

Từng câu từ của chàng khiến trái tim La Khả Tiệp mềm nhũn. Nàng cắn môi, bất giác hỏi: “Vì sao?”

“Nàng còn hỏi vì sao?” Mộ Viễn Kỳ nhú mày, đáy mắt ngập tràn đau đớn như một đứa trẻ bị bỏ rơi “Khả Tiệp, nàng thật sự đã quên rồi.”

La Khả Tiệp bị hút vào đôi mắt đấy. Mộ Viễn Kỳ thu tay về, ôm gối ngồi co người lại. Dáng vẻ này, đôi mắt này như đang giáng một đòn mạnh vào đầu La Khả Tiệp.

“Nếu như có thể ta muốn làm một người thật tốt, đối với ai cũng tốt, sẽ không làm ai phải buồn, càng không muốn khiến ai phải đau khổ. Làm một người

như vậy chắc chắn sẽ được mọi người yêu mến phải không? Nhân chi sơ, tính bổn thiện. Ta muốn giữ mãi phần thiện này ở trong tâm hồn mình.”

Tìm La Khả Tiệp giật lên từng hồi chấn động. Những lời này là của nàng. Nàng nhớ vào năm Xương Minh thứ hai mươi khi nàng vừa lên tám, lúc ấy La Thuý Khê ra đời, La Bửu Diệp được hai tuổi. Trên dưới La gia đều tập trung vào hai viên ngọc quý ấy, nào có ai để tâm đến nàng. Song song với sự kiện đó còn có một việc làm kinh động trên dưới La gia. La Hoàng đoạt được ba toà thành của Thần Quốc, khai hoàng trở về. Lúc ấy La gia mở tiệc chúc mừng hết sức long trọng. Nàng nhớ nàng còn trộm được những hai quả trứng gà luộc. Vào thời kì chỉ ăn cơm thừa canh cặn thì hai quả trứng gà còn nóng hôi hổi là mỹ vị rồi.

Lúc nàng trốn sau bếp lén lúc ăn trứng gà phát hiện một hài tử. Cách ăn mặc của hắn rất đơn giản nhưng không bẩn thỉu, thân hình mập mạp vô cùng có phúc khí. Ấy mà đứa trẻ không hiểu thế nào lại dờ dẩn ngồi co ro một góc. Nàng nhớ khi nàng vừa đưa tay vỗ bả vai đứa trẻ, đôi mắt nó đã khiến hàng phải sững người.

Ánh mắt ấy dù có bị thương nồng đậm nhưng vẫn ngập tràn bất đắc dĩ, ánh mắt dường như đã phân định rõ phải trái trắng đen nhưng vẫn không thể đành lòng chấp nhận.

Ánh mắt ấy giống hệt như Mộ Viễn Kỳ nhìn nàng bây giờ.

La Khả Tiệp đưa tay chạm vào gương mặt chàng, bờ môi bất giác khẽ mấp máy thành lời:

“Tiểu Đan.”

Phải, đứa bé mập mạp trắng tròn hệt như quả trứng luộc vừa bóc vỏ nàng chia cho nó ngày nào. Nàng gọi nó là Tiểu Đan*. Từ đó về sau chỉ cần gặp Tiểu Đan nàng liền thao thao bất tuyệt nói hết điều này tới điều kia, nhất là những lời nàng học lỏm từ phụ tử của đại ca và đại tỷ.

(*đan nghĩa là quả trứng nhé.)

Nhưng hai năm sau đó nàng theo sư phụ rời đi, thế giới rộng lớn và niềm phấn khởi lúc ấy đã khiến nàng quên mất, nàng còn có một Tiểu Đan.

“Xin lỗi.” Nàng vòng tay qua cổ chàng, cố gắng hết sức siết chặt vòng tay, ní non từng câu từ run rẩy “Ta sai rồi. Là ta không tốt. Ta sai rồi.”

Nàng rướn người mặc cho nước lạnh thấm vào da thịt, chỉ biết ôm lấy chàng như cái ngày của mười mấy năm trước. Nhưng hôm nay người phải khóc lại là nàng.

Thân thể Mộ Viễn Kỳ cứng đờ. Chàng cảm nhận được nàng đang run rẩy, nghe thấy rõ giọng nói nghẹn ngào của nàng và cũng đoán ra nàng rơi lệ rồi. Dòng nước lạnh xuyên qua từng lớp vải thấm vào da thịt chàng. Vậy mà trong lòng lại ấm áp đến lạ.

Chàng đưa tay ôm ngang La Khả Tiệp lên, ánh mắt nhìn nàng vẫn chưa thôi lo lắng:

“Khả Tiệp, đã sai thì sẽ chịu phạt.”

La Khả Tiệp bị bế thốc lên, đầu óc có chút choáng váng, nhưng rất nhanh lại bình ổn không thôi:

“Ta...bây giờ ta không có gì cả. Ta có thể...lấy...lấy thân trả có được không?”

Nàng nói rồi lại hận bản thân chỉ biết nói nhưng không biết nghĩ. Nhưng cuối cùng nàng chỉ biết cong môi cười. Nàng bây giờ quả thật không có gì ngoài cái danh hữu danh vô thực.

La Khả Tiệp nâng mi mắt lên lúc nhìn Mộ Viễn Kỳ, chỉ thấy chàng chưa giấu hết nỗi kinh ngạc, toàn thân gần như cứng đờ. Chỉ là rất nhanh sau đó bàn tay chàng đã siết chặt lấy nàng, cúi đầu nhìn chằm chằm nữ tử ôm trong ngực:

“Nàng tỉnh táo rồi chứ?”

La Khả Tiệp không đáp, mím môi gặt đầu. Mỗi lần ăn đào vào nàng liền không kiểm soát được bản thân. Nhưng bây giờ thì...vị đào cũng trôi đầu mất rồi.

“Vậy thì được.”

Mộ Viễn Kỳ đáp một câu như vậy rồi lập tức niết nhẹ bờ môi lên cánh môi nàng. Cả một sự ôn nhu, nhẹ nhàng, đó chính là tha thứ.

La Khả Tiệp mở to mắt nhìn gương mặt phóng đại đang si mê khép bờ mi, chậm rãi hôn nàng, từng chút từng chút một sâu dần. Gió lạnh thổi qua, cũng thổi tỉnh La Khả Tiệp từ trong làn sóng động tình, nàng rụt cổ lại, ngập ngừng nói:

“Ta...ta rất bản.”

Nàng muốn nói chàng có thể đợi nàng tắm rửa, rồi bình tâm một chút rồi...ừm...tiếp tục. Nhưng cuối cùng chỉ nói được có bấy nhiêu.

Mộ Viễn Kỳ rũ mi nhìn nữ tử cúi đầu, âm thầm đỏ mặt nằm gọn trong vòng tay mình. Chàng cười khẽ, tựa cằm lên trán nàng:

“VẬY ĐỂ TA GIÚP PHU NHÂN TẮM RỬA NHÉ.”

Lời nói rõ ràng không mang ý nghĩa chung cầu ý kiến mà là thông báo. Nói xong, chàng ôm nàng về Tịch Hiên, phân phó Như Ý và Như Ngọc chuẩn bị nước tắm. Cho đến khi hai người kia chuẩn bị mọi thứ hoàn chỉnh, rời khỏi Tịch Hiên, La Khả Tiệp vẫn chôn mặt trong lồng ngực Mộ Viễn Kỳ mà không dám ngẩng lên.

Tiếng đóng cửa khẽ khàng vọng tới. Trái tim La Khả Tiệp giật bắn lên. Bàn tay Mộ Viễn Kỳ bắt đầu không an phận. Đai lưng của La Khả Tiệp bị chàng kéo ra, kẻ đó là ngoại bào, trung y, rồi cả tiết y. Đến khi nàng không còn gì trên người, lạnh lẽo run rẩy vài cái, chàng mới thả nàng vào trong thùng nước ấm.

Gò má La Khả Tiệp đỏ bừng, chỉ biết cứng ngắc mặc Mộ Viễn Kỳ bày bố. Chàng dội nước ấm mang theo cánh hoa hồng lên người nàng, hơi nước bốc lên. Bàn tay chàng di chuyển đến đâu, dòng máu trong người nàng như tràn về nơi đó.

Từng cử chỉ của chàng, từng cái chạm nhẹ của chàng như đang đốt lửa trên người nàng.

“Phu nhân, có dễ chịu không?”

Mộ Viễn Kỳ khẽ sát vào tai La Khả Tiệp, ái muội thì thầm. Vành tai mẫn cảm khiến cả người nàng run lên.

La Khả Tiệp xoay người lại, hai tay ôm lấy mặt chàng, giọng nói bị cảm xúc mãnh liệt bóp méo:

“Gọi tên ta.”

Mộ Viễn Kỳ hôn lên chóp mũi nàng, kêu một tiếng “Khả Tiệp”, lại hôn vào má phải của nàng, gọi một tiếng “Khả Tiệp”.

La Khả Tiệp chủ động đánh vỡ phòng tuyến của bản thân, hôn thật sâu lên bờ môi Mộ Viễn Kỳ. Đôi tay mềm mại khoác qua cổ chàng, giữ chặt lấy chàng.

Mộ Viễn Kỳ càng hôn càng say mê, càng hôn càng tê dại. Môi lưỡi dây dưa, triền miên đùa giỡn. Chàng khẽ hí mắt, bắt lấy bàn tay không an phận lôi kéo y phục chàng của La Khả Tiệp. Với tay lấy tấm khăn mềm quấn lấy La Khả Tiệp, chàng nhìn sâu vào đáy mắt ngập tình ái của nàng, đè nén dục vọng kêu gào trong thân thể, khàn giọng mờ lờ:

“Sau khi biết ta là ai rồi nàng...vẫn muốn tiếp tục sao?”

La Khả Tiệp chớp mắt hai cái, cố gắng nhìn vào nỗi chờ mong trong đôi mắt Mộ Viễn Kỳ. Chàng đang lo sợ điều gì?

“Tại sao lại không?” La Khả Tiệp cong môi cười, gần như không tìm được lý do nào để ghét bỏ chàng, dù là lý do hoang đường nhất.

“Ta đã giết rất nhiều người.” Mộ Viễn Kỳ cúi đầu, chàng không dám nhìn vào nàng, chàng sợ thấy hàng thất vọng “Nàng đã nói nàng muốn đối xử tốt với tất cả mọi người, không muốn làm ai đau khổ, tổn thương. Nhưng ta lại giết rất nhiều người.”

Đề leo lên được vị trí các chủ chuyện giết người là không thể tránh khỏi. Dù lúc này có vận bạch y, có đối xử tốt với mọi người cũng không thể đổi lại đôi tay trong sạch như ban đầu.

Một câu nhân chi sơ tính bổn thiện không thể giúp con người tẩy sạch mọi tội lỗi, trở về với bản ngã thiện lương.

La Khả Tiệp đã ghen ngào không thôi. Một câu nói ngây thơ thuở nhỏ lại khiến chàng khắc sâu trong lòng như vậy. Có phải đó là lý do chàng phong tỏa toàn bộ thông tin về bản thân, chàng sợ lúc nàng biết được sẽ thất vọng sẽ coi thường chàng sao?

Thật ngốc quá!

La Khả Tiệp thăm cảm thán.

“Nhìn ta, Viễn Kỳ.” Bàn tay vuốt về gương mặt chàng, nhẹ giọng buông lời “Những lời nói đó đến cả ta cũng không thực hiện được, ta làm sao có thể trách chàng đây? Ta thân là võ tướng, số người ta giết có thể lên tới hàng ngàn, hàng vạn. Đôi tay ta cũng sớm dẫm máu tươi rồi. Viễn Kỳ, ta nào có trở thành người tốt đẹp như đã từng nói.”

“Nàng tốt lắm.” Mộ Viễn Kỳ không nghĩ ngợi liền ngẩng mặt lên đáp, bàn tay đặt lên môi La Khả Tiệp, ngăn không cho nàng nói tiếp. “Lời của những phu tử đó vốn không thể tin bao nhiêu, Tam Tự Kinh ta cũng đã học qua, nhưng vì đó là lời của nàng nên ta tin. Khả Tiệp, với ta mọi thứ thuộc về nàng đều tốt.”

Những lời này có bao nhiêu chân thành? Trái tim của La Khả Tiệp đã sớm bị chàng vỗ về. Nàng có thể yêu cầu gì hơn được nữa?

“Tiểu Đan.” La Khả Tiệp hôn môi Mộ Viễn Kỳ, khe khẽ bật ra tiếng cười “Chàng thật không giống Tiểu Đan của ta.”

“Nàng xem không giống ở chỗ nào?”

Chàng cười khúc khích, từng chút cố gắng đều vì nàng.

Vòng tay to lớn chớp mắt bế thốc La Khả Tiệp lên, ôm nàng đặt vào giường. La Khả Tiệp nhẹ nhàng cởi đai lưng của chàng, từng lớp từng lớp y phục đều bị nàng kéo xuống, để lộ khuôn ngực rắn chắc. Nàng dùng tay vẽ vài vòng tròn trên người chàng, cong môi tà tếu: “Chỗ này không giống.”

Mộ Viễn Kỳ nặng nhọc hít sâu, hôn lên trán nàng, khàn giọng hỏi:

“Còn nơi nào nữa không?”

Nàng nhủ mi, ý tứ hờn trách lời nói không đúng đắn của chàng, bàn tay lần xuống vùng bụng rắn chắc.

“Chỗ này cũng không giống.”

“Còn nữa không?”

Mộ Viễn Kỳ lại hỏi, trận mưa hôn không ngừng rơi lên môi La Khả Tiệp. Nàng vòng tay ôm lấy bờ vai rộng của chàng, ní non bảo không giống.

Mộ Viễn Kỳ kéo tấm khăn ném qua nơi khác, vùi đầu vào cổ nàng để lại từng đợt ấn ký đỏ hồng. La Khả Tiệp ngậm nga vài tiếng càng khiến từng thớ thịt trên người chàng căng thẳng. Nàng ngậm lấy vành tai chàng, ní non gọi “Tiểu Đản”. Chàng ngẩng mặt lên, hai tay chống đỡ thân mình, đôi mắt ngập sương mù nhìn xuống nàng. Gò má chàng đã ửng đỏ, nhưng không phải vì say rượu, mà là say tình.

Nàng vòng tay lấy cổ chàng, lướt môi trên môi chàng, gặm cắn bừa bãi.

Hai người quấn lấy nhau, lúc ôn nhu, lúc mãnh liệt. Đến khi cảm nhận phần thân của chàng tiến vào La Khả Tiệp đau đến ứa lệ. Nhưng nàng chưa kịp khóc đã cảm nhận giọt nước chảy xuống gò má. Nàng sưng sờ mở to mắt. Mộ Viễn Kỳ đã khóc.

Nàng vuốt ve gương mặt chàng, lau đi giọt nước mắt vừa tràn khỏi khoé mi chàng. Nàng cảm nhận được chàng cũng đang ấn nhẫn, vì vậy mà nàng đau lòng, chẳng biết làm gì ngoài việc ôm lấy chàng, nhẹ giọng an ủi:

“Đừng khóc. Ta không đau, đừng khóc. Tiểu Đản, chàng là của ta. Chàng là của ta.”

Mộ Viễn Kỳ hôn lên khoé mắt La Khả Tiệp, xúc động dâng tràn trong từng thớ thịt. Cuối cùng bọn họ đã có phu thê chi thực. Hạnh phúc này chàng đã chờ đợi quá lâu rồi. Lâu đến mức đến cả chàng cũng không thể tin bản thân có thể ấn nhẫn như vậy.

Nhưng đều đáng giá. Tất cả đều đáng giá.

“Ta là của nàng. Khả Tiệp, toàn bộ của ta đều là của nàng.”

Chàng ní non bên tai nàng, thân thể chậm rãi động. La Khả Tiệp siết chặt lấy chàng, hạnh phúc thừa nhận chàng, phối hợp cùng chàng triền miên, cùng chàng trầm luân.

Tiếng ngậm nga, tiếng thờ dốc ái muội như một bản tình ca nồng ấm. Đêm xuân chỉ có hai người, hết lòng khao khát đối phương, dường như chỉ hận không thể khảm người kia vào sâu trong trái tim, mãi mãi cất giữ ở đó.

Một đêm mặn nồng trôi qua, La Khả Tiệp an ổn nằm trong vòng tay Mộ Viễn Kỳ. Nàng khẽ trở mình, bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa và câu nói vô cùng khẩn trương:

“Tiểu thư, cả hoàng thượng và Dực Vương đều triệu kiến, người nên tỉnh dậy thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: CHƯƠNG 23.1: TRẮC PHI.

Như Ý ở bên ngoài cửa đi lại vài vòng, trong lòng không khỏi sốt ruột khi gọi mãi vẫn không nghe thấy La Khả Tiệp đáp trả. Nàng vận vẹo bàn tay một lúc, lo lắng như đang ngồi trên đồng lửa thông báo lần nữa:

“Tiểu thư, thái giám trong cung và người bên Dực Vương phủ đến thông truyền đều trở về rất lâu rồi. Nếu tiểu thư không nhanh chóng đi tiếp kiến sẽ lớn chuyện mất.”

Lần này Như Ý lấy hết sức can đảm xen vào chuyện của chủ tử, dù biết hành động như vậy là quá phận nhưng nàng không thể bỏ mặc được. Bây giờ bốn phía đều xem tiểu thư nhà nàng là cái gai trong thịt, nếu để bọn họ bắt được chút sơ sẩy nào hậu quả sẽ khó lường.

Như Ý đi lại vài vòng, không ngừng quay đầu nhìn vào cánh cửa im thin thít. Nhưng rất may bên trong đã truyền đến giọng nói trầm thấp đáp lời nàng:

“Ngươi mau chuẩn bị nước nóng đi.”

Là giọng của Mộ công tử! Hai mắt Như Ý sáng lên, âm thầm thờ phào trong lòng, không kịp suy nghĩ sâu xa gì đã đáp vâng rồi nhanh chóng chạy đi.

Bên trong phòng, La Khả Tiệp vừa gượng dậy đã bị cơn đau dưới hạ thân gây khó dễ. Mộ Viễn Kỳ từ phía sau kéo nàng vào lòng, nhẹ nhàng thả rơi nụ hôn vào gáy nàng khiến nàng bất giác rùng mình.

“Đêm qua vất vả cho nàng rồi.” Mộ Viễn Kỳ ái muội thì thầm bên tai La Khả Tiệp.

Gò má nàng ửng hồng, nhớ đến một đêm cuồng loạn vừa qua, đầu càng cúi thấp xuống, lắc nhẹ vài cái. Trời ạ, nàng làm sao trách chàng được? Nàng không thể ngờ rằng đêm đầu tiên mà bản thân lại không biết tiết chế như vậy, đốn ý nói đùa chàng, hơn nữa trong lúc lâm trận còn không ngừng bày ra lời nói cùng bộ dáng an ủi, khuyến khích chàng. Bây giờ thì hay rồi, cả thân mình cũng chẳng gượng dậy nổi, làm sao có thể đi tiếp hai vị gia hỏa kia đây?

La Khả Tiệp nghĩ rồi thở dài. Khi quay mặt về phía sau đã thấy Mộ Viễn Kỳ tùy tiện mặc vội trung y vào, mái tóc bị nàng giầy vò cả đêm chảy xuống bờ ngực lấp ló sau vạt y phục.

La Khả Tiệp âm thầm tiết chế bản thân, không ngừng lẩm nhẩm trong đầu rằng hảo sắc là ma quỷ, hảo sắc là ma quỷ.

“Công tử, nước nóng đã chuẩn bị xong.”

Như Ý bên ngoài nói vọng vào cắt đứt dòng suy nghĩ của La Khả Tiệp. Nàng cố gắng cử động đôi bàn chân, nhưng chỉ vừa nhúc nhích một chút đã bị Mộ Viễn Kỳ bọc vào trong chăn, trực tiếp ôm lên.

“Vào đi.”

Chàng vuốt ve mái tóc La Khả Tiệp, giấu gương mặt của nàng vào trong lòng rồi mới cho phép Như Ý cùng hạ nhân đi vào. Chàng biết nàng hẳn rất ngượng ngùng. Dù nàng có là tướng quân uy vũ thì cũng là một nữ tử, trải qua chuyện đó dĩ nhiên phải ngượng ngùng rồi.

Chàng vỗ nhẹ nhẹ vào mái đầu La Khả Tiệp, hướng mắt nhìn hạ nhân bày trí thùng nước tắm và y phục xong xuôi mới phân phó tiếp:

“Các người lui xuống giúp phu nhân chuẩn bị xe ngựa đi. Chuyện trong này cứ để cho ta.”

Bọn họ ngăn người một chút sau đó mới cúi đầu rời đi, còn không quên nhìn nhau tươi cười đầy ẩn ý. Tiểu thư của bọn họ đã bắt đầu biết hưởng thụ cuộc sống phu thê ân ái rồi. Như Ý bước ra ngoài, đưa tay đóng cửa, yên lặng đứng canh.

Lại một lần nữa không gian trong phòng chỉ còn hai người. Mộ Viễn Kỳ ôm La Khả Tiệp đứng lên, thật cẩn thận đặt nàng vào thùng nước tắm. Hơi ẩm vậy khắp người vô cùng dễ chịu, La Khả Tiệp nhắm mắt, nhẹ nhàng thở ra vô cùng thỏa mãn.

Mộ Viễn Kỳ mở ngăn tủ lấy ra lọ sứ đổ vào thùng nước. Hương thơm của thảo dược vừa giúp thần trí nàng thoải mái vừa xoa dịu đi phần nào đau đớn của một đêm vừa qua.

La Khả Tiệp ngoan ngoãn để chàng giúp nàng gột rửa thân mình rồi giúp nàng mặc y phục. Hôm nay nàng vận một bộ quan phục, đường nét mềm mại nhẹ nhàng. Chàng ôm nàng đặt xuống bàn trang điểm, cẩn thận dùng lược chải tóc cho nàng, họa mi cho nàng.

La Khả Tiệp chăm chú nhìn chàng, khoé môi ần ần nét cười. Mộ Viễn Kỳ ngồi khụy xuống giúp nàng thoa son. Chàng lướt ngón tay trên môi nàng, tô lên một lớp màu đỏ chói, chàng ngắm nhìn một lượt gương mặt kiều diễm của nàng, chân mày bất giác chau lại.

“Phu quân có gì phiền lòng sao?” La Khả Tiệp nhận ra điều đó, vòng tay đặt trên vai chàng, hơi hơi nhăn mũi hỏi.

Mộ Viễn Kỳ cọ cọ vào cánh tay nàng, đôi mắt vẫn gắt gao nhìn nàng chăm chăm:

“Thật không muốn thả nàng ra ngoài.”

Nhất là đi tiếp kiến tên hoàng đế kia, chỉ cần nghĩ đến nàng phải mặt đối mặt cung kính với hắn ta chàng liền cảm thấy khó chịu.

La Khả Tiệp tựa đầu vào trán Mộ Viễn Kỳ, dịu dàng nói:

“Phu quân có phải là đang ghen không?”

“Phải.” Mộ Viễn Kỳ không hề do dự liền thừa nhận “Nàng xinh đẹp như vậy vì phu thật sự không muốn chia cho kẻ đáng ghét nào đó ngắm.”

Nghe chàng ni non như vậy trong lòng La Khả Tiệp ngập tràn vị ngọt. Nàng không thèm quan tâm lời ám chỉ của chàng có nhiều phạm thượng mà chỉ cười khúc khích:

“Vậy ta sẽ nghe lời chàng đeo theo duy mạng có được hay không?”

“Được.”

Mộ Viễn Kỳ đứng dậy, vì y phục trên người thập phần không đứng đắn nên chỉ có thể nắm tay tiền nàng ra khỏi Tịch Hiên. Chàng luyến tiếc buông tay nàng, vẫn dằn dò như mọi khi:

“Đi sớm về sớm.”

La Khả Tiệp gật đầu, kiễng chân hôn nhẹ lên má chàng rồi rời đi. Mộ Viễn Kỳ nhìn theo bóng lưng nàng sau đó quay sang Như Ý đang tròn mắt đứng phía sau, nở nụ cười đầy ẩn ý:

“Sau này phải gọi nàng là phu nhân có biết không?”

Như Ý gật đầu liên tục như gà mổ thóc, ngây ngốc nhìn Mộ Viễn Kỳ dời bước về Bạch Hương viện. Lúc trước người trong phủ đều gọi La Khả Tiệp là tiểu thư, cho dù nàng đã thành thân hay được tấn phong vẫn vậy. Bấy giờ đột nhiên sửa cách gọi khiến Như Ý không khỏi đắn đo rất lâu. Cuối cùng nàng mới vỡ lẽ, phải chăng tiểu thư đã thật sự trở thành phu thê với Mộ công tử rồi?

Chẳng trách đêm hôm qua Mộ công tử nghỉ lại Tịch Hiên của tiểu thư, sáng nay còn giúp tiểu thư tắm rửa.

Như Ý nghĩ đến đây trong lòng đột nhiên cảm thấy lâng lâng. Vì La Khả Tiệp không có thói quen mang theo nha hoàn lẻo đẻo theo sau khi đi ra ngoài bàn chính sự nên nàng nhất đẳng nha hoàn nào đó vô cùng rảnh rỗi đi phao tin tốt khắp phủ.

Dĩ nhiên ngoài việc thay đổi không khí vui tươi cho Hộ quốc phủ còn châm lên cây đuốc vừa tỉnh rượu nào đó.

La Khả Tiệp ngồi trong xe ngựa bắt giắc rùng mình một cái. Nàng sờ gáy, không biết tại sao lòng to đột nhiên dựng hết lên. Gần đây nàng hay mặc xiêm áo thướt tha như nữ tử bình thường nên thường xuyên ngồi xe chứ không trực tiếp cưỡi ngựa như lúc trước, chẳng lẽ vì vậy mà có chút không quen sao?

La Khả Tiệp cũng không dành quá nhiều thời gian nghĩ về vấn đề này, chỉ đắn đo xem nên đi tiếp vị nào trước. Rất nhanh sau đó nàng quyết định đến gặp Dục Vương trước. Hôm qua ở La gia nàng đã chọc giận Hạ Chính Nghiên, lấy tính cách của hắn thế nào cũng giận chó đánh mèo trút giận lên nha hoàn thái giám trong cung. Vị Thái hậu kia sẽ triệu kiến La Thuý Khê vào hồi này hồi nọ thôi, nàng không muốn chạm mặt bọn họ, tránh lại phát sinh chuyện gì ảnh hưởng tâm tình tốt đẹp của nàng.

Trong Dục Vương phủ, Hạ Cảnh Tuấn ngồi ở tiểu viện đau đầu phiền muộn không thôi. Hắn thừa nhận tối qua đã uống quá đà nhưng ít nhất vẫn còn lý trí. Cho đến khi bị La Khả Tiệp đổ thêm một bình rượu vào bụng, hắn liền trời đất bất phân được hạ nhân mang về phủ. Sáng sớm thức dậy mở mắt ra đã thấy gương mặt e thẹn của nữ tử. Hồi ra mới biết là sản phẩm của vị hoàng huynh thân ái nào đó ban tặng cho hắn làm trắc phi.

Nữ nhân vốn phiền phức, hướng hồ là nữ nhân được hoàng huynh “trư ái” ném cho. Hạ Cảnh Tuấn xoa xoa thái dương, uống vào một bát canh cho ấm bụng. Sau khi tìm cách dụ nữ nhân kia đi sửa soạn các thứ hắn liền vội vàng gọi La Khả Tiệp đến.

Mọi chuyện đều tại nàng chuốc say hắn, nếu không hắn đâu thê thảm như vậy.

Hạ Cảnh Tuấn thở dài phiền muộn, ngẩng mặt lên bắt gặp La Khả Tiệp vận một thân quan phục bước đến, ánh mắt hắn lập tức sáng rõ vài phần.

Hạ nhân dẫn đường cho La Khả Tiệp xong liền rời đi. Nàng thấy hắn thì cúi người thi lễ, không lạnh không nóng nói:

“Tham kiến Dục Vương điện hạ.”

“Miễn lễ! Miễn lễ đi!” Hạ Cảnh Tuấn gấp gáp xua tay, vội vàng lôi La Khả Tiệp ngồi xuống “Lần này ngươi hại ta rồi!”

La Khả Tiệp rút tay về, nhú mày khó hiểu:

“Chuyện gì lại khiến điện hạ lo lắng như vậy?”

“Chuyện này...” Hạ Cảnh Tuấn ngập ngừng một lúc không biết bắt đầu từ đâu, sau đó quyết định chỉ tóm gọn đại khái thôi “Hoàng huynh phong dưỡng nữ (con gái nuôi) của Tà thượng thư làm trắc phi của ta.”

“Chuyện đó thì liên quan gì đến ta?” La Khả Tiệp lạnh nhạt hừ một tiếng.

“Ngươi còn nói? Nếu không phải hôm qua ngươi đổ rượu đến mức khiến ta mê man thì ta đã không phạm giới với nữ nhân đó. Bấy giờ thì hay rồi muốn ném trả về cũng không được.” Hạ Cảnh Tuấn nhăn nhó mặt mày, liếc xéo La Khả Tiệp một cái “Hơn nữa nữ nhân này hình như có chút liên hệ với ngươi.”

La Khả Tiệp nghe xong lời của Hạ Cảnh Tuấn càng cảm thấy khó hiểu:

“Mặt mũi của ta khi nào thì lớn đến mức có quan hệ với tiểu thư nhà Tà Đàm kia rồi?”

Ngươi ta là thượng thư bộ Công, huynh đệ chí thân với phụ thân nàng, dĩ nhiên không cho nàng bộ mặt tốt được bao nhiêu lần. Làm sao có chuyện nàng có liên quan đến nữ nhi nhà lão ta chứ?

Hạ Cảnh Tuấn than thở kêu ca:

“Người không nghe ta nói chỉ là dưỡng nữ thôi sao? Nhận bữa một cái là xong. Ta dám khẳng định nàng ta có quen biết với người.”

La Khả Tiệp chưa hiểu rõ ràng lắm đã thấy Hạ Cảnh Tuấn đột nhiên ra hiệu im lặng. Nàng nhú mày nhìn hắn bằng ánh mắt kì quái. Chỉ thấy hắn dong tai nghe ngóng gì đó rồi nhỏ giọng nói chỉ đủ hai người nghe:

“Người vào trong tránh đi đi! Có gì thì ra tiếp ứng giúp ta!”

Dứt lời hắn liền đẩy nàng ra phía sau tấm bình phong. La Khả Tiệp không hiểu đầu đuôi ngọn ngành gì nên chỉ có thể nghe theo hắn nói sao làm vậy, thông qua khe hở nhỏ nhìn ra ngoài.

Hạ Cảnh Tuấn ngồi xuống sửa sang lại điệu bộ. Rất nhanh sau đó một nữ tử vận thanh y, thắt lưng màu tím nhạt mềm mại bước vào. Nàng ta búi một kiểu linh xà kế, trên đầu cài không ít trâm ngọc, bộ dáng phú quý vô hạn.

Nhưng La Khả Tiệp liếc mắt một cái liền nhận ra ngay, nàng ta chính là Hà Mai, tỷ nữ bị nàng cắt đuôi ngoài An Lạc Quan ngày trước.

Không ngờ Hạ Chính Nghiên lại mang nàng ta về đây, còn xây dựng thân phận dưỡng nữ của Tà thượng thư Tà Đàm mà ban cho Hạ Cảnh Tuấn làm trắc phi. Chú ý này không biết là của La Thủy Khê hay là chính bản thân Hạ Chính Nghiên nữa đây? La Khả Tiệp kiên nhẫn yên lặng đánh giá một phen.

Hà Mai vừa bước vào đã yểu điệu phúc thân hành lễ:

“Thiếp thân tham kiến vương gia.”

“Đứng lên đi.”

“Tạ điện hạ.”

“Lại đây.” Dù trong lòng Hạ Cảnh Tuấn vô cùng chán ghét nhưng ngoài mặt lại híp mắt cười cười, một bộ dáng vô cùng cung chiêu kéo Hà Mai đặt lên đùi, lớn tiếng nói “Đêm qua cực khổ cho nàng.”

Hà Mai nghe hắn nói thế thì thẹn thùng cúi đầu, gương mặt thoáng ửng đỏ: “Hầu hạ vương gia là phúc phận của thần thiếp. Thần thiếp nào có vất vả chi đâu.”

“Cái miệng ngọt ngào này.” Hạ Cảnh Tuấn dài giọng như đang dỗ dành.

Hà Mai quét mắt nhìn một bàn mỹ thực còn bốc hơi nóng, dịu dàng hỏi:

“Vương gia đã dùng bữa chưa? Hay là để thiếp giúp người nhé!”

“Bản vương uống chút canh nóng đã no rồi. Nàng nên ăn một chút đi, bồi bổ lại thân thể.” Hạ Cảnh Tuấn đẩy cái chén ngọc sang cho Hà Mai, mỉm cười nói.

Hà Mai nâng đĩa cười thật tươi, trong lòng không khỏi đắc ý vì nhận được sủng ái. Nếu không vì La Khả Tiệp kia đột nhiên thay đổi bất ngờ nàng dám chắc bản thân có thể dùng La Thủy Khê làm đệm mưu cầu một cái phi vị trong cung, nhận thánh sủng cùng vinh hoa phú quý kia.

Nghĩ đến đây Hà Mai siết chặt đôi đũa trong tay, bất chợt nhớ đến chút tin tức vừa nghe được liền quay sang hỏi Hạ Cảnh Tuấn:

“Sáng nay không phải vương gia triệu kiến Hộ quốc phu nhân sao? Sao nàng còn chưa tới?”

Nàng vì muốn ra oai với nàng ta mà cố gắng ăn vận mỹ lệ hơn để giấu trước mặt nàng ta mà.

La Khả Tiệp đứng phía sau bình phong không khỏi coi thường Hà Mai vạn phần. Còn dám mở miệng hỏi đến nàng, thật không biết ngượng.

Hạ Cảnh Tuấn khẽ liếc mắt về phía bình phong rồi nhanh chóng dời ánh mắt trên người Hà Mai, thần nhiên nói:

“Nàng ta vẫn chưa đến.”

Hà Mai nghe thấy thế thì hừ lạnh:

“Nàng ta xưa nay vẫn luôn không biết quy củ như vậy. Cả La gia đều không ưa nổi nàng ta.”

“Nàng dường như biết rất rõ về La Khả Tiệp.” Hạ Cảnh Tuấn đặt tay lên đùi Hà Mai, bộ dáng vô cùng hứng thú nghe chuyện hay.

“Cũng coi như có chút quen biết.” Hà Mai đặt đĩa xuống, choàng tay qua cổ Hạ Cảnh Tuấn nũng nịu “Vương gia thật hư, đã ôm thiếp trong lòng mà còn hỏi đến nữ nhân khác.”

Hạ Cảnh Tuấn bật cười như đang nghe chuyện khôi hài, sau đó đáy mắt dần thanh tỉnh, có vẻ rất nghiêm túc nói:

“Ta nghe nói La Khả Tiệp có ba phu quân, người nào cũng anh tuấn bất phàm. Nàng cảm thấy ba vị phu quân của La Khả Tiệp là người thế nào?”

“Một kẻ mặt lạnh, một kẻ tà giáo và một kẻ dâm dòn.” Hà Mai không nghĩ ngợi liền lập tức trả lời, bàn tay mềm mại di chuyển trên ngực Hạ Cảnh Tuấn “Chàng không nhầm chán đến mức xem bọn họ là cái gai trong mắt chứ?”

Thường thì nam nhân hỏi về nam nhân đa phần là do hiếu kỳ, hoặc là đồ kị mà thôi. Nàng ta nghĩ vậy liền bắt lấy cơ hội hạ thấp ba người kia để nâng Hạ Cảnh Tuấn lên, thuận tiện lấy lòng hắn.

Hạ Cảnh Tuấn không khỏi ngạc nhiên. Nhận xét của nàng ta về hai người kia chính là cái nhìn của đại đa số mọi người, nhưng sao Mộ Viễn Kỳ lại mặt lạnh được nhỉ? Trong trí nhớ của hắn tên kia đối với ai cũng ôn hoà nho nhã, bộ dáng thật giống cách cư xử của hoa khôi tửu lâu luôn muốn làm hài lòng cả thiên hạ nhưng khác biệt ở chỗ chàng không đối xử với ai quá nệm mà, cũng lắm chỉ là xã giao, vạ người như một.

“Sao lại như vậy? Tôi qua trên thọ yến của La Hoàng ta thấy bọn họ biểu hiện rất xuất sắc.” Hạ Cảnh Tuấn nhếch mi, một bộ dáng không tin dò hỏi.

“Chỉ là che mắt mọi người thôi. An công tử kia là phế vật của An gia, suốt ngày ngây ngốc nói năng linh tinh. Có lúc hắn còn nói chuyện với cây cỏ và thú vật, vô cùng điên khùng. Cẩm công tử ngày ngày đều ra ra vào vào tửu lâu, chẳng biết đã ngoại tình với bao nhiêu nữ tử bên ngoài, bộ dáng thần thần bí bí chỉ lơ dửng dạm một chút đã rút kiếm rút gươm. Chắc, Mộ công tử thì bề ngoài nho nhã nhưng chỉ để diễn cho La Khả Tiệp xem hồng che giấu bản chất của hắn thôi.”

Hà Mai nói một tràng sau đó dùng khăn che miệng cười. Hừ, Mộ công tử kia đối với nha hoàn gia nô trên dưới đều tốt, ngược lại chẳng thèm cho nàng chút sắc mặt tốt gì, thấy nàng thì trừng mắt lạnh nhạt. Thậm chí lúc nàng cố ý ngã vào người hắn, hắn liền tránh ra một bên hại nàng ngã xuống hồ, còn thấp giọng mắng nàng ngu ngốc.

Thật đáng hận!

Hạ Cảnh Tuấn đang nghe hăng say thì bị bộ dáng giấu diếm của Hà Mai kích thích tò mò. Hắn nắm lấy eo nàng ta, nóng lòng hỏi:

“Đại phu quân của nàng ta có bí mật động trời gì sao?”

Hà Mai che miệng cười khúc khích nói:

“Hắn ta bị đoạn tụ đó.” (*đoạn tụ là bị đồng tính luyến ái)

Hắn luôn bày ra bộ dáng lạnh nhạt trước rất nhiều lần khiêu khích của nàng, nam nhân như vậy chỉ có đoạn tụ thôi.

Hạ Cảnh Tuấn á khẩu. Chỉ nghe rầm một tiếng, hắn giật mình ngoái đầu lại nhìn. Bức bình phong quý giá bị đập vỡ, từng mảnh đổ xuống. Thiếu nữ vận quan phục khoan thai bước ra, đôi mắt bình lặng lại sắc bén đến rung người. Bao nhiêu giới hạn nhãn nhĩ của nàng hoàn toàn tan biến.

“A, Khả Tiệp! Ta quên mất ngươi vẫn còn ở đây.” Hạ Cảnh Tuấn hoàn hồn, giọng gào nói một câu, thừa dịp cố gắng hít vào vài hơi nặng nề. Xem ra La Khả Tiệp tức giận không nhẹ đâu.

Hà Mai thấy La Khả Tiệp hùng hổ như vậy liền xanh mặt, nhưng nhớ đến bản thân không còn là tỷ nữ hèn mọn như xưa thì hất cằm, nuốt xuống cỗ họng khô khốc, cất giọng ra oai:

“La Khả Tiệp to gan! Nơi này là Dục Vương phủ, ngươi dám phạm thượng sao?”

“Tránh ra!” La Khả Tiệp quát mắt trừng lớn.

Hạ Cảnh Tuấn biết lời này là nói cho hắn nghe nên vội vàng buông Hà Mai ra nhảy sang một bên.

“Vương... Á!”

Hà Mai xanh mặt thấy Hạ Cảnh Tuấn xa lánh. Chỉ nghe chát một tiếng La Khả Tiệp đã rút trường tiên (roi dài) bên thắt lưng quật vào người nàng ta. Sức lực nàng xuất ra vô cùng mạnh, chính là tột cùng của sự tức giận. Ngu ngốc, tà giáo lại còn đoạn tụ, phu quân của nàng mà nàng ta dám nhục mạ như vậy? Nàng có điên mới nhin nổi.

“Chỉ mới không gặp một thời gian ngắn ngươi đã quên gốc gác của bản thân rồi.” La Khả Tiệp nghiêng răng, quất thêm một roi vào người Hà Mai.

Y phục của nàng ta rách bươm, ánh mắt quắc lên trừng La Khả Tiệp, vẫn còn đủ hơi sức để lớn giọng:

“Bây giờ ta chính là trắc phi của Dục Vương điện hạ, ngươi dám đối xử với ta như vậy chính là nhục mạ hoàng tộc, tội đáng xử trảm!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: CHƯƠNG 23.2

“Trắc phi?” La Khả Tiệp híp mắt, cúi đầu nhìn xuống Hà Mai nằm thảm hại trên đất “Ngươi có thánh chỉ sắc phong không?”

Chỉ một câu nói đã khiến cả Hà Mai và Hạ Cảnh Tuấn phải sững sờ. Hắn âm thầm mắng bản thân sơ sót, cả chuyện này cũng không nhớ. Hạ Chính Nghiên là ai chứ? Là hoàng đế! Muốn gắn trên người cái danh đồ vật hân tặng thì phải có thánh chỉ rõ ràng. Huống hồ Hạ Cảnh Tuấn lại còn là một vị Vương gia phong quang thịnh vượng nhất lúc này, lập Trắc phi đâu phải chuyện đùa.

Hà Mai tròn mắt nhìn La Khả Tiệp, thân thể bất giác run rẩy. Nàng ta viết thư mật báo với Hạ Chính Nghiên nên mới được hân âm thầm triệu về cùng với Triệu Kha kia. Nhờ vậy mà gã mới gỡ nanh vuốt ra khỏi nàng. Nàng ở trong cung học cung quy những tưởng sẽ được ở cạnh hoàng thượng, nào ngờ đêm hôm qua lại nghe hân phản phò nàng đến phủ Dực Vương, nói rằng sẽ cho nàng làm Trắc phi.

Dù không được giữ lại trong cung nhưng làm Trắc phi của Dực Vương cũng rất phong quang. Nàng nhất thời vì vui mừng mà quên mất hoàng thượng chỉ nói miệng với nàng, không có người thứ ba nghe thấy.

Nào ngờ bây giờ lại trở thành cái đuôi bị La Khả Tiệp bắt được.

Hà Mai âm ức cắn răng trừng La Khả Tiệp.

Nàng nhếch môi cười: “Thế nào? Không có sao? Ngươi có biết giả truyền khẩu dụ của hoàng thượng, mạo nhận Trắc phi, lừa gạt hoàng tộc thì bị tội gì không?”

Hà Mai tròn to mắt. Lừa gạt hoàng tộc chính là tội chết!

“Ta không có! La Khả Tiệp, ngươi không được vu cáo bản phi!” Hà Mai tức giận chỉ vào mặt La Khả Tiệp mắng.

“Hỗn xược!”

La Khả Tiệp đập một cước vào người khiến Hà Mai lăn vòng, búi tóc trâm cài rơi tứ tung, rối loạn. Nàng giờ rơi lên đỉnh quất xuống đã bị Hạ Cảnh Tuấn nắm cổ tay ngăn lại:

“Đừng! Đừng! Đừng!”

“Thế nào?” La Khả Tiệp liếc Hạ Cảnh Tuấn một cái sắc lẹm, mĩa mai cười lạnh “Dực Vương nổi hứng thương hương tiếc ngọc rồi sao?”

Nghe La Khả Tiệp nói vậy Hà Mai liền ngẩng mặt lên, đôi mắt long lanh ngập nước hướng Hạ Cảnh Tuấn cầu xin: “Vương gia...”

“Không! Không! Không!” Hạ Cảnh Tuấn không thèm quan tâm Hà Mai mà chỉ nhìn chăm chăm La Khả Tiệp, nhẹ giọng nói “Ngươi nhẹ tay thôi, trong phòng đều là vật dụng bằng gốm men ngọc bảo bồi của ta. Vỡ một món ta vỡ tim mất.”

Bức bình phong của hân đã bị nàng đập đổ, còn hồng thú nào nữa thì hân đau lòng chết mất.

Chút hi vọng trong đôi mắt Hà Mai lụn bại. La Khả Tiệp cũng ngó ra một lúc mới cười to rút tay khỏi tay Hạ Cảnh Tuấn, vỗ nhẹ vài cái vào vai hân:

“Ta dùng bạch khổng tước của Giai Hạo và tám con cá chép từ xứ Phù Tang của Viễn Kỳ đổi hết gốm men sứ trong tiểu viện của ngươi, đã đủ chưa?”

La Khả Tiệp vừa dứt lời cặp mắt của Hạ Cảnh Tuấn đã sáng rỡ lên, ngốc nghếch hươ tay hươ chân với nàng:

“Ngươi đập, ngươi cứ đập! Ta không cần đâu. Ngươi chơi vui là được.”

Dáng vẻ này của hân làm La Khả Tiệp nhớ phu quân tiểu bạch thỏ ở nhà. Nàng rút ra kết luận, đều là đáng về ngốc nghếch nhưng phu quân nàng đáng yêu hơn nhiều nha.

La Khả Tiệp nghĩ rồi vuốt tay áo lên cao qua khuỷu tay, dùng nửa phần công lực vung trường tiên quất xuống, đánh tỉnh Hà Mai đang ngờ ngàng kia. Nàng càng đánh càng hăng, lúc đầu còn né binh binh chậu chậu bằng sứ, nhưng về sau thì không. Hạ Cảnh Tuấn ngồi một bên ung dung ăn điểm tâm. Tiếng gốm sứ rơi vỡ thu vào tai hân đột nhiên nghe thật thích.

La Khả Tiệp ra tay vô cùng nặng, chỉ cần nhớ đến kiếp trước vì bị Hà Mai xúi giục mà đánh An Hành, nàng liền tăng thêm vài phần lực đạo, so với trận roi khi xưa tàn nhẫn hơn rất nhiều.

Bôi nhọ phu quân của nàng? Tim chết!

La Khả Tiệp đánh chán chê rồi ném trường tiên đầy máu sang một bên, lạnh lùng ngồi xỏm xuống trước mặt Hà Mai:

“Ta nói cho ngươi biết, ta là Hộ quốc phu nhân do hoàng thượng sắc phong, thánh chỉ chiếu cáo thiên hạ, còn có miễn tử bài hộ thân. Ngươi thì sao? Ngươi nghĩ kỹ xem phản bội ta thì ngươi được gì?”

La Khả Tiệp không kêu ca, không la lối. Nàng đã dần thích ứng với cách cư xử kì lạ của Hạ Chính Nghiên nên cũng thân nhiên mặc hấn tùy hứng, tùy hứng xong rồi thì thả nàng về là được. Nàng chỉ nhớ phu quân, cũng không muốn mặt đối mặt với hấn hay nói với hấn bất kì điều gì.

Chẳng biết qua bao lâu khi đầu gối bắt đầu tê rần, La Khả Tiệp đột nhiên phát hiện một đạo thánh chỉ bị ném xuống trước mặt. Nàng ngẩng đầu nhìn Hạ Chính Nghiên, chỉ nghe hấn nhàn nhạt nói:

“Đứng lên. Xem đi.”

Nàng cúi đầu thừa vâng rồi cảm thánh chỉ đứng lên, lướt nhanh qua từng con chữ. Xuân cung yến?

Cái chó má gì vậy chứ?

La Khả Tiệp không kiềm được chửi tục một phen. Xuân cung yến không phải do Nội vụ phủ cùng Thái hậu và các cung phi lên kế hoạch thực hiện sao? Khi nào thì lại ném cái chuyện phiền phức này qua cho nàng rồi? Nàng thân kinh bách chiến, có bao giờ rở vào mấy chuyện rườm rà như các loại yến tiệc, làm sao biết đường mà chuẩn bị?

Chưa nói đến Tết Nguyên Đán sắp tới, nàng muốn đón giao thừa với phu quân, không muốn vướng vào phiền phức quần thân đâu.

“Hoàng thượng, thần trước giờ không ở thao trường thì ở chiến trường, cơ bản là không thạo chuyện yến tiệc trong cung. Thần không đảm đương nổi.”

“Không đảm đương nổi?” Hạ Chính Nghiên nhướn mi, sắc mặt hơi trầm xuống “Khả Khả, nguoi hình như không hiểu rồi.”

“Thỉnh hoàng thượng chỉ điểm.”

Lại cái cách gọi thân mật chết tiệt ấy. La Khả Tiệp mang Hạ Chính Nghiên chửi bới trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn thờ ơ giữ lễ.

“Xuân cung yến lần này có hai đợt. Một là vào giao thừa ở hoàng cung để hoàng tộc chúng ta tham dự. Một là vào mùng mười để chiêu đãi sứ thần các nước. Lục quốc hội tụ tại đây, trăm muốn bảo đảm an toàn tuyệt đối.”

Hạ Chính Nghiên chậm rãi giải thích, đôi mắt dõi theo biểu cảm trên mặt La Khả Tiệp.

Nàng thâm thờ phào nhẹ nhõm. Hoá ra là vậy. Nếu là chuyện điều binh khiển tướng thì không sao, chuyện lễ nghi cung đình thì...cho nàng xin kiếu vậy.

Chưa đề La Khả Tiệp kịp vui mừng Hạ Chính Nghiên nói thêm vào:

“Sứ thần các nước lần này đều là người trong hoàng tộc, để họ không cảm thấy quá mức ngọt ngào, trăm quyết định tổ chức xuân cung yến ở hành cung tại Phong Vĩ Sơn, vì vậy trăm cần khanh phối hợp với Triệu Kha siết chặt hộ binh, bảo vệ an toàn cho trăm và hoàng tộc các nước.”

Lại có thể loại rườm rà như vậy?

La Khả Tiệp rửa thầm. Để hoàng tộc không thấy chán nên tổ chức ở Phong Vĩ Sơn? Từ hoàng cung đến đó phải mất nửa tháng, địa hình phức tạp cỡ nào. Nơi đó đúng là thế ngoại đảo nguyên nhưng vì tổ chức yến tiệc thiết đãi sứ thần mà lên đến nơi xa xôi như vậy cũng không khỏi quá kì lạ.

Khoan đã.

Hành cung ở Phong Vĩ Sơn không phải là nơi giam giữ Dương Vương sao? Nếu nàng đến đó chuẩn bị yến tiệc thế nào cũng được cấp một tiểu viện nhỏ, vậy là có thể mang Gia Hoàng theo để nó gặp mặt phụ vương và nấu phở của nó rồi.

Nghĩ đến đây La Khả Tiệp liền cao hứng. Nàng siết chặt thánh chỉ trong tay, vui vẻ đáp:

“Thần sẽ cố gắng hết sức.”

“Tốt.” Hạ Chính Nghiên gật đầu “Triệu Kha vừa ra thao trường tuyển binh. Hấn là người tài nhưng vừa từ biên quan trở về, tình hình đế đô sẽ có chút không rõ.”

“Thần đã biết, nhất định sẽ dốc sức trợ giúp Triệu thiếu úy.”

La Khả Tiệp liếc nhìn thánh chỉ, nhanh chóng nhận ra Triệu Kha được phong thiếu úy, trong lòng hiểu rõ một, hai suy tính của Hạ Chính Nghiên, cũng rõ ràng nguyên nhân Hà Mai đột nhiên xuất hiện ở Dục Vương phủ.

“Ừ.” Hạ Chính Nghiên lại tiếp tục gật đầu.

La Khả Tiệp không muốn ở cùng với hấn thêm một khắc nào liền nói:

“Hôm trước là thọ yến của tổ phụ, thần nhất thời quá chén về đến phủ thì ngã xuống hồ, bắt cần nhiễm phong hàn. Xin hoàng thượng cho thần lui xuống, tránh lây nhiễm đến long thể của người.”

Nàng vừa dứt lời Hạ Chính Nghiên lập tức đứng lên, từ trên thư án sai vài bước chân đã đến gần nàng, vô cùng tự nhiên đặt tay lên trán nàng lo lắng hỏi:

“Sao lại rơi xuống hồ? Không thoát mái ở đâu? Để trẫm tuyên thái y vào bắt mạch cho khanh.”

La Khả Tiệp lập tức bước lùi về phía sau, né tránh ma trảo của hân:

“Thần không sao. Tạ hoàng thượng quan tâm. Thần xin phép lui xuống trước, nhanh chóng chuẩn bị phòng vệ cho xuân cung yên thật hoàn hảo.”

Hạ Chính Nghiên thấy nàng tránh mình như tránh tà mà lòng nặng trĩu, hỏa bốc công tâm. Nàng vừa quay lưng hân đã bắt lấy cổ tay nàng, dịu dàng như đang nài nỉ van xin:

“Trời cũng không còn sớm, Khả Khả ở lại dùng thiện với trẫm có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tam Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: HẢI ĐƯỜNG HỒNG NGỌC TRÂM.

La Khả Tiệp không nghĩ ngợi liền gạt tay hân ra, hờ hững nói:

“Thần chỉ là thần tử, dùng thiện cùng hoàng thượng thì đúng là quá phận.”

“Trẫm cho phép khanh.”

“Vẫn là thôi đi. Thần sẽ lập tức đến thao trường điểm binh, không cô phụ sự kỳ vọng của hoàng thượng.”

La Khả Tiệp lắc đầu nói. Mắt thấy hân vẫn còn chưa từ bỏ ý định, nàng quay mặt nhìn sang nơi khác, siết chặt nắm tay. Vừa hay bắt gặp Thái hậu từ đằng xa tiến đến, nàng cúi đầu nói với Hạ Chính Nghiên:

“Xem ra Thái hậu và tứ muội đã tới rồi. Hoàng thượng, người không sợ dùng thiện một mình nữa. Thần xin phép lui xuống trước.”

Dứt lời nàng vội vàng rời đi, không cho Hạ Chính Nghiên cơ hội níu kéo. Ra đến hành lang gấp khúc bên ngoài nàng khom lưng thi lễ:

“Thần tham kiến thái hậu.”

Thái hậu nhìn thấy La Khả Tiệp bước ra từ Ngự thư phòng nên có chút không vui. Bà phát tay áo, lạnh nhạt nói:

“Bình thân đi.”

“Tạ thái hậu.” La Khả Tiệp đáp.

Bầu không khí thoáng chốc chùng xuống hân. La Thủy Khê quét mắt nhìn La Khả Tiệp một lượt từ trên xuống dưới, mắt thấy trên áo nàng loan lỗ vết máu tươi, nàng ta liền cao giọng hỏi:

“Nhị tỷ, tỷ bị thương sao?”

La Khả Tiệp cười thầm. Nàng đang không biết làm thế nào để gọi chuyện mà La Thủy Khê đã giúp nàng một tay rồi.

Nàng bắt lấy vạt áo mình, lo lắng nói:

“Cái này sao? Ta vừa tiện tay giáo huấn một nữ tử thôi.”

“Hừ, hộ quốc phu nhân đạo này cũng thật có thực quyền, cả nữ tử trong Ngự thư phòng cũng giáo huấn được.” Thái hậu hừ lạnh châm biếm.

“Là một tỷ nữ ở phủ Dục Vương.” La Khả Tiệp không để tâm cái nhìn xem thường của Thái hậu mắt chậm rãi tiếp lời “Nàng ta giả truyền thánh chỉ, mạo nhận Trắc phi của Dục Vương.”

“Còn có chuyện này?” Thái hậu nhướn mày bán tín bán nghi.

“Lúc trước nàng ta là nhất đẳng nha hoàn của thần nên Dục Vương có chút hoài nghi gọi thần đến hỏi.” La Khả Tiệp nhếch môi cười lạnh “Thần vì tức giận nên đã trực tiếp dùng trường tiên giáo huấn nàng ta.”

“Tiện tỷ ngông cuồng! Nhất định phải đánh chết!” Thái hậu nghiêng răng, cầm tay La Khả Tiệp hỏi “Ngươi từ thư phòng trở ra đã hỏi qua Nghiên Nhi chuyện này có phải ý chỉ của nó không?”

La Khả Tiệp nhủ mảy e ngại nhìn Thái hậu, hơi rụt cổ lại bối rối:

“Thần chỉ chú tâm đến việc chuẩn bị phòng vệ tiếp đãi sứ thần sắp tới nên quên mất. Thái hậu thứ tội.”

“Ngươi có tội gì chứ.”

Thái hậu thở dài vỗ nhẹ vào tay La Khả Tiệp. Cũng may nàng đã đánh chết tiện tỳ kia, không thì uỷ khuất cho Tuấn Nhi. Thân phận nó cao quý như vậy sao có thể lập một tiện tỳ làm Trắc phi.

Nghĩ rồi bà rời tay khỏi La Khả Tiệp, nhìn thánh chỉ trên tay nàng nhẹ giọng nói:

“Nếu ngươi có việc gấp thì đi đi. Chuyện này ai gia sẽ hỏi hoàng thượng.”

“Thần xin phép cáo lui.”

La Khả Tiệp chấp tay cúi đầu. Nàng lướt qua La Thủy Khê sau đó như sức nhớ ra chuyện quan trọng, nàng dừng lại lấy một chiếc trâm cài từ trong ngực áo đưa cho La Thủy Khê.

“Tứ muội, cái này của muội có phải không? Ta nhớ năm đó hoàng thượng khi còn là thái tử đã ban cho tỳ Khanh Chân kiếm và cho muội cái trâm cài này, đúng không?”

La Thủy Khê nhận lấy trâm cài khắc hoa hải đường tinh xảo, dịu dàng nở nụ cười:

“Đúng rồi. Hôm qua về phòng vốn muốn lấy ra để ngắm mà không thấy đâu. Muội đang lo muốn chết.”

“Vậy sao?” La Khả Tiệp nhướn mày “Thứ này ta lấy được từ tiện tỳ kia. Ta thật không hiểu vì sao lại quen mắt như vậy, thì ra là của tứ muội.”

Nàng vừa dứt lời bàn tay của La Thủy Khê run rẩy, trâm vàng rơi xuống đất vang lên âm thanh sắc lạnh. La Khả Tiệp cúi xuống nhặt lên, thật cẩn thận phúi đi bụi bẩn rồi cài vào búi tóc La Thủy Khê:

“Tứ muội thật bất cần. Vật hoàng thượng ban tặng quý giá thế nào. Khanh Chân kiếm theo tỳ đã hơn sáu năm vẫn sắc bén không sờn. Muội cũng nên trân trọng hải đường hồng trâm này, đừng phụ lòng sủng ái của hoàng thượng.”

La Khả Tiệp dứt lời chỉ mỉm cười ý vị ngắm nhìn La Thủy Khê. Trâm vàng trên tóc người ngọc, chỉ có thể dùng từ hoàn mỹ để diễn tả. Không biết Hạ Chính Nghiên có nghĩ như nàng không?

La Thủy Khê nghe vậy chỉ gượng gạo vâng dạ, đầu óc đã rối loạn đến cứng người.

“Nhị tỳ dạy phải. Về sau muội nhất định cẩn thận hơn nữa, không để kẻ gian đoạt mất thứ quý giá của mình.”

“Tứ muội hiểu là tốt.” La Khả Tiệp gật đầu, đưa tay chống cằm lộ vẻ suy tư “Bất quá tỳ nghĩ mãi cũng không hiểu. Hà Mai là nô tỳ hoàng thượng ban thưởng khi tỳ vừa vào ở La tướng phủ. Nàng ta căn bản chưa bao giờ gặp muội, sao có thể trộm trâm được nhỉ?”

Lời nói đã thành công đá kích La Thủy Khê. Trên trán hàng ta lấm tấm mồ hôi lạnh, bờ vai thon run lên nhẹ nhàng. La Khả Tiệp vô cùng hài lòng với phản ứng của nàng ta.

“Chắc do tỳ cả nghĩ thôi. Tứ muội đừng để tâm.” Nàng chỉ phát tay, lơ đãng nói, rồi quay sang Thái hậu nở nụ cười “Thái hậu, hoàng thượng đã chuẩn bị sẵn ngự thiện chờ người bên trong. Thần xin phép lui xuống ra thao trường duyệt binh.”

Thái hậu gật đầu lộ vẻ ưng thuận rồi dời mắt nhìn La Khả Tiệp rời đi. Đến khi bóng dáng nàng khuất tầm nhìn bà mới khẽ thở dài, chuyển mắt sang La Thủy Khê. Nàng ta phút chốc như bị đóng băng bởi cái nhìn lạnh lẽo của bà, áp lực xung quanh bất chợt khiến nàng ta khó thở.

“Ai gia nghe nói ngươi bị Anh Linh Đại tướng quân phạt cấm túc. Thôi thì trở về tu dưỡng tính đi, về sau không cần vào cung nữa.” Thái hậu điềm đạm nói, dù không thể hiện rõ ràng nhưng không khó để nhận ra bà đã có ác cảm với La Thủy Khê.

“Thái hậu xin người hãy nghe con giải thích!” La Thủy Khê gấp rút đến phát hồng, vội vàng biện minh.

“Không cần đâu, ai gia mệt rồi.” Thái hậu phát tay cắt ngang lời nói của nàng ta, hướng Lục mama phân phó “Ngươi mau chóng tiễn La tứ tiểu thư hồi phủ rồi gọi Ly Châu Quận chúa đến Ngự thư phòng.”

“Tuân mệnh thái hậu.” Lục mama cúi đầu sau đó đưa tay chỉ ra bên ngoài “La tứ tiểu thư, mời.”

Thái độ lạnh nhạt của Thái hậu đã biểu thị tất cả hoài nghi và bất mãn, La Thủy Khê đủ thông minh để biết rằng mình không nên dây dưa nữa. Nàng ta quy củ hành lễ rồi theo sau Lục mama ra khỏi cung.

Thái hậu đợi nàng ta vừa khuất bóng thì vẫy tay gọi Ngọc mama bên cạnh, thấp giọng phân phó:

“Người nhanh chóng đi điều tra tiểu tỳ Hà Mai đó cho ai gia.”

“Vâng thưa thái hậu.”

Bà ta lĩnh mệnh lập tức lui xuống điều tra. Thái hậu khoác tay để thái giám thiếp thân dẫn vào Ngự thư phòng. Vừa bước qua cửa bà đã thấy Hạ Chính Nghiên âm trầm ngồi bên án thư luyện chữ. Chân mày hấn nhú chặt, đòn lực đạo vào bút khiến nét mực đậm nhạt rối loạn.

Thái hậu tiến lại gần hần, lo lắng hỏi han:

“Có chuyện gì sao Nghiên Nhi?”

Hạ Chính Nghiên giật mình gác bút lông lên, vội vàng tiến đến điu Thái hậu ngồi xuống bàn, ân cần đáp:

“Cũng không có gì. Mẫu hậu, người đến dùng thiện với nhi thần phải không?”

“Đứa trẻ này, chỉ một bữa cơm cũng khiến con cong cong queo queo.” Thái hậu vỗ vào vai hần mắng yêu “Đã chuẩn bị tươm tất cả rồi mà không cho người thông báo với ai gia. Nếu hôm nay ai gia không tùy hứng qua đây không lẽ con lại một mình dùng thiện sao?”

“Nhi thần sợ phá mất nhũ húng của mẫu hậu và Ly Châu Quận chúa thôi.”

“Lớn bằng này rồi còn ganh tị nữa sao?” Thái hậu vui vẻ híp mắt cười “Ai gia đã gọi Tiểu Khanh cùng đến dùng thiện rồi. Con bé là người rất tốt, con cũng nên gặp con bé thường xuyên một chút.”

Nghe đến đây gương mặt Hạ Chính Nghiên hoàng trầm xuống nhưng rất nhanh đã lấy lại vẻ bình thản, từ tốn nói:

“Nếu mẫu hậu thích thì để nàng ấy ở bên cạnh bồi người lâu một chút. Nhi thần gần đây bận rộn chính vụ, không thể thường xuyên đến hậu cung.”

“Bận cách mấy cũng phải đến. Đứa trẻ Uyển Khanh này mẫu hậu chăm rồi, con không được lơ đãng cho qua nữa.” Thái hậu thấy Hạ Chính Nghiên có ý thoái thác liền cứng giọng chèn ép.

Hạ Chính Nghiên thờ dãi một hơi, nâng tay day day huyết thái dương, phiền muộn nói:

“Dù gì nàng ta cũng là người Hoa Quốc, đợi qua Xuân Cung Yến thì tính sau.”

“Nàng là người Hoa Quốc, chẳng lẽ ta không phải sao? Nghiên Nhi, con đừng quên lúc trước là người Hoa Quốc bảo bọc nuôi lớn con!” Thái hậu tức giận đập tay xuống bàn, gương mặt đánh lại vô cùng khó coi.

“Nhưng bây giờ nhi thần là hoàng đế Hoàng Quốc, mẫu hậu đã từng nghĩ Hoa Quốc đã gây tổn thương cho bao nhiêu con dân Hoàng Quốc chưa? Nể tình xưa nghĩa cũ nhi thần vẫn còn giữ một cái Vương hào cho Hoa Đế, nếu không nhi thần đã trực tiếp nuốt trọn rồi!”

Hạ Chính Nghiên bực dọc hất ấm trà xuống đất. Tiếng rơi vỡ loang choang khiến gương mặt Thái hậu xanh mét. Từng câu từng chữ của Hạ Chính Nghiên đã thức tỉnh bà ngay tức khắc. Xuất thân Hoa Quốc thì thế nào? Hoa Quốc thực sự chưa từng làm được gì cho bà hay Nghiên Nhi. Ngày tháng cuu mạng bảo bọc lúc trước cũng chỉ là cái cớ để biến bà thành con cò để lợi dụng sau này.

Nhớ ngày đó bà bị lừa gạt đưa bỏ phòng đồ của năm toà thành trì cho Mạc Sở, một phụ nhân được bà đưa từ Hoa Quốc đến làm mama tổng quản. Bà ta nói sẽ giúp bà cất giữ số bỏ phòng đồ ấy cẩn thận. Nào ngờ bà ta đánh tráo toàn bộ, sau đó lên lút đưa về Hoa Quốc. Cũng may La Khả Tiệp phát hiện kịp thời, bẩm báo lên tiên hoàng và Nghiên Nhi. Mạc Sở bị chém đầu, trước khi chết còn nằng bà bắt nhân bắt nghĩa, lấy oán báo ơn.

Từ đó về sau tỳ muội thân thích lúc trước ở Hoa Quốc cũng không liên lạc với bà. Khiến bà cô đơn tịch mịch trong cung cảm bị người người coi thường. Chính vì thế mà bà hận La Khả Tiệp.

Nhưng bà nhất thời lại quên mất, nếu bỏ phòng đồ của năm toà thành trì ấy mà rơi vào tay Hoa Đế lúc bấy giờ thì Hoàng Quốc sẽ gánh chịu hậu quả thế nào?

Thái hậu ngẩng mặt nhìn Hạ Chính Nghiên hờ hững lạnh nhạt, bàn tay bà run run bắt lấy vật y phục hần, thấp giọng nói:

“Là mẫu hậu sai rồi. Nghiên Nhi, con đừng tức giận sẽ tổn hại đến sức khỏe.”

Hạ Chính Nghiên thấy bà xuống nước trước nên cũng không khắt khe trách móc, chỉ thờ dãi một hơi:

“Vừa rồi nhi thần có hơi lớn tiếng, xin mẫu hậu đừng buồn lòng. Nhi thần chỉ muốn mẫu hậu biết rằng để đạt được vị trí như ngày hôm nay mẫu tử ta đã đánh đổi nhiều thế nào. Về sau đừng để chút tình nghĩa kia làm vướng bận, có được không?”

“Được. Mẫu hậu đều nghe con.” Thái hậu gật đầu thuận theo “Nhưng mẫu hậu đã lỡ kêu Lục mama mời Uyển Khanh đến đây rồi. Con nể mặt mẫu hậu dùng thiện chung với nó một hôm, về sau có sung hạnh hay không đều tùy vào con. Mẫu hậu không can thiệp nữa.”

Hạ Chính Nghiên nhìn Thái hậu rồi nhìn bóng dáng thanh y từ đằng xa tiến lại, miễn cưỡng gật đầu.

La Bửu Diệp đưa tay cản ánh nắng mặt trời như đang chiều rụi cả thể gian trên cao. Đôi mắt hấn nhoè đi vì cát bụi, bộ áo giáp nặng trĩu cứ trĩ xuống cùng cái thân hình nhóp nhép mồ hôi. Hấn ưỡ oải vùng trường thương luyện tập. Ban đầu còn ra chút hình thái, càng về sau càng rối loạn chẳng ra làm sao.

La Bửu Diệp mệt mỏi vút trường thương xuống đất, cau có nhìn một lượt xung quanh.

Hấn quả nhiên bị nhị tỷ ghi hận nên mới phải chịu khổ ở cái nơi không dành cho người sống này!

Từ sáng đến giờ không phải đi dắt ngựa thì đi luyện quyền, chạy bộ, múa thương,...chỉ cho uống vài ngụm nước và ăn bát cơm rau khô khốc. La Bửu Diệp tức giận ném mũ giáp xuống.

Mũ giáp nặng trĩu va vào Tào Dư, đội trưởng giám thành có thực lực khá cao đang được thăng tiến đề bạt. Gã bắt lấy mũ giáp của La Bửu Diệp, phun một ngụm nước bọt nặng:

“Tên nào chơi thứ này vào người ông?”

La Bửu Diệp híp mắt nhìn hấn, không thèm trả lời. Tiết Doãn đứng từ xa quan sát phát hiện động tĩnh bên này nhưng chỉ khoanh tay đứng xem, không có ý định can thiệp. Tiểu tử bột này phải bị hành hạ vài phen mới có thể nên người được, chút cực khổ hấn phải chịu nào có bằng Khả Tiệp khi mới vào quân doanh. Hấn có tư cách để than thở sao?

Một binh sĩ đứng phía sau Tào Dư thì thầm gì đấy vào tai gã. Gã vuốt cằm gật gật đầu, khoé môi nhếch lên nụ cười gian tà tiến đến gần La Bửu Diệp. Tào Dư đội mũ giáp lên đầu La Bửu Diệp, cất giọng khàn khàn nói:

“Thì ra là đệ đệ của La tướng quân. La tướng quân mười bảy tuổi đã ra thao trường, vô cùng lợi hại, uy vũ tứ phương. Ngươi là đệ đệ của La tướng quân chắc không phải chỉ là một tên vô dụng chứ?”

Dứt lời không để La Bửu Diệp kịp phản ứng Tào Dư dùng mũi chân hất trường thương lên nắm trong tay, hướng La Bửu Diệp đâm đến. La Bửu Diệp vội vàng né tránh, gương mặt bị trường thương lướt qua rạch một đường dài. Hấn đau đớn ôm mặt, hít hà xuyết xoa.

“Haha, thì ra ngươi chỉ là một tên vô dụng! Làm binh sĩ mà cả mũ giáp cũng xem thường, ngươi không xứng đáng là đệ đệ của La tướng quân, càng không xứng đáng là tôn tử của Anh Linh Đại tướng quân!”

Tào Dư ngẩng mặt cười chế giễu, trường thương trong tay không lưu tình tấn công La Bửu Diệp. Hấn tránh trái tránh phải chưa được ba chiêu đã bị Tào Dư tập kích từ phía sau đá một cước ngã chổng vó xuống nền đất nóng bỏng. Mũi thương bén nhọn nhắm bả vai hấn phóng xuống.

Nhưng chỉ được giữa chừng đã bị một sợi dây thừng kéo lại.

Tào Dư ngạc nhiên ngẩng mặt lên, cơ miệng cứng đờ lắp bắp:

“La...La tướng quân...”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: PHÂN CHIA (1)

Giữa chốn thao trường bụi cuốn mù mịt, La Khả Tiệp nhảy xuống từ trên lưng ngựa, sải từng bước chân vững vàng. Mái tóc được dùng một sợi vải lụa buộc gọn, duy mạo tháo xuống để lộ dung nhan mềm mại động lòng người cùng đôi mắt sắc bén cương nghị.

Khoé môi Tào Dư cong lên, trong lòng đang lên cơn lo sợ nhưng nhanh chóng bị lấp đầy bởi cảm giác phấn khích. Trước mắt gã chính là La tướng quân La Khả Tiệp, đã ba năm không gặp nàng vẫn mang phong thái của từng bách ngàn năm, vững chãi không sờn như vậy.

Tào Dư dùng sức vùng trường thương thoát khỏi sự kìm hãm của dây roi. La Khả Tiệp lộn vòng đáp xuống sau lưng Tào Dư. Gã giật mình quay đầu dùng trường thương đánh tới. La Khả Tiệp ngã người né tránh, dây roi trong tay quật mạnh vào eo Tào Dư. Bước chân gã liêu xiêu lùi về phía sau.

Binh sĩ túa ra ngày một nhiều, bọn họ hết sức hào hứng quan sát màn náo nhiệt trước mắt. Tiết Doãn thấy La Khả Tiệp và Tào Dư tỉ thí dường như rất vui vẻ nên không chen ngang. Trong quân doanh những chuyện thế này hoàn toàn bình thường, cũng coi như là một cách luyện tập.

La Bửu Diệp ngã trên đất không thể gượng dậy, bên tai chỉ nghe tiếng binh khí xé gió vun vút. Lâm Đình tiến đến đỡ hấn lên. La Bửu Diệp nhìn y bằng đôi mắt cảm kích. Lâm Đình chỉ gật nhẹ đầu rồi chăm chú nhìn La Khả Tiệp cùng Tào Dư.

La Bửu Diệp theo hướng nhìn của Lâm Đình bắt gặp bóng dáng La Khả Tiệp như chim hạc bay lượn tránh khỏi trường thương của Tào Dư. Cứ mỗi lần nàng né tránh thành công sẽ lập tức vùng roi quật vào người gã. Đánh không trúng nàng sẽ bị nàng đánh trả ngay lập tức.

Tào Dư dù bị đánh nhưng không hề tỏ ra đau đớn hay cau gắt mà còn hăng hái tiếp chiêu La Khả Tiệp. Chỉ tiếc tốc độ của gã không bằng nàng. Trường thương vừa vung lên chạm vào tóc La Khả Tiệp đã bị nàng dùng một tay đoạt lấy, chìa mũi thương vào cổ gã.

Bụi cuốn mịt mù bao lấy hai con người dần tan đi. Binh sĩ hít sâu vào một hơi sau đó không ngừng hò hét khen hay. La Khả Tiệp cong môi cười ném trường thương trả lại cho Tào Dư, vỗ vai hân:

“Lần này ngươi tiến bộ không ít đấy!”

“Là tướng quân nương tay thôi.” Tào Dư xoa đầu, cười xuề xuòa “Tướng quân, đã lâu không gặp.”

Dù nàng đã là Hộ quốc phu nhân tay không thực quyền nhưng trong lòng từng binh sĩ ở đây ba chữ “La tướng quân” là bất di bất dịch.

“Thái độ đó là sao?” La Khả Tiệp nhún mày, ngoắc ngoắc tay với gã “Lần này trên người ta có công vụ, không thể cùng ngươi uống rượu. Nhưng mà...”

Khoé môi nàng kéo cao thành nụ cười gian tà, kích thích trí tò mò của Tào Dư. Gã gấp gáp hỏi “Thế nào? Tướng quân có gì cần giúp cứ nói một tiếng, ta nhất định sẽ giúp ngươi.”

La Khả Tiệp chỉ chờ có câu nói này, nàng gật gật đầu, vô cùng hài lòng nói:

“Được! Dẫn ta đến chỗ Tiết đại ca và Triệu thiếu quý, chúng ta cùng bàn bạc.”

“Là người nói, lần này không được phép bỏ ta ở lại kinh thành. Đột xuất chinh đánh Hoa Quốc ba năm trước quả thật ghen chết ta!” Tào Dư nghiêng răng nghiêng lợi dường như vô cùng uất ức.

“Rõ ràng là đi chết mà cũng hăng hái như vậy.”

“Người không phải vẫn còn sống đó sao?” Tào Dư nhăn mày, cao giọng tranh cãi.

La Khả Tiệp lắc đầu ngao ngán. Ba năm trước xuất chinh, Tào Dư nhất quyết muốn làm phó thống cùng Tiết Doãn đánh tiên phong. Nhưng nàng thấy hân là người có năng lực, nên giữ lại kinh thành trấn giữ bảo vệ tân hoàng. Hạ Chính Nghiễn vừa đăng cơ, khó tránh khỏi nhất thời không nhìn rõ thế cục, nghe theo lời xúi giục của vài cá thể quan văn hàm hồ đáng sợ cắt xén lương thực đủ thứ.

Nàng cần một thân tín đắc lực ở lại kinh thành để bảo đảm mọi thứ được chuyển ra biên quan đầy đủ nên mới để hân ở lại.

Không ngờ Tào Dư vì việc này mà cảm thấy uất ức, thật không hiểu nổi gã.

“Được rồi! Được rồi! Ta nhận sai là được. Tiết đại ca hình như đang chờ ở bên kia. Nhanh chân lên nào!”

La Khả Tiệp xua xua tay đẩy Tào Dư một cái, sau đó nhét thánh chỉ vào trong tay gã, bảo gã vào đại trường trước. Tào Dư héch càm chỉ chỉ vào nàng, bộ dạng như đang cảnh cáo. La Khả Tiệp cười xuề xuòa với gã sau đó quay sang nhìn Lâm Đình, ném trường tiên trên tay về phía y, cao giọng nói với sang:

“Trường tiên dùng tốt lắm! Cố gắng tập luyện nhiều vào!”

Lâm Đình bắt lấy trường tiên. Vừa rồi khi nàng phóng ngựa đến đã không nói gì giật lấy trường tiên từ trên tay y, nhanh như chớp không chế trường thương của Tào Dư.

Lúc ấy y mới chú ý đến, thì ra đệ đệ của nàng vừa bị Tào Dư giáo huấn một trận.

La Khả Tiệp liếc mắt nhìn sang La Bửu Diệp toi tả bên cạnh. Nàng tiến lại, quan sát hân từ trên xuống dưới. La Bửu Diệp cảm thấy áp lực không thôi, một phần lại vô cùng xấu hổ, cúi thấp đầu. La Khả Tiệp đưa tay nâng cằm hân, bắt hân nhìn thẳng vào nàng.

“Thân làm võ tướng, còn là nam tử đội trời đạp đất không được tùy tiện cúi đầu.” La Khả Tiệp nghiêm giọng hỏi “Nói ta biết hôm nay đệ đã ăn được gì?”

La Bửu Diệp bị cái nhìn sắc bén cùng giọng nói của nàng làm cho bối rối. Bao nhiêu uất ức vì chuyện chẳng ăn được một bữa đàng hoàng lập tức bay mất. Hân ấp úng đáp:

“Một...một bát cơm rau.”

“Ồ.” La Khả Tiệp tròn mắt ngạc nhiên “Ngươi đoạt được cả một bát cơm rau?”

Ngày đầu vào quân doanh đã đoạt được cơm ăn, tiểu tử này tài hơn nàng đó chứ. Có lẽ nàng đã quá coi thường nó rồi chăng?

“Đoạt?” La Bửu Diệp nghiêng đầu hỏi, dường như không hiểu lắm lời của nàng.

Đáy mắt La Khả Tiệp trầm xuống, chút vui vẻ tự hào trong lòng vỡ nát. Nàng nhún mày hỏi:

“Com đó làm sao đệ có được?”

“Là hần...đưa cho đệ.” La Bửu Diệp chỉ sang Lâm Đình đứng cạnh.

Lâm Đình vội lui xuống vài bước, vô cùng chột dạ cúi đầu. La Khả Tiệp cười lạnh, hoá ra là có người giúp đỡ. Nàng dám chắc cho tới thời điểm này La Bửu Diệp chưa từng cảm kích bát com đó của Lâm Đình, ngược lại hần còn đang oán trách com ở quân doanh khó ăn kia kia. Nàng còn lạ gì nữa? Lâm Đình lúc mới vào quân doanh cũng như vậy.

Nàng cũng là người đã đưa cho y bát com rau, và nhận lại lời oán trách. Nhưng nàng chỉ đưa com cho y đúng một lần duy nhất.

Nàng biết con người ta sẽ không trân trọng thứ gì có được quá dễ dàng.

“Lâm Đình, ngươi hành động hết ta lúc trước.” La Khả Tiệp nắm lấy vạt y phục của Lâm Đình, nhếch môi mỉa mai “Ngươi có nhớ lúc ấy khi nhận được bát com ngươi đã nghĩ gì không?”

Lâm Đình quần bách cắn răng nói: “Nhớ.”

“Hôm nay ngươi vẫn chưa ăn gì phải không?”

“Phải.”

“Lúc ấy bản tướng cũng vậy.” La Khả Tiệp hừ lạnh “Ngươi có cảm kích bản tướng không?”

“Không.” Lâm Đình ngạc nhiên vô cùng rồi đành lắc đầu, lúc ấy y thậm chí còn khinh thường nàng, một nữ tử không ra gì.

“Vậy ngươi nghĩ hần sẽ sao?”

La Khả Tiệp nhún mày quát.

Lâm Đình đành im lặng, mãi một lúc sau mới thều thào đáp : “Là ta sai rồi.”

Nàng buông y ra, đáy mắt lạnh lẽo liếc nhìn La Bửu Diệp:

“Com ở quân doanh không dễ ăn như ở La gia. Nhưng ở quân doanh đệ có thể học cách sống như một con người, ở La gia thì không. Đệ có biết mảnh hổ và chó khác nhau chỗ nào không?”

La Bửu Diệp sợ đến cứng người, gương gao lắc đầu. La Khả Tiệp từ tốn nói với hần, nhưng những lời này của nàng mãi mãi về sau hần cũng không thể quên.

“Chính là kiếm ăn. Mảnh hổ phải vật lộn với con mồi, thậm chí là thương tích đầy mình. Nhưng chó chỉ cần sủa vài tiếng, ngoan ngoãn nghe lời sẽ được người khác cho ăn.”

La Khả Tiệp nhìn thấy ánh sáng trong đôi mắt La Bửu Diệp vỡ vụn, nàng cũng không muốn tiếp tục nhiều lời với hần. Đứa trẻ này phải dạy lại từ từ, không thể quá dồn dập.

“Đệ nhớ cho kỹ, vào quân doanh không phải để hưởng thụ.”

Nàng thờ dãi phát tay áo rời đi. La Bửu Diệp nhìn theo bóng lưng nàng, phút chốc lại thấy bản thân quá mức nhỏ bé. Lúc này hần mới phát hiện chính mình yếu đuối bao nhiêu, ngu ngốc bao nhiêu.

Lâm Đình thờ dãi một hơi, vốn định giúp đỡ La Bửu Diệp một chút vì nghĩ hần là đệ đệ của La tướng quân, không thể để hần chịu khổ trong quân doanh. Nhưng y lại quên mất con người không thể trưởng thành nếu cứ được người khác bảo bọc chở che. Y lúc trước cũng như vậy, thế mà lại quên đi.

Lâm Đình lắc đầu, vở vai La Bửu Diệp lần lượt chỉ về hai căn lều phía xa:

“Vào trong trị thương đi. Lần sau nghe tiếng kèn thì đến đó lấy com. Nhất định phải nhanh chân. Còn nữa, cố gắng luyện tập thật nhiều vào, có gì không hiểu thì hỏi ta. Còn lại ta không thể giúp gì được ngươi.”

Nói rồi Lâm Đình rời đi. Theo thói quen tự nhận phạt chạy hai mươi vòng thao trường. Đây là quân kỷ từ khi y về dưới trướng của La Khả Tiệp, đến giờ vẫn không bỏ được.

La Bửu Diệp nâng thân hình nặng trĩu bước đi. Khắp người không có chỗ nào không đau. Hần liếc nhìn bóng lưng Lâm Đình, trong lòng một chút cũng không thể hiểu thấu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: CHƯƠNG 25.2

La Khả Tiệp cười ngửa trở về phủ, bầu trời lúc này đã ngập ánh sao. Nàng nhảy xuống, ném dây cương cho gia nô, lách người vào phủ.

Nàng thở dài một hơi, khắp người cứ ề ảm. Dù sáng nào nàng cũng thức dậy luyện quyền nhưng cũng không tránh khỏi việc mệt mỏi. Nàng cùng ba người kia ngồi cả ngày trong đại trường cuối cùng quyết định ba ngày sau nàng sẽ cùng Tào Dư đến Phong Linh Sơn trước. Nhắm chừng khi đoàn quân tới nơi là vừa đúng ngày giao thừa, đợi người của triều đình và hoàng tộc các nước đến chắc sẽ rơi vào Tết Nguyên Tiêu.

Dù nàng và ba người kia đều nghĩ chuyện này có phần kỳ lạ, ai lại dành cả dịp tết quan trọng như vậy mà đến thăm thú nước khác. Chưa tính tới việc hoàng tộc các nước đến sớm như dự định của Hạ Chính Nghiên thì đêm Trừ Tịch bọn họ cũng phải ở Hành Cung của Hoàng Quốc.

Như vậy không tránh khỏi cảm giác nhớ nhà nhớ nước. Nhưng Hạ Chính Nghiên đã ra chiếu chỉ khẳng định cũng được sự chấp thuận của các nước. Vì vậy sự việc này có giấu ẩn tình gì bọn họ không thể nhìn thấu.

Thông qua cử chỉ và hành động của Hạ Chính Nghiên nàng khẳng định mọi chuyện không đơn giản là một cuộc họp mặt lục quốc. Cho nên nàng cực kì chú trọng từ cách chọn binh đến bày trận, mọi thứ gần như đã đảm bảo, chỉ cần ba ngày sau lương thực cùng thuốc thang đến đủ sẽ xuất hành ngay lập tức.

La Khả Tiệp bước ra sân sau vườn Thục Uyển. Nơi này mười ngày trước đã trở thành chỗ trồng hoa hoa cỏ cỏ của An Hành, không hiểu sao lại đổ nát hỗn loạn đến như vậy?

Như Ý đang phân phó người quét dọn thì phát hiện La Khả Tiệp tiến đến. Nàng ấy cung kính khom người, mừng rỡ nói:

“Phu nhân đã trở lại.”

La Khả Tiệp gật đầu, chân mày hơi nhíu lại, khó hiểu hỏi:

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Cả một vườn cây bị đập nát thành ra thế này, ở đây vừa xảy ra hỗn chiến sao?

Như Ý cắn môi dưới, vô cùng chột dạ ngập ngừng:

“Chuyện...chuyện này nói ra hơi...dài dòng...”

Chân mày La Khả Tiệp nhíu chặt hơn nữa, bộ dáng kiên nhẫn chờ đợi. Như Ý hít sâu một hơi, từ tốn thuật lại mọi chuyện không sót một chữ.

Số là lúc sáng nàng vừa xử lý chuyện trong phủ vừa tán chuyện với bọn người Như Ngọc. Vừa hay Cẩm Giai Hạo ngồi ngoài sân Tùng Hiên uống canh giải rượu.

Kết quả việc đêm qua Mộ Viễn Kỳ nghỉ lại Tịch Hiên của La Khả Tiệp truyền vào tai hần. Thế là hần hỏi tung tích của Mộ Viễn Kỳ, được biết chàng cùng An Hành đang ở Thục Uyển thì bay tới.

Bọn họ đại chiến trên dưới mười hiệp. An Hành có muốn can cũng không can được, đành ngồi một bên nhìn hoa hoa cỏ cỏ lần lượt bị đập nát mà khóc rống lên. Hai đại nam nhân kia đang đánh nhau hăng say cũng phải dừng lại, đổ dành tiểu bạch thỏ nào đó.

Kết quả Cẩm Giai Hạo đỡ xong An Hành thì bị Mộ Viễn Kỳ đỡ lại. Không biết chàng nói gì mà gương mặt hần giãn ra, điệu bộ nửa hoà hoãn theo chàng cùng về Bạch Hương viện.

“Ba vị công tử đã ở Bạch Hương viện hơn vài canh giờ rồi.”

La Khả Tiệp hít sâu vào một hơi, sống lưng lại lạnh lạnh dâng trào cảm giác bất an. Nàng rung mình một cái, chớp mắt đối diện với gương mặt đáng thương của Như Ý. Thật không may cho nàng ấy, chộc vào ngọn lửa trong người Cẩm Giai Hạo, đáng về hần lúc ấy chắc là đáng sợ lắm.

La Khả Tiệp rung mình một cái, không nói thêm lời nào xoay lưng bỏ đi.

Đùa gì chứ trường hợp này phải tâu vi thượng sách! Đêm nay chắc nàng phải ra quân doanh ngủ tạm rồi.

La Khả Tiệp cầm đầu bước đi như chạy, bỏ ngoài tai tiếng kêu í ới của Như Ý.

Cơn gió lướt qua người nàng, chắn ngang trước mặt nàng bóng hình cao lớn quen thuộc. Dưới ánh sáng mập mờ của dạ đăng, nàng không thể nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt Cẩm Giai Hạo. Có điều cổ hần khí tỏa ra từ người hần khiến nàng âm thầm kêu nguy hiểm. Khổ nỗi lại không biết chạy đường nào.

Cầm Giai Hạo quét mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới. Tóc buộc cao, quan phục nhàu nhĩ, bụi bám đầy mình, bộ dạng quả nhiên là từ thao trường trở về. Tin tức của Mộ Viễn Kỳ xem ra đúng rồi.

“Nàng định đi đâu?” Hần nhìn xuống nàng, trầm giọng hỏi, bộ dạng này của nàng không phải đang sợ tội bỏ chạy thì là gì?

La Khả Tiệp giật bắn người, đôi mắt liếc đông liếc tây, cố gắng nặn ra lý do:

“Ta chợt nhớ ra quân doanh có việc...ta...ta...phải đi gấp.”

Cầm Giai Hạo nhướng mày, nhìn không có vẻ gì là chấp nhận lý do của nàng. La Khả Tiệp nuốt nước bọt, đầu óc rối rắm không biết làm thế nào cho tốt. Nàng đã mệt lắm rồi, tay chân đều mỏi, tâm trí cũng hỗn độn thành một mớ. Điều duy nhất nàng biết chính là phải chạy đi. Không hiểu sao nhưng tâm trí cứ mạch báo như vậy, có một cảm giác nguy hiểm luôn quấn quanh đầu đây.

Gương mặt anh tuấn của Cầm Giai Hạo trầm xuống. Hần tiến tới một bước, La Khả Tiệp lùi một bước. Độ khoảng bốn, năm bước, La Khả Tiệp lách người sang né tránh Cầm Giai Hạo rồi co giò bỏ chạy.

Nhưng tốc độ của nàng so ra vẫn còn kém vài người. Tiêu biểu như Cầm Giai Hạo. Hần chỉ cần xoay người một cái, vươn tay nhẹ nhàng đã bắt được cổ tay nàng kéo ngược lại.

La Khả Tiệp giật mình ngẩng mặt lên nhìn hắn. Đôi mắt ấy xoáy sâu vào trong tim nàng. Vốn nghĩ hắn sẽ tức giận một phen, nào ngờ hắn chỉ thờ dài một hơi, rầu rĩ nói:

“Nơi này là phủ đệ của nàng, người đi phải là ta mới đúng.”

Hần nói rồi buông tay nàng ra, cúi đầu lướt qua nàng. La Khả Tiệp chưng hững một hồi lâu. Cả người ngây ngốc nhìn theo bóng lưng Cầm Giai Hạo. Hắn đi rất xa, dường như chỉ còn phút chốc đã khuất tầm mắt nàng. La Khả Tiệp bối rối định gọi hắn trở lại nhưng bước chân Cầm Giai Hạo đột nhiên dừng hẳn, nhanh như chớp chuyển hướng lao đến tóm lấy nàng ấn lên hòn non bộ gần đó.

“Chết tiệt, nàng thật sự không gọi ta lại?!” Hần nghiến răng găm lên, bộ dáng cam chịu nhẫn nhịn gì đó đều bay mất.

La Khả Tiệp mếu máo khóc không thành lời, trời ạ môi nàng còn chưa khép lại đây, sao hắn có thể nóng lạnh bất thường như vậy? Nàng biết đường nào mà vượt đây?

La Khả Tiệp chớp chớp đôi mắt tròn xoe, dụi đầu vào má Cầm Giai Hạo. Mái tóc mềm của nàng cọ qua cọ lại khiến gương mặt hắn ngứa ngáy, vừa buồn bực lại vừa buồn cười.

“Nàng làm gì vậy?” Cầm Giai Hạo dờ khóc dờ cười hỏi.

“An ủi chàng.” La Khả Tiệp đáp lời. Nàng đột nhiên ngửi thấy mùi hương còn vương lại trên người hắn, quả nhiên là đã ngồi rất lâu trong Bạch Hương viện mới có thể ửi ra được hương vị này.

Cầm Giai Hạo túm lấy cổ áo phía sau kéo La Khả Tiệp ra, một bộ dáng nghiêm túc nói:

“Nàng học từ đâu ra loại an ủi thế này?”

“Cái này cũng phải học sao?” La Khả Tiệp nhìn thẳng vào Cầm Giai Hạo, thành thật hỏi.

Đúng là không cần ai dạy nhưng một nữ tử trên mặt chỉ treo bốn chữ “vì nước hi sinh” như nàng sao lại biết làm nũng như con mèo nhỏ thế này. Báo hại hắn có muốn tức giận cũng không giận nổi.

“Ta đã nghe chuyện giữa nàng và lão đại.” Cầm Giai Hạo hắng giọng, trực tiếp đánh vào trọng tâm.

La Khả Tiệp co người lại, thu móng vuốt vào, bộ dạng sợ hãi khép mình nâng cặp mắt vô tội lên chớp chớp vài cái.

“Ta cùng hắn quyết chiến mười mấy trận.” Cầm Giai Hạo nói tiếp.

Đến Thục Uyển cũng bị đánh tan tành thì nàng cũng biết mức độ lợi hại của hai người rồi.

Khoé môi La Khả Tiệp giật giật, hai tay xoắn vào nhau vịn vịn mấy đợt.

“Bọn ta quyết định phân ngày rõ ràng rồi.” Cầm Giai Hạo không thèm nhìn đến biểu tình cố nặn ra đáng vẻ nữ tử yếu đuối để lấy lòng của nàng mà nói tiếp.

“Ừ chia ngày cũng tốt.” La Khả Tiệp ngây ngốc gật đầu, đến khi hiểu ra huyền cơ trong lời nói nàng mới giật mình “Chàng nói cái gì?”

Chia ngày? Sao nàng có cảm giác bản thân như miếng thịt bị thêu ra nhiều mảnh rồi đem đi chia đều vậy? Nói như hắn thì không phải ngày nào nàng cũng phải...

La Khả Tiệp đỏ mặt, âm thầm kêu không tốt. Bình thường những người đa phu đa thê đều được thoải mái lựa chọn ngày nào sủng ai mà, ti như Hạ Chính Nghiên hay phụ thân nàng, sao đến lượt nàng lại sai như vậy?

La Khả Tiệp ngốc người thay đổi sắc mặt liên tục khiến Cẩm Giai Hạo muốn cười cũng không được. Hắn trực tiếp ôm nàng trên tay, uy hiếp:

“Phân chia cụ thể ra sao ngày mai bạch hồ ly sẽ cho nàng xem. Nhưng mà bọn ta đã định rồi, đêm nay nàng là của ta. Không bàn cãi gì nữa.”

Hắn tuyên bố một câu như vậy khiến La Khả Tiệp như bị đánh tỉnh. Nàng nhảy xuống từ trong vòng tay hắn, nhú mào kháng nghị:

“Chờ...chờ đã. Chẳng đấu thắng Viễn Kỳ rồi đòi phân chia gì đó, tại sao ta lại phải nghe theo? Không công bằng!”

Cẩm Giai Hạo nhếch môi nhìn nàng xù lông như con nhím sùng sỏ:

“Nàng muốn dùng vũ lực?”

“Nếu...nếu ta thắng chẳng chỉ được ôm rồi ngủ cùng thôi, cái gì cũng không làm thêm.” La Khả Tiệp ngập ngừng ra điều kiện.

Cẩm Giai Hạo nhếch môi cười, buông ra một chữ “được” nhẹ tênh. La Khả Tiệp hít sâu vào một hơi, xung quanh nàng đột nhiên bụi cuốn mù mịt. Nàng lắng nghe tiếng gió cuốn và âm thanh luồng khí thay đổi. Nàng tránh đông tránh tây, bàn tay vung quền đến cũng chỉ chạm vào lớp bụi mờ nhạt, cả vạt áo của Cẩm Giai Hạo cũng không chạm vào được.

Nàng chỉ nghe soạt soạt mấy tiếng, chớp mắt đã thấy tầng tầng bụi cuốn trôi đi. Cẩm Giai Hạo vẫn đứng yên ở vị trí cũ, nụ cười tà mị trên khoé môi ngày một sâu.

Hắn búng tay một cái, y phục trên người nàng toàn bộ đều rách toạt ra, chỉ còn mỗi tiết y và cái yếm màu lam. La Khả Tiệp hoảng hốt ngồi khụy xuống theo bản năng nhặt y phục lên, nhưng khổ nỗi chỉ còn những mảnh vải không lành lặn. Cẩm Giai Hạo tiến đến vòng tay tóm lấy nàng, ôm ngang trên tay vận khinh công phi thân đi, thích ý cười lớn:

“Nàng cúi đầu tức là đã nhận thua rồi. Tiểu Tiệp, trận này vì phu thắng. Chúng ta về phòng thôi.”

“Giai Hạo, chàng ăn gian! Không được!” La Khả Tiệp then đỏ mặt giãy dụa, bàn tay co thành nắm đấm thùm thụp vào ngực hắn.

Lực đánh của nàng quả nhiên không tầm thường nhưng vẫn chưa vượt quá sức chịu đựng của Cẩm Giai Hạo. Hắn nhún nhật cười:

“Nếu nàng muốn đấu chúng ta có thể trở về phòng đấu tiếp.”

Dứt lời hắn đã đáp xuống Tịch Hiên, cánh cửa bật mở rồi đóng sầm lại. Hai bóng dáng bên trong đúng là đã đại chiến vũ lực tưng bừng ba bốn hiệp, nhưng cuối cùng ánh nến cũng bị thổi tắt, tiếng trống chửi hoàn toàn biến mất, chỉ còn bầu không khí ái muội bao trùm.

Bên Bạch Hương viện của Mộ Viễn Kỳ ánh nến vẫn sáng trưng. Chàng chống cằm nhìn đồng hồ cát trong góc phòng, bàn tay đặt bút lông xuống, liếc mắt dò xét từng chữ bên trong. An Hành ngồi một bên vô cùng ngoan ngoãn đọc sách. Đôi lúc y hơi nhíu mày khó hiểu, rồi lại mang ra hỏi Mộ Viễn Kỳ. Sắc mặt chàng một chút cũng không đổi giải thích cho y hiểu. An Hành ù ù cạc cạc gật đầu, hiểu nhưng cũng không hiểu. Nhưng nhớ đến lời lão đại nói phải đọc những quyển sách này mới có thể cùng Tiệp Tiệp vui vẻ, y lại ngoan ngoãn ngồi xem. Cũng may trong sách chỉ có tranh thôi.

Mộ Viễn Kỳ cười cười nhìn An Hành chăm chú xem “Xuân cung đồ” rồi lại cúi đầu nhìn ly trà nguội lạnh trên bàn. Ngón tay gõ gõ theo nhịp tạo thành những âm thanh rời rạc.

Xuân cung yến sao? Lục quốc hội tụ sao?

Xem ra sắp tới lại có náo nhiệt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: BAN NGÀY KHÔNG THỂ...

Hậu viện La gia luôn luôn ẩn chứa thị phi, đúng như chính bản chất của nó vậy. Trước một cái lương đình nhỏ là thiếu phụ trẻ hai tay buông xuôi bên người, hai mắt vờ như bình lặng nhìn vào đôi nam nữ tay ôm má ảp. Nàng quý gồi đã hơn một canh giờ, sống lưng thẳng tắp, có vẻ khuất phục cam chịu lại có vẻ quật cường.

Nàng ấy xuất thân từ một gia đình nhà võ, phụ thân đã tử trận trong cuộc chiến với Hoa Quốc do La Hoàng dẫn binh. Nàng, Trương thị, chính thê của La Đạt Quân.

Năm đó nàng đã ôm trái tim nguyên vẹn của thiếu nữ để gả cho hắn. Bây giờ chỉ có thể dùng cái tâm như tro tàn nhìn hắn âu yếm cùng nữ nhân khác. Không chỉ một người.

La Thủy Khê trở về từ hoàng cung ôm một bụng bức tức đột nhiên phát hiện cảnh tượng đặc sắc này, lập tức dừng lại đứng quan sát từ xa.

Cảnh vật vào xuân dù tươi đẹp thế nào vẫn lạnh giá đến buốt xương. Con đường đá gồ ghề dần mài mòn đầu gối Trương thị. Nàng mím môi, cố gắng lờ đi cơn đau bị hơi lạnh của sỏi đá làm cho tê liệt.

Thiếp thất Tôn thị đảo mắt nhìn nàng, bờ môi mọng cong lên tà tứ nũng nịu:

“Phu quân, hay là chúng ta trở vào phòng đi. Ở đây cảnh đẹp mấy cũng bị người nào đó phá hỏng mất rồi.”

La Đạt Quân cung chiêu xoa xoa gò má Tôn thị, dịu giọng nói:

“Tiểu yêu tinh, nàng nói thế nào thì làm thế ấy đi.”

Tôn thị tựa vào lòng La Đạt Quân, hai tay mềm mại vòng qua cổ hắn. La Đạt Quân sáng khoái ôm mỹ nhân lên, hồ hững lướt qua Trương thị, thậm chí cả hờ lạnh xem thường cũng không biểu lộ ra.

La Thủy Khê nép mình sau trụ cột lẩn tránh. Đến khi xác định La Đạt Quân đã đi khuất mới chạy lại chỗ Trương thị, lo lắng nhìn nàng đứng lên:

“Đại tẩu, người không sao chứ?”

Trương thị quý quá lâu đột nhiên đứng dậy nên có chút choáng váng, nhờ có La Thủy Khê làm chỗ dựa mới không ngã nhào. Trương thị gật nhẹ đầu, cảm kích nói:

“Ta không sao. Đa tạ tứ muội.”

La Thủy Khê ân cần khom lưng phui sạch bụi bẩn trên vạt y phục của Trương thị, sau đó quan sát vết thương tụ máu vừa bầm tím vừa trầy xước rất nghiêm trọng trên đầu gối nàng mà than thở:

“Đại ca thật là quá đáng, sao có thể sùng thiếp diệt thế như vậy? Đại tẩu, hiện tại tổ phụ là người quản phủ, chúng ta đến cáo trạng chuyện này với người đi. Muội tin chắc người sẽ không tha cho Tôn thị đó đâu.”

Trương thị chỉ thờ dài khi nghe những lời nói đầy khí phách của La Thủy Khê. Chân mày nàng giãn ra, điềm đạm nói:

“Chỉ là hiểu lầm thôi. Tổ phụ sức khỏe không được tốt, không nên quấy rầy người. Huống chi ta nghe nói muội cũng vừa bị phạt cấm túc, ta không muốn liên lụy muội. Bỏ qua đi.”

“Nhưng đại tẩu!”

“Ta trở về nghỉ ngơi một lát, tứ muội thông thả.” Trương thị cắt ngang lời nói của La Thủy Khê, không muốn tiếp tục đôi co.

La Thủy Khê nắm tay Trương thị, quan tâm vỗ nhẹ nhẹ:

“Vậy đại tẩu nghỉ ngơi thật tốt, muội sẽ gọi người đưa thuốc đến cho tẩu.”

Trương thị gật đầu, giương gao cong môi cười rồi quay lưng đi, bước chân loạng choạng. La Thủy Khê nhìn theo bóng lưng nàng, suy nghĩ miên man một lúc rồi quay sang nô tì Thẩm Nhi bên cạnh:

“Ngươi xuống phòng bếp sắc thuốc cho đại thiếu phu nhân, y theo đơn cũ có biết không? Còn nữa, căn dặn nô tỳ bên cạnh Tôn thị nhắc nhở nàng ta cẩn trọng một chút.”

“Nô tì tuân mệnh.”

Thẩm Nhi không dám chậm trễ lập tức lui xuống. La Thủy Khê nhìn vũng tuyết tan còn đọng dưới chân, đáy mắt trầm xuống vài phần.

Trương thị kia dù xuất thân nhà võ nhưng lại là quả hồng mềm vô dụng. Nàng chỉ còn cách giật dây nhét người vào hậu viện của La Đạt Quân. Cũng may Tôn thị làm cho hắn thần hồn điên đảo, vậy thì sau này chuyện mượn đao giết người không còn khó khăn nữa rồi.

La Thủy Khê cười lạnh, phát tay áo trở về phòng, từng bước từng bước vạch kế hoạch lấy lại mặt mũi của bản thân.

Vừa rồi nàng có nhìn thấy qua Ly Châu Quận chúa, nhan sắc quả thật không tầm thường, lại có lão bà Thái hậu chống lưng. Xem ra mối nguy hại trước mắt nàng không phải La Khả Tiếp mà chính là nàng ta. Vậy thì nàng đành nhẫn nhịn một chút, mượn sức nhị tỷ thân yêu bài trừ hòn đá cản đường này thôi.

La Khả Tiếp đang luyện quyền đột nhiên thấy lạnh sống lưng. Nàng rung mình một cái, cơ thể quả nhiên truyền đến từng trận đau nhứt không thôi.

Nàng vòng tay ra sau đầm đẫm vài cái vào lưng, rồi xoay cổ vài đợt, hít ra thở vào, cảm nhận bầu không khí sáng sớm. Bàn tay to lớn từ phía sau vươn ra đặt vào eo nàng, nhẹ nhàng xoa nắn. La Khả Tiệp giật mình nhảy dựng lên, bàn tay siết chặt bảo kiếm khẽ động.

Cầm Giai Hạo gạt phăng thanh kiếm xuống đất, thì thầm vào tai nàng: “Là ta.”

Lông tơ La Khả Tiệp dựng lên, đưa tay đẩy cái đầu nặng trĩu vui trong hõm vai nàng ra:

“Chàng dọa ta.”

“Vậy sao? Vậy vì phu xoa bóp cho nàng để tạ lỗi có được không?” Cầm Giai Hạo bướng bỉnh tí cầm vào vai nàng, dụi qua dụi lại.

“Rõ ràng là chàng được lợi.” La Khả Tiệp bĩu môi, thờ dãi một hơi “Sao không ngủ thêm một lát nữa?”

“Thiếu nàng không ngủ được.” Cầm Giai Hạo siết chặt vòng tay đặt trên eo La Khả Tiệp, kéo nàng vào lòng.

Hắn đúng là khoác đại một lớp y phục, tuy tiện bước đại lưng rồi chạy ra ngoài. Hơi ẩm từ lồng ngực hắn dán trên lưng La Khả Tiệp.

Nàng thừa nhận bản thân ngày càng kém cỏi đi rồi. Chỉ cần bọn họ dễ dàng vài lời, thương yêu nàng, đối xử tốt với nàng, nàng liền không thể nào phản kháng. Càng lún càng sâu vào lưới tình không thể dứt ra được.

Nàng thật lo sợ, nếu ngày nào đó bọn họ không còn ở bên cạnh thì liệu rằng nàng còn có thể mạnh mẽ hiên ngang nữa không?

Hoá ra nàng không mạnh mẽ như bản thân vẫn nghĩ. Đại tướng phong quang một thời thì thế nào? Hạ Chính Nghiên nói đúng, nàng cũng chỉ là một nữ tử mà thôi.

Chiến tích vinh quang, phú quý ngập tràn đều không bằng cảm giác được yêu thương che chở.

La Khả Tiệp bắt lấy bàn tay Cầm Giai Hạo, quay mặt đối diện với hắn, chân mày xô vào nhau, giả vờ hờn dỗi:

“Giai Hạo, chàng đã giày vò ta cả đêm rồi.”

Cầm Giai Hạo bật cười:

“Nàng đang khen ngợi ta đúng không?”

Đúng là cả một đêm qua hắn không thể nào buông nàng ra được. Cứ một lần lại một lần muốn nàng. Đến khi nàng chịu đựng không nổi mà ngất đi, hắn mới không cam lòng mà dừng lại.

Vậy mà mới sáng sớm nàng đã bỏ chạy, mở mắt ra không thấy nàng, hắn không nhớ rõ đã có bao nhiêu thất vọng. Nhưng khi nghe tiếng binh khí lao vun vút ngoài sân, lại thấy nàng mệt mỏi xoa đầu khắp người, trong tâm hắn liền rót đầy mật ngọt.

“Đứng đứng, phu quân của ta tinh lực tràn trề, dũng mãnh vô song.” La Khả Tiệp kéo vạt y phục che kín khuôn ngực của Cầm Giai Hạo, từ tốn chinh thất lưng cho hắn.

Cầm Giai Hạo vịn về lọn tóc của nàng, ân ý nói:

“Nếu như vậy, chúng ta trở về phòng đắp chăn nói chuyện đi. Vì phu hứa sẽ chăm sóc nàng tận tình.”

La Khả Tiệp rùng mình. Chưa kịp trả lời đã bị một vòng tay choàng qua vai kéo nàng ra khỏi Cầm Giai Hạo.

“Lão nhị không được ăn gian. Hôm nay Tiệp Tiệp là của Tiểu Hành.”

Giọng nói non nớt truyền xuống từ đỉnh đầu La Khả Tiệp. Nàng ngẩng mặt lên nhìn. Hoá ra là An Hành. Hôm nay y không dùng ngọc quan bó gọn khiến mái tóc đen nhánh tùy ý buông xoã, trượt cả trên bờ vai nàng. La Khả Tiệp chớp mắt vài cái, An Hành đã cười thật tươi nũng nịu với nàng:

“Tiệp Tiệp, hôm nay chúng ta vui vẻ có được không?”

La Khả Tiệp ngó người ra. Tới lúc hoàn hồn liền nghiêng răng nghiêng lợi. Là ai đã dạy tiểu bạch thỏ của nàng những từ ngữ vô sỉ như vậy? Nàng nghe phải mặt đỏ tím đập loạn hết cả đây.

Cầm Giai Hạo vô cùng bất mãn trước việc sáng ra đã bị hăng tay trên liền găm lên:

“Tiểu tử này, ngươi muốn gây chuyện phải không?”

An Hành không hề lo sợ trước thái độ hung dữ của Cầm Giai Hạo. Y hất cằm, đúng lý hợp tình nói:

“Rõ ràng trên giấy hôm nay ghi tên của Tiểu Hành. Lão nhị, ngươi hung dữ như vậy thật hư.”

Cầm Giai Hạo bị y chọc tức đến hóa bốc đầy đầu, nhanh như gió phóng tới bên cạnh y, nghiêng rằng nghiêng lợi:

“Lão tử cần chết người.”

An Hành không nói lời nào ôm La Khả Tiệp tránh sang một bên, dùng tay vỗ lên gáy Cầm Giai Hạo. Hắn liền cứng đờ ngã sấp xuống, bất động.

La Khả Tiệp tròn mắt nhìn sự việc phát sinh quá nhanh mà nàng còn chẳng kịp nhúng tay vào. An Hành không thèm để ý Cầm Giai Hạo, siết chặt tay La Khả Tiệp nói:

“Lão nhị mệt quá nên ngủ rồi. Tiệp Tiệp, chúng ta vào phòng thôi.”

Dứt lời y không đợi La Khả Tiệp nói lời nào mà kéo nàng vào phòng. La Khả Tiệp bị y ấn ngồi xuống giường, chưa thể hoàn hồn nhìn y từ trên xuống dưới. An Hành hôm nay ăn mặc thật mỏng manh, chỉ có thể dùng hai từ “dễ coi” để diễn tả. Bàn tay y lại không an phận lôi kéo y phục của La Khả Tiệp, vừa hành động vừa nhớ lại những hình ảnh đã được xem.

La Khả Tiệp lập tức phát hiện ra ý đồ của An Hành, nàng bắt lấy bàn tay y ngăn lại, dứt khoát nói:

“Không được, Tiểu Hành.”

An Hành ngây ngốc nghiêng đầu khó hiểu:

“Sao lại không được? Tiệp Tiệp, nàng vui vẻ với lão đại, vui vẻ với lão nhị, lại không chịu vui vẻ với Tiểu Hành. Tiệp Tiệp không thích Tiểu Hành sao?”

Đôi mắt y tròn tròn rung rung nước, vành mắt đỏ lên đáng thương lại đáng yêu vô cùng. La Khả Tiệp vô lực phản kháng, đành vuốt tóc y dỗ dành:

“Không phải. Tiểu Hành muốn vui vẻ thì phải đợi buổi tối có biết không?”

“Tại sao?”

“Vì Tiệp Tiệp có việc gấp. Tiệp Tiệp phải đi chuẩn bị đến tối mới về. Hai ngày sau chúng ta đi du ngoạn có được không?”

“Thật sao?” An Hành vui vẻ hơn hẳn, hào hứng hỏi ngược lại.

La Khả Tiệp gật đầu, các ngón tay đan vào mái tóc y, dịu dàng đáp:

“Thật. Cho nên Tiểu Hành phải ngoan ngoãn đợi Tiệp Tiệp có biết không? Tiệp Tiệp đi nhanh rồi sẽ về.”

“Hay quá! Tiệp Tiệp về sẽ vui vẻ với Tiểu Hành.” An Hành phấn khích vỗ tay liên tục, nhưng sau đó y xụ mặt xuống, bĩu môi với La Khả Tiệp “Không cho Tiệp Tiệp đi đâu.”

Y vòng tay qua eo nàng siết thật chặt. La Khả Tiệp ngạc nhiên. Không phải đã thỏa hiệp rồi sao? Có thể thay đổi nhanh như vậy?

“Vậy Tiểu Hành muốn thế nào mới cho Tiệp Tiệp đi đây?” La Khả Tiệp cong môi dịu giọng như đang dỗ tiểu hài tử, dùng cách mà nàng vẫn thường làm - hỏi ý muốn của y.

An Hành đặt tay lên môi, một chút cũng không suy nghĩ liền đáp: “Tiểu Hành muốn hôn.”

La Khả Tiệp thở ra một hơi. Đáp án này nàng cũng lờ mờ đoán ra rồi. Thôi vậy, hôn cũng nhẹ nhàng hơn việc mới sáng đã bị ăn sạch. Nàng đưa tay đặt sau gáy An Hành, kéo y lại nhẹ nhàng hôn lên môi y.

An Hành trực tiếp nhào vào lòng La Khả Tiệp, ghi chặt lấy nàng, găm cắn đôi môi nàng. La Khả Tiệp choáng ngợp trước đợt tấn công của y. Tay chân quơ loạn không biết đặt đâu. Đường như sau cơn bệnh lúc trước sức lực y tăng lên đáng kể thì phải.

Trận mưa hôn qua đi khiến đầu La Khả Tiệp có chút choáng. Nhưng nàng rất nhanh lấy lại dáng vẻ bình tĩnh, vuốt ve gò má An Hành, căn dặn:

“Được rồi, Tiệp Tiệp phải đi rồi. Tiểu Hành ngoan ở đây đợi Tiệp Tiệp có được không?”

“Được. Tiệp Tiệp đi nhanh chóng trở về nhé!”

An Hành gật đầu liên tục. La Khả Tiệp có chút bất lực, đành kéo chân đắp lên người y.

“Chàng ngủ thêm một lát đi. Không cần phải thức dậy sớm như vậy đâu.”

“Tiểu Hành biết rồi. Tiệp Tiệp đi nhanh đi!”

An Hành xua xua tay hối thúc La Khả Tiệp. Nàng dờ khóc dờ cười quay lưng đi. Đến khi cánh cửa phòng khép lại, An Hành mới cuộn người trong tấm chăn, lăn qua lăn lại, đôi mắt đảo quanh nhìn khắp phòng. Đây là lần đầu y được vào phòng của nàng nha. Y dường như cảm thấy rất rõ ràng mùi hương của Tiệp Tiệp vẫn lượn lờ quanh đây. Thật dễ chịu.

Mộ Viễn Kỳ khoan thai đi ra từ Bạch Hương viện. Chàng dừng chân trước thân thể Cẩm Giai Hạo bất động nằm thẳng dưới đường, híp mắt nhìn cây kim nhỏ thật nhỏ ghim sau gáy hắn. Tiểu tử kia ra tay cũng thật độc, không biết đã tẩm cái gì trong cây kim nữa đây?

Mộ Viễn Kỳ rút kim ra khỏi người Cẩm Giai Hạo và gọi hai gia nhân đến phân phó:

“Các người mang Cẩm công tử trở về Tùng Hiên đi.”

Bọn họ nhanh kéo Cẩm Giai Hạo bất tỉnh đi nơi khác. Mộ Viễn Kỳ híp mắt nhìn theo, sau đó quay lưng, nhàn nhạt nói: “Vương gia đến đây không biết là có chuyện gì?”

Hạ Cảnh Tuấn bất giác rụt chân lại, bộ dạng bị tóm vô cùng bối rối. Nhưng hắn rất nhanh chóng đứng thẳng lưng, khí thế cao quý ngút trời hăng giọng:

“Bản vương đến lấy đồ thôi?”

“Đồ?” Mộ Viễn Kỳ nhướn mi, nhếch môi cười “Đồ của Hộ quốc phủ có gì là của Vương gia?”

Hạ Cảnh Tuấn thật hận không thể cào nát gương mặt này của Mộ Viễn Kỳ. Chẳng biết đáng về ôn nhu mềm mỏng ngày nào đã biến đâu mất. Hắn có cảm giác Mộ Viễn Kỳ dường như ngày càng vô lại.

“Phu nhân của các người ngày trước đã đánh vỡ toàn bộ binh sứ trong tiểu viện của ta.” Hạ Cảnh Tuấn lập tức cáo trạng. Hắn đã đợi đã ngày mà chẳng thấy vật gì được đưa đến, đành mặt dày tới đòi thôi.

“Thì thế nào?”

Hạ Cảnh Tuấn có chút á khẩu nhưng nhớ lại lời cam kết của La Khả Tiệp, hắn liền quang minh chính đại cất cao giọng:

“Khả Tiệp đã nói sẽ dùng tám con cá chép từ xứ Phù Tang của người và bạch khổng tước của Cẩm Giai Hạo bồi thường cho ta.”

Mộ Viễn Kỳ chớp mắt, nhìn sâu vào đáy mắt Hạ Cảnh Tuấn. Hắn vẫn đứng thẳng lưng, bộ dáng anh dũng không sờn. Mộ Viễn Kỳ chỉ cười:

“Nếu vậy thì thỉnh Vương gia tự tay lấy vật về cho an tâm.”

Lời nói của chàng khiến sống lưng Hạ Cảnh Tuấn lạnh lạnh. Chàng không nhanh không chậm, vừa sải bước đi vừa nói: “Đi theo ta.”

Hạ Cảnh Tuấn ngây ngây ngốc ngốc theo sau chàng. Đến một cái ao thật lớn trong phủ viện, Mộ Viễn Kỳ dừng lại, huyt sáo một tiếng. Đàn cá mỹ miều đồng loạt ngoi lên. Trắng cam có, trắng vàng có, đơn sắc ánh kim sáng bóng cũng có. Đủ màu đủ loại khiến cặp mắt Hạ Cảnh Tuấn sáng rỡ.

Mộ Viễn Kỳ đưa cho hắn một cái chậu đồng, nhàn nhạt nói:

“Vương gia thích con nào thì bắt con đó mang về đi.”

Chỉ một lời như thế mà vị Vương gia nào đó đã vui vẻ nhảy xuống hồ giữa trời tiết trời se lạnh ban sáng tới khi nắng chói tứ phương để bắt cá.

Mộ Viễn Kỳ ngồi trong lương đình gần đó uống trà, đôi lúc quan sát Hạ Cảnh Tuấn ngụp lặn trong hồ. Đến khi hắn bắt đủ tám con cá thỏa mãn lên bờ, chàng lại ném cho hắn một bộ y phục khác, sau đó dẫn hắn đến sân nuôi bạch khổng tước của Cẩm Giai Hạo.

Khi ấy Hạ Cảnh Tuấn mới biết bản thân bị lừa bịp.

“Lão nhị rất cứng tiểu tử này nên nó khá kiêu ngạo, Vương gia hãy kiên nhẫn vào dụ nó vô lồng rồi đem đi.”

Mộ Viễn Kỳ chỉ vào con chim trắng muốt trong khoảng sân đầy hoa thơm cỏ lạ ngăn cách với bên ngoài bằng một cái hàng rào lưới chắn.

Hạ Cảnh Tuấn nuốt nước bọt, e ngại quay sang nhìn Mộ Viễn Kỳ:

“Không còn cách nào khác sao?”

Mộ Viễn Kỳ lắc đầu kéo cái lồng tre khá lớn đưa cho Hạ Cảnh Tuấn rồi mở hàng rào mời hắn vô.

Một màn bắt khổng tước đặc sắc diễn ra. Hạ Cảnh Tuấn chạy đông chạy tây nhưng con chim nào đó vô cùng kiêu ngạo không chịu phối hợp, chống cái mõng về phía hắn.

Bắt khổng tước đâu có dễ như bắt cá.

Nhưng Hạ Cảnh Tuấn nhất quyết không chịu thua. Qua hai canh giờ sau, Mộ Viễn Kỳ ngồi hạ cờ một mình, liếc mắt nhìn vị Vương gia nào đó thương tích tã tơi kéo cái lồng giam khổng tước bên trong ra.

Hạ Cảnh Tuấn thờ hồng học vô cùng đáng thương. Mộ Viễn Kỳ chỉ từ tốn đứng lên, nhàn nhạt nói:

“Vương gia đã thu thập đủ rồi, trời cũng trễ, người nên về đi thôi.”

Hạ Cảnh Tuấn oán hận liếc xéo Mộ Viễn Kỳ. Rõ ràng hành hạ hắn xong thì nhảm chán đuổi khách ra mặt. Hắn ghi nhớ món nợ này rất rõ đấy, cứ chờ mà xem.

“Lần trước ta nghe có kẻ nói người là đoạn tụ.” Hạ Cảnh Tuấn dài giọng mỉa mai.

Mộ Viễn Kỳ khẽ nhú chân mày, đầu hơi nghiêng qua trái, cong môi cười:

“Kẻ đó còn sống không?”

“Còn nửa cái mạng, chắc cũng không sống được bao lâu.” Hạ Cảnh Tuấn khảy khảy chóp mũi, không mấy nghiêm túc nói “Đều nhờ một tay phu nhân của người cả.”

Mộ Viễn Kỳ nghe vậy thì gật đầu, dường như vô cùng vui vẻ:

“Phu nhân đúng là rất biết săn sóc.”

Hạ Cảnh Tuấn quan sát vẻ mặt của Mộ Viễn Kỳ, thâm hừ lạnh. Kẻ nào kẻ nấy chỉ nghe nhắc đến La nữ mà đầu liền đổi sắc mặt. Thật là kinh dị.

“Ta nghe nói lần này ngoài hoàng tử, công chúa các nước còn có một nữ vương vừa đăng cơ sẽ đi sứ đến Hoàng Quốc chúng ta.” Hạ Cảnh Tuấn hắng giọng, lấy lại dáng vẻ nghiêm túc nói.

“Tạ Vương gia thông báo.” Mộ Viễn Kỳ ôm quyền, không nhanh không chậm đáp “Mặt trời đã lên cao rồi, Vương gia nhanh chóng về thay y phục đi thôi.”

Hạ Cảnh Tuấn bị dáng vẻ dửng dưng của chàng làm cho ghen tức. Hắn phát tay áo, một tay ôm chậu đồng chạy ra ngoài, phân phó hạ nhân vào khiêng cái lồng không tước ra.

Mộ Viễn Kỳ giám thị người của Hạ Cảnh Tuấn ra tận tiền môn. Xe ngựa của hắn vừa đi, xe ngựa của La gia đã đến. La Khánh Dụ vội vàng nhảy xuống, chạy đến nói với Mộ Viễn Kỳ:

“Xin lỗi đại phu quân của nhị tỷ, hôm nay Tiểu Dụ đến muộn.”

“Không sao.” Mộ Viễn Kỳ xoa đầu nó “Hôm nay sự phụ của người hơi mệt, có muốn học chữ với ta không?”

“Muốn!”

La Khánh Dụ gật đầu liên tục. Nó nghe mấy tiểu tử ở phủ khác không ngừng ngưỡng mộ đại phu quân của nhị tỷ và sự phụ của nó. Nghe nói lúc tặng quà cho tổ phụ đáng vẻ của huynh ấy vô cùng uy phong. Nó không thể bỏ lỡ một cơ hội nào để học hỏi.

Mộ Viễn Kỳ dắt tay La Khánh Dụ vào trong, dẫn nó đến phòng của Gia Hoàng, dạy hai đứa trẻ đọc sách học chữ.

Tối muộn, La Khả Tiệp lê cái thân bụi bặm trở về. Nàng đi thẳng đến Tịch Hiên, chọn một phòng khác phân phó bọn người Như Ý và Như Ngọc mang nước tắm đến. Ngâm mình trong thùng nước, gột rửa thân thể sạch sẽ, La Khả Tiệp cảm thấy thoải mái vô cùng, bao nhiêu phiền muộn gần như trôi đi mất.

Nàng khoác sa y lên người, trở về căn phòng của mình. Quả nhiên An Hành vẫn còn ở đây. Có điều y đã ngủ mất tiêu, bộ dáng cuộn mình trong chăn thập phần đáng yêu.

La Khả Tiệp nhẹ nhàng bước đến, ngồi xổm xuống trước mép giường ngắm nhìn y. Gò má phúng phính, thật muốn bắt nạt. Nàng đưa tay chọc vào gò má non mịn của An Hành, sau đó di chuyển đến sống mũi cao, bờ môi mòng. Chẳng hiểu sao chỉ cần nhìn y thế này nàng lại cảm thấy bình yên đến lạ.

La Khả Tiệp miên man suy nghĩ mà không phát hiện An Hành bị nàng sờ nên có chút ngứa ngáy, trở mình một cái mở mắt ra. Thấy La Khả Tiệp ngồi ở bên giường, y kích động ngồi bật dậy:

“Tiệp Tiệp về rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: BỎ TRÓN.

“Ừ, ta trở về rồi.” La Khả Tiệp nghiêng đầu, dịu dàng đáp lời An Hành.

Y vòng tay ôm eo nàng, cọ cọ vào người nàng như một con mèo nhỏ làm nũng, miệng không ngừng ní non:

“Thật nhớ Tiệp Tiệp.”

La Khả Tiệp bị y cọ đến phát nhột, đành dùng hai tay ôm mặt y.

“Chàng đã ăn gì chưa?” Nàng hỏi.

“Ăn rồi.”

Y lập tức đáp, thân mình hơi vươn đến hôn nhẹ vào má La Khả Tiệp, trong lúc nàng mất cảnh giác đã thành công cõi y phục của nàng. La Khả Tiệp âm thầm đánh giá lại mức độ nguy hiểm của An Hành. Nhưng sau khi qua một đêm nàng đành dờ khóc dờ cười.

Y căn bản là cái gì cũng biết nhưng lại vụng về, ngây ngốc khiến nàng cười không được mà khóc cũng không xong. Cuối cùng một đêm đó bảy phần chủ động đều là do nàng. Tiểu bạch thỏ nào đó thoải mái hưởng dụng xong thì biến nàng thành cái gối mà đè lên ngủ say.

Nhưng nàng cũng thầm cảm ơn trời phạt, tiểu bạch thỏ là người có nhân tính nhất, không giày vò nàng cả đêm. Dù vậy sáng hôm sau nàng cũng không tài nào bước nổi xuống giường.

Rất may hôm trước nàng đã thông báo với bọn người Tiết Doãn sẽ nghỉ ở phủ tịnh dưỡng hôm nay.

Thôi vậy, nghỉ thì nghỉ thôi.

La Khả Tiệp nhắm mắt một lúc, đến khi thức dậy đã thấy An Hành ăn mặc chỉnh tề ngồi bên giường. Nàng cựa mình khẽ “ừm” một tiếng, chớp chớp đôi mắt hơi nhoè. An Hành cười tí mắt.

“Tiệp Tiệp tỉnh đi thôi, mặt trời cũng sắp đi ngủ rồi.”

Y vừa dứt lời nàng đã ngồi bật dậy. Con văng đầu xông đến khiến nàng nhú mi khó chịu. La Khả Tiệp xoa đầu, liếc mắt nhìn bầu trời đang dần sụp tối bên ngoài ô cửa.

“Tiệp Tiệp không khỏe sao?” An Hành nghiêng nghiêng đầu, lo lắng hỏi nàng.

“Không sao.” La Khả Tiệp nuốt xuống cổ họng khô khốc, ba đêm liên la hét không thôi, chưa tính đến chuyện cả ngày ngoài thao trường duyệt binh, đến cả nàng cũng không nghe ra giọng mình.

An Hành ngồi xổm bên giường, gục đầu trên đùi nàng, nhỏ giọng nói:

“Tiệp Tiệp không được bệnh nữa. Tiệp Tiệp nói chúng ta sẽ đi du ngoạn mà.”

Nếu nàng ngã bệnh rồi làm sao đi du ngoạn đây?

Trái tim La Khả Tiệp đập liên hồi. Bàn tay luồn qua mái tóc của An Hành, xoa xoa đầu y. An Hành ngẩng mặt lên, để lộ cặp mắt to tròn như ngấn nước, bờ môi hơi mím lại. Hình ảnh này dù có xuất hiện bao nhiêu lần cũng chẳng khác nào vạn tiễn xuyên vào tâm La Khả Tiệp.

Nàng cúi đầu thả roi nụ hôn trên trán y.

“Tiệp Tiệp muốn uống canh lê chưng đường phèn. Uống rồi sẽ không bệnh.”

“Thật sao?”

“Thật.” La Khả Tiệp gật đầu, bàn tay lướt qua nệm má An Hành, đúng là y có chút da thịt ra rồi, nhưng hình như càng ngày càng khó dụ thì phải.

An Hành nhìn La Khả Tiệp một hồi, nàng vẫn thủy chung mỉm cười dịu dàng như cũ, nhìn không giống đang nói dối. Y nghĩ nghĩ một lúc mới vui vẻ đứng lên:

“Vậy Tiểu Hành đi chưng lê, Tiệp Tiệp nhanh nhanh thay y phục rồi nhanh nhanh đến ăn nha.”

“Ừ, chàng đi chậm chậm thôi, không cần gấp quá.”

“Tiểu Hành biết mà.”

Y chỉ nói như vậy rồi chạy đi mất. Từ đây đến nhả gian có không ít bậc thang, chẳng biết y có chú ý hay không? La Khả Tiệp thầm nghĩ lo lắng như vậy cũng bằng thừa. Nàng vội vàng ngồi dậy, gọi Như Ý vào chuẩn bị giúp nàng thay y phục sau đó nhanh chóng đến nhả gian.

Vừa bước chân vào đã thấy gương mặt đen thui của Cẩm Giai Hạo. Hắn nhìn nàng bằng cặp mắt ai oán, nói như rít qua kẽ răng:

“Tiểu Tiệp, lâu lắm rồi mới thấy nàng”

La Khả Tiệp gai cả người, cảm thấy như đang bị găm dao sọc sọc. Nàng đưa cặp mắt sang cầu cứu Mộ Viễn Kỳ. Chàng đặt ly trà trong tay xuống, chớp mắt cong môi cười:

“Quả thật đã lâu lắm rồi mới thấy nàng”

Tâm La Khả Tiệp lạnh lẽo nghiêng ngả. Mộ Viễn Kỳ đã thành công ghim thêm một nhát vào lòng nàng, đôi mắt chàng loé lên tia sáng như có như không.

Cầm Giai Hạo thấy hiểm khi bạch hồ ly nào đó đứng cùng chiến tuyến với mình liền không nghĩ ngợi tiếp tục kêu ca:

“Lão đại người nói xem, lúc trước mấy giờ thì nàng bỏ người rồi giường?”

Mộ Viễn Kỳ xoay xoay ly trà, bộ dáng suy nghĩ một lúc mới đáp lời: “Có lẽ là đầu giờ Ty (9h sáng).”

“Còn ta chỉ mới cuối giờ Mão (7h sáng) thức dậy đã chẳng thấy nàng đâu.” Cầm Giai Hạo đập bàn, vô cùng bất bình nói “Người nói xem bây giờ đã là giờ gì? Chúng ta rõ ràng bị đối xử lạnh nhạt.”

Mộ Viễn Kỳ nhìn Cầm Giai Hạo không ngừng tỏ khổ, nửa điểm cũng không giống Bạch Nhật Các chủ đình đình đại danh. Mà nghĩ đi nghĩ lại hán bất bình cũng không có gì sai. Bây giờ đã là cuối giờ Dậu (7h tối) rồi nha. Mộ Viễn Kỳ liếc mắt sang La Khả Tiệp, nhàn nhạt cất tiếng:

“Khả Tiệp, nàng nói xem”

La Khả Tiệp bị đóng thành pho tượng đột nhiên được nhắc đến khiến nàng nhất thời không tiêu hoá được. Nàng giơ tay lên, trực tiếp xin hàng: “Các chàng thắng rồi.”

Cầm Giai Hạo không thể tin được nhìn dáng vẻ khuất phục của nàng. Hấn phóng lại gần, đặt tay lên trán nàng, lo lắng nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới:

“Không phải nàng nhiễm bệnh rồi chứ?”

La Khả Tiệp nhủ mảy, thật không thể hiểu nổi. Hành động của nàng giống một kẻ bị bệnh lắm sao? An Hành cũng vậy, Cầm Giai Hạo cũng vậy, bọn họ nghĩ nàng dễ ngã bệnh như thế à?

Mà cũng phải công nhận số lần bị thương và đổ bệnh của nàng gần đây tăng đáng kể. Có lẽ vì vậy mà bọn họ lo lắng quá thành quen.

“Ta nào có yếu đuối như vậy.” La Khả Tiệp lắc đầu, gỡ bàn tay Cầm Giai Hạo xuống, siết chặt trong tay.

Cầm Giai Hạo thở phào nhẹ nhõm, tiện tay kéo nàng ngồi xuống bàn. An Hành từ bên ngoài chạy vọt vào, trên tay cầm một cái bát sứ bốc hơi hằm hập đặt xuống trước mặt La Khả Tiệp.

“Của Tiệp Tiệp đây.”

La Khả Tiệp cầm muống sứ lên, nhìn trái lê trong chén rồi mỉm cười với An Hành:

“Cảm ơn chàng”

“Tiệp Tiệp ăn đi. Ăn sẽ không bị bệnh, không bị bệnh sẽ được đi du ngoạn nha.”

An Hành vẫy vẫy tay hỏi thúc La Khả Tiệp. Nàng cười cười xắn một miếng lê đưa vào miệng. Vị ngọt thanh vỗ về cổ họng khiến La Khả Tiệp cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Cầm Giai Hạo ngồi một bên nghe An Hành nói xong liền ngạc nhiên hỏi:

“Đi du ngoạn sao?”

“Đúng vậy.” La Khả Tiệp gật đầu “Sắp tới chúng ta sẽ cùng quân triều đình đến Phong Vĩ Sơn, nơi đó là thế ngoại đào nguyên, chúng ta đón năm mới ở đó không phải rất tốt sao?”

“À, là chuyện Xuân Cung Yến, lục quốc tụ họp.” Cầm Giai Hạo gật gù hiểu ra, âm thầm cân nhắc việc mang theo ám vệ.

Bàn tay cầm muống của La Khả Tiệp hơi khựng lại, ngẩng mặt nhìn Cầm Giai Hạo:

“Chàng biết chuyện này?”

“Tiểu tử Hạ Cảnh Tuấn kia có nhắc qua.” Cầm Giai Hạo đưa tay gấp một ít thịt dê cho vào miệng, vừa ăn vừa đáp.

La Khả Tiệp gạt đầu ỉu xiu, húp hết nước lê, cầm cúi ăn không nói lời nào. Nàng vốn tưởng sẽ cho bọn họ cái bắt ngờ, vậy mà bọn họ đều biết hết.

Mộ Viễn Kỳ nhìn về mặt như muốn co lại thành một khối của nàng mà thương thêm mấy phần. Chàng lấy ra một xấp giấy đưa cho nàng, dịu giọng nói:

“Nàng xem qua cái này một chút.”

La Khả Tiệp đưa tay cầm lấy, liếc mắt nhìn những con chữ chi chít bên trong. Hậu quả là...toàn bộ thức ăn trong miệng nàng đều phun ra hết.

Cái này là danh sách phân ngày sung hạnh trong truyền thuyết. Quả nhiên là không chứa một ngày nào. Mộ Viễn Kỳ, Cẩm Giai Hạo, An Hành, ba cái tên không hề bỏ sót dù chỉ một ngày. Thế có nghĩa là tới hôm nay nàng thuộc sở hữu của Mộ Viễn Kỳ, ngày mai là Cẩm Giai Hạo, ngày kia lại là An Hành, cứ thế cấu thành một cái danh sách có thể dùng cho một năm.

La Khả Tiệp bắt lấy khăn tay lau vệt nước trên miệng, nàng nuốt xuống cổ họng khô khốc, ngẩng mặt lên ai oán nhìn Mộ Viễn Kỳ:

“Cái này có thể chỉnh sửa được không?”

“Có vấn đề gì sao?” Mộ Viễn Kỳ chống cằm, đầu mày hơi nhướng lên.

Vấn đề cực lớn nữa là đẳng khác. La Khả Tiệp ho khan một tiếng sau đó chìa tờ giấy ra trước mặt chàng nói:

“Chàng xem ta đã ba ngày rồi...ừm...có thể cứ mỗi ba ngày cho ta nghỉ hai ngày không?”

“Tức là nàng muốn cắt lượt của ta và Giai Hạo?”

“Không phải.” La Khả Tiệp vội vàng lắc tay, không nghĩ Mộ Viễn Kỳ lại bẻ cong lời nói của mình như vậy “Ý ta là hai ngày sau rồi lại bắt đầu từ chàng, sau đó đến Giai Hạo, rồi đến An Hành, rồi lại cho ta nghỉ hai ngày.”

Nghe lời giải thích nặng nề rồi tung của nàng Mộ Viễn Kỳ khẽ cười. Chàng lấy xấp giấy ra khỏi tay La Khả Tiệp, điềm đạm nói:

“Vi phu hiểu rồi.”

“Chàng hiểu là tốt rồi. Hiểu là tốt rồi.” La Khả Tiệp đưa tay vuốt ngực, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nàng không muốn ủy khuất bọn họ nhưng cũng không thể để bản thân quá mức sa đoạ, bảo toàn sức khỏe mới có thể vui vẻ được.

La Khả Tiệp cười cười cầm đầu lên, Cẩm Giai Hạo từ phía sau đã vòng tay kéo nàng ôm vào lòng, cất giọng bày tỏ quan điểm:

“Nàng xem lúc trước thì không nói, bây giờ nàng cho ta cảm giác vui thích như vậy, bắt ta chờ tận bốn ngày, ta làm sao có thể ngủ được đây?”

Cẩm Giai Hạo vừa nói An Hành đã lập tức hưởng ứng, ngồi xổm xuống trước mặt La Khả Tiệp, kéo kéo cánh tay nàng:

“Tiểu Hành cũng không thích ngủ một mình nữa. Nằm cùng Tiệp Tiệp thích hơn. Ôm ôm Tiệp Tiệp thích hơn.”

La Khả Tiệp bị bao vây như vậy nhất thời tiến thoái lưỡng nan, bất tri bất giác ngẩng mặt nhìn Mộ Viễn Kỳ. Chàng chống cằm đắm chiêu suy nghĩ, rất nhanh đã lên tiếng:

“Thôi thì hai ngày đó để bọn ta ngủ cùng với nàng đi. Có thêm người sưởi ấm chắc sẽ dễ ngủ hơn.”

La Khả Tiệp ngẩng ra một hồi, không thể tin được chàng lại đề ra chủ ý này. Nàng phải mất một lúc mới có thể mở miệng nói:

“Nếu vậy hình như cái giường của ta hơi nhỏ rồi.”

Một mình nàng nằm thì rộng, thêm một trong ba người họ có lẽ dư ra chút xíu, nhưng cả bốn người cùng nằm có vẻ không ổn.

“Để thôi, mang thêm cái của ta qua là được.” Mộ Viễn Kỳ bình thản nói “Dùng tạm hôm nay, ngày mai chúng ta đi mua một cái khác.”

“Ta thấy chủ ý này không tồi đâu.” Cẩm Giai Hạo gật gù đồng ý, hất quay sang gọi bốn, năm gia nô bên ngoài vào “Các người đến Bạch Hương viện mang chiếc giường chuyển qua phòng phu nhân đi.”

Bọn họ lập tức vâng lời chạy đi. Như Ý và Như Ngọc đứng một bên che miệng cười nhìn hai vị công tử dính trên người tiểu thư nhà mình. Chân tình của ba người kia trao cho La Khả Tiệp sâu nặng thế nào bọn họ là người hiểu rõ nhất. Thời gian qua ba vị công tử đều ân nhân chờ đợi tiểu thư, bây giờ bọn họ hạnh phúc như vậy quả thật là sau cơn mưa trời lại sáng.

La Khả Tiệp bị tiếng cười khúc khích của Như Ý và Như Ngọc chọc cho đỏ mặt. Nàng đưa tay che miệng, quay sang phản phô:

“Như Ngọc, em giúp tiểu thiếu gia chuẩn bị đồ, hai ngày sau xuất kinh có biết không?”

“Vâng thưa tiểu thư.”

Như Ngọc cúi đầu vâng lệnh. Nàng biết tiểu thư nhà nàng đang xấu hổ mà.

La Khả Tiệp thật sự không biết giấu mặt vào đâu.

Nhưng nghĩ kĩ lại chủ ý của Mộ Viễn Kỳ cũng không tồi. Kết quả hai hôm sau La Khả Tiệp trái được Mộ Viễn Kỳ ôm ấp, phải có An Hành rút vào trong người làm tổ, trên đầu có Cẩm Giai Hạo làm gối tựa, hạnh phúc mà ngủ thẳng một giấc.

Hai ngày sau mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa. Nàng còn được Thái hậu cấp thêm hai cái xe ngựa thật lớn, nói là có thể dùng nó dẫn theo gia quyến đi Phong Vĩ Sơn. La Khả Tiệp lần đầu tiên thật tâm cảm ơn bà ta tận đáy lòng. Dù biết bà ta làm vậy vì muốn nàng không đơn thân độc mã ở cùng Hạ Chính Nghiền bèn lừa tình thôi.

Nhưng phúc lợi này khiến nàng thật cao hứng.

Một chiếc xe ngựa cho ba phu quân. Chiếc còn lại cho Gia Hoàng, La Khánh Dự và Như Ý, Như Ngọc theo hầu hạ. La Khánh Dự có thể cùng phụ thân theo đoàn quân của hoàng tộc đến sau nhưng nàng lại muốn cùng nó đi trước. Tách khỏi La gia sẽ dễ chi điểm những thứ hay ho cho nó, cả tổ phụ cũng đồng ý rồi.

Vậy là đoàn quân do nàng dẫn đầu cùng Tào Dư theo sau hỗ trợ bắt đầu khởi hành.

Có điều vừa ra khỏi kinh thành ba ngày, đến khu vực bìa rừng hoang dã, La Khả Tiệp chợt thấy bất an. Nàng vừa đánh ngựa di chuyển theo con đường mòn, vừa lắng tai nghe tiếng lá cây đung đưa xào xạc.

Bên hông có một con đường phủ đầy lá úa, bóng dáng con hắc mã đột ngột lao ra. La Khả Tiệp giờ tay ra lệnh, binh lính liền giương cung phóng tên.

Con ngựa hoảng loạn hí vang trời, vó ngựa hất lên giẫm xuống như muốn bức chết quân lính của La Khả Tiệp. Nàng hí mắt nhìn bóng người trên lưng ngựa. Bên tai đã nghe tiếng la oai oái:

“La Khả Tiệp là bản vương! Ngươi mau dừng tay lại!”

La Khả Tiệp phát tay, binh lính hạ cung xuống, thôi phóng tên. Hạ Cảnh Tuấn vỗ về con hắc mã, hai tay ôm ngực thở phào nhẹ nhõm.

La Khả Tiệp nhảy xuống ngựa, khom lưng thi lễ với hắn:

“Tham kiến Dục Vương điện hạ.”

“Tham kiến Dục Vương điện hạ.” Binh lính phía sau đồng loạt hành lễ theo nàng.

“Miễn lễ đi.”

Hạ Cảnh Tuấn nhảy xuống ngựa, phát tay dòng dục. Hắn đưa tay nâng La Khả Tiệp đứng lên, lắc đầu ngao ngán:

“Các ngươi cũng thật là nhanh, bản vương khởi hành sau các ngươi có một ngày mà đến tận bây giờ mới đuổi kịp.”

“Thần dẫn bọn họ đi đường tắt.” La Khả Tiệp đáp, chân mày hơi nhíu lên hồ nghi “Sao điện hạ lại ở đây?”

Hạ Cảnh Tuấn gãi gãi chóp mũi đảo mắt vòng quanh mấy đợt mới lên tiếng đáp:

“Bản vương cùng các ngươi đến Phong Vĩ Sơn thăm thú trước, đón năm mới trong cung mấy năm nay cũng phát ngán rồi.”

“Người đi thế này Thái hậu có biết không?” La Khả Tiệp nhìn bộ dạng chỉ mang theo thân và ngựa của Hạ Cảnh Tuấn mà nghi ngờ.

“Đương nhiên là biết.” Hạ Cảnh Tuấn không nghĩ ngợi liền đáp, nhưng chống lại cặp mắt sắc như dao găm phập phập trên mặt hắn của La Khả Tiệp, hắn liền cúi đầu nói “Thật ra thì...ta đi gấp quá chưa kịp thông báo với mẫu hậu.”

Là trốn đi chứ còn gì! La Khả Tiệp xoa xoa mi tâm, liếc nhìn hắn từ trên xuống dưới rồi thở dài dắt con ngựa giúp hắn đưa cho binh sĩ đứng cạnh, chỉ tay vào cỗ xe phía sau:

“Vương gia đã đến thì vào trong ngồi đi. Độ khoảng bốn ngày sau chúng ta sẽ đến Phong Vĩ Sơn thôi.”

“Bản vương biết rồi!”

Đôi mắt Hạ Cảnh Tuấn lộ sáng nhìn La Khả Tiệp như nhìn một vị thần. Đoạn đường người khác phải mất gần nửa tháng mà nàng chỉ đi trong vòng bảy ngày. Quả nhiên sau này bỏ nhà đi đâu phải nhờ nàng về cho một cái bản đồ rồi.

Hạ Cảnh Tuấn hí hửng chui vào trong xe ngựa. Ba người đang ngồi trong xe hí mắt nhìn hắn với vẻ kì thị. Hạ Cảnh Tuấn xị mặt, cúi kính nói:

“Thái độ của các ngươi như vậy là sao?”

Đáp lại hần chính là một trận khí lạnh. Bánh xe chậm rãi lăn, đoàn người lại tiếp tục xuất hành. Mộ Viễn Kỳ quét mắt trên người Hạ Cảnh Tuấn, bạc môi vẽ thành hình bán nguyệt:

“Vương gia đến thật đúng lúc. Chúng ta chơi mã điếu đi.”

Hai mắt Hạ Cảnh Tuấn sáng rỡ. Đúng là vừa đủ bốn người nha. Hạ Cảnh Tuấn hào sảng gật đầu.

Lát sau đoàn người đang di chuyển thì thoảng lại nghe thấy tiếng la hét, có khi lại là tiếng chửi bới.

“Bản vương thắng rồi, các ngươi trả tiền đi!” Vương gia nào đó đắc ý ra mặt.

“Không đúng! Sao bản vương có thể thua được!” Vương gia nào đó bất bình la hét.

“Các ngươi rõ ràng chơi gian!” Vương gia nào đó lên tiếng đòi công bằng.

“Đồ đầu heo ngươi mới chơi gian, cả dòng họ ngươi đều chơi gian!” Các chủ nào đó nhin không được phản công.

“Ta cắt tiểu đệ của ngươi!” Vương gia nào đó vẫn tục.

...

La Khả Tiệp không khỏi lắc đầu ngao ngán. Nàng xoa xoa mi tâm, cao giọng phân phó binh sĩ: “Thỉnh các ngươi xem như không nghe thấy gì.”

“Chúng thuộc hạ đã biết!”

Bọn họ đồng loạt đáp ứng giúp La Khả Tiệp yên tâm phần nào. La Khánh Dự ngồi ở cỗ xe phía sau đóng tai lên nghe ngóng, sau đó ngả người ra phía sau cảm thán: “Chán quá đi! Hình như bên xe ngựa của các tỷ phu rất vui thì phải?”

Gia Hoàng đặt quyền sách trên tay xuống, dáng vẻ vô cùng bình tĩnh bày bàn cờ ra, ngẩng mặt lên hỏi La Khánh Dự:

“Ngươi muốn chơi cờ không? Kẻ nào thua sẽ bị vẽ lên mặt.”

La Khánh Dự liếc nhìn bàn cờ, rồi lại nhìn dáng vẻ tự tin của Gia Hoàng. Dù chỉ mới được đại tỷ phu của nhị tỷ dạy chơi cờ có một chút nhưng vì lòng tự tôn nên La Khánh Dự lập tức đáp ứng.

Kết quả...

“À há há ngươi thành con mèo rồi!” La thiếu gia nào đó bị vẽ râu mèo.

“Đừng coi thường ta, ta nhất định vẽ con rùa lên mặt ngươi!” La thiếu gia nào đó nghiêng răng nghiêng lợi.

“Bây giờ kẻ nào là đồ con rùa đây?” La thiếu gia nào đó bị vẽ thêm cái đuôi rùa.

“Ta cắt tiểu đệ của ngươi.” La thiếu gia nào đó tức giận chửi tục.

...

La Khả Tiệp ghen lời. Đệ đệ của nàng là do phu quân nàng dạy, đầu phải do Vương gia có vấn đề nào đó dạy, sao giọng điệu có thể giống nhau đến thế?

La Khả Tiệp lắc đầu, buông tiếng thờ dài nói với binh sĩ: “Thỉnh các ngươi tiếp tục xem như không nghe thấy gì.”

“Chúng thuộc hạ đã biết!” Bọn hơn đồng thanh đáp.

Tào Dư cười ngựa song song với nàng đã nhin cười muốn nội thương. Nàng hắng giọng, hần liền im thin thít, nhưng chỉ được một lúc.

La Khả Tiệp đưa mắt nhìn ra xa xăm. Có lẽ niềm an ủi lớn nhất của nàng lúc này chính là đoàn binh sĩ nghe lời nàng biết giả điếc giả ngơ, cũng may nàng còn có mắt nhìn người. Nhưng mà không hiểu sao lại cảm thấy đoạn đường đột nhiên dài hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: SƠN TẠC.

Chiều muộn, đoàn quân dừng chân nghỉ qua đêm. La Khả Tiệp phóng tầm mắt nhìn cảnh vật phía xa, đoán chừng sáng mai đi thêm một lúc là có thể ra khỏi khu rừng này tiến vào thị trấn. Đi một mạch ba ngày liền hẳn mọi người cũng thấm mệt, nàng quyết định dừng lại dựng lều nghỉ qua đêm.

Binh lính vội vàng vào rừng đốn củi nhóm thành ngọn lửa lớn. Như Ý, Như Ngọc nhận thịt cá và thỏ binh sĩ vừa săn được chế biến chút đồ ăn. Binh thường La Khả Tiệp và ba người kia không kén ăn lắm nên có chút thịt bỏ bụng là tốt rồi. Gia Hoàng và La Khánh Dự hơn thua nhau ít nhiều một lúc cũng ngoan ngoãn ngồi ăn.

Chỉ có vị Vương gia nào đó...ăn liền mấy con cá, hai con thỏ như bị bỏ đói tám đời. Ăn xong thì căng da bụng, chùn da mắt, lăn ra gốc cây gần đó ngủ quèo.

La Khả Tiệp canh gác ca đầu tiên, bên cạnh có ba phu quân thức cùng nàng trò chuyện. Đến khi Tào Dư chớp mắt một lúc chui ra thay nàng canh gác, bọn họ mới cùng nàng vào lều ngủ.

Tào Dư nhìn theo, chép miệng một tiếng rồi bắt đầu dẫn theo sáu người canh gác xung quanh. La Khả Tiệp cùng ba phu quân chui vào lều, tháo giáp phục nặng nề, vẫn bày ra thể trận như ở Hộ quốc phủ và say giấc nồng.

Màn đêm yên tĩnh chỉ còn tiếng lá cây rụng đưa xào xạc và bước chân đều đều của binh sĩ canh gác.

Âm sâu trong những khoảng tối không màu là vô vàng cặp mắt sáng quắc.

Màn đêm như bị xé toạc ra bởi tiếng vũ khí va chạm vào nhau. La Khả Tiệp nghe thấy Hạ Cảnh Tuấn hét lên, cùng tiếng truy hô của Tào Dư. Nàng vội vàng ngồi bật dậy, với tay lấy Khanh Chân kiểm xong ra.

Bên ngoài xác thực là một mảng hỗn loạn. Binh sĩ giao chiến với đám người vai u thịt bắp vạm vỡ, mặt mày bặm trợn, trên người đều khoác y phục bằng da thú vô cùng hoang dã. Là bọn sơn tặc! La Khả Tiệp rủa thầm một phen. Nàng tuốt kiếm ra khỏi vỏ, lao vào đá thương một tên định tấn công sau lưng Tào Dư.

“Trưởng quân, bọn chúng là người của Hắc Phong Trại.” Tào Dư gấp gáp nói, trường thương trong tay xuyên qua bả vai của một tên sơn tặc, hẳn ta đau đớn ngã xuống.

“Chán sống mà!”

La Khả Tiệp nghiêng răng, Khanh Chân kiểm vừa cắt đứt gân chân của tên sơn tặc vạm vỡ. Nàng quay sang dùng nội lực đẩy vào bả vai Tào Dư. Trường thương trong tay hắn phóng ra xuyên qua người bốn, năm tên sơn tặc, ghim bọn chúng lên thân cây như xiên thịt thỏ. Thân cây rung động mãnh liệt.

“Á!”

Tiếng thét chói tai từ trên táng cây vọng xuống. Bóng dáng nữ tử ngã sấp vào người Hạ Cảnh Tuấn đang nấp ở phía sau. Nữ tử xoa đầu, trợn mắt nhìn viễn cảnh hỗn loạn. Con buồn ngủ lập tức bay mất. Tên sơn tặc râu ria xồm xoàm bỏ nhào về phía nàng. Nữ tử vội vàng tóm Hạ Cảnh Tuấn đứng thẳng lên.

“Ngươi...ngươi làm cái gì?!” Hắn run lập cập thét lên.

“Đứng im!” Nữ tử quát lại, nàng hụp đầu xuống né tránh nhát rìu của tên sơn tặc bỏ qua, miếu máo nói như khóc “Ôi cao xanh ơi!”

Hạ Cảnh Tuấn chỉ thấy hai bên vai bị dồn lực. Nữ tử dùng hẳn làm đệm, chống hai tay lên vai hắn, thân hình nhẹ nhàng như một tấm vải lụa từ phía sau lộn vòng lên, hai chân liên tục tung cước vô cùng mạnh bạo khiến bốn tên sơn tặc thổ huyết ngã gục. Nàng vừa đá thương người, vừa sợ hãi kêu như bị người ta ức hiếp.

Nàng ta đáp đất an toàn, bỏ tay ra khỏi người Hạ Cảnh Tuấn, khom lưng nhặt cái rìu nằm bên cạnh tên sơn tặc đã bất tỉnh.

“Cái gì mà...nặng quá!” Nàng ta dùng hết sức lôi cái rìu lên, trong lúc quá tay đã chém vào người tên sơn tặc vừa lao đến. Nàng ta tròn mắt, vô cùng áy náy thét lên “Mẹ của ta ơi, xin lỗi ta không cố ý.”

Nàng ta vừa nói vừa hươ tay vung cây rìu lên, lại thêm một tên sơn tặc máu me be bét ngã xuống.

“Trời ạ, cái gì thế này?”

“Các người đừng nhào lại nữa.”

“Tại cây rìu nặng, không phải tại ta.”

“Thình các ngươi chết rồi đừng tìm ta.”

“Diêm Vương gia có mắt, con thật sự không cố ý.”

Một câu nói một nỗi đau, sơn tặc cứ thế bị mấy cú hươ loạn của nàng mà đổ gục. Bàn tay nàng nắm cán rìu tủa đầy mồ hôi vô cùng trơn trượt, mà rìu lại

nặng, sức vung của nàng cũng không nhẹ, vì vậy trong lúc không đề phòng cây rìu lao đi chệch hướng kéo theo nàng ta loạn choạng sắp ngã. Hạ Cảnh Tuấn lấy thân cản nàng ta lại. Nhưng không cản được thứ vũ khí kia.

Mắt thấy cây rìu lướt qua đầu Hạ Cảnh Tuấn lao về phía La Khả Tiệp đang bắt trời son tặc phía xa, nữ tử liền hoảng hốt la lên “Cô nương cẩn thận!”

La Khả Tiệp giật mình đập tên son tặc qua một bên, tung một cước đá bật cây rìu bay cả vòng lớn cuối cùng ghim vào thân cây không mấy lớn gần đó. Chỉ nghe răng rắc vài tiếng, cái cây đã ngã rạp xuống...đề không ít son tặc bên dưới.

“Lợi hại quá!” Nữ tử đưa tay che miệng, nhẹ giọng cảm thán, ánh mắt sáng rực đầy vẻ sùng bái.

Nàng ta hoàn toàn không để ý đến Hạ Cảnh Tuấn bị nàng đẩy qua một xó, nhìn nàng bằng ánh mắt kì dị. Hắn như muốn hét lên “Bà đi à, bà mới là lợi hại đây!”

La Khả Tiệp trói nốt tên son tặc còn may mắn sống sót lại. Nàng đập một chân lên người hắn, khom người xuống quát mắng nói:

“Các ngươi cũng to gan lắm, dám làm loạn trước tầm mắt ta.”

“Ngươi...ngươi là cái thá gì chứ?” Tên son tặc vẫn ngoan cố gằn giọng nhưng không giấu được âm sắc run rẩy lo sợ.

“Hộ quốc phu nhân La Khả Tiệp.”

Nàng nhàn nhạt đáp. Cặp mắt tên son tặc kia trợn ngược lên, miệng lắp bắp không nói thành lời “La...La...Khả Tiệp...”

Nàng nhiu mày, hắn sợ mất mật nuốt xuống cổ họng bông rạt. Đang lúc không biết làm gì đã nghe phịch một tiếng. Cẩm Giai Hạo ném thêm người sang bên cạnh hắn ta. Hắn ta quay mặt nhìn, cơ miệng lập tức như bị đông cứng: “Nhị...nhị đương gia.”

Cẩm Giai Hạo phui tay, ánh mắt sắc như dao quét sang nhị đương gia đang nằm dưới đất, trầm giọng cất lời nồng đậm sát khí:

“Tuỳ tiện bắt một con chó đang chạy trốn, không ngờ bắt đúng rồi.”

Dứt lời Cẩm Giai Hạo lôi tên nhị đương gia dậy, dùng chút sức lực đã có thể ném hắn vào thân cây lớn cách đó vài bước chân. Chỉ nghe phịch phịch vài tiếng kim loại xé gió lao đi, ám khí trong tay An Hành phóng đến đã có định hoàn toàn nhị đương gia trên thân cây.

“Kẻ xấu không được động đây. Tiểu Hành đã tắm độc rồi, động đây là ngươi chết chắc!”

An Hành hùng hồn nói. Cẩm Giai Hạo gật đầu vô cùng hài lòng. Hắn khoanh tay giễu trước mặt nhị đương gia, nụ cười treo trên bạc môi càng khiến tên son tặc phải run rẩy:

“Ngươi cứ ở đây hứng sương đi. Đến khi trại chủ của các ngươi phát hiện bị mất mấy con chó mà đến tìm ngươi thì nhớ nhấn lại với hắn, Cẩm Giai Hạo ta đã ghi nhớ rõ ràng cái tên Hắc Phong trại.”

“Tiểu tử thôi! Thả ta ra! Ngươi là cái thứ gì?” Nhị đương gia không cam lòng rống lên.

Cẩm Giai Hạo dậm một phát vào mặt hắn, hắn phun ra một búng máu, cũng phun ra cả ba cái răng.

“Ngươi giữ kỹ mạng chó của ngươi để thông báo với Sầm Giả, con mẹ nó, lão tử đốt chết cái son trại của hắn!”

Cẩm Giai Hạo nghiền răng tổng thêm một cú vào thân cây. La Khả Tiệp kéo hắn ra khỏi tên nhị đương gia đã sợ đến trắng mặt. Nàng cất giọng phân phó binh sĩ:

“Cột toàn bộ bọn chúng vào cây, kẻ nào chết rồi thì đào huyết chôn.”

Sau đó nàng quay sang hỏi An Hành: “Ám khí đó chàng còn không?”

“Còn. Còn rất nhiều nha!” An Hành gật đầu liên tục rồi chui vào trong lều lòi ra cả một bao nặng trĩu, mở ra mới biết bên trong toàn là ám khí.

La Khả Tiệp ngoác miệng cười. Giờ thì kẻ nào dám nói phu quân của nàng ngốc? Nàng nhả nước bọt dìm chết kẻ đó.

La Khả Tiệp kéo bọc ám khí sang cho Tào Dư, chậm rãi nói:

“Ngươi dùng cái này đi, phải bảo đảm là bọn chúng cả bỏ trốn cũng không dám!”

“Mạc tướng tuân lệnh!”

Tào Dư chấp tay nhận lệnh sau đó cùng năm, sáu binh sĩ kéo bọn son tặc trói vào gốc cây, đồng thời dùng ám khí ghim một cái ngay đũng quần bọn hắn. Nhúc nhích một cái xem như bị thiến rồi. Bọn son tặc nào đó chỉ biết khóc hận cao xanh, đi cướp chọn sai ngày rồi.

La Khả Tiệp kéo tay Cẩm Giai Hạo hãy còn buồn bực bên cạnh lên xem xét. Rất tốt, không có thương tổn gì. Nàng nhìn vẻ mặt nhăn nhúm khó coi của

hắn, nhìn không được lên tiếng hỏi:

“Chàng khó chịu trong người sao?”

Cầm Giai Hạo như bị chọc trúng chỗ đau, nhưng hắn không thét lên như nàng tưởng mà chỉ thở dài thườn thượt: “Đáng ra ta phải mang theo ám vệ.”

Hắn không muốn đi du ngoạn cùng nàng mà còn bị ám vệ soi mói nên quyết định không an bài bất cứ một ai. Cuối cùng lại phát sinh ra chuyện này, khiến cho nàng cả ngủ một giấc nghỉ ngơi cũng không yên. Cầm Giai Hạo vuốt ve đôi mắt La Khả Tiệp, chân mày kiếm nhú chặt vào nhau.

La Khả Tiệp bắt lấy tay hắn, chỉ mỉm cười đầy tự tin: “Phu nhân của chàng là ai chứ? Chàng xem, không phải bọn chúng đã bị dẹp sạch rồi sao?”

Cầm Giai Hạo biết nàng đang trấn an mình nên chỉ cúi đầu cọ vào trán nàng, cười khi một tiếng: “Phải rồi, phu nhân của ta rất lợi hại.”

Bàn tay Cầm Giai Hạo ôm lấy hai bên má La Khả Tiệp, hơi thở của hắn phả trên mặt nàng, dường như còn có ý định muốn hôn nàng. Chỉ là bầu không khí ái muội đó đã bị cắt đứt bởi tiếng hắng giọng của Mộ Viễn Kỳ. Cầm Giai Hạo quét mắt sang như muốn ăn tươi nuốt sống chàng. Chàng chỉ điềm nhiên chỉ tay vào hai con người đang ngồi dưới gốc cây hóng chuyện.

La Khả Tiệp thẹn quá đỏ mặt, nàng đẩy Cầm Giai Hạo ra, chạy về phía hai người kia.

“Cô nương này, cô không sao chứ?” La Khả Tiệp hỏi nữ tử vận tố y (y phục màu trắng) mộc mạc, trên đầu nàng ta chỉ quấn một cây trâm bằng ngọc thạch.

“Không sao. Không sao.” Nữ tử bị hỏi đến liền hoàn hồn lắc đầu liên tục. Nàng ta chớp mắt vài cái rồi lại dụi mắt, dụi mắt rồi lại chớp mắt, sau đó đặt hai tay lên vai La Khả Tiệp, ngập ngừng hỏi “Người thật sự là La Khả Tiệp?”

“Đúng vậy.” La Khả Tiệp gật đầu.

“Ta có nằm mơ không?” Nàng ta đưa tay nhéo má mình, sau đó kêu lên “Đau quá! Là thật rồi.”

Nàng ta ngẩng cặp mắt tròn xoe, sóng mắt lưu chuyển như dòng nước vô cùng xúc động, do dự hỏi La Khả Tiệp:

“Ta...ta có thể ôm người một cái không?”

Lông tơ của ba nam nhân nào đó lập tức dựng ngược. La Khả Tiệp cảm thấy yêu cầu của nàng ấy có vẻ kỳ quái, nhưng cách cư xử lại vô cùng chân chất, nhìn không có vẻ như là người xấu nên nàng gật đầu. “Được.”

Nữ tử liền ôm chầm lấy La Khả Tiệp. Ôm được một lúc mới bỏ ra, còn không ngừng nhảy cẫng lên reo hò: “Ta ôm được chiến thần rồi! Ta ôm được chiến thần rồi!”

Về mặt nàng ấy vô cùng vui vẻ khiến khoé môi của La Khả Tiệp bất giác co giật. Hạ Cảnh Tuấn nhìn không được nắm lấy cổ áo nàng ấy, bắt nàng ấy đứng yên một chỗ. La Khả Tiệp lúc này mới để ý đến Hạ Cảnh Tuấn, quét mắt nhìn hắn một lượt từ trên xuống dưới:

“Vương gia không sao là tốt rồi.”

Hạ Cảnh Tuấn nhăn mặt, muốn gào thét lên chửi bới một con. Ai bảo hắn không sao? Nhưng hắn đã nhìn xuống được, chỉ ho nhẹ vài tiếng, kéo nữ tử kia ra trước mặt La Khả Tiệp, nghiêm giọng nói:

“Vừa rồi nàng ta rơi từ trên cây xuống, vô cùng khả nghi.”

Hơn nữa cái kiểu vung tay loạn xạ đã đánh chết gần một nửa sơn tặc thì chắc chắn không phải hạng tầm thường. Hoặc cũng có thể do nàng ta ngốc thật nhưng gặp may. Hạ Cảnh Tuấn đấu tranh tư tưởng rất lâu cuối cùng quyết định tổ giác nàng ta.

Nữ tử đưa tay ra sau xoa xoa đầu, ngượng ngùng nói với La Khả Tiệp:

“Xin lỗi, là do ta ngủ quên ở trên cây.”

“Đang yên đang lành vì sao lại ngủ trên cây?” La Khả Tiệp chưa kịp nói gì đã bị Hạ Cảnh Tuấn ngắt lời.

Nữ tử kia cúi đầu nghịch ngón tay, vô cùng bối rối thuật lại:

“Ta có việc đến thị trấn một chuyến, nhưng các người cũng thấy đó nơi này có rất nhiều sơn tặc. Các người nhiều người như vậy mới bắt được bọn chúng, ta thân nữ nhi một mình phải trèo lên cây ngủ mới an toàn.”

Nàng ấy nói xong ngẩng mặt lên nhìn La Khả Tiệp, hoàn toàn bỏ lỡ kẻ đang chất vấn mình là Hạ Cảnh Tuấn. Trực giác nói với La Khả Tiệp rằng nữ tử này đúng là không đơn giản nhưng lại không thấy sát khí trong đôi mắt nàng ấy. Vẫn là không nên để một cô nương trong khu rừng hoang vắng thế này. Lỡ đâu bọn sơn tặc tóm được nàng ấy, toàn bộ thiệt hại đều tính trên đầu nàng ấy thì khổ.

La Khả Tiệp đắn đo một lúc mới lên tiếng hỏi: “Cô nương tên là gì?”

“Ta tên Trác Khinh Vân.” Nàng ấy đáp.

“Trác cô nương.”

“Ngươi có thể gọi ta là Khinh Vân.” Trác Khinh Vân vội vàng nói thêm, giọng điệu vô cùng vui vẻ.

“Vậy thì Khinh Vân. Chúng ta cũng sẽ đi ngang qua thị trấn, cô nương có muốn đi cùng không? Tránh cho cô trên đường đi lại gặp bọn xấu.” La Khả Tiệp chậm rãi đề nghị. Không thấy thì thôi, nhưng đã thấy rồi nàng thật không thể để một nữ tử ở lại khu rừng hoang vu thế này, đoạn đường phía trước bằng sức đi bộ của nàng ấy cũng phải rất xa mới tới thị trấn.

Cặp mắt Trác Khinh Vân sáng lên như sao hôm. Nàng tóm lấy tay La Khả Tiệp, tròn mắt hỏi lại: “Ta thật sự có thể đi cùng sao?”

“Đương nhiên rồi.” La Khả Tiệp gật đầu.

“Không được.” Hạ Cảnh Tuấn chen lời “Nữ tử nguy hiểm thế này không thể mang theo nàng ta được.”

“Ta nguy hiểm bao giờ? Ngươi có biết đến cả kiến ta cũng chưa giết một lần không?” Trác Khinh Vân bĩu môi cãi lại.

Hạ Cảnh Tuấn không nói gì, chỉ đơn giản liếc mắt qua đám sơn tặc bỏ mạng bởi những nhát rìu của ai đó. Trác Khinh Vân xoa đầu, ngượng ngùng nói:

“Cái đó... là lỡ tay thôi. Tin ta đi ta chưa giết kiến bao giờ. Thật đó! Chiến thần, nếu ngươi không tin ngươi có thể trói ta lại rồi kéo đi cùng được. Đi cùng với ngươi chắc chắn sẽ an toàn hơn.”

“Nhưng...”

Hạ Cảnh Tuấn chỉ vừa mở miệng đã bị giẫm vào chân đau nhói, bên dưới lòng bàn chân chính là một đoạn rễ cây nhấp nhô, chân hắn như bị bẻ làm đôi, đau muốn phát khóc. Hung thủ lại tròn mắt nhìn hắn, còn cúi đầu ra vẻ quan tâm hỏi: “Ngươi sao vậy?”

Vị Vương gia nào đó đã đau đến cạn lời, chỉ biết ôm chân xoa xoa trong thâm lặng.

“Được rồi không cần như vậy.” La Khả Tiệp xua xua tay, nhìn thẳng vào mắt Trác Khinh Vân “Cô cũng thấy ngoài ta ra phu quân của ta lợi hại đến thế nào rồi. Cô có muốn manh động cũng nên suy nghĩ kỹ một chút.”

“Ta biết rồi! Ta biết rồi!” Trác Khinh Vân không ngừng gật đầu cam kết.

“Vậy cô đừng ngủ trên cây nữa, vào lều nghỉ ngơi đi. Sáng mai chúng ta khởi hành.” La Khả Tiệp mỉm cười, đối với Trác Khinh Vân đột nhiên sinh ra chút cảm giác thân thiết.

“Hay quá! Hay quá!” Trác Khinh Vân nhảy cẫng lên vòng tay qua vai La Khả Tiệp, thì thầm “Chiến thần, ta có thể ngủ cùng với ngươi không?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: MỘT CÂY VẢI GẤM.

“Không được!”

Trác Khinh Vân vừa dứt lời đã có hai giọng nam lớn tiếng cắt ngang. Chớp mắt một cái Cẩm Giai Hạo đã nắm cổ áo của nàng kéo ra khỏi người La Khả Tiệp như xách một con thỏ, An Hành nhảy ra chắn trước mặt hai người.

“Vi sao lại không được?” Trác Khinh Vân lắc qua lắc lại, nàng quay mặt nhìn phía sau lưng Cẩm Giai Hạo một cái “Chiến thần và ta đều là nữ nhi, ngủ cùng với nhau là đúng rồi.”

“Đứng, đứng cái đầu người!” Cẩm Giai Hạo nghiêng rằng “Bọn ta là phu quân của Tiểu Tiệp, không ngủ cùng nàng ấy thì để ngươi chiếm tiện nghi hả? Nằm mơ đi!”

“Ngươi cái kinh thế này chắc chắn không phải làm lớn rồi.” Trác Khinh Vân cười cười, hạ thấp giọng chỉ đủ hai người nghe “Thật là ngây thơ quá.”

“Ngươi...”

Cẩm Giai Hạo giận tím mặt, bàn tay siết chặt lấy cổ áo Trác Khinh Vân, nhưng nàng như con chim nhỏ chỉ điểm nhẹ mũi chân đã bay thẳng lên cao, lộn ngược một vòng làm cái mặt quý trời tức hấn, rồi đáp xuống sau lưng La Khả Tiệp.

Trác Kinh Vân cười tít mắt với La Khả Tiệp, quay sang nói với Mộ Viễn Kỳ vẫn đứng lẳng lặng ở phía sau : “Ta mượn nàng ấy ba đêm có được không?”

Mộ Viễn Kỳ rũ mi mắt nhìn nàng ta thật lâu. Trác Kinh Vân hết tròn mắt lại hơi bĩu môi rồi càng tròn mắt ngẩn ngẩn như có lệ quang. Mộ Viễn Kỳ thờ dãi một hơi, chỉ nhẹ nhàng phất tay áo, điềm đạm nói:

“Được rồi, dù sao lúc này cũng là ngày nghỉ của Khả Tiệp. Ngươi đợi một lúc ta vào sắp xếp lều.”

La Khả Tiệp đỏ cả tai, nàng hiểu rất rõ cái “ngày nghỉ” trong miệng của nàng. Trác Kinh Vân cười cười nhìn theo bóng dáng Mộ Viễn Kỳ rời đi, sau đó di chuyển ánh mắt sang Cẩm Giai Hạo, hát cảm với hắn. Điều bộ của nàng hiện rõ hàng chữ “Ngươi nhìn xem đây mới là phong thái của người làm lớn.”

Cẩm Giai Hạo nghiêng răng kèn kẹt chạy theo Mộ Viễn Kỳ, trong miệng không ngừng hô: “Lão đại, ngươi không thể hồ đồ như vậy!”

Trác Kinh Vân ôm bụng ngựa mặt cười không ngưng lại được. Đường đường là đại nam nhân, sao lại dễ bắt nạt đến như vậy. Có phải chiến thần đã nuôi bọn họ từ hồ báo hoá mèo rồi không? Trác Kinh Vân cười một hồi mới thôi. Nàng ngẩng mặt nhìn La Khả Tiệp rồi lại nhìn nam tử bám chặt lấy nàng ấy. Thì ra vẫn còn một tiểu bạch thỏ nha, vừa rồi tự xưng là gì nhỉ? Tiểu Hành thì phải?

Đôi mắt Trác Kinh Vân mềm mại nhìn y. Bàn tay bắt gác vươn ra muốn chạm y. Nhìn y khiến nàng nhớ đến một người.

An Hành nhũ mày, không nghĩ ngợi nhiều liền cắn một cái vào tay Trác Kinh Vân. Nàng không hề đổi sắc mặt, đứng im cho y cắn. Đúng là giống thật. Đến khi La Khả Tiệp kéo An Hành ra nàng mới hoàn hồn tỉnh lại.

“Tiểu Hành!” La Khả Tiệp dùng vạt áo lau đi khoé môi dính máu của y, thật không hiểu vì sao y lại đột nhiên hành động lạ như vậy.

“Tiệp...Tiệp...Tiểu Hành...Tiểu Hành...” An Hành hoang mang nhìn La Khả Tiệp rồi lại nhìn Trác Kinh Vân.

Không hiểu sao khi nhìn thấy nữ tử này bám lên người La Khả Tiệp y lại khó chịu vô cùng, chỉ muốn đẩy nàng ta ra thật xa. Vì vậy Trác Kinh Vân vừa đưa tay ra y liền cắn nàng một cái, chỉ sợ nàng đoạt mất La Khả Tiệp của y.

Trác Kinh Vân chỉ cười nhẹ, vươn tay vỗ nhẹ vào bờ vai run rẩy của y. “Ngao, ta cắn lại ngươi một cái là được, không cần khóc.”

An Hành chỉ chực khóc đột nhiên sợ trắng mặt khi nghe câu nói đó. La Khả Tiệp gạt tay Trác Kinh Vân ra, kéo An Hành vào lòng, chân mày nhíu lại chậm rãi nói:

“Kinh Vân, ngươi muốn cắn thì cắn ta, đừng dọa Tiểu Hành.”

Trác Kinh Vân vô cùng ngạc nhiên khi La Khả Tiệp phản ứng mạnh như vậy. Nhưng nàng nghĩ nghĩ một lúc chỉ có thể cong môi cười, La Khả Tiệp tức giận là phải. Nếu là nàng thì người ấy bị khi dễ dù chỉ một chút, nàng nhất định sẽ lật cả thiên hạ.

“Xin lỗi, ta chỉ muốn đùa thôi.” Trác Kinh Vân huơ tay loạn xạ, bàn tay bị cắn đến chảy máu đột nhiên đau rát khiến nàng nhíu mày.

La Khả Tiệp cảm thấy có chút áy náy. Nàng bắt lấy bàn tay Trác Kinh Vân, bảo An Hành lấy thuốc thoa lên vết thương của nàng ấy. Trác Kinh Vân khi nhíu mày, khi âm thầm xuyt xoa. La Khả Tiệp thổi nhẹ vào vết thương trên tay nàng ấy vài hơi, Trác Kinh Vân mới yên lặng để nàng băng lại.

“Tốt rồi, Kinh Vân, về sau đừng có đùa giỡn lung tung có biết không.”

La Khả Tiệp gõ nhẹ vào trán Trác Kinh Vân. Nàng ấy ôm đầu đỡ người ra một lúc. Hết chớp mắt nhìn về nghiêm nghị trên mặt La Khả Tiệp lại nhìn nụ cười dịu dàng trên môi nàng. Trác Kinh Vân cũng cười phi thường vui vẻ, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua.

“Kinh Vân biết rồi.” Trác Kinh Vân nghiêng người ngã bên này rồi ngã bên kia, đưa tay che miệng ngáp dài.

La Khả Tiệp vỗ nhẹ vào đầu nàng ấy, hai mắt Trác Kinh Vân lim dim. Mộ Viễn Kỳ từ phía xa bước đến, thấp giọng nói với La Khả Tiệp: “Hai người vào lều của Như Ý và Như Ngọc ngủ đi, ta đã bảo họ sang lều của Gia Hoàng và Tiểu Dụ rồi. Có bọn họ trông hai tiểu tử đó cũng an tâm hơn.”

“Vất vả cho chàng rồi, chàng nghỉ ngơi đi.”

La Khả Tiệp đứng lên, tiện tay kéo theo Trác Kinh Vân. Mộ Viễn Kỳ làm như không thấy Trác Kinh Vân, vô cùng tự nhiên ấn nộ hôn lên trán La Khả Tiệp, cung chiêu thì thâm với nàng. Trác Kinh Vân đứng một bên âm thầm che miệng cười. La Khả Tiệp thẹn đỏ mặt, kéo tay nàng ta chạy vào lều.

Mộ Viễn Kỳ dõi mắt nhìn theo bọn họ, nụ cười nơi đáy mắt dường như ngày càng sáng hơn. An Hành đứng nép một bên không ngừng vận y phục. Mộ Viễn Kỳ thấy thế liền hỏi “Ngươi bị sao vậy?”

“Tiểu Hành...Tiểu Hành cắn Tiểu Vân Vân, máu chảy ra rất nhiều. Lão đại, Tiệp Tiệp có tức giận với Tiểu Hành không?”

Mộ Viễn Kỳ tròn to mắt nhìn An Hành. Cẩm Giai Hạo không biết từ lúc nào đứng ở phía sau gần giọng “Cắn hay lắm, cắn chết nàng ta, dám dành Khả Tiệp của lão tử....”

Cầm Giai Hạo đứng đó không ngừng chửi rủa. Mộ Viễn Kỳ thở dài một hơi, vỗ mạnh vào vai hắn “Ngươi bớt ăn nói hàm hồ đi, không lại rước thêm họa về cho Khả Tiệp.”

“Bạch hồ ly đáng chết, ngươi có cần mạnh tay như vậy không?!” Cầm Giai Hạo xoa xoa bả vai, nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

An Hành tốt bụng đưa cho hắn lọ thuốc mỡ, sau đó mới nâng cặp mắt ngán ngán nước hỏi Mộ Viễn Kỳ: “Tiểu Vân Vân không phải người xấu nhưng Tiểu Vân Vân cướp Tiệp Tiệp, Tiểu Hành không thích. Lão đại, Tiểu Hành cần Tiểu Vân Vân, Tiệp Tiệp có ghét Tiểu Hành không?”

“Dừng.” Mộ Viễn Kỳ đưa tay lên cắt ngang một tràng dài huyền thoại của An Hành “Ngươi biết nàng ta tốt là được rồi, còn về Khả Tiệp...ngươi giữ lại chỗ nước mắt này mai khóc cho nàng xem là được. Ngươi muốn cái gì liền có cái đó.”

An Hành đang định khóc thì im bất, lập tức ôm mặt chui vào trong lều. Cầm Giai Hạo đưa tay chống cằm, kéo vạt áo của Mộ Viễn Kỳ hỏi: “Ta cũng muốn muốn gì được đó, vậy ta khóc giống hắn có được không?”

Mộ Viễn Kỳ nhủ mảy nhìn hắn bằng ánh mắt kì thị, thấp giọng đáp: “Không được.”

“Tại sao hắn được còn ta không được?” Cầm Giai Hạo bức xúc hỏi.

“Ngươi có bị ngốc không?” Mộ Viễn Kỳ nhếch môi cười nhạt hỏi lại.

“Không.” Cầm Giai Hạo lập tức đáp.

“Thế ngươi đã hiểu tại sao chưa?”

Mộ Viễn Kỳ chỉ bỏ lại câu nói đó rồi quay lưng bỏ đi. Cầm Giai Hạo đóng băng tại chỗ. Hạ Cảnh Tuấn bị vurt một xó không ai quan tâm lúc này mới xáp lại vỗ vai an ủi Cầm Giai Hạo: “Ngươi nên chấp nhận đi, không phải cứ bá đạo yêu nghiệt là được sủng ái, hiểu chưa?”

Cầm Giai Hạo siết chặt nắm tay, đáp cho Hạ Cảnh Tuấn một đạp “Ngươi có bị ngốc không?”

Hắn phát tay áo đứng đưng trở về lều. Hạ Cảnh Tuấn xuyt xoa một lúc lâu mới vội vàng chạy theo. Tối đó bốn nam nhân chen nhau ngủ trong một cái lều. Sáng hôm sau Hạ Cảnh Tuấn phát hiện nửa người của mình hầu như đã bị đá ra ngoài. Ở lều bên kia La Khả Tiệp cứ một lúc lại dém chần cẩn thận cho Trác Khinh Vân. Nàng ấy có tướng ngũ không được đẹp cho lắm, còn không ngừng nói mớ rất nhiều, có khi co lại thành một con tôm không ngừng run rẩy. Nếu đem ra so sánh mà nói La Thủy Khê có cuộc sống quá mức sung sướng rồi, làm sao có thể bị giầy vò tinh thần thế này. Nghi rồi La Khả Tiệp vòng tay vỗ nhẹ lên vai Trác Khinh Vân, cất tiếng à ời câu hát không trọn vẹn trong ký ức đã từng nghe Hà thị hát cho hàng nghe để ru ngủ Trác Khinh Vân. Nàng ấy mới thả lỏng thân mình một chút mà ngủ sâu.

Hôm sau An Hành quả thật ôm mặt chạy lại chỗ La Khả Tiệp vừa khóc vừa xin lỗi một trận. La Khả Tiệp chẳng những không trách móc mà còn phải hôn y hai cái để dỗ dành. An Hành vui vẻ phần chần leo lên xe ngựa khoe khoang với Cầm Giai Hạo, kết quả bị hắn quát cho một trận. Trác Khinh Vân chạy đi tìm ngựa của bản thân sau đó vui vẻ cưỡi ngựa đi song song với La Khả Tiệp. Trên đường đi nàng ấy vô cùng im lặng, không nháo không quấy, có lúc nghĩ chán bị Gia Hoàng ép chơi cờ một hồi. Kết quả trên mặt nàng ấy toàn là vết mực lem luốc. Cầm Giai Hạo và Hạ Cảnh Tuấn thấy bộ dạng đó của Trác Khinh Vân lại vô cùng vui sướng khi người gặp họa. La Khả Tiệp cũng không tin được một người có vẻ ngoài văn nhân như Trác Khinh Vân lại đầu cờ thua cả đứa trẻ. Ban ngày huyền ảo, đến khi đêm xuống nghỉ ngơi Trác Khinh Vân lại phụ giúp bọn người Như Ý làm thức ăn, tối đến tiếp tục ngủ chung lều với La Khả Tiệp.

Đêm thứ ba trước khi vào thị trấn, ăn uống ca hát no say một hồi, Trác Khinh Vân ngồi bên ngoài cùng La Khả Tiệp gác đêm. La Khả Tiệp nhìn đôi mắt mãi mê ngắm sao trời của Trác Khinh Vân, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng ấy hỏi:

“Có tâm sự gì sao?”

Trác Khinh Vân dường như không ngờ nàng hỏi như vậy nên ngơ ngẩn hồi lâu mới cười khi nói: “Chiến thần, ngươi cảm thấy y phục màu đỏ trông có đẹp không?”

“Rất đẹp.” La Khả Tiệp gật đầu “Bản thân ta đặc biệt thích y phục màu đỏ, vô cùng thích.”

“Vậy thì tốt quá!” Trác Khinh Vân đặt tay lên ngực, vui mừng thở phào một hơi “Chiến thần, khi nào đến Lạc trấn ngươi giúp ta chọn một cây vải gấm màu đỏ thật đẹp được không?”

“Được.”

La Khả Tiệp đáp ứng, ánh mắt vẫn đặt trên người Trác Khinh Vân. Nàng ấy vẫn luôn tươi cười, vui vẻ, ngốc nghếch, nhưng La Khả Tiệp cứ cảm thấy đằng sau đó là một tâm hồn rần rờ và mạnh mẽ lắm. Nhìn bầu trời đầy sao, ngày mai sẽ tới thị trấn, ngày mai sẽ chia tay, nàng bỗng có chút luyến tiếc. Thật lòng nàng mong mãi sẽ có ai đó bảo vệ được một Trác Khinh Vân mãi mãi như thế này.

Bầu trời lấp lánh ánh sao, dù đẹp nhưng u buồn tĩnh lặng.

Sáng hôm sau đoàn quân tiến vào Lạc trấn. La Khả Tiệp để Tào Dư dẫn đầu đoàn người tiến đến tửu quán bên ngoài để ăn uống nghỉ ngơi. Nàng giữ lời hứa cùng Trác Khinh Vân đến phường vải. Ba người kia có nài nỉ đòi đi theo thế nào nàng cũng không đồng ý. Lần đầu tiên nàng mới có cơ hội bách bộ với một nữ bằng hữu, nàng muốn cảm nhận trọn vẹn cảm giác đó thế nào.

Vậy là giữa con đường tấp nập của Lạc trấn xuất hiện hai thiếu nữ sóng vai cùng nhau nói cười vui vẻ. Một người đẹp thanh tú mềm mại, người kia lại sắc sảo cứng rắn. Hai người họ bước vào một phưởng vải có băng hiệu hoàng kim, nghe nói nổi tiếng nhất trong vùng. Trác Kinh Vân đảo mắt nhìn một vòng, thân thể có chút cứng ngắc, bất động hồi lâu mới quay sang nghiêng đầu cười với La Khả Tiệp:

“Tiệp tỷ, giúp ta chọn vải đi.”

Một tiếng “Tiệp tỷ” khiến trong lòng La Khả Tiệp cuộn lên tư vị bất thường, có lẽ là vui vẻ, có lẽ là ấm áp, lại dường như có chút run rẩy. Nàng gật đầu đáp ứng, theo hướng dẫn của lão bản phưởng vải mà bắt đầu lựa chọn. Trác Kinh Vân đứng chôn chân tại chỗ, đôi mắt hơi trầm xuống, hàng mi cong khẽ buồn như cố gắng che giấu tâm tư tình cảm sau bên trong.

Lát sau La Khả Tiệp trở lại với cây vải gấm đỏ tươi rực rỡ theo hình hoa văn khổng tước cùng mẫu đơn bằng chỉ vàng ánh kim lấp lánh. La Khả Tiệp đặt cây vải vào vòng tay Trác Kinh Vân, tươi cười nói: “Tặng cho muội, vải gấm mềm mại thế này cất may y phục chắc chắn vô cùng xinh đẹp, vô cùng động lòng người.”

Trác Kinh Vân ôm cây vải trong tay, chớp mắt liên tục nhìn chằm chằm. Dường như La Khả Tiệp thoáng nghe thấy tiếng thở dài, nhưng nàng lại nhanh chóng thấy Trác Kinh Vân vui vẻ cong môi, lấy ngân lượng trong túi ra: “Đa tạ Tiệp tỷ. Đây là ngân lượng...”

“Không cần đâu.” La Khả Tiệp ngăn lại “Cứ coi như quà kết giao ta tặng cho muội đi.”

“Vây...” Trác Kinh Vân nghĩ nghĩ một lúc mới tháo ngọc bội cẩm thạch màu đỏ tranh bên thắt lưng xuống, đeo lên cho La Khả Tiệp “Đây là quà kết giao của muội. Tiệp tỷ, ngày sau có duyên hạnh ngộ.”

Trác Kinh Vân cúi đầu, chuẩn bị thị lễ với La Khả Tiệp. Nàng đưa tay nâng Trác Kinh Vân đứng thẳng người, chậm rãi nói: “Về sau muội còn ở Lạc trấn này không?”

Trác Kinh Vân đứng thẳng lưng, sóng mắt khẽ động, giọng nói phản phát chút buồn man mác “Có lẽ có.”

“Vây, ngày sau gặp lại.” La Khả Tiệp vuốt nhẹ mái đầu Trác Kinh Vân rồi buông tay.

“Ngày sau gặp lại.”

Trác Kinh Vân ôm cây vải gấm quay lưng đi. Nàng nhìn theo bóng lưng nàng ấy, chút buồn thương dấy lên trong lòng. Nàng không thể phủ nhận nàng luyện tiếu Trác Kinh Vân, luyện tiếu một vị bằng hữu, hay một tiểu muội lạnh lợi đáng yêu. Nghĩ cũng thật buồn, những người cho nàng cảm xúc được yêu thương như một gia đình lại là người đứng không cùng huyết thống, làm một con người như nàng có đáng cười hay không?

La Khả Tiệp đã không thể nhìn thấy bóng dáng Trác Kinh Vân trên con đường tấp nập người qua lại. Nàng chỉ cười nhạt, Hành Cung cách Lạc trấn không xa, một ngày nào đó có duyên hạnh ngộ vậy.

La Khả Tiệp chớp mắt nhìn quanh lần cuối, giữa dòng người qua đường nàng quay lưng đi về hướng ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: ĐÊM 30.

Hôm ấy La Khả Tiệp cưỡi ngựa về thẳng Hành Cung, lúc nàng vừa đặt chân xuống trời liền đổ mưa. Con mưa không lớn, chỉ lát phát nhẹ nhẹ. Nàng nâng tay che trán, đằng sau cánh cửa lớn Mộ Viễn Kỳ bung tán ô giấy dầu bước ra. Bạch y dưới cơn mưa lại gọi lên chút màu buồn, dù ánh mắt chàng vẫn dịu dàng như vậy, khí phách vẫn thập phần văn nhã trầm tĩnh. Đến khi Mộ Viễn Kỳ đứng trước mặt La Khả Tiệp, nghiêng tán ô che cho nàng, La Khả Tiệp cảm thấy mọi xúc cảm của bản thân đều bị bóc trần. Với Mộ Viễn Kỳ, không, là với cả ba người họ, nàng không thể che dấu bất kỳ điều gì. Ở bên cạnh họ luôn luôn là nàng, chân thật nhất. Sự phụ vẫn thường nói điều này do mức độ tin tưởng và thấu hiểu đã đạt đến tuyệt đối mới có được. Nàng nhớ là vậy.

“Người đã đi rồi phải không?” Mộ Viễn Kỳ dùng tay gạt đi hạt mưa lấm tấm vрон trên người La Khả Tiệp, từ tốn hỏi.

“Đã đi rồi.” Nàng đáp lời, lòng lại nặng trĩu, có lẽ do nàng quá đa tâm.

Mộ Viễn Kỳ tỉ mỉ quan sát dáng điệu như tiểu hài tử bị bỏ rơi của La Khả Tiệp. Nàng trong mắt vạn người dân Hoàng Quốc chính là đại tướng quân phong quang nghìn dặm, thân kinh bách chiến, uy dũng vô song. Nhưng họ đâu biết để có được ngày hôm nay nàng phải là kẻ trong tay không có gì, kẻ bị ruồng bỏ, bị xem thường, bị coi khinh, hầu như không ai cho La Khả Tiệp của quá khứ một chút tình thương nào.

Cho nên bây giờ khi nếm được chút yêu thương, nàng lại ngày càng nghiền, càng lún sâu. Người ta đối tốt với nàng một, nàng ghi nhớ đến suốt đời.

Mộ Viễn Kỳ đặt tay lên đỉnh đầu nàng, vỗ về an ủi. Mấy ngày qua nàng đã xem Trác Kinh Vân như bằng hữu rồi. Có lẽ nàng ấy là nữ bằng hữu duy nhất của La Khả Tiệp. Nàng luyện tức cũng đứng thôi.

“Gặp nhau là duyên, mà đã là duyên nhất định sẽ có ngày tương ngộ.” Mộ Viễn Kỳ thong thả nói.

“Thật sao?”

La Khả Tiệp cảm thấy chuyện gặp lại dường như rất khó khăn. Như chỉ trong chớp mắt Trác Kinh Vân đã biến mất giữa dòng người, cảm giác như mấy ngày vừa qua chỉ là một đoạn ảo tưởng của nàng. Cái gì đến nhanh sẽ đi nhanh, đi nhanh sẽ khó về.

“Thật.” Mộ Viễn Kỳ cụng đầu vào trán La Khả Tiệp, cong môi cười “Khả Tiệp, nàng vì người khác thương tâm như vậy, vì phu ghen tị.”

Chàng cụng đầu khiến nàng choáng váng. Nàng nâng hai tay ôm mặt chàng, chắc lưỡi: “Nàng ấy rõ ràng là nữ nhân.”

“Nữ nhân cũng không được.”

Mộ Viễn Kỳ nhìn La Khả Tiệp chăm chăm, dù giọng nói vẫn dịu dàng, nhẹ nhàng nhưng nàng lại thấy có chút lạnh. Nàng đành nói lảng sang chuyện khác: “Mưa to rồi, vào trong thôi.”

Nàng nắm tay chàng kéo đi. Chàng đôi khách thành chủ bước nhanh hơn vài bước dẫn đường cho nàng đến tiểu viện. Trên đường đi Mộ Viễn Kỳ nói: “Ta để Gia Hoàng đến gặp phụ mẫu nó rồi, nàng có muốn qua xem không?”

Bước chân La Khả Tiệp chợt khựng lại. Nàng rừ mi mắt, đáp “Thôi đi, ta cũng mệt rồi.”

Nàng qua đó có khi lại bị chữi ầm lên, vẫn là giữ bầu không khí gia đình lại cho bọn họ tốt hơn.

Mộ Viễn Kỳ không nói gì, chàng biết nàng làm ơn không cần người khác ghi nhớ, ngược lại còn ngại người khác thấy khó chịu. Nàng rào trước đón sau như vậy khiến chàng cảm thấy có chút buồn cười.

Hai người men theo con đường đến Thanh tiểu viện. Như Ý và Như Ngọc thấy hai người liền thi lễ, sau đó xin lui xuống chăm sóc cho La Khánh Dự. La Khả Tiệp liền đồng ý. Hành Cung này nằm giữa Phong Linh Sơn, trước sân trồng hoa đào, đi vài dặm lại có thác nước trong xanh, bốn mùa đều ngập hoa thơm cỏ lạ, tiểu tử kia bị nhốt ở La gia lần đầu nhìn thấy cảnh này không tránh khỏi dấy lên hứng thú đùa nghịch, để các nàng đi theo trông chừng nó là tốt nhất.

Như Ý và Như Ngọc vừa lui xuống, La Khả Tiệp đã nghe phía sau cánh cửa truyền ra giọng nói của An Hành: “Lão nhị, người ngồi yên xem!”

“Tiểu tử ngốc, người còn muốn nghịch tới chừng nào hả?” Theo đó là âm giọng day nghiền của Cẩm Giai Hạo.

La Khả Tiệp thấy ấm lòng với bầu không khí quen thuộc này. Nàng vui vẻ đẩy cửa vào. Thì ra An Hành bắt Cẩm Giai Hạo ngồi yên trên giường cho y thất tóc. Lúc này bước vào trên tay y còn nắm rất nhiều tóc của Cẩm Giai Hạo cột vào nhau.

“Ah, Tiệp Tiệp về rồi!”

“Khả Tiệp...”

Bọn họ vừa lên tiếng La Khả Tiệp đã nhào đến dang tay ôm cả hai người ngã phịch xuống giường. Cẩm Giai Hạo gượng dậy kéo nàng lên nhưng La Khả Tiệp cứ tránh tới tránh lui, nằm vật ra giường. Cẩm Giai Hạo hết cách với nàng, đành mặc nàng tùy hứng, bàn tay lướt qua người nàng liền chau mày nói: “Sao lại lạnh như vậy? Không phải lão đại mang ô đi đón nàng sao?”

La Khả Tiệp lập up người, ti cầm lên chân Cẩm Giai Hạo, lười biếng đáp: “Ta và Viễn Kỳ nói chuyện một lúc, không cẩn thận dính chút mưa.”

Nàng hé mi mắt liếc trộm Cẩm Giai Hạo. Mái tóc đen của hắn xoã xuống, vì bị An Hành cột loạn mà gợn lên chút xoăn xoăn. Nàng luống tay vào tóc hắn chải xuống nhưng không thể vuốt thẳng hoàn toàn. Nàng đành thở khi ra, kéo chần lẩn một vòng rồi lẩn lại, dang hai tay ra ngẩng đầu nhìn Cẩm Giai Hạo: “Ta đã lau khô người rồi, chàng thấy như vậy đã được chưa?”

Cẩm Giai Hạo chính thức nghẹn lời, hắn đặt tay lên đỉnh đầu La Khả Tiệp vò loạn mấy cái, trách móc “Thật không nhìn ra nàng có thể lười biếng thành thế này.”

“Tiệp Tiệp lười biếng, Tiệp Tiệp thật giống heo nhỏ.” An Hành từ phía sau nhào đến, choàng tay qua vai La Khả Tiệp, chọc tay vào má nàng. Thật là mềm nha.

La Khả Tiệp ngơ ngẩn hồi lâu mới nhếch chân mày hỏi “Thế heo nhỏ có xinh đẹp không?”

“Không.” An Hành lắc đầu, chỉ tròn tròn rất khả ái thôi.

“Vậy Tiểu Hành không được học Tiệp Tiệp lười giống heo nhỏ có biết không? Sẽ rất xấu đó.” La Khả Tiệp nhéo má y, cười khúc khích.

“Nhưng Tiệp Tiệp rất xinh đẹp mà.” An Hành xoa xoa gò má, bấu môi lẩm nhẩm.

“Từ bao giờ chàng lại bướng bỉnh như vậy nhỉ?” La Khả Tiệp nằm nghiêng người, một tay chống đầu nhìn An Hành chăm chăm.

An Hành đảo mắt nhìn qua Mộ Viễn Kỳ từ bên ngoài bê chậu đồng bốc lên làn hơi nhẹ bước vào. Y liền nhớ đến lời chàng nói, cong môi cười: “Tiểu Hành muốn...”

“Lại muốn hôn đúng không?”

La Khả Tiệp kéo An Hành lại gần, đặt nụ hôn lên môi chàng. An Hành thỏa mãn cười hi hi, định nhào lên người La Khả Tiệp chiếm tiện nghi. Nào ngờ Cẩm Giai Hạo đã nhanh hơn một bước kéo La Khả Tiệp ôm gọn trong lòng:

“Nàng không thể thiên vị như vậy.”

Cẩm Giai Hạo chưa kịp gào ầm lên đã bị La Khả Tiệp nắm vạt áo kéo xuống, tùy tiện găm cắn môi chàng. Cẩm Giai Hạo không phải là người ngây ngô dễ dàng thỏa mãn như An Hành. Chàng rất nhanh bắt lấy quyền chủ động, dẫn dắt La Khả Tiệp môi lưỡi dây dưa.

Mộ Viễn Kỳ đứng một bên cho tay vào chậu đồng thử độ ấm của nước. Chàng lấy ra lọ hương liệu giúp thanh khí, thư giãn nhỏ vào vài giọt. Quay mặt sang đã thấy một màn trước mắt, chàng hắng giọng gọi:

“Khả Tiệp, rửa mặt đi nào.”

La Khả Tiệp nhẹ nhàng tách ra khỏi người Cẩm Giai Hạo, đôi mắt ngập sương mờ khê chớp vài cái. Nàng lại lười biếng nhìn cái chậu đồng rồi đẩy mắt sang Mộ Viễn Kỳ. Chàng cười khẩy: “Muốn ta phục vụ thì phải trả công chứ.”

Ánh mắt của chàng thoáng chốc chứa đầy ẩn ý. La Khả Tiệp nuốt khan, vuron tay ra hỏi: “Chàng cũng muốn hôn sao?”

Đầu nàng hơi nghiêng sang một bên, bờ môi bị Cẩm Giai Hạo hôn đến sưng đỏ khê hé mở, bàn tay vuron ra như mời gọi. Đáy mắt Mộ Viễn Kỳ sâu thêm vài phần, ý cười ma mãnh thoáng chốc lấp đầy cả gương mặt: “Không ngờ nàng hào phóng như vậy. Nhưng hình như hôm nay đã hết ngày nghỉ của nàng rồi.”

Nghe đến đây La Khả Tiệp chợt giật mình. Tuy nhiên lúc này mới biết thức tỉnh thì đã muộn rồi. Mộ Viễn Kỳ ngồi bên giường bế La Khả Tiệp đặt lên đùi mình, một tay dùng khăn lau mặt cho nàng. Ngón tay bạch ngọc vờ như vô ý lướt qua bờ môi nàng. Một tay nâng cằm nàng, ấn vào môi nàng nụ hôn nồng nhiệt

Cẩm Giai Hạo không để Mộ Viễn Kỳ một mình chiếm tiện nghi liền giật phăng chiếc khăn trên tay chàng. Hắn dùng khăn lau qua cái cổ trắng ngần của La Khả Tiệp. Lau xong lại trầm giọng nói “Tiểu Tiệp, vì phu có phải cũng được trả công hay không?”

La Khả Tiệp bị Mộ Viễn Kỳ hôn đến văng đầu, miệng chỉ phát ra vài tiếng “ừm...ừm”. Cẩm Giai Hạo tự chủ trương xem như đó là lời đồng ý. Hắn cúi đầu hôn lên gáy La Khả Tiệp khiến nàng rùng mình, sau đó bắt đầu cắn mút lưu ân ký trên đó.

Chiếc khăn thấm nước vô lực trượt trên người La Khả Tiệp. An Hành thấy hai người kia giường nạnh múa vuốt cũng không hề chịu kém cạnh. Y lách người qua cầm chiếc khăn ném sang một bên, bàn tay đặt trên thắt lưng La Khả Tiệp, trong chớp mắt đã kéo y phục của nàng xuống.

“Y phục của Tiệp Tiệp ướt rồi. Tiểu Hành giúp Tiệp Tiệp cởi, tiểu hành cũng được trả công.”

An Hành bắt lấy nơi đây đã trên người vừa được phóng thích khỏi lớp y phục, một bên âu yếm vuốt ve cảm nhận độ mềm mịn, một bên cho vào miệng gặm cắn như đang ăn bánh bao.

La Khả Tiệp vừa tê dại vừa ngứa ngáy vặn vẹo. Nàng lúc này chẳng khác nào dây cung bị kéo căng. Không ngờ vừa bước ra khỏi ngày nghỉ đã nhận lấy nhiệt tình cuộn cuộn thế này. Nàng vô lực phản kháng, cũng chẳng thể đẩy bọn họ ra, đành cứ thế thuận theo.

Ngoài trời mưa rơi rả rích, trong Thanh tiểu viện cảnh xuân ngập tràn, kéo dài đến tận nửa đêm. Cũng may bọn họ đã phân phó gia nhân kê sẵn hai chiếc giường bên trong mới có thể chịu đựng được cuộc triền miên dai dẳng.

Thẳng đến những ngày sau cuộc sống của La Khả Tiệp trong Hành Cung vô cùng nhẹ nhàng. Khi thì dạy học cho La Khánh Dự và dạy An Hành viết chữ. Lúc lại nghe Mộ Viễn Kỳ gảy cầm tấu khúc, xem Cẩm Giai Hạo luyện đao, nghe An Hành ngâm thơ tứ tuyệt. Lắm khi buồn chán lại kéo Hạ Cảnh Tuấn và Tào Dư vào luân phiên chơi mã điếu. Hạ Cảnh Tuấn và Tào Dư liên hợp lại cũng không thắng nổi ba phu quân của nàng. Nàng ngồi một bên vui vẻ nhắc bút họa lại cảnh tượng này.

Vui chơi thì vui chơi nhưng nhiệm vụ thì không lơ là. La Khả Tiệp bố trí binh sĩ nghỉ ngơi ở bốn biệt trang được xây ở bốn hướng bao quanh bên ngoài Hành Cung, cứ mỗi ngày nàng lại đến từng nơi để kiểm tra. Biệt trang ở đây khá lớn, đủ chỗ cho binh sĩ, không ai phải ngủ ngoài trời, điều này khiến La Khả Tiệp vô cùng yên tâm. Việc canh gác đã có người của Bạch Nhật Các lo liệu từ khi ban hành chiếu chỉ giam lỏng Dương Vương, nhưng La Khả Tiệp đã luân phiên để người của triều đình gác thay, tránh để bọn họ sinh lòng ý lại, lơ là.

Đến sáng ngày ba mươi mọi nghi lễ cúng kiếng đã chuẩn bị đủ đầy. Hành Cung treo đèn kết hoa khoác thêm vẻ mỹ lệ. Hôm nay xuất hiện sự vắng vẻ của một người khiến La Khả Tiệp không ngờ tới - Dương Vương phi.

Mấy ngày qua Gia Hoàng đã xin phép Mộ Viễn Kỳ cho nợ bài để ở bên cạnh phụ mẫu. Mộ Viễn Kỳ gật đầu đồng ý, nó liền biến mất dạng. Nàng nghĩ

mọi người đều vui vẻ là được nên không khát khe chuyện gì. Nhưng hôm nay Dương Vương phi - Viên thị đến tìm nàng thật đúng là bất ngờ.

Như Ý và Như Ngọc hầu hạ La Khả Tiệp rửa mặt chải đầu xong liền vội vàng lui xuống để lại bầu không gian thanh tĩnh cho hai người. La Khả Tiệp đứng lên, lập tức hành lễ với Viên thị “Tham kiến Dương Vương phi.”

Viên thị sau khi đến đây trang dung đã mộc mạc hơn rất nhiều. Tóc đen lấm tấm sợi bạc chỉ quần mỗi một cây trâm gỗ. Bà không nghĩ La Khả Tiệp vẫn giữ quy củ với mình như vậy nên không khỏi ngạc nhiên ra một lúc mới nâng nàng dậy.

“Không cần đã lễ. Ta bây giờ nào có khác thường dân.” Viên thị giọng gao cười “Cô bây giờ đã là Hộ quốc phu nhân, lễ này là ta phải làm mới đúng.”

“Xin đừng.” La Khả Tiệp giữ chặt tay Viên thị, không để cho bà cúi người hành lễ “Thánh thượng không hề ban chỉ phế Vương. Khả Tiệp giữ đúng lễ nghĩa với Vương phi là chuyện thiên kinh địa nghĩa. Ngược lại nếu để Vương phi hành lễ chính là đại nghịch bất đạo rồi.”

Viên thị nghe thấy lời này của La Khả Tiệp trong lòng buồn thông mấy phần, tâm tình căng thẳng khi đến đây cũng vui đi bớt.

La Khả Tiệp mời bà vào trong ngồi, nàng nhắc ấm trà trên bàn lên rót ra hai chén nhỏ, một chén đưa cho Viên thị. Nàng ngồi xuống, từ tốn hỏi:

“Không biết hôm nay Vương phi đến là có chuyện gì.”

Viên thị nhìn ly trà còn vưon làn hơi mỏng, không khỏi dè dặt tiếng thờ dài:

“Ta đến đây vì muốn thay Vương gia nói với cô vài lời. Cô đừng hiểu lầm, dù người đến là ta nhưng những lời này thật sự là lời trong lòng Vương gia.”

“Mời Vương phi nói.” La Khả Tiệp ngồi thẳng lưng, hai tay Đan vào nhau đặt trên đùi, dáng vẻ vô cùng đoan chính.

“Dù lập trường chúng ta đối lập nhưng Vương gia và ta phải đa tạ cô vì đã che chở cho Trung nhi. Lúc bị đoàn người... của Tiết Doãn truy bắt, bọn ta vội vàng đánh lạc hướng để Trung nhi bỏ chạy. Nhưng ta lại quên làng Dương Tử nơi thánh thượng từng sinh sống cũng ở gần đó, nếu không nhờ cô có lễ bọn ta không thể gặp lại nó nữa.” Nói đến đây âm giọng của Viên thị có chút nghẹn, bà ngưng một chút lại tiếp tục “Ngày đó khi Các chủ Bạch Nhật Các mang thư đến báo Trung nhi vẫn bình an, kèm theo bức thư chính tay Trung nhi viết về cuộc sông ở Hộ quốc phủ, ta và Vương gia mới từ bỏ ý định tự sát.”

Nói đến đây Viên thị đột nhiên ngừng lại, cẩn thận dò xét La Khả Tiệp “Ta có thể hỏi cô một câu không?”

Nàng thấy thế chỉ mỉm cười nói “Vương phi cứ hỏi.”

“Cô và Bạch Nhật Các chủ có quan hệ gì?”

“Chàng là phu quân của ta.” La Khả Tiệp thẳng thắn đáp.

“Thì ra là vậy.” Viên thị gật gù như đã hiểu ra, mi mắt rũ xuống, nhẹ giọng tiếp lời “Mẫu thân của Vương gia là nữ nhân ngoại tộc, Vương gia từ nhỏ cũng phải sống trong sự khinh bỉ của người đời như Thánh thượng, nhưng cuối cùng Vương gia lại không có cái may mắn của Thánh thượng. Vì lẽ đó Thánh thượng là thiên tử còn Vương gia chỉ là tội đồ. Âu cũng là ý trời. Ta không trách Thánh thượng, cũng không trách cô, chỉ tiếc đám thế gia vọng tộc đó năm lần bảy lượt uy hiếp Vương gia. Người vì trên dưới Vương phủ chỉ có thể thuận theo họ. Đến lúc cô mang từng người từng người trong đám thế gia đó diệt trừ, dù thật tâm ta rất hả dạ nhưng Vương gia đã lún sâu vào, đã trở thành người chung thuyền với bọn hắn, không thể dứt ra.”

Viên thị thờ dài một hơi, những chuyện này có lẽ là ý trời. Sinh ra hèn mọn là ý trời, nhưng đến nước này vẫn phải sống hèn mọn cúi đầu, bà không cảm lòng.

“Vi sự sông Vương gia phải đấu đến cùng, vì để trở mình Thánh thượng cũng phải đấu đến cùng, vì chữ “trung” cô cũng phải đấu đến cùng. Bây giờ mọi thứ đã kết thúc, cuộc sông ở Hành Cung này có lẽ đã gần giống như cuộc sông tiêu điều tự tại mà Vương gia hằng mong ước. Nhưng gánh trên vai tội danh tạo phản, Vương gia không thể ngủ yên dù chỉ một đêm. La Khả Tiệp...”

Nói đến đây Viên thị đột nhiên quỳ xuống khiến La Khả Tiệp không kịp trở tay. Dù nàng có cố gắng thế nào cũng không thể nâng bà ấy lên. Viên thị nước mắt dàn giụa không ngừng dập đầu cầu xin. La Khả Tiệp bắt lực thờ dài, quỳ gối ngang tầm với bà, nhẹ giọng nói:

“Vương phi, chuyện người nhờ vả Khả Tiệp nhất định sẽ tận lực. Khả Tiệp cũng sinh ra trong sự khinh bỉ của người đời nên phần nào thấu hiểu nỗi khổ tâm của Vương gia. Nhưng Khả Tiệp cũng có cái thân bất do kỷ của riêng mình. Nếu Vương phi tin tưởng hãy nhẫn nhịn đến khi chuyện lục quốc hội tụ qua đi, có được không?”

La Khả Tiệp từng có ý nghĩ dùng Dương Vương lật đổ Hạ Chính Nghiên, nhưng suy cho cùng Dương Vương gốc gác không lớn, chỉ là con rối của thế gia, là người có đức nhưng không có quyền hành. Nàng chỉ ngại tạo phản không thành lại liên lụy nghiêm trọng đến gia quyến của ông ấy. Lúc này nghe Viên thị nói về mong muốn sông yên lành của Dương Vương, nàng âm thầm mừng rỡ vì lựa chọn lúc trước đã đúng.

Viên thị không nghĩ nàng sẽ đồng ý, trong lòng dâng lên cảm kích vạn phần, không ngừng dập đầu với nàng “Tạ ơn cô.”

“Vương phi, xin dừng lại. Cho đến bây giờ người vẫn là quân, Khả Tiệp là thần. Nếu người biết ơn Khả Tiệp xin hãy đứng lên, đừng để Khả Tiệp tổn thọ.”

Viên thị lúc này mới dùng tay áo lau nước mắt, để La Khả Tiệp đỡ mình dậy. Bà nắm tay nàng, thân thiết hỏi:

“Ta định xuống nhà bếp làm ít đồ ăn cho đêm nay. Cô có hứng thú cùng đi không?”

“Trù nghệ của Khả Tiệp không tốt, có lẽ sẽ phiền đến Vương phi.” La Khả Tiệp gượng gạo cười, nàng thật sự chỉ biết động đao động kiếm, về mặt trù nghệ không có triển vọng nào.

Viên thị che miệng cười:

“Trù nghệ của ta rất tốt, ngược lại có thể dạy cô một hai. Vương gia vô cùng thích sủi cảo do ta làm. Ngài nói đêm ba mươi nếu không được ăn sủi cảo của ta thì thật không có không khí.”

“Thật sao?” La Khả Tiệp có chút ngạc nhiên, thường thì phi tần trong cung đều được com bung nước rớt, cả ngón tay cũng chưa chạm vào cái cháo cộng hành, nhiều lúc muốn đoạt sủng ái liền dùng đồ của mama cao tay làm rồi mạo nhận của mình. Nhưng Viên thị hình như không giống như vậy.

“Ta vốn xuất thân dân gian, may mắn được Vương gia vừa mắt, những chuyện bếp núc ta vô cùng thành thạo.” Viên thị dường như nhìn thấu suy nghĩ trong mắt La Khả Tiệp, bà mỉm cười kéo tay cô “Thế nào, có muốn đi cùng ta không?”

“Vây cảm phiền Vương phi chỉ giáo. Khả Tiệp chậm chạp nhất định sẽ sai sót rất nhiều.”

“Ta vô cùng nghiêm khắc đó.”

Hai người ta một câu ngời một câu thẳng đến phòng bếp. La Khả Tiệp quả thật không phải thiên phú trù nghệ, vào bếp lóng nga lóng ngóng. Cũng may nàng đã nói với ba người kia hôm nay sẽ đi kiểm tra binh sĩ rồi tự mình thám thính xung quanh, sẽ về trễ, nếu không bọn họ nhất định làm âm lên không cho nàng làm.

La Khả Tiệp nhìn đĩa sủi cảo cùng bánh bao thơm ngon của Viên thị mà nhỏ nước mắt, bàn tay tí mỉ nhào bột, quyết tâm không làm hỏng.

Thẳng đến tối muộn trong ngoài Hành Cung đã lên đèn sáng rực. Bốn biệt trang xung quanh đã truyền đến tiếng đốt lửa và những câu hát của binh sĩ nhớ nhà, âm thanh kính rượu vang lên rôm rả.

La Khả Tiệp thỏa mãn bê đĩa sủi cảo đã thành phẩm trên tay, dù không bắt mắt và hoàn hảo như của Viên thị nhưng đã là đĩa có tiến bộ nhất trong hôm nay. Nàng và bà ấy men theo con đường từ phòng bếp đến tiền viện, nghe nói mọi người sẽ tổ chức tiệc ở đó vào tối nay. Sự thật là trong lúc huấn luyện nàng, Viên thị đã làm ra cả một bản thịnh soạn, thuận tiện ngăn người bên ngoài giúp nàng che giấu.

Con đường từ phòng bếp đến tiền viện khá vắng. Cây cối mọc um tùm nhưng không có người dọn dẹp, có cây cao hơn đầu, có cây đã lớn tuổi, ban ngày chỗ này tạo ra khung cảnh hoang dã khá đẹp, ban đêm lại có chút rờn rợn.

Đằng sau tán cây xum xuê xuất hiện nam tử khoác lam bào thêu hoa văn cầu kỳ. Không biết hắn đã đứng đó từ lúc nào nhưng ánh mắt vẫn thủy chung đặt trên người La Khả Tiệp. Ánh mắt như quyến luyến nụ cười của nàng lúc này, lại như nhớ nhung giọng nói của nàng, cử chỉ, điệu bộ của nàng. Trong vô thức hắn tiến lên một bước, vươn tay muốn đến gần nàng nhưng cái bóng trắng đã xoẹt qua ấn hắn vào tường, một tay đặt lên vai hắn, một tay siết chặt đoạn kiếm kề lên cổ hắn.

Dưới tia sáng yếu ớt của buổi đêm, ánh mắt Mộ Viễn Kỳ sắc lạnh đến lạ, vây quanh chàng không còn là cảm giác ôn văn nho nhã mà là sát khí dày đặc nguy hiểm. Chồng lại cái liếc mắt khó chịu của người kia, Mộ Viễn Kỳ cười nhạt, nụ cười khiến người ta sợ hãi:

“Nếu bây giờ ta giết ngươi, hẳn là thể thân của ngươi trong cung sẽ rất vui nhỉ, đương kim thánh thượng?”

Không sai, người bị kiềm chế đến mức chật vật đó chính là đương kim hoàng đế Hoàng Quốc - Hạ Chính Nghiên. Việc hắn bỏ cả triều chính để đến đây nằm ngoài dự tính của Mộ Viễn Kỳ. hưng chàng luôn theo dõi nhất cử nhất động của Hạ Chính Nghiên trong cung, được biết mấy ngày nay hoàng thượng vẫn thượng triều hạ triều bình thường, trong khi Hạ Chính Nghiên đang đứng đây, chứng tỏ hắn đã cho thể thân cái trang ở lại trong cung rồi. Mộ Viễn Kỳ âm thầm cảm thấy may mắn khi nấp ở gần phòng bếp đợi La Khả Tiệp, nếu không chẳng biết đã xảy ra sự tình gì.

Hạ Chính Nghiên bị ép đến đỏ mặt, tức giận nghiêng răng kèn kẹt : “Ngươi cứ thử giết ta đi, Khả Khả biết được nhất định sẽ không tha cho ngươi.”

Mộ Viễn Kỳ tức giận ghim đao phập một tiếng lên tường. Cổ của Hạ Chính Nghiên bị dao cứa qua bắt đầu rỉ máu. Hắn nhăn mặt, chống chọi với cặp mắt tối tăm của Mộ Viễn Kỳ: “Ngươi...”

“Ngươi đừng quên giao hẹn của chúng ta. Ta không làm Các chủ không có nghĩa là mất hết quyền lực ở Dạ Nguyệt Các.” Mộ Viễn Kỳ tròn mắt, thật sự đã tức giận không nhẹ “Ngươi luyện tiếu, tương tự phu nhân của ta, ta không ngăn cản, nhưng ta cảnh cáo ngươi không được chạm vào nàng!”

“Ngươi lấy quyền gì...”

“Ta là phu quân được tiên hoàng tứ hôn cho Khả Tiệp, luận tư cách ngươi đáng để so với ta sao?” Mộ Viễn Kỳ đánh giọng cắt ngang “Đừng nói đến ta, Cẩm Giai Hạo cũng là một kẻ ghen tuông mù quáng. Ngươi trông cho kỹ cái cổ của mình đi!”

“Ai ở đó?”

La Khả Tiệp đứng trước lùm cây nói vọng vào. Hình như vừa rồi nàng nghe có tiếng động.

Mộ Viễn Kỳ giật mình, liếc mắt sang Hạ Chính Nghiên, khẽ rít qua kẽ răng “Cút!”

Rồi chàng xoay người bỏ đi. Ra đến bên ngoài trên người chàng đã bám đầy lá cây, cong môi cười hề hề: “Phu nhân trốn mãi trong bếp không ra, vì phu đành nấp ở đây chờ thôi.”

La Khả Tiệp bối rối đỏ mặt, đưa tay phủi lá cây trên người chàng xuống, lẩm nhẩm trách “Chàng đó, sao lại ngốc như vậy?”

“Chúng ta nhanh chóng đến tiền viện thôi. Ta nóng lòng muốn ăn sủi cảo của nàng làm rồi.”

Mộ Viễn Kỳ bất lấy bàn tay La Khả Tiệp kéo nàng đi. Đôi phu thê tình ý mặn nồng nào có để tâm tới kẻ đứng trong bóng tối, gương mặt nhẵn nhúm khó coi. Bàn tay hần nắm lấy quả chuông đựng hương liệu treo bên thất lung, thống hận nghiêng răng nghiêng lợi. Đó là quả chuông La Khả Tiệp đã làm mất hôm nào.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: CẦU PHÚC

Mộ Viễn Kỳ và La Khả Tiệp dắt tay nhau ra tiền viện. Mọi người đã ngồi vây kín ở bàn đá lớn. Trên đường đi Mộ Viễn Kỳ tiện tay ăn vụn vài cái sủi cảo, La Khả Tiệp nhìn chàng chăm chăm, trong lòng không khỏi chờ mong. Chỉ khi chàng khen ngon nàng mới vui vẻ thả lỏng tâm tình.

Lúc hai người ngồi xuống bàn liền có hai cái đầu chụm lại, người một miếng ta một miếng chớp mắt đĩa sủi cảo chẳng ra làm sao của nàng đã hết sạch. An Hành ngồi giữa người ra dựa vào một bên vai La Khả Tiệp, xoa xoa cái bụng có phần căng tròn:

“Tiệp Tiệp thật là cố gắng nha. Về sau lại muốn ăn đồ của Tiệp Tiệp làm.”

“Thật sao?” La Khả Tiệp tròn mắt, vốn nghĩ bọn họ muốn nàng vui vẻ nên mới ăn hết, nhưng không ngờ còn can đảm đề nghị ăn nữa.

“Dĩ nhiên rồi.” An Hành thở ra mấy hơi nặng nhọc, ăn một lần nhiều như vậy khiến y có chút không tiêu. Còn không phải lo sợ lão nhị và Tiểu Tuấn Tuấn tranh ăn với y sao?

“Chỉ cần nếm nếm đậm đà một chút là hoàn hảo rồi.” Cẩm Giai Hạo rót một ly trà nóng chậm rãi thưởng thức, không quên để lại lời bình cho món ăn của La Khả Tiệp.

Nàng không khỏi có chút vui vẻ trong lòng. Nếu như vậy nàng nên tận dụng chút thời gian ở đây theo Viên thị làm thêm vài món.

La Khánh Dự nhìn đĩa sủi cảo trống trơn mà tủi thân, nó còn chưa liếm được miếng nào. Nó dùng đũa khua vào chén, chu mỏ lên án:

“Sư phụ, người ăn cả phần của Tiểu Dự rồi.”

“Ngaoan. Sư phụ muốn tốt cho người thôi.” Cẩm Giai Hạo vò đầu La Khánh Dự, tiện tay múc gà hầm ngân nhĩ vào bát nó “Cái này do sư phụ dạy trù nghệ cho nhị tỷ người làm, ăn đi.”

La Khánh Dự nửa thỏa hiệp cảm cúi ăn, đến khi vị ngọt thanh của món gà hầm tan trong miệng nó mới thôi cáo trạng, hí hửng ăn món này món kia. Đến lượt La Khả Tiệp trợn má, đưa tay nhéo một cái vào eo Cẩm Giai Hạo. Làm gì có vị phu quân nào khen trước chế sau như hần chứ?

Hần vừa la đau một tiếng, chưa kịp lấy lại tinh thần đã bị đẩy sang một bên. Chỗ ngồi của hần cứ thế bị Mộ Viễn Kỳ chiếm. Vậy là Mộ Viễn Kỳ bên trái, An Hành bên phải, không còn chỗ nào để hần chen vào ngồi gần La Khả Tiệp. Cẩm Giai Hạo cứng họng quét mắt sang An Hành. Luận thứ bậc rõ ràng hần lớn hơn, sao lại phải chịu ủy khuất thế này?

An Hành vờ như không thấy gì, hí hửng gấp cái này gấp cái kia cho La Khả Tiệp ăn. La Khả Tiệp vui vẻ nựng má y. An Hành lại như con mèo nhỏ dụi vào người nàng. Cẩm Giai Hạo nghe thấy Hạ Cảnh Tuấn ngồi bên cạnh cười khúc khích trên tức. Hần liền buông bỏ hết sĩ diện mặt mũi gì đó, trực tiếp nhào lên người La Khả Tiệp, gào lên:

“Tiểu Tiệp, vì phu sai rồi!”

La Khả Tiệp giật mình làm rơi cả đũa. Thật không nghĩ hần có thể kích động như vậy. Nàng vừa chống tay nâng hần dậy đã nghe bên tai vang lên giọng nói non nớt:

“Nhị thúc thúc thật khó coi nha.”

Viên thị bà cùng Dương Vương và Gia Hoàng xuất hiện. Thằng bé lễ phép chào hỏi từng người sau khi trêu chọc Cẩm Giai Hạo. La Khả Tiệp đỏ mặt, kiên quyết kéo Cẩm Giai Hạo đứng dậy ngay ngắn. Nàng vuốt thẳng y phục, nhanh chóng hành lễ:

“Thần tham kiến Vương gia, Vương phi.”

“Miễn lễ đi.” Mấy tháng không gặp Dương Vương như già thêm mấy tuổi. Ông đưa tay nâng La Khả Tiệp dậy, bình thân nói “Mọi người có mặt ở đây xem như người một nhà, chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên, không cần câu nệ tiểu tiết.”

Âm giọng của Dương Vương rất âm, lời nói lại vô cùng dễ nghe. Hạ Cảnh Tuấn ngồi trong bàn ngựa người ra, híp mắt cười hi hi:

“Lục thúc, người mau đến ăn đi, chậm một chút là rượu thịt cũng hết đấy!”

“Thật sao?”

Dương Vương cười to phát tay áo kéo theo Viên thị đến bàn ngồi xuống. Nhìn một bàn đồng người hoà hợp như vậy, La Khả Tiệp vô cùng vui vẻ. Vang bên tai nàng là những câu hát của binh sĩ truyền từ xa.

Dương Vương cầm lấy vò rượu, chính mình rót ra chén sau đó nâng lên, hướng La Khả Tiệp ôn tồn nói:

“Chuyện cũ dù không thể như gió bay, nhưng thật tâm ta chúc người năm mới bình an.”

La Khả Tiệp vội vàng rót rượu nâng chén kính Dương Vương:

“Khả Tiệp cũng chúc người năm mới đạt như ý nguyện.”

Dứt lời nàng dốc chén uống cạn. Dương Vương cũng cạn chén, nụ cười nơi khóe môi càng đậm nét. Nói ít hiểu nhiều, bọn họ thật tâm hiểu ý nhau đã là thơm thảo rồi.

Viên thị một bên che miệng cười, nhắc nhở Dương Vương:

“Phu quân, ngài lại quên rồi.”

“Há? Ta quên gì sao?” Dương Vương ngẫm nghĩ một lúc mới giật mình nhớ ra, phát tay rót thêm một ly rượu kính La Khả Tiệp “Đến, ta chúc người sớm sinh quý tử, thêm người thêm náo nhiệt.”

La Khả Tiệp vốn định tiếp tục kính rượu Dương Vương nhưng bị lời nói của ông dọa đến làm rơi vò rượu, cũng may không làm đổ vỡ nghiêm trọng, chỉ bị sánh chút rượu ra bàn. Gò má nàng đỏ ửng lên, bối rối nâng chén đáp “Vương gia có lòng.”

Cả một bàn người lại cười rộ lên. La Khả Tiệp không biết chui vào đâu cho được. Rất may bầu trời vang lên tiếng pháo nổ thu hút sự chú ý của mọi người. Tất cả cùng đứng lên ngắm nhìn pháo hoa bùng nổ giữa đêm đen. Hai tiểu tử La Khánh Dự và Gia Hoàng không ngừng vỗ tay hoan hô.

Pháo hoa năm màu vụt sáng trên bầu trời đêm. La Khả Tiệp ngay ngẩn ngẩn nhìn. Con người trải qua hai đời mới có được một lần nhìn thấy vẻ đẹp thế này. Không chỉ đẹp vì cảnh mà còn đẹp vì lòng. Nàng quay mặt đối diện với ba phu quân, ngại ngừng vén tóc nở nụ cười vui vẻ:

“Năm mới đến mong các chàng hãy tiếp tục yêu thương ta nhé.”

Liền đó nàng chính là cái tâm của vòng tròn, ba người vây quanh chụm đầu lại, một nhà bốn người vui vẻ ôm lấy nhau. Nàng nghe loáng thoáng tiến nói “Phu nhân, Vương gia đã có lòng chúc chúng ta sớm sinh quý tử, chúng ta nên cố gắng thôi.”

Nàng thoáng chốc ngẩn người, nhưng đối diện với nàng vẫn là những nụ cười tươi rạn rở. Nàng nhất thời không đoán được chủ nhân của lời nói vừa rồi là ai.

Đêm đó dưới bầu trời nở bùng pháo hoa, tiếng đàn hát ngân vang hoà cùng tiếng ngâm thơ đối ẩm, tiếng cười nói lan tỏa khắp núi rừng.

Dĩ nhiên nhờ lời chúc của Vương gia nào đó mà ba vị phu quân của La Khả Tiệp nhiệt tình hơn hẳn. Nhưng ít nhất bọn họ vẫn chừa lại cho nàng chút sức lực sáng hôm sau đi lễ chùa.

Chọn đi chọn lại La Khả Tiệp quyết định đến Linh Sơn Tự ở vùng núi Lan Châu cách đây không xa. La Khả Tiệp chuẩn bị hai cỗ xe ngựa. Đi theo nàng ngoài trừ ba vị phu quân bất li thân ra còn có Hạ Cảnh Tuấn và Viên thị. La Khánh Dự và Gia Hoàng bảo muốn ở lại theo Tào Dư thăm thú xung quanh nên không đi cùng. Viên thị vốn không thể rời Hành Cung, nhưng nàng nghĩ năm mới bà hẳn muốn đi cầu phúc cho Vương gia nên mang bà theo cùng. Hơn nữa nàng không nói, bọn họ không nói, ai biết chuyện đầu nào.

Đoàn người đi nửa ngày thì tới nơi, xe ngựa dừng ở bên dưới, bọn họ sáu người leo bậc cấp lên. Nơi này so với trong trí nhớ của La Khả Tiệp hoàn toàn không khác biệt. Nàng khẽ đưa mắt nhìn sang Cẩm Giai Hạo, hẳn có vẻ thích không khí ở đây. Dáng vẻ mặc tử y của hắn vô cùng nghiêm chỉnh, thể hiện rõ lòng kính trọng đối với cửa Phật thế nào.

Mộ Viễn Kỳ bảo sẽ dẫn An Hành đi lấy một ít nước suối trên thượng nguồn, Hạ Cảnh Tuấn chớp mắt cũng không biết chạy đâu mất, Viên thị muốn đi xin quẻ sâm nên đã hẹn gặp lại mọi người lúc dùng bữa. La Khả Tiệp gặt đầu, dặt tay Cẩm Giai Hạo lên chính điện trước. Bên trong thờ tượng đồng

Phật Thích Ca rất lớn. Nàng thành tâm thấp nén nhang, quỳ xuống tạ lễ. Cảm tạ ơn trên đã cho nàng nương nhờ nơi đây những năm tháng vất vưởng, còn cho nàng làm lại hai mươi năm bỏ lỡ.

La Khả Tiệp bái lạy, đến khi đứng lên vẫn thấy Cẩm Giai Hạo chấp tay, hai mắt khép hờ, vô cùng tập trung cầu khẩn.

La Khả Tiệp đứng nép một bên ngắm nhìn hẩn. Thật giống như khi xưa nàng yên lặng nhìn hẩn thế này.

Nhưng hiện tại nàng đã có thể chạm vào hẩn, nói yêu thương hẩn. Như vậy không phải đã thỏa nguyện rồi sao?

“Nàng nghĩ gì mà nhập tâm như vậy?” Cẩm Giai Hạo đứng lên, vuốt thẳng tà áo tiến đến trước mặt La Khả Tiệp.

Nàng dặt tay hẩn ra ngoài, mỉm cười nói: “Ta đang nghĩ không biết chàng cầu điều gì?”

“Đương nhiên là cầu chúng ta mau có bảo bối rồi.” Cẩm Giai Hạo lập tức đáp, âm giọng còn hơi cao lên, biểu lộ chờ mong phấn khích.

La Khả Tiệp xém chút bước hụt một bước. Nàng bấu chặt tay vào cánh tay Cẩm Giai Hạo mới có thể chống đỡ thân mình, còn không quên ngoảnh quanh sợ có người nghe thấy. Nàng đặt tay lên ngực thở dài một hơi, gò má lại đỏ ửng lên. Cẩm Giai Hạo liếc trộm La Khả Tiệp, ngón tay chọt chọt vào gò má hơi có chút thịt của nàng trêu chọc.

“Không khí ở đây rất tốt có phải không?” La Khả Tiệp cố gắng đứng thẳng lưng, ho khan một tiếng đặt tay lên vai Cẩm Giai Hạo, dịu giọng nói lãng sang chuyện khác.

Cẩm Giai Hạo hít một hơi thật sâu, chậm rãi gật đầu. La Khả Tiệp thấy một vị đại sư ôm kinh thư bước qua, trong đầu nàng nảy ra ý tưởng, vô thanh vô sắc theo bước vị đại sư kia. Cẩm Giai Hạo ngăn người một lúc quay lại liền không thấy La Khả Tiệp đâu. Đứng chờ thêm một lát mới thấy nàng trở ra, mặt mày hớn hờ chạy đến trước mặt Cẩm Giai Hạo:

“Chàng xem ta vừa thỉnh từ đại sư bốn bộ kinh, người nói thành tâm sao chép kinh Phật sẽ lưu lại quả ngọt, tích phước đức. Có bảo bối là một loại quả ngọt có phải không?”

Cẩm Giai Hạo nhìn vẻ mặt hớn hờ của nàng, trong lòng cũng đoán được chủ đích của nàng. Hơn nữa nàng không nói với Mộ Viễn Kỳ hay An Hành mà là nói với hẩn, mục đích không nhằm vào hẩn thì là ai?

Nghĩ thoáng qua đã thấu trong lòng nàng muốn gì, Cẩm Giai Hạo vẫn không thể cự tuyệt. Hẩn âm thầm nhủ với lòng, bảo bối, là phụ thân vì con tích phước đức, sau này không được tranh mẫu thân với phụ thân, mà phải cùng phụ thân tranh mẫu thân với hai vị phụ thân khác có biết không?

Cẩm Giai Hạo nhìn ánh mắt chờ mong của La Khả Tiệp, dù biết nàng có lòng chinh mình nhưng vẫn vui vẻ vuốt tóc nàng nói: “Vi phu hiểu rồi. Trở về Hành Cung vi phu nhất định sao chép kinh Phật, vì chúng ta cầu nguyện một bảo bối trắng tròn cho nàng chơi.”

Nói rồi hẩn vội vàng thêm vào: “Nhưng có bảo bối rồi cũng không được quên vi phu có biết không?”

“Nếu bảo bối giống chàng, ta có thể quên được sao?” La Khả Tiệp nhăn mũi.

Cẩm Giai Hạo cười cười dặt tay nàng đi vòng quanh. Khi đi ngang qua mảnh vườn rợp bóng ở phía sau, bọn họ bắt gặp không ít thiếu nữ đang quăng vải đỏ lên cành cao cầu nhân duyên. La Khả Tiệp hứng thú dừng bước lại ngắm nhìn. Cẩm Giai Hạo kéo tay nàng, nhếch môi cười gian tà:

“Nàng muốn cầu nhân duyên?”

“Chàng nói vậy ư?” La Khả Tiệp vội vàng xua tay “Chàng biết ta nghèo thế này, chỉ đủ sức đường các chàng, sắp tới còn có bảo bối nữa. Ta làm sao đủ sức tham lam ong bướm?”

Cẩm Giai Hạo liếc xéo nàng một cái: “Coi như nàng thức thời. Hừ, nàng dám tham lam ong bướm, ta đây không ngại...”

“Tru cả họ nhà hẩn đúng không?” La Khả Tiệp ngắt lời Cẩm Giai Hạo, một tay nâng lên che miệng cười.

Cẩm Giai Hạo gật đầu hài lòng kéo nàng lại vòng tay ôm ngang eo nàng: “Nàng chỉ cần tập trung dưỡng thân thể cho tốt chờ đón bảo bối của chúng ta thôi. Việc còn lại không cần để tâm có biết không?”

“Cũng phải xem có người chịu phối hợp không đã.” La Khả Tiệp cười trừ, đâu phải cây muốn lặng gió sẽ chịu ngừng.

Cẩm Giai Hạo im lặng không nói gì, vòng tay ôm nàng lại siết chặt hơn. La Khả Tiệp tựa đầu vào ngực hẩn, híp mắt nhìn ra phía xa. Những thiếu nữ ở đây đều mang số phận khác nhau, có người yêu nhau không thể đến với nhau, có người đã quá tuổi nhưng người thương vẫn chưa thấy, có người nhân duyên trắc trở mãi không thấy bến bờ,...ít ra hiện tại nàng cảm thấy bản thân đã được thần Phật hết sức ưu ái ban cho hạnh phúc viên mãn này rồi.

Bất chợt giữa những thiếu nữ xuân sắc bóng dáng thanh y nhẹ nhàng lướt qua, La Khả Tiệp sửng người một lúc. Nữ tử ấy cúi xuống nhặt mảnh vải đỏ vừa ném trượt, tóc đen buông xoã để lộ dung nhan thanh tú. Dưới tán cây bồ đề trăm năm, La Khả Tiệp rất nhanh đã nhớ ra người đó.

“Huệ Phi Đàm Tuyết Lan.” Nàng lẩm nhẩm.

Kiếp trước nếu nói có ai đủ sức phân tranh với La Thủy Khê trong hậu cung thì đó chính là Huệ Phi Đàm Tuyết Lan. La Khả Tiệp không rõ xuất thân của nàng ấy lắm, hình như là ái nữ của một tri huyện. Đứng ra bốn năm sau khi La Thủy Khê được phong hậu mới thấy nàng ấy xuất hiện trong đợt tuyển tú, tốc độ tấn thăng vô cùng nhanh. Chẳng hiểu sao lúc này Đàm Tuyết Lan lại xuất hiện ở đây, thời điểm không đúng, địa điểm càng không đúng.

“Tiệp Tiệp!”

La Khả Tiệp đang mãi miết suy nghĩ, An Hành từ đâu chạy lại kề một cái ống trúc bên miệng nàng, cười tí mắt nói: “Tiệp Tiệp uống nước đi, nước rất mát, rất ngọt nha.”

La Khả Tiệp giật mình đưa tay nhận lấy ống trúc, sờ bên ngoài đúng là có cảm giác mát lạnh. Nàng kê bên môi nhấp một ngụm, quả nhiên thanh mát như ủ băng lại có vị ngọt trong tự nhiên nữa.

“Tiểu Hành đi lấy nước có mệt không?” La Khả Tiệp lau mồ hôi chảy trên mặt An Hành, lo lắng hỏi.

“Có chút mệt.” An Hành gật đầu, chộp lấy ống trúc trên tay La Khả Tiệp uống hết phần còn lại.

“Vậy chúng ta xuống phía sau ăn cơm trưa rồi hẳn trở về.” Mộ Viễn Kỳ sai người mang nước trừ trong vại sứ xuống xe ngựa xong xuôi thì đề thị. “Vương phi chắc đang chờ chúng ta bên trong.”

“Được.”

La Khả Tiệp đáp ứng. Bốn người cùng nhau rời đi. La Khả Tiệp ngoái đầu lại nhìn đã không còn thấy Đàm Tuyết Lan đâu. Nàng tự nhủ ân oán của Đàm Tuyết Lan và La Thủy Khê không can hệ tới nàng, nàng chỉ lo lắng sự kiện La gia bị liên lụy trong kiếp trước mà thôi. Nhưng tính đi tính lại thời gian vẫn còn sớm, có lẽ do nàng đa tâm.

Chuyện đó sau hôm đi lễ chùa liền bị La Khả Tiệp ném ra sau đầu. Lý do ư? Một là những niềm vui nhỏ nhỏ xung quanh cuộc sống những ngày này của nàng, hai là vì sự nhiệt tình truy lùng bảo bối của ba nam nhân nào đó lần át tất cả, nàng làm gì có thời gian nghĩ lung tung.

Thẳng đến ngày hoàng gia ngũ quốc đến Hoàng Quốc, đêm trước đó La Khả Tiệp cứ trần trọc mãi, khi mặt trời chưa mọc lại chẳng có chút tinh thần nào rời giường.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: HOÀNG TỘC NGŨ QUỐC.

La Khả Tiệp cùng đoàn quân Hoàng Quốc đóng ở bến Lọng Nguyệt. Năm con thuyền lớn gần như cùng một lúc hiện ra từ phía mặt trời lên. Cờ huyền vũ, cờ sư tử đen, cờ bạch trạch, cờ mạn đà la hoa, cờ thanh chu tước lần lượt để phân biệt Hạ Quốc, Bắc Quốc, Thần Quốc, Hoa Quốc và Bích Quốc.

Cuối cùng cũng đến rồi.

La Khả Tiệp kéo dây cương di chuyển ra sát bến Lọng Nguyệt. Thuyền vừa cập bến, binh sĩ Hoàng Quốc đồng loạt quỳ xuống, nhất nhất hô to: “Cung nghênh chư vị hoàng tộc ngũ quốc viếng thăm!”

Con thuyền của Thần Quốc cập bến đầu tiên, binh lính phía trên đều đặn di chuyển xuống, La Khả Tiệp ước chừng có năm trăm người, kẻ đó là hàng loạt thái giám cung nữ cầm lòng che đứng chờ bên dưới. Thái tử Thần Quốc bước ra từ khoang thuyền, phát tay nhíu mày tỏa ra khí thế bức người, y phục hoa lệ chói mắt phản chiếu lại ánh sáng mặt trời buổi sớm. Hắn họ Lăng, tên một chữ Điền. Từ lâu đã nghe danh Thái tử Thần Quốc áp cả tứ phương, lúc này tận mắt nhìn thấy quả nhiên danh bất hư truyền.

Theo sau hắn là một nữ tử. Nếu La Khả Tiệp đoán không lầm chính là đệ nhất tài nữ Thần Quốc Thụy Du Quận Chúa. Nàng ấy khoác trên mình thanh y mềm mại, dáng người nhỏ nhắn liễu nhược phù phong. Hứa Thụy Du đứng cạnh Lăng Điền khiến La Khả Tiệp nghĩ ngay đến ánh dương trên nền trời xanh, vô cùng hoà hợp.

Lăng Điền từng bước khoan thai tiến đến gần La Khả Tiệp, quét mắt nhìn một lượt dáng vẻ uy phong khi nàng ngồi trên lưng ngựa. La Khả Tiệp thấy bạc môi Lăng Điền hé mở định nói gì đó nhưng đã bị giọng nói từ phía sau cắt ngang:

“La Khả Tiệp!”

Nàng nhíu mi dò mắt sang nam tử chạy hí hục từ trên chiếc thuyền của Thần Quốc xuống. Dáng vẻ của hắn khá cao lớn, gần như ngang bằng Lăng Điền, làn da lại có chút rám đen khỏe khoắn. La Khả Tiệp cố gắng lục lại trí nhớ, cuối cùng vẫn không thể nhớ ra, đành im lặng gật đầu xem như chào hỏi hắn.

Người kia xì mặt xuống, chưa kịp nói gì đã bị Lăng Điền khiển trách: “Ký Hy, không được vô lễ!”

Người được gọi là Ký Hy ấy đối diện với ánh mắt lạnh nhạt của Lăng Điền liền thu liễm tính khí lại, vuốt thẳng y phục, vô cùng giữ lễ ôm quyền cúi chào nàng.

“Thái tử Thần Quốc không cần khách khí.” La Khả Tiệp không mặn không nhạt nói.

Thoáng chốc nàng có cảm giác bị hút vào đôi mắt lạnh của Lăng Điền, đôi mắt ấy quét qua người nàng như hận không thể giết chết nàng. Nhưng rất nhanh chóng sát khí ấy đã biến mất, chỉ còn vẻ điềm nhiên vốn có của bậc đế vương.

“Đã lâu không gặp.” Lăng Điền nhếch môi cười.

La Khả Tiệp có cảm giác không muốn nghe những lời sau đó của hắn. Nàng chỉ khách khí nói: “Thái tử Thần Quốc cùng Quận chúa đường xa mệt mỏi, ta đã chuẩn bị sẵn xe ngựa phía sau cho hai người. Nơi đã sơn có chút bất tiện, mong Thái tử và Quận chúa không cảm thấy phiền lòng.”

“Ở đây cảnh sắc đẹp như vậy quả thật rất tốt.” Hứa Thụy Du nâng tay áo che miệng cười, giọng nói nhẹ nhàng như con gió lướt qua mặt hồ.

“Quận chúa thích là tốt rồi.” Dứt lời La Khả Tiệp quay sang phân phó Tào Dư “Ngươi mau hộ tống Thái tử và Quận chúa Thần Quốc lên xe ngựa đi.”

“Tuân mệnh!” Tào Dư nhận mệnh liền mở đường dẫn lối Lăng Điền và Hứa Thụy Du.

Ký Hy kia lướt qua La Khả Tiệp còn không ngừng ngo nghiêng một lúc mới tròn mắt hỏi nàng: “Hôm nay tên đó không đến sao?”

“Chẳng hay ngươi đang muốn hỏi ai?” La Khả Tiệp khó hiểu, người này từ đầu đã biểu hiện quá mức kì lạ.

“Phu quân của ngươi.” Ký Hy nhú mày quát lên.

La Khả Tiệp chỉ cười: “Bản phu nhân có ba phu quân, không biết ngươi hỏi người nào?”

“Là...”

“Ký Hy đi thôi!”

Ký Hy chưa kịp nói gì đã bị Lăng Điền thúc giục. Y như rằng hắn không dám chậm trễ, một chữ cũng không hỏi thêm liền ba chân bốn cẳng chạy đến đứng cạnh xe ngựa của Lăng Điền đang ngồi.

La Khả Tiệp lắc đầu. Câu nói mĩa mai câu gắt đã truyền đến tai nàng: “Không ngờ Hộ quốc phu nhân Hoàng Quốc cũng thật biết xu nịnh. Cường quốc như Thần Quốc thì chào đón, còn chúng ta thì bỏ xó một bên.”

La Khả Tiệp di chuyển hướng nhìn, bờ môi bất tri bất giác cong lên nụ cười. Quả nhiên là Yên Đan Công chúa Bắc Quốc, Đoan Mộc Thực Nhi. Thiên hạ ai cũng biết phụ hoàng của nàng ta, quân vương Bắc Quốc, một lòng si mê sự phụ La Khả Tiệp, cuối cùng lấy mỹ danh của bà đặt thành phong hào cho nữ nhi. Chỉ tiếc nàng ta có cái danh của sự phụ nàng nhưng không có được cái tài của bà, hơn nữa tính tình còn vô cùng khó coi.

Đi cùng nàng ta còn có Ngũ hoàng tử Bắc Quốc, Tứ hoàng tử Hoa Quốc, Thái tử và Tam hoàng tử Hạ Quốc. Dĩ nhiên không thể thiếu bông hoa mỹ lệ Âu Lăng Công chúa Hạ quốc. La Khả Tiệp thầm nghĩ, lần tụ hội hôm nay quả thật ngàn năm có một. Về sau chẳng mấy chốc trong số bọn họ kẻ đăng cơ người chết thảm, kẻ mất nước người vang danh. Thế sự vốn khó nói.

La Khả Tiệp không chấp nhặt với Đoan Mộc Thực Nhi. Nàng cúi người nhẹ giọng nói:

“Không kịp nghênh tiếp chư vị là sai sót của ta. Mong chư vị rộng lượng bỏ qua. Chư vị ở đây đều là nhân trung long phượng, ta nào dám xem nhẹ. Thỉnh chư vị lên xe ngựa để ta hộ tống chư vị đến Hành Cung nghỉ ngơi, tối đến sẽ mở yến tiệc đón gió tẩy trần.”

“Coi như ngươi thức thời.” Đoan Mộc Thực Nhi hếch mũi khoanh tay, nghênh ngang bước đi.

Binh lính lập tức nép sang hai bên nhường đường cho nàng ta. Các vị hoàng tử bắt đầu xì xầm nghị luận. La Khả Tiệp nhìn sang sắc mặt khó coi của Ngũ hoàng tử Bắc Quốc, bình thần giúp hắn giải vây: “Mặt trời sắp lên cao rồi, chúng ta nhanh chóng khởi hành thôi.”

Bọn họ đồng loạt gật đầu, lần lượt nối bước nhau ngồi vào xe ngựa. La Khả Tiệp lúc này mới để ý thuyền của Bích Quốc đã cập bến nhưng mãi không có động tĩnh.

Nàng đợi một lúc mới thấy lão thái giám vội vã chạy ra, cung kính chấp tay thưa với nàng: “Thật ngại quá Hộ quốc phu nhân, Phượng quân của chúng ta có chút không khỏe nên chưa thể rời thuyền lúc này. Vương thượng có lệnh mời phu nhân hộ tống chư vị hoàng tộc các nước lên đường trước, để lại cho bọn ta một cỗ xe ngựa rộng rãi là được.”

Về mặt lão thái giám xanh mét, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Quả nhiên bên trong thuyền của Bích Quốc xảy ra chuyện lớn rồi. La Khả Tiệp ngoảnh mặt nhìn về phía sau. Lăng Điền dường như đã mất kiên nhẫn xốc mành xe lên, nhú mi với nàng. Ở không được, đi không yên. La Khả Tiệp phát tay gọi Tào Dư:

“Ngươi cùng bọn họ ở lại hộ tống Nữ vương và Phượng quân Bích Quốc, ta dẫn đoàn người về Hành Cung trước.”

Nàng chia một phần ba binh sĩ cho hấn. Tào Dư lập tức lĩnh mệnh. Lão thái giám già cúi đầu cảm tạ không thôi. La Khả Tiệp không chần chừ lâu liền quát roi khỏi hành.

Đoàn người vòng qua đường rừng đi chưa hết nửa ngày đã đến Hành Cung. Vừa hay quân triều đình đã đến, Hạ Chính Nghiên và Thái hậu có lẽ đã vào trong trước, chỉ còn mỗi Hạ Cảnh Tuấn ở lại. Hấn giữ đúng lễ nghi, vô cùng đứng đắn nghiêm chỉnh tiếp đón hoàng tộc các nước. Sau khi phân phó người dẫn bọn họ đến lầu các đã chuẩn bị sẵn để nghỉ ngơi, Hạ Cảnh Tuấn kéo tay áo La Khả Tiệp, nhỏ giọng hỏi:

“Vị Nữ vương trong truyền thuyết của Bích Quốc ở đâu rồi?”

La Khả Tiệp nhếch mày, không thể tin được nhìn về mặt sáng rỡ vì tò mò của hấn.

“Phượng quân của nàng có chút không khỏe nên sẽ đến sau.”

Hạ Cảnh Tuấn nghe xong liền bĩu môi xem thường: “Quả nhiên giống hệt như lời đồn.”

“Vương gia cũng có hứng thú với những chuyện thế này?”

“Sao lại không? Chuyện của nàng ta vô cùng đặc sắc, truyền trong lục quốc lại càng khiến nhiều người xuýt xoa.” Hạ Cảnh Tuấn vô cùng vui vẻ nói tiếp “Dù gì người cũng phải đứng chờ, để ta kể cho người nghe.”

Hoá ra Nữ vương Bích Quốc vốn không được chọn kế vị, từ nhỏ đã được bí mật nuôi lớn ở nơi thâm sơn cùng cốc, về sau vào cung với danh nghĩa trợ giúp Tà học sĩ dạy học cho con cháu hoàng gia. Mọi chuyện bắt đầu rối loạn khi Thái tử vì nàng ta mà tự tử, phò mã của Hoàng nữ, người được chọn kế vị sau đó, bị bắt gặp lên giường cùng nàng ta. Phò mã bị phế, Hoàng nữ bệnh nặng qua đời, hoàng hậu phát điên, nàng ta từng bước kế vị. Người trong Bích Quốc sớm đã phát lãnh vì thủ đoạn của nàng ta. Chỉ trong một đêm chính tay diệt hết cả nhà hoàng hậu. Nghe đâu vị Hoàng nữ kia trước khi lâm bệnh đã chịu đủ ba mươi sáu khổ sai nên mới không cảm cự nổi.

Kể đến khi hoàng hôn buông xuống, Hạ Cảnh Tuấn mới thờ dãi đúc kết ra một câu: “Nàng ta dù ác độc nhưng lại hết mực yêu thương vị Phượng quân kia, còn tự cắt máu viết huyết thư trên đàn tế trời, thề rằng sẽ nhất sinh nhất thế nhất song nhân, hậu cung vì hấn độc sủng. Người cũng thấy rồi đó, hấn chỉ cần khó chịu một chút, nàng ta liền không màng đến chuyện gì khác.”

La Khả Tiệp gật gù. Hoá ra Nữ vương Bích Quốc lại là nhân vật truyền kỳ như vậy. Thế mới nói, sinh ra mang mệnh đế vương, là phúc cũng là hoạ. Như Hạ Chính Nghiên cũng phải mấy phen lao đao mới có thể ngồi lên đế vị.

Nàng bất tri bất giác nhìn về hướng mặt trời lặn. Đoàn người bước ra từ phía vầng trời màu đỏ dịu. La Khả Tiệp nhận ra Tào Dư đang cười ngửa dẫn đầu. Nàng kéo Hạ Cảnh Tuấn đứng thẳng dậy, chỉnh lại tư thế thật nghiêm trang.

Bánh xe ngựa dừng lại. La Khả Tiệp ôm quyền hành lễ: “Cung nghênh Nữ vương Bích Quốc!”

Đôi tay trắng nõn vén tấm màn che lên. La Khả Tiệp phút chốc không thể tin vào mắt mình. Nữ tử một thân khí khái uy nghiêm, lớp trang điểm vô cùng đậm, má phấn môi son, chân mày kẻ sắc nét, giữa mi tâm hiện ra hoa điền hình* mọc lan đỏ thắm, y phục hoa lệ chói mắt. Mái tóc nàng ấy được bện thấp sang bên phải, phía trên lộn tóc cài vài đóa hoa vàng khảm ngọc nhỏ nhỏ. Dáng vẻ ấy vừa phóng khoáng vừa khí thế quyền lực bức người không thờ nổi.

La Khả Tiệp cắn môi, cố gắng không để ba chữ “Trác Khinh Vân” thoát ra ngoài.

Người trước mắt nàng đây, không thể tin được, lại là Nữ vương Bích Quốc, cũng là nữ tử khiến nàng khát khao tái ngộ, Trác Khinh Vân.

Đã không ít lần nàng tưởng tượng ra khung cảnh hai người hạnh ngộ sẽ như thế nào, không ngờ hiện thực lại xa cách đến không thể cất thành lời gọi tên nhau thế này.

Trác Khinh Vân nhìn La Khả Tiệp rất lâu, môi mấp máy vài lần định cất lời lại bị giọng nói yếu ớt cắt ngang:

“Khinh Vân.”

Trác Khinh Vân vội vàng sải bước chân đến ngự liễn bên cạnh xe ngựa, vén tấm màn che mỏng manh lên, cầm tay dìu người bên trong bước xuống. La Khả Tiệp không thể nhìn được ngắm nhìn hấn một chút. Dung mạo đích thật hệt như trích tiên trong mộng. Vẻ đẹp ấy có thể làm lu mờ bất kỳ nữ tử nào, bóng dáng dong dỏng cao có chút gầy yếu khoác trên mình trường bào bằng gấm màu xanh thêu không tước lấp lánh ánh bạc. Đến cả hoàng hôn phía sau cũng chỉ đáng làm nền cho hấn.

Trác Khinh Vân vô cùng lo lắng để hấn tựa hấn người vào nàng, chính mình đỡ hấn vào trong. Đôi mắt nàng chưa từng rời khỏi hấn dù chỉ một khắc.

La Khả Tiệp vội vàng phân phó người dưới đưa nàng ấy đến Huyền Ngọc Các. Trác Khinh Vân cảm kích gật đầu với nàng, trước khi lướt qua nàng còn không quên bỏ lại câu nói: “Tiệp tỷ vất vả rồi.”

Nàng nhìn theo bóng lưng Trác Khinh Vân, trong lòng không phân biệt rõ là tư vị gì. Ít nhất vẫn nên vui vẻ đi, vì Trác Khinh Vân vẫn còn nhớ đến nàng. Những chuyện khác không quan trọng nữa.

La Khả Tiệp thờ dài ra một hơi, vừa quay mặt sang đã phát hiện Hạ Cảnh Tuấn đứng yên bất động, ánh mắt nhìn thẳng một hướng, nắm tay siết chặt lại lộ ra khớp xương trắng bệch. Hắn đột nhiên đâm một quyền vào con lân sư đá bên cạnh, nghiêng răng gầm lên:

“Không thể được! Sao có thể như thế được?! Rõ ràng là gạt người! Nàng nhất định phải giải thích rõ ràng với ta! Ta không dễ yên, nhất định không dễ yên đâu!”

Dứt lời hắn như mũi tên điên cuồng lao đi, chớp mắt đã không thấy bóng dáng. Tia sáng cuối cùng của thái dương đã tắt hẳn.

La Khả Tiệp nhìn không được lại thờ dài. Mọi chuyện chuyển biến quá nhanh khiến nàng không thể chấp nhận nổi, càng không có tâm tư để ý đến Hạ Cảnh Tuấn vì sao mà phát điên. Nàng không nhớ bản thân đã đứng trước tiền môn Hành Cung bao lâu. Chỉ nhớ rằng sau đó ba phu quân xuất hiện nàng mới hoàn hồn trở vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: SO SÁNH

Thanh tiểu viện đột nhiên tĩnh lặng đến lạ. La Khả Tiệp nặng nề bước vào phòng khép cửa lại. Cẩm Giai Hạo nhìn bộ dạng thất thiếu của nàng, khó hiểu quay sang Mộ Viễn Kỳ:

“Nàng ấy bị sao vậy?”

“Nàng vừa gặp lại Trác Khinh Vân, nhất thời không chấp nhận được thôi.” Mộ Viễn Kỳ đáp.

“Thật sao?” Cẩm Giai Hạo vòng tay trước ngực, hừ lạnh một tiếng “Chẳng lẽ đồ điên kia là tỷ nữ thiếp thân của vị hoàng tử nào?”

Mộ Viễn Kỳ liếc Cẩm Giai Hạo một cái sắc bén, chàng hắng giọng, chậm rãi nói: “Nàng ta là Tân Nữ vương của Bích Quốc.”

“Cái gì?” Cẩm Giai Hạo suýt chút cắn phải lưỡi, hắn vỗ vỗ vai cái vào hai bên má, trợn mắt há miệng “Nàng ta thật sự là Nữ vương Bích Quốc?”

Nữ vương Bích Quốc dung mạo ra sao từ trước tới nay không người nào biết. Cả một bức họa cũng chưa từng có. Thứ liên quan đến nàng chắc là hằng hà sa số các lời đồn truyền từ trấn lớn ngõ nhỏ. Nhưng dù có tưởng tượng hàng trăm lần Cẩm Giai Hạo cũng không ngờ rằng nữ tử vẻ ngoài vô hại lại có chút không bình thường đó là nữ vương thủ đoạn cao tay trong lời đồn.

Cẩm Giai Hạo bất giác rung mình một cái, quả thật không hiểu thấu nổi thế sự.

Mộ Viễn Kỳ gấp quạt giấy trong tay lại, gõ vào vai hắn: “Ngươi được Khả Tiệp cưng chiều quá thành hồng rồi. Phong phạm Các chủ của ngươi đâu? Về sau hành sự cẩn thận một chút, kéo lại rước thêm họa cho nàng.”

“Ta biết rồi.” Cẩm Giai Hạo hất tay Mộ Viễn Kỳ ra. Có thể thấy đây là lần đầu tiên hắn chịu nghe lời như vậy.

An Hành đứng một bên nghe hai người kia nói chuyện mà chẳng hiểu nổi. Y đóng tai nghe tiếng đàn hát vang lên từ phía xa, ôm một bụng vui vẻ gõ cửa phòng La Khả Tiệp:

“Tiệp Tiệp ơi đi dự yến thôi. Tiệp Tiệp ơi!”

Y gõ liên tục cho đến khi La Khả Tiệp mở cửa bước ra. Nàng vận một thân y phục màu đỏ đẹp mắt, tóc đen dùng sợi vải gấm buộc cao lên khiến nàng thêm phần hoạt bát xinh đẹp. Duy chỉ gương mặt nàng vẫn âm ỉ buồn không khá hơn chút nào. Nàng thờ dài một hơi, nắm tay An Hành nói: “Chúng ta đi thôi.”

Kể đó nàng sai bước đi, cái gì cũng không nói thêm. Cẩm Giai Hạo vừa đi vừa nhìn theo bóng lưng nàng, trong lòng không khỏi rầu rĩ. Lúc trước hắn quả thực có bắt nạt Trác Khinh Vân vài lần, nàng ta sẽ không nhỏ nhen đến độ tính toán những chuyện đó chứ?

Bốn người đến trước tiền viện, binh sĩ canh gác hai bên đã ôm quyền hành lễ với nàng. Nàng gật đầu lướt qua bọn họ. Sự xuất hiện của nàng khiến bầu không khí náo nhiệt bên trong tĩnh lặng đôi chút. Nàng đảo mắt nhìn một lượt xung quanh. Hoàng tộc các nước vẫn chưa có người nào đến, rất may nàng không bị muộn.

La Khả Tiệp thoáng nghĩ rồi quỳ xuống, hành lễ: “Thần La Khả Tiệp tham kiến Hoàng thượng, Thái hậu. Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế. Thái hậu thiên tuế, thiên thiên tuế.”

“Bình thân đi.” Hạ Chính Nghiên phất tay áo, giọng điệu mềm mỏng hơn hẳn.

“Tạ Hoàng thượng.”

Nàng hành lễ xong liền đứng dậy trở vào vị trí của mình. Trong lúc vô tình ngẩng mặt lên thấy bên trái của Hạ Chính Nghiên là La Thủy Khê, bên phải hẳn có Thái hậu và Từ Uyển Khanh. Nàng cúi đầu cười nhạt. Vị hoàng thượng này vẫn còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn. Xuân cung yến lần này mở ra ít nhất một trong số ba vị đệ nhất mỹ nhân kia muốn liên hôn với hắn, hắn còn mặt dày dặt theo hai bóng hồng bên mình. Đêm nay chắc hẳn không thiếu kịch hay rồi.

La Khả Tiệp ngồi xuống, Tiết Doãn thấy nàng liền vui vẻ gọi một tiếng : “Khả Tiệp.”

“Doãn đại ca, Triệu thiếu úy .” Nàng gật đầu nói với sang Triệu Kha ngồi cạnh Tiết Doãn “Hai người vất vả rồi.”

“Cũng không tính là gì.” Tiết Doãn cười cười, chep miệng một cái tiếp lời “Tiểu tử kia gần đây tiến bộ không ít.”

La Khả Tiệp cong khoe môi cười, nắm ngón tay nhịp nhịp gõ xuống mặt bàn, dường như vô cùng cao hứng:

“Cuối cùng muội cũng hiểu được cảm giác tự hào là thế nào rồi.”

Tiết Doãn đi di trán La Khả Tiệp, nhỏ giọng trách:

“Làm một người tỷ tỷ như muội cũng thật quá tầm thường.”

Mới nghe tiểu tử kia được khen ngợi một chút đã muốn lên mặt rồi. La Khả Tiệp bữu môi đáp trả cái nhìn của Tiết Doãn. Thân làm tỷ tỷ có đệ đệ từng bước thành tài, nàng kiêu ngạo vì hắn một chút cũng bị khiển trách.

Tiết Doãn che miệng ho khan một tiếng, kìm nén tiếng cười trước thái độ trẻ con hiểm thấy của La Khả Tiệp. Nhưng hắn vui vẻ chưa được bao lâu liền bất tri bất giác phát hiện luồng khí nóng lạnh bao lấy mình, hắn vô thức ngồi dịch về phía Triệu Kha, cách xa La Khả Tiệp một chút.

Ánh nhìn chòng chọc như muốn nuốt sống người khác của ba nam tử nào đó quả nhiên đáng sợ. Nhưng La Khả Tiệp nào có hay. Nàng bị tiểu bạch thỏ An Hành cuốn lấy thao thao bất tuyệt chuyện dùng nước suối trên Linh Sơn tự pha trà sẽ đem đến vị thanh ngọt thế nào. La Khả Tiệp vui vẻ lắng nghe y, hai tay rảnh rang học theo thói xấu vẫn về tết tóc y thành mấy đoạn. Cẩm Giai Hạo ngồi cười khúc khích khi thấy mái đầu của An Hành bị quấy rối, bộ dạng y còn ngây ngây ngáo ngáo hưởng thụ. Hắn chăm thêm chút chuyện thú vị về kì đạo chơi săn thú với hai tiểu tử kia. Hai tiểu nam hài sẵn gì không sẵn chỉ toàn bản phải răn, báo hại chúng có tám cái gan cũng không dám mang chiến lợi phẩm về khoe khoan.

La Khả Tiệp nghĩ đến đáng về ám ức như nuốt phải ruồi của La Khánh Dụ liền bị chọc cười không nhịn được. Đến khi nàng cố gắng bình tĩnh một chút, ngẩng mặt lên vô tình quét mắt qua Hạ Cảnh Tuấn. Hắn vẫn như mọi khi chạy đến gần Thái hậu chọc vui lão nhân gia một phen. Nhìn hắn không có gì khác lạ, dường như đáng về kì lạ lúc hoàng hôn không hề tồn tại. Đang suy nghĩ miên man đã bị tiếng thông truyền cắt đứt, La Khả Tiệp nhanh chóng quảng chuyện đó ra sau đầu.

“Thái tử cùng Thụy Du Quận chúa Thần Quốc đến, Ngũ hoàng tử cùng Yên Đan công chúa Bắc Quốc đến, Tứ hoàng tử Hoa Quốc đến, Thái tử, Tam hoàng tử cùng Ấu Lăng công chúa Hạ Quốc đến.”

Mấy người bọn họ bước vào, thái giám cung nữ theo sau vô cùng khoa trương. Nhưng dù bọn họ kiêu ngạo đến mức nào cũng là hổ trên đất lạ, ở lãnh thổ của Hạ Chính Nghiên vẫn phải khách khí chào hỏi hắn.

La Khả Tiệp lại không thấy Trác Kinh Vân trong đó. Nàng đột nhiên lo lắng suy nghĩ, phải chăng vị Phụng quân kia đã xảy ra chuyện rồi? Như đề kháng định suy đoán của nàng, vị thái giám già ban sáng chạy vào, áo quần có phần nhàu nhĩ không chỉnh tề, vẻ mặt hốt hải nhưng vẫn cố gắng giữ đủ lễ nghi hành lễ với Hạ Chính Nghiên rồi mới mở lời:

“Bẩm Huýnh Tinh Đế cùng chư vị hoàng tộc, Phụng quân của tể quốc hiện đang trong cơn nguy kịch, Vương thượng ở một bên coi sóc nên sẽ đến muộn. Thỉnh chư vị hãy khai yến trước, Vương thượng sẽ đến bồi tội sau.”

Lão thái giám vừa dứt lời đã có vài tiếng xì xào bàn tán vang lên. Đoan Mộc Thực Nghi kéo Ấu Lăng sang, mĩa mai thì thầm: “Quả nhiên nữ vương kia sủng phu đến vô pháp vô thiên hết trong lòng đồn.”

La Khả Tiệp ngồi đối diện hai nàng mà vẫn nghe thấy những lời này, trong lòng có chút chột dạ. Lúc trước Hạ Chính Nghiên cũng không ít lần dùng câu nói tương tự trách mắng nàng. Nay thấy kẻ khác xì xầm về Trác Kinh Vân như vậy, nàng đột nhiên có chút nuốt không trôi. Phu quân của người ta thì người ta sủng, chẳng lẽ phải đợi mấy người đến sủng sao?

“Nữ vương khách khí rồi. Sức khỏe của Phụng quân vẫn quan trọng hơn, là Hoàng Quốc ta đón tiếp không chu toàn. Người nhanh chóng trở về săn sóc Phụng quân đi.” Hạ Chính Nghiên ôn tồn đáp, điệu bộ vô cùng ra dáng minh quân rộng lượng.

Lão thái giám liên tục khấu đầu đa tạ rồi vội vàng cáo lỗi rồi đi. Hạ Cảnh Tuấn ngồi một bên đột nhiên giảng mạnh ly trà xuống, cong môi cười lạnh nhạt: “Vị Phụng quân kia quả thật vô cùng tuấn mỹ không khác lời đồn.”

Đáy mắt Hạ Chính Nghiên loé lên tia hứng thú, hắn nghiêng người, một tay chống cằm, vô cùng tự nhiên hỏi: “Thật sao?”

“Hoàng huynh có thể hỏi Hộ quốc phu nhân.” Hạ Cảnh Tuấn sai người đổi trà thành rượu sau đó quét mắt sang La Khả Tiệp “Lúc chiều nàng cũng ở

đó.”

La Khả Tiệp đột nhiên bị điểm danh, còn phải hứng chịu rất nhiều cặp mắt xăm soi. Nàng xoa xoa bát sữa hạch đào nóng hổi trong tay, không nhanh không chậm nói: “Phượng quân Bích Quốc đúng là kinh diễm át cả muôn hoa, lần đầu tiên thần bắt gặp một nhan sắc như vậy.”

Không ngoài dự liệu của nàng, bọn người xung quanh bắt đầu bàn tán. Đoàn Mộc Thục Nhi bữu môi ném cho nàng lời lẽ cay nghiệt: “Ta chưa thấy kẻ nào mặt dày như nàng ta, phu quân thành đàn vẫn còn tơ tưởng nam nhân khác.”

Nụ cười trên môi Hạ Chính Nghiên đột nhiên lạnh xuống. La Khả Tiệp lại không hề nổi giận, chỉ bình thản hỏi Đoàn Mộc Thục Nhi:

“Không biết Yên Đan Công chúa thấy Hoàng thượng của thần như thế nào?”

Nàng vừa hỏi vừa liếc sang Hạ Chính Nghiên, thấy hắn không nói gì chỉ lười biếng chống cằm nhìn xuống dưới. Nàng âm thầm thở phào, có lẽ Mộ Viễn Kỳ nói đúng, Hạ Chính Nghiên đối với nàng dường như có chút chột dạ cư nhiên sẽ dung túng một hai hành động càn rỡ của nàng, ví như câu hỏi quá phận vừa rồi.

“Huỳnh Tinh Đế dĩ nhiên anh minh thần võ là rồng trong loài người. Hơn nữa...” Đoàn Mộc Thục Nghi ngập ngừng đưa tay che mặt “Hơn nữa Huỳnh Tinh Đế cũng rất anh tuấn.”

Nói xong nàng ta còn không quên đưa đẩy ánh mắt nồng đậm tình ý sang Hạ Chính Nghiên. La Khả Tiệp chống cằm, cười híp mắt hỏi Lăng Điền:

“Lần trước trên dạ yến sinh thần hình như Thái tử Thần Quốc có gặp qua Yên Đan Công chúa có phải không?”

“Có chút ấn tượng.” Lăng Điền đặt ly rượu xuống, lời nói không bộc lộ chút cảm xúc nào.

Hứa Thụy Du bên cạnh lại che miệng cười, làm như vô tình nói:

“Thái tử thật mau quên, lần đó Yên Đan Công chúa khóc nháo nói là người của Thần Quốc khi dễ nàng. Đến khi phát hiện người vô tình giẫm lên khăn tay của nàng là Thái tử thì...”

“Thì thế nào?” Lăng Điền cũng làm như vô cùng hứng thú hỏi “Sau đó thì sao? Bản Thái tử quên mất rồi.”

Hứa Thụy Du ngập ngừng mãi không mở lời. Ký Hy ngồi phía sau Lăng Điền nhin không nổi môi chen ngang: “Có gì lại khó nói như vậy? Lúc ấy chẳng phải Yên Đan Công chúa cũng rồi rít khen ngợi Thái tử chúng ta như khen ngợi Huỳnh Tinh Đế đó sao? Anh minh thần võ gì đó rồi anh tuấn bất phàm nọ kia.”

Đoàn Mộc Thục Nhi nghe đến đây sắc mặt không khỏi trắng bệch, Áu Lăng đang ngồi sát nàng ta cũng bất tri bất giác giữ chút khoảng cách. Đoàn Mộc Thục Nhi giận nghiến răng, đập bàn quát lớn: “La Khả Tiệp, ngươi cố tình chơi ta!”

“Hạ thần nào dám.” La Khả Tiệp che miệng cười, lơ đãng nói “Không nhờ vị Ký Hy đại nhân kia nhắc đến, hạ thần cũng quên mất chuyện hôm đó xảy ra thế nào rồi.”

Ký Hy nghe nàng nhắc đến mình thì đưa tay xoa xoa đầu, thật thà nói: “Ta cũng không phải là đại nhân gì, La Khả Tiệp đừng gọi như vậy. Bình thường ta tay chân thô kệch, chỉ được cái trí nhớ tốt một chút thôi.” Nói rồi còn không quên liếc nhìn người nào đó ngồi cạnh nàng.

“Người không cần quá khiêm tốn, Thái tử Thần Quốc là nhân vật truyền kì thế nào khắp lục quốc đều biết, người đi theo Thái tử chắc hẳn phải có chỗ bất phàm.” La Khả Tiệp vừa nói vừa nâng ly rượu đưa lên ra hiệu kính Ký Hy.

Hắn vội vàng cầm ly rượu của mình một hơi uống cạn., rượu trượt xuống cổ họng chưa kịp cất lời đã nghe Lăng Điền nhàn nhạt nói: “Huỳnh Tinh Đế là người có thể khiến chiến thần La Khả Tiệp hết lòng phục trợ, quả nhiên không thẹn là người giữ mệnh cách đế vương.”

“Hoàng thượng của thần quả thực bất phàm, chỉ có thần là Thái tử khen trật rồi.” La Khả Tiệp cười cười gồ nhẹ xuống mặt bàn. Lăng Điền hẳn còn hận Mộ Viễn Kỳ chuyện chàng giúp Hạ Chính Nghiên đoạt hai toà thành của Thần Quốc. Mà xét nguyên nhân sâu xa không phải vì nàng sao? Cuối cùng nàng đã lý giải được vì sao vừa gặp lại trên bến Lương Nguyệt, ánh mắt hắn như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Từ Uyển Khanh ngồi phía trên cảm thấy bản thân bị lép vế liền không nghĩ ngợi nhiều mà góp cùi thêm lửa: “Nói qua nói lại cũng thật khiến ta tò mò, Hộ quốc phu nhân, không biết vị Phượng quân kia so với ba phu quân của ngươi thì thế nào?”

Nàng ta vừa dứt lời bàn tay Hạ Chính Nghiên đang nắm lấy tay nàng ta đột nhiên rời đi. Hắn dời trọng tâm sang bên phải, chống cằm híp mắt nhìn, im lặng như ngầm chờ câu hỏi của Từ Uyển Khanh.

Bọn người lần nữa chĩa mũi nhọn sang La Khả Tiệp. Vị muội muội La Thụy Khê đáng quý của nàng cũng không sợ thiên hạ chưa đủ loạn mà châm chọc thêm vài câu:

“Quận chúa hỏi câu này thật khó, ba vị phu quân của tỷ tỷ ta đều mỗi người một vẻ mỗi người một tài, còn Phượng quân của Bích Quốc lại là một truyền kỳ khác trong lục quốc, làm sao có thể so sánh đây?”

Lời nói thì có vẻ như đang khen cả đôi nhằm hoà hoãn mọi chuyện nhưng thật ra lại đẩy La Khả Tiệp vào thế bí. Nếu chọn phu quân thì chẳng khác nào

bội nhọ Phụng quân Bích Quốc, nếu chọn Phụng quân Bích Quốc thì nàng không phải trở thành kẻ lãng lơ như trong miệng Đoàn Mộc Thục Nhi sao?

La Thuý Khê nhếch môi chờ đợi La Khả Tiếp xấu mặt. Nhưng nàng chỉ đoạt lấy quạt ngọc trên tay Mộ Viễn Kỳ, lơ đãng vờ vờ, vô cùng tự nhiên nói: “Câu hỏi này cũng không có gì khó. Chỉ là ta chưa bao giờ so sánh như vậy.” Ngưng một chút, nàng gấp quạt ngọc lại, cúi đầu đan tay vào tay Mộ Viễn Kỳ, mỉm cười tiếp lời “Nhưng nếu có so sánh dĩ nhiên là tình nhân trong mắt hoá Tây Thi rồi.”

Chỉ vài lời đã khiến mọi người vỡ lẽ. Lăng Điền cũng không nhịn được âm thầm khen ngợi nàng một phen. Lời này có ý gì? Dĩ nhiên không chê bai Phụng quân Bích Quốc, mà ngầm ý Phụng quân có đẹp thế nào cũng không phải người trong lòng nàng, còn ba phu quân của nàng luận tài mạo dù có không bằng Phụng quân thì trong mắt nàng bọn họ vẫn là hoàn mỹ nhất. Hoặc chỉ cần hiểu đơn giản là đóa mẫu đơn trong ngự hoa viên làm sao có thể thuận mắt bằng khóm hải đường nơi sân nhà.

“Tình nhân trong mắt hoá Tây Thi, lời này quả nhiên nghe thật êm tai.”

Người bên trong chưa khỏi ngây người đã nghe giọng nói mềm mại cất lên. Bọn họ đồng loạt dồn ánh nhìn ra phía cửa. Trác Kinh Vân vẫn một thân y phục điểm lệ, tóc tết lệch vai, khoan thai bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: LỤC QUỐC TÀI NỮ.

Theo sau bước chân của Trác Kinh Vân chính là hàng loạt tiếng hít sâu nặng nề. Bọn họ đa phần đều ngỡ ngàng vì Nữ vương Bích Quốc tàn bạo thành tính trong lời đồn lại là một nữ tử nhỏ bé thế này. Dù khí chất vương giả tỏa ra từ nàng khiến người khác có chút hít thở không thông nhưng đường nét mềm mại trên gương mặt lại mang vẻ đẹp thanh tao, thuần khiết như suối nguồn, lớp điểm trang sắc bén không thể che hết vẻ xuân sắc ngây thơ của cô nương tuổi đôi mươi.

Bọn họ không thể rời mắt khỏi nàng. Chỉ có La Khả Tiếp để ý thấy Trác Kinh Vân vẫn mặc bộ vương phục cũ ban chiều, cả xiêm áo cũng không kịp thay. Nàng đột nhiên không ngăn được lo lắng.

“Lần đầu gặp mặt Huỳnh Tinh Đế cùng chư vị, ta đến trễ tự thấy hổ thẹn.” Trác Kinh Vân dừng bước trước thềm ngọc, khách khí chấp tay chậm rãi nói.

Lúc này chư vị quan khách mới hoàn hồn. Hạ Chính Nghiên dùng tay ra dấu mời Trác Kinh Vân hướng tới vị trí thứ tư bên phải, ôn tồn đáp: “Nữ vương, mời ngồi, không cần khách khí như vậy. Chúng ta khai yến thôi.”

Trác Kinh Vân chỉ cười không nói thêm. Nàng đảo mắt nhìn một lượt khắp điện. La Khả Tiếp thấy ánh mắt nàng ấy dừng trên người mình, môi cong lên nụ cười. Nhất thời nàng rất muốn nói gì đó nhưng không thể cất thành lời. An Hành bên cạnh nàng lại đột nhiên vui mừng vẫy tay reo lên:

“Tiểu Vân Vân! Bên này, bên này!”

Hành động vô cùng tự nhiên của y khiến nhiều người tròn mắt há mồm. Thái hậu đập tay xuống bàn, gằn giọng nói: “Hồ nào!” Nữ vương Bích Quốc là kẻ thế nào chứ? Sao có thể tùy tiện dính vào nàng, lơ như nàng ta tức giận thì thế nào đây?

An Hành bị dọa sợ co người lại. Trác Kinh Vân nhún mày quắc mắt lạnh nhạt nói: “Hoàng Quốc Thái hậu thật quá coi trọng lễ tiết rồi.” Nàng nhún vai, làm như bị giọng điệu của bà kinh động “Thái hậu đến tuổi này rồi vẫn còn hơi sức gào thét, đúng là phúc Trạch đầy mình.”

Thái hậu làm sao không nghe ra giọng điệu khinh miệt của Trác Kinh Vân, nhưng vì giữ hoà khí bà ta đành nghiêng răng nhin xuống, giọng gào cong môi cười.

Nàng ấy không hề để tâm đến vẻ mặt như nuốt phải ruồi của Thái hậu, mà chỉ chậm rãi bước đến gần chỗ ngồi của La Khả Tiếp. Nàng ngồi ở vị trí thứ nhất hàng thứ hai bên trái, hàng thứ nhất đều dành cho hoàng tộc và các lão công thần. La Khả Tiếp vô thức đứng lên, hai tay kéo An Hành về phía sau. Trác Kinh Vân dừng bước trước mặt La Khả Tiếp, vô cùng tự nhiên chấp tay, cúi đầu thi lễ với nàng:

“Tiếp tỷ, Kinh Vân trở lại rồi.”

Mọi người lại được một phen tròn mắt há mồm.

La Khả Tiếp nâng Trác Kinh Vân đứng lên, cố gắng giữ vững tinh thần gạt đầu ừ một tiếng.

Người trong điện sắp rút hết cầm xuống đất. Vẫn may yến tiệc chưa khai, không thì bọn họ đã phải chết vì sắc rượu rồi.

Trác Kinh Vân đối với cử chỉ đối đãi lạnh nhạt của La Khả Tiếp có chút không quen. Nàng ấy nắm tay La Khả Tiếp, vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng, nhẹ giọng trách:

“Tiệp tỳ bây giờ không chịu nhận thân thích với ta sao?”

Người trong điện không rét mà run. Thử hỏi ai ngu đến độ không nhận thân thích với hoàng tộc chứ? Chỉ có kẻ bị hồng đầu thôi. Mà chối bỏ thân thích với Bích Quốc Nữ Vương chính là loại chán sống nhất trong những kẻ chán sống.

La Khả Tiệp nhíu mi. Bàn tay Trác Kinh Vân run rẩy, mồ hôi chảy ra ướt cả lòng bàn tay. Nàng ấy mím môi chờ đợi phản ứng của nàng. La Khả Tiệp vươn tay lên đặt sau gáy Trác Kinh Vân kéo nàng ấy lại gần rồi...không thương tiếc cụng đầu kêu một tiếng rõ to vào trán nàng ấy.

“Đứa trẻ này, muội dọa ta một trận có biết không?” La Khả Tiệp cố gắng ngăn xúc động nói “Ta mới là người sợ không được muội thừa nhận đây.”

Chư vị khách quan chính thức chết đứng trước một màn dọa người này. Hoàng Quốc chiến thần cùng Bích Quốc Nữ Vương đang thân thiết xưng tỳ gọi muội. Ai có thể ngờ đến chuyện này đây?

Ngay lúc La Khả Tiệp và Trác Kinh Vân đắm chìm trong cảm xúc ngập tràn phức tạp kia, vị thái giám nào đó la lên thất thanh: “La Thượng thư ngắt xiù rồi!”

Trác Kinh Vân đang ngỡ ngàng thì bị tiếng hét làm cho mất hứng. Nàng quắc mắt nhìn một đoàn người đang lúi lỏu già bất tỉnh nhân sự ra ngoài. Trác Kinh Vân quay sang La Khả Tiệp bĩu môi: “Phụ thân của tỳ cũng thật là...yếu như vậy.”

“Chắc là ta giống tổ phụ nhiều hơn.” La Khả Tiệp chỉ biết gượng gạo cười, cảm thấy có chút mất mặt. Nàng chỉ kết thân với Nữ vương Bích Quốc thôi, lão có cần sợ mất mặt vậy không?

Trác Kinh Vân gật gật đầu thông cảm. Nàng nghĩ ngợi một lúc rồi quay sang Hạ Chính Nghiên nói:

“Không biết ta muốn ngồi cạnh Hộ quốc phu nhân của quý quốc có được hay không?”

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến Hạ Chính Nghiên đờ người. Hắn chớp mắt vài cái, ho khan một đợt mới đáp: “Nếu Nữ vương thích dĩ nhiên là được. Triệu Thái phó, người lâu rồi cũng không gặp lại nhỉ từ, người xuống chỗ Hộ quốc phu nhân ngồi trò chuyện cùng hắn đi. Cả Tạ thượng thư nữa, đừng quên người dĩ ứng với phần hoa, không nên ngồi gần với vũ cơ quá.”

Hai người kia bị điểm danh dù tâm không cam tình không nguyện nhưng phải đứng lên nhường chỗ. Ai lại dám để Nữ vương một nước ngồi phía sau chứ?

Vậy là Trác Kinh Vân ngồi ở vị trí thứ nhất, La Khả Tiệp ngồi ở vị trí thứ hai hàng đầu tiên. Điều này khiến không ít nữ tử phải độ mất. Ví dụ như La Thủy Khê, Từ Uyển Khanh, còn cả Đoàn Mộc Thực Nghi. Nàng ta cảm thấy một người thân phận thấp kém như La Khả Tiệp ngồi đối diện mình là một điều sỉ nhục.

Những chuyện này La Khả Tiệp thấy hoài cũng nhàm chán chẳng thèm để tâm tới, nhưng Trác Kinh Vân thì không. Nàng nâng bầu rượu nóng cung nữ vừa mang đến lắc nhẹ, nhếch môi mỉa mai:

“Huỳnh Tinh Đế cũng nên khai yến đi thôi. Bản vương thấy Yên Đan Công chúa chờ đợi muốn phỏng mang trọn má roi cả hai mắt rồi.”

“Người!” Đoàn Mộc Thực Nghi tức đến đập bàn.

“Thế nào? Theo bồi phận người phải đến hành lễ với bản vương mới đúng. Xem ra lễ giáo của Bắc Quốc cũng chỉ như thế thôi.” Trác Kinh Vân chống má, lơ đãng nhắm nhấp ly rượu, không thèm nhìn đến vẻ mặt nhăn nhúm khó coi của Đoàn Mộc Thực Nghi.

Ngay lúc nàng ta mất hết mặt mũi, tiếng cười hào sảng của Hạ Cảnh Tuấn như châm thêm dầu vào lửa. Hắn vỗ bẹp bẹp vào đùi cười nghiêng ngả, đến khi mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía mình hắn mới hắng giọng nói: “Bản vương thất lễ, chỉ là bản vương vừa nghĩ đến một câu chuyện vui thôi.”

Giữa hàng trăm người trong điện hắn chỉ nhìn thẳng vào Trác Kinh Vân, cong môi cười: “Bản vương nghe nói lúc trước có một vị học sĩ đứng trước mặt một vị nữ vương khi nàng chưa đăng cơ bắt bẻ nàng chuyện lễ tiết. Hắn nói bước chân nàng quá thô bạo, một bước sai quá dài, lúc ăn cơm lại vươn tay quá xa, làm thức ăn dính vào tay áo. Nàng không nói gì ngoan ngoãn để mama dạy lại lễ tiết. Các người biết sau khi nàng lên ngôi vị học sĩ đó thế nào không?”

Hạ Cảnh Tuấn nhíu mi nhìn Trác Kinh Vân. La Khả Tiệp lờ mờ đoán được chuyện này hình như là chuyện xưa của Trác Kinh Vân. Nàng hí hửng nhìn sang nàng ấy. Khuôn mặt Trác Kinh Vân không thay đổi nhiều, chỉ có nụ cười ngày càng nhếch cao nhưng hàn ý lại đậm. Nét lạnh giống hệt nụ cười trên môi Hạ Cảnh Tuấn lúc này.

La Khả Tiệp gật mình. Nàng nhớ ra mấy ngày trước có những lúc Hạ Cảnh Tuấn đột nhiên biến mất, cả lúc lên Linh Sơn tự cũng vậy. Có lẽ nàng đã bỏ lỡ sự thay đổi đáng ngạc nhiên này. La Khả Tiệp ôm bát sữa hạch đào hộp một ngụm. Vị ngọt gắt chảy xuống cổ họng khiến nàng khó chịu ho mấy cơn. Mộ Viễn Kỳ vỗ vỗ nhẹ vào lưng La Khả Tiệp. Đến khi nàng bình tĩnh lại mới vuốt tóc nàng thì thầm: “Chuyện xưa của họ quả thật không vui vẻ, nàng đừng quá lo lắng sẽ hại thân.”

La Khả Tiệp nghe nói vậy có chút buồn bã, nhưng nàng có thể làm gì, chỉ đành gật đầu cho qua chuyện. Mộ Viễn Kỳ đổi bát sữa hạch đào thành một bát nước mơ. La Khả Tiệp vừa uống một ngụm đã vội vàng đẩy ra. Chưa đến ê cả răng, Mộ Viễn Kỳ nhìn biểu hiện của nàng trong lòng thầm thất vọng. Vẫn là không phải rồi.

La Khả Tiệp bóc vỏ nhãn, nghe loáng thoáng bên tai tiếng chép miệng cùng giọng nói của Hạ Cảnh Tuấn: “Sau đó vị học sĩ kia được chính vị nữ vương một bụng lễ nghi dạy dỗ lại. Mà cách dạy của nàng hoàn toàn độc đáo. Nàng sai người xiềng tay chân của vị học sĩ kia với bốn quả cầu sắt. Vị kia muốn bước đi cũng không thể bước quá dài, ăn cơm cũng chẳng thể nhấc tay lên. Lúc ấy nàng ta gật gù bảo rằng như vậy mới hợp với lễ tiết trong miệng của lão, còn bản thân nàng vốn chẳng biết hai chữ lễ tiết viết như thế nào. Phàm là kẻ làm việc dưới nàng đều không bị quản quá nhiều lễ tiết.”

Hắn vừa dứt lời mọi người đều thấy lạnh sống lưng. Xiềng xích nặng nề như vậy vị kia ngoài bò lét ra còn có thể di chuyển được sao? Mọi người không hẹn đồng loạt nhìn Trác Khinh Vân. Nàng nhếch môi như có như không nghịch bầu rượu trong tay.

“Bản vương chính là người tùy hứng, chứ vị chắc cũng không lạ gì. Nhưng cũng phải tùy đối tượng thế nào mà bản vương muốn quản hay không. Chưong mắt bản vương, một hạt bụi cũng không dung được.” Nàng quắc mắt khiến Đao Mộc Thục Nghi cứng người. Trác Khinh Vân chép miệng hướng Hạ Chính Nghiên nói “Hôm nay vốn là lục quốc đoàn viên, nếu chư vị gọi bản vương đến đây chỉ để bàn chuyện lễ tiết gì đó thì xin phép bản vương không phụng bồi, càng không có lý do gì phải ở lại đây.”

“Nữ vương không cần vì chút chuyện nhỏ làm mất hoà khí. Hoàng đế của bốn vương cũng là người tùy hứng, nữ vương đừng để tâm đến hắn.” Hạ Chính Nghiên một bên cười giảng hoà với Trác Khinh Vân, một bên âm thầm liếc mắt cảnh cáo Hạ Cảnh Tuấn. Hắn nhún vai ra vẻ vô tội, Hạ Chính Nghiên đành nghĩ cách lấp liếm “Khai yến thôi! Truyền vũ cơ vào đi!”

“Truyền vũ cơ!”

Thái giám thiếp thân bên cạnh Hạ Chính Nghiên vừa cất cao giọng, một đoàn mỹ nữ xiêm áo thướt tha bước vào. Mà bất ngờ hơn cả chính là Từ Uyển Khanh đang dẫn đầu đoàn người. Eo nhỏ uyển chuyển đong đưa, đôi mắt phong tình ngập nước, bàn tay mảnh mai chắp thành hình u lan chi, dung nhan lấp ló sau lớp màn sa hóp hờn người.

Trác Khinh Vân thường mỹ tửu, đôi mắt quét qua Hạ Chính Nghiên liền nhìn không được ghé sang La Khả Tiệp nhỏ giọng: “Hoàng đế của tỷ rõ ràng là sắc lang, chỉ mới thế này đã đứng ngồi không yên rồi.”

Khoé môi La Khả Tiệp giật giật, nàng bắt lực thở dài “Hắn vốn là tuổi trẻ sung sức.”

“Muội thấy vị tứ muội kia của tỷ không dễ chịu gì rồi.”

“Cũng không can hệ gì đến ta.” La Khả Tiệp đáp qua loa. Thấy cái thang lên trời của mình đột nhiên lay động trước nữ nhân khác, người kiêu ngạo như La Thủy Khê làm sao nhìn được.

Nhưng bọn họ đầu đá với nhau thì can hệ gì tới nàng? Kẻ đau đầu nhất không phải vị hoàng đế kia sao?

La Khả Tiệp nhận phần bánh chẻo tôm thịt cùng đậu hủ thủy tinh Trác Khinh Vân gấp qua, thông thả ăn. Mạn ca múa kết thúc từ lúc nào không hay.

Chư vị hoàng tử đồn loạt vỗ tay khen hay. Từ Uyển Khanh điem đạm tạ ơn sau đó một bước đi thẳng đến ngồi cạnh Hạ Chính Nghiên. La Thủy Khê tức đến đỏ mắt nhưng lại cất giọng vui vẻ nói:

“Điều múa táo bạo của Ly Châu Quận chúa thật làm tiểu nữ hoài niệm dáng vẻ khi múa của nhị tỷ.”

Nàng ta che miệng cười, lời nói lập tức lôi kéo được Hạ Chính Nghiên. Hắn ngồi thẳng dậy, vô cùng hứng thú nhưng vẫn có chút nghi ngờ hỏi La Thủy Khê:

“Trăm lần đầu tiên nghe thấy Hộ quốc phu nhân còn biết múa nữa đấy.”

La Thủy Khê tươi cười híp mắt định tiếp lời nhưng đã bị La Khả Tiệp cắt ngang “La tứ muội nhớ nhầm đại tỷ thành thần thôi, hoàng thượng không cần để tâm. Ngược lại thần được biết điệu múa hồng nhan nhất phi của Âu Lăng Công chúa chính là thiên hạ đệ nhất vũ kỹ trong lục quốc.”

La Khả Tiệp không ngần ngại ném quả khoai bông sang cho Đàm Áu Lăng, nàng ta ngượng ngùng đỏ mặt, nói lời khách khí “Hộ quốc phu nhân quá khen. Vũ kỹ của Âu Lăng so với sự phụ của người cũng không tính là gì.”

Giọng nói mềm mại như rót mật vào tai. Nghe nàng ta lời sự phụ của mình ra so sánh, La Khả Tiệp cảm thấy ngứa ngáy. Sự phụ của nàng chính là huyền thoại bất diệt trong lục quốc nay đã quy ẩn, nàng ta nói chỉ thua bà ấy thì có khác nào tự xưng bản thân thiên hạ đệ nhất. Đã vậy còn vòng vo quanh co, thật không hiểu nổi đám công chúa, tiểu thư này.

“Nếu Hộ quốc phu nhân đã nói vậy không bằng để xá muội vì mọi người hiến vũ vậy.” Thái tử Hạ Quốc hào sảng nói, hắn đánh mắt ra hiệu cho Đàm Áu Lăng, nàng ta liền ngoan ngoan đứng lên, mềm mại nói “Âu Lăng bêu xấu rồi.”

Trác Khinh Vân nhìn huynh muội bọn họ kẻ tung người hứng liền cảm thấy ngứa ngáy tay chân, nàng quét mắt sang La Thủy Khê ngồi trên thềm ngọc cạnh đế vương, càng nhìn càng không thuận mắt.

“Đã vậy chi bằng nhân dịp lục quốc tụ họp này, ngũ đại tài nữ cùng nhau hợp xướng một khúc giúp kẻ hạn hẹp như bản vương mở mang chút ít.” Trác Khinh Vân đặt ly rượu trong tay xuống, cong môi cười hỏi Hạ Chính Nghiên “Huỳnh Tinh Đế cảm thấy thế nào?”

“Trăm đương nhiên là hiếu kỳ, không biết chư vị có sẵn lòng không?”

La Thủy Khê, Hứa Thủy Du, Từ Uyển Khanh, Đoan Mộc Thực Nhi, Đàm Ấu Lăng ngờ ngàng nhìn nhau hồi lâu mới đồng loạt đáp “Vâng.”

La Khả Tiếp vô cùng hứng thú với chuyện này. Nàng ngồi dựa lưng vào Cẩm Giai Hạo, đôi mắt nhìn Từ Uyển Khanh và Đàm Ấu Lăng vận hồng y tượng trưng cho một đôi hồng nhan dắt tay nhau từng bước di chuyển vào giữa chính điện. La Thủy Khê ngồi sau cầm án, ngón tay chậm rãi lướt trên huyền cầm tấu lên âm thanh mềm mượt thanh thoát. Hứa Thủy Du ôm tì bà, bàn tay di chuyển trên dây đàn như đàn tằm lướt bằng thiên tâm tì, từng chút từng chút đều sắc bén in sâu tận đáy lòng. Tiếng sáo cao vút của Đoan Mộc Thực Nhi theo đó vang lên. Cả một cầu trời đại mạc như hiện ra trước mắt.

Đôi chim nhạn lượn quanh nhau vui đùa, đến khi bão táp phong ba kéo đến nhất nhất không rời, lưu luyến không buông, mà trời cao không thấu lòng buộc âm dương cách thế, một con chim nhạn linh hồn tựa khói sương tan đi, để lại kẻ cô độc co rút trong tuyết lạnh táng thân, chỉ có như vậy mới có thể tương ngộ dưới hoàng tuyến

Đàm Ấu Lăng cùng Từ Uyển Khanh vừa phát sa y kết thúc điệu múa, âm thanh lắng đọng vẫn còn dư âm. La Khả Tiếp không tiếc tiếng vỗ tay khen ngợi bọn họ. Lục quốc tài nữ quả nhiên không phải hư danh.

“Hay! Hay lắm!” Chư vị hoàng tộc bao gồm cả Hạ Chính Nghiên đều không ngớt lời khen hay.

Hứa Thủy Du lên nhìn Lăng Điền, ánh mắt hần vẫn lạnh nhạt như cũ, một đôi mắt sâu không thấy đáy. Nàng thờ dãi buông lui bàn tay trên tỳ bà. Lăng Điền lại như có như không cất lời: “Lục quốc tài nữ chỉ tiếc đã thiếu một người.”

Bọn người trong điện đồng loạt đổ dồn ánh mắt về Trác Kinh Vân. Tổng Thi Ngôn của Bích Quốc vì sao mà chết, đó đã từng là chuyện gây không ít hoang mang trong lục quốc. Trác Kinh Vân lại làm như không nhìn thấy ánh mắt xia xói của bọn người kia. Nàng chỉ điềm nhiên nói:

“Đúng là thiếu vắng giọng ca của Thi Ngôn Quận chúa. Giọng hát của nàng ấy đích thực là âm thanh chỉ có trên trời thế gian nào được mấy người. Đáng tiếc...trời xanh yêu thương nàng ấy hơn chúng ta, nàng ấy nên trở về nơi bản thân thuộc về rồi.”

Bọn người lại được một phen lạnh sống lưng. Đoan Mộc Thực Nhi lúc này đã trở về chỗ ngồi, nàng ta hí mi mắt, vẻ mặt không có chút ý tốt nào cất cao giọng nói:

“Từng nghe nói Bích Quốc Nữ vương là người phong nhã, Bích Quốc Phụng quân còn là người mà Thi Ngôn mến mộ, cầm nghệ tinh thông. Chẳng biết hôm nay Nữ vương có thể cho chúng ta mở rộng tầm mắt hay không?”

Trác Kinh Vân không nghĩ ngợi trực tiếp từ chối “Vẫn là thôi đi, ta thân là Nữ vương làm sao lại đi đoạt đường sống của ca cơ vũ nương.” Lại chép miệng nói “Ta nghĩ ta chỉ cần làm tốt bốn phận Nữ vương là được rồi, hôm nay đến đây cũng là để hưởng thụ không phải làm trò mua vui.”

Nàng vừa dứt lời năm người kia đã đen mặt. Nàng nói như vậy chẳng khác nào đánh vào mặt bọn họ. Bọn họ khiêu vũ tấu đàn lại bị đánh đồng thành ca cơ vũ nương thấp hèn. Đoan Mộc Thực Nhi giận tái mặt nhưng đã bị huynh trưởng nắm tay kéo xuống không cho nàng ta làm loạn. Từ Uyển Khanh thì nhin không được, nghiêng răng nói:

“Nếu Nữ vương đã ngại thân phận cao quý thì để phu quân của Hộ quốc phu nhân thay người đi. Nghe nói cầm kỹ của hần cũng không kém La tứ tiểu thư.”

La Thủy Khê nghe nói vậy liền phát hỏa nhưng vẫn giữ điềm tĩnh vờ như vô tội hỏi: “Nói như Ly Châu Quận chúa chính là Bích Quốc Nữ vương không hiểu nghệ thì đem nhị tỷ phu của ta ra mua vui sao?”

“Hần vốn là dùng để mua vui không phải sao?” Đoan Mộc Thực Nghi che miệng mỉm cười, ánh mắt xé lên vô cùng vui mừng khi người gặp họa.

Nàng ta vừa dứt lời đã nghe tiếng kim loại lao vun vút xé gió cắm phập vào cổ áo ghim nàng ta vào trụ cột. La Khả Tiếp nghiêng răng nghiêng lợi rút trâm cài hoa nhỏ trên tóc Trác Kinh Vân phóng ra. Đoan Mộc Thực Nghi sợ mất mặt tái xanh mặt, nàng ta chưa kịp hoàn hồn đã phải lãnh thêm bạt tay trời giáng.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: NGƯỜI CÙNG KHỔ

Người ra tay lại là Ký Hy.

“Ngông cuồng!” Hần rít qua kẽ răng, chỉ tay về phía Mộ Viễn Kỳ nói “Ngươi có biết hần là ai không hả?”

Mộ Viễn Kỳ nhú mi, Ký Hy đành nhin xuống những lời muốn nói. La Khả Tiếp tức đến không thờ được. Mặc cho Thái hậu trên cao kia mắng nàng phạm thượng, nàng chỉ gằn giọng lạnh nhạt đáp:

liếc mắt sang Mộ Viễn Kỳ và An Hành, bọn họ đồng thanh nói.

Vòng tay An Hành khoác trên vai La Khả Tiệp càng siết chặt. Nàng nghẹn ngào đưa tay ôm mặt “Ta có thể khóc không?”

An Hành trượt từ trên người nàng xuống, bối rối gỡ tay nàng ra: “Tiệp Tiệp không được khóc, kẻ nào ăn hiếp Tiệp Tiệp phải không? Tiểu Hành đi đánh nàng nhé!”

“Không.” La Khả Tiệp dụi mắt, hai tay ôm má An Hành nói “Ta đang suy nghĩ không biết phải nói yêu các chàng thế nào.”

“Cái này đơn giản thôi.” Cẩm Giai Hạo bước lại gần, vòng tay qua eo La Khả Tiệp bế bổng nàng lên xoay một vòng “Nàng sinh cho bọn ta một Tiểu Khả Tiệp đi!”

La Khả Tiệp bị hấn xoay đến vón đầu, vội vàng bấu tay vào vai hắn, hoảng hốt kêu lên “Không chừng là một Tiểu Kỳ Kỳ, Tiểu Giai Hạo hay Tiểu An Hành gì đó.”

Cẩm Giai Hạo hừ lạnh. La Khả Tiệp nhú mi hỏi “Nếu là nam hài tử chàng sẽ ghét bỏ sao?”

“Cũng không phải.” Cẩm Giai Hạo lắc đầu “Ta chỉ đang nghĩ phải tìm một bà vú cho nó, không để nó bám nàng.”

La Khả Tiệp ngượng đỏ mặt dấm vào ngực Cẩm Giai Hạo một cái: “Chàng còn ghen với cả tiểu hài tử. Có phụ thân nào như chàng không?”

“Như vậy vì phu mới là độc nhất vô nhị trong lòng nàng.” Cẩm Giai Hạo đưa bàn tay La Khả Tiệp lên môi cắn một cái.

Mộ Viễn Kỳ im lặng tập kích từ phía sau xoa đầu La Khả Tiệp nói “Nàng đã thấy khá hơn chưa?” La Khả Tiệp gạt đầu, chàng liền bật cười “Thật không hiểu nổi nàng, cái cài tóc của Trắc Khinh Vân chỉ cần lệch một chút đã giết chết công chúa kia rồi, nàng cảm thấy bản thân vô dụng chỗ nào chứ? Ta đang thấy vô cùng hả dạ đây. Còn cả tỷ nữ thiếp thân lúc trước của nàng nữa.”

“Chàng biết chuyện của Hà Mai?” La Khả Tiệp nghiêng đầu hỏi.

“Nàng nghĩ có chuyện gì là bí mật với Hạ Cảnh Tuấn không?”

“Kỳ thực hắn không giống người kín miệng.”

La Khả Tiệp xoa cằm, lẩm nhẩm nói. Tán cây bên cạnh run lên những tiếng xào xạc kỳ lạ. La Khả Tiệp hí mắt nhìn. Thì ra là một vũ nương trong tiết mục của Từ Uyển Khanh vừa rồi. Nhìn dáng vẻ nàng ta dường như rất thông dong nằm ngả người trên cây. La Khả Tiệp dụi mắt mấy lần. Người nọ nhếch môi cười nói: “Đúng là không phải có cái tên của ta sẽ là người tốt tính giống như ta.”

La Khả Tiệp chết đứng chôn chân tại chỗ. Nữ tử ngồi bất động, tay ngọc di chuyển thao lược lấp lóe ánh sáng. Dung nhan ấy chính là người đã khuynh đảo lục quốc mấy chục năm trước đến bây giờ vẫn là bài ca bất diệt trong thiên hạ. Bà ấy vẫn mang dáng vẻ kinh diễm như đóa hoa đào nở rộ trên nền tuyết trắng, dù tuổi tác vừa qua ngũ tuần nhưng mỹ mạo lại không khác gì thời son sắc. Vẫn là nữ tử mười sáu trăng tròn vạn người say đắm Đồng Yên Vụ.

“Sư phụ.” La Khả Tiệp như đứng giữa ranh giới của hai kiếp người, thật lâu sau mới có thể mở miệng gọi hai tiếng thân thương.

Đồng Yên Vụ nhảy xuống từ trên tán cây. Mộ Viễn Kỳ, Cẩm Giai Hạo cung kính chấp tay gọi “Yên Đan lão sư.”

Kỳ thực vẻ đẹp của bà ấy khiến người khác choáng ngợp không nói thành lời, bước một nước nhẹ như lướt mây. Đồng Yên Vụ vui vẻ nâng cằm La Khả Tiệp, cong môi son cười “Đã lâu không gặp, Tiểu Đào Nhi.”

La Khả Tiệp cứng ngắt nhìn sâu vào mắt Đồng Yên Vụ. Con người cả đời chỉ biết theo đuổi cái gọi là tự do tự tại này cuối cùng đã chịu xuất hiện trước mặt nàng rồi.

Nàng cúi đầu tựa vào lòng bà. Đồng Yên Vụ vẫy tay ra hiệu ba người kia trở về trước. Cẩm Giai Hạo vội vàng kéo áo An Hành đang ngây ngây ngơ không biết gì đi. Bầu không gian vắng lặng chỉ còn mỗi Đồng Yên Vụ và La Khả Tiệp. Nàng như chết lặng trong vòng tay bà ấy. Đồng Yên Vụ nhẹ nhàng vuốt tóc nàng “Bao năm qua cực khổ cho ngươi.”

La Khả Tiệp liều mạng lắc đầu, cố gắng đè nén cảm xúc ngẩng mặt lên nhìn Đồng Yên Vụ: “Bao lâu nay người đã ở đâu?”

“Đông tây nam bắc mỗi phương dừng một lúc. Nơi nào có thể đi thì cứ đi thôi.” Đồng Yên Vụ nói “Lần này nghe nói lục quốc tụ họp truyền khắp thiên hạ nên muốn đến nhìn ngươi một lúc. Ngươi cũng đã trưởng thành rồi, vì sư thực hãnh diện.”

Đồng Yên Vụ kéo tay nàng vừa đi vừa nói “Đi, kể cho vì sư nghe xem ngàn ấy năm của ngươi trôi qua thế nào.”

Hai người lướt qua con đường trải đầy sỏi đá, xung quanh vắng lặng chỉ nghe tiếng cỏ cây. La Khả Tiệp kể lại toàn bộ mọi chuyện từ trận biên giới đến Hoa Quốc rồi dẹp loạn bè phái Dương Vương, nàng cũng không ngại kể cho bà nghe bản thân mình chính là linh hồn trùng sinh qua một kiếp mới có thể buông bỏ hoàn toàn chấp niệm tìm kiếm hạnh phúc thật sự. Nếu là người khác La Khả Tiệp chắc chắn sẽ không nói nhưng với Đồng Yên Vụ nàng có lòng tin bà ấy sẽ không cười nhạo nàng.

“Khổ cho ngươi.” Đồng Yên Vụ vòng tay kéo La Khả Tiệp vào lòng, không nén được tiếng thở dài “Thật ra ta cũng không phải là người của thế giới

này.”

La Khả Tiệp tròn mắt kinh ngạc. Đồng Yên Vụ cuối cùng có thể nói ra bí mật suốt mấy chục năm cuộc đời. Hoá ra bà đến từ tương lai hàng ngàn năm sau. Bà vốn xuất thân từ trong một gánh xiếc, nhưng lòng hiếu kỳ đã khiến bà ấy sa chân vào chuyện học ma pháp. Vị đạo sĩ kia huấn luyện bà với mục đích muốn tìm ra pháp chú trường sinh. Nhưng không ngờ trận pháp bà vẽ ra lại đưa người xuyên thời không, mà nó chỉ ứng nghiệm với một mình bà. Lúc xuyên đến đây bà chịu không ít khổ cực nhưng vẫn cứng rắn cam chịu quyết không dừng đến ma pháp một lần nào nữa. Sau đó bà vô tình lọt vào mắt đế vương, kẻ đó là chuỗi ngày tranh đấu người chết ta sống.

“Ta cảm thấy những ngày tháng đó dù ta đã đem trái tim đang hiến hết mình nhưng lại là những ngày tháng đau khổ nhất cuộc đời ta.” Đồng Yên Vụ thờ dài, đôi mắt nhìn ra xa xăm “Cho nên ta muốn cuộc sống đơn giản, tiêu điều tự tại. Phú quý gì đó đều giống nhau cả thôi, không có gì khác biệt. Con nghĩ xem chẳng phải ngoài những thứ đó việc ta xuyên thời không và việc con trùng sinh thú vị hơn nhiều sao? Ta tin ngoài quyền lực ra thế gian vẫn còn vô số điều thú vị khác đáng tìm hiểu hơn.”

La Khả Tiệp nhìn bà như trôi về miền hồi ức vô tận. Hoá ra câu chuyện xưa của bà lại kỳ diệu như vậy. Những câu nói đạo lý mà bà truyền dạy như mới hôm qua, cả thủ pháp bắn cung bằng chân bà đã truyền dạy khiến nàng trở thành kẻ địch đáng gờm của mọi tướng lĩnh nữa. Rất nhiều rất nhiều điều mà chính mẫu thân thân sinh cũng không làm được cho nàng bà đều đã làm rất trọn vẹn.

Người như bà đã sớm thấu hồng trần ấm lạnh thế nào, đã từng yêu nồng nhiệt và cũng từng tan nát cõi lòng. La Khả Tiệp nhớ đến bóng dáng nam tử kia, vội vàng bắt lấy tay áo của Đồng Yên Vụ, chậm rãi nói: “Sư phụ, bấy lâu nay Lăng đại thúc vẫn luôn đợi người.”

Nàng thấy vòng mắt bà thoáng ửng đỏ. Khoé môi hơi run rẩy cong lên nụ cười buồn “Tên ngốc đó vẫn ngốc như vậy.”

“Người đã nợ thúc ấy rất nhiều.”

“Con nói đúng.” Đồng Yên Vụ vuốt ve gương mặt La Khả Tiệp, giọng cười nói “Ta đã nợ hẳn một lời hứa cũng nợ hẳn cả đời.”

“Vẫn còn kịp lúc mà.” La Khả Tiệp bắt lấy tay bà, dịu giọng đáp “Lăng đại thúc đang ở kinh thành Hoàng Quốc, còn là quân sự của Kỳ Bảo Trang.”

Đồng Yên Vụ chớp mi mắt, vẻ mặt đã buông lỏng mấy phần, nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc này La Khả Tiệp mới nhận ra bọn họ vừa đi vừa nói thoáng chốc đã đến Huyền Ngọc các lúc nào không hay. Nàng theo hướng nhìn của Đồng Yên Vụ phát hiện bóng dáng cô tịch của Trác Khinh Vân đứng trước cửa phòng khép chặt. Nàng ấy đập tay lên cửa, hét hãi gọi: “Lam, chàng mở cửa đi! Lam, làm ơn đi! Chàng có sao không?”

Người bên trong dường như không nghe thấu nỗi lo lắng của nàng ấy. Chỉ nghe tiếng đập đồ vọng ra từ bên trong cùng tiếng thét giận dữ “Cút!”

Trác Khinh Vân vô lực siết chặt tay thành nắm, đau lòng nhìn cánh cửa khép chặt. Nàng trượt dài ngồi bệt xuống thềm đá. Còn đâu bộ dáng Nữ vương kiêu ngạo bá khí. Vầng nguyệt mờ khuyết trên cao không thể soi rõ tâm tư trong đôi mắt nàng, chỉ càng khuếch trương đáng vẻ cô đơn bé nhỏ.

Đồng Yên Vụ thờ dài vỗ vai La Khả Tiệp “Con có thể giúp ta an ủi đứa trẻ đó được không?”

Bà chưa dứt lời La Khả Tiệp đã chạy đi. Đồng Yên Vụ có chút ngỡ ngàng nhưng đã sớm biết hai đứa trẻ từng có duyên gặp gỡ, còn vô cùng thân thiết kết làm tỷ muội. Bà xem như vô cùng yên tâm rồi. Đồng Yên Vụ đeo lớp mặt nạ dịch dung lên, lặng lẽ rời đi.

La Khả Tiệp dừng chân trước mặt Trác Khinh Vân. Nàng ấy ngẩng đầu lên, thấy người đến là nàng liền buông bỏ toàn bộ phòng bị chạy lại ôm lấy nàng.

“Tiệp tỷ.” Trác Khinh Vân nặng nề thở ra “Ta quả thật rất mệt mỏi.”

La Khả Tiệp vỗ vai Trác Khinh Vân an ủi nàng “Nếu cảm thấy nặng lòng cứ khóc lên đi.”

Nàng không cần Trác Khinh Vân kể ra câu chuyện xưa đau lòng với nàng, chỉ cần nàng ấy có thể giải tỏa nỗi lòng là được. Nàng ấy hi sinh nhẫn nhịn, bức bản thân trưởng thành chắc hẳn phải có lý do riêng, như sư phụ đã nói mỗi người trưởng thành đều phải có riêng mình một bí mật.

Trác Khinh Vân không ngần ngại gục đầu xuống vai La Khả Tiệp nức nở. La Khả Tiệp nhận ra đến cả khóc nàng ấy cũng chẳng dám khóc lớn, dường như nàng ấy sợ sẽ kinh động đến vị bên trong.

La Khả Tiệp đứng yên để Trác Khinh Vân khóc, đôi lúc chỉ vỗ nhẹ vào lưng nàng ấy an ủi. Nước mắt nàng ấy thấm ướt cả bờ vai La Khả Tiệp. Nàng nhìn bầu trời mờ nhạt ánh sáng trăng sao, thầm hỏi sẽ có ai bảo vệ được nụ cười ngày đó của Trác Khinh Vân đây? Trong khi những kẻ sống trong nhung lụa kia chỉ biết ganh đua lẫn nhau thì nàng ấy chỉ cần chút yên bình trong cuộc sống. Sao mọi thứ vẫn luôn khó khăn như vậy?

Thời gian nương theo làn gió lướt qua, Trác Khinh Vân khóc đến kiệt sức. La Khả Tiệp phải nhờ đến vị thái giám già bên cạnh Trác Khinh Vân cùng với nàng đỡ nàng ấy vào gian phòng khác trong Huyền Ngọc các.

La Khả Tiệp đặt Trác Khinh Vân lên giường, giúp nàng ấy đắp chăn. Trác Khinh Vân co người lại, dường như trong giấc mơ cũng không cảm thấy an toàn. La Khả Tiệp cẩn thận ngồi canh gác bên ngoài, nàng ngồi lại hát một khúc hát ru bên tai Trác Khinh Vân. Như những ngày trên đường đến Lạc trấn, nàng ấy lúc này mới buông lỏng tâm tình ngủ sâu.

Khi chính mình trở về Thanh tiểu viện, La Khả Tiệp mệt mỏi gục xuống giường ngủ thiếp đi. Những ngày sau đó nàng không hề bước vào bất cứ yến

tiệc hay hội thẩm hoa thường trà nào. Nàng chỉ đứng bên ngoài điều động binh lính canh gác. Thời gian còn lại hầu như cùng Trác Kinh Vân và ba phu quân thay nhau chơi nã điều.

Hành cung không quá lớn nhưng vừa đủ nhỏ để không ít lần vô tình chạm mặt đám người Doan Mộc Thực Nhi. Nhưng chỉ tiếc rằng nàng ta toàn bị Trác Kinh Vân mắng đến xấu mặt bỏ đi. Nàng nghe nói mấy ngày nay Doan Mộc Thực Nhi bị dọa khiếp vía vì đêm nào cũng có rắn bò vào phòng. Nàng ta làm loạn lên đòi điều tra gì đó nhưng cuối cùng không tra ra cái gì. Ngược lại còn xuất hiện lời đồn nàng ta giả vờ ốm nhả thối sáo ban đêm mới gọi rắn đến. Doan Mộc Thực Nhi giận nghiêng răng nghiêng lợi nhưng không tài nào giải thích được. La Khả Tiệp thăm nghĩ nàng ta chắc không ngu tới mức đó. Nàng bắt tri bắt giác nhìn Cẩm Giai Hạo. Hắn chỉ nhún vai cười nói: “Thật ra vì phu là người rất nhỏ nhen.” Câu nói này hình như lúc trước nàng có nghe qua.

Thời gian trôi qua chớp mắt đã đến buổi đi săn mùa xuân. Hôm đó nàng để ba phu quân ở lại Hành cung trông hai tiểu tử kia cũng như bảo vệ tính mạng cho Dương Vương cùng Vương phi.

Đêm hôm trước La Khả Tiệp đã dựng trại trên núi, điều động binh sĩ toàn lực bảo vệ khu vực săn bắn đồng thời không làm mất nhã hứng của chư vị khách nhân. Sáng hôm sau nàng vận giáp phục cùng Tiết Doãn cười ngựa dẫn đầu nghênh đón đoàn quân hoàng tộc.

Hôm nay ngoại trừ Hạ Chính Nghiên, Hạ Cảnh Tuấn, Lăng Điền, và mấy hoàng tử tiểu quốc ra, mấy nàng công chúa, quận chúa cũng không chịu kém cạnh mặc giáp phục cười ngựa đi cùng. La Khả Tiệp liếc mắt thấy Trác Kinh Vân vận hồ phục bó sát, ngân giáp loé sáng cười hắc mã thông dong. Mái tóc bông bênh vẫn được bện gọn sang phải dùng một đoạn vải trắng buộc lại.

Điều khiến La Khả Tiệp ngạc nhiên hơn hẳn chính là theo sau Trác Kinh Vân còn có vị Phụng quân tuần nữ vang danh vẫn luôn giấu mặt mấy ngày nay.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: CHUYẾN ĐI SĂN.

Phụng quân Bích Quốc một thân y phục xanh nhạt khoác áo choàng bằng gấm màu lam với hoa văn không tước ánh bạc. Dáng người hần hao gầy như nhành mai ủ rũ, vẻ nhọt nhạt xanh xao không thể làm giảm đi nét tuấn lãng như trích tiên cõi mộng. Sự hiện diện của hắn khiến không ít người phải ngơ ngẩn.

La Khả Tiệp liếc thấy Đàm Áu Lăng phải lấy gương đồng ra soi lại gương mặt của mình. Quả thật nhan sắc của Phụng quân Bích Quốc khiến vô vàng nữ tử phải hổ thẹn.

Trác Kinh Vân nghiêng người ghé sát tai Phụng quân, mỉm cười nói: “Chàng thích bạch hồ ly không?”

“Nàng bắt được hắn nói.” Hắn nhàn nhạt đáp, đôi mắt như có như không nhìn ngọc bội treo trên thắt lưng La Khả Tiệp.

Trác Kinh Vân cười cười thúc ngựa đi. Mùi tên đầu tiên Hạ Chính Nghiên bắn ra chính thức mở đầu buổi đi săn mùa xuân hôm nay. Chư vị hoàng tộc nhanh chóng thúc ngựa rời đi. Hạ Chính Nghiên ngồi trên hắc mã nhìn La Khả Tiệp với đôi mắt suy ngẫm. Trước lúc đó La Khả Tiệp nghe La Thủy Khê nói với Hạ Chính Nghiên nàng ta muốn nuôi vài con thỏ. Hạ Chính Nghiên lập tức đáp ứng nàng ta, sau đó vô cùng tự nhiên đến trước mặt La Khả Tiệp hỏi nàng muốn gì. La Khả Tiệp chỉ lắc nhẹ đầu nói:

“Ta hoàng thượng có lòng, thần có thể tự mình săn thú.”

Khỏi nói cũng biết gương mặt của Hạ Chính Nghiên lúc đó khó coi thế nào. Để giữ vững hoà khí, tránh để hắn tức quá lên con, nàng không nhanh không chậm thêm vào: “Hoàng thượng bảo trọng long thể. Nếu hoàng thượng không ngại thần sẽ giúp hoàng thượng bắt vài con thỏ trắng.” Nàng nhìn hắn, cười nói “Hoàng thượng uy nghiêm nên đi săn hươu, nai, gấu, hổ mới hợp, chuyện nhỏ nhặt kia để thần lo là được.”

“Tốt.” Chân mày Hạ Chính Nghiên thoáng giãn ra, biểu tình cũng hoà hoãn đôi chút, mỉm cười đưa tay định vuốt tóc La Khả Tiệp.

Nàng vội vàng thúc ngựa rời đi phân phó Tiết Doãn dẫn theo một toán binh theo sau giữ an toàn cho Hạ Chính Nghiên, còn Tào Dư phụ trách an nguy của chư vị hoàng tộc. Riêng La Khả Tiệp đã được Trác Kinh Vân hướng Hạ Chính Nghiên chỉ đích danh yêu cầu nàng theo sau thủ hộ nên dĩ nhiên phải đi cùng nàng ấy rồi.

La Khả Tiệp nhìn ánh mặt trời trên cao, tay siết dây cương chuẩn bị rời đi. Phụng quân kia đột nhiên lướt qua nàng, trước khi đi còn bỏ lại câu nói “Đừng xen vào chuyện của ta.”

La Khả Tiệp nhíu mi nhìn theo bóng lưng hắn sóng vai cạnh Trác Kinh Vân, trong lòng dấy lên cảm giác chằng lảnh. Sao nàng nghĩ thấy trên người hắn có một cỗ mùi hương kì quặc, không hẳn là huân hương Trác Kinh Vân đặc biệt chế tạo cho hắn, mùi hương này có chút tanh, gần giống như mùi máu.

Nàng thúc ngựa đi phía sau, chăm chú quan sát Phụng quân, kẻ được đồn đại là trượng phu trong mộng của nữ tử lục quốc. Dáng vẻ của hắn nào phải

dạng xa lánh thể tục, tâm tịnh như không. Trong đôi mắt đẹp kia không hàm chứa bất kỳ hình bóng nào, cả dáng vẻ lười nhác kéo dây cương dỗi theo Trác Khinh Vân của hắn. Rõ ràng là xem trò vui. Tựa như sư tử quan sát linh cẩu săn mồi với ánh mắt cười cợt.

Trác Khinh Vân không nhận ra, ít nhất là lúc này, nàng ấy đang hăng say giương cung sẵn thú, dường như rất vui vẻ. Chiến lợi phẩm của nàng ngày càng tăng lên. Nụ cười hiếm hoi điểm nhẹ trên cánh môi Phượng quân. Hắn chạy đến bên Trác Khinh Vân, nói gì đó với nàng. Trác Khinh Vân như được tiếp thêm sức mạnh, khí thế hùng hục thúc ngựa chạy đi.

La Khả Tiệp nghĩ mãi không hiểu, về đặc ý trên gương mặt hắn có ý gì? Rõ ràng phạm là bậc vương đều không dễ nhìn thấu. Hắn không hiểu hay thật sự không nhận ra Trác Khinh Vân đang cố gắng trở thành nữ tử một lòng vì hắn, hồn nhiên hoạt bát, mọi suy nghĩ đều trung trên mặt cho hắn xem. Trong khi Trác Khinh Vân thật sự đã bị nàng ấy giấu mất, một Trác Khinh Vân kinh tài tuyệt đỉnh, khí áp quần phương, tàn bạo lãnh khốc.

Nàng có cảm giác trước mặt Phượng quân Trác Khinh Vân chưa bao giờ muốn bản thân là một Nữ hoàng.

La Khả Tiệp nhìn bộ dáng lười nhác của Phượng quân, nàng chỉ thấy buồn giúp hắn. Buồn vì hắn chỉ biết cười cợt trên một tấm chân tình.

Đời người có bao nhiêu năm? Lại có thể nhận được bao nhiêu chân tình?

Nàng cũng chỉ còn hai mươi năm mà thôi.

La Khả Tiệp nhìn sang bụi rậm cách đó vài bước chân. Nàng gọi một binh sĩ đến, bảo hắn đi vài vòng xung quanh đó. Hắn lập tức thi lệnh. La Khả Tiệp gật đầu. Vừa rồi có một con thỏ hoang non bị nàng sờ qua vài cái sau đó thả nó chạy vào bụi rậm, hình như đã chui vào tổ rồi. Loài thỏ nhìn thì đáng yêu nhưng thật ra vô cùng tuyệt tình, con thỏ trưởng thành sẵn sẵn bỏ cả tổ và cả con của mình nếu ngửi thấy mùi lạ.

Xem như quà tặng trong kỳ đi săn này cho vị muội muội đáng yêu của nàng đã xong. Nàng ta xưa nay vẫn thích làm bộ làm tịch. Sau khi Từ Uyển Khanh kia đòi một con chồn tía làm áo lông, nàng ta đã vội vàng bảo sát sinh vào mùa xuân không tốt, nàng ta chỉ cần vài con thỏ nhỏ để nuôi thôi. Lời nàng ta nói cũng có chút đạo lý. Dù Hạ Chính Nghiên có mưu đồ riêng nhưng buổi đi săn này là ý của Thái hậu, khỏi nói cũng biết có thêm phần của Từ Uyển Khanh, La Thủy Khê làm vậy chẳng khác nào tát thẳng vào mặt lão bà kia. Bà ta bắt đầu không có hảo cảm với nàng ta, chỉ sợ sau lần này sẽ càng gai mắt thêm.

Cứ xem như đây là món quà nàng dùng để an ủi muội muội vậy.

Suy nghĩ của La Khả Tiệp đột nhiên bị cắt đứt bởi tiếng xào xách vô cùng nhỏ và tiếng gầm từ ngày một lớn dần. Nàng giật mình kéo dây cương phi đến gần Trác Khinh Vân. Nàng ấy cũng nhận ra sự kì lạ, đôi mắt sắc lên nhìn một lượt xung quanh. Cảnh tượng đập vào mắt khiến La Khả Tiệp sửng sốt. Bọn họ đã bị bao vây bởi bảy sói rừng hung tợn từ lúc nào. Thời điểm này mà sói kéo cả bảy đi săn, thời điểm có chút không đúng..

Trác Khinh Vân liên tục rút tên bắn đã thương bọn chúng. Nhưng lũ sói dường như đang phát bệnh dại, nổi cơn điên lao vào tấn công bất kỳ loài động vật nào xung quanh. Đôi mắt chúng long lên sòng sọc, một con phóng lên há hàm răng sắc bén bỏ nhào đến Trác Khinh Vân. Trước khi nó kịp cắn nàng ấy đã bị mũi tên ghim vào họng, máu đỏ văng tứ tung.

“Khinh Vân!”

La Khả Tiệp cười ngựa chạy lên che chắn cho Trác Khinh Vân, hai tay cầm chắc dây cương, phần lưng và hông uốn cong hình bán nguyệt, hai chân giương cung lên liên tục bắn một lần năm mũi tên. Nàng trông như một con rắn không xương, nhưng lực kéo cung lại vô cùng chắc, hướng bay của mũi tên bắn ra cũng vô cùng chuẩn sát. Mũi tên của nàng xé gió lao đi, giết chết không ít sói hoang. Nàng dừng lại trước mặt Trác Khinh Vân, vội vàng vươn tay lấy cung từ trên chân xuống, ngồi thẳng người dậy rút kiếm hồ trợ. Số tên nàng mang theo chớp mắt đã dùng hết, cả Trác Khinh Vân cũng vậy.

Con sói đầu đàn nhảy bổ đến cắn vào chân con ngựa Phượng quân đang cười. Con ngựa đau đớn hí lên. Trác Khinh Vân hốt hoảng đưa tay lôi hắn sang ngựa của mình. Con sói thuận thế cắn vào tay Trác Khinh Vân. La Khả Tiệp xuyên thanh kiếm qua đầu con sói, vung tay ném nó đi. Máu thấm ướt cả cánh tay Trác Khinh Vân, nhìn không ra cả vết thương dài rộng thế nào.

Nàng ấy cắn răng dùng hết sức kéo Phượng quân lên.

“Chàng không sao chứ?” Nàng ấy lo lắng hỏi.

Phượng quân không nói gì chỉ lắc đầu.

Trác Khinh Vân biết hắn không sao liền an tâm hơn. Nhưng tay phải của nàng đã bị thương, cả cầm cương ngựa cũng không vững.

La Khả Tiệp vừa dùng kiếm giết sói vừa cúi người nhặt mũi tên. Hai con sói lông xám đồng loạt nhảy lên tấn công La Khả Tiệp từ hai bên. Nàng ngã người ra sau, bọn chúng đâm vào nhau. Con sói to hơn đè lên đồng loại của mình, cắn vào cổ nó, không hề thương tiếc ăn thịt đồng loại. La Khả Tiệp giương cung bắn mũi tên xuyên qua gáy nó. Con sói rú lên một tiếng thê lương.

Siết chặt mũi tên trong tay, La Khả Tiệp sọt ruột giương cung nhắm vào con cuối cùng sót lại. Nàng đột nhiên nghe thấy tiếng rơi nặng nề. Trác Khinh Vân ngã xuống ngựa, gương mặt trắng bệch, máu đỏ đã thấm ướt cả tay áo. Mũi tên La Khả Tiệp bắn ra bay chệch hướng. Con sói phóng một bước lớn nhào đến Trác Khinh Vân. Mùi máu của nàng thật sự đã hấp dẫn nó.

“Dừng!”

An Hành chết sững. Mộ Viễn Kỳ lao đảo xóc màn trướng đi ra. Hạ Chính Nghiên thấy chàng bước ra liền chạy lại hỏi “Khả Khả làm sao rồi?”

“Tỷ tỷ thế nào?” La Thủy Khê cũng theo sau vờ như quan tâm hỏi.

Mộ Viễn Kỳ lạnh nhạt nhìn hai người họ rồi lại đảo mắt nhìn một vòng đám người hoàng tộc xung quanh. Trác Kinh Vãn từ đằng xa hốt hải chạy lại, nàng chạy bộ cả một đoạn đường, y phục rách, giày cũng hỏng. Vừa thấy Mộ Viễn Kỳ nàng như nhìn thấy tia hy vọng, chạy đến nắm tay áo chàng.

“Tiếp tỷ...”

BỐP!!!

Trác Kinh Vãn vừa hé môi đã bị Mộ Viễn Kỳ dùng nửa phần công lực giáng một cái tát vào mặt. Nàng liêu xiêu ngã xuống, khoé môi chảy máu thấm cả vào đất.

Nàng ngẩng mặt lên, khiếp sợ nhìn khoé mắt đã ửng hồng của Mộ Viễn Kỳ. Chàng nói như đang lẩm nhẩm, giọng nói mỏng manh thêu thảo:

“Nàng có thai rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: ĐÁNH ĐỔI.

Lời Mộ Viễn Kỳ vừa dứt bầu không khí xung quanh liền đặc quánh lại, nặng nề, choáng ngợp. Đoàn Mộc Thục Nhi nhếch miệng cười, phẩy tay nói một câu không liên quan đến nàng ta rồi cùng huynh trưởng trở về Hành Cung. Hành động của nàng ta phần nào giúp những người ở đây tỉnh táo lại. La Thủy Khê chớp mắt hoàn hồn, nhướn mày e ngại nói:

“Nhị tỷ phu, ta biết huynh lo cho nhị tỷ, nhưng huynh đã thương Nữ vương Bích Quốc chính là phạm thượng, tội không thể tha.”

La Thủy Khê vừa dứt lời trên má đột nhiên bị tát hai bạt tai. Nàng ta lao đảo ngã phịch xuống. Người ra tay lần này lại là Cẩm Giai Hạo, đôi mắt hấn hấn tia máu đỏ rực, nghiến răng chữ:

“Câm miệng cho ta! Còn nói thêm lời nào, lão tử lấy mạng ngươi, moi tim ngươi thế cho Khả Tiếp!!!!”

La Thủy Khê bị bộ dạng phát điên của hấn dọa kinh hồn bạt vía. Nàng ta lét thân mình sang nắm lấy tay áo Hạ Chính Nghiên, rồi rít nói:

“Hoàng thượng, người phải làm chủ cho muội. Hoàng thượng!”

“Đủ rồi!” Hạ Chính Nghiên hất ngã La Thủy Khê, đánh giọng quát “Nhị tỷ của ngươi ở bên trong sống chết chưa rõ, ngươi còn tâm trí ở đây gây chuyện thị phi?”

“Nàng đã chết rồi!!!”

Cẩm Giai Hạo gào lên, vô cùng đau đớn. Giới hạn cuối cùng của Mộ Viễn Kỳ vì một câu này mà vỡ tan. Thế giới xung quanh dường như không còn bất kỳ âm thanh nào nữa.

“Không thể nào.”

Chàng lẩm nhẩm, trước mắt mọi thứ đều mờ nhạt, không thể thấy rõ đâu là cỏ cây, đâu là cát bụi.

“Lão đại, ta không nghe thấy tiếng tim của Tiểu Tiếp nữa. Ngươi nhìn cho thật kỹ, ngày hôm nay ta phải đem những kẻ này, từng người từng người một chôn theo nàng!”

Cẩm Giai Hạo kéo lê thanh kiếm dưới đất kêu lên những tiếng sắt lạnh rợn người. Lão bà Thái hậu hoàng sợ quát tháo binh sĩ: “Bắt hấn ta lại!!!”

Binh sĩ một người xông lên chết một người, mười người xông lên chết mười người. Tiết Doãn và Tào Dư cùng binh lính thất điên bát đảo bảo vệ Hạ Chính Nghiên đứng phía sau. Lưỡi kiếm của Cẩm Giai Hạo loé sáng, máu tươi thấm đẫm mặt đất, hất lên cả y phục hấn. Mái tóc hấn xoã xuống rồi tung đôi mắt hấn gân máu, đáng vẻ hệt như Tu La địa ngục nhất quyết phải huyết tẩy Phong Linh Sơn. Nhưng hấn chỉ nhắm vào binh sĩ Hoàng Quốc, hoàng tộc nước khác đều an toàn phía sau vòng bảo vệ của binh lính nước họ.

Cuồng phong từng trận âm âm nổi lên. Giọt nước mắt rơi xuống trên gương mặt Mộ Viễn Kỳ. Đôi mắt chàng đã không còn linh hồn, trống rỗng, miệng không ngừng thêu thảo: “Trả nàng ấy lại cho ta!”

Bàn tay chàng lướt qua, binh sĩ đã đổ gục, huyền tanh khiến bầu không khí sục mùi chết chóc. Tiết Doãn và Tào Dư bị đánh trọng thương không gượng dậy nổi.

Cầm Giai Hạo lướt qua Trác Kinh Vân thất thần quỳ rạp bên dưới, kéo lê thanh kiếm đến trước mặt Hạ Chính Nghiên. Hắn đứng chôn chân tại chỗ, mặt cắt không còn giọt máu. Cầm Giai Hạo đặt thanh kiếm lên vai Hạ Chính Nghiên. Chỉ cần một cái phất tay sẽ không còn Huỳnh Tinh Đế trên thế gian này.

“Phóng tiễn! Người đâu, phóng tiễn!”

Thái hậu la lối thất thanh. Con mưa tên từ đằng xa đồng loạt phóng đến. Cầm Giai Hạo siết chặt thanh kiếm, lúc này cho dù phải chết hẳn cũng nhất quyết lùi theo bọn họ chôn chung.

“Dừng lại!”

Đồng Yên Vụ đập gió lao đến, bà phất tay áo, toàn bộ tên bị chặn lại, đồng loạt rơi xuống đất. Lưỡi kiếm trên tay Cầm Giai Hạo cũng bị bẻ gãy.

Bà chường vào vai Cầm Giai Hạo và Mộ Viễn Kỳ. Hai người họ ngã vật ra đất, cả ý chí gượng dậy cũng không có. Đồng Yên Vụ trừng bọn họ, lạnh nhạt nói:

“Các ngươi nhìn lại mình xem, còn ra thể thống gì? Tiểu Đào Nhi không chết cũng bị bộ dạng của các ngươi dọa chết!”

“Còn gì quan trọng sao?” Mộ Viễn Kỳ thều thào đáp. Hết rồi, cơ hội của chàng chỉ có một lần, bây giờ cái gì cũng hết rồi.

“Ta nhất định phải đem bọn họ chôn cùng.” Cầm Giai Hạo chống thanh kiếm đứng dậy.

Đồng Yên Vụ tát vào mặt hắn một cái. Bà nghiêng rặng, nắm cổ áo hắn kéo lên:

“Ngươi đưa ta vào xem tình trạng của Tiểu Đào Nhi, nếu ta không cứu được nó cái danh Yên Đan lão sĩ này mặc cho dân chúng lục quốc phi nhỏ!!!”

Bọn người xung quanh đồng loạt hít thở không thông. Nữ tử trông như thiếu nữ mười sáu này chính là Yên Đan lão sĩ vang danh thiên hạ. Dù đã qua ngũ tuần nhưng mỹ mạo bà ấy vẫn nguyên vẹn như thời xuân sắc hết như lời đồn. Chớp mắt một cái trăm hoa đua nở, từng cái đưa tay nhắc chân đều có phong phạm khí chất bức người.

Thái hậu lúc này mới hoàn hồn, run rẩy nắm lấy tay áo Đồng Yên Vụ: “Ân nhân.”

Đồng Yên Vụ quay sang nhìn bà ta, đôi mày khẽ chau lại: “Lão thân không dám nhận tiếng ân nhân này của Thái hậu Hoàng Quốc.” Bà phất tay áo, lạnh nhạt tiếp lời “Xem như lúc trước ta cùng Tiểu Đào Nhi cứu lầm người đi.”

Dứt lời bà theo Cầm Giai Hạo vào đại trường, cả một cái liếc mắt cũng không thêm cho Thái hậu. Hừ, bà ta chường mắt xuất thân của Tiểu Đào Nhi của bà cũng thôi đi, còn khắp nơi gây khó dễ cho con bé. Ngày xưa nếu không nhờ Tiểu Đào Nhi không quản khó nhọc cống bà ta chạy trốn suốt ba ngày ba đêm, bà ta còn có thể ngồi trên ngôi vị Thái hậu như hôm nay sao?

Càng nghĩ Đồng Yên Vụ càng cảm thấy chán ghét. Loại người này trước sau gì cũng không thể tồn tại lâu, cái chính là bà phải dốc toàn lực cứu sống Tiểu Đào Nhi. Con bé đã vì đứa trẻ kia mà chịu khổ rồi.

Đồng Yên Vụ lướt qua Trác Kinh Vân quỳ sụp trên nền đất, nhỏ giọng nói: “Tiểu Đào Nhi liệu mình nhặt lại cái mạng cho ngươi không phải để ngươi trở nên mất mặt thế này.”

Bà không nhìn đến biểu cảm cứng ngắt của Trác Kinh Vân, vén đại trưởng bước vào. Ngay lập tức thu vào bà mắt chính là cảnh tượng ghê người. An Hành siết chặt trong tay mũi tên lấy ra từ trên người La Khả Tiệp. Độc tố đã được tẩy sạch nhưng đầu tên đủ sắc nhọn để khiến máu của y nhuộm đỏ cả một góc chần lấp trên người La Khả Tiệp. Đồng Yên Vụ không thể tin được ba tiểu tử này có thể đánh mất cả thần trí hoá điên như vậy. Bà đến gần An Hành. Y hất tay bà ra, nghiêng rặng gào lên: “Không được đến gần Tiệp Tiệp!”

Y quay phắt lại, vung đoản kiếm trong tay chém loạn xạ. Đồng Yên Vụ bắt lấy cổ tay y vô cùng dễ dàng, trong chớp mắt đã đánh rơi đoản kiếm trên tay y xuống đất, bẻ ngược tay y ra sau, trầm giọng nói:

“Ta đến để cứu Khả Tiệp. Nếu ngươi muốn trả thù cho nó thì đem mũi tên trên tay giao cho Nữ vương Bích Quốc. Ngươi nghe hiểu lời ta nói không?”

An Hành chớp ni vài cái, đáy mắt đã có chút thần sắc hơn. Y ngập ngừng hỏi lại:

“Ngươi có thể...có thể cứu Tiệp Tiệp...có thể cứu...bảo bối sao?”

“Có thể.” Đồng Yên Vụ khẳng định.

An Hành lập tức gật đầu liên tục “Tiểu Hành hiểu...Tiểu Hành hiểu mà! Ngươi phải cứu Tiệp Tiệp! Nhất định phải cứu Tiệp Tiệp!”

“Ngươi ra ngoài đi.”

Nàng ta hát tấm gương đồng rơi xuống sàn. Nha hoàn ma ma trong phòng đều hoảng sợ quỳ xuống không dám ngẩng mặt lên. Thấm Nhi ôm bọn thỏ con nhỏ nhỏ đặt trong cái giỏ tre chạy vào: “Tiểu thư đây là quà của hoàng thượng cho người mang đến.”

La Thủy Khê thờ hồng học, trợn mắt nhìn mấy con thỏ, từng bước tiến đến. “Quà của hoàng thượng sao?” Nàng ta nghiêng răng, cầm một con thỏ lên, bầu chặt lấy cổ nó. Con thỏ xấu số gãy dựa liên tục rồi chết. Nàng ta thả rơi nó xuống, lạnh giọng nói:

“Người đem bọn xúc sanh này chôn sống hết cho ta!”

Thấm Nhi cố gắng ngăn nước mắt trước hành động tàn bạo của La Thủy Khê. Nàng run rẩy ôm giỏ thỏ lui xuống. La Thủy Khê đột nhiên lên tiếng gọi: “Khoan đã. Người lại đây!” Nàng ta ngoắc tay, Thấm Nhi vội vàng chạy đến. Nàng ta ghé sát tai nàng nói “Người đi ra Lạc trần lan truyền chuyện này cho ta.”

Thấm Nhi nuốt khan nghe nàng ta phân phó, không dám chậm trễ dù chỉ nửa khắc liền vội vàng chạy đi. La Thủy Khê cúi đầu nhìn hình ảnh bản thân phản chiếu trong tấm gương đồng dưới chân. Bên má nàng ta xuất hiện hai đường rạch, mẩn đỏ dần dần nổi lên. Nàng không tin gương mặt nàng có thể bị hủy hoại như vậy. Nếu gương mặt của nàng thật sự bị hủy, nàng nhất định đem cả phần đời còn lại của La Khả Tiệp hủy theo!

La Khả Tiệp hôn mê năm ngày liền nào có biết con sóng dữ trong Hoàng Quốc bị La Thủy Khê nhắc lên. Nàng hé mi mắt nhìn trần nhà. Đảo tầm mắt sang phải, người nàng thấy không phải ba phu quân nàng vẫn luôn mong đợi mà chính là vị Thần Quốc Thái tử Lăng Diễm thâm sâu khó lường kia.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: CỨU AI?

Nàng phiền chán khép mi mắt xem như không thấy hắn. Người này chỉ cần dây vào sẽ bị cuốn theo cả tá rắc rối. Nói trắng ra người hoàng tộc đều như vậy.

Lăng Diễm không ngại thái độ khó chịu của La Khả Tiệp. Hắn ngồi một bên điềm nhiên nhìn nàng giả vờ nằm bất động trên giường. lát sau đợi mãi không thấy có người vào giải vây, La Khả Tiệp không khỏi cảm thấy quái lạ.

Ba phu quân của nàng đâu rồi?

“Tĩnh rồi sao?”

Lăng Diễm vô cùng tự nhiên bước đến dùng khăn ướt lau tay cho La Khả Tiệp. Nàng giật mình trừng mắt, định bụng rút tay ra nhưng không thể cử động.

“Thĩnh thái tử tự trọng!” Nàng nghiêng răng nói.

“Người vẫn không nghe lời như vậy.” Lăng Diễm cười nhạt nói, động tác không hề dừng lại, hết lau cánh tay phải lại lau đến tay trái cho La Khả Tiệp, sau đó đổi một cái khăn khác lau mặt cho nàng.

“Người đừng cử động lung tung. Người trúng Thực cốt, dù đã được giải độc nhưng vẫn không tránh được chuyện tay chân vô lực mất sức.”

Lời nói của Lăng Diễm khiến La Khả Tiệp chấn động. Thử nàng trúng là Thực cốt sao? Nếu ngày đó nàng không đỡ mũi tên cho Trác Kinh Vân, nó đã cắm thẳng vào tim nàng ấy rồi. Con người kia sao có thể ngoan độc như vậy?

“Nữ vương Bích Quốc có sao không?”

La Khả Tiệp thều thào hỏi. Cặp mắt Lăng Diễm hơi trợn lên. Hắn chỉ cúi đầu nhếch môi cười. Hành động của hắn trước giờ vẫn rất khó hiểu. La Khả Tiệp biết không thể trông mong gì ở hắn. Nàng cố gắng cử động các khớp tay, từng trận tê tấn truyền đến khiến nàng nhăn mặt.

Lăng Diễm đột nhiên nhào người dậy đè chặt hai tay La Khả Tiệp xuống giường, hai mắt sáng như chim ưng nhìn sâu vào mắt nàng, nhíu mi nói: “Đừng cử động. Nữ vương Bích Quốc không có vấn đề gì, chỉ bị thương ngoài da.”

“Vậy thì tốt.” La Khả Tiệp ăn đau nhăn mặt, cảm thấy hành động của hắn vô cùng kì quái, nàng liếc mắt sang chỗ khác. “Thĩnh Thái tử Thần Quốc buông ta ra.”

Chỉ nghe hắn cười nhạt, dường như trêu tức nói “Ta thấy người nên lo cho phu quân của mình thì hơn.”

“Bọn họ làm sao?” Trái tim La Khả Tiệp treo trên cao, lập tức quắc mắt hỏi “Bọn họ thế nào rồi?”

“Đều bị hoàng đế đáng kính của người bắt giam rồi. Nghe nói lúc này đang ở trên chính điện xét xử, còn chuẩn bị mang đi lăng trì.”

ngại khổ công ngời vượt rừng chạy trốn suốt ba ngày đêm ngời còn nhân lúc nó trọng thương ức hiếp phu quân của nó. Kề chi bốn cho ngời vài bát thuốc như ta có bị mang ra trăm cũng là thường tình.”

Đồng Yên Vụ hừ lạnh. Hoàng tộc các nước bắt đầu xì xào bàn tán. Bà không tin hôm sau sẽ không có lời đồn đại mẩu tử bất lương này lấy oán báo ơn, mà tin đồn này chắc chắn sẽ lan truyền khắp lục quốc chứ không phải chỉ cái Phong Linh Sơn nhỏ nhỏ này.

“Hỗn xược!” Thái hậu không thể nhịn được cục tức này, bà ta trừng mắt, nghiêng răng nói “Ân nhân, ta nể tình năm xưa bà từng cứu mạng ta nên gọi bà một tiếng ân nhân nhưng bà đừng được nước lấn tới. Nơi đây là Hoàng Quốc, những kẻ này đã phạm tội mưu hại hoàng đế, phải dùng luật pháp của Hoàng Quốc để trừng trị!”

“Được! Để ta xem luật pháp Hoàng Quốc là cái rắm gì, có phải thứ vô pháp vô thiên không nói lý lẽ không nói tình người hay không?” Đồng Yên Vụ không ngần ngại đáp trả, khí thế của bà khiến những tiếng xì xào bàn tán đột nhiên im bặt, trong chính điện chỉ còn tiếng hít thở nặng nề.

“Bà...” Cục tức nghẹn ngay ở cổ, Thái hậu ôm ngực, trầm giọng nói “Ngông cuồng ngang ngược! Trong miệng của bà thế nào là tình người? Trơ mắt nhìn hoàng nhi của ta bị ức hiếp là tình người sao?”

“Vậy các ngời để một nữ tử như Khả Tiệp xông pha ngoài chiến trường giành giang sơn cho các ngời, đến khi thái bình thịnh thế thì không xem nó ra gì, thậm chí là chường mắt nó, đó là tình người sao? Chương Đình, ngời đừng quên ngời còn nợ Khả Tiệp một lời hứa!”

“La Khả Tiệp đã yêu cầu một cây Phượng Cổ Cầm, ai gia cũng đã tặng cho nàng, ai gia và nàng căn bản đã không còn nợ nần gì nhau!”

Bị Đồng Yên Vụ gọi hấn khuê danh, Thái hậu Hoàng Quốc đập tay xuống phượng ý, đứng phắt dậy.

“Thật buồn cười một cây Phượng Cổ Cầm.” Đồng Yên Vụ cười khẩy, bà phát tay áo, quay mặt sang nhìn một lượt hoàng tộc các nước, cất cao giọng hỏi “Ta hỏi các ngời, một cây Phượng Cổ Cầm đáng giá bằng cả thanh xuân bán mạng trên sa trường sao?”

Bọn họ yên lặng, đồng loạt lắc đầu. Đồng Yên Vụ nhú mày quay sang Thái hậu “Ngời xem, ngời chẳng phải không biết lý do vì sao La Khả Tiệp phải đánh đổi nhiều như vậy. Ngời cũng biết con bé đã hoàn toàn từ bỏ chấp niệm bao nhiêu năm qua, an an ổn ổn mà sống, các ngời hà cớ gì phải ép nó đến đường cùng?”

“Nhưng kẻ mà bọn chúng kẻ đao vào cổ là hài tử của ta còn là hoàng đế của Hoàng Quốc!”

Hai người không ai nhìn ai cãi nhau đến long trời lở đất. Hoàng tộc ở đây, nhất là Thái tử cùng hoàng tử các nước, ít nhiều đã từng gặp qua Các chủ của Bạch Nhật và Dạ Nguyệt Các, bọn họ phần nào e dè hai con người đang lảng lạng quỹ giữa điện. Nghĩ ngợi một lúc Tam hoàng tử Hạ Quốc đứng dậy chậm rãi nói:

“Bản hoàng tử có lời này mong Thái hậu Hoàng Quốc suy nghĩ kỹ. Chuyện xảy ra không ai mong muốn. Ba vị đây cũng vì lo lắng cho Hộ quốc phu nhân mà đánh mất lý trí, dù có tội nhưng không đáng phải chết. Ta thấy nên nể tình Hộ quốc phu nhân có công bảo hộ Bích Quốc Nữ vương mà tha cho bọn họ một mạng.”

“Cái gì?” Thái hậu tròn mắt nhìn Tam hoàng tử Hạ Quốc “Hoàng tử Hạ Quốc hình như không hiểu rồi. Chuyện lần này đều do nàng ta hộ giá bất lực nên mới khiến Nữ vương Bích Quốc cùng Phượng quân thương tích đầy mình, cả hoàng nhi của ai gia cũng bị thổ huyết bất tỉnh. Bản thân nàng ta trúng độc là tự làm tự chịu, làm gì có công mà xoá tội!”

“Nhưng chuyện đã lang xuất hiện có nhiều ân tình, Thái hậu Hoàng Quốc không phải nên tra rõ hay sao? Huống chi Nữ vương Bích Quốc đã nói chuyện này nàng nhất định phải tự mình thẩm tra...” Tam hoàng tử Hạ Quốc không ngờ Thái hậu Hoàng Quốc lại tuyệt tình như vậy, hấn nghĩ cũng may bà ta không phải mẫu hậu mình, không thì tiền đồ xem như xong.

Đúng, xử tử bà ngời kia là chuyện vô cùng dễ dàng. Nhưng bà ta có từng nghĩ dựa vào địa vị của Cẩm Giai Hạo và Mộ Viễn Kỳ, Bạch Nhật Các cùng Dạ Nguyệt Các nhất định sẽ không dễ yên. Đừng nói đến ngôi vua, nếu Bạch Nhật Các quy phục Thần Quốc thì Hoàng Quốc xem như xong. Chưa kể đến La Khả Tiệp vì mất ba phu quân nhất định ôm hận trong lòng. Lăng Điền kia từng giờ từng khắc không ngừng lôi kéo, chuyện nàng quay đầu quy thuận có lẽ không cần bàn cãi nữa.

Làm Thái hậu một nước, bà ta cũng quá hồ đồ rồi.

“Ai gia nói một lần duy nhất. Hôm nay phạm là ai chống đối ai gia xét xử ba kẻ này chính là đối đầu với Hoàng Quốc!”

Thái hậu đi chiêu bài cuối cùng, dựa theo lời dặn của La Thủy Khê để lập uy. Nàng ta nói Đồng Yên Vụ nhất định sẽ dựa vào sự đồng tình của các nước để làm yên chuyện này, chỉ cần đánh phủ đầu uy hiếp bọn họ sẽ không dám hé răng. Thế cục bây giờ muốn đối đầu với Hoàng Quốc chỉ có Thần Quốc mới đủ khả năng, các tiểu quốc còn lại hiển nhiên không dám vọng động.

Và bà ta đã thành công.

“Đừng trách bản hoàng tử không nhắc nhở bà!” Tam hoàng tử Hạ Quốc nghiêng răng phát tay áo ngồi xuống.

Thái hậu hếch cằm, ánh mắt sắc như dao liếc một vòng xung quanh chính điện. Bà ta chưa kịp mở miệng nói gì thêm, Trác Khinh Vân đã bước vào, cao giọng mỉa mai:

“Lời uy hiếp của Thái hậu Hoàng Quốc cũng thật đủ khí thế! Chỉ là bản vương muốn nhúng tay vào đấy!”

Đồng Yên Vụ nhìn Trác Kinh Vân vận hoa phục cường thế bước vào. Bà mỉm cười khẽ, vô cùng thoải mái ngồi xuống, nhân vật chính đến rồi, nhiệm vụ câu giờ của bà cũng xong.

Mí mắt Thái hậu khẽ giật, từ khi bắt đầu bà đã không ưa Trác Kinh Vân, nay thấy nàng không ngần ngại đối đầu với mình mà càng thêm phần hận: “Nữ vương không lo cho Phụng quân đến đây làm gì?”

“Thế Thái hậu Hoàng Quốc đứng đây làm gì? Không phải xưa nay hậu cung không được can chính hay sao?” Trác Kinh Vân khoan thai ngồi xuống ghế, không kiêng nể khiêu khích Thái hậu.

Bà ta tức nghẹn siết chặt tay, nghiêng răng nói: “Nghiên nhi ngã bệnh nên đã ủy thác ai gia xử lý chuyện này.”

“Có thánh chỉ không?” Trác Kinh Vân nhàn nhạt hỏi.

“Lẽ nào lời nói của ai gia không đáng tin?” Thái hậu nhướn mày, hần học nói.

“Không hẳn. Bản vương chỉ không ngờ luật lệ Hoàng Quốc còn thoáng hơn cả Bích Quốc bọn ta. Kể ra từ khi gả cho ta đến giờ Phụng quân không biết triều chính là gì, chỉ cần an nhàn ngủ kỹ là được.” Trác Kinh Vân chống cằm, lơ đãng gõ xuống mặt bàn “Thái hậu vất vả rồi.”

Nàng vừa dứt lời đã có vài người che miệng cười. Ai ai cũng nghĩ da mặt của Nữ vương Bích Quốc thật là dày. Nàng không phải đang mắng Hạ Chính Nghiên vô năng phải dựa vào mẫu hậu lo chuyện triều chính còn Trác Kinh Vân nâng anh mình thần võ nuôi được cả phu lang an nhàn sung sướng sao?

“Bích Quốc Nữ vương thỉnh thoảng nghiêm túc.” Thái hậu nghĩ một hồi mới hiểu ra thâm ý trong lời Trác Kinh Vân, bà ta gằn giọng ra lệnh.

Trác Kinh Vân ngồi thẳng lưng, khí thế bức người nở nụ cười nhạt: “Được, bản vương nghiêm túc. Chuyện này người bị ám sát là bản vương, người bị thương nặng là tỷ muội kết nghĩa của bản vương, kẻ bị Thái hậu Hoàng Quốc bắt còn có biểu đệ của bản vương. Nói thế nào việc tra xét đều phải do bản vương đứng ra chủ trì mới đúng.”

“Nơi đây là Hoàng Quốc, khi nào có chỗ cho người mở miệng hả?” Thái hậu tức giận phát điên không kịp kiểm soát lời nói.

“Ý của Thái hậu Hoàng Quốc là hoàng tộc ngũ quốc bọn ta có mặt ở đây đều là một đám mèo bệnh không có chút quyền hành gì?” Trác Kinh Vân thoải mái trả lời, nhàn nhạt nói “Thái hậu Hoàng Quốc muốn gây chiến sao?”

Dĩ nhiên dù chiến tranh xảy ra thì không phải Bích Quốc nàng ra tay, càng không tham dự vào. Trên dạ yến ngày trước nàng đã cùng bọn họ nói rõ rồi. Nhưng ngoài Bích Quốc kẻ thù thật sự của Hoàng Quốc không phải vẫn không có mặt trên chính điện hôm nay sao? Kẻ không tham gia nào nhiệt mới là kẻ đáng sợ.

“Thái độ của bà ta rõ ràng muốn gây chiến.” Ngũ hoàng tử Bắc Quốc lắc đầu nói.

“Thực coi khinh người quá đáng!” Thái tử Hạ Quốc trầm giọng xen vào.

Thái hậu mắt thấy hoàng tộc ngũ quốc ngày càng phần hận lòng thầm bảo không xong. Ngay lúc bà ta quần bách không biết làm sao Hạ Cảnh Tuấn đã bước vào, lễ độ cúi chào, từ tốn nói:

“Là mẫu hậu của bản vương lo lắng quá độ nên có lời nói quá khích, thỉnh chư vị bỏ qua, tránh làm mất hoà khí.”

Hắn ngừng một chút mới hướng Trác Kinh Vân tiếp lời: “Chuyện này để bản vương làm chủ, Bích Quốc Nữ vương thấy thế nào?”

“Tốt! Bản vương tin tưởng Dục Vương sẽ cho bản vương câu trả lời thích đáng.” Nàng đứng lên, lơ đãng vuốt thẳng y phục rồi nói “Nhưng trước hết bản vương muốn làm rõ một chuyện. Biểu đệ của bản vương hôm đó chỉ ngồi cạnh Hộ quốc phu nhân, căn bản không hề chạm đến cộng tóc của Huyền Tinh Đế, nói một câu công bằng có phải nên thả đệ ấy ra không?”

Nàng vừa dứt lời xung quanh đã vang lên hàng loạt tiếng hít khí. Hạ Cảnh Tuấn nhướn mi khó hiểu “Ý người là An Hành?” Ý là tam thiếu gia của phủ Ưông Hầu, vì sao trong chớp mắt trở thành biểu đệ của Trác Kinh Vân rồi?

Chuyện này khiến cả ba người Mộ Viễn Kỳ, Cẩm Giai Hạo và cả An Hành phải lấy làm lạ phóng tầm mắt trên người Trác Kinh Vân. Nàng lại vô cùng tự nhiên bước đến gần bọn họ, vừa đi vừa nói:

“Không sai. Mẫu thân của An Hành là Tô Kiều Dung, cô cô của Phụng quân. Nhiều năm trước Tô gia gặp biến động, cô cô bị thất lạc. Hôm trước trong lúc các người áp giải An Hành đã bị Phụng quân ta bắt gặp. Chẳng đã vào ngục thất trò chuyện cùng An Hành. Nếu các người không tin, có thể ngay tại đây xem xét.”

Dứt lời nàng cúi đầu dịu giọng hỏi An Hành: “Tiểu Hành, có phải phía sau tai trái của đệ có một cái nốt ruồi son không? Hơn nữa trước khi mất mẫu thân đệ còn để lại cho đệ mảnh cẩm ngọc khắc chữ Kiều đúng chứ?”

“Đúng rồi! Đúng rồi!” An Hành gật đầu liên tục, sau đó lùi từ trong thất lưng ra miêng cẩm ngọc đẹp mắt, bên trên quả thật khắc chữ “Kiều”

Trác Kinh Vân cầm lấy, không ngại giờ lên cho mọi người cùng xem “Đây chính là vật gia truyền của Tô gia, mỗi người đều có một mảnh khắc tên ở phía trên. Tiếc là năm đó Tiểu Hành sinh ra khi Tô gia lụn bại nên không thể có một mảnh cho riêng mình.”

Nói rồi hàng vén phần tóc của An Hành sang một bên. Hạ Cảnh Tuấn quả nhiên thấy nốt ruồi son dưới vành tai trái y.

“Quan hệ của Bích Quốc Nữ vương cũng thật phức tạp.” Hần cười khổ, trầm giọng nói.

“Tóm lại Tiểu Hành là biểu đệ của Phượng quân cũng là biểu đệ của bản vương, về chuyện xưng hô đúng lễ thể nào bản vương không quan tâm chuyện đầu đầu như vậy. Nay đệ ấy đã được Bích Quốc bảo hộ, thực chất bản thân đệ ấy cũng không hề gây ra tội gì, Hoàng Quốc có phải nên cho bản vương câu trả lời thích đáng không?”

Nàng quắc mắt, siết chặt lấy sợi xích trên tay An Hành. Dây xích đột nhiên đứt lìa rơi loảng xoảng xuống đất. Cổ tay An Hành bị xích sắt quấn quanh hẳn mấy vòng xanh tím. Trác Kinh Vân xoa xoa cổ tay y, ân cần hỏi han. Cẩm Giai Hạo thấy cảnh này đột nhiên có chút buồn cười ghé sát tai Mộ Viễn Kỳ nói:

“Thân phận của lão tam thay đổi rồi. Ngươi nói xem về sau thứ tự của chúng ta có phải sẽ bị xếp lại không?”

Mộ Viễn Kỳ chỉ khinh thường liếc hần một cái, thần nhiên đáp:

“Thứ bậc của chúng ta chia như thế nào còn phải bàn lại sao?”

Đương nhiên không phải dựa vào tuổi tác hay địa vị rồi. Trong Hộ quốc phủ thì La Khả Tiệp là lớn nhất, thứ như địa vị đáng đề bàn tới sao?

Cẩm Giai Hạo gật gù nói: “Cũng phải.”

Trác Kinh Vân thật không nhìn nổi hai kẻ chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn. Nàng phản phó thái giám cùng cung nữ thiếp thân điu An Hành đứng cạnh mình. An Hành còn hỏi nàng lão đại và lão nhị của y thì sao. Nàng chỉ mỉm cười bảo không sao đâu.

Thái hậu bắt lấy cơ hội mọi người đều lơ đãng, cao giọng quát lên:

“Nếu Bích Quốc Nữ vương đã cứu được người cần cứu, vậy thì không còn lý do gì xen vào chuyện này nữa. Người đâu! Lôi hai kẻ này ra chém!”

“Mẫu hậu...”

Hạ Cảnh Tuấn không kịp ngăn bà ta binh sĩ đã ập vào. Ngay trong lúc hỗn loạn giọng nói trong trẻo mà cứng rắn vang vọng khắp chính điện:

“Dừng lại!”

Mọi người đồng loạt chuyển hướng nhìn ra bên ngoài. Thần Quốc Thái tử Lăng Diên thần nhiên điều La Khả Tiệp vào chính điện. Nàng nhích từng bước vô cùng khó khăn, tóc tai rối bù ướt đầm mồ hôi. Trác Kinh Vân vội vàng đứng lên chạy ra đỡ lấy nàng:

“Tiệp tỷ!”

La Khả Tiệp ngã người sang vòng tay của Trác Kinh Vân, nhẹ giọng đa tạ Lăng Diên. Hần chỉ gật đầu ngồi xuống bên cạnh Hứa Thụy Du, dõi mắt nhìn tình hình.

Thấy La Khả Tiệp như vậy ba người kia không nhận được đau lòng. An Hành nhào lại ôm ghì lấy nàng trong khi Mộ Viễn Kỳ và Cẩm Giai Hạo lại bị chặn bởi hàng chục lưỡi thương của binh sĩ. Bọn hần lo lắng hỏi:

“Sao nàng lại ra đây?”

“Ta không để các chàng chết được.” Nàng nuốt xuống cổ họng khô khốc, nhẹ giọng nói.

“Hừ, cho dù ngươi đến đây thì có thể làm được gì?” Thái hậu hán ghét quét ánh mắt sang La Khả Tiệp “Chính phu quân của ngươi một kẻ tàn sát binh sĩ hoàng gia, một kẻ âm mưu hành thích Nghiên nhi, ngươi còn mặt mũi nào đứng ở đây sao?”

La Khả Tiệp hít mắt nhìn bộ dạng ung dung hoa quý của Thái hậu. Nàng đã sớm chết tâm, cũng sớm biết thiếu phụ hiền từ ngày đó đã không còn. Người nắm giữ quyền lực càng cao càng dễ dàng tha hoá đến không thể nhận ra được nữa. Nàng chớp mắt, nặng nề hít thở vài hơi, bàn tay kéo miếng kim bài trong thắt lưng ra.

“Trên tay ta là kim bài miễn tử do hoàng thượng ngự ban, chiếu theo luật lệ đã đủ cứu bọn họ rồi chứ?” Nàng liếc mắt sang binh sĩ vung mũi thương vào hai phu quân của mình. Đám binh sĩ do dự một lúc mới dần dần né ra.

“Phản rồi! Kẻ nào dám cãi lời ai gia, giết chết không tha!” Thái hậu thấy thái độ của binh sĩ liền lập uy quát tháo.

“Kẻ nào dám vọng động chính là coi thường thiên uy! Trên tay ta không chỉ là kim bài miễn tử mà còn là lời hứa của hoàng thượng!” La Khả Tiệp không hề kiêng nể đáp trả “Thái hậu, trên đại điện sắc phong của ta trước mặt bá quan văn võ hoàng thượng đã cho ta một lời hứa. Vua không nói chơi, Thái hậu làm vậy là muốn bức hoàng thượng bắt nghĩa sao?”

“Người!” Thái hậu quần bách không còn lời nào chối cãi. Bà ta liếc tới liếc lui nhìn ra ngoài cửa. Lúc tình trạng chuyển biến xấu bà ta đã cho người đến gọi Hạ Chính Nghiên nhưng mãi đến giờ vẫn chưa thấy xuất hiện.

Không phụ sự kỳ vọng của bà ta, Hạ Chính Nghiên được La Thủy Khê cùng Từ Uyển Khanh diu vào chính điện trong tiếng thông truyền thể thể của Cao thái giám. Sắc mặt của hắn dường như không tốt lắm. La Khả Tiệp lại không rảnh để tâm. Nàng chỉ hòa theo binh sĩ hành lễ với hắn rồi dựa vào người Trác Kinh Vân đứng lên. Hạ Chính Nghiên ngồi trên long ý nhìn xuống, ánh mắt có chút thất thần.

Đợi chờ mãi không thấy hắn lên tiếng, Thái hậu đẩy tay hắn, nhắc nhở: “Nghiên nhi, vừa rồi La Khả Tiệp mang cả kim bài miễn tử ra dọa ai gia, con nói xem...”

“Đúng vậy, quả thật trăm đã cho Hộ quốc phu nhân kim bài miễn tử như một lời hứa.”

Không đợi Thái hậu nói hết Hạ Chính Nghiên đã gật đầu thừa nhận. Về mặt bà ta nhấn lại khó coi như nuốt phải ruồi. La Khả Tiệp thở phào nhẹ nhõm, tay chân mệt mỏi như muốn lìa ra khỏi thân thể. Hạ Chính Nghiên nhìn về mặt của nàng, nhìn đến xuất thần hồi lâu mới trầm giọng nói:

“Nhưng La ái khanh, khanh chỉ được cứu một người.”

La Khả Tiệp trợn mắt. Tim nhói lên. Tay chân run rẩy vô lực phải túm lấy vạt áo của Trác Kinh Vân mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

“Hoàng thượng nói gì?” Nàng mờ mịt hỏi lại.

“Trăm nói khanh chỉ được cứu một người. La ái khanh, khanh sẽ cứu ai đây?”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: LỢI DỤNG (1).

La Khả Tiệp không thể tin được những gì mình nghe thấy. Nàng phải hấp háy mắt không biết bao nhiêu lần. Khoé mắt nàng hơi cay. Bao nhiêu năm rồi cuối cùng nàng phải thừa nhận nàng không nhìn ra con người này nữa.

Thái tử anh minh thần võ ngày đó đã biến đâu rồi? Người mà nàng tâm niệm hơn nửa kiếp người từ trước đến nay đều thế này sao? Có phải nàng thật sự đã mù mới có thể từng yêu thương mãnh liệt con người này hay không?

Có phải mọi lời nói đều giống như vậy dễ dàng nói ra cũng dễ dàng thu hồi không?

“Người bắt ta lựa chọn...” La Khả Tiệp nuốt khang, nàng run rẩy rời khỏi Trác Kinh Vân, nhích từng bước chân tiến lên phía trước “Nếu phải lựa chọn giữa Ly Châu Quận chúa và tứ muội, điện hạ có thể chọn sao?”

La Khả Tiệp nhìn thẳng vào Hạ Chính Nghiên. Trong mắt nàng lúc này hoàn toàn chỉ có hắn. Lòng Hạ Chính Nghiên rung động, bất tri bất giác đi về phía nàng. Hai tiếng “điện hạ” này dường như đã rất lâu không còn ai dùng để gọi hắn nữa.

Những người trong chính điện thực sự không hiểu hành động và lời nói của Hạ Chính Nghiên cùng La Khả Tiệp có nghĩa gì. Hạ Chính Nghiên lại dường như không màng tất cả đứng trước mặt La Khả Tiệp, vô cùng tự nhiên đặt tay lên xoa đầu nàng, dịu dàng nói:

“Ta chọn nàng.”

Xung quanh yên ắng thi thoảng vang lên vài tiếng hít thở. Cẩm Giai Hạo đã ghen đến độ bẻ gãy cả trường thương của bọn binh sĩ. Cùng lúc đó La Khả Tiệp cúi gầm mặt, dường như đang nhịn tiếng cười trào phúng. Nàng bước lui về phía sau vài bước tránh khỏi vòng tay vừa vươn ra của Hạ Chính Nghiên, ngửa cổ cười thật lớn.

“Hahaha! Hoàng thượng, người nên để ta tình nguyện đi thôi.” Nàng cười nhưng lại khiến người khác sợ hãi, đến khi nụ cười ấy tắt hẳn chỉ để lại cặp mắt lạnh băng nhìn xoáy sâu vào tận trong lòng Hạ Chính Nghiên “Hoàng thượng, người nói xem chúng ta quen biết nhau tính đến nay đã được tám năm. Ba năm biên giới, ba năm Hoa Quốc, còn lại hai năm cũng không nhớ đã nói qua với nhau bao nhiêu lời. Người nói có thể buông bỏ hai đại mỹ nhân để chọn ta, lời này có phải hơi buồn cười không?”

“Nàng ra sức vì non sông mong ta bình định thiên hạ, ta không trách nàng.” Hạ Chính Nghiên đột nhiên có chút quần bách, nàng lùi một bước hắn tiến một bước, thâm tình giải thích.

“Dừng lại đi hoàng thượng.” La Khả Tiệp đưa tay lên ra hiệu ngăn hắn dừng bước “Trách ta? Ta đánh biên giới, ta đánh Hoa Quốc, ta dẹp loạn Dương Vương, ta biết trên người ta có công cũng có tội. Ta muốn từ quan hoàng thượng không đồng ý. Ta từ chối miễn tử bài hoàng thượng cũng phạt ý. Thử hỏi thứ này không thể giúp ta cứu nổi phu quân của mình thì còn tác dụng gì?”

Dứt lời nàng ném kim bài miễn tử xuống đất như một thứ bỏ đi. Hạ Chính Nghiên trợn mắt siết chặt nắm tay, gầm lên: “Đúng! Ta chường mắt nàng đứng cùng bọn họ, chẳng lẽ nàng không nhận ra? Nàng có từng nghĩ từ khi hồi kinh đến nay bản thân làm bao nhiêu chuyện đại nghịch bất đạo ta đều dung túng nàng. Bấy nhiêu đó vẫn không đủ sao? Nàng đối với ta quá vô tình. Nàng còn muốn bức ta đến mức nào?”

Chỉ riêng chuyện hôm nay nàng ném bỏ kim bài miễn tử đã đủ mang nàng ra tru di cửu tộc rồi!

“Bức người?” La Khả Tiệp nhếch môi cười “Nếu hoàng thượng không sợ mất mặt thì chúng ta tính rõ luôn đi. Ba người họ có ai không phải do người xin thánh chỉ ban hôn cho ta? Ta yêu thương họ thì sai ở chỗ nào? Bây giờ người quay sang nói ta vô tình, muốn bức tử phu quân của ta để hành hạ ta sao? Được, người chê ta xuất thân hèn kém, thái hậu cũng chê ta xuất thân hèn kém, La Thuý Khê là muội muội cùng cha cùng mẹ với ta lại không thấp hèn? Ta cũng biết thân biết phận chứ, ta muốn cút đi xa từ lâu lắm rồi, ta cần phú quý vinh hoa người cho sao? Giữ ta lại là người, phong quan cho ta cũng là người, ban kim bài cho ta cũng là người, oán trách ta cũng lại là người. Hoàng thượng, người nghĩ kỹ lại xem ta đã bao giờ được tự mình làm chủ chưa?”

“Khả Khả, ta chưa bao giờ chê xuất thân của người...”

“Suyt!” La Khả Tiệp đưa tay đặt lên miệng, giọng gao liếc nhìn xung quanh rồi lại nhìn Hạ Chính Nghiên “Người không cần nói, thần hiểu rồi. Thần hiểu mà. Người muốn bức thần tạo phản có phải không?”

“La Khả Tiệp, người...” Thái hậu đứng ở phía trên bị La Khả Tiệp dọa sợ nhưng con tức giận không cho phép bà ta sợ hãi: “Người dám sao?”

“Dám không?”

La Khả Tiệp nghiêng đầu hỏi lại, lão đảo bước đi về phía những binh sĩ đang chữa mũi thương sắc nhọn về phu quân của nàng. Dáng vẻ của nàng lúc này hệt như hoá điên khiến ai nấy đều run rẩy. Binh sĩ phần nào e sợ cầm không vững cả trường thương. La Khả Tiệp bắt lấy kẻ hở của bọn họ, một tay đoạt lấy trường thương, chỉ một cái vung tay đã tàn sát toàn bộ binh sĩ. Máu tươi bắn tung toé thấm lên cả vạt áo hoàng bào của Hạ Chính Nghiên.

Nàng dùng tay quạt vệt máu nơi mi mắt, nhếch môi cười lạnh với lão bà trên ngai cao kiêu ngạo kia: “Thái hậu thấy thần có dám không?”

Thái hậu hít vào một trận khí lạnh, tay chân đều tê cứng. Từ Uyển Khanh cùng La Thuý Khê bị dọa sợ mất mặt, máu tươi cùng thi người chất dưới sàn điện khiến bọn họ buồn nôn.

Hoàng tộc ngũ quốc không thể chớp mắt nhìn cảnh tượng này. Tu là địa ngục, trước mắt họ chính là tu là địa ngục, đứng trên xác người với nụ cười lạnh và ánh mắt vô hồn.

Danh hiệu chiến thần nào phải nàng tự phong cũng nào phải vô cớ mà có.

Hoàng tộc ngũ quốc kinh hãi không thôi. Chỉ nghe trong số bọn họ vang lên giọng nói bình thản của Lăng Diên:

“Bản cung tin nàng dám.”

Lời này của hắn đã thành công đã kích rất nhiều người, họ đã có thể vẽ ra tương lai mới cho những cuộc chiến sắp tới đây. Đường như chỉ cần một cái gật đầu chấp thuận La Khả Tiệp đã có cả Thần Quốc chống lưng còn Lăng Diên đã nắm gọn thiên hạ trong tay. Đã tâm nơi đáy mắt hắn bộc lộ một cách trần trụi không hề che giấu.

Tất cả đều đã chuẩn bị đủ chỉ thiếu một lý do xuất binh khai chiến mà thôi.

Không khí trong điện nặng nề hẳn.

Mộ Viễn Kỳ lo lắng đối diện với La Khả Tiệp. Chàng kéo nàng vào lòng điểm huyết đạo nàng rồi nhẹ nhàng đặt nàng vào vòng tay Cẩm Giai Hạo. Chàng từ tốn vuốt thẳng y phục, thần nhiên nói:

“Phu nhân bị trúng độc thần trí bất minh, trước giờ nàng hết lòng tận tụy vì non sông, nhật nguyệt trên cao làm chứng, dân chúng cũng hiểu lòng nàng. Chuyện xảy ra ngày hôm nay chỉ vì những tin đồn phố chợ mà trút giận lên nàng, hoàng thượng, ta biết người anh minh thần võ nhưng quản lý người bên cạnh thế nào cho tốt cũng là một chuyện khó khăn cần phải học.”

Mộ Viễn Kỳ lướt qua Hạ Chính Nghiên, từ tốn cúi người nhặt kim bài dưới đất lên: “Tấm lòng của hoàng thượng ta thay nàng nhận. Quyết định cứu Cẩm Giai Hạo đi.”

“Lão đại!” Cẩm Giai Hạo gắt lên.

“Người đưa Khả Tiệp trở về giúp nàng uống thuốc nghỉ ngơi đi.” Chàng cất cao giọng, rồi lại mấp máy môi đủ để Cẩm Giai Hạo thấy “Ta trở lại ngay.”

Cẩm Giai Hạo chưa bao giờ nghi ngờ nụ cười tự tin của Mộ Viễn Kỳ. Hắn ôm La Khả Tiệp trong tay, kéo theo An Hành rồi đi.

Mộ Viễn Kỳ nhìn ra phía cửa, nụ cười trên môi tắt ngấm. Dù nói Bạch Nhật Các lớn mạnh nhưng vẫn đặt dưới sự quản lý cùng kiểm hãm của triều đình Hoàng Quốc, Cẩm Giai Hạo kỳ thực không thể làm bừa.

Nhưng chàng lại khác.

Mộ Viễn Kỳ quay mặt sang thấy Đồng Yên Vụ vẫn ngồi một chỗ nhìn đám thi người, cảm thấy có chút khó hiểu “Yên Đan lão sĩ...”

“Lão thân đi ngay!” Bà đứng phắt dậy, trước khi đi còn lướt qua Hạ Chính Nghiên thấp giọng mĩa mai “Khi xưa sư đồ ta quả nhiên đã mù rồi.”

Bà phát tay áo nổi gót Cẩm Giai Hạo rời đi. Lúc này Mộ Viễn Kỳ không nhìn theo ra cửa mà mắt lớn trừng mắt nhỏ với Hạ Chính Nghiên. Hắn hít sâu vào vài hơi, bàn tay hết nắm thành quyền rồi lại buông lỏng mấy đợt mới quắc mắt hô:

“Người đâu! Mang kẻ này xuống dưới xử trảm!”

Binh sĩ rầm rập chạy từ bên ngoài vào. Hạ Cảnh Tuấn không thể tin được đến nước này rồi hoàng huynh vẫn không nhận ra mức độ nghiêm trọng của sự việc. Có phải Hạ Chính Nghiên không biết Mộ Viễn Kỳ là ai đâu. Nhìn nụ cười đắc thắng trên môi Thái tử Thần Quốc kia đi, có bao nhiêu nhút nhát gai người biết không?

“Chờ đã hoàng huynh!” Hạ Cảnh Tuấn bước lên một bước ngăn cản “Người kẻ kiếm vào cổ hoàng huynh đã được miễn tử, tội của Mộ Viễn Kỳ lại không đáng phải chết, cùng lắm hắn chỉ đã thương binh sĩ hộ giá thôi.”

“Đệ thì biết cái gì?”

Hạ Chính Nghiên tức giận xô ngã Hạ Cảnh Tuấn. Hắn bị xô mạnh đập cả đầu vào trụ cột, lao đảo đứng dậy, trước mắt mọi thứ đều mờ đi. Thái hậu thấy con trai nhỏ bị đẩy ngã chảy cả máu liền sốt ruột chạy xuống “Tuấn nhi con có sao không?” Bà ta đỡ Hạ Cảnh Tuấn lên xoa xoa đầu hắn rồi quay sang Hạ Chính Nghiên cảnh nhắc “Nghiên nhi sao con lại ra tay đã thương Tuấn nhi?”

“Là nó cản đường trảm!”

“Con cũng đâu cần nặng tay như vậy!”

“Người thấy trảm chưa đủ phiền sao?” Hạ Chính Nghiên gằn giọng, máu nóng cuộn trào trong người, tức giận không chỗ nào phát tiết, hắn trừng mắt với binh sĩ “Còn không bắt hắn lôi xuống? Các ngươi muốn phản phải không?”

Binh sĩ vội vàng vâng dạ cúi đầu lao đến Mộ Viễn Kỳ. Mũi tên từ bên ngoài xé gió bay vào lướt qua đám binh sĩ ấy ngăn cản bước chân bọn họ, rồi cắm xuống đất. Mộ Viễn Kỳ cúi xuống rút mũi tên lên, vô cùng tự nhiên tháo mảnh giấy cột ở đuôi tên ra. Chàng nhìn dòng chữ bên ngoài, thản nhiên cười đưa cho Hạ Chính Nghiên:

“Thư của hoàng thượng.”

Hạ Chính Nghiên hung hăng giật lấy, liếc qua dòng chữ “Huỳnh Tinh Đế” rồi mở mảnh giấy ra. Bên trong ghi vắn vện một câu “Bọn ta đã bao vây toàn bộ Hành Cung” cùng ấn ký của Dạ Nguyệt Các.

Hạ Chính Nghiên ngẩng mặt lên nhìn ra bên ngoài. Phía tán cây cao xa xa ánh lên tia sáng dị thường. Có người giương tiễn phía xa, không chỉ là một người, còn có tình đề lộ ra cho hắn thấy.

Hạ Chính Nghiên ôm ngực, phun ra một búng máu.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46: CHƯƠNG 39.2: LỢI DỤNG (2)

Hắn lao đảo mấy bước, đầu óc quay cuồng, trong miệng chỉ toàn vị đắng. Đáng buồn thay khi hắn ngẩng mặt nhìn ra bên ngoài vẫn thấy ánh sáng hắt đến. Hạ Chính Nghiên cười khô, điều này đại biểu dù hắn có chạy đằng trời cũng không thoát khỏi mũi tên của kẻ thù.

Thái hậu đứng một bên dìu Hạ Cảnh Tuấn chưa kịp chạy lại, La Thủy Khê đã nhanh nhẹn hơn bước đến đỡ Hạ Chính Nghiên. Nàng ta lo lắng nói:

“Nghiên ca ca, bảo trọng long thể!”

Hạ Chính Nghiên bấu chặt lấy tay La Thủy Khê, hàng mi nhú lại. Hắn dùng một tay đỡ trán, day day thái dương rồi liếc mắt nhìn Hạ Cảnh Tuấn, khàn giọng nói:

“Được! Được lắm! Chuyện còn lại đều giao cho đệ. Đệ muốn xử sao thì xử!”

Dứt lời hắn lao đảo rời khỏi chính điện. La Thủy Khê sóng vai dìu dắt hắn, bỏ lại phía sau một Từ Uyển Khanh hãy còn bần thần.

nếp một bên đôi mắt xem Đồng Yên Vụ bắt mạch cho La Khả Tiệp. Trái tim bọn hắn như bị treo trên cổ họng.

Cánh cửa phòng bật mở, Mộ Viễn Kỳ bước vào. Cặp mắt của Cẩm Giai Hạo và An Hành sáng lên:

“Lão đại người trở lại rồi!”

“Ừ.” Chàng gật đầu, đảo mắt nhìn Đồng Yên Vụ chăm chú nghe mạch cho La Khả Tiệp “Nàng sao rồi?”

An Hành lắc đầu thay cho câu trả lời, vòng mắt và chớp mũi vẫn còn ửng đỏ. Cẩm Giai Hạo bước vòng vòng xung quanh Mộ Viễn Kỳ, quét mắt nhìn chàng từ trên xuống dưới, cau mày hỏi: “Người không bị phạt gì sao?”

“Mười đại bản.” Chàng đáp.

“Chỉ có mười đại bản? Quá nhẹ rồi!” Cẩm Giai Hạo tròn mắt reo lên bị Mộ Viễn Kỳ liếc một phát. Hắn liền háng giọng sửa lời: “Tên vô liêm sĩ đó sao đột nhiên nhân từ vậy?”

“Hắn sợ bị ghim thành con nhím thôi.” Chàng đáp cho có lệ rồi tiến lại sát mép giường nhìn tình trạng của La Khả Tiệp. Gương mặt nàng nhợt nhạt xanh xao, tóc tai rũ rượi bết dính mồ hôi. Nhìn nàng bây giờ khiến chàng có bao nhiêu thương xót.

Đồng Yên Vụ mở mắt, đặt cánh tay La Khả Tiệp bên dưới lớp chăn ấm rồi đứng lên hướng ba người kia nói:

“Các người yên tâm, Tiểu Đào Nhi đã không sao rồi. Vừa rồi vận nội công động thai khí nhưng cũng may tiểu bảo bối của các người khá cứng đầu, không bị ảnh hưởng gì nhiều đâu.”

Nói đến đây có ba nam nhân nào đó héch mũi lên trời. Hải tử của bọn hắn và Khả Tiệp có thể tầm thường sao? Đồng Yên Vụ nhìn không nổi biểu cảm đó của ba tiểu tử mấy ngày trước còn phát khùng phát điên. Bà nắm lỗ tai Mộ Viễn Kỳ và Cẩm Giai Hạo kéo xuống:

“Hai tên xú tiểu tử này, các người còn dám làm loạn nữa không?”

“Không dám! Không dám! Lão bà bà nhẹ tay!” Cẩm Giai Hạo la oai oái, bất luận là thuở nhỏ hay lúc trưởng thành hắn không có cách nào thắng nổi lão nhân gia này. Phải nói là thua tâm phục khẩu phục mới đúng.

“Buông! Buông! Tiểu bối thề lần sau có nổi điên cũng phải giết người diệt khẩu, không chừa hậu hoạn.” Móng tay của bà ấy bấu chặt vào vành tai khiến Mộ Viễn Kỳ cũng phải chịu thua.

“Nhớ kỹ lời người nói! Hừ, lần sau có làm phải làm cho tới. Giết sạch, nhanh, gọn, tránh để loại người nào đó nghĩ mình cao quý!” Đồng Yên Vụ thả Mộ Viễn Kỳ và Cẩm Giai Hạo ra, phui tay mấy cái mới quay sang An Hành nói “Tiểu tử, người theo ta đi sắc thuốc cho Tiểu Đào Nhi, mau!”

An Hành không dám cãi lời vội vàng chạy theo Đồng Yên Vụ. Dáng vẻ hung dữ của bà khiến y sợ hãi. Quả nhiên trên đời này chỉ có Tiệp Tiệp là tốt nhất, ai cũng không bằng.

Không biết thời gian trôi bao lâu, La Khả Tiệp mở mắt dậy lần nữa, trong đầu hỗn loạn, hoảng hốt ngồi bật dậy kêu lên: “Phu quân!”

Khác với lần trước lúc này lập tức có ba giọng nói đồng loạt đáp lời nàng:

“Nàng tỉnh rồi!”

La Khả Tiệp ngẩng nhìn một lượt ba phu quân. Bọn họ quả thật đang mai phục cái giường của nàng, một người đầu, một người giữa, một người cuối. Thấy ba người họ bình an vô sự trái tim căng thẳng của nàng được xoa dịu. Vòng mắt nàng đỏ lên, cay xè. Nàng ngửa lưng tựa vào người Cẩm Giai Hạo, hai tay kéo lấy tay Mộ Viễn Kỳ và An Hành, thở phào một hơi:

“Thật tốt quá, các chàng vẫn bình an. Thật tốt quá!”

Nàng cọ qua cọ lại trong lòng Cẩm Giai Hạo, hai tay siết chặt bàn tay Mộ Viễn Kỳ và An Hành. Thật ấm áp. Họ vẫn còn ở bên nàng. Thật tốt.

Nàng khép mi, giọt nước mắt vô thanh vô sắc trượt xuống gò má. Cẩm Giai Hạo búng nhẹ vào trán nàng, giọng nói hơi gắt lên:

“Tốt ở chỗ nào? Nàng còn dám nói sao?”

La Khả Tiệp bừng tỉnh, đưa tay ôm trán. An Hành đỏ mắt lên án:

“Không tốt! Rõ ràng không tốt! Tiểu Hành còn tưởng Tiệp Tiệp đã...tương bảo bối cũng..Tiểu Hành..Tiểu Hành....”

Y nói năng lộn xộn, cả nước mắt cũng không kiềm được. Y nấc lên, đưa tay quệt nước mắt loạn xạ. La Khả Tiệp quỳnh quáng nhìn sang Mộ Viễn Kỳ, lại phải đối mặt với hàng chân mày nhíu chặt cùng đôi mắt sắc bén của chàng.

“Bọn ta nghĩ nàng đã ra đi, còn mang theo tiểu bảo bối của bọn ta rồi đi, bỏ lại ba người goá thê như bọn ta.” Mộ Viễn Kỳ từ tốn nói nhưng được nửa chừng âm giọng đã lệch hẳn, nàng thấy vòng mắt chàng thoáng ửng đỏ “Nàng có biết lúc nghe lão nhị nói nàng không còn ta đã không thể khống chế

được mình...”

Lời của bọn họ khiến trái tim của La Khả Tiệp run rẩy. Nàng bắt giác ôm bụng, chớp mắt hỏi: “Bảo bối? Chẳng nói ta có...bảo bối sao?”

Ba người đồng loạt gật đầu.

Niềm hạnh phúc trong nàng bỗng chốc vỡ oà. Cảm giác tê dại lan trên đầu ngón tay. Nàng nắm tay hai người kia kéo bọn họ ngã trên giường, nàng dang rộng hai tay ôm cả ba người siết chặt. Chút nước mắt nàng cũng không kiềm được mà ghen ngào:

“Xin lỗi, lần sau ta nhất định không hành động thiếu suy nghĩ như vậy. Ta có bảo bối rồi! Có bảo bối rồi!”

“Nàng dám có lần sau dù xuống địa phủ ta cũng phải chạy theo đánh nàng!” Cẩm Giai Hạo nghiêng răng.

“Ta đứng yên cho chàng đánh.” La Khả Tiệp lập tức đáp.

“Lão nhị nhất định không nở.” An Hành bữu môi nói “Nếu Tiệp Tiệp lại hư như vậy, Tiểu Hành nhất định sẽ ôm Tiệp Tiệp đến khi Tiệp Tiệp ngạt chết!”

La Khả Tiệp chưa kịp cười y đã phải méo miệng. Tiểu bạch thỏ này cũng quá không nề tình rồi. La Khả Tiệp gượng gạo nhìn sang Mộ Viễn Kỳ hỏi: “Còn chàng, chàng muốn phạt ta thế nào?”

“...”

“....”

“...”

Mộ Viễn Kỳ im lặng hồi lâu mới âm trầm nói: “Ta nhất định không thêm nói chuyện với nàng.”

La Khả Tiệp lần nữa méo mặt. Giận dữ không nói chuyện rõ ràng là cách làm của tiểu hài tử, nào giống phong thái của đấng nam nhi.

Không để La Khả Tiệp trầm mặc gượng gạo lâu, Cẩm Giai Hạo xoa đầu nàng, dịu giọng nói:

“Tiểu Tiệp, về sau nàng có làm gì cũng phải nghĩ đến phụ tử bọn ta có biết không? Nàng sống không phải chỉ cho mình mà còn cho cả bọn ta. Đừng bao giờ hù dọa bọn ta nữa.”

Hắn nghĩ cho dù mình có bao nhiêu trái tim cũng không đủ để chịu đựng nỗi đau mất đi nàng.

Một lần đã là quá đủ.

La Khả Tiệp nhận ra bọn họ đang run rẩy, cũng bất tri bất giác mới biết ở trong lòng ba nam nhân này chính nàng đã quan trọng hơn cả tính mạng của họ.

Nàng chỉ biết gật đầu liên tục, hoàn toàn không thể nói thêm lời nào. Ba nam nhân vòng tay ôm lấy nàng. Cảm giác ấm áp này còn ấm hơn cả ủ lò sưởi.

La Khả Tiệp nhắm mắt hưởng thụ. Đương lúc gia quyến vui vẻ hạnh phúc lại xuất hiện vị khách không mời.

“Xin lỗi, bản cung đến không đúng lúc rồi.”

Cánh cửa bật mở Lăng Điền bước vào. Nhìn thấy cảnh tượng bên trong hắn ho khan một tiếng gượng gạo nói.

Bốn người kia không hẹn cùng có một suy nghĩ “Đã biết không đúng lúc sao còn chưa rút đi?”

Quả thật Lăng Điền không có ý định rời đi. Mắt thấy La Khả Tiệp còn chẳng rộng lượng hạ cho hắn bậc thang, hắn đành mặt dày nói tiếp: “Thực ra hôm nay bản cung đến vì có chuyện muốn nói với Hộ quốc phu nhân.”

Ba nam nhân hết nhìn Lăng Điền rồi lại nhìn La Khả Tiệp. Bọn họ âm thầm suy xét sau đó rút ra kết luận, mức độ hai người có thể xảy ra chuyện mờ ám hoàn toàn bằng không. Chỉ cần nhìn vẻ mặt chán ghét của La Khả Tiệp là hiểu. Bọn họ yên tâm nói lỏng vòng tay, Mộ Viễn Kỳ từ tốn nói:

“Bọn ta ra ngoài xem Như Ý và Như Ngọc nấu thuốc thế nào.”

“Không cần đâu.” La Khả Tiệp kéo bọn họ lại, thần nhiên nói “Thái tử Thần Quốc có gì thì nói luôn đi.”

Lăng Điền bị La Khả Tiệp làm cho lúng túng, hắn đành đặt toàn bộ ánh mắt lên nàng, cố gắng không để tâm mấy cái nhìn găm dao của ba người nào đó mà tiếp lời:

“Chuyện bản cung đã đề cập cùng người có phải người nên suy nghĩ lại rồi không?”

Lời của hắn khiến bờ môi La Khả Tiệp cong lên nụ cười nhạt, sắc mặt lại không tốt cho lắm, lạnh lùng đáp: “Nếu là chuyện đó thì không cần suy nghĩ nữa. Hạ Chính Nghiền đối với ta bất nhân bất nghĩa nhưng hắn chưa làm gì có hại đến con dân Hoàng Quốc, ngược lại dân chúng còn xem hắn là mình

quân. Ít nhất trong mắt hắn ta đã từng là thần tử, còn trong mắt người bất cứ kẻ nào cũng chỉ là thể thân. Mạng sống của họ đều lót đường cho đại nghiệp của người.”

Biểu cảm trên gương mặt Lăng Điền cứng lại. La Khả Tiệp nói chuyện trước giờ không quen nhìn sắc mặt, nàng tiếp tục nói: “Đề nghị của Thái tử Hoàng Quốc ta xin phép từ chối.”

Lăng Điền siết chặt tay thành quyền, bật ra tiếng cười nhàn nhạt giấu cốt: “La Khả Tiệp ơi La Khả Tiệp, người vẫn còn mềm lòng như vậy. Người nghĩ sau hôm nay bọn chúng vẫn sẽ cho người ngồi vững cái chức Hộ quốc phu nhân, cung phụng người, cho người vinh hoa phú quý sao?”

La Khả Tiệp đối với thái độ khiêu khích của hắn không hề nao núng, nàng nhìn thẳng vào hắn, kiên định nói: “Nếu đã thế này ta không làm quan nữa.”

Hắn không tin được trọn to mắt nhìn nàng. Nàng lại tiếp tục cong môi cười, vô cùng thỏa mãn tựa vào người phu quân, nắm tay phu quân, bình thản tiếp lời: “Thứ đáng giá mà ta có đâu phải chỉ là vinh hoa phú quý. Ta cần gì phải luyến tiếc thứ được gọi là vinh hoa phú quý.”

Hình ảnh này, cảnh tượng này quá chói mắt. Nàng khiến bao nhiêu đạo lý, bao nhiêu câu từ hùng hồn trong miệng Lăng Điền đều nghẹn lại. Hắn biết người như nàng một khi đã đưa ra quyết định thì vô cùng cố chấp. Hắn đánh lắc đầu, một lần nữa nhìn sâu vào mắt nàng, nhẹ giọng nói: “La Khả Tiệp, lời bản cung đã từng nói luôn luôn có tác dụng, bất cứ lúc nào người cũng có thể đến tìm bản cung.”

Nàng chưa bị bức đến đường cùng sẽ không bao giờ chạy về phía hắn. Được, hắn đợi. Hắn không tin kẻ hồ đồ như Hạ Chính Nghiên có thể đợi lâu hơn hắn.

Lăng Điền cứ thế phất tay áo, hiên ngang rời đi.

Cầm Giai Hạo càng nhìn Lăng Điền càng thấy ngứa mắt, cảm nhận của hai người kia cũng không khác gì. Thật ra nam nhân láng vàng gần La Khả Tiệp có ai khiến bọn họ vừa mắt đâu.

“Thứ hắn cần chỉ là một kẻ cuồng sát biết nghe lời, hắn không cần một thần tử.” Cầm Giai Hạo vuốt tóc La Khả Tiệp, chậm rãi nói.

“Ta biết.” Cho nên nàng mới không quy phục hắn. Phồn hoa của cuộc đời nàng đã nhìn thấu, nàng chỉ cần nửa đời sau bình dị, giản đơn. Cần gì phải bán mạng tranh đấu. Lúc trước vì Hạ Chính Nghiên mà đấu. Bây giờ nàng còn cần đấu tranh làm chi? Đấu tranh vì cái gì?

La Khả Tiệp nghĩ rồi lại chợt cảm thấy tâm tình nhẹ nhõm nhưng thân thể lại mỏi mệt. Mi mắt nàng nặng nề, chỉ muốn ngủ một giấc.

Nhưng những vị khách không mời cứ luôn chọn thời điểm không thích hợp đến quấy rầy.

Cánh cửa phòng một lần nữa bị đẩy ra. Lần này người đến lại là thân muội muội của La Khả Tiệp, La Thủy Khê. Nàng ta luôn thích vận thanh y thanh thoát, lúc này cũng không ngoại lệ. Nhìn thấy nàng ta La Khả Tiệp có chút bất ngờ, nhưng nàng rất nhanh đã lấy lại tinh thần. La Thủy Khê lại chủ động mở lời trước:

“Nhị tỷ, tỷ đã khỏe hơn chưa?”

“Ta rất khỏe.” La Khả Tiệp trả lời nhát gừng, không động chút cảm xúc nào.

“Nghiên ca ca lại không khỏe được như tỷ.” La Thủy Khê siết chặt nắm tay, mi mắt rũ xuống lộ rõ ưu tư “Từ sau khi tỷ trúng độc huynh ấy đã thổ huyết ba lần rồi. Thái y nói mạch tượng của huynh ấy rất yếu, lại không tìm ra được nguyên do tại sao.”

La Khả Tiệp híp mi mắt nhìn nhất cử nhất động của La Thủy Khê, trong lòng chỉ cảm thấy...không tự nhiên. Nếu là người khác nàng không ngại nghe họ kể khổ nhưng bây giờ với La Thủy Khê, kẻ đã không ít lần lợi dụng chút mềm yếu của nàng, lại hoàn toàn không thể động lòng dù chỉ một chút.

“Muội muốn gì nói thẳng ra đi.” La Khả Tiệp dứt khoát nói.

La Thủy Khê đột nhiên quỳ xuống, tha thiết nói:

“Nhị tỷ, thái y nói Nghiên ca ca không thể quá xúc động, như vậy sẽ khiến độc được bộc phát bất chợt. Tỷ có thể nào niệm chút tình xưa trở về bên cạnh huynh ấy được không?”

Lời của La Thủy Khê chỉ khiến La Khả Tiệp cảm thấy buồn cười, dù không biết nàng ta diễn trò gì nhưng nàng không tin!

“Từ muội cũng thật cao thượng, nhưng kẻ thấp hèn tầm thường như ta lại không sẵn lòng đáp ứng muội.” La Khả Tiệp ngó lơ sang ngọn nến trong phòng, trào phúng nói “Hơn nữa sau này sẽ có mấy đợt tuyển tú, xung quanh muội sẽ có thêm nhiều tỷ muội cùng nhau chăm sóc cho hoàng thượng. Muội cần gì phải hạ thấp mình đến cầu cạnh ta?”

“Không, nhị tỷ!” La Thủy Khê bò tới sát mép giường La Khả Tiệp, nắm lấy tay nàng nghẹn ngào nói “Nếu không có tỷ bên cạnh trong lòng Nghiên ca ca không thể nào yên được. Thực ra huynh ấy....”

“Đủ rồi!” La Khả Tiệp gắt lên cắt ngang lời La Thủy Khê “Ta không biết muội muốn bày trò gì nhưng muội không cần lo ta tranh với muội. Muội cứ về an an ổn ổn đợi làm hoàng hậu đi.”

“Không, nhị tỷ! Tỷ nghe muội nói đã!”

La Thủy Khê lại cố chấp níu kéo không buông. Cẩm Giai Hạo đã chướng mắt chịu không nổi nữa.

“Buông ra!” Hấn hất tay La Thủy Khê ra, gằn giọng mắng “Ngươi muốn điên thì tìm chỗ khác mà điên!”

La Thủy Khê đột nhiên bật ngửa ra sau, cả người đập vào kệ gỗ bên cạnh, bình sứ trên cao rơi xuống vỡ tan, mảnh sứ xoẹt qua cát vào tay nàng ta. La Thủy Khê ôm vết thương, nước mắt thi nhau kéo ra, nức nở nói “Nhị tỷ, muội cầu xin tỷ đừng đối với Nghiên ca ca vô tình như vậy.”

“Thủy Khê, muội đứng lên!”

Hạ Chính Nghiên đột nhiên từ bên ngoài xông vào, đưa tay đỡ La Thủy Khê đứng lên.

La Khả Tiệp cong môi cười. La Thủy Khê quả nhiên không phụ sự hiểu biết của nàng với nàng ta, nhanh như vậy đã có thể kéo được đồng tình của nam nhân này.

Về mặt này nàng tình nguyện thấy bản thân không bằng nàng ta.

La Thủy Khê ngẩng mặt nhìn Hạ Chính Nghiên, làm như không ngờ hấn sẽ đến liền gượng gạo che mặt, ngập ngừng gọi “Nghiên ca ca muội...”

“Đủ.” La Khả Tiệp phát tay cất cao giọng ngăn nàng ta kể lễ sụt sướt “Hoàng thượng cũng thấy rồi đó. Tứ muội vì lo cho hoàng thượng nên đến cầu xin ta. Ta không chấp nhận. Nàng tóm lấy tay ta, phu quân ta gạt tay nàng ra thì nàng té ngã. Trăm sai ngàn sai là ta sai, còn về mảng thâm tình xin nhường cho tứ muội. Mãng sau của võ kịch thỉnh hoàng thượng cùng nàng tìm nơi khác diễn tiếp cho hết đi. Thân mệt mỏi rồi.”

Lời nói gai góc của nàng khiến La Thủy Khê không ngờ được, biểu cảm trên mặt thoáng chốc cứng đờ. Hạ Chính Nghiên càng không tin những lời này được phát ra từ miệng La Khả Tiệp. Mĩa mai, châm chọc, xem thường, hấn nằm mơ cũng không ngờ sẽ có ngày nàng nhìn hấn như vậy.

Hạ Chính Nghiên siết chặt bả vai La Thủy Khê, hít sâu một hơi nói với nàng ta: “Nàng cần thiết gì phải đến cầu xin người vô tình. Bên cạnh ta chỉ cần có nàng là đủ rồi.”

Vòng mắt La Thủy Khê lại đỏ lên. Nàng ta gật đầu liên tục. Cẩm Giai Hạo chán ghét cao giọng nói: “Chẳng phải phu nhân của ta đã nói các người cút ra chỗ khác mà diễn uyên ương tình thâm sao? Có biết các người phiền lăm không hả?”

Bọn họ không thể để phu nhân của hấn ngủ yên một giấc sao?

Bả vai La Thủy Khê bị Hạ Chính Nghiên siết chặt. Nàng biết hấn bắt đầu tức giận rồi. Nàng ta nâng tay áo lau nước mắt, liếc mắt nhìn La Khả Tiệp, cắn môi dưới nói: “Nhị tỷ, nếu tỷ đã vô tình như vậy muội không cần phải giấu tỷ nữa.”

Mặt La Khả Tiệp không đổi sắc, yên lặng chờ La Thủy Khê nói tiếp. Nàng ta chú tâm quan sát thay đổi trên gương mặt La Khả Tiệp nhưng không có kết quả đành sẵn giọng tiếp lời: “Nhị tỷ, tỷ thật đáng thương. Thật ra trước giờ Nữ vương Bích Quốc cũng chỉ muốn lợi dụng tỷ thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: CHƯƠNG 40: TA BIẾT.

Đáy mắt La Thủy Khê loé lên tia đắc ý, âm thầm quan sát mong chờ nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của La Khả Tiệp.

Nhưng không may kẻ thất vọng lại là nàng ta.

Bởi vì trên mặt La Khả Tiệp không có lấy chút ngạc nhiên chứ đừng nói đến buồn bã tuyệt vọng. Nàng nâng tay áo che miệng phụt cười:

“Tứ muội, ngươi đã nói xong chưa?”

“Tỷ...” La Thủy Khê tròn mắt không tin được kẻ bị giễu cợt lại chính là mình.

“Được rồi, nếu muội muốn xem dáng vẻ đau khổ của ta thì nên từ bỏ đi.” La Khả Tiệp không mặn không nhạt nói, đôi mắt thoáng lướt qua Hạ Chính Nghiên “Tứ muội, muội nên quan tâm hoàng thượng thì hơn.”

Lời nói của La Khả Tiệp khiến La Thủy Khê hốt hoảng, lập tức quay sang nhìn Hạ Chính Nghiên. Gương mặt hấn tái nhợt, ấn đường đen kịt, vòng mắt thâm quầng, hơi thở cũng khó khăn. Tình trạng quả thật không tốt lắm.

Nhưng...ánh mắt hấn vẫn gắt gao dán chặt trên người La Khả Tiệp.

Nàng không muốn nhìn thấy hắn, nói trắng ra là chán ghét. Vì vậy không ngại thân phận hắn là gì, trước khi hắn kịp mở miệng nói câu nào nàng liền vô cùng tự nhiên ngáp một tiếng, cuộn mình trong lòng ba phu quân nhắm mắt ngủ.

Trong lòng Hạ Chính Nghiên không rõ là tư vị gì, chỉ thấy hắn đứng yên tại chỗ nhìn La Khả Tiệp rất lâu. Đường như hắn đang cố đào bới sâu trong miền ký ức vô tận nụ cười đẹp để nàng vẫn luôn dành tặng cho hắn.

Tất cả thực sự đã hết rồi.

Hạ Chính Nghiên chớp mắt nắm tay La Thuý Khê kéo đi.

Mộ Viễn Kỳ và Cẩm Giai Hạo nhìn theo hắn, cảm thấy con người này vận hoàng bào thật kém sắc. Nếu không phải đại cục đã định, lo ngại dân chúng lầm than, bọn họ thật không muốn Hạ Chính Nghiên được lợi thế này.

Chỉ là nhìn thần sắc hắn bây giờ cũng không thể thọ được bao lâu.

Mộ Viễn Kỳ vừa nghĩ vừa nhìn Cẩm Giai Hạo vuốt ve mái tóc La Khả Tiệp. Chẳng nghe thấy hắn cúi đầu nhỏ giọng hỏi nàng:

“Hoàng đế vừa đứng đây sao nàng không từ quan?”

“Không vội.” Người nào đó khẽ động dậy, trước khi kéo cái chăn cuộn mình thành cục bông còn vô cùng phóng khoáng nói “Ta còn nợ Dương Vương phi một lời hứa, làm xong rồi lấy cớ từ quan cũng không muộn.”

Ừ không muộn.

Ba nam nhân hít một hơi yêu thương ôm ôm cục bông nào đó. Hậu quả là hôm sau tập thể đồ mồ hôi ướt cả y phục, nửa đêm Cẩm Giai Hạo phải tỉnh dậy bỏ bớt lò sưởi dưới gầm giường ném ra ngoài.

Sáng sớm tỉnh mơ chìm hốt lú lo, La Khả Tiệp ngồi trước gương đồng cho Như Ý bới tóc. Ba phu quân của nàng vừa lúc trời hừng đông đã vội đi canh nòi thuốc đến giờ vẫn chưa trở lại. Nàng đặt tay lên bụng, âm thầm khen ngợi bọn họ với bảo bối.

Lúc bảo bối chào đời nhất định phải cho nó biết ba người phụ thân của nó có bao nhiêu lợi hại, sau này cũng không cần cho bé con đến học phụ tử, để bé con ở nhà học theo phụ thân là được.

La Khả Tiệp vừa nghĩ vừa tủm tỉm cười.

“Tiệp tỷ nghĩ gì mà vui vẻ?” Không biết Trác Kinh Vân đã vào phòng từ lúc nào, nàng thấy La Khả Tiệp cười vui vẻ mới thu hết can đảm cất giọng.

“Kinh Vân!” La Khả Tiệp thấy người đến là Trác Kinh Vân liền vội vàng đứng phắt dậy reo lên.

“Tiệp tỷ cẩn thận!” Trác Kinh Vân đưa tay dịu La Khả Tiệp, cau mày trách móc “Bây giờ tỷ quý giá nhất, không thể tùy tiện cử động mạnh biết không?”

Nếu lỡ xảy ra chuyện gì nàng có tám cái mạng cũng đền không nổi. Huống hồ bảo bối này ra đời cũng sẽ gọi nàng một tiếng cô cô, nàng yêu thương còn không hết.

“Được rồi, ta chỉ có thai thôi, cũng không phải tàn phế.” La Khả Tiệp chau mày nói, nàng sợ nhất chính là bị xem như nhành cỏ mỏng phải dùng vải bao bọc. Thật không ngờ ba phu quân chưa bắt nàng ngồi yên một chỗ mà vị muội muội kết nghĩa này đã làm thay rồi.

“Không được nói vậy bạ.” Trác Kinh Vân hắng giọng nói với La Khả Tiệp rồi quay sang Như Ý “Ngươi lui xuống trước đi, ta có chuyện cần nói với Hộ quốc phu nhân.”

“Vâng.” Như Ý nhún người hành lễ sau đó cúi đầu lui ra.

Khi cánh cửa phòng vừa khép lại, Trác Kinh Vân không ngần ngại quỳ xuống trước mặt La Khả Tiệp. Nàng hốt hoảng nắm tay nàng ấy “Muội làm gì vậy? Mau đứng lên!”

“Không!” Trác Kinh Vân kiên quyết gạt tay La Khả Tiệp ra “Tiệp tỷ, là ta hại tỷ suýt phải mất mạng, là ta hại phu quân của tỷ bị giam cầm, hại tỷ phải khó xử đau lòng, đều là lỗi của ta!”

“Kinh Vân!”

Mặc cho La Khả Tiệp ra sức can ngăn nhưng Trác Kinh Vân vẫn một mực quỳ trên đất, khấu đầu tạ lỗi. La Khả Tiệp đành gắng lòng đánh một bạt tay lên má Trác Kinh Vân, gằn giọng “Muội đứng lên cho tỷ! Nữ vương Bích Quốc không phải một kẻ hèn mọn thế này!”

Trác Kinh Vân ôm một bên mặt, sững sờ nhìn La Khả Tiệp. Nàng ấy ngồi bệt xuống sàn, vành mắt nóng lên, âm giọng có chút nghẹn: “Muội biết đáng về của mình có bao nhiêu khó coi, cũng biết bản thân đã nhu nhược đến mức nào. Nhưng Tiệp tỷ, ta thực sự không thể xuống tay với tỷ.”

La Khả Tiệp nhìn đôi mắt đỏ hoe của Trác Khinh Vân, trong lòng dâng lên thương cảm. Kỳ thực nàng ấy trong miệng người khác là một kẻ lang tâm cầu phước, thù đoạn đê hèn, độc ác thành tính. Nhưng một kẻ xấu xa như vậy không thể ngồi đây khóc lóc ân hận như bây giờ.

“Khinh Vân, đừng sợ.” La Khả Tiệp ngồi xuống, đưa tay vỗ đầu Trác Khinh Vân “Thật ra chuyện muội muốn tỳ làm khiêng chân tỳ đã biết từ lâu.”

Bởi vì không phải tự nhiên mà quân chủ một nước có thể suốt ngày quần quanh bên người nàng, điều này La Khả Tiệp cảm nhận được. Nàng biết đám Hắc Phong Trại đột kích đêm đó không phải nhằm vào đội quân của nàng để cướp bóc mà là nhằm vào Trác Khinh Vân.

Bọn chúng sẽ không dư hơi để tâm đến một nữ tử trông có vẻ yếu đuối vô tội vận tỳ y lạc trong rừng, đằng này bọn chúng rõ ràng hét tên này tới tên khác nhào vào vùng lười riu muốn hạ sát Trác Khinh Vân. Kết quả bị nàng “vô tình” giết từng tên một.

Ngay từ đầu La Khả Tiệp đã cảm nhận được điều bất thường.

Có lẽ Trác Khinh Vân cũng biết điều đó, nàng ấy không muốn liên lụy đến nàng nên mới từ biệt ở Lạc trấn rồi đi.

Nhưng gặp lại ở Hành Cung lại là chuyện khác. Quân triều đình không đáng tin, cũng không ai dám nói người của Bích Quốc không bị mua chuộc. Để bảo toàn mạng sống Trác Khinh Vân chỉ có thể dựa vào La Khả Tiệp.

Bản thân La Khả Tiệp cũng không ít lần thấy người nấp từ xa giương cung về phía Trác Khinh Vân, tất cả đều bị nàng âm thầm xử lý, chỉ không ngờ sự việc xảy ra lúc đi săn lại nghiêm trọng như vậy, hại nàng không kịp trở tay. Nhưng thật may là Trác Khinh Vân không sao. Nàng ấy muốn nàng giúp, nàng sẵn lòng giúp đỡ, bảo vệ nàng ấy cũng là trách nhiệm của nàng. Tiếc rằng hôm đó vẫn để Trác Khinh Vân bị sói cắn vào tay trọng thương. Là do nàng thất trách.

Trác Khinh Vân ngỡ ngàng đối diện với nụ cười hiền từ của La Khả Tiệp, bờ môi thoáng run rẩy “Tỳ biết sao?”

“Đưa gốc này, tỳ đương nhiên biết.” La Khả Tiệp ôm gọn thân thể nhỏ bé đang run sợ của Trác Khinh Vân trong tay, yêu thương nói “Hơn nữa còn tình nguyện bảo vệ muội.”

“Tiệp tỳ!” Trác Khinh Vân siết chặt lấy La Khả Tiệp, nghẹn ngào nói “Tỳ sẽ chiều hư muội.”

“Biết sao được.” La Khả Tiệp vuốt ve mái tóc Trác Khinh Vân, nhẹ nhàng buông tiếng cười “Trước giờ tỳ không có muội muội để yêu thương, cho nên bây giờ tất cả tình thương đều dồn vào muội. Đừng tự trách mình có biết không? Chỉ cần muội bình an vui vẻ là tỳ hạnh phúc rồi.”

La Khả Tiệp gạt đi giọt nước mắt vừa trượt khỏi khoé mắt đỏ hoe của Trác Khinh Vân. Nàng ấy nén tiếng nấc trong cổ họng, liên tục gạt đầu, dường như vô cùng mệt mỏi tựa lên vai La Khả Tiệp.

Nàng vỗ nhẹ vào lưng Trác Khinh Vân, không nhanh không chậm hỏi: “Đã tra ra thủ phạm rồi sao?”

Trác Khinh Vân lại im lặng gạt đầu.

“Cũng tra ra đồng bọn phải không? Là người Thần Quốc?” La Khả Tiệp lại hỏi, trước lúc gục ngã nàng lơ mơ thấy được bóng dáng của người phóng tiễn cũng đã đoán ra kẻ đó là ai.

“Đúng như tỳ dự liệu.” Trác Khinh Vân ngẩng mặt lên, chân mày nhíu lại “Có điều chỉ bắt được một con rối thể thân.”

“Chỉ như vậy?” La Khả Tiệp ngạc nhiên, lấy tính cách của Trác Khinh Vân chẳng lẽ không đòi thêm phúc lợi cho bản thân đã chịu nhà kẻ đó ra?

“Đúng là không gat được tỳ.” Trác Khinh Vân cong môi cười, vui vẻ giơ ngón trỏ lên “Muội chẳng những bắt luôn kẻ thể thân còn thuận tiện lấy luôn một lời hứa của Thái tử Thần Quốc Lăng Điện.”

“Tốt quá rồi.” La Khả Tiệp gạt đầu. Thời buổi trước thềm chiến tranh thế này bắt được lời hứa của quân chủ tương lai của cường quốc sẽ vô cùng hữu dụng, nếu kẻ chiến thắng là hắn. Nghĩ một lúc La Khả Tiệp nhìn sâu vào mắt Trác Khinh Vân, hỏi “Còn người đó thì sao?”

Nụ cười trên khoé môi Trác Khinh Vân vụt tắt, hàng mi khẽ rũ, thờ dãi một hơi “Tỳ biết là muội không thể xuống tay với hắn cho dù thế nào.” Nàng đảo mắt nhìn táng cây xanh bên ngoài, nhẹ giọng như kể chuyện xưa “Vốn dĩ muội và hắn không phải thế này, chỉ là có quá nhiều chuyện xảy ra. Hắn hận muội, muội biết, nhưng trong thâm tâm muội không thể nào ghét hắn, một chút cũng không.”

Trác Khinh Vân khẽ nhắm mắt, bên tai vang lên tiếng gió luồn qua táng cây, âm thanh của đất trời ngoài kia dịu dàng yên ắng nhưng vẫn rộn ràng bướm ong. Khi nàng hé mi, đằng sau đó là đôi mắt kiên định sáng ngời của người giữ chặt vận mệnh của bản thân trong tay.

“Muội biết mạng sống này một lúc nào đó sẽ phải trả cho hắn, nhưng không phải bây giờ. Bởi vì con dân Bích Quốc cần muội, muội không sống cho riêng mình hay cho hắn.” Trác Khinh Vân quay mặt nhìn La Khả Tiệp, hơi nghiêng đầu mỉm cười “Có phải muội rất ngốc không?”

“Nếu ta nói có muội có thay đổi không?” La Khả Tiệp hỏi ngược lại.

Trác Khinh Vân im lặng. La Khả Tiệp đã biết câu trả lời. Đã từng rất lâu về trước nàng nói với sư phụ: “Sư phụ, điện hạ là rồng trong loài người, con biết bản thân không thể với tới nhưng vẫn muốn ở bên cạnh người làm thần tử của người, trung thành với người, bảo vệ người và giang sơn của người. Có phải con rất ngốc hay không?”

Sư phụ cũng hỏi “Nếu ta nói có người có thói thích hân không?”

Và nàng đã im lặng để rồi dâng hiến cả kiếp người dưới lưỡi kiếm của đế vương.

Mọi chuyện như mới hôm qua.

Có lẽ nàng yêu thương Trác Kinh Vân một phần cũng vì nàng đã thấy chính mình trong nàng ấy. Cũng đối với chữ “tình” cố chấp trong thâm lặng. Mặc người đời nói gì, cũng mặc người ấy sẽ ghét mình bao nhiêu, chỉ cần mình biết điều đó tốt cho ai kia.

Nhưng loại cố chấp của Trác Kinh Vân có lẽ đã sâu đến độ không thể dứt ra, chỉ có thể càng ngày càng lún sâu, càng yêu càng hận.

La Khả Tiệp nắm lấy bả vai Trác Kinh Vân kéo nàng ấy tựa vào lòng mình. Nàng ngẩng mặt nhìn lá rơi ngoài cửa sổ, thầm an táng cho đoạn tình cảm của Hạ Cảnh Tuấn. Phụng quân đối với Trác Kinh Vân mà nói đã trở thành một loại chấp niệm khắc cốt ghi tâm, cũng là vực thẳm một khi rơi xuống thì không thể cứu vãn.

Hai người họ đã định sẽ giằng vò nhau cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: CHƯƠNG 41: HOA ĐÀO NƠI NÀO ĐẾN?

La Khả Tiệp và Trác Kinh Vân trò chuyện rất lâu. Chủ yếu là Trác Kinh Vân nói, La Khả Tiệp lắng nghe. Thì ra chuyện xưa của nàng ấy, qua chính miệng đương chủ kể, lại kém đi chút ly kỳ mà nồng đậm những trái ngang.

Bất ngờ nhất chính là...hoá ra nàng và Trác Kinh Vân đã từng gặp nhau trước đó, nhưng nàng lại quên mất.

“Kể ra thì lúc đó trời rất tối, ngay cả muội cũng không nhìn rõ dung mạo tỷ ra sao. Muội chỉ thoáng nghe thấy tỷ xưng mình là Hoàng Quốc tướng quân La Khả Tiệp.” Trác Kinh Vân mỉm cười âm áp trước vẻ mặt bối rối của La Khả Tiệp: “Cho nên lúc bị son tặc truy bắt, nghe tỷ nói bản thân là La Khả Tiệp, nay đã thành Hộ quốc phu nhân, muội mới không thể ngạc nhiên hơn được nữa. Trong đầu muội nghĩ thì ra La Khả Tiệp trông như thế này.”

La Khả Tiệp cười khi, chữ duyên thật là kỳ diệu. Nàng đưa tay vô cùng tự nhiên捏 mũi Trác Kinh Vân: “Cái gì mà trông như thế này? Muội đó, lúc tỷ thấy muội mang thân phận Bích Quốc Nữ vương bước ra từ trong xe ngựa, tỷ kém chút thì ngạc nhiên đến ngất.”

“Thật không?” Trác Kinh Vân tròn mắt hỏi, nàng đáng sợ như vậy sao?

“Dĩ nhiên là không.” La Khả Tiệp lắc đầu, nhấn mũi trêu ghẹo Trác Kinh Vân “Chỉ là hơi bất ngờ thôi.”

Nói rồi nàng lại nhớ đến một việc, thuận miệng hỏi ngay “Phải rồi, muội đã làm gì với cây vải gấm tỷ tặng vậy?”

“A Lam rất thích vải gấm ở Lạc trấn, hơn nữa còn đặc biệt thích màu đỏ. Tỷ nói xem, y phục bằng gấm đỏ mặc trên người hẳn rất đẹp có đúng không?” Nhắc đến chuyện này hai mắt Trác Kinh Vân lập tức sáng lên. Thực ra sau khi rời khỏi đoàn người La Khả Tiệp, nàng còn đến một phường dệt học dệt vải, tự tay làm thêm vài cây vải gấm đỏ, tất cả mang về Bích Quốc cho hắn. Cũng vì vậy mà không ít lần vô tình gặp Hạ Cảnh Tuấn.

La Khả Tiệp phút chốc hiểu ra, vẫn là vì người đó Trác Kinh Vân mới một thân một mình bỏ ba đến Hoàng Quốc, cốt để tìm về một cây vải gấm làm hài lòng lam nhan. La Khả Tiệp đã hoàn toàn ngã mũ chịu thua tấm lòng cùng sự cố chấp của Trác Kinh Vân, dù có muốn khuyên nhủ nhưng vẫn cảm thấy thôi đi. Người không phải là cá sao hiểu được niềm vui của cá. Bên cạnh Phụng quân hẳn Trác Kinh Vân đã tìm được cảm giác mà không ai có thể mang lại cho nàng. Có khi yêu một người cứ cố chấp muốn làm tất cả để ai đó hạnh phúc.

“Tỷ chưa thấy Phụng quân mặc y phục bằng gấm đỏ, nhưng chắc hẳn là rất đẹp.” La Khả Tiệp chân thành đáp. Một đệ nhất mỹ nam như hắn mặc cái gì lại chẳng đẹp.

Đáy mắt Trác Kinh Vân thoáng trầm xuống. Nàng ấy chớp mi mắt, nhìn khắp phòng một lúc nói sang chuyện khác:

“Phải rồi Tiệp tỷ, ba người kia đâu rồi?”

“Bọn họ kéo nhau xuống bếp sắc thuốc.” Câu hỏi của Trác Kinh Vân khiến La Khả Tiệp sực tỉnh. Nàng đứng lên, dặt tay Trác Kinh Vân nói: “Đi, chúng ta xuống bếp xem thử bọn họ làm sao lại đi lâu như vậy vẫn chưa về.”

Trực giác mách với La Khả Tiệp rằng dưới bếp có chuyện rất vui vẻ.

Quả đúng như dự đoán của La Khả Tiệp, lúc nàng và Trác Kinh Vân chỉ còn cách phòng bếp vài bước chân đã nghe tiếng tranh luận xôn xao bên

trong

“Lão đại, người lại cho quá nhiều mật vào nồi thuốc rồi!” Cẩm Giai Hạo gắt lên.

“Người thả son tra và cam thảo vào thì có tác dụng gì?” Mộ Viễn Kỳ nhàn nhạt đáp lại.

“Ít ra sẽ không làm mất công dụng của thuốc như người.” Cẩm Giai Hạo lại không chịu thua kém phản bác.

“Vậy thì đổi nồi khác...” Mộ Viễn Kỳ nói thật như đùa.

“Lão đại, lão nhị, Tiểu Hành đã uống thử hai mươi mấy bát thuốc rồi.” An Hành đáng thương lên tiếng, âm giọng dường như vô cùng không ổn.

Trác Kinh Vân đứng bên ngoài phải nhịn cười đến nội thương. La Khả Tiếp đã trực tiếp hoá đá. Đừng nói với nàng....

“Thuốc vẫn đáng không chịu nổi.” An Hành bê cái chén thuốc đen ngòm mà thè lưỡi “Đáng thế này Tiếp Tiếp làm sao uống? Bảo bối làm sao uống?”

Thật sự là vậy. Bọn họ ba người dành cả buổi sáng trong bếp chỉ vì lo thuốc đáng nàng uống không vào. Đúng là lúc trước nàng cực kỳ ghét uống thuốc. Cẩm mao phong hàn đều lờ đi cho qua. Không ngờ cả điểm này họ cũng để ý.

La Khả Tiếp đặt tay lên bụng, lại thầm kể cho bé con nghe “Bảo bối à, ngày nào mấy vị phụ thân của con cũng yêu thương mẫu thân như vậy.”

Trong lúc La Khả Tiếp còn mơ màng Trác Kinh Vân đã nhanh nhẩu đẩy cửa phòng bếp. Ba người đồng loạt dồn ánh mắt qua nàng ấy và La Khả Tiếp. Nàng đành cong môi cười nói “Thấy các chàng lâu quá không trở lại nên ta đến xem”

“Sao lại tùy tiện ra ngoài như vậy?” Cẩm Giai Hạo ném cả rổ son tra trong tay qua chỗ khác, vội vàng chạy đến đỡ tay La Khả Tiếp.

“E hèm, ta không phải dùng để làm cảnh đâu.” Trác Kinh Vân hắng giọng nhìn không được nam nhân nào đó đột nhiên như con cún nhỏ đang vẫy đuôi. Rõ ràng nàng đứng sờ sờ một bên bảo vệ Tiếp tỷ cơ mà.

Lúc này Cẩm Giai Hạo mới liếc mắt qua Trác Kinh Vân, khi mũi nói: “Người không đi chăm phụ quân ở đây làm gì?”

“Cẩm Giai Hạo đại nhân, người không móc mĩa ta một ngày thì sẽ chết à?” Trác Kinh Vân cười không được, khóc cũng không xong với mấy lời của hắn.

“Chỉ cần thấy người là ta ngứa mồm rồi.” Cẩm Giai Hạo quẹt mũi, không hề nể mặt nói thẳng.

Trác Kinh Vân chính thức á khẩu. An Hành chạy lại trước mặt nàng, ngập ngừng một lúc mới hỏi: “Tiểu Vân Vân, biểu ca có khỏe không?”

“Khỏe.” Trác Kinh Vân yêu thương vỗ đầu An Hành, dịu giọng nói “A Lam biết mình vẫn còn biểu đệ nên vô cùng vui vẻ, sức khỏe cũng tốt hơn. Nếu có thời gian đệ qua nói chuyện với A Lam có được không?”

“Tiểu Hành biết rồi. Mà Tiểu Hành phải chăm Tiếp Tiếp, bận lắm nha.” An Hành gạt đầu rồi lại nhìn qua La Khả Tiếp, hạnh phúc vòng tay ôm eo nàng, cúi đầu cọ qua cọ lại.

“Không sao. Thấy đệ vui vẻ hạnh phúc hẳn A Lam cũng rất vui.” Trác Kinh Vân nói với An Hành rồi lại quay sang Mộ Viễn Kỳ và Cẩm Giai Hạo, cúi đầu tạ lỗi “Mọi chuyện đều là lỗi của ta, thời gian qua đã gây nhiều rắc rối cho mọi người rồi.”

Mộ Viễn Kỳ và Cẩm Giai Hạo nhìn nhau rồi quay sang Trác Kinh Vân. Cẩm Giai Hạo bước đến vỗ một cái thật mạnh lên trán Trác Kinh Vân khiến bộ điều trên tóc nàng lung lay kèm chút rơi mắt.

“Nghe nói lão đại đã tát người một cái, có đau không?”

“Lúc đó ta làm sao còn cảm giác nữa.” Trác Kinh Vân ôm trán, lầu bầu nói “Nhưng cái này thì đau đó.”

“Đau cho người nhớ! Người phải biết rõ cảm giác của bọn ta khi ấy đau gấp trăm ngàn lần người bây giờ.” Cẩm Giai Hạo mắng một mồi lại thở dài cốc đầu Trác Kinh Vân một cái, bình tĩnh nói “Kể ra cũng không thể trách người, phận đế vương ném mật nằm gai khổ tâm trăm bề. Ta biết người cũng không dễ dàng gì. Nay người chính là muối muối kết nghĩa của Tiểu Tiếp, chỉ cần người đối với tốt nàng, bọn ta nhất định đối tốt với người.”

Trác Kinh Vân ôm đầu, vòng mắt nóng lên, thực tâm nàng chỉ muốn khóc. Bích Quốc Nữ vương trước nay chỉ cần liếc mắt đã khiến người người khiếp sợ. Nhưng từ khi gặp La Khả Tiếp, gặp những nam tử này, nàng dường như đã yếu mềm hơn hẳn, có cảm giác bản thân bị nhìn thấu không sót điều gì.

Mộ Viễn Kỳ thấy bộ dạng nói không thành lời, khóc không ra tiếng của Trác Kinh Vân liền bước đến nhàn nhạt cất lời: “Nếu người vẫn thấy áy náy thì làm nghĩa mẫu của bảo bối đi. Sau này bảo bối ra đời sẽ không sợ nắng sợ mưa nữa.”

Lời của chàng khiến mọi người cứng đờ. La Khả Tiếp chỉ muốn tóm chàng lại hỏi, hậu phương của bảo bối vẫn chưa đủ chắc sao? Bạch Nhật Các, Dạ Nguyệt Các sau này đều phải nể mặt kêu bé con một tiếng thiếu chủ, An Hành còn là biểu đệ của Phụng quân Bích Quốc, bây giờ chàng còn muốn Nữ vương Bích Quốc nhận bé con làm nghĩa tử. Quan hệ kiểu này có phải hơi loạn không?

Dù La Khả Tiệp cảm thấy có chút bất ổn nhưng đáy mắt Trác Kinh Vân lại loé lên tia sáng, nàng ấy chớp mắt, nửa tin nửa ngờ hỏi Mộ Viễn Kỳ: “Ta có thể sao?”

“Có thể.” Đáp lời nàng không chỉ có Mộ Viễn Kỳ mà còn cả Cẩm Giai Hạo và An Hành, tính thế nào vẫn là bé con của họ lớn to không phải sao?

Trác Kinh Vân tươi cười rạng rỡ, hít sâu một hơi, bàn tay run rẩy đặt lên bụng La Khả Tiệp, dịu giọng nói: “Vậy bảo bối sau này sẽ là nghĩa tử của Trác Kinh Vân ta, chỉ cần con ra đời ta lập tức hạ chi chiêu cáo thiên hạ, sau lưng con mãi mãi có Bích Quốc chống lưng, không sợ nắng mưa, không sợ gió dữ.”

La Khả Tiệp bị đôi mắt sáng ngời của Trác Kinh Vân cảm động. Bảo bối của nàng chưa ra đời đã được thương yêu bảo bọc nhiều như vậy, nàng đã tích được phước đức nhường nào chứ?

Hoá ra một đời trước nàng đã bỏ lỡ nhiều như vậy, thật tốt khi được làm lại, thật tốt khi được yêu thương lần nữa.

Nàng muốn giữ mãi hạnh phúc này, dù phải trả bất kỳ cái giá nào đi nữa.

Đôi mắt La Khả Tiệp nhìn lơ đãng xa xăm. Trác Kinh Vân nhận ra sự lo lắng ẩn sâu trong đáy mắt nàng. Nàng ấy kéo tay La Khả Tiệp, tươi cười nói: “Tiệp tỷ, nghe nói người của Hoàng Quốc đã dựng xong lòi đài, hôm nay cũng đến kỳ thi đấu rồi, chúng ta mau đến xem đi.”

Trận đấu? Là trận đấu đó. Mấy ngày trước khi đi săn, Tiết Doãn và Triệu Kha có đề cập chuyện này. Cũng may nàng đã từ chối lên sân đấu, không biết ai sẽ ứng chiến đây? Thật đáng chờ mong.

“Khoan đã, còn âm thuốc của Tiệp Tiệp thì sao?” An Hành bước đến ngăn Trác Kinh Vân lôi La Khả Tiệp đi. Nếu lão bà kia biết bọn hắn chưa cho Tiệp Tiệp uống thuốc bà ấy sẽ nổi trận lôi đình mất.

An Hành rung mình nhớ đến dáng vẻ của Đồng Yên Vụ, y khúm núm nắm lấy tay áo La Khả Tiệp: “Nếu Tiệp Tiệp không uống thuốc lão bà sẽ mắng đó.”

La Khả Tiệp thừa biết dáng vẻ phát hỏa của sự phụ mình thế nào. Nàng nhìn vẻ mặt khó xử của ba người kia, bọn họ đã cố gắng rất nhiều nhưng không thể làm thuốc bớt đắng mà không ảnh hưởng đến công dụng của thuốc. La Khả Tiệp nghĩ một lúc mới bưng chén thuốc ẩm Như Ngọc vừa mang lên, mỉm cười nói với Mộ Viễn Kỳ: “Viễn Kỳ, ta nhớ trên yến tiệc lúc trước chàng có đưa cho ta một chén nước chua chua, bây giờ chàng lại làm cho ta một chén có được không?”

“Được.” Mộ Viễn Kỳ nhanh chóng đi chuẩn bị, chưa đầy một khắc sau đã mang chén nước mơ đến cho La Khả Tiệp.

Nàng nhắm mắt uống hết chén thuốc rồi nhanh chóng đến chén nước mơ. Vị chua của mơ khiến đầu lưỡi nàng tê dại, cảm giác thật thích, vị đắng của thuốc cũng trôi đi mất. Nàng hé mi mắt đối diện với ba cặp mắt sáng chói nào đó.

Trác Kinh Vân đứng một bên lại nôn nóng xem chuyện vui, kéo kéo tay La Khả Tiệp “Được rồi, chúng ta đi thôi. Ta nghe thấy tiếng trống phát ra từ xa rồi.”

La Khả Tiệp chỉ vừa gật đầu Trác Kinh Vân đã kéo nàng đi, hơn nữa còn vui vẻ báo cho nàng biết danh sách những người ứng chiến. Phía Hoàng Quốc cử Tiết Doãn lên đài, bên Thần Quốc lại là Tân Các chủ Dạ Nguyệt Các Ký Hy, Hoa Quốc để Mạch tướng quân ứng chiến, đại diện cho Hạ Quốc là Tam hoàng tử nước họ, Bắc Quốc lại để... Yên Đan công chúa Đoan Mộc Thục Nhi ra trận, còn lại Bích Quốc do hiệp định đã bàn trước đó và một câu không thích đánh nhau của Trác Kinh Vân nên chỉ ngồi xem.

Hai nữ tử dặt dẹo nhau rồi đi nào có để ý ánh mắt loé sáng của ba nam nhân bảo đó. Lần này nhất định là một Tiểu Khả Tiệp xinh xắn nha!

Bọn họ năm người chỉ còn cách lòi đài một cái hành lang lại đụng phải nhân vật truyền kỳ khác, Tân các chủ Dạ Nguyệt Các Ký Hy.

Hắn thấy La Khả Tiệp thì đứng lại chào một tiếng sau đó hỏi hàng vài câu. Nàng trả lời khách sáo cũng cảm tạ hắn đã giải vây cho Mộ Viễn Kỳ. Ký Hy xoa xoa đầu ngượng ngùng. Đến khi hắn ngẩng mặt lên lại thấy Cẩm Giai Hạo đứng phía sau.

Ký Hy không nói không rằng lập tức vui vẻ chạy đến. Cẩm Giai Hạo bắt giác thủ thế gần giọng: “Ngươi lại muốn cái gì?”

Tên này ngay khi vừa lên chức Các chủ liền đối đầu với hắn khắp nơi, còn không ít lần gần thiên la địa võng bắt hắn. Lúc đầu Cẩm Giai Hạo nghĩ là trò mèo của Mộ Viễn Kỳ, nhưng chàng đã nói chuyện này cùng chàng không có quan hệ. Mộ Viễn Kỳ là một con hồ ly xảo quyệt nhưng dám làm dám nhận, chẳng nề nan ai.

Hắn đã sớm thấy có gì đó bất thường trong chuyện này.

Ký Hy thấy Cẩm Giai Hạo đề phòng như vậy liền dừng lại, bộ dáng vô cùng ngượng ngùng lòi vật gì đó từ trong ngực áo, chìa ra trước mặt Cẩm Giai Hạo.

“Đây...ngươi còn nhớ không? Hôm đó...” Ký Hy ngập ngừng nói, hai bên má đã hiện hai rãnh mây hồng “Kể từ hôm đó ta liền không thể quên được ngươi.”

Chuyện như sét đánh ngang tai. Cẩm Giai Hạo đã bị đánh tỉnh rồi. Hắn đã nhớ ra cái ngày chết tiệt thiếu mất một vũ cơ trong Hàm Hương Lâu, trực

thuộc Bạch Nhật Các, khi ấy lão bà Đồng Yên Vụ vẫn còn là Các chủ. Vì thua cá cược nên Cẩm Giai Hạo phải làm theo tất cả yêu cầu của bà ấy. Ngay lúc nước sôi lửa bỏng bà ta bắt hắn phải vận vũ y trang điểm như nữ tử, ngồi trên sân khấu thổi sáo cho vũ cơ. Lúc ấy hắn còn nhỏ, thân hình mảnh mai lại không đấu thắng lão bà lắm mưu nào đó nên đành ngậm đắng nuốt cay làm theo. Nào có ngờ trình diễn xong trở về phòng thay đồ thì bị một tên nam nhân lôi vào phòng sờ soạng lung tung.

“Ngươi còn dám nói!” Cẩm Giai Hạo gắt lên. Cái Ký Hy đang cầm chính là...chính là hai túi đậu đỏ Đồng Yên Vụ đã nhét vào trước ngực Cẩm Giai Hạo để độn. (>////

“Ta...ta nhất định chịu trách nhiệm mà. Ngày nào ta cũng cho người đến mời ngươi về nhưng ngươi đâu có chịu về.” Ký Hy liếc nhìn Cẩm Giai Hạo, vẫn cứ ngượng ngùng không thể dứt ra được.

“Ngươi! Trách nhiệm cái đầu ngươi!” Cẩm Giai Hạo rống lên, rồi đột nhiên nhớ đến nơi này không chỉ có mình hắn mà còn...lão bà đại nhân và bảo bối nữa. Hắn vô cùng quần bách bước đến gần La Khả Tiệp giải thích “Tiểu Tiệp đừng tức giận, vì phu không hề làm gì có lỗi với nàng.”

Nhưng hắn chỉ bước một bước đã bị Ký Hy nắm tay áo ngăn lại.

Mộ Viễn Kỳ và Trác Khinh Vân nhìn nhau lắc đầu, đồng thanh nói: “Tự gây nghiệt không thể sống nha.”

La Khả Tiệp lại vô cùng phối hợp với hai người, nàng đặt tay lên bụng, cong môi nhàn nhạt cười nói: “Bảo bối, phụ thân của con chọc phải hoa đào rồi.”

Cẩm Giai Hạo uất ức không nói nổi thành lời. Hắn gạt tay Ký Hy ra chạy đến ôm eo La Khả Tiệp, quỳnh quáng nói “Tiểu Tiệp vì phu sai rồi. Nhưng vì phu không làm gì có lỗi với nàng thật mà!”

La Khả Tiệp liếc mắt nhìn hắn, thật lòng nàng tin hắn nhưng tình huống này giải quyết thế nào đây? Cả Các chủ nhà người ta cũng đến tận nơi tỏ tình rồi.

Mất thấy La Khả Tiệp lạnh nhạt không đáp, Cẩm Giai Hạo siết chặt eo nàng, hướng Ký Hy nhủ mảy đáp: “Ngươi nhìn cho kỹ đây là phu nhân của ta, còn có nàng đã mang trong mình bảo bối của ta, cả đời ta chỉ yêu một mình nàng. Ngươi nên chết tâm đi!”

“Nhưng...đêm đó...”

“Đêm đó ta chỉ bị ngươi sờ vài cái, ta liền đánh ngươi bất tỉnh rồi chạy đi, không có chuyện gì xảy ra nữa hết!” Cẩm Giai Hạo nhanh chóng cắt lời Ký Hy không cho hắn đề cập chuyện hiểu lầm đêm đó nữa.

“Nhưng ta đã nhớ đến ngươi rất nhiều năm.” Lời lạnh nhạt của Cẩm Giai Hạo khiến ánh sáng trong mắt Ký Hy tắt lịm, hắn quần bách không biết làm cách nào để thuyết phục Cẩm Giai Hạo.

“Được rồi Ký Hy, lão nhị đã nói đến vậy rồi, ngươi từ bỏ đi.” Mộ Viễn Kỳ bước lên phía trước, âm giọng vô cùng nghiêm khắc. Chàng chỉ vào lối đi đến lối đài, không nhanh không chậm tiếp lời “Chẳng phải ngươi vẫn còn trận đấu bên trong sao?”

Đến cả Mộ Viễn Kỳ cũng ra mặt, Ký Hy dù không muốn nhưng vẫn phải thỏa hiệp. Hắn ôm một bụng uất ức chạy đi. Mộ Viễn Kỳ bảo chuyện khuyên nhủ Ký Hy cứ để chàng lo. Vậy là năm người họ lại tiếp tục đến lối đài, suốt đoạn đường Cẩm Giai Hạo đứng nép bên cạnh La Khả Tiệp huyền thuyên không thôi. Nàng không có giận chàng vì nàng biết tình tình sự phụ có bao nhiêu cổ quái, bà ấy lại còn yêu tiền như mạng. Thiếu một vũ cơ xem như buổi diễn không hoàn thành, mất rất nhiều tiền, bằng bất cứ giá nào bà cũng không để chuyện đó xảy ra. La Khả Tiệp lặng yên không nói chỉ vì muốn ngắm nhìn vẻ quần bách của Cẩm Giai Hạo lúc này. Chẳng hiểu sao nàng càng nhìn càng thấy vui vẻ đến lạ.

Cẩm Giai Hạo nào có biết suy nghĩ trong lòng La Khả Tiệp, hắn chỉ một lòng muốn dỗ nàng, đều nói đến lười cũng muốn cứng nhưng chẳng chịu dừng. Đến khi họ bước vào lối đài vừa hay nhìn thấy cảnh Ký Hy bị Tam hoàng tử Hạ Quốc đánh văng xuống đất.

Hắn ngẩng mặt lên bắt gặp sự xuất hiện của Cẩm Giai Hạo. Lời nói vô tình vừa rồi khiến hắn không tập trung, bây giờ còn bị nhìn thấy đáng về thảm hại như vậy, bao nhiêu mặt mũi cũng mất hết.

Ký Hy không nói không rằng phi thân đi.

Năm người La Khả Tiệp âm thầm thờ dài nhìn theo bóng dáng Ký Hy, rồi di chuyển tầm mắt quan sát lối đài xây hình lục giác vừa đủ hoàng tộc ngồi từ các phía có thể nhìn thấy. Trác Khinh Vân dìu La Khả Tiệp đến khu vực của Hoàng Quốc, an bài chỗ ngồi cho nàng xong mới trở về ngồi cùng Phụng quân ở khu vực dành cho Bích Quốc. La Khả Tiệp được Bích Quốc Nữ vương hộ tống như vậy, bọn người Hoàng Quốc muốn móc mỉa gì cũng không được.

Bọn họ yên lặng dõi mắt trên lối đài. Tam hoàng tử Hạ Quốc nghỉ ngơi một lúc mới trở lại lối đài. Hoá ra hắn đã thắng cả Hoa Quốc, Bắc Quốc và Thần Quốc, chỉ còn một đối thủ cuối cùng là Hoàng Quốc. Trước khi Tiết Doãn lên lối đài hắn vô cùng khách khí hướng Hạ Chính Nghiên nói:

“Huỳnh Tinh Đế, nếu trận này bản hoàng tử thắng có phải ngươi sẽ đáp ứng hai yêu cầu của bản hoàng tử không?”

“Đúng vậy.” Hạ Chính Nghiên gật đầu, đột sân thú lần trước cũng là Hạ Quốc thắng, nếu trận này bọn họ lại thắng thì hắn phải đáp ứng cả hai yêu cầu.

“Được, bản hoàng tử ở tại đây nói luôn. Yêu cầu thứ nhất chính là mong Huỳnh Tinh Đế lập Ấu Lăng muội muội của ta làm hậu, tổ chức đại hôn chiêu cáo thiên hạ. Thứ hai...” Nói đến đây hắn liếc mắt sang La Khả Tiệp, cong môi cười: “Bản hoàng tử muốn người làm chủ ban hôn cho ta cùng Hộ quốc phu nhân La Khả Tiệp.”

Lời nói của hắn khiến cả lời đài phải hít khí lạnh. Hạ Chính Nghiên vốn đã biết Hạ Quốc nhất định mơ ước hậu vị hồng liên hôn, điều kiện này hắn sẵn sàng chấp nhận. Nhưng cái thứ hai thì...

Hắn liếc mắt nhìn sang La Khả Tiệp, trong lòng vẫn nặng trĩu không thôi. La Khả Tiệp vừa cắn một miếng táo thì bị nghẹn. Nàng nâng ly trà nuốt xuống từng ngụm, chớp mắt mấy lần vẫn không tin được hoàng tử một nước có thể mặt dày đứng giữa lời đài yêu cầu như vậy. Nếu nàng là khuê nữ xuân xanh thì không có gì để nói, đằng này nàng đã ba phu quân, trong bụng còn có hài tử, có đui cũng biết dạ tâm của hắn là gì.

Chẳng phải hắn đang tự trải đường cho bản thân chờ một ngày nàng bị Hạ Chính Nghiên bức đến tạo phản sao? Nàng cũng không ngu dại tự mình đa tình nghĩ hèn thật tâm cầu thân với nàng.

La Khả Tiệp chưa kịp nghĩ xong đã cảm thấy hai bàn tay to lớn đặt trên bụng, sợ thiên hạ chưa đủ loạn mà vô cùng bình thản nói: “Bảo bối à, mẫu thân con chọc hoa đào chạy đến rồi.”

La Khả Tiệp khóc không ra nước mắt nhìn Mộ Viễn Kỳ và Cẩm Giai Hạo, đây là thời điểm để móc mĩa nàng sao? Rõ ràng là không phải mà.

Nàng rống hận cao xanh mà có hay tiểu bạch thỏ nào đó vô cùng tức giận đập bàn đứng phất dậy chỉ vào mặt Tam hoàng tử Hạ Quốc dưới lời đài, cao giọng mắng: “Không được! Tiểu Hành không cho phép kẻ xấu người lấy Tiệp Tiệp!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: THEO LUẬT CỦA HỘ QUỐC PHỤ.

Sáu góc lời đài lặng phất như tờ. Trác Kinh Vân không nhìn được bật ra tiếng cười trào phúng, bộ dạng vô cùng thoải mái ngã nghiêng chăm chọc:

“Tam hoàng tử Hạ Quốc muốn leo lên đầu bản vương sao?”

“Cái này...” Tam hoàng tử Hoàng Quốc nhú này “Lời của Bích Quốc Nữ vương bản hoàng tử nghe không hiểu.”

Trác Kinh Vân hạ xuống nụ cười trên môi nhưng tia sáng nơi đáy mắt vẫn chưa phai nhạt. Nàng nhào người về phía trước, kéo bàn tay Phụng quân đặt trên đùi, vừa đan tay đùa nghịch vừa hỏi: “Chẳng lẽ Tam hoàng tử không muốn làm chính phu của Hộ quốc phu nhân?”

“Ta dĩ nhiên có ý này.” Hắn không nghĩ ngợi lập tức đáp.

“Người muốn làm chính phu chẳng phải là leo lên đầu biểu đệ bản vương, không xem bản vương ra gì sao?” Trác Kinh Vân nhú mày, bàn tay to lớn của Phụng quân siết chặt lấy tay nàng. Nàng biết hắn không muốn biểu đệ thất lạc của mình bị khi dễ, mà nàng cũng chẳng mong La Khả Tiệp phải rước cái của dưới lời đài về phủ.

Nhìn thật chướng mắt.

Tam hoàng tử Hạ Quốc xám mặt. Thái tử nước họ lại vô cùng cao hứng khi người gặp họa, nhưng vì thể diện mẫu quốc phải lên tiếng: “Nữ vương Bích Quốc không khỏi có chút quá phận rồi, Huỳnh Tinh Đế và Hộ quốc phu nhân vẫn chưa lên tiếng đâu.”

Trác Kinh Vân không hề ái ngại lời lẽ của y, trước bao nhiêu cặp mắt sẫm soi nàng chống cằm nhìn Hạ Chính Nghiên, nhếch môi nói: “Vậy Huỳnh Tinh Đế nói rõ xem chuyện này nên giải quyết thế nào đây?”

Ánh mắt của Trác Kinh Vân khiến Hạ Chính Nghiên khó chịu. Hắn nhìn xuống ly rượu vàng một lúc mới liếc mắt qua La Khả Tiệp nói: “Chuyện chung thân đại sự của Hộ quốc phu nhân vẫn nên để nàng tự quyết định thì hơn. Trầm xưa nay không thích ép người. La ái khanh, khanh thấy thế nào?”

Mộ Viễn Kỳ và Cẩm Giai Hạo không khỏi cười lạnh, hay cho câu xưa nay không thích ép người. Cả hai không hẹn đồng loạt vỗ nhẹ lên bàn tay La Khả Tiệp trấn an. Nàng rũ mi mắt nhìn hoa văn thêu chỉ bạc trên tay áo, nghĩ ngợi một lúc mới ngẩng mặt nhìn Tam hoàng tử Hạ Quốc dưới lời đài, không nhanh không chậm nói:

“Đã vậy thì làm theo luật của Hộ của quốc phủ đi.”

“Luật của Hộ quốc phủ?”

Mọi người đồng loạt ngây ra, Tam hoàng tử Hạ Quốc không nhìn được khó hiểu nhìn về phía La Khả Tiệp hỏi “Chẳng hay luật của Hộ quốc phủ là như thế nào?”

La Khả Tiệp nâng bát sữa ấm lên, cong môi quay sang Mộ Viễn Kỳ: “Viễn Kỳ, chàng nói đi, dù sao luật lệ cũng là chàng đặt ra.”

Dứt lời nàng chủ tâm uống sữa, không nhìn đến Tam hoàng tử Hạ Quốc. Mộ Viễn Kỳ vuốt thẳng tay áo đứng dậy, đồng dục cất lời: “Vậy thỉnh Tam

hoàng tử Hạ Quốc nghe kỹ một chút. Hộ quốc phủ chúng ta cũng không có luật lệ gì khắc khe, chỉ là một khi bước chân vào phủ rồi thì phu nhân ta là lớn nhất, là thiên là địa, bất kể thân phận của trượng phu nàng trước khi vào phủ là thế nào thì nàng vẫn là lớn nhất. Còn thứ tự lớn nhỏ giữa ba người bọn ta chính là dùng quyết chiến trên lời đài để phân, ta nghĩ nếu Tam hoàng tử Hạ Quốc muốn vào phủ thì dùng cách này để thông qua là hợp nhất.”

Chàng vừa dứt lời đã có không ít người khắp lời đài xì xầm to nhỏ. Luật này không khỏi có chút kỳ quái. Tam hoàng tử Hạ Quốc méo mặt nhìn La Khả Tiệp, bước vào phủ phải lấy nàng làm thiên làm địa sao? Trên đời này chỉ có tam tông tứ đức, nữ tử phải xem trượng phu là lớn nhất, là đất là trời, làm gì có chuyện ngược lại. Chưa kể đến phải quyết chiến lời đài để phân sao?

“Hộ quốc phu nhân không có ý kiến gì sao?” Tam hoàng tử Hạ Quốc hỏi.

“Trước giờ phàm là chuyện bọn họ muốn làm bản phu nhân chưa từng từ chối.” La Khả Tiệp đặt bát sữa nóng xuống, chống cằm tiếp lời “Tam hoàng tử cảm thấy không đáp ứng được thì xem như chúng ta vô duyên vậy.”

“Ta...” Tam hoàng tử Hạ Quốc nghe thế nào cũng thấy như bản thân bị nàng xem thường nhưng chưa kịp nói gì đã bị Mộ Viễn Kỳ chen ngang.

“Thật ra Tam hoàng tử Hạ Quốc không cần phải đấu với cả ba người bọn ta phiền phức như vậy. Thế này đi, nếu xét về thân phận bên ngoài phủ thì lão tam lớn nhất, trong vòng mười chiêu nếu Tam hoàng tử Hạ Quốc có thể hạ được An Hành, bọn ta liền nhường chức chính phu của Hộ quốc phu nhân cho ngươi, thấy sao?”

“Mộ Viễn Kỳ!” Phurong quân đột nhiên đứng phắt dậy cất cao giọng quát bình “Sao người có thể mang biểu đệ của ta lên lời đài thi đấu nguy hiểm như vậy?”

Mộ Viễn Kỳ nhủ mi chưa kịp trả lời An Hành đã đứng lên lớn tiếng đáp lại “Biểu ca không cần lo lắng, Tiểu Hành làm được! Tiểu Hành không để kẻ xấu lấy Tiệp Tiệp đâu!”

“Nhưng...” Nói thì nói vậy nhưng Phurong quân vẫn cảm thấy lo lắng.

Trác Kinh Vân liền nắm tay hấn kéo hấn ngồi xuống, khoan thai rót ra hai chén trà nóng, điềm tĩnh nói : “Tiểu Hành cũng đã trưởng thành, thể diện phải do tự hấn giành lấy không phải người khác mang cho. Chàng yên tâm đi.”

Phurong quân không thể nói thêm lời nào, đành thỏa hiệp ngồi xuống, nhận chén trà Trác Kinh Vân đưa sang, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm xuống lời đài.

Tam hoàng tử Hạ Quốc đắn đo thiệt hơn rất lâu. Kể ra hấn chỉ sợ phải đấu với Mộ Viễn Kỳ và Cẩm Giai Hạo, bởi lẽ danh tiếng của bọn họ kỳ thực không nhỏ. Nhưng ai ngờ được bọn họ lại trực tiếp đẩy một tên ngốc ra. Có lẽ sự việc vài ngày trước đã khiến bọn họ trọng thương ít nhiều mới không thể ứng chiến. Tam hoàng tử Hạ Quốc chắc hẳn phân thắng trong tay mới hào sảng lớn giọng nói:

“Được! Bản hoàng tử đồng ý thách đấu! Có điều giống như những trận đấu trước, nếu công tử đây có bị trọng thương thì không thể quy tội cho bản hoàng tử.”

“Được. Nếu người bị thương là Tam hoàng tử thì mong Hạ Quốc cũng không quy tội lên lão tam phủ chúng ta.” Mộ Viễn Kỳ vừa nói vừa nhìn khắp năm góc lời đài, thấy mọi chuyện đã không còn gì trở ngại mới tiếp lời: “Nếu chư vị không thấy có gì bất ổn thì chúng ta bắt đầu thôi. Trận này để lão tam thay Uy Vũ Đại tướng quân đánh.”

Dứt lời Mộ Viễn Kỳ quay sang An Hành nghiêng đầu thì thầm vào tai y: “Tiểu Hành, nếu ngươi thua thì Khả Tiệp phải lấy tên đó, ngươi không được thua có biết không?”

“Tiểu Hành biết rồi, Tiểu Hành nhất định phải đánh cho hấn một trận! Lão đại và lão nhị bảo vệ Tiệp Tiệp đi!”

Dứt lời y liền xắn tay áo lên cao, hùng hùng hổ hổ nhảy xuống lời đài. Y và Tam hoàng tử Hạ Quốc mất lớn trừng mắt nhỏ. La Khả Tiệp nhìn theo y, trong lòng không khỏi lo lắng: “Như vậy có ổn không?”

“Nàng yên tâm đi, lão tam nhất định làm nên chuyện cho nàng tự hào với bảo bối.” Mộ Viễn Kỳ khoan thai ngồi xuống, dường như vô cùng cao hứng đáp.

Cẩm Giai Hạo cũng bật cười chỉ xuống lời đài: “Ta thấy gã kia phải tự cầu nhiều phúc rồi.” Nếu lão tam là một kẻ vô dụng thiết nghĩ bọn họ sẽ để yên cho y ở trong phủ làm gánh nặng cho nàng sao? Hơn nữa nếu y là một kẻ vô dụng Hạ Chính Nghiên đã không chi hôn cho y với La Khả Tiệp hòng đoạt lợi cho mình, chí ít tài năng của y không dừng lại ở mặt am hiểu y thuật như Hạ Chính Nghiên vẫn nghĩ. Bọn người kia quá không có mắt rồi.

Trong lúc hai đấu sĩ dùng ánh mắt để giết nhau, Tiết Doãn mang trường thương lên lời đài đặt vào tay An Hành. Y cảm trường thương nặng trĩu ngơ ngếch hỏi: “Đây là cái gì?”

Mọi người đồng loạt ngó người. Trận đấu này còn cần phải xem nữa sao? Một hoàng tử và một tên ngốc, thắng bại đã rõ rồi.

Tiết Doãn thật muốn kéo tiểu tử ngốc này xuống khỏi lời đài ngay lập tức để bảo toàn mạng sống cho y cũng như mặt mũi của Hoàng Quốc. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại lần trước hấn bị hai phu quân của La Khả Tiệp đã thương, thân thể vẫn có chút không ổn, hôm nay có lên đài cũng không nắm được bao nhiêu phần thắng. Huống hồ chuyện đến nước này La Khả Tiệp đã ra quyết định, hoàng thượng lại không xen vào, còn gì có thể thay đổi nữa sao?

Nghĩ rồi Tiết Đoãn giọng gao giải thích với An Hành: “Đây là trường thương, phải có vũ khí mới có thể đấu được.”

“Vậy sao?” An Hành cảm trường thương xoay xoay vài vòng nhìn ngắm, hình như có chút quen mắt nha.

Tam hoàng tử Hạ Quốc nhân lúc y không chú ý mà đánh Tiết Đoãn ngã xuống lồi đài rồi nhảy bổ về phía y, vung song đao chém tới.

An Hành ngã người ra sau né tránh, tóc cứ như vậy bị cắt một đoạn. La Khả Tiệp ngồi phía trên hít vào một hơi khí lạnh, bàn tay siết chặt lấy tay Mộ Viễn Kỳ và Cẩm Giai Hạo. An Hành bước lùi về phía sau mấy bước nâng trường thương chắn ngang người chống đỡ song đao của Tam hoàng tử Hạ Quốc, trên mặt y một chút sợ sệt cũng không có ngược lại còn không ngừng mắng chửi:

“Kẻ xấu đúng là kẻ xấu, chơi ăn gian! Kẻ gian không xứng đứng cạnh Tiệp Tiệp!”

“Bớt nhiều lời đi!”

Tam hoàng tử Hạ Quốc nghiêng răng đánh bay trường thương trong tay An Hành lên cao. Trong tâm trí An Hành đột nhiên xoẹt qua hình ảnh La Khả Tiệp luyện công mỗi buổi sáng. Y học theo động tác của nàng nhảy lên bắt lấy trường thương, vô cùng điêu luyện lộn một vòng đáp xuống sau lưng Tam hoàng tử. Hắn ngỡ ngàng quay phắt lại. An Hành đang vẫy tay với Trác Khinh Vân và Phượng quân trên cao. Tam hoàng tử Hạ Quốc nhân cơ hội vung song sao chém tới tập về phía An Hành. Y nhìn thấy tia hoảng sợ trong mắt Phượng quân kèm theo âm thanh kim loại lao trong không khí liền né trái né phải tránh khỏi lưỡi đao sắc bén. Đồng thời y ngồi sụp xuống, học theo La Khả Tiệp quét trường thương kéo một vòng bên dưới. Tam hoàng tử Hạ Quốc kém chút thì bị chặt mất chân. Hắn thở hồng hộc, lần nữa lao vào An Hành.

Y gặp chiêu tiếp chiêu không hề nao núng. La Khả Tiệp ngồi phía trên không khỏi cảm thấy ngạc nhiên. Dù có chút khác nhưng những chiêu thức kia đều là của nàng. An Hành ghi nhớ từng động tác như vậy, trí nhớ của y so với người bình thường chắc chắn phải phi phàm hơn rất nhiều.

Trận đấu này nàng có lòng tin y nhất định sẽ thắng!

Từ lúc bắt đầu đến giờ đã qua tám chiêu rồi, chỉ cần một chút nữa thôi.

“Đánh hay lắm Tiểu Hành!” La Khả Tiệp đứng phắt dậy, không hề quan tâm đến ánh mắt của người xung quanh mà cổ vũ y.

An Hành càng có thêm động lực, mặc cho mồ hôi thấm ướt cả y phục, bết dính cả tóc, y vẫn nhớ như in hình ảnh La Khả Tiệp luyện công, từng chiêu từng chiêu vung ra đều muốn lấy mạng Tam hoàng tử Hạ Quốc. Hắn trở mặt thấy bản thân sắp phải thua thảm hại liền liếc sang một góc lồi đài. Thái giám thiếp thân của hắn gật đầu, ngân châm trong tay áo bắn tới ghim vào cổ An Hành.

Y ăn đau buống lòng trường thương. Tam hoàng tử Hạ Quốc nghĩ rằng thời cơ đã đến lập tức lấy tốc độ một cái chớp mắt phóng thanh đao xoay vòng bay về phía An Hành. Y ngã người ra sau tránh né, Tam hoàng tử Hạ Quốc liền lao đến lăm lăm thanh đao còn lại trong tay hồng đã thương An Hành. Y bấu môi phất tay áo, ngân châm cắm vào chân hắn khiến hắn đổ gục, âm khí đồng thời bay ra ghim y phục của hắn xuống lồi đài.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến mọi người nín thở. Đến khi định thần lại đã thấy Tam hoàng tử Hạ Quốc nằm vật dưới lồi đài, vô cùng thảm hại, cả một chút cử động cũng không có, bên nẹp sùi ra ít bọt trắng.

“Thắng rồi.” Mộ Viễn Kỳ nhếch môi cười.

Người người không thể tin vào mắt mình. Tam hoàng tử Hạ Quốc trong mấy trận đấu trước còn hùng hùng hổ hổ, oai phong là vậy bây giờ phải thất bại thảm hại dưới tay ngốc tử bị cả Hoàng Quốc chê cười. Những tiếng vỗ tay như sấm dậy vang khắp lồi đài. Phượng quân Bích Quốc đứng thẳng lên với vẻ mặt vô cùng tự hào. An Hành rút cây kim sau gáy xuống, khinh thường chà dưới chân sau đó ngẩng mặt lên vui vẻ mỉm cười vẫy tay với mọi người. La Khả Tiệp chạy xuống, không thể ngăn được xúc động ôm lấy y.

“Tiểu Hành thắng rồi! Tiệp Tiệp không phải lấy kẻ xấu nữa.” An Hành siết chặt lấy vòng tay nàng, vô cùng cao hứng nói.

“Ừ, Tiểu Hành thật giỏi, Tiệp Tiệp thật yêu chàng.” La Khả Tiệp gật đầu liên tục, sau đó mới buông An Hành ra, lo lắng nhìn y một lượt từ trên xuống dưới “Nói cho Tiệp Tiệp nghe Tiểu Hành có bị thương ở đâu không? Có đau không?”

“Không đau. Không đau. Tiệp Tiệp không cần lo lắng nha.” An Hành cười tít mắt không hề quan tâm đang ở chốn đông người giữa thanh thiên bạch nhật hôn La Khả Tiệp một cái, sau đó quay sang khinh thường đá vào người Tam hoàng tử Hạ Quốc đã bất tỉnh “Hừ, kẻ xấu người không tài giỏi như lão đại, võ công không bằng lão nhị càng không đáng yêu như Tiểu Hành, dựa vào đâu đòi làm phu quân Tiệp Tiệp? Đi chết đi!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: TỪ BIỆT.

Tam hoàng tử Hạ Quốc mất ý thức nằm đơ người trên đài. Thái tử nước họ vô cùng chán nản sai người lôi hắn trở về, bao nhiêu mặt mũi cũng đã mất

hết. Cẩm Giai Hạo đứng một bên dõi mắt nhìn theo, cái chân của tên đó không dùng được nữa rồi. Tiểu tử kia không ra tay thì thôi, đã phóng cả ám khí ra rồi thì vô cùng độc chứ chẳng đùa.

Cẩm Giai Hạo quét mắt nhìn An Hành như một con mèo nhỏ bám lên người La Khả Tiệp. Dáng vẻ của y lúc nào cũng trông có vẻ vô hại như vậy.

Nhờ ơn của An Hành mà ngay trong đêm đó hoàng tộc Hạ Quốc đã dong thuyền về nước không một lời từ giả.

Lúc người của Bạch Nhật Các đến thông báo chuyện này La Khả Tiệp vừa dùng điểm tâm xong đang nằm lười trên giường cho Cẩm Giai Hạo xoa chân, nghe Mộ Viễn Kỳ chơi đàn và An Hành đọc truyện xưa.

Không biết bọn họ nghe từ đâu những chuyện này sẽ giúp cho nàng không mệt mỏi và hài tử thông minh sáng dạ, liền lập tức ấn nàng xuống giường thi hành không chút đắn đo. Nàng không ngần ngại thoải mái hưởng thụ. Dù sao cũng là phúc lợi của nàng, từ chối sẽ vô cùng lãng phí.

Hai canh giờ trôi đi, trời bắt đầu có chút lạnh. Mộ Viễn Kỳ thu dọn cầm án, định bụng mở cửa gọi Như Ý đem lò sưởi vào. Nào ngờ cánh cửa phòng vừa mở ra đã thấy thái giám thiếp thân của Trác Khinh Vân đứng bên ngoài.

“Thật ngại quá công tử, Vương thượng cho mời Hộ quốc phu nhân sang Huyền Ngọc các một chuyến, không biết có tiện chăng?”

Mộ Viễn Kỳ nhìn bộ dạng cung kính của lão, có vẻ như đã đợi sẵn ở đây rất lâu. Chẳng hạ mi mắt, từ tốn đáp: “Ông đợi một lát.”

Nói rồi chàng quay lưng trở vào, với tay lấy ra từ trong tủ một đôi hài thêu đặt dưới chân giường, mỉm cười nói với La Khả Tiệp: “Ngày mai hoàng tộc ngũ quốc phải trở về rồi, Trác Khinh Vân đang đợi nàng bên Huyền Ngọc các, nàng cũng nên nhanh chân đi thôi.”

Mi mắt La Khả Tiệp chậm rãi hé mở. Lời mời này nàng muốn đi mà cũng không muốn đi. Nàng sợ ly biệt, càng sợ đối diện với những lời từ giả. Lần trước còn có thể vô tư ước hẹn một lời hạnh ngộ, bây giờ nàng không thể tưởng tượng ra khung cảnh tái kiến của họ sẽ như thế nào.

Nàng lảng tránh nhìn vào trần nhà rất lâu. Phía trước ngày càng mịt mù, nàng đột nhiên cảm thấy không biết nên lựa chọn thế nào, tính toán thế nào.

“Tiểu Tiệp.” Cẩm Giai Hạo nhìn thấy thái độ bất thường của nàng liền đau lòng nói “Kỳ thực nếu không từ giả sẽ không có tương ngộ. Nếu nàng không đi thì không được phép hối hận có biết không?”

La Khả Tiệp ngồi thẳng dậy, một tay xoa đầu, rử mi mắt nhìn Cẩm Giai Hạo. Mộ Viễn Kỳ lại xoay người nàng sang, vô cùng săn sóc vừa mang hài cho nàng vừa nói: “Câu trả lời nằm ở chỗ Trác Khinh Vân, nàng cũng muốn biết đúng không?”

Đôi hài thêu hoa văn mềm mại vừa khít chân La Khả Tiệp. Nàng cúi đầu nhìn áng mây ánh bạc trên hài, trong lòng đã âm thầm hạ quyết tâm.

Nàng đứng thẳng dậy, đón lấy áo choàng Mộ Viễn Kỳ khoác trên người mình, đứng yên để chàng buộc dây. Như bao lần chàng lại ôn nhu nhắc nhở: “Đi sớm về sớm.”

La Khả Tiệp gật đầu, không quên dặn bọn họ “Các chàng cứ nghỉ ngơi trước, đừng đợi ta.”

Ba người đồng loạt gật đầu. La Khả Tiệp hôn mỗi người một cái mới an toàn được thả đi. Đến khi bóng lưng nàng cùng lão thái giám khuất hẳn ba người mới nhìn nhau, Cẩm Giai Hạo liếc mắt đầy ẩn ý phe phẩy chiếc quạt trong tay: “Sao đây lão đại? Đêm nay có gì chơi vui không?”

Mộ Viễn Kỳ chống cằm suy nghĩ. Chuyện vui thì có rất nhiều nhưng mà.... “Bắt đầu từ đâu đây?” Chàng hỏi.

Cẩm Giai Hạo ngả người ra nhuyến thả, buồn chán nhìn trần nhà. Hắn không muốn chơi cờ đâu, chán lắm rồi. Nghĩ đi nghĩ lại La Khả Tiệp sao đi lâu như vậy? Hắn bắt đầu thấy nhớ nàng rồi. Rõ ràng ban này chỉ còn chờ một chút đã có thể dỗ được nàng ngủ, vậy mà...

Cẩm Giai Hạo đột nhiên bật dậy đảo mắt nhìn quanh. Hắn cười gian trá một lúc mới kéo Mộ Viễn Kỳ và An Hành đang bày bàn cờ lại, bộ dạng vô cùng nham hiểm:

“Ta nghe nói cầu hoàng đế mạng về một nữ nhân.”

Đáy mắt Mộ Viễn Kỳ sáng lên, chân mày khẽ động, cố gắng lục tìm một cái tên: “Người nói Đàm Tuyết Lan?”

“Người biết nàng ta sao?” Cẩm Giai Hạo tròn mắt ngạc nhiên.

“Không quen.” Mộ Viễn Kỳ phẩy tay, nhàn nhạt tiếp lời: “Hôm trước có nghe hai tiểu tử kia xôn xao bàn tán thôi.”

Cẩm Giai Hạo nhướng mày nghi ngờ, Gia Hoàng và La Khánh Dụ vẫn còn nhỏ đã biết tám chuyện rồi sao? An Hành lại nghĩ nghĩ một lúc mới đưa tay banh mắt hỏi: “Người đó có phải mất to thể này, có vài phần giống Tiệp Tiệp không?”

“Giống cái gì mà giống!” Cẩm Giai Hạo gầm lên nhưng đột nhiên im bặt vì suy nghĩ lướt qua trong đầu.

Quá trùng hợp!

Nghe nói Hạ Chính Nghiên cùng hai mỹ nhân và hoàng tộc ngũ quốc cải trang xuống đường trong đêm Nguyên Tiêu, lúc ấy La Khả Tiệp hãy còn hôn mê

và ba người họ đang bị bắt giam nên không thể tận mắt chứng kiến. Theo lời kể của cung nhân thì Lạc trấn vốn náo nhiệt về đêm lại càng rộn ràng. Hình như trong lúc Hạ Chính Nghiên chơi đồ đèn cùng các thái tử và hoàng tử thì lồng đèn phức cháy. Dân chúng hoảng loạn xô đẩy nhau bỏ chạy, quân bảo vệ bị dân chúng ngăn cản không thể tiến vào. Xung quanh Hạ Chính Nghiên không còn một ai dù vài giây trước La Thủy Khê và Từ Uyển Khanh còn dính chặt hai bên. Khói đen bốc lên làm mờ mắt hấn. Đương lúc mái ngói đổ xuống Hạ Chính Nghiên bị một nữ tử nhào tới đẩy ra một bên. Hấn bám chặt lấy hai tay nàng ta, vạt áo bị đốt cháy khiến nàng nháu mí. Cả hai đồng loạt rơi xuống con sông bên cạnh. Nước sông không quá sâu nhưng đủ để khiến Hạ Chính Nghiên khó chịu.

Không lâu sau nữ tử kia liền quàng tay qua cổ hấn kéo hấn lên bờ.

Nghe đâu trong lúc bất tỉnh Hạ Chính Nghiên còn nắm chặt lấy tay nàng không cho nàng rời đi. La Thủy Khê và Từ Uyển Khanh có gỡ thế nào cũng không được.

Vậy là Hạ Chính Nghiên đã gặp Đàm Tuyết Lan. Nghe đâu trong lúc mơ màng hấn không ngừng một mực hạ lệnh mang theo nàng hồi cung.

Từ đó mới xảy ra mấy lời đồn náo nhiệt vài ngày này.

Cầm Giai Hạo lắng nghe Mộ Viễn Kỳ kể chuyện, đôi mắt thoáng chốc loé lên tia sáng: “Đàm Tuyết Lan? Đàm gia? Nàng ta có quan hệ gì với hoàng hậu sắp qua cửa của cầu hoàng đế vậy?”

“Một chút cũng không.” Mộ Viễn Kỳ khẳng định chắc nịch “Đàm gia ở Hạ Quốc là Vương tộc, còn Đàm gia ở Hoàng Quốc...”

Mộ Viễn Kỳ lắc đầu, chàng còn chẳng nhớ nổi chức danh của phụ thân Đàm Tuyết Lan kia.

Cầm Giai Hạo chống cằm ra chiều suy ngẫm, vừa nhận chén trà nóng An Hành đưa đến vừa cảm thán: “Vậy Đàm Tuyết Lan vô dụng kia có gì đáng để chơi?”

Mộ Viễn Kỳ đoạt lấy quạt giấy của Cầm Giai Hạo gõ nhẹ vào vai hấn “Người ta còn có thể làm nhất phẩm Huệ Phi đấy.”

“Thật sao?” Cầm Giai Hạo đặt chén trà xuống vô cùng thích thú. Hấn đảo mắt một vòng mới đập tay xuống bàn phấn khích nói “Chuyện tốt! Chuyện tốt! Lão đại, ta nghĩ ra trò chơi rồi.”

Cầm Giai Hạo phe phẩy quạt ngọc, nụ cười âm hiểm trên môi chưa từng vụt tắt. Mộ Viễn Kỳ và An Hành cùng hấn ngồi vào bàn. Ba người tụm lại thiết kế một màn kịch kinh động cả Hoàng Quốc.

Thế mới nói La Khả Tiếp chỉ cần rời đi thế giới sau lưng liền thay đổi. Vì có ba người nào đó trong lúc vắng nàng phải bộc lộ bản tính tìm chút chuyện vui cho qua thời gian nhưng nhớ.

Còn La Khả Tiếp vẫn một lòng đến Huyền Ngọc các tìm câu trả lời cho mình, nào có hay ba phu quân đang thay nàng lo liệu tất cả.

Huyền Ngọc các về đêm vắng lặng như tờ. Thân là Bích Vương, cung nhân bên cạnh Trác Khinh Vân vốn không ít nhưng nàng ấy không bao giờ để quá nhiều người theo sau, nhất là khi đến chỗ Phụng quân, vì nàng ấy biết hấn thích thanh tịnh.

La Khả Tiếp lần nữa nhìn thấy bóng lưng cô đơn của Trác Khinh Vân. Nàng ấy lại dỗi dôi mắt ngồn ngộn tâm sự khó nói nên lời nhìn về phía cánh cửa phòng im thin thít.

Lão thái giám vốn định thông báo La Khả Tiếp đã đến nhưng nàng đã kịp thời ngăn lại, nhẹ giọng bảo ông ấy lui xuống.

Ông nhận lệnh liền chấp tay cúi đầu rồi đi.

Con gió đêm lạnh lẽo lướt qua mái tóc Trác Khinh Vân. Lúc này La Khả Tiếp mới để ý thấy bộ điều trên tóc nàng ấy xộc xệch nghiêng ngã. Đoạn dây buộc tóc có phần nhàu nát theo gió cuốn bay đi, xoả tung ba ngàn tóc đen của Trác Khinh Vân. Trâm vàng trâm ngọc rơi xuống đất kêu đinh đạn. Mái tóc gọn chút xoăn xoăn như sóng biển trôi dạt. Đến khi gió lặng được một lúc Trác Khinh Vân mới lững thững bước lên vài bước nhặt lấy đoạn dây buộc tóc đã ngã màu đứt thành hai đoạn không bằng nhau.

Nàng ấy lầm nhảm, giọng nói đã không thể nghe ra là vui hay buồn: “Cuối cùng vẫn không giữ được, đến bây giờ đã chịu đứt rồi sao?”

Nghe thấy lời này La Khả Tiếp bất tri bất giác bước đến gần Trác Khinh Vân, đặt tay lên vai nàng ấy nhẹ giọng hỏi: “Dây đã đứt nhưng tình liệu có đoạn?”

Trác Khinh Vân cười khổ đứng lên quay mặt sang đối diện với La Khả Tiếp, nàng không trả lời mà đưa ra một câu hỏi “Tình đã hết ân nghĩa cạn được chăng?”

La Khả Tiếp thờ dãi, quả nhiên nàng vẫn không thể lừa mình dối người. “Tình dầu lớn ân nghĩa có kém gì? Phải chi đâu chút tình đoạn dang dở. Không có tình năm tháng vẫn còn đó. Chút tư niệm vì ai mà ngẩn ngơ.”

Trác Khinh Vân bất chợt ngẩn người, tia sáng nơi đáy mắt như chút hy vọng bùng lên. Giọng nói ngọt ngào khe khẽ vang: “Vì hoa vì gió vì sương vì nguyệt. Vì tiếng cầm hơi gọi nộ tâm xuân. Dây dầu đứt tình nào có đoạn. Tháng năm dài mình ta khắc ghi. Cầu cho người chút bình yên hạnh phúc. Tình ấy hận đây có đáng gì?”

La Khả Tiệp háng giọng kéo tâm trí Cẩm Giai Hạo trở về. Vừa lúc đó đoàn người của Trác Kinh Vân cũng xuống kiệu. Nàng ấy vận vương bao uy nghiêm bá khí, mái tóc được tết gọn dùng sợi dây tưởng chừng đã đoạn kia buộc lại. Phụng quân đi bên cạnh nàng ấy vẫn thùy chung vận lam bào bằng gấm có hoa văn ánh bạc. Có đôi lúc La Khả Tiệp tự hỏi, vị Phụng quân này thực sự thích màu đỏ như trong lời Trác Kinh Vân sao?

Nhưng chuyện đó không chiếm lấy tâm trí của La Khả Tiệp quá lâu, nàng bước đến ôm tiễn biệt Trác Kinh Vân. Sau cái ôm áp áp là giây phút chia tay, nàng ấy liền diu Phụng quân lên thuyền. La Khả Tiệp nhìn ngang ngó dọc không thấy Hạ Cảnh Tuấn đâu.

Chẳng lẽ hắn cũng sợ chuyện chia ly?

Đến khi La Khả Tiệp ngẩng mặt lên Trác Kinh Vân đã vào trong khoang thuyền không thấy bóng dáng đâu nữa. Con thuyền từ từ rời bến trôi đi thật xa. La Khả Tiệp đứng lặng nhìn thật lâu, cơn mưa buổi sớm lất phất rơi từng hạt mong manh, bên tai lại nghe tiếng vỗ ngựa dồn dập. Nàng quay đầu lại nhìn bỗng nhận ra Hạ Cảnh Tuấn vẫn khoác trên người bộ trường bào hôm trước, đáng về lời thôi vội vã nhảy xuống ngựa chạy đến.

Nàng để ý thấy hắn hít thở nặng nhọc, vừa mở miệng định hét lên nhưng rồi im bật. Theo ấy nhìn của hắn nàng mới phát hiện Trác Kinh Vân đã đứng ở mạn thuyền từ lúc nào. Một tay nàng ấy ôm lấy má trái, tay còn lại đặt lên mắt như để ra hiệu.

Hạ Cảnh Tuấn đưa tay che mắt, tay còn lại siết chặt mẫu giấy, hình như là một bức thư.

Ngày ấy mưa không lớn nhưng đủ để La Khả Tiệp thấu hiểu thế nào là gặp nhau đã khó, ly biệt còn khó hơn. Nhưng nàng lại không thể nào xác định giọt nước trên gò má Hạ Cảnh Tuấn lúc ấy là mưa hay là hoá hình của chân tình trong hắn.

Nàng nghĩ không ra cũng không kịp nghĩ, vì vừa trở về Hành Cung đã có người hốt hải chạy ra báo với nàng: “Hộ quốc phu nhân chuyện không hay rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: BẮT GIAM

Mặc kệ người đó có bao nhiêu gấp gáp, La Khả Tiệp thông thả nhảy xuống ngựa, tháo giáp phục ném thẳng lên yên, đưa dây cho Tiết Doãn giúp nàng dắt ngựa vào trong rồi mới quay sang người kia, không nhanh không chậm hỏi: “Lại có chuyện gì xảy ra?”

Nếu nàng nhớ không lầm nhìn trang phục kẻ này đang mặc thì hẳn chính là gia nhân của La gia. Hôm nay mặt trời đúng là mọc đằng tây rồi.

“Bẩm Hộ quốc phu nhân, tứ tiểu thư... tứ tiểu thư bị Đàm tiểu thư kia vu oan, đã bị bắt giam rồi.”

Đầu mày La Khả Tiệp nhướng lên. Nàng vờn vai, xoay cổ vài cái cho đỡ mỏi rồi che miệng ngáp một hơi: “Chuyện đó liên quan gì đến bản phu nhân?”

“Này...” Gã kia không ngờ nàng lại thân thiện phũ phàng, nhất thời bối rối “Dù sao... dù sao... Hộ quốc phu nhân cũng là người La gia. Người nhà mẹ gặp chuyện...”

“Ngưng.” La Khả Tiệp nhíu nhíu mi đưa tay ngăn hắn ba hoa chớ mè “Người mới vào làm ở La phủ sao?”

“Bẩm phu nhân, nô đã làm ở La phủ được năm năm rồi.” Gã vờ và cả mồ hôi trán vì La Khả Tiệp đột nhiên hỏi một câu không liên quan gì đến chuyện cấp bách cháy đến chân. Tâm can bảo bối của La gia đang phải chịu thiếp thòi trong ngục thất kia kia.

La Khả Tiệp vòng tay trước ngực, đầu hơi nghiêng một bên, nhếch môi cười: “Tận năm năm rồi cơ à? Vậy người phải biết bản phu nhân sớm đã không còn quan hệ gì với La gia, chẳng lẽ La thượng thư không nói cho các người biết?”

Nàng vừa dứt lời gã liền quỳ sụp xuống, mồ hôi túa ra khắp nơi. Ánh mắt của nàng lúc này muốn bao nhiêu đáng sợ có bao nhiêu đáng sợ. Trên dưới đều biết cả hoàng thượng cũng phải nể nàng ba phần. Bây giờ hay rồi, nhờ cậy không được còn chọc nàng tức giận, gã âm thầm tụng kinh siêu độ cho bản thân, cơ miệng cứng đờ không thể kêu nổi tiếng “tha mạng”.

La Khả Tiệp sờ mặt mình, không hiểu vì sao nàng chỉ trợn mắt khoanh tay gã đàn ông kia lại sợ hãi như nhìn thấy quỷ? Nghĩ đi nghĩ lại sự phụ có nói với nàng lúc mang thai phải đẻ bản thân thật vui vẻ thoải mái, nếu buồn bực hay tức giận để lộ ra vẻ mặt hung tợn khó coi thì tiểu hài tử sinh ra sẽ không có duyên, xấu xí khó coi, còn hay cấu kinh nữa.

Nàng vuốt mặt, phát tay dịu giọng nói: “Bỏ đi, hoàng thượng không triệu kiến, bản phu nhân đến thì có ích gì. Nếu tứ tiểu thư của La gia vô tội nhất định sẽ được thả ra sớm thôi.”

Dứt lời nàng bỏ qua gã gia nô bước vào. Nào ngờ La Bửu Diệp đã đứng chờ sẵn bên trong. Nàng đánh giá hắn một chút. Gương mặt có vẻ gầy hơn hẳn, da cũng đen hơn nhưng đáng người dường như rắn chắc hơn trước. Xem ra thời gian qua hắn đã khổ luyện không ít.

Rất tốt.

Chỉ có điều không biết có phải nàng tướng tượng hay không, ánh mắt hần nhìn nàng vron chút thất vọng.

La Khả Tiệp không suy nghĩ nhiều thêm, chỉ gật đầu mỉm cười với hần. Bây giờ nàng là chủ tướng hần là binh sĩ, lễ nghi cần có vẫn phải có. La Bửu Diệp hiểu đạo lý này, hần ôm quyền hành lễ với nàng: “Hộ quốc phu nhân.”

“Không cần khách sáo.” La Khả Tiệp gật đầu đỡ hần lên “Nghe Tiết đại ca nói đệ tiến bộ rất nhiều. Việc cần phải làm cứ tiếp tục làm đi, luyện tập thật nhiều. Còn lại đừng để ý gì thêm.”

Nàng mong hần nhất định phải tập trung toàn lực vào việc rèn luyện khuôn đúc bản thân, tranh đấu hậu cung vốn không phải là chuyện hần hay nàng cần phải chen vào. La gia từ lâu được ca tụng là tướng môn thế gia, không phải hậu phi thế gia. Có điều bây giờ được mấy người trong La gia nhớ đến chuyện này?

La Bửu Diệp nhìn nàng, nhìn rất lâu. Kỳ thực từ nhỏ đến lớn số lần hần gặp vị nhị tỷ này đếm không tới mười ngón tay, dù vậy danh tiếng của nàng vẫn vang vọng bên tai hần. Tướng môn La gia cứ tưởng đã tận lại được nàng vực dậy.

Nhưng...nàng có phải đối với La gia cũng thật tuyệt tình không?

“Nhị tỷ.” La Bửu Diệp phải lấy hết can đảm mới có thể tiếp lời “Dù sao tứ muội cũng là ruột thịt với tỷ.”

Sao có thể thấy chết không cứu?

Từ sáng nay khi biết chuyện, phụ thân như già đi chục tuổi vì phiền não, nếu để cả mẫu thân ở kinh thành cũng biết hần sẽ rất thương tâm. Vậy mà nhị tỷ nghe tứ muội gặp nạn lại chẳng mấy may quan tâm, bình bình thần thần rủ bỏ quan hệ. Chẳng lẽ lời của mọi người là thật? Nhị tỷ chỉ biết đến bản thân, có thể hy sinh cả La gia để bảo toàn quyền lực.

Trên dưới La gia ai cũng nói vậy.

La Bửu Diệp nhìn La Khả Tiệp. Hần chỉ cao hơn nàng một chút, đảo mắt đã dễ dàng nhìn ra biểu cảm trên gương mặt nàng. Nàng đang cười, nụ cười thật buồn:

“Nhị đệ, tỷ với đệ cũng là ruột thịt, hơn nữa còn là cùng một mẫu thân sinh ra.”

La Khả Tiệp nhìn thấy rất rõ vẻ ngạc nhiên trong mắt La Bửu Diệp. Nàng biết, mẫu thân luôn trốn tránh, bà tự lừa mình dối người, kết cục quả thật đã quên mất nữ tử vô dụng là nàng, còn huyền hoặc rằng nàng là con do di nương thấp hèn sinh ra chứ không phải bà.

Mười năm sống ở La gia nàng chưa từng nhận được ánh mắt yêu thương nào, rời khỏi La gia cũng chỉ còn là điều xấu xa dơ bẩn cho bọn họ bàn ra tán vào.

Nàng đã quen rồi.

“La gia sau này nhờ vào đệ. Thấy đệ như bây giờ hần tổ phụ sẽ rất vui. Trở về đi, cố gắng luyện tập.” La Khả Tiệp vỗ vai La Bửu Diệp, cười cười “Trở về kinh thành nhớ bớt chút thời gian trò chuyện cùng tổ phụ, nhị tỷ sẽ nói với Tiết đại ca cho đệ nghỉ vài ngày. Nhưng nghỉ thì nghỉ đừng lười biếng, phải thường xuyên luyện quyền có biết không?”

Hần cúi mặt, âm đạm gật đầu. La Khả Tiệp thu tay về, không quên dặn dò: “Đệ trở về vị trí làm việc đi, hôm sau hồi kinh rồi.”

Nhất định mọi chuyện đều gấp gáp muốn chết, La Bửu Diệp có thể ra đây đúng là có chút bản lĩnh không tồi.

Nàng lần nữa mỉm cười với hần sau đó quay lưng đi.

Mộ Viễn Kỳ đứng cách đó không quá năm bước, khi La Khả Tiệp quay sang chẳng lập tức đi về phía nàng, bung tán ô che nắng giúp nàng, không quên ân cần hỏi han: “Có phải rất mệt không?”

“Có chút nóng.” La Khả Tiệp phẩy phẩy tay, vô cùng tự nhiên rút quạt giấy treo bên thắt lưng Mộ Viễn Kỳ ra tự mình quạt.

Điều bộ của nàng khiến chàng muốn ôm cũng không dám ôm, sợ nàng nóng quá phát rồ. Chàng lấy khăn lụa ra lau mồ hôi cho nàng, sóng mắt ôn nhu có thể vắt ra nước. La Khả Tiệp vui vẻ hưởng thụ, thoáng ngẩng mặt nhìn lên vầng dương trên cao, chân mày liền nhíu lại thờ dài một hơi.

Mộ Viễn Kỳ thấy biểu tình ừ dột của nàng liền hỏi: “Có gì phiền muộn sao?”

La Khả Tiệp lật lật hai mặt của chiếc quạt giấy, vừa ngắm đóa hoa hải đường được phác họa tỉ mỉ vừa có chút lơ đãng nói: “Ta muốn ăn thứ gì thật mát, trời nóng thế này đúng là bức điên người mà. Chàng xem, cả người ta chỗ nào cũng khó chịu.”

Vừa nói nàng vừa nói lỏng y phục, khiến xiêm y xộc xệch hần ra. Bộ giáp phục sớm bị nàng gỡ bỏ, Tiết Doãn hần đã cho người mang đến Thanh tiểu viện cho nàng.

Mộ Viễn Kỳ che miệng cười. Từ khi có bảo bối nàng dường như rất dễ khó chịu, bộ dáng ôn ền kêu ca của nàng thật giống một chưa cún nhỏ, khiến

chàng và hai kẻ nào đó hận không thể cứ dính lấy nàng, chiều chuộng nàng, san sẻ hết khó nhọc khi mang tiểu bảo bối giúp nàng.

Chàng đã đi hỏi Yên Đan lão sĩ vài phương pháp rồi, chỉ đợi hàng về thực hiện nữa thôi.

“Còn tưởng nàng buồn phiền trong lòng, không ngờ chỉ muốn ăn thôi.” Mộ Viễn Kỳ nhét ô vào tay nàng, lại đoạt quạt ngọc quạt giúp nàng đuổi đi cái nóng hừng hực “Người của lão nhị vừa mang về mấy quả dưa, ăn vào thanh mát, nàng không cần lo.”

Hai mắt La Khả Tiệp sáng lên. Tán ô che không tới Mộ Viễn Kỳ, gương mặt của chàng nghiêng nghiêng dưới tia nắng càng tôn lên vẻ tuấn mỹ bất phàm, trong mắt La Khả Tiệp chàng giống như trích tiên vậy.

Mộ Viễn Kỳ phát hiện bản thân đang bị ánh mắt si mê đắm chìm quan sát không ngừng, chàng cười cười điểm nhẹ lên chóp mũi La Khả Tiệp: “Nàng thật sự không lo lắng gì sao?”

“Lo lắng chuyện gì?” La Khả Tiệp vuốt vuốt chóp mũi, khó hiểu hỏi ngược lại.

“Muội muội của nàng bị bắt giam rồi, nghe nói còn là tội chứng rành rành.” Mộ Viễn Kỳ không tin nàng thật sự không một chút để tâm đến chuyện này.

“Chàng cũng nói là tội chứng rành rành, ta ra mặt thì có ít gì?” La Khả Tiệp cong môi cười “Chàng cảm thấy quan hệ của ta và hoàng đế chưa đủ căng thẳng? Lúc trước không nói, bây giờ ta có bảo bối, không thể vì người không đáng mà hao tâm tốn trí.”

Mộ Viễn Kỳ chỉ cười không nói, chàng dường như vô cùng hài lòng với câu trả lời của La Khả Tiệp, lực đạo cầm quạt cũng tăng thêm, quạt ra mấy trận gió hất mái tóc La Khả Tiệp rối lên.

Nàng vén tóc sang một bên, lườm chàng: “Cao hứng sao? Chuyện tốt này nếu nói không liên quan đến các chàng ta vạn phần không tin.”

“Phu nhân thật hiểu lòng người.” Mộ Viễn Kỳ cúi đầu, cọ cọ chóp mũi với nàng.

Như Ý và Như Ngọc đứng từ xa nhìn thấy cảnh này liền lầm tưởng, vội vội vàng vàng che mắt Gia Hoàng và La Khánh Dự, kéo hai tiểu hài tử rời đi.

La Khả Tiệp ôm chóp mũi còn vron hơi thở của chàng, bĩu bĩu môi hừ một tiếng: “Các chàng quả nhiên không phải ta thì không ai dám lấy.”

“Vậy sao?” Mộ Viễn Kỳ nhướn chân mày, vuốt cằm ra vẻ suy tư “Ta lại thấy bọn ta ai cũng ngọc thụ lâm phong, rất được lòng nữ tử nha~”

La Khả Tiệp híp mắt nhìn chàng từ trên xuống dưới. Ánh mắt như lưỡi dao quét sạch y phục trên người chàng không còn một mảnh. Nàng cười khẩy, hai tay vòng trước ngực, nhìn có vẻ vô cùng tự mãn, thông thả nói: “A~ Vậy cũng thật tốt. Nếu có nữ tử nào bằng lòng rước các chàng đi ta sẽ xin hân thánh chỉ tứ hôn cho các chàng, để các chàng phong phong quang quang tái giá. Có điều...”

Nàng đảo mắt một vòng, ngón tay miết lấy vạt áo Mộ Viễn Kỳ, gian manh tiếp lời: “Các chàng ăn của ta, mặc của ta, nếu muốn bước ra khỏi cửa lớn Hộ quốc phủ cảm phiền các chàng coi bỏ hết mọi thứ, kể cả y phục, tiết khó, cứ thế mình trần mà đi thôi.”

Cổ họng Mộ Viễn Kỳ lên xuống một đợt. Thế gian này tìm đâu ra nữ tử có thể nói rõ ràng rành mạch từng chữ như trên mà mặt không đỏ tìm không đập như nàng? Chàng muốn cười cũng không dám cười, cười quá sẽ vỡ mất hình tượng ôn nhu như ngọc bấy lâu nay. Chàng đành kéo La Khả Tiệp vào lòng ôm một cái, cầm đặt lên vai nàng, nimb cười khúc khích như đang nín nhịn, cố gắng giữ bình tĩnh đáp lời:

“Vậy thì thân thể này của vi phu cũng không thể mang đi rồi.”

“Ta không cảm chàng mạng thân đi.” La Khả Tiệp hừ một tiếng nói.

“Không được.” Mộ Viễn Kỳ lắc đầu, nhẹ nhàng buông nàng ra, kéo vạt áo hơi hé mở “Nàng xem, trên người ta toàn là dấu vết của nàng, chẳng lẽ còn muốn ta lột da bỏ lại.”

Trên khuôn ngực rắn chắc của nam nhân ẩn hiện dấu đo đỏ vô cùng ái muội. Mấy ngày qua vì kiêng kỵ bảo bối nên bọn họ không ai dám vượt qua giới hạn với nàng, thay vào đó là làm bữa phát tiết. Hết đề nàng ra hôm lại cần bữa lung tung. Nàng không phải kiểu nữ tử chịu thua thiệt, bọn họ cần nàng, nàng dĩ nhiên cần lại.

Bọn họ cứ lấy mấy chuyện đó làm thú vui khuê phòng qua đêm dài. Bây giờ tận mắt thấy “dấu vết” của bản thân khiến gò má La Khả Tiệp ửng hồng, thẹn quá hoá giận đâm vào ngực Mộ Viễn Kỳ mắng: “Chàng có giỏi thì moi cả tim ra trả ta đi.”

Nói rồi nàng quay mặt đẩy cửa vào phòng. Mộ Viễn Kỳ cúi đầu cười như hoa đào mùa xuân theo sau nàng.

Cầm Giai Hạo đang với tay lấy quyển sách trên giá, vừa thấy La Khả Tiệp bước vào liền nhảy lên giường nằm thẳng đơ ra, bộ dáng oanh oanh liệt liệt hy sinh.

An Hành cười híp mắt kéo tay La Khả Tiệp: “Tiệp Tiệp về rồi! Tiệp Tiệp nhanh nhanh nhảy qua người lão nhị đi, nhảy rồi sẽ không khó chịu nữa. Phải nhảy 9 lần nha. Nhảy đi! Nhảy đi!”

“Hả?”

La Khả Tiệp mơ hồ không hiểu lời An Hành. Nàng đứng đờ trước giường, cúi đầu nhìn Cẩm Giai Hạo. Hắn lại bày ra vẻ mặt sóng gió không sòn, vỗ ngực hùng hồn nói: “Nhảy đi Tiểu Tiệp, vì phu không sao đâu!”

Ba người bọn họ đã bàn trước với nhau, cách là do lão bà Đồng Yên Vụ kia bày, bàn ra tán vào mãi mới tìm được người thích hợp gánh nhiệm vụ trọng đại này. Xét thể lực Cẩm Giai Hạo khỏe nhất, có sức chịu đựng bền bỉ nhất. Chuyện ăn mặc đi lại có Mộ Viễn Kỳ lo, chuyện thuốc thang có An Hành lo, cho nên chọn người rảnh rỗi như Cẩm Giai Hạo là hợp lý nhất.

La Khả Tiệp cứ cảm thấy chuyện này quái quái thế nào. Nàng đứng chôn chân tại chỗ, trong lúc do dự đã bị Mộ Viễn Kỳ và An Hành kéo lên giường. Nàng tím y phục cúi đầu nhìn Cẩm Giai Hạo, dưới sự thúc giục của ba người họ kết quả vẫn phải nhảy.

Bình thường thể lực nàng rất tốt, vậy mà lúc này mới nhảy có mấy cái đã phát mệt. Nàng ngồi xổm xuống, chuyên tâm hít thở. Cẩm Giai Hạo ngồi bật dậy. Mộ Viễn Kỳ, An Hành và cả La Khả Tiệp nhìn hắn chằm chằm. Nàng vuốt mặt hắn, nhỏ giọng hỏi: “Chàng có sao không?”

Cẩm Giai Hạo nhú mày, đảo mắt một lúc mới lắc đầu “Không.”

La Khả Tiệp xụ mặt. Hại nàng lo chết mất. Nàng nằm vật ra giường, xiêm y hỗn độn, chau mày than vãn: “Nóng quá!”

Trời đã nóng rồi còn bắt nàng nhảy nhảy gì đó, mồ hôi tuông ra ướt hết cả người thật khó chịu. Ba người kia thấy nàng bắt đầu bộc phát tính tình liền vội vàng vàng ta một việc người một việc chuẩn bị nước tắm và hương liệu, được thảo cho nàng, nấu điểm tâm cho nàng, mang dưa lên cho nàng ăn giải nhiệt.

La Khả Tiệp an nhàn hưởng thụ xong lại cùng ba người bọn họ ngâm chân. Nàng thỏa mãn nhìn sắc trời dần tối, vui vui về về đòi nghe thoại bản. Mộ Viễn Kỳ lục tìm mở sách trong phòng rồi ra một quyển thoại bản, cùng nàng và hai người kia thảo luận tình tiết. Kết quả chuyện tình cảm động bị bọn họ nói thành chẳng ra làm sao.

Nàng nghe một hồi lại buồn ngủ. Vậy là hôm ấy Thanh tiểu viện xuống đèn rất sớm. Bên ngoài tí tách rả rích cơn mưa. Cả Hành cung hôm nay loạn thành một núi. Hạ Chính Nghiên rời khỏi Lục tiểu viện, nói là đến thăm Đàm Tuyết Lan nhưng trong lòng ngóng trông La Khả Tiệp sẽ đến cầu tình.

Nào ngờ an ủi Đàm Tuyết Lan, trò chuyện với nàng ta, dùng thiện, tới khi phát giác ra trời cũng đã tối mà bóng dáng La Khả Tiệp chẳng thấy đâu. Hắn tức giận rồi lại không cam tâm, chỉ biết dồn hết chú ý vào Đàm Tuyết Lan để quên đi La Khả Tiệp. Kết quả nhận ra Đàm Tuyết Lan cũng không phải là La Khả Tiệp, không hề có cái một lòng một dạ như nàng đã từng.

Hạ Chính Nghiên chao đảo thân mình, thái giám cung nữ vội vàng đỡ hắn. Hạ Chính Nghiên hất ngã bọn họ, gất giọng mắng: “Hỗn xược!”

Thái giám, cung nữ sợ tái mặt đồng loạt quỳ sụp xuống, khấu đầu xin tha. Hạ Chính Nghiên phiền chán phát tay áo rồi đi. Hắn biết bản thân không được kích động, cố gắng nhịn xuống cơn giận cháy ngàn ngút trong lòng, nặng nề bước đi.

Trong màn đêm ngày một tịch mịch, trầm lặng, bóng người đập gió phi thân lao về phía Hành cung. Gã khoác trên người bộ y phục bằng da thú, vai u thịt bắp, làn da rám đen cường tráng mạnh mẽ, gương mặt góc cạnh vô cùng跋扈. Gã đứng trên cao quan sát một vòng. Hạt mưa nhỏ như có như không rơi xuống người gã. Mưa ngày một nhỏ hơn, chỉ lất phất vài hạt như bụi. Gã hít sâu một hơi quát lên: “Cẩm Giai Hạo chết tiệt! Ngươi dám ức hiếp người của Hắc Phong trại ta! Nói cái gì đốt sơn trại của ta, lão tử mang lửa đến đây, ngươi có giỏi thì xuất hiện đi!”

Giọng của gã này đặc biệt to, binh lính đã bắt đầu rục rịch chuẩn bị tấn công. Nào ngờ Hạ Chính Nghiên truyền lệnh xuống không cho bọn họ hành động. Binh lính không một ai dám phản kháng, giả vờ câm điếc đứng yên tại chỗ.

Trong Thanh tiểu viện Cẩm Giai Hạo đang làm cái gối đầu cho La Khả Tiệp, một nhà bốn người đang ngủ thì bị đánh thức. La Khả Tiệp ngồi dậy dụi mắt. Cẩm Giai Hạo nghiêng răng, vác thanh kiếm đặt cạnh giường ra: “Con mẹ nó chứ Sầm Giả, hôm nay lão tử thiên ngưu!”

Đám đêm hôm tới gây chuyện, phá hỏng giấc ngủ của phu nhân hắn, tội không thể tha.

Cẩm Giai Hạo hùng hùng hổ hổ nhảy xuống giường. Giày vừa xỏ vào chân, hắn chưa kịp lao đi đã bị La Khả Tiệp kéo tay áo giữ lại.

“Hình như hắn nói hắn có mang lửa đến phải không?” Nàng nói “Chàng xem. . .”

La Khả Tiệp kéo cả Mộ Viễn Kỳ và An Hành lại bàn tính. Hồi sau Cẩm Giai Hạo lập tức hiểu rõ, phi thân một cái đã đối diện với Sầm Giả. Mộ Viễn Kỳ và An Hành đồng loạt theo lối bên hông nói giữa các gian phòng rồi đi.

Cẩm Giai Hạo ngoáy tai, bộ dạng vô cùng xác xược chế giễu: “Chó hoang ở đâu tới, để bản gia giúp ngươi thiên đi thứ dư thừa giúp ngươi khỏi rạo rạo lên con.”

“Ngươi!” Sầm Giả tức đến đỏ mặt. “Tiếp chiêu đi!”

Gã lao vào Cẩm Giai Hạo tung quyền tung cước. Ngày đó người của Hắc Phong trại nhận bạc đi xử lý một nữ tử, nào ngờ lại bị bọn người Cẩm Giai Hạo tàn sát không ít huynh đệ. Hắc Phong trại và Bạch Nhật Các xưa nay nước sông không phạm nước giếng. Nhưng Cẩm Giai Hạo đã gây hấn trước, thù này nhất định phải báo.

Cẩm Giai Hạo lách người né tránh, thuận lợi quất chuôi kiếm vào bụng Sầm Giả. Hắn nhếch mép cười: “Sao vậy trại chủ, không phải nói mang lửa đến dâng cho bản gia đốt hay sao? Bây giờ lại co rút như con chó rồi.”

Sầm Giả nuốt hận phóng lên bắt lấy cây đuốc trong tay binh sĩ đi tuần, hung hăng đánh người trọng thương. Binh sĩ kia ngất tại chỗ, những người khác vẫn tiếp tục giả điếc giả mù. Cẩm Giai Hạo đã hiểu ra, dù hôm nay hấn và Sầm Giả có đánh nhau đến chết quân triều đình cũng không quan tâm. Tốt, đã vậy hấn không ngại làm lớn chuyện đâu.

“Người muốn lửa sao? Lão tử đây mang lửa đến thiêu chết người!”

Sầm Giả nghiêng răng nghiêng lợi ném ngọn đuốc về phía Cẩm Giai Hạo. Hấn không hề sợ hãi nao núng, còn nhanh như chớp đánh bật ngọn đuốc trở lại. Sầm Giả mắt thấy Cẩm Giai Hạo quay lưng bỏ đi liền tức giận đuổi theo. Hai kẻ người đánh ta ném trả khiến ngọn lửa dù có lớn cũng không trụ được lâu. Sầm Giả lập tức đổi cây đuốc khác, hung hăng lao vào người Cẩm Giai Hạo.

Tiếc rằng gã chỉ rước về nhục nhã. Cẩm Giai Hạo tung chiêu lại giống như mèo vờn chuột, công lực chỉ lấy ra ba phần, một chút nghiêm túc cũng không có.

Nhưng mà... những kẻ khinh địch luôn phải lãnh hậu quả.

Như Cẩm Giai Hạo lúc này. Hấn đâu có ngờ ngọn đuốc Sầm Giả cầm trong tay điên cuồng quơ loạn kia đốt phải nhánh cây hoa quế, bốc lên mùi hương khó ngửi. Cẩm Giai Hạo còn đang cười cười bốn cọt đột nhiên lại cảm thấy dưới bụng cuộn lên cảm giác khó chịu, muốn nôn.

Hấn che miệng nôn ra toàn nước là nước chua lôm.

Sầm Giả mắt thấy thời cơ đã đến liền ném ngọn đuốc nhắm thẳng mặt Cẩm Giai Hạo bay tới. Hấn dù chặt vật nhưng vẫn vô cùng cảnh giác, kiếm trong tay đánh bật ngọn đuốc văng ra xa.

Mắt thấy Sầm Giả đã tránh được, ngọn đuốc lại không gặp trở ngại rơi thẳng xuống, phục cháy, Cẩm Giai Hạo âm thầm kêu không ổn, đó nơi cầu hoàng đế đang ở mà!!!!

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: VÌ NGHĨA, VÌ TRUNG.

Sầm Giả ngửa cổ cười thống khoái. Cẩm Giai Hạo tức muốn nghẹn vì đốt nhầm địa điểm, thêm vào thân thể khó chịu khiến hấn càng nhìn không vừa mắt về đặc ý của Sầm Giả. Hấn rút kiếm, không thèm nói lời nào rạch thẳng một đường trên mặt gã. Sầm Giả ôm mặt, hai con mắt hùng hục lửa giận. Gã đuổi theo đòi đánh đòi giết Cẩm Giai Hạo. Trên đường đi hề thấy bất kỳ ngọn đuốc nào cũng đều hất xuống.

Mộ Viễn Kỳ và An Hành đứng trong tiểu viện tồi tàn giam giữ Dương Vương hồi lâu mới thấy lửa lan đến. Cả hai lập tức đổ dầu ra đầy sàn, tiện tay hất luôn chân nến xuống. Lửa cháy ngày một lớn, hai người ném lại hai cái xác đã mặc sẵn y phục của Dương Vương và Viên thị, còn người thật đã được hộ vệ của Bạch Nhật Các dẫn đi.

Xong việc hai người ung dung rời đi, trên y phục còn không dính lấy nửa miếng tro tàn. Mộ Viễn Kỳ ngẩng đầu nhìn hai vị bay tới bay lui phía trên, đầu mày nhàu lại, bàn tay rút ra quạt ngọc nơi thắt lưng, động tác vô cùng nhẹ nhàng mở quạt xem như ám khí, cổ tay khẽ động đã thấy cánh quạt xoáy tròn xoẹt qua người Sầm Giả rồi trở về trong tay chàng.

Sầm Giả nửa tỉnh nửa mê chưa kịp hiểu gì y phục đã rách tả tơi cuốn theo gió bay. Mộ Viễn Kỳ hừ lạnh: “Giải quyết nhanh đi, Khả Tiệp bị đánh thức nhất định khó chịu không nhẹ đâu.”

“Chắc, quên mất.” Cẩm Giai Hạo chắc lưỡi, một kiếm đâm xuyên vai Sầm Giả.

“Áy chết ta trượt tay.”

Hấn rút kiếm khỏi bả vai Sầm Giả rồi thả tay ra, lưỡi kiếm xoẹt qua cát luôn cả nơi gieo giống của gã. Kiếm rơi cũng là lúc Sầm Giả rơi.

Gã đau điếng tê tái cả người, đến chửi tục cũng không chửi nổi. Cẩm Giai Hạo đặt chân tiếp đất nhẹ nhàng, vô cùng bình thản phui tay bước đi, còn Sầm Giả chặt vật máu me bầy nhầy đến rợn người kia đã bị ám vệ của Bạch Nhật Các dọn dẹp.

Hấn hừ mũi, khinh thường mắng: “Ruồi nhặng ve vãn phá hỏng giấc ngủ của Tiểu Tiệp. Ta mà đồ không được nằng thì cái Hắc Phong Trại của người nhất định sáng hơn Hành Cung đêm nay!”

Dứt lời liền cùng hai người kia rời đi, bỏ lại tiếng gầm rú như dã thú khuấy xa dần. Hừ, hấn phải về đồ phụ nhân, gần đây nàng mang bảo bối tính tình vô cùng thất thường, mà nàng khó chịu một cơn hấn đau lòng tận một trăm, cho nên bằng bất cứ giá nào cũng phải khiến nàng vui vẻ.

Ba bóng người cao lớn bước đi giữa ánh lửa, đầu đầu cũng là lửa cháy đỏ rực. Bọn họ khoanh tay đứng nhìn thái giám, cung nữ, binh lính hộ vệ náo loạn

gà bay chó sủa. Cẩm Giai Hạo kỳ thực há hê vô cùng. Hạ Chính Nghiên thực cho rằng một Sầm Giả còn con có thể hạ được hắn? Hắn nhỏ vào! Hắn biết rõ nhất định có kẻ để lộ hành tung của hắn cho gã thô lỗ kia tìm đến làm loạn. Hừ, Bạch Nhật Các chủ không phải cái danh để trưng cho đẹp đâu.

Cẩm Giai Hạo cười gian trá liếc mắt qua Mộ Viễn Kỳ. Chẳng hiểu rõ ý đồ hắn, xoè quạt ngọc phối hợp vô thanh vô sắc quạt lên trận gió. Lửa cháy ngày một lớn hơn, tro tàn bay ra lập lòe như đom đóm.

An Hành đứng bên cạnh hai người kia vỗ tay hân hoan, còn vô tâm vô phế há hê nói với Mộ Viễn Kỳ: “Lão đại, lửa cháy thật lớn, thật lớn nha! Tiểu Hành làm tốt việc Tiếp Tiếp giao, Tiểu Hành sẽ được thưởng phải không?”

Mộ Viễn Kỳ cũng thật hết cách với dáng vẻ vui vẻ của An Hành. Chẳng búng vào trán y, nghiêm giọng nói: “Trước hết trở về xem tâm tình nàng thế nào đã. Người đừng có mà mè nheo.”

An Hành xoa xoa trán bĩu bĩu môi. Tiếp Tiếp gần đây rất khó ngủ, dường như lúc nào cũng khó chịu, nàng xoay qua xoay lại tìm đủ thế nằm mới có thể an giấc. Đầu tại tên thú hoang vừa rồi. Cũng may lão nhị đã cắt tiểu đệ của gã, cho gã một bài học, lát nữa về phòng phải kể cho Tiếp Tiếp nghe mới được.

An Hành thích thú vỗ vỗ tay. Đến khi y quay mặt sang nhìn đám quân binh náo loạn đằng xa mới hốt hoảng kéo tay áo Mộ Viễn Kỳ: “Kia...kia... Tiếp...Tiếp...”

Mộ Viễn Kỳ và Cẩm Giai Hạo chuyển hướng nhìn, đáy mắt tối sầm xuống. La Khả Tiếp đội tấm áo choàng ướt nước xông vào biển lửa, cả Tiết Doãn và Triệu Kha còn không kịp kéo nàng lại.

Bóng dáng nàng khuất trong biển lửa chính là lúc trái tim bọn hắn chìm xuống tận cùng. Các khớp tay Mộ Viễn Kỳ cứng đờ. Chẳng lật úp quạt ngọc, dùng nội lực khiến nó xoay vòng gom gió thành lốc xoáy cuộn một vòng quanh tiểu viện đang ngập trong biển lửa. Lốc xoáy thổi bay trần ngôi đã bị thiêu cháy, thổi tắt cả ngọn lửa. Cẩm Giai Hạo và An Hành thấy La Khả Tiếp diu Hạ Chính Nghiên xông ra, xà ngang phía trên sắp rơi xuống. An Hành vội vàng phóng ám khí trong tay, Cẩm Giai Hạo lập tức lao đến kéo bọn họ ra. Xà nhà vỡ tan tành, La Khả Tiếp và Hạ Chính Nghiên ngã trên nền đất, ngọn lửa sau lưng lần nữa phụt cháy.

Nàng chớp mắt vài cái cho đỡ nhoè vì khói bụi tro tàn, rất nhanh lấy lại tinh thần giao Hạ Chính Nghiên cho Tiết Doãn, sau đó triệu tập binh sĩ, lập tức hồi kinh.

Lúc nàng quả quyết bước đi chỉ có An Hành lẻo đẻo theo sau hỏi nàng có sao không. Nàng lắc đầu đáp nhanh, chân không ngừng bước. Nhìn y trở về liền biết kế hoạch đã thành công, Dương Vương một nhà ba người đạt thành tâm nguyện rồi khỏi chốn này ẩn cư. Trước mắt nàng cần phải hộ tống Hạ Chính Nghiên và Thái hậu hồi cung.

Nơi này không thể ở lâu.

Nàng biết Sầm Giả là ai, cũng biết mục đích gã tìm Cẩm Giai Hạo gây sự. Nhưng nghĩ kỹ lại kẻ nào đã tiết lộ hành tung của Cẩm Giai Hạo cho Sầm Giả biết? Kẻ này nhất định có liên quan đến việc thuê người của Hắc Phong trại hành thích Trác Kinh Vân. Trong đầu La Khả Tiếp hiện ra vài cái tên. Nhưng nàng nghĩ không phải chỉ vì nàng làm hỏng kế hoạch mà bọn họ nóng lòng hành động.

Nguyên nhân chỉ có một, nàng bị theo dõi ngay từ đầu, kế hoạch giúp Dương Vương cũng bị lộ, kẻ đó mới tương kế tựu kế hòng giết cả Hạ Chính Nghiên. Đến khi nhận ra điểm bất thường nàng vội chạy ra ngoài thì tiểu viện của hắn đã ngập trong biển lửa, nàng lại chẳng thấy Cẩm Giai Hạo và Sầm Giả đâu.

Người kia tính kế thật đủ độc, muốn quân chủ Hoàng Quốc băng hà để dấy lên nội loạn, thừa cơ dẫn binh chi phối cục diện rồi ren để nuốt trọn Hoàng Quốc.

La Khả Tiếp phần hận nghĩ rằng, nàng xem chút đã bị chụp lên đầu tội hành thích hoàng đế rồi. Chuyện đó không đáng nói, cái chính là chiến tranh xảy ra con dân lâm than, ai sẽ chịu phần trách nhiệm này?

Nàng điều động toàn bộ binh lực rời Hành Cung trong đêm, cả La Thủy Khê đang phạm tội cũng bị bỏ vào lồng cũi cho ngựa kéo đi. Cẩm Giai Hạo lo lắng lập tức chạy theo sau La Khả Tiếp giành phần đánh xe ngựa ép nàng ngồi vào trong. Mộ Viễn Kỳ siết chặt nắm tay nhìn theo bóng lưng nàng, đáy mắt chẳng trầm xuống. Liếc nhìn bọn người chạy tán loạn như kiến lạc đàn, chẳng dẫn đường cho bọn họ chạy ra cửa cung.

Đến khi đoàn người rời đi cả một cái Hành Cung mấy ngày trước hãy còn hoa lệ ngập yến oanh nay đã đổ sụp chỉ còn đồng tro tàn.

Trên đường trở về La Khả Tiếp bị Thái hậu lấy cớ nàng là người thân của tội nhân La Thủy Khê không xứng để dẫn binh ép giao quyền chỉ huy cho Tiết Doãn. Nàng không tranh cãi lập tức đồng ý. Nếu không sợ thiên hạ đại loạn nàng còn chẳng thêm bỏ công ra cứu Hạ Chính Nghiên. Ai bảo hắn là quân nàng là thần, đạo trung thần tó phụ đã dạy nếu nàng làm trái thì còn mặt mũi nào trở về nhìn ông ấy.

Ngồi trong xe ngựa La Khả Tiếp vén rèm che lên chống cằm nhìn cảnh vật lướt nhanh bên ngoài. Cẩm Giai Hạo cố tình đánh xe ngựa tuột lại phía cuối đoàn người, trong lúc bọn họ không để ý thì rẽ đường tắt mà đi. Họ muốn đi đường vòng thì mặc họ, thân thể nàng bây giờ không thể ngồi xe ngựa quá lâu.

La Khả Tiếp vượt bụng. Gần đây thân thể nàng đã bớt chút khó chịu, trên đường đi lại không ít lần thấy Cẩm Giai Hạo dừng xe ngựa nhảy xuống tìm chỗ nôn không ngừng. La Khả Tiếp vỡ lẽ, phương pháp của sư phụ phát huy tác dụng rồi!

Nàng vui thì có vui, nhẹ nhõm cũng có nhẹ nhõm, dù vậy trong lòng lại bị vấn đề khác đè nặng. Nàng dõi tầm mắt nhìn An Hành ngồi bên cạnh, xem canh giờ lo chuyện thuốc thang cho nàng, còn có Hạ Cảnh Tuấn lấy lý do Thái hậu ngày ngày than phiền khiến tâm trạng hẫ hẫ nặng nề nên bỏ chạy sang đây. Ngoài ra Mộ Viễn Kỳ suốt mấy ngày dường như không thấy đâu.

Nhiều lúc dừng chân nghỉ ngơi nài có vô tình nhìn thấy chàng, nhưng chàng chỉ thờ ơ không nói quay lưng trở vào xe của La Khánh Dự. Tiểu tử kia luôn miệng hỏi Gia Hoàng đã đi đâu, may nhờ có Mộ Viễn Kỳ giải thích một hồi mới không nháo nữa.

Chàng đối với mọi người vẫn hoà nhã như thường nhưng với nàng lại thêm phần xa cách. La Khả Tiệp nghĩ mãi cũng chẳng hiểu, bản thân nàng đã làm sai điều gì? Cho dù nàng thực sự sai tại sao chàng lại không nói? Cứ một mực im lặng như vậy nàng biết làm thế nào đây?

Càng nghĩ La Khả Tiệp càng quần bách, nàng xoay lưng vào trong xe, phiền muộn nhắm mắt.

Đoàn người của nàng chỉ mất mười ngày đã về đến kinh thành. La Khả Tiệp xuống xe, thì lễ tiễn Hạ Cảnh Tuấn, Mộ Viễn Kỳ lại hờ hững cho người rẽ qua lối khác đưa La Khánh Dụ trở về La gia.

La Khả Tiệp nhìn theo chiếc xe ngựa, nhìn đến xuất thần. Cẩm Giai Hạo đối mặt với đau thương mất mát trong mắt nàng, nhất thời chỉ biết kéo nàng vào lòng, nhỏ giọng an ủi: “Lão đại nhất định đang giận nàng chuyện liều mạng xông vào đám cháy ở Hành Cung, đợi hân nghi thông sẽ trở về thôi.”

Chuyện đêm đó quả thật dọa bọn hán hồn bay phách lạc một trận. Hán cũng phát giận với nàng, nhưng lại mềm lòng không nỡ trách nàng, chỉ nghĩ nàng không sao là tốt rồi. Nhưng lão đại thì khác, lần này hình như đã giận đến phát điên rồi.

La Khả Tiệp nghe Cẩm Giai Hạo nói đáy lòng càng nặng hơn, quả thật nàng biết lý do vì sao. Nhưng nàng có thể làm khác được sao?

“Ngày đó lúc ta chạy ra tiểu viện của Hạ Chính Nghiên đã cháy, nếu ta không lao vào cứu hẳn ta sẽ trở thành kẻ bất trung bất hiếu bất nhân bất nghĩa.” Nàng siết chặt nắm vạt áo của Cẩm Giai Hạo, cả người buốt lạnh, các khớp tay tê rần “Ta có thể ích kỷ cho riêng mình nhưng không thể bỏ mặc dân chúng Đại Hoàng.”

“Vi phu hiểu. Nàng đừng kích động quá.” Cẩm Giai Hạo vỗ nhẹ lên mái đầu La Khả Tiệp, để gò má nàng áp sát lên ngực mình an ủi “Trở về nghỉ ngơi thôi.”

La Khả Tiếp miễn cưỡng gật đầu, đến khi bước chân vào Tịch Hiên nàng lại bảo Cẩm Giai Hạo và An Hành trở về Tùng Hiên và Noãn Các, nàng cần chút yên tĩnh.

Bọn họ cũng gật đầu nghe theo, không quấy rầy nàng. La Khả Tiệp vào phòng đóng cửa ở li bên trong. Tối đến chỉ ăn qua loa vài miếng điểm tâm rồi lại lên giường nằm.

Giữa khuya nàng trần trọc mãi không ngủ được. Cuối cùng đành ngồi dậy mang hài đến Bạch Hương viện. Nàng vừa đẩy cửa vào đã ngửi thấy mùi hương thoang thoảng, không có một ai bên trong. La Khả Tiệp lướt tay trên Phụng Cổ cầm đặt giữa bàn, ngón tay chạm vào dây đàn vang lên những âm thanh nhẹ nhàng hư không. Mộ Viễn Kỳ vẫn chưa trở về. Không có chàng nơi này thật lạnh lẽo. La Khả Tiệp nhìn đâu cũng thấy bóng dáng bạch y thanh tao của chàng, ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng mát dịu như trúc xanh trên người chàng, nhìn thấy nụ cười ôn nhu của chàng. Khắp Bạch Hương viện đâu đâu cũng là chàng.

Tại sao chỉ mới qua vài ngày thôi nàng đã khổ sở như vậy? Cuối cùng nàng đối với bọn họ có bao nhiêu ý lại, chính nàng cũng không biết, càng không thể kiểm soát được.

La Khả Tiệp vòng tay ôm lấy chính mình, ngồi sụp xuống sàn.

Nàng cúi mặt nhìn sàn đất trải thảm hoa, đáy mắt vô tình chạm phải tập sách cũ đã nhàu nát. La Khả Tiệp lấy làm lạ kéo tập sách lên khỏi tấm thảm, nàng đứng lên chăm ngon nền rồi cúi đầu đọc.

'V' ★ ● ○ * ~~~~~ * ○ ● ★ 'V' ★ ● ○ * ~~~~~ * ○ ● ★

Đã qua ba ngày, ngày nào La Khả Tiệp cũng vờ như ăn no ngủ kỹ tới tận lúc mặt trời lên cao ba sào, Cẩm Giai Hạo và An Hành tránh không nhắc đến Mộ Viễn Kỳ vì sợ nàng đau lòng. Mặt khác Cẩm Giai Hạo không ngừng cho người tìm chàng trong từng góc lớn ngõ nhỏ trong kinh thành nhưng chẳng đem về chút tin tức nào.

Đem đến La Khả Tiệp đều đến phòng Mộ Viễn Kỳ, mỗi lần chỉ đọc mỗi quyển sách lần trước tìm được. Sau khi đọc nốt dòng chữ cuối cùng La Khả Tiệp chợt nhận ra một chuyện mà bao lâu nay nàng vẫn không hề hay biết.

Nàng mãi suy nghĩ cho đến khi bình minh ló dạng lại quên mất chuyện trở về phòng. Bên ngoài có bóng người đẩy cửa bước vào. La Khả Tiệp ngẩng mặt lên. Mộ Viễn Kỳ thấy nàng ngồi bên trong không khỏi bất ngờ tròn mắt. La Khả Tiệp cũng bất ngờ không kém gì chàng. Nàng lập tức đứng dậy chạy về phía chàng, bắt tri bất giác gọi: “Viễn Kỳ.”

Mộ Viễn Kỳ bước lui về phía sau tránh né La Khả Tiệp. Chàng cúi đầu, thở ra một hơi mới ngẩng mặt nhìn nàng, không nhanh không chậm nói: “Nếu nàng đã ở đây thì ta khỏi phải mất công tìm nữa. Ta có thứ muốn đưa cho nàng.”

Nói rồi chàng rút phong thư đưa ra trước mặt La Khả Tiệp. Nàng tròn mắt nhìn hàng chữ “thư hoà lý” mà cả người lạnh ngắt, hồn vía đã muốn bay mất. Nàng nắm lấy phong thư khiến nó có phần nhàu nhĩ, âm giọng không kiềm chế được run rẩy: “Chàng làm vậy là có ý gì?”

Cả người nàng cả một chút cảm giác rõ ràng cũng không còn nữa, mọi thứ đều mơ mơ hồ hồ đến choáng váng. Mộ Viễn Kỳ vẫn kiên định đối mặt với nàng, hồ hững nói: “Ý trên mặt chữ.”

La Khả Tiệp chấn động, là thư hoà ly, chàng muốn rời xa nàng. Thiết nghĩ chỉ mới ba ngày trôi qua nàng đã sống không vui vẻ gì, chàng còn muốn mãi mãi rời xa nàng? La Khả Tiệp vút phong thư qua một bên, không rõ là tức giận hay uất ức nắm lấy vạt áo chàng kéo xuống, trợn mắt găng giọng: “Chàng biết rõ lý do vì sao ta phải cứu Hạ Chính Nghiên, vì có gì không hiểu cho ta?”

Nàng vừa dứt lời chỉ thấy đáy mắt chàng lạnh hơn. Chóp mắt nàng cảm thấy ngọn lửa nóng trong người như bị tạt gáo nước. Chàng chép miệng nhìn lơ đãng mấy lần mới lần nữa dùng đôi mắt bình lặng đáp trả nàng: “Nàng vì trung nghĩa của bản thân ta không ngăn cản, nhưng trái tim ta chỉ có một, không thể cứ chịu đựng hết lần này đến lần khác đau lòng vì nàng, lo nàng... lo bất kỳ lúc nào nàng cũng vì cái trung nghĩa chết tiệt đó mà rời đi!”

Đến cuối cùng chàng chẳng kiềm chế được mà hét lên. Chàng vuốt mặt, nặng nhọc thở ra mấy hơi mới tiếp lời: “Như vậy ta thà mắt không thấy tâm sẽ không phiền. Ta đã suy nghĩ rất lâu rồi, thà ta nhận được tin nàng tử trận còn hơn tận mắt thấy nàng chết mà lại không làm được gì. La Khả Tiệp, hiện tại Mộ Viễn Kỳ ta không phải thần tiên, ta không cứu nổi một người lúc nào cũng sẵn sàng chết!!!”

Chàng vừa dứt lời bàn tay La Khả Tiệp chẳng còn chút sức lực nào níu giữ vạt áo chàng. Mộ Viễn Kỳ cúi đầu cười nhạt, gạt tay nàng ra: “Mộ Viễn Kỳ ta không lấy bất kỳ vật gì của Hộ quốc phủ, y phục cũng là ta dùng tiền của mình để mua, thỉnh Hộ quốc phủ nhân buông tay. Nay thư hoà ly đã nát, ngày sau ta lại cho người mang phong thư khác đến.”

Nói rồi chàng lại vuốt thẳng y phục chỉnh tề không để lộ dù chỉ một nếp nhăn, tiêu sái rời đi không một lần ngoảnh lại. La Khả Tiệp nhìn theo bóng lưng của chàng, đã từng quen thuộc nhưng nay lại khiến lòng nàng lạnh xuống, chút sức lực cũng không còn mà ngã sập trên nền đất. Trước mắt đều là một mảng mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: KẺ THẤT HỨA.

La Khả Tiệp suýt ngã xấp xuống, rất may bàn tay nàng tóm được mép bàn, nghiêng cả thân mình sang chống đỡ. Tập sách cũ rơi xuống, từng trang sách lật loạn cứ thế giờ ra những hồi ức đứt đoạn xoẹt qua trước mắt La Khả Tiệp.

Lời hứa sẽ không rời xa nàng, một đôi phu thê đẹp để cùng nhau về lên ngày qua ngày vậy mà chỉ chấm dứt bằng bức thư hoà ly tuyệt tình.

La Khả Tiệp hít sâu, bàn tay siết chặt lấy tấm khăn trải bàn, vòng mắt nàng nóng lên, sóng mũi cay cay. Nàng biết bản thân lúc này không thể xúc động, đành gồng mình giữ bình tĩnh. Nhưng phòng tuyến cuối cùng của nàng lập tức bị đánh vỡ bởi giọng nói hót hải của Như Ý:

“Phu nhân không xong rồi! Cẩm công tử và An công tử bỏ đi rồi!”

Bàn tay đang siết chặt của La Khả Tiệp càng tăng thêm lực, gân xanh hằn lên trên làn da trắng càng thêm chói mắt. Chân nện trên bàn rơi xuống làm nhật đi giọng nói của Như Ý. La Khả Tiệp hoang mang nhìn sang nàng ấy, dù trước mắt mơ hồ nhoè đi nhưng La Khả Tiệp vẫn nhận ra hai bức thư hoà ly Như Ý cầm trên tay.

Nàng buông tay, lao đảo bước lên sập nền hãy còn nóng cháy tràn trên thảm, vưon tay cầm lấy hai bức thư, run rẩy mở ra. Bên trong ngoài hai tấm thư hoà ly còn có một mẫu giấy đề vài dòng chữ.

“Tiểu Tiệp, mấy ngày nay vì phu vốn không muốn cùng nàng gay gắt, càng không muốn hờn giận nàng. Nhưng vì phu đã nhận ra tâm nàng không ở đây, bất cứ lúc nào đứng giữa sinh tử nàng đều không ngần ngại chọn tử lộ hi sinh bản thân. Nàng có biết trung quân ái quốc của nàng đối với bọn ta chính là giày vò. Ta đã từng tự hỏi bản thân, có lúc nào nàng suy nghĩ đến cảm giác của bọn ta chưa? Nhưng thôi vậy, đến nước này vì phu cũng không muốn hơn thua nữa, chúng ta dừng ở đây đi. Nàng tiếp tục làm trung thần của nàng, cũng không cần tìm bọn ta. Nàng không thể tìm lại thứ mà chính mình chưa từng một lòng một dạ hướng đến. Bọn ta đối với nàng chưa từng lỗi đạo phu thê, khó khăn gì cũng tình nguyện thay nàng gánh. Nhưng Tiểu Tiệp, nàng thật sự tin bọn ta sao?”

Giọt nước mắt La Khả Tiệp rơi xuống làm nhoè đi nét mực trên giấy. Con lạnh tê tái cả người ập đến. Nàng chỉ biết ngửa cổ cười chua chát. Để rồi ý thức ngày càng rời xa nàng, bên tai chỉ còn tiếng la hét thất thanh nhỏ dần nhỏ dần, chút ánh sáng trước mắt mờ đi.

Đến khi mở mắt ra La Khả Tiệp vội vàng ngồi bật dậy. Nàng nghe tiếng An Hành reo lên thông báo nàng đã tỉnh, còn vội vàng chạy xuống bếp mang thuốc bỏ đến. Cẩm Giai Hạo bước đến ngồi sát mép giường để nàng tựa vào, ngăn không cho nàng bước xuống. Mộ Viễn Kỳ vắt khô chiếc khăn vừa nhúng vào chậu nước ấm giúp nàng lau mặt lau tay, rồi lại giúp nàng ủ ấm chân.

La Khả Tiệp vui vẻ mỉm cười, nhưng tất cả hình ảnh trước mắt tan đi như hư ảo.

Nàng hoang mang nhảy xuống giường, bàn chân chạm phải nền đất lạnh khiến nàng run rẩy. Nàng đảo mắt nhìn một vòng. Căn phòng tĩnh lặng còn mỗi

mình nàng. Bốn phía chỉ có làn khói của huân hương lượn lờ. Nàng cười khổ quỳ sụp xuống, vòng tay gục đầu trên gối. Hoá ra đều do nàng tự lừa mình dối người.

Ba phu quân của nàng đều rời đi rồi.

Tại sao vậy? Không phải mọi thứ vẫn rất tốt đẹp sao? Có gì một người lại một người vứt cho nàng thư hoà ly rồi phui tay bỏ đi?

Như Ý mở cửa ra, luống cuống đặt bát thuốc lên bàn, lập tức đỡ La Khả Tiệp dậy: “Phu nhân người không sao chứ?”

La Khả Tiệp ngược mắt nhìn nàng, chỉ lắc đầu lấy lệ. Như Ý nuốt khan, nhẹ giọng khuyên nhủ: “Phu nhân đừng nên quá đau lòng, ảnh hưởng đến tiểu chủ tử trong bụng. Ba vị công tử nhất định chỉ là nóng vội nhất thời, bọn họ sẽ nhanh chóng trở về bên phu nhân và tiểu chủ tử thôi.”

Trở về?

La Khả Tiệp lần nữa ngược nhìn Như Ý, đôi mắt nàng không thể giấu nổi mất mát, chỉ đành phát tay bảo nàng ấy ra ngoài. Như Ý cung kính nghe theo, trước khi lui ra còn không quên dặn dò La Khả Tiệp dùng thuốc.

Cánh cửa phòng khép lại, bên tai La Khả Tiệp chẳng còn gì ngoài âm thanh của màn đêm. Nàng xuống giường bê chén thuốc đặc sánh lên. Chỉ là một bát thuốc không hơn không kém. Nàng mím môi uống một hơi cạn sạch, lại không khỏi bật ra tiếng than: “Đắng quá.”

Bát thuốc trên tay rơi xuống bàn, xoay vòng vài cái nhưng không hề vỡ ra. Nàng đưa mắt nhìn ánh nến nhảy múa trong góc phòng.

Trở về sao?

Vài ngày trước Cẩm Giai Hạo cũng nói Mộ Viễn Kỳ sẽ trở về, vậy mà hôm nay hân cùng An Hành đều theo chân Mộ Viễn Kỳ rời đi.

La Khả Tiệp đẩy cửa sổ nhìn bầu trời bên ngoài.

Tối quá, cả ánh sao le lói cũng không buồn xuất hiện.

Nàng nhìn trời rất lâu mới quyết định khoác thêm áo choàng rồi rời đi. Nàng trở về La phủ ngay trong đêm, vòng qua cửa sau vô thanh vô sắc bước vào viện của La Hoàng. Ông đang ngồi ngoài sân hóng gió cùng Hắc Yên và con anh vũ lăm chuyen Hạ Cảnh Tuấn ban tặng. Trông thấy La Khả Tiệp bước vào ông không khỏi bất ngờ: “Nha đầu, sao giờ này lại đến đây?”

La Khả Tiệp ôm quyền quỳ xuống, cao giọng nói: “Khả Tiệp đến thỉnh tội với tổ phụ.”

La Hoàng nhướng mày ngạc nhiên, nhưng chỉ chốc lát sau đã hiểu ngay mọi chuyện. Ông khoác tay, híp mắt cười nói với La Khả Tiệp: “Lại đây, uống với tổ phụ chén trà.”

La Khả Tiệp vẫn thủy chung quỳ bên dưới không động. La Hoàng thở dài, giọng nói có phần trầm xuống: “Thân thể của ta không tiện, chẳng lẽ ngươi còn muốn ta cho người thỉnh người đến?”

“Khả Tiệp không dám.” La Khả Tiệp biết không thể từ chối liền đứng lên tiến lại gần bàn đá ngồi xuống đối diện La Hoàng.

Ông từ tốn rót trà cho La Khả Tiệp. Nàng nhìn cử chỉ ân cần của ông trong lòng lại cảm thấy có lỗi, nhưng nàng đã hạ quyết tâm rồi.

“Tổ phụ, con...”

“Hôm nay phụ thân của ngươi vẫn chưa trở lại, ngươi ngồi đây uống trà hóng gió với ta lâu một chút rồi đi.” La Hoàng híp mắt cười hiền từ, cắt ngang lời nói của La Khả Tiệp “Ngươi có nguyện ý nghe lão già ta than thở vài lời không?”

La Khả Tiệp đối diện với La Hoàng chỉ còn biết cười khổ, lẳng lặng cúi đầu nhìn chén trà: “Khả Tiệp xin rửa tai lắng nghe.”

Nàng vừa dứt lời La Hoàng liền cất tiếng “Kỳ thật ta biết ngươi vì nể mặt ta nên vẫn hết lòng hết dạ vì La gia, nhưng ngươi có nghĩ ngờ nhờ lão nhân gia ta sống đến trăm tuổi, ngươi cũng lãng phí thanh xuân để đền ơn ta sao?”

Nói rồi ông vỗ vai La Khả Tiệp, cười khà khà: “Mặc dù ta tìm nữ ma đầu kia về dạy dỗ ngươi, kéo ngươi ra khỏi ánh mắt khinh thường của La gia, ta cũng là người duy nhất trong La phủ đối xử tốt với ngươi. Nhưng Khả Tiệp, đó là ta thay La gia trả nợ cho ngươi, cũng là trách nhiệm mà người tổ phụ như ta phải làm.”

Rồi lại nói: “Ngươi vì La gia hết lòng, vì Hoàng Quốc hết dạ, tổ phụ hiểu chứ. Nhưng chúng ta không phải chỉ trung với quân mà còn phải trung với dân. Nay quân không hiểu lòng ta, ta cần gì làm khó mình. Huỳnh Tinh Đế thấy ngươi một ngày sẽ còn hồ đồ một ngày, các ngươi tranh đấu với nhau người khổ sau cùng là bách tính lê dân. Chỉ bằng xa mặt cách lòng để hấn tiếp tục làm đế vương của hấn, mà ngươi cũng không bị ép đến con đường lỗi đạo làm thần.”

La Hoàng dứt lời nước mắt La Khả Tiệp đã rơi đầy mặt. Phải, nàng vì chữ “trung” mà quá cố chấp rồi, cứ vô thức lo trước lo sau để rồi quên rằng kiếp trước bản thân vì sao mà chết.

Tình ngộ đi thôi, đất nước này vốn dĩ đã không cần đến nàng nữa.

Nước mắt cứ không ngừng tràn từ khoé mắt La Khả Tiệp, La Hoàng dùng bàn tay chai sạn hằn dấu vết oanh liệt năm xưa giúp nàng lau nước mắt. Ông vỗ đầu nàng, vẫn xem nàng như đứa trẻ năm nào mà an ủi: “Người cái gì cũng tốt nhưng lại quá vô tâm đối người hết lòng chờ đợi mình, một lòng một dạ vì mình.”

Kỳ thực dù không thể đi lại không có nghĩa ông biến thành kẻ đui mù câm điếc. Mọi chuyện lớn nhỏ xảy ra ông đều biết cả. Đứa cháu này dù đang mang thai cũng không tiếc mạng sống xông vào biển lửa cứu hoàng thượng. Nhưng với thái độ của thái hậu bây giờ chỉ sợ vừa về kinh sẽ lập tức tìm đến nó hưng sư vấn tội.

Lúc xưa nếu so với Dương Vương nhu nhược và đại hoàng tử con trai của cô hoàng hậu Mị thị hung tàn thành tính thì Hạ Chính Nghiễn xứng để kế thừa vương vị hơn cả. Nhưng lúc này mẫu tử bọn họ bộc lộ bộ mặt thật ăn cháo đá bát, đến cả ông cũng không muốn nhận.

Ông vừa nghĩ vừa nhìn sang La Khả Tiệp. Nàng ôm chén trà nóng trong tay, chậm rãi nhấp một ngụm cho thuận giọng mới cất tiếng nói: “Tổ phụ nói đúng, kẻ thất hứa chính là con. Khi xưa đã hứa nào là từ quan, nào là ở ẩn, nào là tiêu điều tự tại, tất cả đều vì con mà chậm trễ.”

“Người nhận ra là tốt rồi.” La Hoàng cười cười lấy chén trà ra khỏi tay La Khả Tiệp “Ta quên mất người đang có thai, không nên uống trà nhiều. Trôi khuya sương lạnh rồi, trở về nghỉ ngơi thôi.”

La Khả Tiệp nhìn ông thật lâu. Tổ phụ của nàng đã có tuổi rồi, tóc nay lấm tấm hoa râm, cả mi mắt cũng xuất hiện vết nhăn năm tháng. Nàng nghĩ rồi lại thấy thương vì nụ cười hiền ông vẫn luôn dành cho nàng.

La Khả Tiệp vuốt thẳng y phục, cung kính quỳ trên nền đất, bái lạy đập đầu hành đại lễ với La Hoàng: “Tôn nữ bất hiếu, tổ phụ hãy bảo trọng thân thể.”

“Được! Được rồi!” La Hoàng vỗ tay lên bàn đá, vô cùng khản trương nói “Người mau đứng lên đi! Sau này mọi chuyện lắng xuống hãy viết thư về cho ta. Ta thật muốn biết tiểu chất nhi trong bụng người tên gọi thế nào, khỏe mạnh hay không nữa.”

“Tôn nữ nghe theo tổ phụ.” La Khả Tiệp đứng lên, quệt tay qua khoé mắt ngăn lệ, lần nữa chấp tay cúi đầu nói “Tổ phụ bảo trọng.”

Dứt lời nàng quay lưng đi, chỉ sợ chần chừ một lát lại sinh do dự. La Hoàng nhìn theo bóng lưng nàng, đáy mắt sâu thêm vài phần. Ông thở dài, quay sang vuốt ve Hắc Yên bên cạnh, thấp giọng thì thầm: “Người nói xem vì sao ta lại sinh ra đứa con trai hồ đồ như vậy?”

Hắc Yên chỉ khi khi ra mấy tiếng rồi dụi dụi đầu vào tay La Hoàng. Ông đành lắc đầu cười trừ, ngẩng mặt nhìn bầu trời cao vời vợi.

Sau đêm hôm ấy La Khả Tiệp trở về thu dọn toàn bộ hành trang. Nàng không lấy gì nhiều, chỉ mang theo mấy tờ khế đất điền trang, biệt viện đã chuyển sở hữu sang tên ba phu quân.

Sáng hôm sau nàng cho người chuẩn bị xe ngựa đến phủ Dực Vương. Hạ Cảnh Tuấn ngồi trong chính điện thấy nàng bước vào hành lễ chột hoang mang. Hắn ngồi bật dậy chỉnh lại y phục, bối rối cười: “Hôm nay sao lại đột nhiên đến phủ ta vậy?”

La Khả Tiệp hai tay dâng triều phục theo hạc tiên cao hơn đầu, đồng dạng nói: “Hôm nay ta đến đây là để từ quan cáo biệt với Dực Vương, mong người thành toàn giúp ta lo liệu việc này.”

Hạ Cảnh Tuấn nhìn triều phục trong tay nàng, khó xử vô cùng. Chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng xảy ra đột hoả hoạn vừa rồi hoàng huynh cùng mẫu hậu hẳn nhất định sẽ không bỏ qua. Một bên tình thân một bên bằng hữu, thật khiến người ta đau đầu mà.

“Người để bản vương nghĩ đã.” Hạ Cảnh Tuấn nâng La Khả Tiệp đứng dậy, liếc ngang liếc dọc, đi qua đi lại nửa ngày mới vỗ quạt vào đầu thờ dài một hơi “Hay là thế này đi, người cứ rời đi trước, ta sẽ cho người hộ tống giúp người ra khỏi cổng thành, đến khi đoàn người của hoàng huynh hồi cung mọi chuyện cũng đã rồi. Thiết nghĩ hẳn cùng lắm chỉ trách móc ta vài câu hồ đồ thôi.”

La Khả Tiệp nghe vậy liền gật đầu đồng ý, kỳ thực nàng cũng có ý này. Danh chính ngôn thuận từ quan chắc chắn sẽ không được chấp nhận, nàng đành bỏ trốn trước mắt sau. Lúc đó trong kinh thành bọn họ nháo thế nào cũng không phải chuyện của nàng.

Hạ Cảnh Tuấn lập tức gọi người đến chuẩn bị ngựa, trong lòng thấp thỏm vừa mới tiễn La Khả Tiệp ra cửa chính quan binh đã từ đâu ập tới bao vây hai người họ. La Khả Tiệp và Hạ Cảnh Tuấn quay đầu nhìn nhau. Vị tướng lĩnh ngồi trên hắc mã có phần lạ mắt. Gã nhảy xuống, hất cầm hung tợn gần giọng: “Hoàng thượng có lệnh áp giải Hộ quốc phu nhân vào triều, lập tức thi hành!”

La Khả Tiệp cả cơ hội giấy dựa cũng không có đã bị lôi đi. Phía sau lưng đoàn binh sĩ nàng thoáng thấy Hạ Cảnh Tuấn thúc ngựa vội vã rời đi.

Nàng không nhớ bản thân làm thế nào đến được chính điện, chỉ biết khi ngẩng mặt lên đã thấy Thái hậu ngồi uy nghiêm trên phượng ý, đôi mắt xéch lên nhìn nàng chăm chăm. Ngoại trừ bà ta cùng một đoàn thái giám cung nữ hầu hạ còn có hoàng hậu tương lai của Hoàng Quốc Đàm Âu Lăng, viên minh châu trong tay thái hậu Từ Uyển Khanh. Còn một Đàm Tuyết Lan lại không xuất hiện, chắc vì thân phận có chút không minh bạch, xuất thân lại không cao. Đó là chưa tính đến quân lính canh gác hai bên và La Mạnh Kính đang quỳ rạp trong góc khuất dưới sàn điện.

Mặc cho Thái hậu nhìn mình trừng trừng, La Khả Tiệp chọn im lặng. Kết quả bà ta phải lên tiếng trước, giọng nói có phần thanh ngọt đến gai người: “Vụ án của tứ tiểu thư La gia còn đợi người thẩm tra, Hộ quốc phu nhân chưa gì đã khăn gói muốn đi đâu vậy?”

La Khả Tiệp cười nhạt, chậm rãi ngẩng đầu lên, qua loa buông lời thỉnh an cho hợp lễ nghi rồi mới cất giọng, vẻ dừng dừng: “Chuyện hậu cung của hoàng

thượng nên để hoàng hậu tra xét, nào có lẽ lại bay đến tay thần.”

Nói rồi lại như có như không đảo mắt qua Đạm Áu Lăng. Đến khi Thái hậu nhìn xuống chỉ thấy La Khả Tiệp cung kính cúi đầu nhìn sàn điện, dáng vẻ khép nép rúm ró vâng lời. Bà ta siết chặt nắm tay khiến khớp xương trắng bệch, vẻ mặt vẫn không thay đổi là bao: “Kỳ thực chuyện này tra cũng đã tra ra, bất quá Hộ quốc phu nhân không biết có gánh nỗi không?”

Thái hậu híh mắt phượng quan sát La Khả Tiệp. Cả đuôi chân mày nàng cũng không thềm động, chỉ đôi mắt nhìn chăm chăm một điểm trên đầu bà ta hồi lâu mới nở nụ cười lạnh sống lưng: “Thái hậu cứ nói thẳng.”

“Tốt!” Giọng bà ta vút cao, nhưng không bỏ được thói vòng vo “Hộ quốc phu nhân khẩn gởi rồi đi ắt có tật giật mình. Ta nghe cung nhân còn sống báo lại, đêm hôm Hành Cung phát hỏa chính phu quân của người đã ném ngọn đuốc vào tấm viện của hoàng thượng. Có phải không?”

“Lúc ấy thần vẫn còn trong Thanh tiểu viện, kỳ thực không rõ tình hình cho lắm.” La Khả Tiệp nhún vai đáp.

“Có kẻ xông vào Hành Cung, động tĩnh lớn như vậy người chẳng lẽ không biết. Hơn nữa kẻ đó còn vì phu quân của người mà đến.”

“Phải không?” La Khả Tiệp nghiêng đầu, ngẫm nghĩ một chút mới tiếp lời “Vây mà thần giật mình thức giấc chỉ vì nghe mỗi lời hô hoán, tấm điện của hoàng thượng cháy rồi!”

La Khả Tiệp nhại lại giọng thái giám cung nữ lúc ấy, rồi lại mỉm cười ngược mắt nhìn Thái hậu: “Như vậy đấy.”

Thái hậu tức muốn nghẹn, La Khả Tiệp đang ngầm ám chỉ nếu lúc ấy Hạ Chính Nghiễn cho người cùng Cẩm Giai Hạo bắt kẻ đột nhập thì đã không xảy ra trận hỏa hoạn. Đều do hấn tự làm tự chịu.

“Người có ý gì?” Thái hậu gặng giọng xam mặt.

“Thần đã tận trách, thái hậu muốn trách phạt thần đành phải nhận thôi.” La Khả Tiệp nói rồi dập đầu hành đại lễ.

Thái hậu vốn nghĩ sẽ cùng nàng đầu đến trời long đất lở, nào ngờ nàng chỉ lẳng lặng nhận sai, hoàn toàn buông lỏng không níu kéo chút danh dự nào khiến bà nuốt không trôi. Bà ta nhấp một ngụm trà, nhìn trái nhìn phải một lúc mới quét mắt xuống La Khả Tiệp, cong môi son cười vô cùng hiền từ:

“Người dù sao cũng là công thần nhưng lại ý sùng mà kiêu, nay ai gia không muốn làm khó người, nể chút tình xưa cho người đường sống. Thế này đi, chỉ cần người chấp nhận chịu thập tam tiên của Tiết tướng quân, ta liền chấp thuận cho người từ quan hơn nữa còn thả tứ muội của người ra.”

Tiết Doãn đứng trong góc đột nhiên bị điểm tên phải giật thót mình, bất tri bất giác biết vì sao Thái hậu thúc giục mình mang trường tiên theo, phút chốc chỉ muốn ném đi.

Thái hậu vừa dứt lời khắp chính điện chỉ còn nghe tiếng gió lộng từ bên ngoài lùa vào. La Khả Tiệp nhìn thẳng lên Thái hậu, nhìn rất lâu, nhìn đến bà ta thấy khó chịu phải nhíu mày:

“Thế nào? Người chịu không nổi?”

“Nào có.” La Khả Tiệp lắc đầu “Thần chỉ có một thỉnh cầu.”

“Nói.” Thái hậu hừ lạnh một tiếng, đáp nhát gừng.

“Ngoại trừ lưng và bụng, Thái hậu muốn quất vào đâu đều có thể.” La Khả Tiệp nói “Người cũng biết thần đang mang thai, tiểu hài tử vốn không có tội.”

Thái hậu nghe đến đây phải hít sâu một đợt, cau mày gật đầu: “Được. Tiết tướng quân còn không mau thi hành? Nhớ, chỉ quất vào chân nàng ta thôi!”

“Tạ thái hậu khai ân.”

La Khả Tiệp bái lạy rồi đứng lên vén y phục lên cao để lộ bắp chân trắng nõn. Nàng không quay đầu nhìn về mặt thập phần khó xử của Tiết Doãn phía sau. Chỉ nghe soạt một tiếng, dây roi quất vào bắp chân đau rất. Thái hậu ngồi phía trên lại không hài lòng nói: “Tiết tướng quân sao vậy? Đi đường xa mệt nhọc không còn sức sao? Đừng để ai gia biết người nương tay, ai gia sẽ đối kẻ khác quất lại từ đầu!”

Bà ta vừa dứt lời roi tiếp theo đã giáng vào chân La Khả Tiệp. Lần này lực đạo tăng gấp mười. Bà ta lại không ý kiến gì thêm. Cứ thế một roi lại một roi in hằn dấu vết trên chân nàng. La Khả Tiệp gồng mình chịu đựng, hai tay bấu chặt lấy y phục, các khớp tay trắng bệch. Nàng nâng mi mắt nhìn xung quanh tự phân tán sự chú ý của bản thân. Ánh mắt vô tình bắt gặp La Mạnh Kính quỳ rạp trong một góc, cả đầu cũng không dám ngẩng lên, lại nhìn sang La Bửu Diệp nhắm mắt siết chặt trường thương đứng giữa hàng quân lính cách nàng không xa. La Khả Tiệp chỉ cười buồn. Bọn họ đều chuẩn bị sẵn tâm thế cầu xin cho La Thủy Khê, còn nàng dù chịu đòn roi cũng không ai nguyện vì nàng hé răng lấy một lời.

Đau quá!

Nàng không nhìn nữa, chỉ nghĩ thôi. Nghĩ đến phu quân, nghĩ đến làm sao để dỗ dành họ, nghĩ phải làm sao để kéo họ về bên nàng. Có phải chỉ cần nàng từ quan buông bỏ tất cả bọn họ sẽ trở về không? Nàng hy vọng, dù chỉ là tia hy vọng do nàng huyền hoặc ra. Con đau này qua đi hạnh phúc sẽ trở về bên nàng thôi, hạnh phúc đang ở trước mắt nàng, nằm trong tầm tay nàng.

La Khả Tiệp lẩm nhẩm một mình, đến khi roi thứ mười ba quất xuống, nàng cũng không biết đã kết thúc hay chưa, quá nhiều đau đớn khiến nàng tê dại, bắp chân đều chẳng chịt vết roi ứa máu hết như tơ nhện.

Tiết Doãn bước sang một bên cung kính chấp tay. La Khả Tiệp duỗi bàn tay một chốc lại siết chặt, run rẩy ngẩng đầu hỏi: “Thái hậu, như vậy đã được rồi chứ?”

Bà ta hít mắt nhìn nàng, lại cúi đầu thôi lá trà trong chén hồi lâu mới cất giọng: “Được, rất tốt. Chỉ cần Hộ quốc phu nhân hành đại lễ dâng trả lại triều phục và con dấu cho ai gia là có thể rồi đi.”

La Khả Tiệp nuốt giận vào trong, run rẩy khuyu xuống. Con đau tê tái khiến hai chân nàng như bị khám liền với tấm thảm lót sàn điện. Nàng nhào người hết sức mới có thể khều tấm khay đựng triều phục và con dấu đến bên người, hai tay nâng chúng qua đầu, nuốt khàng mấy đợt mới đủ tỉnh táo cất lời “Thần La Khả Tiệp tự thấy bản thân vô năng không đủ tài đức đảm nhiệm trọng trách của một Hộ quốc phu nhân, khẩn xin thái hậu ân chuẩn cho thần từ quan.”

Thái hậu lại thật lâu không nói, mồ hôi trên trán La Khả Tiệp rịn ra ướt đẫm. Vang bên tai La Khả Tiệp chỉ còn tiếng nắp sứ khua vào chén trà. Nàng cắn môi gồng gượng. Thời gian trôi qua nặng như đeo chì, hai tay nàng, thân thể nàng tưởng chừng không thể chống đỡ nổi, lúc này Thái hậu mới nhàn nhạt lên tiếng “Ai gia ân chuẩn, La Khả Tiệp, kể từ hôm nay ngươi không được xuất hiện trong kinh thành, con cháu cũng không thể vào kinh làm quan. Ngươi có phục hay không?”

“Thần tuân mệnh, tạ hoàng ân cuồng cuộn.” La Khả Tiệp nhanh chóng đáp lời không một chút luyến tiếc.

Gã thái giám vừa nâng khay gỗ từ trong tay nàng mang đi, nàng liền mò mẫm tìm điểm tựa cố gắng đứng lên. Tiết Doãn tiến đến dắt tay nàng, dìu nàng đứng vững. Thái hậu nhìn không vừa mắt tình cảnh này, mắt phượng liếc xéo, trầm giọng nhắc nhở: “Tiết tướng quân không trở về thao trường phục mệnh hay sao?”

Bàn tay Tiết Doãn run rẩy, trong mắt đều là khó xử đau lòng, tìm người làm bằng máu thịt có phải bằng đá đầu. Hắn bắt chấp lễ quân thần gì đó, trọng trách gì đó, đánh liều một lần: “Thần mạn phép tiễn La tướng quân một đoạn, khi đến thao trường sẽ tự mình lĩnh phạt sau.”

Dứt lời lại không nhìn đến về mặt của Thái hậu, một đường dìu La Khả Tiệp ra khỏi chính điện.

La Khả Tiệp nhìn về mặt kiềng định của hắn, trên môi bất tri bất giác lại cười.

“Đa tạ Doãn đại ca.”

Nàng nói, lại thấy vòng mắt hắn ửng đỏ. Hắn hít mũi, lực đạo trên tay tăng thêm vài phần, thấp giọng đáp: “Rời kinh thành rồi hãy tự lo cho mình có biết không?”

“Khả Tiệp đã biết. Doãn đại ca bảo trọng.”

Nàng đáp lời hắn rồi lại ôm quyền, hơi cúi đầu lách người ra khỏi vòng tay hắn. Tiết Doãn chớp mắt như đang tự gặm nhấm muộn phiền, hắn vừa hé môi chưa kịp nói gì đã bị đoạt lời:

“Phu nhân!”

Ba giọng nói đồng thời vang lên. Mọi đòn đau xác thịt của La Khả Tiệp chớp mắt biến mất. Nàng kinh hỷ quay đầu nhìn xuống bên dưới các bậc tam cấp, ba phu quân của nàng đang đứng đợi nàng. Bạch y thanh tao như tuyết đọng trên nhánh mai hồng, hoa y rực sắc dưới bầu trời cuối xuân, thanh y mát mẻ thuận mắt tựa suối nguồn.

Bọn họ đã trở lại rồi.

Niềm hạnh phúc lần nữa sống lại trong nàng, các đầu ngón tay lạnh cóng phút chốc lại ấm áp đến lạ. Nàng vội vã bước xuống bậc cấp. Bọn họ cũng từng bước leo lên, ngày càng gần nhau chỉ trong gang tấc nữa thôi.

Tiết Doãn nhìn theo nàng, đáy mắt sâu hun hút đều là hoang mang, đều là đau lòng, bàn tay hắn giờ lên cao. Thân vận giáp giục đứng trên hàng ha sa số các bậc cấp quay lưng về phía mặt trời. Ánh sáng sau lưng hắn dần tối đi.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: NGƯỜI LÀ AI? TA LÀ AI...?

“Vĩnh biệt La tướng quân.”

Tiết Doãn lẩm nhẩm, bàn tay phát lên ra hiệu, hàng mi nặng trĩu khép lại, chân mày nhíu chặt. Binh lính từ phía xông ra, tay lăm lăm gươm giáo lao đến tấn công Mộ Viễn Kỳ, Cẩm Giai Hạo và An Hành. La Khả Tiệp nhận ra điều bất ổn, trợn mắt hét lên: “Đừng!!!!!!”

Bụng dưới nàng đột nhiên cuộn lên con đau dữ dội. Nàng ôm bụng, khom lưng nhìn xuống. Bên dưới mũi hài ướt đầm máu. Giữa hai bắp chân máu đỏ tuông trào. Nàng lạnh người, là máu ở đâu ra? Trận roi vừa rồi chỉ quất vào chân nàng nào có động đến bảo bối, vì sao? Vì sao? Nhất định là do vết thương nứt ra mới chảy máu nhiều như vậy.

Nàng tự an ủi bản thân một cách mù quáng, âm thanh xé gió lướt qua bên tai. Nàng quay đầu đã thấy mưa tên che kín bầu trời như đại dịch châu chấu, hát lên màu đen tuyền của bóng đêm rơi trên mặt nàng. Mũi tên lạnh lẽo xuyên qua bả vai La Khả Tiệp. Nàng roi tự do từ trên cao xuống. Cẩm Giai Hạo vừa rút kiếm chống chọi với binh sĩ bên dưới liền hốt hoảng nhảy lên đưa tay định ôm lấy nàng.

Tiếng ngựa hí dậy trời, Đồng Yên Vụ từ trên lưng ngựa của Hạ Cảnh Tuấn nhảy lên bắt lấy La Khả Tiệp trước cả Cẩm Giai Hạo, gây gỗ trong tay phát ra màu sắc quý dị, một đường lướt qua khiến toàn bộ số tên ghim thẳng vào người binh sĩ Hoàng Quốc. Bà lạnh mắt liếc nhìn Thái hậu đứng trước chính điện, không nói lời nào chớp mắt mang theo La Khả Tiệp đã bất tỉnh rời đi.

Nhìn vết máu còn thấm đầm trên bậc tam cấp, ba người kia sợ đến xanh mặt, vội vàng đuổi theo Đồng Yên Vụ. Chớp mắt phía trước chính điện hoàng cung chỉ còn là nơi chất xác người. Tiết Doãn dôi mắt nhìn từng bóng dáng khuất đi, cái nhìn phức tạp khiến người khác không thể hiểu nổi ngữ vị tạp trần trong lòng hắn.

Bầu trời đã tối xuống hẳn, dẫu đang vào hạ nhưng đột nhiên mây đen lại giăng kín trời.

Đồng Yên Vụ ôm La Khả Tiệp lao thẳng vào Kỳ Bảo Trang. Lăng Tử vừa thấy bà chưa kịp ngạc nhiên đã bị câu nói của bà ập vào tai dòn dập: “Chuyện chúng ta từ từ nói, chàng mau tìm cho ta một gian phòng khuất nắng một chút, nhanh lên!”

“Vào đi! Ta dẫn nàng đi!”

Lăng Tử bị bà làm cho bối rối tay chân, vội vàng dang tay ra ý mời rồi vội vàng đi trước dẫn đường. Ông xuyên qua hoa viên, đi như chạy vượt hai đoạn hành lang gấp khúc đến hậu viện, thấy hạ nhân đứng canh gần đó liền đưa tay xua đi, một cước đạp gian phòng nằm trong Thanh Trúc Hiên. Nơi này lúc xây nên diện tích tương đối nhỏ, nhanh chóng bị rừng trúc xanh trong vườn và mấy khu bên cạnh che mát, ánh sáng lọt vào được tới phòng ốc tương đối kém. Có điều lâu ngày không có người ở, bên trong sức mùi ẩm thấp.

“Đa tạ chàng. Chàng đứng bên ngoài, đừng cho bất luận kẻ nào vào!”

Dứt lời bà liền sập cửa trước mặt Lăng Tử. Ông ngầy ngốc nhìn cánh cửa gỗ im lìm, nhịp tim dần ổn định lại nhưng gò má đã đỏ lên. Đồng Yên Vụ cuối cùng đã trở lại, còn nhắc đến sẽ cùng ông nói về chuyện của bọn họ. Là chuyện của bọn họ chứ không phải riêng ông hay bà.

Nhờ vậy vị chủ quản Kỳ Bảo Trang nào đó đã vui vui về về gọi người lập tức đóng cửa lớn, hôm nay nghỉ, còn chính mình nghiêm túc đứng giữ cửa mà không gọi gia nô đến thay.

Ở bên trong phòng Đồng Yên Vụ đặt La Khả Tiệp ngồi xuống, nhanh chóng điểm huyết đạo trên người nàng, lại dùng ngón châm giúp nàng cầm máu. Sắc mặt nàng tái nhợt, mồ hôi tuông như suối.

Đồng Yên Vụ dùng gậy gỗ cắm thẳng xuống sàn, xuyên thẳng qua nền đất cứng còng, khoét ra một cái lỗ. Bà lại cắt máu về trận pháp bao quanh La Khả Tiệp. Kết giới màu tím lần nữa hiện ra.

Đồng Yên Vụ ngồi xếp bằng đối diện với nàng, hai tay đặt lên gối chấp thành hình hoa lan chỉ hướng lên trên, trong miệng lẩm nhẩm đọc thần chú. Mi tâm bà nhíu chặt, bên tai không hề nghe thấy giọng nói nào. Quý sai không chấp nhận cuộc giao dịch lần này với bà.

Không khí xung quanh lạnh cóng người, nghe như bão tuyết thét gầm bên tai, ngoài ra không còn một âm thanh nào nữa. Đồng Yên Vụ mở mắt, rút gậy gỗ biến ra ba ngọn nến trắng. Bà thấp gối, đặt ở ba điểm trên vòng tròn trận pháp, rồi lại ngồi xuống, lần nữa đọc kinh truy điệu quý thần.

Nhưng không ai đáp lời bà.

Đồng Yên Vụ phun ra một ngụm máu, tim đập nhanh như muốn nhảy khỏi lồng ngực, cả hô hấp cũng khó khăn. Bà dôi mắt nhìn La Khả Tiệp đã mơ mơ hồ hồ rơi vào con mê sương, miệng không ngừng lẩm nhẩm gọi “Hài tử...”

Trước mắt La Khả Tiệp lúc này chỉ toàn bóng đêm, nàng bước đi trong vô thức, tiến về đốm sáng lấp loè chớp nháy. Nàng thoáng nghe tiếng khóc, tâm đau đến không thể thốt thành lời. Nàng thấy một đứa trẻ, vô cùng bụ bẫm đáng yêu. Tiểu hài tử thấy nàng liền nhào vào lòng nàng oà khóc: “Mẫu thân! Mẫu thân, con đau quá! Mẫu thân con sợ quá!”

La Khả Tiệp đưa tay ôm đứa trẻ, ấm áp quá. Đây là hài tử của nàng. Đứa trẻ luôn ở bên cạnh nàng, yên lặng lắng nghe nàng. Sao bây giờ bảo bối của nàng lại khóc đến thương tâm như vậy?

Tim nàng đau như bị xé thành nhiều mảnh, La Khả Tiệp ôm lấy đứa trẻ đang khóc nức nở, khắp mặt đều ửng đỏ, nước mắt hoà với nước mũi thật đáng thương. Nàng ôm chặt lấy nó, run rẩy nói: “Bảo bối, mẫu thân xin lỗi con. Là mẫu thân làm con đau. Mẫu thân có lỗi với con.”

Tiểu hài tử ngừng khóc, hít một hơi thật sâu, lấp bắp đáp lời nàng: “Là phụ thân xấu, phụ thân làm mẫu thân đau. Mẫu thân đau con cũng đau. Con ghét phụ thân.” Rồi đứa trẻ lại ôm chặt lấy nàng, liềm mạng cọ vào người nàng “Mẫu thân con sợ lắm, vừa rồi có một vị đại thúc muốn bắt con đi. Con không

muốn đi! Mẫu thân, con muốn ở cạnh mẫu thân! Mẫu thân!”

Nước mắt La Khả Tiệp rơi trong thâm lặng, nàng bế đứa trẻ tựa vào lòng mình, hít một hơi thật sâu, cắn môi trần giọng nói “Bảo bối không phải sợ, dù bằng bất cứ giá nào mẫu thân cũng không để con rời xa mẫu thân. Mẫu thân có thể không cần phụ thân, nhưng mẫu thân không thể thiếu con, con là máu thịt của mẫu thân, mẫu thân không thể mất con. Bảo bối....bảo bối...”

“Mẫu thân....mẫu thân...”

Tiếng nói của đứa trẻ nhạt nhòa dần, bóng dáng nó cũng tan biến vào hư vô.

“Không!!!!”

La Khả Tiệp điên cuồng gào lên. Bầu không gian tối đen vỡ vụn.

Đồng Yên Vụ vừa giúp nàng lấy mũi tên ra khỏi người, đang dùng vải trắng băng vết thương trên vai nàng lại, cơ thể nàng bỗng nhiên phát sáng, cổ áp lực kinh người phóng ra đánh bật cả Đồng Yên Vụ. Cánh cửa gỗ vỡ vụn, bà ngã trên nền đất, hai bàn tay trắng nõn ma sát với đất lạnh gây ra những vết thương không ngừng chảy ra thứ màu nóng chói mắt.

Đồng Yên Vụ gương dậy, bàng hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt. Trận pháp của bà bị đánh vỡ, luồng sáng cực đại tan dần theo tiếng thét của La Khả Tiệp. Đến khi ánh sáng dịu đi để lại bóng dáng gầy gò của nàng, cũng là lúc ba người kia đuổi đến nơi.

Bọn họ chết đứng.

La Khả Tiệp tóc đã bạc trắng, đôi mắt nàng vừa hé mở chỉ thấy một màu tím u buồn. Nàng đưa tay ôm bụng, miệng lầm nhảm gọi “Bảo bối...bảo bối...”

Đồng Yên Vụ sững người, trước khi ba phu nhân của nàng hoàn hồn, bà vội vàng ngồi dậy, bên tai đã nghe thấy những âm vang đến từ cõi hư vô. Bà lập tức thực hiện trao đổi, bà bước đi, những con chữ vừa thoát ra khỏi miệng đã kéo nhau vả lại trận pháp đã phá vỡ. Khắp người La Khả Tiệp được bao bọc bởi luồng khí ấm áp. Lúc này nàng mới lấy được chút bình tâm, không hiểu sao trong đầu hiện ra vô số ký tự cổ xưa, nàng bắt tri bắt giác đọc lầm nhảm theo.

Hơn một canh giờ trôi qua, nét xuân xanh trên mặt Đồng Yên Vụ đã già đi mười tuổi, vẫn vẻ đẹp mặn mà lại thêm phần từng trải của năm tháng.

Bà đã hoàn thành nghi lễ, bên tai La Khả Tiệp lại nghe tiếng tim đập cùng một nhịp với nàng, là tiếng tim của bảo bối. Nàng mừng rỡ rơi nước mắt.

Mộ Viễn Kỳ, Cẩm Giai Hại và An Hành kích động chạy đến nhưng vừa chạm đến luồng sáng màu tím quý dị bao quanh nàng đã bị đánh bật ra. Bọn họ thử lại một lần nhưng kết quả vẫn như vậy.

La Khả Tiệp đang bài xích họ.

“Tiệp Tiệp!” An Hành đứng bên ngoài gào lên.

La Khả Tiệp ngẩng mặt nhìn từng người bọn họ, đôi mắt từ đen đã chuyển thành màu tím u uẩn, mái tóc bạc trắng rũ xuống gương mặt nhợt nhạt.

“Các chàng đã muốn hoà ly thì còn trở về làm gì? Các chàng về đi, La Khả Tiệp ta nay đã là kẻ thân bại danh liệt, không dưỡng nổi các chàng. Thư hoà ly ta nhất định sẽ điền chỉ, biệt trang lúc trước đã chuyển cho các chàng cũng sẽ không thu hồi, chỉ xin các chàng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt ta nữa!”

Nỗi đau này nàng chịu một lần đã là quá đủ rồi. Nay nàng đã biến thành cái dạng này, người không phải người, yêu không phải yêu, nếu lại có lần sau nàng chẳng còn gì để đấu với thiên địa, giữ lại bảo bối của nàng. Đứa trẻ này là máu thịt, là nguồn sống của nàng, chỉ có nó nhất định sẽ không rời xa nàng.

La Khả Tiệp nhắm mắt, không muốn nhìn nữa, bên tai nàng chỉ còn nghe tiếng gió lộng, cay đắng đều nghẹn ở trong lòng.

Đồng Yên Vụ liếc nhìn ba nam tử bất động, cả hơi thở cũng nặng nề kia, bà đã tức đến nỗi chỉ muốn đem bọn chúng băm thành vạn mảnh. Nhưng tình thế bây giờ cần nhất chính là giúp La Khả Tiệp ổn định lại tâm tình, như vậy bà mới có thể tìm cách giúp nàng điều dưỡng và phục hồi sức khỏe cho đứa trẻ số khổ kia.

“Các ngươi cút cho ta!” Đồng Yên Vụ nghiêng răng, gậy gỗ trong tay phát lên tạo ra trận lốc kéo phăng ba người kia ném qua cách tường.

An Hành vừa đáp đất liền vội vàng đập cửa rầm rầm nhưng không có ai trả lời. Cẩm Giai Hại trừng mắt nhìn Mộ Viễn Kỳ hãy còn chưa tỉnh khỏi bàng hoàng, không nói không rằng nhào vào đánh lên mặt chàng: “Tất cả đều tại ngươi! Ngươi nói cái gì thiên giới? Cái gì trở về? Ngươi nhìn xem ngươi đã hại nàng ra thế nào? Đáng chết!”

Dứt lời lại đâm thêm một cú vào mặt của Mộ Viễn Kỳ. Chàng bước loạng choạng mấy bước lùi ra phía sau, mắt vừa chớp hai cái chưa kịp định hình đã bị An Hành nhào lại đâm tới tấp vào bụng. Chàng ngã xuống đất, ôm bụng thổ huyết. Mí mắt u rù, chàng thều thào: “Phải! Là ta tính sai rồi! Nhưng chỉ một mình ta sai sao? Hai kẻ mất trí các ngươi....Các ngươi xứng đáng đáng mắng ta sao! Vì sao chỉ mình ta nhớ trong khi các ngươi cứ an an ổn ổn quên đi hả?!”

Mộ Viễn Kỳ nghiêng rặng treò treò, chàng gất lên, đẩy mắt hùng hực ngọn lửa, không buồn đánh trả mà tóm lấy cổ y phục của hai người kia lôi đi.

Bọn họ giãy thế nào cũng không ra, trong mắt không khỏi ngạc nhiên vì sao bạch hồ thư sinh đột nhiên có sức lực mạnh bằng này.

Mộ Viễn Kỳ một đường lôi hai người họ ra khỏi thành, đến một ngôi chùa đã bị bỏ hoang. Nhìn trong nhìn ngoài đều là một đồng cỏ nát, chỉ còn ngôi miếu nhỏ nằm khuất tầm bên trong không ai đếm xỉa tới. Phía trước miếu có một đoạn đường lát sỏi đá lồi lõm chồm. Mộ Viễn Kỳ đột nhiên nhún đầu Cầm Giai Hạo và An Hành xuống con đường đó. Kỳ lạ thay nước từ đầu tràn ra giữa các phiến đá, chảy thành dòng suối trong.

Nơi đây là Mệnh Lý Các của Ti Mệnh Tinh Quân, trước Mệnh Lý Các có một con sông gọi là Úc Duyên. Phàm là người hữu duyên mới có thể nhìn thấy, chỉ cần tắm trong suối Úc Duyên sẽ nhớ được tiền kiếp của chính mình.

Nước suối tràn vào mũi, thấm cả lên tóc của Cầm Giai Hạo và An Hành. Trước mắt họ hiện lên khung cảnh kỳ dị.

Cầm Giai Hạo thấy thảo nguyên cỏ xanh trải ngút ngàn, nơi tầng đá chắn trước động Ngoại Lâm Thanh Dã Sơn của tộc Bạch Hồ, bóng dáng nữ tử vận xích y mỉm cười dịu dàng cất giọng như ngân chuông: “Nếu ngươi không cam nguyện làm vật cưới cho chúng tiên trên Thiên Cung thì phải trở thành kẻ mạnh nhất, người nhất định phải phi thăng thượng tiên, phong phong quang quang kế thừa đế vị đứng đầu Bạch Hồ tộc. Ngươi đã hiểu chưa?”

Bạch Hồ vốn cùng Hồ Tộc, Phượng Tộc là thần thú thượng cổ. Dù Hồ Tộc vẫn còn hưng thịnh nhưng Bạch Hồ và Phượng Tộc lại suy đồi đến mức bị chèn ép làm vật cưới cho người trên Thiên Cung. Hắn vốn không cam tâm, cũng từng bạo gan làm loạn không ít lần nhưng đều bị áp chế đến thương tích đầy mình. Có một ngày nữ tử vận xích y ấy đã đứng trước mặt hắn, còn cười rất lớn chế giễu nhưng nàng không hề coi thường hắn mà còn gửi hắn đến Thanh Khâu, tìm Mạt Ly Thượng Tiên để học đạo. Năm vạn năm trôi qua hắn bắt đầu chịu tai kiếp chín lần chín tám một đạo lôi quang để phi thăng. Nhưng khi đạo lôi quang thứ 68 giáng xuống hắn đã đau đến bất tỉnh, nàng liền che chở hắn, giúp hắn chịu 13 đạo lôi quang còn lại.

Tâm hắn bị nàng chạm tới, bị nàng cảm động, vốn nghĩ cả đời sau sẽ bồi nàng, một lòng muốn ở cạnh nàng, nhưng khi hắn tỉnh dậy nàng đã biến mất. Hời ra cũng chỉ biết được danh tính thật sự của nàng, nào biết nàng đã đi đâu. Tam giới rộng lớn vậy mà không có chút tin tức của nàng.

Đến khi nghe thấy lại là tin nàng hạ phạm lịch kiếp, hắn cũng vì vậy mà không cần nghĩ ngợi đã vội xuống trần gian đuổi theo nàng.

Trước mắt An Hành chỉ bao phủ làn sương mờ, giữa tầng tầng mây trắng bao phủ Thiên Cung hoa lệ, y chỉ là một con bạch thỏ bị Hằng Nga bỏ rơi. Vì y bẩm sinh yếu ớt, chút tiên pháp nho nhỏ cũng không thi triển được, may vũ y hay biến thành vũ nương bồi nàng ấy hiến khúc đều không ra hồn. Ngày đó Hằng Nga Tiên Tử bảo y đợi ngoài vườn hoa mạn đà la của Phật Tổ, y nhìn theo bóng lưng nàng, dù biết bản thân chắc chắn bị bỏ rơi nhưng vẫn chờ. Chờ không biết qua bao lâu, tâm đều đã buông bỏ chỉ mong Phật Tổ có thể cưu mang cho một chốn nương thân, nhưng bóng dáng Phật Tổ chưa kịp diện kiến đã bị người nào đó giẫm lên. Nàng vì giẫm lên y mà ngã nhào. Y choáng váng nhìn phục sức trên người nàng, đánh giá một lúc liền biết nàng không phải là người Thiên Tộc, có lẽ chỉ lên đây dự hội vô tình đi qua. Y vốn nghĩ chỉ có tiên nga trên Thiên Tộc mới yêu điệu, cư xử nhẹ nhàng, còn tiên nhân tộc khác, đại biểu như Hồ Tộc đều đồng dạng phóng khoáng mà có phần đanh đá mắt quý cũ, trước sau gì cũng sẽ luôn miệng rủa xả y. Con thỏ nhỏ co người run rẩy co thành một nhúm. Nàng lại ôm y lên rồi rít xin lỗi, còn dùng tay áo lau vết hằn của mình trên bộ lông trắng của y, nhỏ giọng nói: “Tiểu bạch thỏ, sao ngươi lại ở đây? Ngươi bị lạc phải không?”

Lần đầu tiên y thấy đôi mắt trong trẻo như vậy, liền bối rối lắc đầu. Nàng dường như vô cùng ngạc nhiên, cao giọng như hét lên “Ngươi hiểu lời ta sao? Thỏ của Thiên Cung kỳ thực đặc biệt thông minh nha!” Dứt lời nàng lại vuốt vuốt hai cái tai dài dài của y, vui vẻ cười “Vậy tiểu bạch thỏ có muốn về sống cùng ta không? Ta hiện tại rất buồn nha, ca ca chê ta tư chất kém không chơi cùng ta, cha nương cũng bận suốt. Ngươi về với ta, chúng ta cùng học tiên thuật có được không?”

Y nghe lời bạch thỏ của nàng mới biết nàng hoá ra cũng chịu cảnh ngộ giống như y, nhất thời trong lòng nở hoa vì tìm được người đồng bệnh tương liên, y tròn xoe mắt lẫn nẩy vòng trong lòng tay nàng. Nàng cũng thật cao hứng, không màng yến tiệc gì đó lập tức mang y trở về. Về rồi mới biết nàng thật là kẻ lừa đảo, tiên thuật của nàng nói kém tức là kém ca ca tỷ tỷ nàng, còn so ra vẫn cao hơn y cả vạn vạn. Y bị nàng trêu mấy đợt, da mặt lại mỏng, tiểu bạch thỏ nào đó lại chăm chỉ học tiên thuật, quyết tâm trở thành một tiểu mỹ nam tuấn tú, phải để nàng trầm trồ khen ngợi y mới được. Ngót hai vạn năm y được xếp vào hàng tiểu tiên, khí tức cũng khác hẳn, y vui sướng khoe khoang với nàng, nàng cũng hết lòng khen ngợi y. Nhưng thời gian bên nhau cũng không được bao lâu nàng liền bị lôi đi học đạo, nàng hứa đi rồi sẽ trở về. Y đợi, nhưng đợi mãi cũng đã qua mười vạn năm. Đến khi nương của nàng ôm không mặt thấm đầm nước mắt trở về y mới hay tin nàng hạ phạm lịch kiếp. Y bàng hoàng không biết thế nào, cuối cùng đành dùng chút quan hệ của sau với Diêm Vương tìm đường đuổi theo nàng.

“Ta là Bạch Hồ Vương Cầm Giai Hạo...”

“Ta là Tinh Chấn Thần Quân An Hành...”

Cả hai lăm lăm, thật lâu sau mới thoát khỏi mộng cảnh trong ký ức. Mộ Viễn Kỳ thấy bọn họ đã nhớ lại chính mình là ai, liền không nhanh không chậm cất lời “Nàng lịch kiếp lại vì cố chấp khiến mệnh phổ lịch kiếp của Ti Mệnh Tinh Quân bị xáo trộn, một kiếp của nàng kết thúc sớm hơn đã định. Sau hai mươi năm linh hồn lưu lạc trần thế, nàng phải gánh chịu tám mươi một đạo lôi quang nhưng không thể phi thăng thượng thân.” Chàng bước đến tóm lấy hai người kia, hạ thấp âm giọng “Mỗi người chúng ta đã dùng một trăm năm đạo hạnh đổi lại cho nàng một lần trùng sinh. Các ngươi đã nhớ ra chưa?”

Hai người bọn họ bị chàng đẩy ngã ra đất. Suối Úc Duyên nay chỉ còn lại con đường trải đá lồi lõm, chút đau đớn nhỏ nhoi đó đủ để thức tỉnh họ. Cầm Giai Hạo hất phần tóc dính nước rũ trước mặt ra sau, ngẩng mặt lên nhìn Mộ Viễn Kỳ: “Vậy ra trận hoá hoạn hôm đó ngươi đã thấy Ti Mệnh Tinh Quân?”

“Đúng!” Mộ Viễn Kỳ nặng nề gật đầu “Thời gian của chúng ta đã hết rồi.”

An Hành đâm vào thân cây cạnh bên kêu răng rắc “Tại sao lại phải vào lúc này? Tại sao phải bắt bọn ta thương tổn nàng ấy?!” Y nhào đến đá mấy cái

Nàng hoang mang đảo mắt nhìn quanh. Tiểu hải tử lại ôm mặt nhào vào lòng nàng, nấc lên từng cơn nức nở. Không đợi bé con kịp mở lời, nàng vội vàng ôm mặt nó, lo lắng hỏi: “Bảo bối sao con lại khóc? Con đau ở đâu nói mẩu thân biết! Con nói mẩu thân biết đi! Mắt ngày nay mẩu thân rất vui vẻ, mẩu thân cũng uống thuốc đầy đủ, con vẫn đau sao? Con nói mẩu thân biết đi!”

Đứa trẻ quệt tay qua mặt tự lau nước mắt rồi hít hít mũi mấy hơi, lấp bắp nói “Mẩu thân, con nhớ phụ thân. Con nhớ phụ thân. Lão bà đánh đàn khó nghe quá, mà mỗi lần bà đánh đàn mẩu thân dù cười nhưng con không thấy vui.”

La Khả Tiệp giọng gao cười ôm bé con vào lòng “Có mẩu thân yêu thương con không phải đã đủ rồi sao? Mẩu thân rõ ràng rất vui vẻ mà.” Nàng sợ, thật sự nàng sợ phải chịu đau đớn, nỗi đau thể xác không xá chi nhưng nàng không thể tự chữa lành nỗi đau tâm hồn. Nếu một ngày nào đó bọn họ lại quay lưng với nàng, lại đưa cho nàng thư hoà ly, nàng biết phải sống thế nào đây?

Tiểu hải tử thấy nàng như vậy lại đỏ mắt “Phụ thân không muốn xa mẩu thân mà. Phụ thân luôn muốn ở bên cạnh mẩu thân. Nhưng vì thúc thúc lúc trước lại nói với con nếu mẩu thân không tha thứ cho phụ thân, phụ thân sẽ chết, phụ thân sẽ không thể đánh đàn cho con nghe, cũng không đọc truyện, không ngâm thơ ru con ngủ.” Đứa trẻ đưa tay lên mặt La Khả Tiệp nấc nghẹn “Mẩu thân, người cũng nhớ phụ thân nhưng người sợ con đau nên người mới cố vui vẻ. Mẩu thân nhớ phụ thân, con cũng nhớ phụ thân. Mẩu thân tha thứ cho phụ thân có được không? Có được không? Mẩu thân, thúc thúc nói thời gian của phụ thân đã hết rồi. Mẩu thân!”

La Khả Tiệp bật dậy. Nàng đưa tay vuốt mặt mới nhận ra nước mắt đã chảy thành dòng.

Nàng hoảng hốt, tim thật đau, lời nói của bảo bối không ngừng vang bên tai. Nàng vội vàng xuống giường mang hài vào, mở tung cửa ra. Đồng Yên Vụ đứng bên ngoài chờ đã lâu, thật may bà cũng chờ được La Khả Tiệp. “Ta dẫn con đi xem bọn chúng.” Bà cười hiền khoát áo choàng đen lên người La Khả Tiệp, kéo mũ che đi mái tóc bạc trắng của nàng. Rồi không nhiều lời đóng dài bệ nàng trong tay, dùng khinh công bay đi. Trên đoạn đường Đồng Yên Vụ lướt qua La Khả Tiệp để ý thấy vết mau trái dài một màu đỏ chói mắt, con mưa rả rích đang trút xuống cũng không thể cuốn trôi đi.

Càng đến gần ngôi chùa bỏ hoang vết máu càng lan rộng. La Khả Tiệp từ trên nhìn xuống liền bắt trọn ba bóng dáng cứ bước một bước lại dập đầu. Tiếng kêu vang dội xuyên cả màn mưa. Trên trán ai nấy đều nức toát, máu đỏ chảy thành dòng. Đến con đường đá lốm chơm vắt ngang Mệnh Lý Các, bọn họ cũng không ngần ngại dập đầu thật mạnh, máu nhuộm màu đá phù rêu xanh thành màu huyết dụ khó xoá mờ.

Mộ Viễn Kỳ với tay lấy hai mảnh gỗ đã bọt màu trong góc Mệnh Lý Các, cắn môi thả xuống xin keo. Là hai mặt ngựa. Chàng lại dập đầu ba cái, máu thấm cả lên thêm đá đỏ nát. Trong miệng không ngừng cầu xin trước khi thả keo một lần nữa. Lần này là hai mặt xấp. Chàng siết chặt nắm tay, dập đầu chín cái, lại là hướng tứ phương tám hướng mỗi nơi dập đầu chín cái, tổng cộng là tám một lần dập đầu.

Chàng cố gắng níu kéo chút tỉnh táo, thấy keo lên cao. Ba người đồng loạt đổi mắt nhìn hai mảnh gỗ, cả tiếng tim đập của bản thân cũng nghe rõ mồn một.

“Phu quân!”

Trước khi hai mảnh gỗ chạm đất La Khả Tiệp đã hét lên. Đồng Yên Vụ đặt nàng xuống. Nàng chạy lại, dừng trước mặt ba người bọn họ. Con mưa rả rích thả những giọt nước lạnh hoà cùng giọt lệ trên mặt nàng. Nàng mím môi tát mỗi người một cái trời giáng, rồi lại gào khóc nức nở ôm lấy họ, nói không thành lời. Bọn họ hãy còn ngỡ ngàng bỗng bị nàng đánh tỉnh, vòng tay siết chặt lấy nàng, rồi rít tranh nhau nói:

“Vi phu sai rồi.”

“Tiệp Tiệp đừng khóc, đừng khóc, là Tiểu Hành sai rồi!”

“Khả Tiệp là vi phu có lỗi với nàng, có lỗi với hải tử của chúng ta.”

Nàng nức nở, nuốt xuống cổ họng nghẹn nghẹn, nấc lên “Về sau các chàng còn dùng cách này để giày vò ta, ta nhất định sẽ hận chết các chàng!!! Vạn kiếp đều không tha thứ cho các chàng!”

“Bọn ta nhất định hận chết chính mình.”

“Phu nhân, nàng tha thứ cho bọn ta đúng không? Nàng cho bọn ta cơ hội, dù là vạn kiếp bắt phục bọn ta cũng phải ở lại bồi tội với nàng, bồi tội với hải tử của chúng ta.”

Ba người họ người này tranh người kia đoạt lời nhau, mặc cho máu chảy làm mờ thị giác cũng nhìn thấy mái đầu sương trắng của nàng, tâm liền đau không dứt. La Khả Tiệp cầm tay bọn họ đặt lên bụng, nhẹ giọng muốn nói: “Đều là bảo bối chạy đến khuyên nhủ ta. Là bảo bối thương các chàng hơn ta, còn không ngừng khóc nháo bảo nhớ phụ thân, đòi nghe các chàng đánh đàn, kể chuyện, ngâm thơ ru ngủ. Các chàng có hiểu được không?”

Nghe đến đây ba nam nhân không nhịn được rơi nước mắt, ba cái đầu chụm lại, thỏ thẻ ní non: “Bảo bối, cảm ơn con. Phụ thân nhất định sẽ ngày ngày đánh đàn, kể chuyện, ngâm thơ cho con nghe, bảo vệ con. Cảm ơn con.”

La Khả Tiệp đưa tay lau nước mắt, cuối đầu nhìn xuống ba nam nhân phút chốc lại như trẻ nhỏ dính trên người nàng, khoe môi bắt tri bắt giác lại cong lên nụ cười.

Bầu trời tan mây mù, tia nắng mong manh xuyên qua Mệnh Lý Các, trước thềm gạch đỏ nát hai mảnh gỗ một xấp một ngựa hắt lại ánh sáng mặt trời. Ti Mệnh Tinh Quân cuốn mệnh phở lại, chấp tay cười mây rời đi. Lần này Mệnh Lý Các của hắn có thể yên tĩnh trở lại, để hắn tĩnh tâm viết mệnh phở cho

phạm nhân khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tam Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: BÌNH THÊ.

Bạch lộ(*), tiết trời mát mẻ hẳn. Mây trắng xao động, nền trời xanh trong đến lạ điểm xuyến vài tia nắng nhẹ.

(*) bạch lộ: là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 7 hay 8 tháng 9 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 165° (kinh độ Mặt Trời bằng 165°).

Khắp phố lớn ngõ nhỏ kinh thành Hoàng Quốc, người người tràn xuống đường lớn, ngẩng đầu hô hoán nhìn lên bức tường thành cao vợi vợi.

Ngày hôm nay Hoàng Quốc đón chào Hoàng hậu mới. Đế hậu nắm tay nhau thâm tình nhìn xuống nhận lời chúc tụng của dân chúng. Tân hậu đầu đội mào ngọc, cài thoa đầu phượng cửu vĩ, mắt xêch mày ngài, má đỏ môi son, điểm lệ khôn cùng. Đế Vương kẻ bên anh dũng tiêu sái, nhân trung long phượng, ánh mắt sắc bén nhìn xuống dòng người như đang tìm kiếm.

Dân chúng hô hoán rung trời. Lẫn trong đám người lướt nhẹ bóng dáng hồng y mảnh mai, ánh mắt căm phẫn liếc nhìn hoàng hậu uy nghiêm trên cao. Nàng ta đứng đó rất lâu, lâu đến nỗi nét phẫn hận trong đáy mắt biến thành đau đớn không cam tâm dõi theo bóng lưng Đế Vương xa dần xa dần.

La Thủy Khê quay đầu rời đi, vòng mắt đỏ lên, cúi mặt nhìn đường, cứ thế hồi phù.

Nàng ta bước qua cửa lớn La gia, bọn nha hoàn vẫn cung kính chào hỏi nhưng đã kém mất phần ngưỡng mộ như khi xưa. La Thủy Khê vào phòng đóng sầm cửa lại, kéo duy mạo xuống ném sang một góc. Nha đầu Thâm Nhi thấy La Thủy Khê như vậy chột giật bắn người, rúm ró cúi đầu nép sang bên cạnh nàng ta, lí nhí thưa: “Tiểu thư đã về.”

Nghe nói hôm nay Tân Hậu được sắc phong, giấc mơ dựng xây bao nhiêu năm nay của nàng ta tan vỡ. Bảo sao không sanh khí. Chưa nói tới hôm nay, mấy tháng trước tiểu thư được lão gia và nhị công tử mang về từ trong cung, dung nhan đã bị hủy. Mới đầu chỉ là một vết xước nhỏ, sau lại càng lở loét lan ra. Vết thương do phu quân của nhị tiểu thư tát vào mặt ngày trước gây ra. Từ tiểu thư nôn nóng sợ rằng hoàng thượng một khi nhìn thấy sẽ chê nàng xấu nên gấp rút gọi người đến chế tạo một cái mặt nạ, nghe nói làm bằng da người, để che đi vết thương trên mặt. Nhưng nào ngờ bởi cao được đất đồ cỡ nào cũng không lành được.

Lại nói Nguyên Tiêu tháng đó hoàng thượng đem về vị cô nương tên Đàm Tuyết Lan, tính tình nhu thuận mà hiểu lòng người, nhanh chóng làm quen với nữ quyến trong cung, cả Đàm Hoàng hậu bây giờ cũng thân thiết với nàng ta như tỷ muội ruột. Hôm ấy trời nắng nhẹ, Đàm Tuyết Lan đột nhiên đến Hồng tiểu viện trò chuyện cùng La Thủy Khê. Hai người nói qua nói lại cũng qua tận hai canh giờ, kể ra phong thái của Đàm Tuyết Lan có vài phần giống La Thủy Khê, gương mặt lại hao hao La Khả Tiếp, nhưng xuất thân thấp kém hiển nhiên khí chất cũng kém đôi phần.

Đàm Tuyết Lan sau khi từ biệt còn tặng cho La Thủy Khê một lọ thuốc bôi, nghe nói đắp lên mát lạnh, hiệu quả vô cùng. La Thủy Khê ngượng ngùng sờ mặt mới biết mặt nạ đã bị khô hết lớp dung dịch đã ngâm ban sáng, để lộ ra vết thương khó coi. Nàng ta vội vàng nâng tay áo che mặt, bồi hồi nhận lọ thuốc Đàm Tuyết Lan đưa đến, còn hào phóng tặng lại một hộp huân hương điều chế từ công phẩm.

Sau khi Đàm Tuyết Lan từ giả, La Thủy Khê liền cho đại phu thân tín bên cạnh kiểm tra. Tra ra liền lạnh người, thuốc này đúng là có công dụng làm mát, lúc đầu bôi lên sẽ thấy hiệu quả ngay, vết thương kết vảy tróc mồi lập tức trả lại làn da non mịn, nhưng hiệu quả chỉ kéo dài trong vài canh giờ, sau đó mẩn ngứa cùng mụn mủ tích tụ dưới da liền nổi lên, gớm thiếc đến không ngờ.

La Thủy Khê nghe vậy thì cười lạnh, thấm một ít thuốc bôi lên phần má mềm mịn bên kia, định bụng sẽ đến tố khổ với hoàng thượng. Có vậy mới diệt trừ được độc phụ kia, hơn nữa hoàng thượng sẽ cho mời thái y trong cung chữa trị cho nàng, khi ấy còn lo gì vết thương để lại sẹo. Nàng sẽ nhanh chóng lấy lại dung nhan như hoa như ngọc.

Ấy vậy mà đêm đó mưu tính của La Thủy Khê nát vụn. Nàng ta chưa kịp tố khổ với hoàng thượng đã nghe tin Đàm Tuyết Lan bên Lục tiểu viện vì hít huân hương mà ngất xỉu, mẩn đỏ nổi khắp người, còn ho khan không ngừng. Xui xẻo hơn nữa hoàng thượng nghỉ lại chỗ nàng ta đêm đó, vừa bước chân qua cửa thấy tình trạng nàng ta như vậy liền nổi trận lôi đình. Hạ Chính Nghiên giận đến nóng người, ra lệnh tra rõ. Thái y suốt đêm không ngủ nghiên cứu cật lực mới tra ra huân hương có vấn đề. Đợi đến sáng, sau khi tỉnh dậy bị gặng hỏi, Đàm Tuyết Lan mới úp mở bảo huân hương là lấy từ chỗ La Thủy Khê.

Thái hậu nghe thấy vậy liền nổi cơn tam bành. Tranh đấu hậu cung vốn là chuyện thường tình, nhưng đêm trước hoàng nhi của bà có ý nghỉ lại ở Lục tiểu viện, nếu không phát hiện sớm hậu quả liên lụy đến hần thi có tru cả họ La cũng không hết tội. Chưa nói đến La Thủy Khê cả kỳ tuyển tú cũng chưa tham gia, cửa hậu cung chưa bước vào đã lộng hành như vậy, bà ta không thể dung nổi. Vậy là nhờ ơn Thái hậu đốc thúc, bản thân Hạ Chính Nghiên cũng chán ghét loại tranh đấu rẻ tiền này liền hạ lệnh bắt giam La Thủy Khê.

Nàng ta có khóc lóc kêu trời, tố khổ thế nào cũng không địch lại Đàm Tuyết Lan nhu nhược yếu đuối, còn không ít lần ngỏ lời xin tha cho La Thủy Khê. Nhưng Thái hậu cùng Đàm Ấu Lăng cắn chặt không buông, ngày ngày dùng về mặt lạnh nhạt tra khảo.

La Thủy Khê nhớ đến khoảng thời gian tăm tối lúc trước liền tức đến phát điên lên, hai tay quơ đồ hết một bàn đồ ăn. Thẩm Nhi run rẩy quỳ rạp xuống đất. La Thủy Khê thờ hồng học, bàn tay siết chặt mép bàn, đôi mắt đỏ ngầu không ngừng đảo quanh.

Chợt Trương thị mở cửa bước vào cắt ta đứt bầu không khí căng thẳng bên trong. Nàng ta nhìn đồ đạc đổ vỡ bên dưới, chân mày nhíu lại, trầm giọng quát Thẩm Nhi: “Nha đầu này nguoi hầu hạ tứ tiểu thư thế nào vậy? Còn không mau dọn dẹp ngay!” Rồi lại quay sang mấy nha hoàn phía sau phân phó “Các nguoi tới giúp một tay đi.”

Bọn họ người này theo bước người kia cuống quýt thu dọn đám mảnh vỡ rồi kéo nhau rời đi. Trương thị sai nha hoàn thiếp thân đóng cửa lại mới đến gần La Thủy Khê, nắm tay nàng ta nhỏ giọng nói: “Muội đừng sanh khí với bọn nha hoàn, phải chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Đôi mắt La Thủy Khê dịu xuống. Trương thị đã quá quen với thái độ của nàng ta, nàng gọi nha hoàn thiếp thân đến, lấy trong cặp lồng gỗ một bát chè hạt sen, mỉm cười đưa cho La Thủy Khê: “Từ muội, muội ăn chút chè hạt sen đi, là tự tay ta nấu, vị thanh đạm không quá ngọt đâu.”

La Thủy Khê gương gao gặt đầu, hai tay ôm chén chè, chậm rãi múc từng muỗng. Suốt mấy tháng nay đều chỉ có Trương thị tận tình đến hỏi thăm. Mẫu thân và tổ mẫu chỉ nhìn nàng một lần, sau đó đều chuyển chủ ý sang La Bửu Diệp, hoàn toàn không hỏi han thêm lời nào nữa. Phụ thân cũng mất dạng. Nàng biến thành kẻ dư thừa trong cái La phủ này. Đột tuyền tử nữ qua đi, nàng đột nhiên nhận được tin nàng sắp bị gả đi, còn là gả cho Tiết Doãn làm bình thê, nghe nói do Thái hậu cầu hoàng thượng hạ chỉ, La gia cũng đồng ý rồi. Từ Hành cung về kinh thành Thái hậu đột nhiên lại thả nàng ra, nhưng còn kèm theo cả đạo thánh chỉ năm năm sau mới được quyền tham gia tuyền tử. Năm năm nàng đã là gái lỡ thì rồi, cuộc đời nàng xem như xong.

Nàng ta ôm chén sứ lạnh ngắt, nước mắt lộp độp rơi xuống. Trương thị hốt hoảng lấy khăn tay lau nước mắt cho La Thủy Khê, còn kéo nàng ta vào lòng, vỗ vai an ủi: “Từ muội, muội đừng quá đau lòng. Muội tài hoa lại hiền thực như vậy, sợ gì thua kém nữ nhân nào.” Lại nói “Tiết tướng quân là nam nhân chí lớn công danh sáng lạng, song, lúc trước đều làm việc dưới trướng tổ phụ và nhị muội, nhất định sẽ phải nỗ lực nhiều.”

Nói đến đây đáy mắt La Thủy Khê loé lên. Ba chữ La Khả Tiệp hung hăng nện vào lòng nàng. Kết cục ngày hôm nay không phải đều do La Khả Tiệp ban tặng sao? Chính phu quân của nàng ta đã đánh nàng, chính cái vết thương không thể lành này đã khiến Hạ Chính Nghiên chán ghét nàng, vinh hoa phú quý của nàng, tất cả đều tan thành mây khói.

Đôi mắt La Thủy Khê hần vân đồ. Trương thị lại không nhìn thấy vẻ mặt này của nàng ta, nàng gọi nha hoàn đến, lấy y phục trên khay gỗ đưa cho La Thủy Khê, mỉm môi cười “Muội xem đây là giá y ta giúp muội thêm, cả vỏ gối ta cũng thêm luôn, muội có chỗ nào không hài lòng thì nói ngay với ta nhé.”

La Thủy Khê dùng tay vuốt ve y phục, chất vải mềm mịn càng khiến lòng nàng ta dậy sóng, màu đỏ chói mắt như vậy rất nhanh đã kích thích máu nóng trong người nàng ta.

“Không. Giá y đẹp lắm.” Nàng ta nhàn nhạt nói, ánh mắt vẫn dán chặt trên giá y.

“Vậy thì tốt rồi.” Trương thị đặt tay lên ngực thở phào nhẹ nhõm “Năm ngày nữa là đến đại hôn của muội, muội nên nghỉ ngơi nhiều một chút. Hôm ấy nhất định có rất nhiều chuyện phải làm.”

“Phải. Rất nhiều chuyện phải làm.”

La Thủy Khê siết chặt giá y, ánh mắt long lên sòng sọc. La Khả Tiệp, nàng không tin thông qua Tiết Doãn đó nàng không thể tìm ra La Khả Tiệp. Đời này của nàng đã bị huỷ thì La Khả Tiệp cũng đừng hòng sống yên.

!√! ☆ ,. • ◊ * ~ ~ ~ * ◊ • ☆ !√! ☆ ,. • ◊ * ~ ~ ~ * ◊ • ☆

Ngoại thành mười dặm, giữa cánh sông nước hữu tình có một toà biệt trang vô cùng thanh nhã. Tiễn viện vang đều đều tiếng ngâm thơ, hậu viện một nữ tử ngồi ngắm người ngắm cả vườn bạc đào thơm ngát toả hương.

La Khả Tiệp dựa lưng trên nhuyễn tháp, thân thể đã to hơn một vòng, da dẻ lại hồng hào hẳn. Như Ý và Như Ngọc đứng bên cạnh, người thì che nắng người lại giúp nàng quạt mát. Bọn họ chuyển đến đây đã hơn bảy tháng, tiền viện chia làm hai khu, một khu để Mộ Viễn Kỳ dạy mấy đứa trẻ đọc sách, một khu để Cẩm Giai Hạo xử lý chính vụ, đôi khi là dạy bọn nhỏ võ công. Mà nàng lại đột nhiên phát hiện An Hành là một con rùa vàng. Vì sao? Vì mấy loại hoa hoa cỏ cỏ mà y trồng kỳ thực vô cùng quý hiếm. Lúc trước y không biết liền mang chúng đi trao đổi với mấy tên về ngoài cực kỳ đạo mạo, tưởng rằng bọn chúng sẽ kết bạn với y. Nào ngờ bọn chúng chỉ muốn trục lợi, hết lần này đến lần khác lừa gạt y. Rồi y gặp được Mộ Viễn Kỳ, chàng không những giúp y bán mấy loại thảo dược ấy cho một y quán có tiếng thường xuyên cung cấp dược cho hoàng cung và giao thương với các nước khác, còn giúp y mở một ngân tử trong Kỳ Bảo Trang, toàn bộ tiền bán dược đều cất trong đó, bảo quản dưới tên y. Bây giờ ngồi tính ra, con số...đã rất rất rất khủng bố. Có thể nuôi một người không làm gì, chỉ ăn rồi xài cho đến cuối đời.

Cho nên mấy tháng nay La Khả Tiệp nàng thực an tâm sống cuộc sống sâu gạo đúng nghĩa, cảm giác được chồng chăm dưỡng thật là thích. Chút chuyện nặng đều không đến tay nàng, một ngày nếu không phải ăn sáng thì chính là ăn trưa, không phải ăn trưa thì là ăn tối, không phải ăn tối thì là uống chút canh cho ấm người. Bây giờ thân thể nàng nặng nề đến độ bước đi cũng phải có người dìu, vòng eo cũng trực tiếp bị tàn phá. Ba người nào đó nhìn nàng than thở lại chỉ híp mắt cười bảo nàng như vậy ôm mới thích.

Nàng cũng thật hết cách.

La Khả Tiệp thờ dài, với tay lấy một miếng lê nhân nhã ăn. An Hành chạy ào từ trong phòng bếp ra, trên tay ôm cái nồi đất đang bốc hơi hằm hập đặt lên bàn đá. Sau đó lại áp hai bàn tay vào má La Khả Tiệp, nở nụ cười tỏa sáng: “Tiệp Tiệp, Tiểu Hành làm cơm cho Tiệp Tiệp và bảo bối ăn nè. Là món cơm hấp với đậu xanh, nấm đông cô và có cả thịt gà nữa nha. Tiểu Hành dùng nước dừa nấu cơm đó. Tiệp Tiệp và bảo bối ăn đi!”

Vừa nói y vừa lấy com ra chén, múc một muỗng kê bên môi La Khả Tiệp. Nàng vui vẻ ăn những ba chén. Đến khi nhìn vào chỉ còn thấy đáy nồi, La Khả Tiệp mới thỏa mãn uống thuốc An Hành đưa cho. An Hành thấy nàng uống thuốc xong liền vui vẻ ôm lấy nàng, cúi người kê tai vào bụng nàng, nụ cười kéo đến tận mang tai, cao giọng nói: “Bảo bối có phải cũng ăn no rồi phải không? Đồ ăn Tiểu Hành làm có ngon không?”

La Khả Tiệp cúi đầu nhìn y, ôn nhu cười nói: “A... vấn đề này phải để ta đi hỏi bảo bối đã.” Nàng vờn vai, ngáp một tiếng lại tiếp lời “Chàng kể chuyện cho ta nghe đi.”

“Lần trước Tiểu Hành kể chuyện về Bàn Cổ rồi. Bây giờ Tiểu Hành kể chuyện về Nữ Oa nhé.” An Hành ngồi lên nhuyến tháp để La Khả Tiệp gối đầu lên chân mình. Y vỗ vỗ vai nàng, cất giọng nhẹ nhàng hết như đang thì thầm “Nữ Oa là một trong Tam Hoàng Ngũ Đế. Theo truyền thuyết, Nữ Oa có hình dáng đầu người và thân rắn. Một ngày nọ, bà tưởng nhớ Bàn Cổ khai thiên tích địa, tạo ra những ngọn núi và hồ nước, động vật, thay đổi sự tĩnh lặng của thế giới. Nhưng Nữ Oa luôn luôn cảm thấy rằng thế giới này vẫn còn thiếu một cái gì đó....”

La Khả Tiệp gật gù đổi tư thế hai lần, xoay người quay mặt vào trong, khép mi mắt ngủ. Từ sau đợt sinh tử lúc trước nàng được hưởng đặc quyền vô cùng thần thánh - trò chuyện cùng bảo bối. Mỗi khi bảo bối muốn gì đều nhân lúc nàng ngủ chạy đến vò vỉnh. Kết quả ba vị phụ thân của bé đều cúi đầu rấm rập nghe theo. Sáng ăn gì uống gì, trưa thích nghe hát hay nghe truyện, tối lại ăn điểm tâm thế nào, còn muốn phụ thân sờ sờ cùng trò chuyện hay không? Toàn bộ đều thông qua La Khả Tiệp truyền đạt đến phụ thân. Nhờ vậy vị mẫu thân nào đó đều treo bên miệng câu nói: “Hôm nay bảo bối muốn...” vào mỗi sáng thức dậy, sau đó chỉ cần ngồi không hưởng thụ.

Chỉ khổ cho Cẩm Giai Hạo, thời gian đầu cứ nghĩ thấy mùi đồ ăn là che miệng chạy đi ới, nhất là hôm nào La Khả Tiệp ăn hải sản còn thơm hơn, báo hại bây giờ nhìn thấy món của bản thân thích nhất hần cũng vất giò lên cổ chạy.

Lại nói mấy tháng nay vì không được nương tử “bao nuôi” nên hần khát khe hơn hần, đám lão bản các cơ sở lương thực, từ lâu, khách điểm, hiệu phục sức, ... dưới trướng hần mỗi tháng báo cáo sổ sách đều ăn không ít khổ. Từng hạng mục, kê cả nhỏ nhất nhất, hần đều tự mình soi rõ mà không để cho kẻ dưới quản như lúc trước. Kết quả hiển nhiên vài kẻ bị đem ra trừng phạt thị chúng, còn khai trừ được không ít người dư thừa, tiết kiệm kha khá số tiền chi ra hàng tháng.

Mỗi lần La Khả Tiệp hỏi: “Chẳng lẽ chàng cũng gánh giúp ta tính tình khó ở của phụ nữ mang thai?” Hần lại nhíu mày, mắt không rời khỏi sổ sách mà rằng “Ta còn phải chuẩn bị của hồi môn cho bảo bối, là chuyện rất rất quan trọng.”

Dứt lời liền ném quyển sổ khoanh đầy dấu đỏ vào mặt lão bản khách điểm trong nội thành, gắt giọng quát: “Ông còn muốn làm nữa không?”

Đây, lại khó ờ.

La Khả Tiệp chỉ đành vuốt bụng nói với bảo bối: “Con nhất định chỉ được học võ, không thể học theo tính tình này của phụ thân. Nếu không với cái tính đó sau này làm sao có người chịu sống chung đây?”

Đêm đó bảo bối lại hỏi nàng: “Phụ thân không phải vẫn có mẫu thân sống chung sao?”

La Khả Tiệp đành câm nín. Kỳ thực bé không biết mẫu thân bé cũng nào phải người dễ sống chung.

Cái này dân gian có một câu rất hay gọi là ngư tầm ngư mã tầm mã.

“Các ngươi chán sống rồi phải không?”

Cẩm Giai Hạo đá hai lão nam tử ra ngoài, cả cánh cửa phòng cũng bị đập gãy. Bọn họ lẩn một vòng rồi cuống quýt cúi đầu quỳ bên dưới sân, run rẩy không dám hé một lời.

Cẩm Giai Hạo hóa bốc đầy đầu, tháng vừa rồi vậy mà lại để thất thoát cho triều đình những hai vạn, nói cái gì mà đưa trang sức vào cung mừng đại lễ phong hậu, ăn cướp trắng trợn không trả một xu. Người của hần vào cung đòi tiền lại bị chặn ngoài cửa, nói nào là không có kim bài không được vào. Mẹ bọn nó, sao lúc lấy trang sức không nói như vậy?

Hần vừa nghiêng răng định bụng rửa xả thêm một trận đã bị hòn sỏi trắng phóng đến đập thẳng vào trán. Cẩm Giai Hạo quắc mắt liếc qua An Hành. Y nhíu mày trừng lại, không chút kiêng nể nào đặt tay lên môi ra hiệu im lặng.

Cẩm Giai Hạo nhìn xuống mái tóc trắng ngần lại bỗng bình như áng mây trời, La Khả Tiệp quay mặt vào trong chỉ cho hần thấy bóng lưng nhỏ nhắn. Nhiều đó đã đủ để hần biết, nàng lại đi gặp bảo bối rồi.

Giương mặt nhăn nhúm khó coi của hần phút chốc giãn ra, để lộ nét cười hiền hoà hiếm thấy. Hai lão nhân kia bị ám vệ vô thanh vô sắc lôi đi. Bọn họ không ngừng cầu trời khấn Phật phụ nhân mau sinh cho Các chủ một vị tiểu chủ tử thật khỏe mạnh để ngài ấy vui vẻ chút ít, tâm tình khá lên chút ít, giúp bọn họ kiếm chút tiền an hưởng tuổi già.

Không thềm ngó ngang đến hai người vài giây trước mình đòi đánh đòi giết, Cẩm Giai Hạo bước từng bước về phía nương tử và tiểu bảo bối, xuyên qua từng lớp cánh hoa đào nở trái mùa lất phất rơi. Hần chỉ còn vài bước chân nữa, bàn tay đã vờn ra định bụng vuốt ve mái tóc nàng.

Nhưng...

Giờ học của Mộ Viễn Kỳ đã hết, lũ trẻ ủa ra, vô cùng nhẹ nhàng xếp thành hai đường thẳng đến trước La Khả Tiệp, khoanh tay cúi đầu chào, sau đó

kéo nhau ra về. Kỳ thực từ trước đến nay bọn chúng luôn thấy sư mẫu ngồi ngoài hậu viện ngắm hoa đọc sách. Phải nói sư mẫu là người mang vẻ đẹp kỳ lạ nhất, cũng là độc nhất trên đời bọn chúng biết. Tóc trắng như mây, mắt tím hết đoá bằng lăng vừa nở. Sư mẫu kỳ thực rất dịu dàng, lâu lâu lại vò vỉnh bánh này bánh nọ, sư tôn liền không quản chuyện gì trực tiếp xuống bếp làm cho sư mẫu ăn. Trong lúc đó sư mẫu vẽ tranh cho bọn nó xem. Sư mẫu vẽ tranh cực đẹp, nhìn cứ như bê cả cảnh sông nước bên ngoài để vào trong tranh. Bọn chúng trầm trồ xong lại được ăn ké bánh sư tôn mang vào, rồi được nghe sư tôn tấu cầm.

Cho nên trong mắt bọn chúng sư mẫu chính là người quyền năng vô hạn, có thể áp chế hai vị sư tôn, còn vô cùng tài hoa, hơn nữa lại xinh đẹp không ai sánh được. Nhưng sư mẫu không được ra ngoài, sư tôn nói chỉ có người thật tâm, có tấm lòng tốt mới nhìn ra được nét đẹp của sư mẫu. Bọn nó thấy sư mẫu kỳ thực rất đáng thương, ngồi trong phủ rất buồn, nên bọn nó rất rất rất thương nàng. Sư tôn còn nói đợi sư mẫu sinh tiểu bảo bảo sẽ cho bọn nó chơi cùng nữa.

Lũ trẻ dắt díu nhau vui vẻ rời đi, bỏ lại Cẩm Giai Hạo ngơ ngác đứng nhìn, trong lòng thầm nhủ đợi đến lúc học võ sẽ để bọn nó đứng tấn thêm một canh giờ. Dám qua mặt hắn một cách lễ phép như vậy, hừ. (Đấy, vậy mà người ta bảo khó ở lại không chịu.)

Mộ Viễn Kỳ sắp xếp sách vở bên trong đầu vào đấy, hai tay chấp phía sau lưng rời khỏi tiền viện. Chàng nhìn bóng lưng La Khả Tiệp từ xa, sóng mắt dịu dàng như dòng nước mùa thu ngoài kia. Đã hơn bảy tháng rồi. Chàng nhớ bảy tháng trước lúc vừa đưa nàng đến đây nàng vô cùng ngạc nhiên. Biệt trang này do chàng mua từ năm trước, khi nàng nói bị La Mạnh Kính hắt nước bẩn lên người, muốn từ quan ở ẩn. Chàng đã cho người trồng bạc đào nàng thích nhất xung quanh biệt trang, bất kỳ nơi nào ở đây đều có thể thấy được cánh hoa bạc đào rơi rụng. Dù là mùa xuân hay mùa đông, bạc đào vẫn nở rộ. Khung cảnh xung quanh không dám nói là tiên cảnh, nhưng sông xanh nước biếc, phía xa có đồi cao phủ cỏ sương mai mon mơn.

Chàng nhớ niềm vui nơi đây mất nàng hôm ấy. Chỉ là không thể để nàng tự do đi gặp người lạ. Dáng vẻ của nàng trong mắt ba người bọn họ chính là hình dáng của thân, nhưng với người trần gian, chỉ sợ sẽ xem nàng là yêu tinh mà xa lánh, thậm chí tổn thương nàng.

Để bảo vệ nàng, bọn họ đành phải ngăn cách nàng với người ngoài thời.

Cứ nghĩ nàng sẽ giận nào ngờ còn vui vẻ về ở hậu viện, hiếm lắm mới chạy ra tiền viện vò vỉnh đòi ăn, tuyệt nhiên không bước ra khỏi cửa lớn biệt trang. Nàng nói quan cảnh ngoài kia kỳ thực rất tốt, nhưng bảo bối nói muốn nàng đợi bé con cùng đi du ngoạn, nếu nàng đi trước nhất định sẽ giận nàng, không thêm nói chuyện với nàng.

Nàng làm sao có thể để mất đặc quyền nói chuyện với bảo bối chỉ mình mới có, cho nên nàng vô cùng ngoan ngoãn, không than vãn, không thất vọng, chỉ ngày qua ngày tìm trò vui cho bản thân, cũng không quản phong quang quyền rũ bên ngoài có đẹp thế nào. Vinh hoa phú quý nàng còn bỏ được thì chút tò mò cảnh sông núi ấy có xá gì đâu.

Mộ Viễn Kỳ và Cẩm Giai Hạo ngồi xuống bàn đá, chăm chú nhìn La Khả Tiệp ngủ, đến khi trời vừa nổi gió liền bế nàng trong tay, đặt vào phòng sưởi ấm, lại giúp nàng xoa bóp tay chân. La Khả Tiệp lúc này mới lơ mơ mở mắt, cảm giác thực dễ chịu khiến nàng đổi tư thế, cuộn mình như một con sâu gạo nép vào lòng phu quân, tấm đệm dưới lưng kỳ thực đã đổi thành loại vô cùng mềm mại để thỏa mãn tư thế ngủ của nàng. Dù có đây thế nào nàng cũng không chịu nằm thẳng thớm một chút, bọn họ đành thức coi chừng nàng, lâu lâu lại giúp nàng xoa đây xoa kia cho đỡ mỏi.

Trong lúc đó La Khả Tiệp cứ lang thang trong giấc mơ, như bao lần tìm kiếm tiểu bảo bối. Nhưng tìm thật lâu, gọi thật lâu cũng không thấy. Nàng đợi một lúc, cũng chẳng biết một lúc đó là bao lâu, tiểu bảo bối mới mang theo vàng hào quang bên người, chân nọ đá chân kia nhào vào lòng nàng, dường như rất vui rất vui, cười thật tươi dụi dụi đầu trong vòng tay nàng, cao giọng nói: “Mẫu thân! Mẫu thân! Bảo bối sắp được gặp mẫu thân! Bảo bối còn sắp được gặp phụ thân rồi! Bảo bối thật vui, thật vui!”

La Khả Tiệp bị niềm vui của bé con lây sang. Sư phụ đã nói tính theo ngày giờ thì nàng sẽ sinh vào tiết hàn lộ (tầm 8-9/10 dương lịch), kể ra chỉ còn một tháng nữa thôi nàng được gặp bảo bối rồi. La Khả Tiệp ôm ôm bé con vào lòng, bé con dùng hai tay nhỏ nhỏ cọ cọ mặt nàng, hơi bĩu môi dường như vô cùng hờn dỗi: “Nhưng mẫu thân, vị thúc kia nói bắt đầu từ hôm nay con sẽ không được gặp mẫu thân ở đây nữa. Mẫu thân, mẫu thân nhất định phải đợi con nha. Nhất định phải đợi nha!”

Thân ảnh của bé con mờ nhạt dần nhưng tiếng nói như ngân chuông vẫn vang vọng bên tai nàng. La Khả Tiệp mở mắt nhìn trần nhà, tia nắng nhẹ làm dịu đôi mắt nàng. Nàng nhìn xung quanh liền bắt gặp ba nụ cười tươi tắn, đồng thanh nói với nàng: “Chào buổi sáng, nương tử.”

Trái tim nàng lại được xoa dịu, nàng nhìn ra tia nắng chạm trên cánh hoa bạc đào ngoài sân, trong lòng thầm nhủ, bé con đang chuẩn bị thật tốt để gặp nàng, vậy thì nàng cũng phải chuẩn bị thật tốt thật tốt. Nàng muốn ba phu quân của nàng sẽ cùng nàng cảm nhận hạnh phúc khi ôm bảo bối trong tay.

Chỉ một tháng nữa thôi.

La Khả Tiệp nghĩ là một tháng, nhưng buổi chiều của hai hôm sau, trong tiết bạch lộ nhật nắng, nàng đang dùng điểm tâm bụng lại đột nhiên đau đớn dữ dội. Đôi đũa trong tay rơi xuống đất. Ba người kia hoảng loạn đứng bật dậy. Nàng cắn môi, nén đau đớn thì thào: “Hình như...ta...ta sắp...sinh rồi...”

Bọn họ không thể thốt ra lời nào lập tức một người bế nàng vào phòng sinh đã chuẩn bị kỹ lưỡng từ trước, một người huy động nha hoàn nấu nước tắm rửa giúp nàng giữ sức, một người dùng tốc độ chớp mắt đến Kỳ Bảo Trang trong đêm, lối vào Đổng Yên Vụ từ trong chấn ra mang về biệt trang ngoài thành.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: NGỌT NGỌT.

Phòng sinh đã được chuẩn bị sẵn từ trước, tất cả đồ dùng đều theo chỉ dẫn của Đồng Yên Vụ lược qua nước sôi rồi hong khô để tiêu độc. Chưa kể đến từng nén hương an thần làm ấm bên trong cũng do chính tay bà sản lọc.

Bây giờ người trong phòng ai cũng chạy loạn va vào nhau. An Hành chuẩn bị nước ấm và một cây sâm để trên bàn xong lại không biết làm gì ngoài việc đứng ngây ngốc nhìn La Khả Tiệp nằm trên giường mê mang nắm tay Cẩm Giai Hạo. Nàng cố nén từng cơn đau quặn đang ập đến, hé mi mắt mù sương nhìn một vòng.

Nàng thấy hai nam nhân nào đó vòng mắt đã đỏ lên. Giọt nước mắt lăn trên má Cẩm Giai Hạo đáp xuống mu bàn tay nàng, khiến bàn tay nóng râm rang đột nhiên có một điểm lạnh. Hắn áp tay nàng vào má mình, nghẹn giọng thì thào: “Đau thế này, hay là không sinh nữa có được không?”

Nàng cũng thật nghẹn lời với hắn, nhưng chưa kịp nói gì đã phải đấu tranh với cơn đau trong bụng. Hai mắt nàng nhắm chặt lại, cả một lời cũng chẳng còn hơi để nói. Nếu bảo nàng không sợ thì có mà gạt người. Nhưng nghĩ đến hài tử, nàng muốn ba người bọn họ cũng được gặp hài tử, bọn họ nhất định sẽ rất hạnh phúc, cuộc sống sau này của nàng một nhà năm người vô cùng viên mãn. Nghĩ đến đây nàng gồng mình tập trung sức lực chống chọi.

Cánh cửa bật mở, Đồng Yên Vụ xiêm áo chưa kịp chỉnh tề đã bị Mộ Viễn Kỳ xách vào. Lời của Cẩm Giai Hạo vừa hay lọt vào tai bà, Đồng Yên Vụ bỏ hòm thuốc xuống, vỗ một cái trời giáng vào đầu hắn: “Ấn nói bậy bạ, cút ra!” Dứt lời bà quay sang hai người kia quát lên: “Các người nữa, cùng cút ra ngoài đi!”

Ba người họ tay chân bối rối không biết làm thế nào đành xếp hàng đứng nép một bên, yên lặng nhìn Như Ý dẫn đầu đoàn nha hoàn mang ít đồ tắm bỏ tới. Đồng Yên Vụ bước đến xem tình trạng của La Khả Tiệp. Từng cơn đau bụng sinh lúc ngắn lúc dài kéo đến. Bà bón cho nàng ít thức ăn lỏng. Ba người kia đứng nhìn đoàn người hoảng loạn bước đi như chạy kia, càng nóng lòng bước đến giúp một tay. Nào ngờ tay chân ba nam nhân càng luống cuống vùn về hơn cả khiến tình trạng tệ hơn.

Bát canh sâm vừa đặt vào tay Đồng Yên Vụ đã rơi xuống đất vỡ nát. Cẩm Giai Hạo chột dạ quát nha hoàn bên cạnh: “Lóng ngóng cái gì? Còn không ra ngoài chuẩn bị bát canh khác!!!”

Nha hoàn kia tái mặt vội vàng chạy đi.

Đồng Yên Vụ liếc Cẩm Giai Hạo một cái sắc lém, trầm giọng cảnh cáo: “Các người liệu hồn, đứng yên một chỗ cho lão nhân!”

Ba nam nhân nào đó ngoan ngoãn gật đầu, lại xếp hàng đứng cạnh giường. La Khả Tiệp mê man, trước mắt đều mơ hồ. Nàng chỉ nghe giọng nói Đồng Yên Vụ bên cạnh không ngừng bảo nàng “Gắng một chút, một chút nữa thôi, người sẽ được nhìn thấy bảo bối của mình. Là bảo bối người chăm bẵm mong chờ từng ngày đó Tiểu Đào Nhi.”

Bảo bối, bảo bối... tiềm thức nàng cứ quanh quanh quẩn quẩn, đau đớn trong bụng không ngừng ập đến như sóng, sóng sau mạnh hơn sóng trước khiến nàng nhin không được bật ra tiếng rên.

Ba người kia vừa nghe thấy đã nhảy nhồm lên. Cẩm Giai Hạo bước đến lay mạnh vai Đồng Yên Vụ: “Lão bà, bà đang làm cái gì vậy? Tiểu Tiệp đang đau đến mê man rồi!”

“Máu! Máu nhiều quá!” An Hành đem chậu nước ấm đầy máu đầy qua cho Mộ Viễn Kỳ, trên mặt đều đã ướt đầm nước mắt.

Mộ Viễn Kỳ nhìn chậu nước chỉ toàn màu đỏ, đáy mắt sâu thêm một tầng, cơ miệng cứng lại, cũng không nhận thức bản thân nói gì: “Lão bà, hay là... hay là không sinh nữa được không?”

Đồng Yên Vụ đen mặt, ba tên tiểu tử này...

“Biến!”

Bà nghiêng răng, chỉ một cái vung tay đã tạo đủ lực đẩy ba người họ ra ngoài, đóng sầm cửa lại, còn không ngại kèm theo câu nói: “Các người ra ngoài để Tiểu Đào Nhi an tâm sinh hài tử!”

Thật là ồn ào!

Bọn họ ra ngoài rồi bên trong phòng sinh mới lấy lại bầu không khí nghiêm túc. Tiểu tỷ nữ bước đến lau mồ hôi trên trán Đồng Yên Vụ, lại đưa cho bà miếng nhân sâm để La Khả Tiệp ngậm vào.

Đáng ra theo đúng thời gian bà tính toán thì đến tiết Hàn Lộ La Khả Tiệp mới sinh, nhưng không hiểu sao đứa trẻ này lại nóng lòng muốn chào đời như vậy. Sinh sớm quả thật mang theo rất nhiều nguy cơ.

Ba người kia đứng bên ngoài đập cửa chán chê rồi lại đi qua đi lại. Tay chân người nào người nấy đều lạnh ngắt. Cẩm Giai Hạo đã lẩm nhẩm đọc đủ cả một bộ phát kinh. Hai canh giờ trôi qua, tỷ nữ đi ra đi vào mấy đợt đều cầm trên tay mấy chậu đồng nhuộm màu máu. Ba người kia định nhân lúc tỷ nữ đi ra mà xông vào nhưng cửa vừa mở ra đã lập tức đóng sập lại.

Chương 57: NGUYÊN MƠ MÃI MỘT KIẾP NÀY.

Phải nói trong thời gian một tháng đầu sau khi sinh La Khả Tiệp được chăm bẵm không khác tiểu hài tử là bao. Dù nằm yên trên giường suốt nhưng cả hai tay hai chân đều được bao bọc bằng vải lông ấm, hơn nữa còn phải hơ than một ngày hai lần. Đồ ăn mang lên cho nàng đều phải kiểm tra kỹ càng. La Khả Tiệp lại rất nghe lời, Đồng Yên Vụ nói gì cũng nghe theo. Có những lúc bà quá chú tâm vào việc bồi bổ cho Diễm Diễm, chuyện ăn uống của nàng sẽ do Như Ý và Như Ngọc lo liệu.

Ba người kia dĩ nhiên thân như phân hai đoạn. Hết chạy qua nàng rồi lại chạy qua tiểu bảo bối. Mỗi ngày đều là bọn họ dụ dỗ nàng uống thuốc đắng, nào là nàng không uống sẽ không được gặp tiểu bảo bối, nào là nàng không khỏe tiểu bảo bối sẽ đau lòng... La Khả Tiệp lắm lúc cảm thấy mình đã sinh ra diễm yếu để trong tay cho bọn họ uy hiếp rồi.

La Khả Tiệp uống hết bát thuốc, ba người kia giám sát xong thì ai làm việc nấy. Mộ Viễn Kỳ ra tiền viện dạy học, Cẩm Giai Hạo về phòng kiểm tra sổ sách của Bạch Nhật Các, An Hành lại dẫn theo vài người ra ngoài hái thuốc.

Vốn dĩ bọn họ cũng không muốn rời đi, nhưng Đồng Yên Vụ nói nữ tử sau khi sinh còn đang trong tháng, nam tử không nên cứ lạng qua lạng lại trong phòng nghỉ suốt, không tốt. Bà cần nhân mãi, nào là Tiểu Đào Nhi sinh hài tử xong thì bọn họ không cần chén cơm nữa à, có phải bị Tiểu Đào Nhi chiều hư mấy năm qua nên lười nhác hay không?

Chỉ vài câu đã chạm đến lòng tự tôn trong ba kẻ nào đó, bọn họ mới chịu tản ra làm việc. Mà làm thì cũng làm vội làm vàng cho xong rồi chạy về. Bà cũng thật hết cách, tách ra được lúc nào hay lúc đó.

Đồng Yên Vụ thờ dài nhìn La Khả Tiệp ôm Diễm Diễm ngồi trên giường. La Khả Tiệp thom thom bảo bối một lúc, cảm thấy có ánh mắt cứ nhìn mình chằm chằm, nàng ngừng đầu mỉm cười: “Sur phụ nhớ Lãng đại thúc sao?”

Đồng Yên Vụ vừa hóp được ngum trà liền bị sặc. Bà vuốt vuốt cổ họng, ho khàng mấy đợt mới đỏ mặt chau mày: “Ngươi còn nói...”

La Khả Tiệp chỉ cười. Gần một tháng nay bà luôn ở Bạc đảo phủ nửa bước không rời. Lãng đại thúc lại không thể đến đây nếu không có phu quân nàng dẫn đường. Bạc đảo phủ này nằm giữa cánh sông nước hữu tình, xung quanh bao bọc những ngọn đồi nhấp nhô cao thấp khó phân. Nhìn vào nơi đây chỉ đơn giản là một thôn xóm bình dị nhưng được màng sương mờ chắn ngang. Người sống ở đây đều là truyền nhân Vu tộc vì trốn chạy khỏi bàn tay của bọn quyền quý đã tâm mới sinh sống ở đây, không màn phân tranh thế sự. Người Vu tộc khi xưa đã được nhân thế truyền tụng là hậu nhân của thần, có thể tiên đoán vận mệnh tương lai. Thiên hạ này phàm là kẻ có chút thực quyền sẽ mưu cầu cao hơn, đã tâm lớn lên từng ngày. Bọn chúng lợi dụng người Vu tộc để tranh vị. Dần dà những cuộc chiến không hồi kết khiến họ mỗi một vì phải chém giết lẫn nhau.

Người Vu tộc quyết định đến đây sống tách biệt với thế giới bên ngoài, dùng sương mù đánh lạc hướng của ngoại nhân. Người trong thôn tự trồng trọt sản xuất, mỗi tháng các bộ lão sẽ chọn người đại diện từ vài gia đình trong thôn để ra bên ngoài trao đổi những sản phẩm cần thiết mang về cho mọi người. Cứ thế cuộc sống của họ bình lặng trôi qua hơn trăm năm.

Lúc mới đến đây La Khả Tiệp mãi không hiểu ba phu quân làm sao mua được Bạc đảo phủ, chẳng phải người Vu tộc không chấp nhận ngoại nhân sao? Cẩm Giai Hạo cười cười chỉ tay qua Mộ Viễn Kỳ. Hắn nói mẫu thân của Mộ Viễn Kỳ là người Vu tộc, lúc trước vì nghe theo lời dụ dỗ của phụ thân chàng mới rời thôn. Bà nào có biết lão ta là tướng lĩnh của Hoa Quốc, sau khi bà vừa sinh Mộ Viễn Kỳ đã bị lão ta lợi dụng lòng tin, bắt bà dẫn thân vào chiến sự.

Lại nói kế hoạch của phát lên lão ta sẽ thuận lợi như điều gặp gió nếu không có sự xuất hiện của La Hoàng. Ông sinh ra là người tương khắc với mẫu thân Mộ Viễn Kỳ, khắc từ tuổi đến mệnh, tới canh giờ sinh cũng khắc, vì vậy bà không thể nào nhìn ra được vận mệnh của ông cũng như không thể thấy cái kết thảm bại của quân Hoa Quốc lúc bấy giờ.

Lúc nghe đến đây La Khả Tiệp phải sửng người rất lâu. Mộ Viễn Kỳ vuốt tóc nàng, đuôi mắt dường như hơi nhếch lên, giọng nói lại bình thản vô cùng: “Ta nghe tổ phụ kể rằng mẫu thân đã đến cầu xin ông ấy che chở ta. Ông ấy vừa gạt đầu đồng ý bà đã tự sát ngay tại chỗ. Không có bà Hoa Quốc hỗn loạn vô cùng, tổ phụ nhân cơ hội đó đã tiến đánh bọn chúng tháo chạy về biên giới Hoa Quốc.”

Phản sau nàng biết. Tổ phụ dắt theo Tiểu Đan trở về vừa đúng lúc La Thủy Khê ra đời. Và bọn họ cũng từ đó quen biết nhau. Mà Hoa Quốc chỉ im lặng được một thời gian lại nổi lên làm loạn, hại tổ phụ bị liệt nửa thân dưới.

La Khả Tiệp chớp mắt thoát khỏi hồi tưởng, nàng ôm Diễm Diễm trên tay, vuốt ve đôi gò má non mịn của bé con. Gia đình bọn họ bốn người vừa về đến Bạc đảo phủ đã nhận được sự tiếp đón nồng nhiệt của người dân trong thôn. Dù nàng lúc nào cũng phải khoác áo choàng, đội mũ trùm đầu che đi mái tóc bạc trắng nhưng không ai tò mò thắc mắc hay xa lánh nàng. Nàng nhớ các bộ lão còn ôm lấy Mộ Viễn Kỳ, lắc đầu xuýt xoa: “Đứa trẻ đáng thương.”

Nàng cảm nhận được, người trong thôn đón nhận bọn họ bằng cả tấm lòng, không toan tính sâu xa, mọi thứ ở đây đều rất bình dị. Với nàng cuộc sống như thế này mới thật sự đáng sống.

La Khả Tiệp cong môi cười, một tay ôm Diễm Diễm, một tay kéo y phục xuống để lộ bầu ngực đầy đặn. Sur phụ đã dặn nàng dù đã có bà vú nhưng sức khỏe bảo bối rất yếu, cần phải cho bé con bú thêm sữa của nàng mới tốt.

Đây mới là lý do chính Đồng Yên Vụ phải đuổi hết ba người kia ra ngoài. Bà biết tổng máu ghen của mấy kẻ nào đó kỳ thực không nhỏ đâu.

Bé con híp mắt ôm lấy ngực mẫu thân, cái miệng nho nhỏ chăm chỉ mút sữa. Đôi mắt tròn xoe đen lay lay mở to nhìn La Khả Tiệp như muốn lấy lòng. Nàng vui vẻ vuốt vuốt gò má mềm mịn của bé con, lại nhin không được à ơi câu hát. Diễm Diễm lim dim mắt, lực mút cũng nhẹ dần. Bé con bú no sữa lại lẩn ra ngủ mất.

La Khả Tiệp chưa kịp lau vết sữa trên miệng Diễm Diễm, Như Ngọc đã vươn tay ra bế bé con đi. Nàng vừa ới lên một tiếng liền phải đối diện với cặp mắt khó chịu của Cẩm Giai Hạo.

“Chàng...chàng trở lại rồi...” Nàng che miệng ho hẹ một tiếng.

Hắn gật đầu, im lặng không đáp, chỉ ngồi xuống mép giường La Khả Tiệp. Nàng nuốt khang, cười cười cho qua chuyện “Ồm...chàng đã ăn gì chưa?”

“Vẫn chưa ăn.” Hắn nặng nề đáp, đuôi mắt xéch lên, liếc nàng một cái “Không phải nói bảo bối đã có bà vú lo rồi sao? Nàng cần gì phải...”

“Ta tức sữa, rất khó chịu.” Cẩm Giai Hạo chưa nói hết La Khả Tiệp đã vội vàng đoạt lời “Nhất thời hoảng quá chỉ có thể nhờ...nhờ bảo bối giúp một chút...ừm...”

Lần này đến lượt nàng chưa nói hết đã bị Cẩm Giai Hạo nhào lên người. Vạt áo nàng trễ xuống để lộ bầu ngực trắng nõn còn vương dòng sữa đục khiêu gợi vô cùng.

“Vi phu giúp nàng.” Dứt lời hắn đẩy nàng ngã xuống giường, cúi đầu hướng bầu ngực căng tròn cắn một ngụm.

Nàng thét lên một tiếng, đầu óc choáng váng. Cả người run rẩy chẳng có lấy chút sức lực. Hắn cúi đầu ngậm lấy bầu ngực nàng, rút đi dòng sữa ấm nóng, dù không ném ra chút vị gì nhưng đủ khiến đầu lưỡi hắn tê dại, khao khát nhiều hơn.

“Giai...Giai Hạo...buông...”

Bờ môi La Khả Tiệp run rẩy phản kháng nhưng lời thoát ra lại thành tiếng rên rỉ, góp phần cổ vũ cho hành động can rở của Cẩm Giai Hạo. Hắn ngẩng đầu cười khoái trá, chiếc lưỡi nóng vờ như vô thức liếm đi vết sữa đục bên khoé môi.

La Khả Tiệp ngượng đỏ mặt, vừa vươn tay đẩy hắn ra Cẩm Giai Hạo đã bị Mộ Viễn Kỳ nắm cổ áo xách lên, không niệm chút tình xưa nghĩa cũ nào ném thẳng ra ngoài, còn phất tay một cái kéo theo con gió lớn sập cửa lại.

“Cần rờ!!!” Chàng nghiêng răng mắng.

Đám học trò của Mộ Viễn Kỳ chưa ra về hết vừa kịp chứng kiến một màn kinh điển này. Bọn nó đứng hình hồi lâu, nhìn nhị sư phụ ngày nào cũng hùng hùng hổ hổ, phong phong quang quang, vậy mà bị đại sư phụ ném ra khỏi cửa lần một vòng trên đất chật vật như vậy. Bọn trẻ nhìn nhau đồng loạt bật cười. Cẩm Giai Hạo ngồi bật dậy, nghiêng răng nhào ra chỗ bọn trẻ: “Mấy tiểu tử kia....”

Bọn chúng hét lên co chân chạy tán loạn. Cẩm Giai Hạo nghiêng răng nghiêng lợi quát tháo. Chợt hắn nghe đâu đó vang lên tiếng cười khúc khích trong vạt. Hắn sừng người, tay chân cứng đờ, bối rối nhìn sang Như Ngọc đang ôm Diễm Diễm đứng trên hành lang cách hắn vài bước chân.

Tiểu bảo bối nằm trong tay nàng ta đang cười khúc khích, đôi mắt đen láy nhìn hắn một chút rồi lại cười.

Trái tim Cẩm Giai Hạo mềm xuống. Chàng ôm lấy bé con từ trên tay Như Ngọc, thật cẩn thận vòng tay bảo vệ bảo bối mềm mềm nhỏ nhỏ được quấn trong bọc vải, nhẹ nhàng vuốt mặt bé, cười cười hỏi: “Diễm Diễm, con cười phụ thân phải không?”

Bé con dĩ nhiên không đáp lời hắn, chỉ híp mắt cười thêm một trận. Nụ cười của bé con thật quá chói mắt, giọng cười thánh thót êm tai hơn cả tiếng đàn của bạch hồ ly nào đó. Bé con chếp chếp miệng nhỏ nhìn phụ thân, lại không nhìn ra vòng mắt hắn ửng đỏ. Diễm Diễm huơ chân múa tay loạn xạ. Cẩm Giai Hạo biết ý đưa bàn tay cho bé con. Bé con bắt lấy ngón trỏ của hắn, há miệng mút, hai mắt khép hờ dường như vô cùng thỏa mãn.

“Tiểu nghịch ngợm, không phải mẫu thân đã cho con ăn no rồi sao?” Cẩm Giai Hạo làm bầm “Còn hại phụ thân bị ném ra ngoài, tiểu tử con được lắm...”

Cẩm Giai Hạo ôm Diễm Diễm về phòng tổ khổ. Hung thủ khiến hắn ủy khuất lại đang ở trong phòng giúp La Khả Tiệp lau người. Lão bà Đồng Yên Vụ nói trong tháng đầu La Khả Tiệp không được tắm rửa, kiêng cử rất nhiều điều để tránh sau này sức khỏe của nàng bị ảnh hưởng. Nhưng ngày mai đã là đầy tháng của Diễm Diễm, nàng có thể buông lỏng một chút rồi, ba người bọn họ cũng không bị cấm cửa khổ sở phần phòng với nàng nữa.

La Khả Tiệp ngồi ngoan ngoãn để Mộ Viễn Kỳ vắt khăn lau khắp người nàng. Không khí giữa hai người như bị đông cứng. La Khả Tiệp lờ mờ nhận ra điều bất ổn. Thời gian gần đây tính khí Mộ Viễn Kỳ bộc phát vô cùng khủng bố. La Khả Tiệp để ý thấy phàm là gặp chuyện gì làm phật ý, chàng nhất định sẽ im lặng, im lặng một cách đáng sợ. Những lúc như thế này nàng luôn có cảm giác bầu không khí xung quanh chàng có thể đông băng tất cả, một cái liếc mắt liền tàn sát bao nhiêu sinh mạng.

Nhìn chàng thùy chung không nói một lời, tỉ mỉ thay y phục cho mình, La Khả Tiệp bối rối bắt lấy tay áo chàng, nâng cặp mắt vô tội lên lí nhí gọi: “Viễn...Viễn Kỳ...”

“Nàng ngủ đi, vi phu ra ngoài chuẩn bị vài thứ.” Chàng đáp gọn, giọng điệu nghe có phần không đúng.

“Cái đó...” La Khả Tiệp nghĩ tới nghĩ lui chỉ biết siết chặt lấy vạt áo chàng, nở nụ cười ngọt ngào lấy lòng “Chàng đàn một khúc cho ta nghe được không? Cũng đã lâu lắm rồi không được nghe, ta...có chút...ngủ không được.”

Mộ Viễn Kỳ đặt chậu nước sang một bên, nhìn sâu vào mắt nàng, nhàn nhạt hỏi lại: “Nàng sợ ta sẽ giết hắn?”

“Không có!” La Khả Tiệp nhảy dựng lên, lát sau mới nhận ra mình phản ứng thái quá mới lúng túng ho vài tiếng “Khụ, ý ta là chàng không phải người

như vậy.”

Nghe đến đây Mộ Viễn Kỳ ngồi xuống cạnh nàng, kéo nàng gồi đầu lên chân mình, bàn tay nhẹ nhàng luồn qua tóc nàng, mân mê mái đầu nàng. Chỉ vài động tác đơn giản đã khiến mí mắt La Khả Tiệp nhú lại. Điểm yếu của nàng không ai hiểu rõ hơn phu quân.

“Ngủ đi, vì phu hát cho nàng nghe một bài có được không?”

Hát một bài? Đây là cực phẩm phúc lợi đó, làm phu thê bao nhiêu lâu nay nàng lần đầu tiên mới biết Mộ Viễn Kỳ có thể hát nữa. La Khả Tiệp vừa nghĩ vừa xoay tới xoay lui tìm thế nằm cho thật thoải mái. Khi nhận ra nàng đã an tĩnh cuộn mình lại, Mộ Viễn Kỳ biết nàng thỏa hiệp rồi.

Chàng cất giọng ngân một khúc tình ca phương bắc. La Khả Tiệp nhắm mắt chăm chú lắng nghe. Lời ca vừa hơn nửa bài tâm trí nàng đã bay đến tận thảo nguyên rộng lớn trong mộng.

Mộ Viễn Kỳ vuốt ve mái đầu nàng, đôi mắt dõi theo ánh mặt trời dần núp bóng ngoài khe cửa. Ngày mai là đầy tháng của tiểu bảo bối rồi.

Phải, khi mặt trời của ngày mới lộ dạng người trong thôn đã vây kín Bạc đào phủ, cùng nhau đón mừng đầy tháng của Diễm Diễm. Các vị bô lão còn làm hẳn buổi lễ cầu phúc cho tiểu bảo bối, tên chữ cũng do mẫu thân của bé con đặt xong, gọi là La Bạch Lộ.

Nói đến nguồn gốc của cái tên này chính là câu chuyện dài của chư vị phụ thân. La Khả Tiệp hỏi có phải nên đợi tiểu bảo bối lớn lên một chút, nhìn tướng mạo để biết xem phụ thân của bé là ai thì lấy họ người đó không. Bà vị phu quân của nàng không nói nhiều lời liền quyết định lấy họ nàng vẫn tốt hơn, bọn họ chỉ cần biết Diễm Diễm là hài tử của nàng, thế đã đủ rồi.

Lúc tiểu bảo bối còn chưa chào đời bọn họ quả thật sống chết muốn phân con ta con người, nhưng khi nhìn thấy La Khả Tiệp trải qua con đau như chết đi sống lại để mang bảo bối đến thế này, bọn họ đồng lòng hạ quyết tâm. Con ta hay con người chỉ cần là do nàng sinh chúng ta đều yêu thương.

Thế mới nói một đứa trẻ có thể xua tan những ích kỷ, nhỏ nhen trong lòng người, định ra hiệp ước hoà bình hữu nghị cả nhà ai cũng vui vẻ.

Người trong thôn đến Bạc đào phủ mang theo nào bánh trái, hoa quả, gà vịt,...đủ loại lễ vật chất đầy sân nhà. Ngày ấy Bạc đào viện chỉ vang mỗi tiếng cười đùa. Lăng Từ cũng được Mộ Viễn Kỳ dẫn đến góp vui.

Lạc lõng giữa bầu không khí náo nhiệt ấy chỉ có Cẩm Giai Hạo. Hắn không thể ngồi một chỗ quá lâu. Chốc lát lại phải đứng lên chạy vào nhà xí. Nguyên nhân? Hắn dĩ nhiên không biết nguyên nhân. Ngược lại An Hành đang trêu đùa tiểu bảo bối trên tay thì thoảng liếc nhìn đáng vẻ chật vật của hắn, bờ môi cong lên nụ cười hả hê.

Chiều hôm qua y vừa về đã nghe lão đại kể lại hành động càn rỡ của hắn. Y dĩ nhiên nhịn không được bỏ vài giọt ba đậu vào bát cháo sáng nay của Cẩm Giai Hạo. Kết quả hắn dĩ nhiên không thể rời khỏi cái nhà xí quá lâu.

La Khả Tiệp nhìn theo Cẩm Giai Hạo, nàng khóc không được mà cười cũng không xong, cuối cùng đành ngồi ngay ngắn một chỗ không can thiệp vào. Vì nàng cũng không đồng ý với hành động của hắn, tính tình muốn làm gì thì làm, càn rỡ ngông nghênh đó nhất định phải sửa.

Một ngày bận rộn cuối cùng cũng qua. Đồng Yên Vụ cùng Lăng Từ trở về phòng hàn thuyên tâm sự. Kể ra bọn họ đã “mượn” bà ấy hơn cả tháng trời, cũng nên hoàn trả lại thôi.

La Khả Tiệp ôm Diễm Diễm trong tay, mắt nhìn vầng trăng chỉ còn là đốm sáng nhạt nhòa trên cao. Đêm không trăng không sao, không rực rỡ sắc hoa, không nồng vị mỹ tửu, thế mà nàng lại ngà ngà muốn say rồi.

Ngồi tại đây ngẩng mặt nhìn trời, nhìn quá khứ dài đằng đẵng, mọi thứ như giấc mộng thoáng qua. Nay nàng không phải chịu cảnh thân dưới bảy tác đất trong khi danh tiếng bị bôi nhọ phi nhô, cũng không phải vong hồn trôi dạt trên trần thế chỉ biết đau lòng, chỉ biết tự trách nhìn ba phu quân. Bây giờ nàng đang sống, nàng sống cuộc sống thực sự thuộc về chính mình, có phu quân còn có bảo bối. Cuộc sống viên mãn này có phải nàng đã đợi quá lâu rồi không? Lâu đến độ nàng luôn có cảm giác không thật.

La Khả Tiệp ôm Diễm Diễm trong tay, cúi đầu đặt nụ hôn trên gò má non mịn của bé con. Nàng đảo mắt nhìn ba phu quân. Họ cứ như vậy lẳng lặng nhìn nàng, thấu hiểu nàng, quan tâm nàng. La Khả Tiệp đặt Diễm Diễm vào tay bà vú, căn dặn bà ấy lo lắng giấc ngủ cho tiểu bảo bối. Khi bà ấy rời đi, La Khả Tiệp mới rút trà ra chén, chớp mắt hướng ba người kia chậm rãi nói: “Phu quân, ta lấy trà thay rượu, chúc cho chúng ta mãi mãi hạnh phúc!”

“Được.” Cẩm Giai Hạo hào sảng rót rượu ra ba chén, cười hề hề cất cao giọng “Tiểu Tiệp, chúc một nhà năm người chúng ta lúc nào cũng náo nhiệt như hôm nay.”

“Người chỉ được cái to nồm” Mộ Viễn Kỳ lắc đầu đánh vào vai Cẩm Giai Hạo một phát rõ đau, lại nâng ly rượu hướng La Khả Tiệp cười tươi như hoa đào mùa xuân “Khả Tiệp, vì phu chúc nàng luôn luôn vui vẻ, chúc cho gia đình chúng ta năm người, sáu người, thậm chí là bảy tám người của chúng ta hạnh phúc viên mãn.”

“Lão đại nói đúng!” An Hành đập bàn nhảy lên “Sau này chúng ta còn phải cố gắng nhiều hơn nữa, Tiểu Hành muốn Diễm Diễm có đệ đệ, có muội muội, như vậy mới vui.”

“Ày, cái đồ đàn nhà người! Hiếm lắm mới nói đúng ý lão tử!” Cẩm Giai Hạo vò đầu An Hành thành cái tổ chim, vừa cười sáng khoái vừa ngửa cổ uống cạn ly rượu.

Chàng cúi ngoại bào, ngồi lên giường thổi tắt nến sau đó nằm xuống vòng tay kéo nàng vào lòng. La Khả Tiệp dường như cảm nhận được hơi ấm bao quanh mình liền xoay người tựa đầu trong lòng chàng, an ổn ngủ tiếp.

Mộ Viễn Kỳ vỗ nhẹ mái đầu vàng, bờ môi bắt tri bắt giác cong lên nụ cười. Sau khi mang Trác Kinh Vân sang phòng khác, giúp nàng ta cầm máu, nhiệm vụ của chàng xem như xong, chuyện chữa trị cũng theo dõi tình hình đều do hai tiểu tử kia lo liệu. Không phải vì chàng không biết y thuật, chỉ vì muốn về phòng hưởng phúc lợi ôm thê tử mà thôi.

Cứ thế hai kẻ chịu đòn một kẻ hưởng phúc cũng qua đêm dài. Sáng hôm sau theo thói quen La Khả Tiệp vẫn ngủ đến lúc mặt trời lên cao ba sào mới dậy. Vừa mở mắt ra đã thấy Mộ Viễn Kỳ ngồi trên bàn đọc sách. Thấy nàng đã tỉnh chàng đặt quyển sách xuống, bước đến hôn nàng một cái mới gọi người mang nước ấm vào. Chuyện vận y phục, chải tóc của nàng cũng do chàng làm. Sau khi ăn vận chỉnh đề, dùng xong cháo trắng với ít thịt gà, chàng mới đồng ý dẫn nàng đi thăm Trác Kinh Vân.

La Khả Tiệp đẩy cửa phòng lao vào. An Hành ngồi gục trên bàn ngủ mất. Vừa nghe thấy tiếng động y liền bật dậy chạy lại ôm nàng, gục đầu vào hõm vai nàng cọ qua cọ lại. Nàng vỗ vỗ lưng y, yêu thương hôn lên má y, dịu giọng nói: “Cực khổ cho chàng rồi.”

Y vừa ưm một tiếng chưa kịp nói gì đã bị Mộ Viễn Kỳ nắm cổ áo lôi ra. “Ngươi trở về phòng nghỉ ngơi đi, vất vả cả đêm rồi.”

An Hành vốn không cam tâm nhưng chút sức lực cũng không còn đành mặc Mộ Viễn Kỳ lôi đi đâu thì lôi. Suốt đêm qua Trác Kinh Vân cứ lên cơn sốt, y nghĩ đủ mọi cách mới thuyền giảm chút ít. Nghiêm trọng hơn chính là nàng ấy dường như chìm vào ác mộng dai dẳng, cơ thể co giật mấy đợt nhưng y có lay thế nào nàng cũng không tỉnh, thần trí mê mang. Kể cả dùng đến mê hương của Mộ Viễn Kỳ để giúp nàng an giấc cũng vô dụng, An Hành đành thức trắng suốt đêm để tránh nàng cắn phải lưỡi trong lúc co giật.

An Hành đáng thương bị lôi đi mất dạng, La Khả Tiệp nhẹ nhàng khép cửa lại, đến ngồi cạnh giường Trác Kinh Vân.

Nàng ấy vẫn không bỏ được dáng ngủ co người như con tôm, chân mền bị cuốn thành một mớ hỗn độn. La Khả Tiệp kéo chân đắp ngay ngắn lại trên người Trác Kinh Vân. Ánh mắt nàng vừa khéo lướt qua mái tóc nàng ấy, nàng không kiềm được tiếng than: “Sao lại thế này?”

Nếu nói mái tóc một màu bạc trắng của La Khả Tiệp khiến ba phu quân của nàng nhìn đến liền không khỏi xót xa dằn vặt, thì mái đầu của Trác Kinh Vân bây giờ dường như là minh chứng cho ngàn ấy tháng năm đau thương chất chứa trong lòng. Suốt tóc đen tuyền ngày nào nay lấm tấm sợi bạc. Nàng ấy chỉ mới hai mươi, sao có thể thành ra thế này?

Bàn tay La Khả Tiệp run run chạm vào tóc của Trác Kinh Vân, đoạn bạc đoạn đen, điều gì đã khiến nàng ấy trở thành thế này? La Khả Tiệp tự hỏi rồi phải giật mình khi cơ thể Trác Kinh Vân đột nhiên co giật. Nàng ấy giãy dụa, tay chân hươ loạn, bờ môi tái nhợt bật ra tiếng kêu khàn khàn: “Không được! Van cầu người thả hân ra...Van cầu người...Không được! Dừng lại đi! Dừng mà!”

Nước mắt thi nhau tràn ra từ khoé mi Trác Kinh Vân, thấm đầm gương mặt nàng ấy. Tóc tai bị cuốn loạn, trông nàng ấy vô cùng thảm hại. La Khả Tiệp phát hoảng, vội vàng kiềm chặt tay nàng ấy lại.

“Kinh Vân! Kinh Vân!”

Nàng cố gắng gọi nhưng Trác Kinh Vân vẫn gồng mình gào thét, âm giọng của nàng ấy lệch hẳn đi, La Khả Tiệp không nghe ra nàng ấy đang kêu gào cái gì. Nàng kéo Trác Kinh Vân lên, vòng tay ôm lấy nàng ấy, mặc cho nàng ấy giãy dụa không ít lần đánh vào người nàng mấy đòn thật đau.

“Đừng sợ Kinh Vân. Tiệp tỷ ở đây, Tiệp tỷ ở đây, sẽ không có thể ai ức hiếp muội. Kinh Vân tỉnh dậy, muội nghe thấy tỷ không?”

La Khả Tiệp cứ một lần lại một lần gọi tên Trác Kinh Vân, bàn tay không ngừng vỗ nhẹ vào lưng trấn an nàng ấy. Trác Kinh Vân hãy còn phản kháng nhưng lực đạo đã giảm xuống hẳn.

“Ngoan, Kinh Vân là một đứa trẻ ngoan, để Tiệp tỷ hát cho muội nghe có được không?”

Dứt lời nàng lập tức hắng giọng, ngân lên câu hát ru ngày nào. Lúc này Trác Kinh Vân mới thật sự bình tâm lại, hai tay bám chặt lấy vạt áo La Khả Tiệp, liều mạng ôm nàng.

“Khả Tiệp...Tiệp tỷ...”

Nàng ấy lẩm nhẩm, mi mắt nặng trĩu nâng lên. Thu vào mắt nàng là cả mái tóc bạc trắng tỏa sáng dưới ánh mặt trời ban trưa. Trác Kinh Vân nhìn thẳng vào mắt La Khả Tiệp, hai bàn tay nâng lấy mái tóc của nàng, run rẩy cất lời: “Tiệp tỷ...tóc của tỷ sao lại...”

“Không sao. Chón kinh thành nhiều cạm bẫy, tỷ muốn trốn thoát quả thật có chút khó khăn.” La Khả Tiệp cười cười cắt ngang lời Trác Kinh Vân. Thấy nàng ấy đã bình tâm lại nàng mới có thể thở phào một hơi. Nàng cài đoạn tóc lũ rũ của nàng ấy sang mép tai, nhỏ giọng hỏi “Còn muội? Sao lại u sầu thành ra thế này?”

Trác Kinh Vân rừ mi mắt cười khổ: “Vẫn bị tỷ nhìn thấu rồi.”

Dứt lời nàng ấy nằm xuống gối đầu lên chân La Khả Tiệp, vờ như lơ đãng vân vê y phục nàng. La Khả Tiệp cúi đầu vuốt tóc Trác Kinh Vân. Nàng có cảm giác mỗi lần bọn họ tương ngộ đều trong hoàn cảnh đặc biệt mà chính nàng có dốc cạn tâm trí cũng chẳng lường tượng được. Không ngờ chỉ mới một năm, thanh xuân chưa nhạt nhưng tóc đã phai màu.

La Khả Tiệp vừa nghĩ vừa nhìn ra tia nắng trưa len lỏi trong góc phòng, đang lúc lơ đãng lại nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Trác Kinh Vân cất lên: “Tỷ biết không, lục quốc bây giờ đang trong thời kỳ chuẩn bị khai chiến. Nửa năm trước muội nhận được tin Tam hoàng tử Hạ Quốc qua đời. Thân mẫu

của hân, Hoàng hậu Hạ Quốc mất đi chỗ dựa vững chắc nên chẳng khác nào con rối trong hậu cung, cả phương án cũng bị ép chuyển sang cho Hiền phi, thân mẫu của Thái tử. Hai người họ giằng co nhau cũng đến hồi ngã ngũ. Muội vốn muốn xem kịch hay lâu một chút nhưng...Hạ Vương đột nhiên quy y cửa Phật.”

Nói đến đây Trác Kinh Vân đột nhiên im lặng. Gió lạnh tràn vào phòng, tán Bạc đào ngoài sân kêu xào xạc mấy tiếng, Trác Kinh Vân dúi thẳng tay chân ra một lúc liền co người lại, kéo chiếc gối ôm vào người. Gối này đặc biệt mềm, hình như được nhồi lông vũ, còn có cả hoa nhài phơi khô, Trác Kinh Vân ngửi thấy mùi hoa nhài thoang thoảng. Quả nhiên ba người kia đối với Tiếp tỷ vẫn sẵn sóc nâng niu tận tình như vậy, chỉ một cái gối cũng bỏ thật nhiều tâm tư. Liếc mắt một cái liền biết lúc một tỷ ấy chỉ cần tùy tiện chọn đại một gian phòng nằm lân ra cũng thoải mái.

Trác Kinh Vân nghĩ rồi đáy mắt lại không giấu được cô đơn, nàng ấy nhìn tiếng thờ dài, chậm rãi nói tiếp: “Kỳ thực từ lâu muội đã biết Thái tử Hạ Quốc nhất định sẽ thuận lợi đăng cơ, Tam hoàng tử tranh thế nào cũng không lại hân. Có điều, muội không ngờ hân vừa đăng cơ lại tỏ rõ lập trường nghiêng hân về phía Thần Quốc, trong khi muội muội vừa gả sang Hoàng Quốc làm hoàng hậu. Cả vị Mạc thống lĩnh lúc trước hân tặng Đàm Ấu Lăng làm của hồi môn, vừa về Hạ Quốc đưa hiệp ước kết minh của Hoàng Quốc đến đã bị chính tay Hạ Vương tân nhiệm giết chết. Hạ Quốc trở mặt, cuộc sống của Đàm hoàng hậu bây giờ chẳng khác nào địa ngục. Nàng ta ấy hã, lời nói có lẽ còn chẳng bằng nhất đẳng nha hoàn bên cạnh Huệ phi Đàm Tuyết Lan nữa kia.”

La Khả Tiếp nghe thấy ý cười mỉa mai của Trác Kinh Vân. Nàng đoán vị Mạc thống lĩnh kia chính là kẻ đã chặn trước Dục Vương phủ, lôi nàng vào cung để thái hậu hành hạ một trận khi xưa. Hoá ra là người Hạ Quốc nhét vào nên ngày ấy nàng nhận không ra hân là kẻ nào trong quân doanh. Thế mà đã chết rồi sao? La Khả Tiếp cũng nhìn không được cong môi cười. Lại đề ý đến Đàm Tuyết Lan nay đã tấn phong Huệ phi, quả nhiên lợi hại. Nàng ta chắc hẳn đã bị Đàm Ấu Lăng kia cho ăn không ít khổ, bây giờ hoàng hậu rơi đài, nàng ta nhận được vinh sủng tội gì không nhân cơ hội trả thù.

Hoàng cung chính là như vậy, kẻ nào cũng chỉ thấy người nay cười làm sao còn tâm trạng nhìn người xưa khóc.

Trác Kinh Vân chỉ chuyên tâm kể tiếp câu chuyện không đề ý thấy biểu cảm trên gương mặt La Khả Tiếp: “Muội nhận được thư mời của Hạ Chính Nghiên nên đích thân đến hoàng cung Hoàng Quốc một chuyến. Tỷ đoán xem hân muốn gì?”

Trác Kinh Vân đột nhiên trở mình, ngửa cổ nhìn sâu vào mắt La Khả Tiếp. Một đôi mắt màu tím. Nàng ấy nhìn không được vươn tay chạm vào khoé mắt nàng, suýt nữa thì lỡ miệng la lên: “Thật không nhận ra tỷ.” Nhưng nàng ấy biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Phải đau lòng đến thế nào mới trở thành bộ dạng này? Trác Kinh Vân hiểu, nên không muốn khơi gợi kỷ ức đau buồn của La Khả Tiếp, chỉ đơn giản là nhìn nàng, nhìn thật chăm chú để ghi nhớ dung mạo của nàng.

La Khả Tiếp ngăn người vì phản ứng đột ngột của Trác Kinh Vân, nhưng nàng không có tỏ ra khó chịu hay bài xích, chỉ lẳng lặng cúi đầu để bàn tay Trác Kinh Vân tùy hứng di chuyển trên gương mặt nàng. Đôi nàng ấy sờ nắn chán chê rồi bỏ tay xuống kéo cái gối mềm ôm vào người, nàng mới nở nụ cười trả lời câu hỏi vừa rồi: “Mua bán vũ khí sao?”

Trác Kinh Vân ngạc nhiên đến độ đưa tay che đi đôi mắt tròn tròn của chính mình, khoé môi nhếch lên, thán phục: “Lại đề tỷ đoán trúng.” Nói rồi nàng dụi mắt vài cái mới chớp chớp hàng mi như tiểu hài tử nghịch ngợm, cười khi khi với La Khả Tiếp “Nhưng Thái tử Thần Quốc vừa hay cũng có ý này, còn gửi thư cho muội sớm hơn cả Hạ Chính Nghiên kia. Bảo muội làm sao chọn đây?”

La Khả Tiếp thấy Trác Kinh Vân bày ra bộ dạng ấy liền nhìn không được nhăn mũi, nắm một bên vành tai nàng, nói: “Chẳng phải muội đã quyết định được rồi sao?” Thân cũng ở Hoàng Quốc vậy mà còn vòng vo.

Trác Kinh Vân xoa xoa vành tai, tay chân giãy nảy mấy cái bộ dạng nghịch ngợm ương bướng: “Đau a~ Tỷ đó, tỷ biết rõ Lăng Điền kia đã nợ muội một lời hứa, bây giờ chỉ cần nắm thóp Hạ Chính Nghiên nữa thì sau này mặc kệ là ai thắng Bích Quốc cũng chẳng phải lo.”

“Sảng khoái quá nhỉ?” La Khả Tiếp hừ mũi, bộ dạng coi thường ra mặt “Muội nghĩ vị đế vương nào cũng quân tử quang minh chính đại sao? Muội một thân chống hai thuyền như vậy không sợ bọn họ về sau vịn cái cớ muội không thành tâm để lật lọng sao?”

Nghe La Khả Tiếp nói đến đây Trác Kinh Vân đang làm bộ hờn dỗi bỗng khựng lại. Nàng đảo mắt một vòng, ngẫm nghĩ hồi lâu mới tự vỗ vào trán kêu thành tiếng rõ to, lắc đầu ngoay ngoay: “Muội quá tự tin vào bản thân rồi.”

La Khả Tiếp thấy điệu bộ của Trác Kinh Vân như vậy chỉ biết lắc đầu ngoay ngoay. Phàm là kẻ sinh ra nơi cung cấm sẽ có ai đơn giản như về ngoài. Lăng Điền cứ tỏ ra là kẻ ham quyền hiếu chiến đến phát điên, trong khi Hạ Chính Nghiên chỉ là một tên nhu nhược hồ đồ. Nhưng nếu tâm tính bọn họ chỉ đơn giản đến độ bị người ngoài dễ dàng nhìn ra như vậy thì hai kẻ ấy làm thế nào trụ vững trên ngôi cao đến hôm nay.

Mà Trác Kinh Vân leo lên đến vị trí này cũng không phải người tầm thường, nói nàng ấy đơn thuần đến đây mà không suy tính kỹ càng nàng nửa điểm cũng không tin.

“Muội phải làm sao đây?” Trác Kinh Vân lẩm nhẩm, đầu nàng lúc này loạn lăm. Nghĩ quanh nghĩ quẩn hồi lâu nàng mới cắn môi, buông tiếng thờ dài: “Thực ra thì muội đích thân đến đây không phải để thỏa hiệp việc sản xuất vũ khí cho Hoàng Quốc.”

“Là đến xem Dục Vương sao?” La Khả Tiếp đưa tay che mắt Trác Kinh Vân, ngăn không cho nàng ấy dùng đôi mắt đáng thương nhìn nàng chăm chăm. Nàng biết mà, Trác Kinh Vân đâu phải đến Hoàng Quốc vì muốn bán vũ khí đơn thuần thế.

Trác Kinh Vân không có gỡ tay La Khả Tiếp ra, chỉ ngoan ngoãn nằm yên, nhẹ nhàng gật đầu một cái rồi tiếp lời: “Lúc trước hân cũng giống như tỷ, cứ một tháng sẽ dùng bộ câu gửi thư đến cho muội. Nhưng đột nhiên bằng đi nửa năm không nhận được bức thư nào của tỷ, cả hân cũng vậy. Muội sốt ruột cho người dò la, chỉ nhận được tin tỷ bị phạt cấm túc trong phủ vì vụ cháy ở Hành cung, còn Hạ Cảnh Tuấn vẫn an ổn trong Dục Vương phủ. Vốn dĩ muội đã tin bản thân lo nghĩ nhiều, nhưng hai tháng trước muội đột nhiên nhận được phong thư, bên trong đựng một cái chuỗi ngọc dính máu. Muội

xem!”

Hạ Chính Nghiên bị khiêu khích, tức giận muốn ngắt xù, nhưng tình hình cấp bách đành giữ vững chút tỉnh táo gần giọng: “Các người đừng quên bên cạnh trăm còn có Hộ quốc phu nhân.”

“Hộ quốc phu nhân?” Sứ giả nhếch môi cười “Hộ quốc phu nhân đã sớm từ quan rời khỏi kinh thành, người nghĩ bọn ta là một lũ ngu như dân chúng của người sao?”

Nói rồi phất áo choàng bên người, chớp mắt đã biến mất.

Nhớ lại thái độ ngông cuồng của sứ giả Bạch Nhật Các trong lòng Hạ Chính Nghiên lại bốc hỏa, hấn tung cước đập vào người Tiết Doãn. Tiết Doãn lăn một vòng trên sàn, mũ giáo văng tán loạn, bụi tóc rơi xuống rũ rượi.

Đang lúc tình hình căng thẳng bỗng dung Tiểu Thuận Từ hốt hải chạy vào, đem bức thư trong tay đưa cho Hạ Chính Nghiên. Hấn híp mắt nhìn dòng chữ ngoài phong thư, là thư từ nơi đó gửi đến. Hạ Chính Nghiên giật bức thư từ trên tay Tiểu Thuận Từ, hung hăng mở ra, liếc nhìn nội dung bên trong.

Cũng chỉ vồn vện mấy chữ: “Dực Vương và Nữ vương Bích Quốc đang ở đây.”

Hạ Chính Nghiên hít vào một hơi khí lạnh, vút lá thư vào mặt Tiết Doãn “Người nhìn xem!”

Tiết Doãn cúi đầu đọc hàng chữ trên thư, đôi mắt tròn ngược. Hạ Chính Nghiên rít qua kẽ răng, trông hấn lúc này không khác lang sói là bao: “La Khả Tiếp chưa chết, nàng ta còn cứu cả Dực Vương! Một khi nàng ta trở về nhất định sẽ tìm đến người đầu tiên, người đừng hòng mà yên ổn!”

Lời nói của Hạ Chính Nghiên không khỏi khiến Tiết Doãn lạnh lòng. Phải, là hấn liên hợp với Thái hậu đuổi cùng giết tận nàng, cảnh tượng hôm đó vẫn luôn ám ảnh hấn từng ngày. Hấn không sợ nàng trả thù, là hấn nợ nàng, hấn sẵn sàng dùng mạng để trả. Nhưng Tiết gia cần hấn, nợ nước nợ nhà chưa tận hấn không thể chết lúc này.

“Mạc tướng sẽ cho người ngày ngày lục soát địa phương đó, nhất định không cô phụ lòng tin của hoàng thượng.” Tiết Doãn siết chặt bức thư trong tay, ôm quyền hành lễ.

Hạ Chính Nghiên đã ngồi ngay ngắn phía sau thư án, lạnh mắt nhìn bọn cung nữ dọn dẹp đồng hồ hỗn độn hấn gây ra. Rất lâu sau Tiết Doãn mới nghe hấn thở dài, một tay xoa xoa mi tâm, âm giọng dường như đã dịu đi nhưng ý tứ uy hiếp thì không giảm: “Nói hay lắm. Trăm cho người thời gian, một tuần không được thì một năm, một năm không đủ thì năm năm. Nhớ kỹ lời trăm, cứ một năm qua đi người vẫn không tìm được La Khả Tiếp, trăm sẽ trăm thù một người của Tiết gia!”

Tiết Doãn lạnh run người, bàn tay siết chặt kêu răng rắc, nhưng cuối cùng vẫn chẳng dám manh động, đành nuốt quả đắng nhận lệnh lui xuống.

Tiếng bước chân nặng nề của Tiết Doãn mất hút, Ngự thư phòng chỉ còn một mảng tĩnh lặng nặng nề. Hạ Chính Nghiên nhìn trần nhà khắc kim long ngâm ngọc châu, đáy mắt ngập tràn cảm xúc phức tạp.

“Khả Khả ơi Khả Khả, trăm thà giết người cũng không để người có cơ hội phản lại trăm.”

Hấn nhắm mắt, lần nữa cố gắng nhớ lại khung cảnh lần đầu tiên gặp nàng. Cô nương vận váy thô đơn bạc, tài múa thương lại kinh diễm hơn người, hơn mười nam tử cao to vạm vỡ đều bị nàng quật ngã. Vậy mà mỗi lần nàng đứng trước hấn đều là gương mặt tươi cười ngốc nghếch, hấn nói một nghe một, nói hai nghe hai. Lúc nào cũng đối với hấn một câu thái tử, hai câu thái tử, phàm là chuyện gì cũng tin tưởng hỏi ý kiến của hấn trước mới thực hiện.

Từ lúc nào hấn lại sinh tâm chán ghét nàng? Vì nàng sớm ngày ở thao trường với bọn đàn ông thô lỗ kia sao? Vì La Thủy Khê từng nói nàng đối với bọn binh lính trong quân doanh thân thiết thiết, ngủ chung một lều, ăn chung một bát, hấn đâm ra ghen tị, càng ngày lại càng giữ khoảng cách với nàng. Mặc cho nàng chinh chiến từ phương, vừa trở về đã vào cung gặp hấn. Hấn nhớ đợt biên giới lúc trước kết thúc, nàng vào cung đứng trước mặt hấn với vẻ ngoài nhếch nhếch, trên người không có chỗ nào lành lặn, tay chân chỉ chút vết thương. Nhưng nàng vẫn cười với hấn, còn ôm quyền quý xuống trước mặt hấn, cao hứng tấu: “Bọn phản tặc biên giới đều bỏ mạng, Khả Tiếp đã không cô phụ lòng tin của điện hạ, điện hạ nửa năm sau liền có thể thuận lợi đăng cơ.”

Lúc đó hấn đã nghĩ gì? Hấn nghĩ nàng quản quá nhiều việc rồi, cả chuyện hấn bao giờ đăng cơ cũng nắm trong tay. Hấn chán ghét bộ dạng liều mạng, chán ghét loại tình cảm mù quáng không chút che dấy nào của nàng, lúc ấy hấn chỉ lạnh nhạt ừ một tiếng rồi lướt qua nàng.

Nàng có phải rất thương tâm không?

Hạ Chính Nghiên dời tầm mắt, nhìn Cao Tần đứng khép nép do dự trước mặt. Thấy Hạ Chính Nghiên cuối cùng đã nhìn đến mình, Cao Tần vội vàng quỳ xuống, cuống quýt thưa: “Bẩm hoàng thượng, thái hậu và Thục phi nương nương cầu kiến.”

“Triệt thể bài Thục phi một năm không được thị tẩm, càng không được xuất hiện trước mặt trăm. Còn thái hậu....” Hấn Chính Nghiên lạnh lùng gần giọng “Bảo bà ta rút về Phúc Thọ Cung cho trăm!”

Hấn đập bàn. Cao Tần sợ run người vội vàng khấu đầu mấy cái sau đó hốt hải chạy ra ngoài.

Thái hậu và Từ Uyển Khanh đã đứng chờ từ trước, thấy Cao Tần chạy ra liền cong môi cười cười tiến lại: “Thế nào? Ai gia và Thục phi có thể vào rồi chứ?”

“Cái này...” Cao Tần ngập ngừng, lão làm sao dám nói nguyên văn lời của hoàng thượng cho thái hậu và Thục phi nghe, đành lần lựa một lúc mới cất lời “Phản tặc bỏ trốn khiến tâm trạng hoàng thượng cực kỳ tệ, thỉnh thái hậu trở về Phúc Thọ Cung nghỉ ngơi. Còn Thục phi...hoàng thượng hạ lệnh triệt thể bài của Thục phi một năm, không cho thị tẩm, không cho xuất hiện trước mặt người.”

Cao Tần vừa dứt lời liền vội vàng xin lui xuống xử lý cung vụ. Từ Uyển Khanh nghe xong liền váng đầu. Nàng vốn đã không có thánh sủng còn bị triệt thể bài một năm, không phải là tương lai xem như xong rồi sao? So với Từ Uyển Khanh, thái hậu còn tệ hơn. Mặt mũi bà ta tái mét, lão đảo muốn ngã. Từ Uyển Khanh vội vàng đỡ bà ta, lo lắng hỏi: “Hoàng di, người không sao chứ?”

“Ai gia không sao.” Thái hậu bóp trán phiền não nói “Liên lỵ đến con rồi.”

“Hoàng di người nói gì vậy, sức khỏe quan trọng hơn, để con dìu người về Phúc Thọ Cung.” Từ Uyển Khanh nhu thuận sẵn sàng từng bước dìu thái hậu đi. Về sau nàng ta chỉ biết dựa vào bà ta để tồn tại trong cái hậu cung ăn thịt người này, đành phải bỏ công sức ra để chăm sóc đồ dành lão nhân gia.

Thái hậu đi mấy bước lại ảo não nhìn lên bầu trời xám xịt. Hải tử của bà tâm tính đột nhiên đổi khác, mấy tháng nay cũng không đến Phúc Thọ Cung thỉnh an bà một tiếng, giờ bà tự mang cái thân già đến cũng bị đuổi về. Chẳng lẽ hán vẫn còn trách bà tự chủ trương điều binh vây đánh La Khả Tiệp sao?

Đứa con này chẳng lẽ chấp niệm của nó với nữ tử kia lại sâu đến vậy.

Bà lắc đầu. Con trai lớn đối tính cũng thôi, con trai nhỏ cũng không thấy mặt mũi đâu, chẳng biết đã rong chơi du sơn ngoạn thủy chốn nào rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: CHƯƠNG 52 (1): GIỚI HẠN

Lê thân hình nặng trĩu trở về Tiết gia, Tiết Doãn vừa bước vào hậu viện đã nghe một trận huyền não âm ỹ.

Hắn hít mắt nhìn đám nha hoàn quỳ rạp ngoài cửa Vạn Thiên Các, mẫu thân hắn ngồi bên trong mặt cau mày có, chỉ tay vào La Thủy Khê quỳ gối dưới sàn, nghiêng răng mắng nhiếc: “Tiện nhân! Đáng vẻ xấu xí chương mắt người khác cũng thôi đi, lòng dạ còn độc ác như vậy, ngươi muốn độc chết ta để sớm ngày lộ hành có phải không?”

Kiều thị, mẫu thân của Tiết Doãn, tức đến độ lồng ngực phập phồng, sắc mặt cũng đỏ cả lên. Liêu Liên Chi đứng phía sau không ngừng xoa bóp hai bên vai của bà lấy lòng: “Mẫu thân, người đừng tức giận tổn hại thân thể. Con dâu nghĩ muội muội cũng không cố ý...”

“Không cố ý?” Kiêu thị quát mắt hừ lạnh “Không cố ý mà cả một chén trà cũng chẳng pha ra hồn? Cái gì kinh thành đệ nhất tài nữ, rõ ràng là phé vật! La gia lúc trước không mời người đến dạy người chút lễ nghĩa gì sao? Cả chén trà nóng như vậy cũng dám mang cho ta uống, đồ độc phụ!”

Dứt lời bà ta ném chén trà xuống trước mặt La Thủy Khê. Mảnh sứ bắn lên cửa vào da mặt nàng ta, nước trà nóng văng lên mu bàn tay trắng nõn. Nàng ta rút tay hét một tiếng, vội vàng đứng bật dậy.

Đối diện với cái nhìn khinh thường của Kiêu thị và ánh mắt đắc ý của Liêu Liên Chi, La Thủy Khê phần hận siết chặt nắm tay bóng rắt. Chi là một cái Tiết gia cũng dám nhục mạ nàng như vậy. Kiêu thị kia khi Tiết lão gia mất còn phải cúp đuôi chạy sang cầu nội tổ phụ nàng một cái ân tình, đập đầu không thôi trước La phủ mong người thu nhận Tiết Doãn, cho hắn chỗ đứng trong quân doanh. Chi là một cái Tiết gia thôi, cái phủ Uy Vũ Đại tướng quân này ngoại trừ từ đường hơn trăm tấm bài vị và Tiết Doãn ra từ trên xuống dưới còn ai mang họ Tiết? Kiêu thị mang thân thích bên nhà mẹ sang, nào là biểu muội, biểu đệ, chất nữ, chất tử nhét đầy từ viện này sang viện khác, một lũ ăn không ngồi rồi để mỗi Tiết Doãn gánh vác mọi thứ. Sổ sách thâm hụt từ tháng này sang tháng khác. Liêu Liên Chi kia vốn không đủ sức lôi của riêng ra bù vào khoảng trống để lấy lòng, xu nịnh bọn người Kiêu thị nữa mới đẩy sang cho nàng.

Kiều thị kia thuận nước đẩy thuyền, kẻ gian cáo trạng trước, hất toàn bộ nước bắn lên người nàng, bảo nàng vừa vào Tiết gia đã tiêu xài hoang phí, thâm hụt ngân lượng trong phủ.

Ở cái phủ này vốn không có người cùng phe, nàng có tám cái miệng cũng không nói lại.

Vậy là bà ta ngang nhiên lấy hết của hồi môn của nàng với danh nghĩa bù vào khoảng thâm hụt nàng gây ra. Như vậy cũng thôi đi, bà ta lại không cho nàng về mặt tốt dù chỉ một ngày. Com nước đưa tới đều là đồ thừa. Chưa kể ngày lại mặt lúc trước bọn họ còn không chuẩn bị cho nàng nổi một cỗ xe ngựa, nàng phải tự mình xuất bạc ra thuê.

Cả đời này nàng nhất định không quên ngày lại mặt trở về La phủ, cửa lớn La gia chỉ mỗi đại tẩu đứng đợi, vào nhà gian dùng com chỉ thấy mẫu thân, ngoài ra không còn một ai nữa. Mà nàng cả một món quà cũng không đủ bạc mua về hiếu kính người nhà.

Càng nghĩ càng phần hận, La Thủy Khê trừng mắt nghiêng răng, gương mặt vốn đầy sẹo lại nhăn nhó đáng sợ. Kiêu thị thấy biểu tình của La Thủy Khê

không ngừng khen tiểu bảo bối thơm thật thơm

La Khả Tiệp cúi đầu đọc ít sách cho qua thời gian. Kể ra cũng sắp đến giờ dùng cơm tối rồi. Nàng vừa nghĩ vừa gấp sách lại, định bụng đứng dậy nhắc nhở một lớn một nhỏ đang lẫn lộn đùa giỡn trên giường kia cùng nhau xuống ăn cơm.

Nào ngờ vừa ngẩng mặt đã thấy Trác Kinh Vân ôm Diễm Diễm trong tay, hớn hờ chạy đến, giờ bé con ra trước mặt nàng.

“Tiệp tỷ, tỷ xem bảo bối rất thông minh, còn biết hôn muội nha! Tỷ xem! Tỷ xem!”

Nói rồi nàng kê má gần sát miệng Diễm Diễm. Bé con nhoài đầu bẹp một cái chạm nhẹ môi lên má Trác Kinh Vân. Nàng ấy reo lên, bộ dạng vô cùng khoái chí. La Khả Tiệp thấy vậy cũng kê má lại gần bảo bối, híp mắt cười nói: “Mẫu thân cũng muốn được hôn.”

Nàng ôm một bụng chờ mong đôi môi nhỏ nhỏ ấy hôn mình. Có điều bé con chỉ tròn mắt nhìn nàng rồi lại y y nha nha mấy tiếng, vuron hai bàn tay bé xiu ra vỗ nhẹ nhẹ bẹp bẹp lên má nàng.

La Khả Tiệp mở mắt, ra vẻ thất vọng xụ mặt xuống: “Bảo bối không thương mẫu thân.”

Nàng vừa dứt lời Trác Kinh Vân đã ngửa mặt cười lớn vô cùng đắc ý: “Cuối cùng đã có người nhận ra Trác Kinh Vân ta tốt đẹp thế nào! Bảo bối con là tri kỉ của ta, đôi mắt khắp thiên hạ cũng chỉ có con dám hôn ta thôi. Con nhất định phải chịu trách nhiệm rồi.”

Diễm Diễm dường như nghe hiểu lời nàng nói liền xoay người hiển dăng bên má hồng hào mồm mím lên. Trác Kinh Vân dĩ nhiên không khách khí hôn tới tấp. Đến khi cảm thấy La Khả Tiệp khoác áo choàng lên người mình Trác Kinh Vân mới dừng lại.

“Chúng ta ra nhả gian dùng cơm tối thôi.” La Khả Tiệp vừa nói vừa giúp Trác Kinh Vân buộc dây áo choàng.

Nàng ấy gật đầu, hớn hờ ôm Diễm Diễm chạy đi. La Khả Tiệp không nhanh không chậm cất bước theo sau. Nàng nghe Trác Kinh Vân vừa đi vừa hát những câu hát đồng dao có chút ngây ngô mà vô cùng vui vẻ.

Giai điệu vui tươi cứ thế lấp đầy suốt đoạn đường. La Khả Tiệp hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, nhìn đủ góc cạnh trên mặt Diễm Diễm nhưng vẫn không nhớ rõ gương mặt của bé con khi nàng gặp lúc trước. Cái này gọi là thiên cơ không thể tiết lộ sao? Mấy ngày nay nàng đột nhiên tò mò không biết bé con giống ai nhưng cố gắng thế nào cũng không nhớ ra.

La Khả Tiệp thở dài. Nàng bước chân vào nhả gian. An Hành liền không nói không rằng nhào vào lòng nàng, vừa vòng tay siết chặt eo nàng vừa cao giọng tố cáo: “Tiệp Tiệp đến rồi! Mấy ngày nay Tiệp Tiệp chỉ biết chơi với Tiểu Vân Vân thôi, bỏ mặt Tiểu Hành. Tiểu Hành không thích!”

“Chuyện này...”

La Khả Tiệp nhìn tiểu phu quân bám trên người mình, khó xử vô cùng. Nàng liếc mắt qua một bàn thức ăn đậm bạc như mọi hôm, lại chỉ thấy đệ nhị phu quân Cẩm Giai Hạo đen mặt vô cùng đáng sợ ngồi một góc. Hắn đứng dậy, hằm hằm giắt lấy Tiểu Diễm Diễm trên tay Trác Kinh Vân, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vết thương của ngươi vừa mới kết vảy, bay nhảy lung tung cái gì? Ngươi nhìn Dực Vương mà học hỏi đi!”

Đã cướp lão bà của hắn còn muốn chiếm dụng hài tử của hắn? Nữ nhân này lúc nào cũng đáng ghét như vậy!

Trác Kinh Vân quay mặt nhìn Hạ Cảnh Tuấn ngồi một bên chắt vật gấp thức ăn bằng tay trái, nàng quên mất ý định cãi nhau một trận với Cẩm Giai Hạo, chỉ ngoan ngoãn yên vị bên cạnh vị vương gia xấu số nào đó. Hai người họ một người cầm đũa không vững, một người vờ như chăm chú ăn, không ai hé môi.

La Khả Tiệp kéo An Hành ngồi xuống, vội vàng lua vài đũa cơm, giữa bầu không khí này ngoài cảm giác gượng gạo ra nàng chẳng thể cảm thấy mùi vị thức ăn có gì đặc biệt. Nàng buông đũa, ngó quanh một lúc mới lên tiếng hỏi Cẩm Giai Hạo: “Giai Hạo, Viên Kỳ không đến dùng bữa sao?”

“A, ta quên mất!” Cẩm Giai Hạo vỗ trán, cong môi đáp lời La Khả Tiệp “Lão đại vừa được tặng mấy khúc vải gấm, hắn đang loay hoay trong phòng vẽ mấy mẫu áo để may cho Tiểu Diễm Diễm.”

“Vậy sao?” Hai mắt La Khả Tiệp sáng lên, nàng kéo tay An Hành đứng lên nói “Chúng ta cũng qua xem đi.”

Dứt lời lại quay sang Trác Kinh Vân và Hạ Cảnh Tuấn mỉm cười: “Ta no rồi, hai người thông thả dùng bữa đi. Trời đêm có chút lạnh, nếu dùng hết than trong phòng cứ phân phó Như Ý và Như Ngọc, không cần ngại, hảo hảo dưỡng thương cho tốt có biết không?”

Trác Kinh Vân gật đầu liên tục, Hạ Cảnh Tuấn ngồi cạnh bên cũng bắt tri bất giác gật đầu theo nàng.

La Khả Tiệp cùng hai phu quân rời đi. Như Ý và Như Ngọc đứng bên ngoài đưa tay khép cửa nhả gian, song được La Khả Tiệp phân phó xuống dưới thay chân ẩm trong gian phòng của Trác Kinh Vân và Hạ Cảnh Tuấn, tiện thể thấp chút huân hương an thần rồi hãy trở lại đây xem hai người kia có cần gì thì giúp một tay.

Bọn họ nhận lệnh, quy cũ lui xuống.

La Khả Tiệp ngoái đầu nhìn cánh cửa nhả gian một lúc mới xoay lưng rời đi. Nàng nghĩ hai người họ hẳn có rất nhiều lời muốn nói với nhau. Nếu không phải người có tình một nữ vương sao có thể đơn thân độc mã rồi nẫu quốc đến đây. Nếu không phải người có tình một vương gia sao có thể dễ mặc

bản thân thương tích đầy mình, đến xương cốt cũng kém chút võ vụn mà lê thân mình đứng tựa ngoài cửa, yên lặng đứng nhìn người kia.

Dù gặp nhau có muộn nhưng lời cần nói vẫn phải nói, Trác Khinh Vân hay Hạ Cảnh Tuấn đều không thể lẫn trốn nhau cả đời.

La Khả Tiệp vừa nghĩ vừa cùng hai phu quân đến thư phòng của Mộ Viễn Kỳ. Dọc đường đi Tiểu Điem Điem lại không an phận, vừa đi tiểu tiện trên người Cẩm Giai Hại vừa cười khúc khích y y nha nha. Cẩm Giai Hại muốn gào lên nhưng lại sợ dọa bé con khóc, đành ngậm ngùi kéo An Hành về phòng bảo bối thấy y phục. La Khả Tiệp nhìn hai phu quân phất chốc vô cùng ra dáng phụ thân mẫu mực kia, trong lòng không khỏi vui vẻ. Ở bên cạnh phụ tử bọn họ ngày nào cũng là ngày vui vẻ. Nhưng lúc này ngoài vui vẻ ra nàng còn vô cùng tò mò Mộ Viễn Kỳ rốt cuộc nấp trong phòng giờ trò quý gì. Nàng mở cửa phòng chàng bước vào liền thấy chàng ngồi trên thư án, tay nâng bút, ánh mắt chăm chú nhìn trang giấy trắng bên dưới, chân mày xô vào nhau, bộ dạng hết sức tập trung.

Thấy Mộ Viễn Kỳ chăm chú đến độ mình bước vào cũng không nhận ra, La Khả Tiệp nhếch môi cười, trong đầu nảy ra ý định xấu. Nàng nhẹ nhàng bước lại gần Mộ Viễn Kỳ, thổi hơi bên tai chàng, ái muội gọi: “Tiểu Đản.”

Chàng giật mình đánh rơi cả bút lông trên tay, tròn to mắt nhìn sang nàng, bàn tay đặt ngay tử huyệt của nàng. La Khả Tiệp chợt sững người, chàng phản ứng thật nhanh.

Nhận ra người đến là La Khả Tiệp, chàng mới thả lỏng tâm tình, kéo nàng vào lòng, cúi đầu ngậm lấy vành tai nàng, trầm giọng thì thầm “Nàng dọa ta.”

“Không sao rồi.” Nàng vòng tay qua eo chàng, nhỏ giọng an ủi “Viễn Kỳ, chúng ta có thể an ổn sống cuộc sống chúng ta mong muốn rồi.”

Chốn này không có phân tranh, không có phú quý vinh hoa, chỉ có tiêu điều tự tại, chỉ có tình cảm giữa người với người.

Nàng cảm thấy chính mình đã hoàn toàn quen thuộc với từng cơn gió thoảng thoảng hương hoa ở đây, cũng quen lối sống bình lặng không một gợn sóng này.

Nhưng chẳng hiểu sao đầu óc trong nàng vẫn còn chút bất an. Nàng sợ giật mình thức giấc bản thân vẫn là cô hồn lang thang trên nhân gian, sợ rằng tất cả an yên này chỉ là ảo cảnh.

Nên nàng trấn an Mộ Viễn Kỳ cũng chính là trấn an chính mình.

Mộ Viễn Kỳ cảm thấy thân thể nàng thoáng run lên. Chàng vuốt ve gương mặt nàng, nhẹ nhàng hôn nàng, tìm chút hơi ấm sưởi ấm cho nàng cũng như chính mình. Chàng vẫn luôn lo sợ, dù ngày đó đã cầu xin được Ti Mệnh Tinh Quân chút thời gian, nhưng chàng không nắm chắc rằng thời gian ở hạ giới còn lại bao lâu.

Chàng luôn lo sợ bản thân có thể chết bất cứ lúc nào. Một mình nàng ở nơi này phải làm sao đây?

P/s: thành thật xin lỗi mọi người, lịch trên giảng đường quá kín, chương này ra lâu nhưng có ít tình tiết đặc biệt mong mọi người thông cảm. Vài tuần sau ta sẽ bị quần một loạt bài thi giữa học phần nên chắc phải ngâm chương nữa rồi TvT nhưng ta sẽ cố gắng hết sức.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: CHƯƠNG 52.2: GIỚI HẠN (2)

La Khả Tiệp để mặc chàng ôm một lúc, song lại nắm tay kéo chàng ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi:

“Nghe nói chàng vừa được tặng vài khúc vải gấm, đang định dùng chúng may y phục cho Tiểu Điem Điem sao?”

“Phải.” Mộ Viễn Kỳ gật đầu, đưa tay kéo xấp giấy trên bàn lại trước mặt La Khả Tiệp “Nàng xem ta loay hoay mãi vẫn không vẽ ra được kiểu dáng phù hợp với bảo bối, nhất thời có chút...òm quần bách.”

La Khả Tiệp nhìn bản vẽ, lại nhìn gương mặt bối rối của Mộ Viễn Kỳ, nhin không được cười phì thành tiếng. Từ trước đến nay luôn nghĩ chàng thân thông quân đại, trên thông thiên văn dưới tường địa lý, chẳng ngờ trên đời hoá ra vẫn có chuyện làm khó được chàng.

Nhìn bản vẽ nguyệt ngọc trên bàn, La Khả Tiệp hắng giọng nén một trận cười nghiêng ngã xuống, bày ra dạng vẻ nghiêm túc chấm bút phát họa. Mộ Viễn Kỳ đứng phía sau nàng, hai mắt sáng rỡ nhìn từng bộ y phục hiện lên trên nền giấy, tay chân nhất thời không yên liền kéo một xấp vải gấm ra dựa theo bản vẽ của La Khả Tiệp cắt vải thành từng bộ phận của xiêm y. La Khả Tiệp hắng say vẽ, sau mới bị tiếng nháp kéo của Mộ Viễn Kỳ thu hút. Nàng nhìn xuống đếm một lượt, cũng được mười mấy bản vẽ rồi, chắc đã đủ dùng. Nghĩ rồi nàng đặt bút xuống, xâu kim ngồi may y phục cho bảo bối cùng với Mộ Viễn Kỳ.

Nàng vừa đi từng mũi kim vừa ngồi hát. Mộ Viễn Kỳ liếc nhìn nàng, đáy mắt ngập tràn yêu thương cũng không giấu nổi lo lắng sâu trong lòng. Nàng dứt câu hát, đưa mắt nhìn bầu trời đêm bên ngoài, nhin không được thở dài một hơi. Mộ Viễn Kỳ đặt kéo xuống bàn, vươn tay vuốt tóc nàng, cất giọng nói:

“Ta nghĩ Hạ Cảnh Tuấn nhất định sẽ đi theo Trác Khinh Vân tránh mặt một thời gian.”

La Khả Tiệp cúi đầu, đưa tay cài đoạn tóc rũ sang mép tai, bình thản nói: “Như vậy cũng tốt.”

Nếu là La Khả Tiệp của lúc trước nàng nhất định cảm thấy đường đường Vương gia một nước mà bỏ chạy sang xứ người là chuyện vô cùng mất mặt. Nhưng thế cục bây giờ trong hoàng cung rối ren thế nào, nàng có thể nương tựa một hai. Hạ Chính Nghiên và Hạ Cảnh Tuấn bất hoà, lấy tính cách thích ra vẻ đức độ rộng lượng của Hạ Chính Nghiên, hẳn sẽ không chiều cáo thiên hạ truy bắt Hạ Cảnh Tuấn mà âm thầm sử dụng thủ đoạn dè hèn. Mấy hôm trước nàng nghe Cẩm Giai Hạo nói đã rút toàn bộ người Bạch Nhật Các bên cạnh Hạ Chính Nghiên trở về, một chút tài lực cũng không hỗ trợ cho hắn nữa. Không có cái uy của Bạch Nhật Các, Hạ Chính Nghiên không sớm thì muộn cũng trở thành Dương Vương thứ hai, bị đám thế gia vọng tộc cấu xé. Hắn buộc phải đẩy một con cờ cho bọn thế gia kia, trực tiếp biến Dực Vương thành con rối đánh lạc hướng đám già cả còn tham quyền thế.

Là thân huynh đệ với nhau hẳn cũng thật đủ tàn nhẫn.

“Ta cứ nghĩ hải tử song thai dù có lớn thế nào cũng sẽ tâm linh tương thông, người này đau kẻ còn lại cũng khó chịu.” La Khả Tiệp cúi đầu tiếp tục may y phục, bờ môi hồng nhếch lên nụ cười chế giễu: “Có lẽ là song thai nhưng về ngoài chẳng mấy giống nhau nên tình cảm cũng không thật sự khấn khít. La Đạt Quân và La Thiên Hoa hay Hạ Chính Nghiên và Hạ Cảnh Tuấn cũng vậy.”

Sur phụ nàng nói không phải cứ là song thai thì sẽ giống nhau hoàn toàn.

Nàng biết, nhưng vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối. Quảng thời gian lúc trước bọn họ quả thật nửa bước cũng không rời nhau, cho tới khi Hạ Chính Nghiên được sắc phong Thái tử, Hạ Cảnh Tuấn được ban phủ đệ bên ngoài, bọn họ liền cứ thế xa cách.

La Khả Tiệp lắc đầu hừ một tiếng, thêu thào tiếp lời: “Ta lại lo chuyện không đâu rồi.” Nói rồi nàng cúi đầu cắn chỉ, vậy là đã xong một bộ y phục cho bảo bối.

Mộ Viễn Kỳ lẳng lặng nhìn nàng, từ hồi đến đây cách hành xử của nàng đã điềm tĩnh hơn rất nhiều. Đôi lúc nàng cứ cố tỏ vẻ trẻ con nhưng chàng biết nàng so với lúc trước còn giấu giếm những suy nghĩ riêng nhiều hơn. Nàng không nói nhưng chàng cảm nhận được.

Chàng ngồi xuống cạnh La Khả Tiệp, vô cùng tự nhiên đoạt lấy y phục trên tay nàng, vừa liếc mắt nhìn từng đường kim mũi chỉ vừa khen ngợi: “Thật không nhận ra phu nhân còn có tài may vá cao siêu thế này.”

Nghe chàng khen La Khả Tiệp không biết nên khóc hay nên cười, nàng đành vỗ vai chàng, lườm chàng một cái: “Đừng hòng nịnh bợ.”

Mộ Viễn Kỳ nhếch môi cười gian trá, ném y phục lên bàn, nhào người áp sát về phía nàng: “Phu nhân huệ chất lan tâm. Phu nhân thiên kiều bá mị. Phu nhân văn võ song toàn. Phu nhân hiền lương thực đức.” Càng nói chàng càng dính lên người La Khả Tiệp, dùng chóp mũi cọ qua cọ lại trên trán nàng, lại hôn nhẹ lên chóp mũi nàng, trầm giọng dụ dỗ “Vi phu nịnh bợ nàng xong rồi có phải sẽ được hưởng phúc lợi không?”

Mộ Viễn Kỳ không khác gì cái lò sưởi giữa trời đông, hơi ấm tỏa ra từ chàng khiến tim nàng nhảy loạn. La Khả Tiệp nuốt xuống một đợt khí nóng, tự động kiềm chế bản thân, đưa tay đẩy Mộ Viễn Kỳ, tránh khỏi ma trận của chàng: “Để ta đi xem tiểu bảo bối bên kia thế nào.”

Nói rồi nàng cúi đầu chạy trốn chết. Đến khi dừng chân trước cửa phòng Tiểu Điềm Điềm nàng mới bình tĩnh đôi chút.

La Khả Tiệp hít thở vài hơi, đứng bên ngoài một buổi mà trong phòng không có chút tiếng động. Quái lạ. Bình thường mỗi lần thay y phục Tiểu Điềm Điềm và các vị phụ thân vô cùng âm ỉ. Trẻ nhỏ thì quấy khóc, người lớn thì cãi nhau.

Hôm nay sao đột nhiên yên ắng vậy?

Vừa nghĩ La Khả Tiệp vừa nhẹ nhàng đẩy cửa, dỗi mắt nhìn vào.

Thì ra Tiểu Điềm Điềm ngủ rồi. Hai vị phụ thân cũng lăn ra ngủ nốt. Có vẻ đồ bé con khiến bọn họ càng thêm mệt. Ba phu quân của nàng ai nấy đều bận rộn tới mệt tới mũi nhưng cũng không ngại trông nom Tiểu Điềm Điềm. Người làm thê tử như nàng còn mong cầu gì hơn.

Nàng đứng ngốc tại chỗ cong môi cười. Mộ Viễn Kỳ không biết đã đứng phía sau nàng từ lúc nào. Chàng vươn tay khép cửa lại, còn thuận tiện kéo thê tử vào lòng:

“Lão nhị đi bàn chuyện làm ăn tận ba ngày mới về, lão tam lại bị người trong thôn kéo đi từ núi này qua núi khác tìm thảo dược. Bọn họ quả thật vô cùng vất vả.”

Dứt lời còn tựa cằm trên vai nàng, thỏ thẻ bên tai:

“Nàng xem trời đêm đẹp thế này, chúng ta có phải nên nói vài chuyện nghiêm túc không?”

Nghiêm túc cái khi.

Lông tóc La Khả Tiệp dựng hết lên, nhưng nàng biết đêm nay nàng chạy không khỏi rồi. Bầu trời đêm trên cao mờ hồ mờ mịt. Đôi phu thê dặt tay nhau đóng cửa làm chuyện nghiêm túc.

Sáng hôm sau Trác Kinh Vân quả thật đến gặp La Khả Tiệp bái biệt, dĩ nhiên lần này nàng ấy mang theo Hạ Cảnh Tuấn đi cùng. Một nhà năm người La Khả Tiệp tiễn họ một đoạn. Đến kết giới bao quanh thôn trang Tiểu Đầm Đầm đột nhiên khốc lên khiến cho Trác Kinh Vân cũng ửng hồng khoe mặt. Nàng ôm bé con hồi lâu mới luyến tiếc đặt bé con vào vòng tay của La Khả Tiệp, cứng rắn quay đầu rời đi.

Kết giới đóng lại, trước mắt chỉ còn màng sương mờ ảo. La Khả Tiệp ngẩng đầu nhìn mây trắng, bên tai hãy còn văng vẳng câu nói của Trác Kinh Vân:

“Đáng tiếc muối không thể cho cả thiên hạ biết muối có một nghĩa tử đáng yêu nhường này.”

Nàng ấy tiếc vì một lời đã định ngày trước lại không cách nào thực hiện. Nàng ấy công khai bán thân có một nghĩa tử chẳng khác nào châm thêm dầu vào lửa, khiến Hạ Chính Nghiên phát điên lên. Vẫn là tránh được cái rắc rối nào hay cái đó.

Mộ Viễn Kỳ đứng cạnh đột nhiên ghé sát tai La Khả Tiệp thì thầm: “Thật ra Hạ Cảnh Tuấn không phải thân đệ đệ của Hạ Chính Nghiên.”

Một lời này của chàng khiến lòng nàng gọn sóng. Nàng ngẩng mặt lên chỉ thấy chàng sai bước theo sau Cẩm Giai Hạo và An Hành đang tranh giành tiểu bảo bối.

Nàng chớp mắt nhìn thăm cỏ xanh mướt, tiết trời ngày càng lạnh. Cái lưới rối ren ngoài kia sẽ không vì nàng mà tháo bỏ hay thắt chặt. Mọi thứ vốn dĩ đã loạn, trước giờ đều là Thái hậu nói Hạ Chính Nghiên và Hạ Cảnh Tuấn là song thai, lại thêm sự phụ không phản bác, ai ai cũng không truy cứu chuyện này. Đến giờ lại nên kết cuộc đuổi cùng giết tận nhau.

La Khả Tiệp chỉ chớp mi, nàng không thờ dài cũng không cười nhạt, trong lòng chỉ là đứng đưng.

Nàng ngạc nhiên thì ngạc nhiên thế thôi, cũng giống như xem một tuồng kịch. Vốn dĩ ai hận ai yêu ai đều là chuyện bên ngoài màng sương mù.

Bầu trời trong xanh vẫn cứ trong xanh, mây trắng mơ hồ lướt trôi vẫn cứ giữ phong thái bình thản. Chớp mắt mở mắt cũng qua bốn lần xuân hạ thu đông.

La Thủy Khê ngồi trong Ngự thư phòng, cử chỉ ưu nhã chăm một ấm trà sen. Làn hơi mỏng lan toả, nhẹ nhàng lướt qua dung nhan nàng. Mi mục như họa, mày liễu thướt tha, làn da trắng như sứ, bờ môi hồng mềm mại. Nàng mỉm cười tay nâng chén trà, chậm rãi mang đến cho Hạ Chính Nghiên.

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng ta, một tay nhận lấy chén trà, đuôi mắt nhếch lên ra vẻ hài lòng: “Tiểu Khê có lòng rồi, cực khổ cho nàng.”

“Chi cần có thể chia sẻ âu lo với hoàng thượng, thần thiếp liền thấy vui vẻ, nào có cực nhọc gì đâu.” Nàng ta dịu dàng đáp lời, trong đáy mắt luôn ẩn ẩn nét cười.

La Thủy Khê quay lưng phân phó nha hoàn thu dọn trà cụ. Nàng ta mang áo choàng lông thú trên tay Cao Tần khoác lên người Hạ Chính Nghiên, cúi đầu thì thầm bên tai hắn: “Trời trở lạnh, hoàng thượng bảo trọng long thể. Thần thiếp lại trở về thăm nội tổ phụ một chuyến.”

“Được, ngày mai lại đến bồi trẫm.” Hạ Chính Nghiên khẽ cười thành tiếng, sau lại ngẩng mặt nhìn Cao Tần, thấp giọng hạ lệnh “Người cho người đưa Tiết phu nhân về La gia một chuyến.”

“Nô tài tuân lệnh.” Cao Tần lập tức cúi đầu, đưa tay mời La Thủy Khê “Tiết phu nhân xin hãy đi theo nô tài.”

“Được.” La Thủy Khê đáp lời rồi thì lễ với Hạ Chính Nghiên “Thần thiếp cáo lui.”

Nàng ta dẫn theo nha hoàn theo bước Cao Tần rời khỏi. Hạ Chính Nghiên nhìn theo bóng lưng La Thủy Khê, bàn tay nắm lấy áo choàng trên người kéo xuống vút sang một bên.

Tiểu Thuận Từ đứng bên cạnh vội vàng cầm tấm áo lông chồn đến khoác lên người hắn rồi mang cái áo kia đi đốt bỏ. Mấy năm nay Hạ Chính Nghiên đặc biệt trọng dụng Tiểu Thuận Từ, chuyện quan trọng đều đưa hắn tiếp quản, những việc vặt vãnh khác đều rơi vào đầu Cao Tần. Nói cho cùng lão ta đã già lại còn là người của Thái hậu, quan hệ của Hạ Chính Nghiên và Thái hậu ngày càng lạnh nhạt, dĩ nhiên hắn sẽ không giữ người của bà ta ở bên cạnh lâu.

Hạ Chính Nghiên nhìn bầu trời xám xịt bên ngoài khung cửa. Khí lạnh tràn vào phòng, hoá hình hơi thở mờ đục của hắn. Hắn hípmắt, thấp giọng thì thầm “Bảo trọng long thể...”

Hạ Chính Nghiên khép mi mắt, hồi tưởng về nữ tử vận y phục màu đỏ hoàng hôn ngày ấy đứng trong chánh điện, mặt hơi ngẩng lên nhìn hắn, thật tự nhiên nở nụ cười đẹp đẽ. Nụ cười đó tựa như lần sau cùng nàng ấy có thể thật tâm vì hắn mà mỉm cười

“Hoàng thượng người chính là tình đầu của ta.”

Nàng nói hắn là tình đầu của nàng. Hắn nhớ lúc ấy trong mắt nàng có vô vàn cảm xúc, dường như chúng đã tích tụ trong lòng nàng suốt tám năm ở bên cạnh hắn. Trước khi quay lưng đi nàng còn nhẹ nhàng nói với hắn:

“Rồi người sẽ tìm được nữ nhân người có thể thật lòng yêu thương, sẽ hạnh phúc, sẽ vang danh thiên hạ. Hoàng thượng, người thật sự sẽ sống tốt lắm. Hãy nhớ bảo trọng long thể.”

Hạ Chính Nghiên mở mắt, vươn tay cầm lấy quả chuông bạc. Hương liệu đựng bên trong chỉ còn một khối nhỏ bằng hai đốt tay nhưng mùi hương vẫn không phai nhạt. Nào có như nàng, kể từ hôm ấy hắn có cảm giác người đứng trước mặt mình không còn là La Khả Tiệp, dù cho hắn cố gắng dung túng

nàng thế nào nàng cũng không quay đầu lại vì hân mỉm cười thật tâm.

“Khả Khả đã bốn năm rồi. Nàng trốn trốn cũng thật quá kỹ.”

Hắn dõi mắt nhìn bầu trời xám xịt bên ngoài, chân mày khẽ nhíu lại, đáy mắt lạnh hơn vài phần. Nữ nhân thật lòng yêu thương đế vương... Lời nói dối này cũng thật quá tệ.

Trời vào đông đặc biệt lạnh, La Thủy Khê vừa đi vừa xoa xoa tay bên dưới tấm lông thú ủ ấm. Nàng ta liếc mắt nhìn Đàm Tuyết Lan đang quỳ sụp trước cửa Ngự thư phòng. Lúc trước vừa được triệu kiến vào cung lúc nào La Thủy Khê cũng thấy Huệ phi một thân quý khí hơn người. Đàm hoàng hậu so ra còn kém vạn vạn. Vàng ngọc trăm cái trân quý trên người Huệ phi vô cùng thanh tao nhã nhặn, không làm người khác cảm thấy bộ dáng nặng nề đầm đìa như Thục phi.

Cung nhân đều nói Huệ phi có được thánh sủng không suy, ngôi vị hoàng hậu chỉ còn vấn đề thời gian mà thôi.

Ấy vậy mà cái vị thánh sủng không suy ấy lại đang vận y phục đơn bạc, váy áo màu sắc nhạt nhòa quỳ trước Ngự thư phòng, cả một cung nhân che dù cũng không có.

La Thủy Khê đưa tay vỗ nhẹ hai bên gò má hồng hào của mình, liếc mắt cười mỉa mai Đàm Tuyết Lan. Bốn năm nay Thái y trong cung hết lòng điều dưỡng, nàng chẳng những chữa được vết sẹo khó coi kia mà dung nhan càng thêm tươi trẻ. Người trong Thái y viện quả nhiên có y thuật thần tiên.

La Thủy Khê xoa xoa chớp mũi buốt lạnh, thầm cười thế sự.

Bốn năm trước người đắc ý làm sủng phi, ta bị gả đi làm bình thiếp còn bị người người xem thường. Giờ nhìn người mà xem, giữa trời đông sắc mặt tái nhợt, chẳng còn chút sức sống, hao gầy hết đoá hoa tàn không ai thêm thương xót.

La Thủy Khê dời tầm mắt, cất bước rời đi. Với nàng ta bây giờ cho dù là Từ Uyển Khanh, Đàm Áu Lăng hay Đàm Tuyết Lan đều không còn quan trọng. Kẻ thù cả đời này của nàng chỉ có La Khả Tiệp, những người khác đều là ruồi nhặng, vo ve vo ve một thuở một thì cũng bay biến.

Duy nhất sót lại ba chữ “La Khả Tiệp” đã cắm rễ trong lòng La Thủy Khê. Chỉ khi vị nhị tỷ này chết con ác mộng của nàng mới thật sự chấm dứt.

La Thủy Khê ngồi xe ngựa, phân phó xa phu chạy đến thao trường thay vì trở về La gia. Xe ngựa xóc nảy hồi lâu cuối cùng cũng tới nơi. Nàng ta bước xuống, nha hoàn bên cạnh đã xách trên tay một mớ thuốc thang chạy theo. La Thủy Khê dời mắt tìm kiếm, rất nhanh liền thấy La Bửu Diệp đứng một bên đợi mình.

Nàng ta nô nức cười tươi hết như đào hoa, chạy đến trước mặt La Bửu Diệp gọi một tiếng: “Nhị ca!”

“Cẩn thận.” La Bửu Diệp lên tiếng nhắc nhở “Nơi này là thao trường, không phải La phủ, đường đá lởm chởm rất nguy hiểm.”

“A Khả biết rồi.” La Thủy Khê cười híp mắt “Nhị ca vẫn tốt chứ?”

“Vẫn tốt.” Hắn nhàn nhạt đáp. Thời gian qua ở thao trường chịu cực khổ đã quen, bộ dáng công tử bột của hắn hoàn toàn bị gột rửa sạch sẽ, trở thành nam tử trường thành mạnh mẽ hơn rất nhiều, cả tính tình cũng trầm lắng hơn hẳn.

“Phải rồi, trời trời lạnh muối có mang theo áo ấm cho nhị ca.” La Thủy Khê nói rồi quay sang nhìn nha hoàn bên cạnh, đợi nàng ta đưa áo choàng và mấy thang thuốc cho La Bửu Diệp nàng mới tiếp lời “Còn có đây là thuốc của tổ phụ muội vừa xin được trong cung, thời tiết dạo này không tốt cho sức khỏe của người, nhị ca thay muối quan tâm tổ phụ nhiều hơn.”

Nghe nàng ta nói đáy mắt La Bửu Diệp nhu hoà hẳn. Hắn vươn tay xoa đầu La Thủy Khê, nhẹ giọng nói: “Đứa trẻ ngọc này, muội muốn hiếu thuận thì về phủ tận tay đưa cho tổ phụ, cần gì phải tháng nào cũng chạy đến đây nhờ cậy ta.”

La Bửu Diệp dứt lời đã thấy vành mắt La Thủy Khê ửng đỏ. Nàng ta hít mũi, nuốt xuống cổ họng nghẹn nghẹn, miễn cưỡng đáp: “Nhìn thấy muội chỉ sợ tổ phụ càng thêm phiền lòng, vẫn là huynh thay muội chăm sóc cho người sẽ tốt hơn.”

Nàng ta nói vậy La Bửu Diệp đành lặng người nhìn nàng ta, trong đầu trống rỗng cả một lời an ủi cũng không nghĩ ra. Thấy đáng vẻ La Thủy Khê khó xử vạn vạn tấm lông thú choàng tay, La Bửu Diệp liền gạt đầu đồng ý:

“Được rồi, chuyện này bản thiếu gia làm thay muội cũng hai năm, còn có thể không nhận lời sao.”

“Vẫn là nhị ca tốt!” La Thủy Khê mừng rỡ nắm tay La Bửu Diệp lay qua lay lại.

La Bửu Diệp thoáng nghe tiếng keng, đến giờ cơm trưa rồi, nói vậy ngoài pháp trường..

“A Khả, Tiết gia bên kia...” La Bửu Diệp lo lắng nhìn La Thủy Khê.

Mấy năm nay một, hai người có thân thích với Tiết gia cứ đúng ngày này sẽ bị xử trảm. Dù là tội danh lớn như trốn thuế hay nhẹ như gây sự ngoài phố chợ cũng bị trảm thủ ngoài pháp trường. Hắn nhớ ba năm trước hơn bốn mươi nha hoàn và gia nô của Tiết phủ bị lôi lên pháp trường. Hai năm trước là biểu đệ của Tiết Doãn bị đào bới sự kiện thời niên thiếu lên kinh ứng thí nhưng dùng cửa sau dàn xếp đề thi, hoàng thượng mặt rồng giận dữ hạ chỉ xử trảm. Năm trước là biểu muội của Tiết Doãn, nghe nói là nàng ta và phải Thục phi ở Ninh sơn tự còn vô lễ buông lời nhục mạ Thục phi nên bị lôi lên pháp

trường. Nhân thân vì không muốn bị liên lụy đã từ nài ta, gạch tên nài ta ra khỏi gia phả, cái xác sau khi bị chém cũng chẳng ai thém nhặt về, cứ thế đem ném ngoài bãi tha ma.

Không biết năm nay lại là ai đây?

La Bửu Diệp liếc thấy nụ cười trên khoé môi La Thủy Khê hạ xuống, trong mắt chỉ còn bình thản dửng dưng, không có chút quan tâm lo lắng nào. La Bửu Diệp cả mơ cũng không nghĩ những người kia là La Thủy Khê gợi ý cho Hạ Chính Nghiên xử trảm, cả tội danh cũng là nài ta nghĩ ra rồi sắp xếp người đàn cảnh khép tội bọn họ. Thấy La Bửu Diệp nhìn mình chằm chằm La Thủy Khê đành cười gượng gạo, giữ lễ phép nói:

“Phu quân hẳn đang rồi rầu sầu lo, tiểu muội xin phép trở về trước. Nhị ca, bảo trọng.”

“Đi đường cẩn thận.” La Bửu Diệp gật đầu, đưa tay giúp nài ta leo lên xe ngựa.

Ngoài pháp trường gió lạnh thét gào, người đến xem rất đông nhưng tuyệt nhiên không dám lên tiếng. Chỉ nghe giọng nói sắc bén của quan viên hạ lệnh hành hình, lưỡi đao loé sáng, một mạng người cứ thế ngã xuống, máu văng tứ phía, bầu không khí nhuộm mùi máu tanh nồng nặc.

Mọi người dần dần tản đi, chỉ có một tiểu nam hài vẫn đứng ngây tại chỗ, ánh mắt chăm chú quan sát bọn nam tử lực lưỡng phía trên thu dọn cái xác. Ánh mắt nó trầm tĩnh tựa hồ thủy, y phục trên người dù không phải lăng la tơ lụa thượng hạng nhưng cũng là loại vải gấm tinh xảo hiếm thấy. Lớp lông thú viền quanh cổ vừa dày lại mềm mại che mắt chiếc cằm nhỏ nhắn, chỉ để lộ gương mặt trắng hồng của tiểu hài tử. Cậu bé cầm trên tay một gói bánh hoa quế, miệng vừa nhai bánh vừa để ý cách lão nam tử bặm trợn lau sạch vết máu trên thanh đao.

Tiểu hài tử lăm nhăm tính kích thước, độ dày, mỏng cùng toàn bộ chất liệu của thanh đao trên tay lão, nhủ thầm trong bụng phải về vùi vĩnh một cây.

Nghĩ rồi cậu quay lưng định bước đi, vừa ngẩng mặt lên đã bắt gặp bóng dáng bạch y nam tử không biết đã đứng phía sau cậu từ lúc nào. Đứa bé reo lên, chạy lại nắm tay chàng: “Đại phụ thân!”

“Tiểu Diễm Diễm mua được bánh hoa quế rồi?” Mộ Viễn Kỳ cung chiêu dắt tay tiểu bảo bối cùng đi.

Tiểu Diễm Diễm cười tít mắt đưa gói bánh ra trước mặt chàng: “Diễm Diễm mua rất nhiều nha, mua cho cả mẫu thân nữa.”

Thật hiếm khi mới đến lượt Bạc Đào phủ bọn họ được người trong thôn cử đi đổi lương thực và một số hàng hoá trong kinh thành về, Tiểu Diễm Diễm liền vô cùng thích thú đòi theo. Đại phụ thân Mộ Viễn Kỳ không phản đối, mẫu thân hoàn toàn ủng hộ việc cho bé con đi thăm thú nên dù nhị phụ thân Cẩm Giai Hạo có đưa ra một đồng lý do lo đông lo tây cũng bằng thừa.

“Diễm Diễm thật ngoan.” Mộ Viễn Kỳ đặt toàn bộ hàng hoá lên chiếc xe ngựa rồi bế Tiểu Diễm Diễm trên tay, cùng ngồi vào cỗ xe thứ hai.

Tiểu Diễm Diễm khẽ ngoái đầu nhìn lại pháp trường phía xa, ánh mắt bắt trọn hình ảnh nam tử vận giáp phục đứng lặng nhìn vũng máu còn đọng lại, trong mắt hẳn là vô vàng cảm xúc phức tạp, gương mặt gầy gò xanh xao, kém đi chút khí khái của một võ tướng.

Mộ Viễn Kỳ nhìn theo ánh mắt của tiểu bảo bối, bờ môi cong lên nụ cười nhạt khi nhìn thấy Tiết Doãn. Gió lạnh vô tình lướt qua, chàng khẽ run, một tay ấn tiểu bảo bối vào lòng, chần gió cho bé con. Đến khi phụ tử bọn họ yên vị vững vàng, đoàn người bắt đầu khởi hành.

Mộ Viễn Kỳ nhìn bầu trời xám xịt bên ngoài, nén không được tiếng thở dài giấu trong lòng bao lâu nay.

“Thượng thần, đã bốn năm trần thế rồi...”

Mộ Viễn Kỳ giật mình choàng tỉnh. Chàng thở gấp, đảo mắt nhìn một lượt xung quanh, vẫn là không gian chật hẹp bên trong xe ngựa. Tiểu Diễm Diễm lần đầu tiên thấy chàng hành động cuồng cuồng như vậy liền xích lại gần chàng, cúi đầu tựa cằm trên tay chàng thỏ thẻ âm giọng non nớt:

“Đại phụ thân gặp ác mộng sao?”

“Không sao. Phụ thân không sao.” Mộ Viễn Kỳ chớp mắt, lấy lại đang về diễm tình thường ngày. Chàng nhìn Tiểu Diễm Diễm đang giương đôi mắt to tròn muôn vàn lo lắng quan sát chàng, âm giọng chợt trầm xuống, gương mặt ngưng trọng, hỏi: “Tiểu bảo bối, con có còn nhớ những gì phụ thân đã nói không?”

“Diễm Diễm luôn luôn ghi nhớ.” Tiểu Diễm gật đầu, dáng vẻ nghiêm túc dán trên gương mặt bé con khiến nó có chút già dặn hơn những đứa trẻ khác. “Vị thúc thúc đó lại đến sao?”

Chính là vị thúc thúc trong mơ, là người vô số lần muốn bắt nó đi, là người lần trước đã nói nếu mẫu thân không tha thứ cho phụ thân thì phụ thân sẽ chết. Nó chưa bao giờ quên.

Mộ Viễn Kỳ thờ dài kéo nó vào lòng, thật bất công cho bảo bối của bọn họ, nó còn quá nhỏ đã nhận thức được những chuyện khác thường này. Có lúc chàng chỉ mong bé con có thể vô tư như bao đứa trẻ đồng lứa khác, chỉ tiếc bọn họ là phụ mẫu lại mang thân phận rồi ren, bé con làm sao có thể sống như một người bình thường.

“Con có sợ không?” Chàng vừa vuốt tóc nó vừa hỏi.

“Một chút.” Bé con lý nhí đáp.

“Con đã sẵn sàng chưa?” Chàng lại hỏi.

“Luôn luôn sẵn sàng.” Lần này bé con trả lời bằng âm giọng chắc nịch.

Mộ Viễn Kỳ gật đầu hài lòng. Cuộc nói chuyện của phụ tử bọn họ kết thúc vừa hay đã về đến thôn. Chàng bé Tiểu Diễm Diễm xuống. Đứa trẻ vừa được phụ thân ôm ra liền nhảy phốc xuống đất, chạy thật nhanh vào Bạc Đào phủ. Mấy nha hoàn đang quét tước thấy cậu liền cúi đầu gọi “Tiểu thiếu gia.”

Tiểu Diễm Diễm chỉ gật đầu lấy lệ rồi nhanh chóng chạy đi tìm nhị phụ thân của cậu. Vừa hay lúc cậu nhóc chạy qua thư phòng liền thấy một lão nhân mập mập bị đá ra khỏi phòng. Cậu đứng yên cười trộm nhìn một đám lão nhân cúi đầu bị nhị phụ thân hất ngã bỏ bên trong. Bọn họ lại làm thất thoát tiền của phụ thân, bị mắng cũng đáng. Kể ra gần đây số người bị trách phạt đã voi đi nhiều. Cậu nhớ ba tháng trước có tám người bị đập, năm người bị mắng, hai kẻ bị giáng chức hoặc bị đuổi. Tháng này chỉ còn một người bị đánh và ba người bị mắng thôi, số còn lại đều qua cửa, không có ai bị đuổi cả.

Nhìn phụ thân mắng có vẻ hăng say và không có dấu hiệu dừng lại, Tiểu Diễm Diễm hít sâu, lớn tiếng kêu lên: “Mẫu thân đến tìm nhị phụ thân ạ?”

Trong thư phòng đột nhiên im bật, Cẩm Giai Hạo hắng giọng quát một câu:

“Các người liệu hồn! Tháng này tới đây thôi! Tháng sau còn để lão tử thấy cái mớ sổ sách chả ra làm sao này nữa các người tự mình cuốn gói cút đi cày ruộng đi!”

Đám người thờ phào vì được giải thoát, ai nấy vội vàng thu lại sổ sách chạy biến.

Cẩm Giai Hạo đứng trước gương đồng chỉnh trang lại búi tóc và y phục rồi lao ra ngoài, vẻ mặt hớn hờ gọi: “Tiểu Tiếp!” Không ngờ trả lời hần chỉ có tiếng trẻ con cười nghiêng ngả. Cẩm Giai Hạo tròn mắt, Tiểu Diễm Diễm vỗ tay bẹp bẹp, nhin cười không nổi:

“Nhị phụ thân, người quên rồi sao? Giờ này mẫu thân vẫn còn đang ngủ trưa nha.”

Thật không thể tưởng được kẻ mặt cau mày có vừa rồi và người này là cùng một người. Nhị phụ thân lúc nào cũng vậy, ở bên ngoài oai phong bao nhiêu thì đứng trước mẫu thân hồ đồ cũng hoá mèo.

Cẩm Giai Hạo bị bảo bối cười vào mặt cảm thấy vô cùng xấu hổ, vừa tức vừa ghen không biết chui vào đâu. Hắn tóm lấy Tiểu Diễm Diễm, vác nó lên rồi phát nẩy bật tay vào hông, nghiêng răng mắng:

“Tiểu tử thói người bị nuông chiều thành hư rồi!”

“Đau! Phụ thân đừng đánh mà, Diễm Diễm biết lỗi rồi.” Bé con la lên “Phụ thân bớt giận.”

Cẩm Giai Hạo nhíu mày nhìn vẻ mặt ghen ngào nước mắt ăn năn hối lỗi của Tiểu Diễm Diễm, chậm rãi bế nó tựa hông trên cánh tay mình, thấp giọng hỏi: “Thật sự đã biết lỗi?”

Tiểu Diễm Diễm liếc mắt gật đầu, lại mở to đôi mắt ngấn lệ lấy lòng Cẩm Giai Hạo. Nó biết nhị phụ thân là người ngoài cứng trong mềm, thuộc hàng dễ dỗ nhất trong ba vị phụ thân.

Quả đúng như bé con dự liệu, Cẩm Giai Hạo đã hạ xuống toàn bộ sát khí bùng bùng dọa người, đưa tay xoa xoa má bảo bối, dịu giọng nói:

“Hôm nay lên kinh thành có mệt không? Mặt mũi bị lạnh thành đỏ ửng thế này...” Hắn nhìn qua nhìn lại gương mặt bảo bối, chắc lưỡi cảm râm: “Đã bảo ở nhà phụ thân ủ ấm cho lại không nghe. Cứ thích đến cái chỗ đáng ghét đó. Con có biết kinh thành có rất nhiều kẻ đáng ghét...”

Tiểu Diễm Diễm gật gù mí mắt nhìn nhị phụ thân bắt đầu sa vào bài ca than vãn kể lể. Bé con kiên nhẫn nghe hắn đem cả một đám cái gì thần lẫn đất vô si mà nghĩ mình thật sự là rỗng, con chim trĩ già ngu ngốc là mẹ của gã thần lẫn vô si, và một đám vô số những người khác chửi rủa. Dù không biết bọn họ là ai nhưng từ khi Tiểu Diễm Diễm đòi đi kinh thành thì nhị phụ thân của bé đã mang bọn họ ra mắng một ngày ba lần. Mà tuyệt nhiên chỉ mắng cho Tiểu Diễm Diễm nghe, những lúc ở cùng mẫu thân, và hai vị phụ thân kia thì nhị phụ thân tuyệt nhiên không hé môi nhắc đến nửa lời. Cùng lắm hắn chỉ đen mặt tỏ thái độ thôi.

Tiểu Diễm Diễm đôi lúc cảm thấy mình giống như cái áo bông nhỏ tâm giao của nhị phụ thân vậy.

Đợi hắn dứt lời, Tiểu Diễm Diễm liền vội vàng ôm cổ hắn cọ qua cọ lại mẹ nheo: “Phụ thân, hôm nay Diễm Diễm đi kinh thành rất vui, còn thấy được một thứ rất lợi hại. Phụ thân có thể cho Diễm Diễm một cái giống vậy không?”

Cẩm Giai Hạo đưa tay đỡ lấy cái đầu của Tiểu Diễm Diễm, xoa xoa cái trán đã ửng đỏ vì cọ liên tục vào vai mình, hừ lạnh: “Được rồi! Có thứ gì mà phụ thân không thể cho con? Nói phụ thân nghe, vật gì lại khiến con cong cong queo queo vùi vùi thế hả?”

Tiểu Diễm Diễm bĩu môi: “Con mới không có cong cong queo queo.” Lại vịn vào đoạn tóc của Cẩm Giai Hạo, mở to đôi mắt đen lấy lòng hắn “Diễm Diễm muốn một thanh đao dài một thước năm tấc có được không?”

Bé con dứt lời nụ cười cứng chiều trên môi Cẩm Giai Hạo cứng lại. Hắn nhượng mi, nghi hoặc hỏi: “Con có biết thanh đao như vậy còn dài hơn cả chiều cao của con không?”

“Biết.” Tiểu Diễm Diễm gật đầu không thèm suy nghĩ, lại chu mỏ nói “Nhưng vị thúc thúc trên đài vừa rồi dùng thanh đao như vậy chém người rất nhanh gọn nha. Người ta còn không kịp la lên đã mất đầu rồi.”

Cầm Giai Hạo đen mặt, vội vàng bịt miệng bảo bối lại, hai mắt liếc trái liếc phải quan sát, thấy xung quanh không có ai mới bỏ tay ra, nhỏ giọng nói:

“Tổ tông của ta ơi, người ta cao to bụng lại bự mới vác nổi thanh đao dài như vậy. Đợi Tiểu Diễm Diễm lớn một chút phụ thân lại làm cho con một thanh đao còn lợi hại hơn gấp trăm lần có được không?”

Cầm Giai Hạo vừa nói vừa nhìn qua lại, may là không ai nghe thấy. Nơi này coi trọng nhất là yên bình, không chém giết, không xung đột. Mấy đứa trẻ được gửi đến Bạc Đào phủ theo hần học võ cốt để phòng thân khi xuất ngoại đến kinh thành đổi lương thực và hàng hoá. Vậy mà hải tử của hần lại mạnh mẽ đối với chuyện chém giết không sợ hãi còn tỏ ra hứng thú. Nếu là lúc trước hẳn vui mừng còn không kịp, nhưng bây giờ thì khác.

Tiểu Diễm Diễm cứ nghĩ nhị phụ thân nhất định sẽ vô cùng ủng hộ chuyện này nhưng nhìn vẻ mặt lo trước lo sau còn chuẩn bị cảm râm của hần, cậu thất vọng cúi đầu vụn vụn y phục, lý nhí nói: “Thật sự không thể sao? Con còn tưởng...”

Về mặt ử dột của Tiểu Diễm Diễm khiến Cầm Giai Hạo có chút không đành lòng, hần vỗ đầu nó, dịu giọng an ủi: “Thanh đao một tác hơn không thể cho con nhưng đoản đao nạm ngọc lục bảo của phụ thân thì có thể.”

Ngay lập tức gương mặt ử dột sáng bừng lên, Tiểu Diễm Diễm ôm cổ Cầm Giai Hạo cọt cọt reo mừng:

“Thật sao? Phụ thân thật tốt!”

“Được rồi. Được rồi. Ngày mai phụ thân dạy con dùng đoản đao. Còn bây giờ...” Cầm Giai Hạo ngẩng mặt nhìn trời sau đó quay sang Tiểu Diễm Diễm nói “Con đi đánh thức mẫu thân đi, chúng ta cùng nhau đi câu cá.”

“Câu cá mùa đông?” Tiểu Diễm Diễm nghiêng nghiêng đầu khó hiểu.

“Nhân lúc mặt nước chưa kết băng, trời chưa đổ tuyết, chúng ta tranh thủ đi du ngoạn một bữa. Không khéo đến hai tháng sau cũng không thể bước ra khỏi cửa.” Cầm Giai Hạo ôn tồn giải thích.

Tiểu Diễm Diễm gật gù ra vẻ đã hiểu, nó ôm quyền, vẻ mặt đầy nghĩa khí nghiêm giọng nói: “Tuân mệnh phụ thân!”

Dứt lời bé con nhảy xuống khỏi vòng tay Cầm Giai Hạo, một mạch chạy vào hậu viện. Cậu mở cửa phòng La Khả Tiệp ra, thấy nàng vẫn còn ngủ liền nhảy chân sáo đến cạnh giường, nhoài người lên hôn vào má nàng, cầm tay nàng lay qua lay lại:

“Mẫu thân ơi! Mẫu thân dậy đi. Mẫu thân hứa hôm nay cùng con đi câu cá mà.”

La Khả Tiệp chậm rãi hé mi mắt, trong đầu mơ hồ nhớ không ra mình có hứa đi câu cá sao? Nàng miễn cưỡng ngáp một hơi, chớp mắt vài lần cho tỉnh hẳn rồi quay sang nhìn Tiểu Diễm Diễm, dùng âm giọng ngọt ngào hỏi:

“Bảo bối, con về rồi à?”

Nói rồi nàng ngồi dậy, một tay xoa xoa đầu, một tay vuốt ve gò má Tiểu Diễm Diễm, cong môi cười nói: “Đi chơi có vui không?”

“Có! Ở đó có rất nhiều người, rất nhiều đồ và rất nhiều nhà, đồ ăn cũng thật phong phú.”

Tiểu Diễm Diễm thao thao bất tuyệt kể hết mọi thứ đã thấy ở kinh thành cho La Khả Tiệp nghe. Như Ngọc đứng ngoài nghe thấy động tĩnh liền biết La Khả Tiệp đã thức giấc, vội vàng bê chậu nước ấm vào cho nàng rửa mặt. Tiểu Diễm Diễm nhanh nhẹn lấy khăn giúp nàng lau mặt. La Khả Tiệp bế bé con trong tay, vừa thơm hai bên má nó hai cái vừa cười nói:

“Bảo bối đi một chuyến mà học được thật nhiều thứ, thật là giỏi.”

Nghe mẫu thân khen ngợi bé con liền cười tít mắt. Cậu nhảy xuống giường, nắm tay nàng kéo đến ngồi trước bàn trang điểm. Sau đó Tiểu Diễm Diễm kê một cái ghế gỗ phía sau lưng La Khả Tiệp, leo lên cầm lược làm bằng gỗ lê chải tóc cho nàng:

“Tiểu Diễm Diễm vuốt tóc cho mẫu thân nha!”

La Khả Tiệp vui vẻ gật đầu, ngồi thẳng lưng ngay ngắn để bé con tùy ý chải chuốt. Hai bàn tay nhỏ nhỏ quả thực không thể ôm hết mái tóc của nàng, bé con đành chải tóc cho thẳng rồi dùng một nửa phần tóc phía trên của La Khả Tiệp búi lại, cài một cây bích ngọc trầm lên.

La Khả Tiệp nhìn qua nhìn lại bản thân trong gương vài lần rồi quay lưng lại bế Tiểu Diễm Diễm, gật gật đầu hài lòng:

“Tiểu Diễm Diễm của mẫu thân thật khéo tay. Trâm này là con mua tặng mẫu thân sao?”

“Vâng.” Tiểu Diễm Diễm nhăn mũi một cái mới cướp công “Mẫu thân thích không?”

“Thích lắm. Tiểu Diễm Diễm tặng vật gì mẫu thân cũng thích.”

Nàng vui vẻ sờ sờ cây trâm trên búi tóc mấy lần. Thấy nàng như vậy Tiểu Diễm Diễm có chút áy náy. Trâm là đại phụ thân mua nhưng ai biểu phụ thân vừa lên xe đã ngủ, không nghe cậu nói chuyện. Cậu mới lén lút lấy trâm ngọc trong tay áo của đại phụ thân mang đi tranh công.

Nhưng cậu có để lại gói bánh hoa quế nha. Nếu đại phụ thân muốn kiếm công hưởng phúc lợi thì vẫn được mà.

Tiểu Diễm Diễm càng nghĩ càng đắc ý. Nhưng làm việc xấu thế nào cũng bị phát hiện. Đang lúc cậu bé con cao hứng Mộ Viễn Kỳ đã bước vào, đi thẳng đến bên cạnh La Khả Tiệp. Nàng thấy hai má chàng ửng hồng vì lạnh liền ôm Tiểu Diễm Diễm đứng dậy, một tay áp vào gò má chàng, cố gắng truyền cho chàng chút hơi ấm.

“Vắt vớ cho chàng rồi.” Nàng nói.

Chàng chỉ cười, liếc mắt nhìn cây trâm bích ngọc trên búi tóc La Khả Tiệp và Tiểu Diễm Diễm đang vui đùa trong lòng nàng tránh ánh mắt của chàng.

“Nàng thích cây trâm mà Tiểu Diễm Diễm tặng là tốt rồi. Bảo bố phải đi hơn năm cửa hàng mới chọn được đấy. “Mộ Viễn Kỳ nói, còn không quên nhấn mạnh chữ “tặng”.

Chàng càng nói Tiểu Diễm Diễm càng cúi đầu thấp hơn nhưng vẫn quật cường mím môi không nhận lỗi, còn hỏi vặn lại chàng: “Phụ thân, bánh hoa quế người mua đâu rồi?”

“Đã ăn hết rồi.” Chàng điềm nhiên trả lời.

Tiểu Diễm Diễm tức nghẹn tròn to mắt: “Bánh là mua cho mẫu thân, phụ thân sao có thể...”

“Bánh là do phụ thân mua, phụ thân ăn hết thì đã sao đâu. Huống hồ...” Mộ Viễn Kỳ kéo dài giọng “Mẫu thân con cũng không thích ăn ngọt.”

“Người...” Tiểu Diễm Diễm tức ứa nước mắt, cắn môi uý khuất nói “Con xếp hàng đợi lâu như vậy cũng chỉ mới ăn được có một cái còn lại để dành cho mẫu thân. Phụ thân người thật quá đáng!”

Nghe cuộc nói chuyện của hai phụ tử La Khả Tiệp đã hiểu ra vấn đề. Nàng đặt Tiểu Diễm Diễm đứng xuống đất rồi cúi người lau nước mắt cho nó, dịu giọng hỏi:

“Tiểu bảo bối sao con lại khóc?”

“Vi... vì con đã đợi rất lâu... có rất nhiều người, chân cũng rất mỏi...” Bé con vừa nói vừa nấc lên, khó khăn lắm mới kiếm được nước mắt nói rõ thành câu.

“Vậy phụ thân phải đi đến tận năm cửa hàng trang sức, trước đó còn qua rất nhiều nơi để đổi hàng hoá, phụ thân có phải cũng đau chân còn rất rất rất mệt nữa đúng không?” La Khả Tiệp vuốt ve gò má bé con, cười ấm áp.

Tiểu Diễm Diễm nghĩ nghĩ một lúc mới gật đầu. La Khả Tiệp tiếp lời:

“Con tức giận vì phụ thân lấy bánh mà con chờ rất lâu rất lâu để mua vậy con lấy cây trâm mà phụ thân phải đến rất nhiều nơi mới chọn mua được, phụ thân có buồn không?”

“Có.” Tiểu Diễm Diễm mếu máo, vành mắt lại đỏ lên, vội vàng chạy lại ôm chân Mộ Viễn Kỳ “Diễm Diễm xin lỗi phụ thân, Diễm Diễm sai rồi. Phụ thân đừng giận Diễm Diễm nha.”

Mộ Viễn Kỳ cúi người bế bảo bối lên, đưa tay lau nước mắt cho nó, còn hôn hai bên gò má non mịn của nó, yêu thương nói:

“Phụ thân không giận. Phụ thân chỉ không thích trẻ con nói dối, Tiểu Diễm Diễm lần sau không được như vậy, phụ thân sẽ buồn có biết không?”

“Diễm Diễm biết rồi. Diễm Diễm không nói dối nữa.” Diễm Diễm vội vàng gật đầu, rồi rít nói, hai tay nhỏ xíu còn bấu chặt lấy vạt áo chàng.

Mộ Viễn Kỳ thở phào một hơi nhẹ nhõm, đưa tay lau nước mắt cho bé con, nhẹ nhàng để nó gác đầu trên vai chàng. Chẳng hiểu sao thấy bé con bướng bỉnh một chút chàng lại nhẹ nhõm trong lòng. Đứa trẻ này đôi lúc quá mức trưởng thành khiến chàng luôn cảm thấy có lỗi, nhiều khi chỉ mong bảo bối giờ thôi trẻ con thế này, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu hơn cả.

La Khả Tiệp đứng một bên nhìn phụ tử hai người ôm ấp, bờ môi bất tri bất giác nở nụ cười ấm áp. Đã bốn năm rồi, cuộc sống của nàng trôi qua vô cùng bình lặng. Mỗi ngày ngủ đủ hai giấc, không có gì làm sẽ tùy tiện trồng chút cây trái, vẽ vài bức tranh để đến kỳ mang đi đổi lương thực. Những lúc thời tiết trong lành, trăng thanh gió mát một chút nàng sẽ cùng phụ quân và tiểu bảo bối đi dạo chơi.

Bốn năm qua chưa từng để ưu sầu vương bận.

Như Ngọc thu dọn chậu đồng xong liền mang áo choàng đến khoác lên người La Khả Tiệp. Mộ Viễn Kỳ đỡ bảo bối xong quay sang buộc dây áo cho nàng. Cả hai cùng nắm tay Tiểu Diễm Diễm ra ngoài.

Trên đường đi bé con vẫn không quên bĩu môi ngược mặt lên hỏi Mộ Viễn Kỳ: “Phụ thân, người thật sự ăn hết bánh hoa quế rồi sao?”

Mộ Viễn Kỳ bật cười xoa xoa đầu bé con thành một mớ hỗn loạn: “Không có. Bánh đều đưa cho nhị phụ thân con, đợi một lát ra Bích thủy đình cùng nhau ăn.”

Nghe vậy bé con vui vẻ kéo tay hai người đi càng nhanh hơn. Cẩm Giai Hạo đã chuẩn bị một cỗ xe ngựa đứng chờ trước tiền môn. An Hành vừa từ bên kia đòi về liền vội vàng ném giỏ thuốc vào trong, chạy một mạch ra bám lên người La Khả Tiệp:

“Tiệp Tiệp!”

Những lúc y giờ giọng trẻ con với nàng đều bị tiểu bảo bồi trừu ghẹo. Y liền lên giọng tức giận xốc bé con lên, cù vào hai bên nách khiến nó cười đến chảy nước mắt cúi đầu van xin mới thôi.

Đùa giỡn một hồi cả nhà năm người mới xuất phát. Họ dùng thuyền chèo ra đình Bích Thủy nằm ở bờ bên kia hồ Kính Nguyệt. Nơi đây xuân xanh hoàng hạ xích thu, chỉ có mùa đông hanh chút buồn thanh tịnh, cây cối hao gầy, xa xa chỉ thấy một rừng thông vững chãi.

Mộ Viễn Kỳ ngồi trên bàn đá trong đình dâng hương tấu đàn, Cẩm Giai Hạo bày giấy bút viết chữ, La Khả Tiệp họa vài bức tranh cảnh sắc xung quanh và gia đình nhỏ của nàng. Tiểu Diễm Diễm được An Hành cho ngồi trên vai y, lắc lư đôi chân nhỏ đung đưa càn cầu, hăng say câu cá. Trời vào đông nhưng hai người vẫn may mắn câu được bốn con cá. Buổi tối một nhà chụm lại nhóm lửa nướng cá, vừa ăn vừa nghe chuyện xưa. Mỗi người kể một câu chuyện đến khi tối muộn mới hồi phủ.

Buổi đêm ở kinh thành lại không được cái tĩnh lặng như vậy. Bức màn tối trên nền trời vừa buông xuống đèn lồng đã sáng rực khắp phố chợ. Các cô nương ở Thiên Hương Lâu không ngừng đung đưa eo ngọc, phe phẩy khăn lụa, cất giọng nói lanh lảnh yền oanh mời gọi khách nhân. Tiết Doãn chân nọ đá chân kia rời khỏi Thiên Hương Lâu, bỏ lại đằng sau tiếng nói tựa chuông ngân bảo hấn lần sau ghé lại.

Hắn đi không biết qua bao nhiêu con phố, dừng bước trước Hộ quốc phủ đã sáng đèn. Phía trước tiền môn chỉ có hai con lân sư đá, ngoài ra không có lấy một người canh gác. Hắn loạng choạng bước lên bậc thềm, tay giơ lên định gõ cửa chợt khựng lại.

Nhìn cánh cửa lớn, lại ngẩng đầu nhìn tám bảng nam vàng ngự ban, hấn lắc đầu cười lạnh, chậm rãi rời đi.

“Người có còn đâu.”

Hắn không nhớ bản thân đã nói câu đó bao nhiêu lần trên đường hồi phủ. Hắn chỉ nhớ đã bốn năm rồi, hơn chục mạng người rồi. Dù bình thường hấn không ưa đám biểu đệ biểu muội gì đó ăn không ngồi rồi trong phủ nhưng nhìn mẩu thân vì vậy mà hao gầy theo năm tháng, tim hấn thắt lại.

Cứ qua ngày này không khí Tiết phủ lại ngày một nặng nề.

Hắn rất sợ năm sau hoàng thượng sẽ mang mẫu thân ra trăm thủ. Năm nào tim hấn cũng treo nỗi sợ ấy chẳng vui đi. Hấn gần như lật tung cả Hoàng Quốc nhưng tuyệt nhiên không tìm ra chút dấu tích của La Khả Tiệp.

Nàng giống như đã tan biến khỏi thế gian.

Nhưng gánh nặng của hấn lại ngày một nặng hơn. Không khí trong thủ phủ ngột thở đến độ hấn cũng không muốn về nữa.

Tiết Doãn đứng trước phủ đệ của mình, bọc dọc phẩy tay. Hai gia nô gác cổng vội vàng mở cửa. Hấn loạng choạng bước vào, ánh mắt mơ hồ nhìn thấy vạt áo thiên sắc thanh y dừng bước đối diện mình. Hấn ngẩng đầu nhìn La Thủy Khê một thân bá khí hất cằm kiêu ngạo. Gương mặt của nàng ta đã được thái y chữa khỏi, khôi phục vẻ đẹp vốn có của đệ nhất tài nữ khiến vạn người thêm muốn, nhưng hấn càng nhìn nàng càng thấy khó chịu.

Không hề tâm nàng ta có ý định gì, hấn nhếch môi mỉa mai, bước thẳng một đường lướt qua nàng ta. La Thủy Khê bất mãn trước thái độ khinh rẻ của Tiết Doãn, nàng ta kéo tay áo hấn, gắt giọng chì chiết: “Phế vật!”

Tiết Doãn trừng mắt giơ tay lên bóp cổ nàng ta. La Thủy Khê nghiêng răng, cao giọng thách thức hấn: “Người dám động tay với ta ngày mai ở ngoài pháp trường chính là mẫu thân của ngươi.” Nàng ta trợn mắt, rít qua kẽ răng “Không cần đợi đến năm sau đâu.”

Lực đạo trong tay Tiết Doãn nói lỏng, hấn nhắm mắt, nghiêng răng kiêu chế uất nghẹn, thở ra hơi thở ấm nóng nồng men rượu. Tiết Doãn giơ hai bàn tay lên, bước lui về sau vài bước, gật đầu nói: “Được, lời La hoàng hậu nói là thánh chỉ, bản tướng cần tuân thánh mệnh. Bản tướng sẽ không chạm đến dù chỉ là một cọng tóc của hoàng hậu nương nương.”

Dứt lời liền phui phui vai áo nàng ta, nhếch môi cười lạnh, phất tay áo quay lưng bỏ đi. Nếu hấn còn nán lại một giây một khắc nào nhất định sẽ không kiêu chế nổi mà bẽ gãy cái cổ xinh đẹp kia.

Lòng nàng ta ao ước cái gì, hấn biết. Nhưng hoàng thượng muốn gì mới là quan trọng. Chỉ sợ với hoàng thượng mà nói nàng ta vốn dĩ không thua gì một công cụ. Bốn năm qua đi rồi, hoàng thượng cũng không còn bao nhiêu kiên nhẫn.

Tiết Doãn bước đi, để lại sau lưng nụ cười đắc ý của La Thủy Khê.

Hấn cười lạnh trong lòng, nàng ta giam lỏng mẫu thân của hấn, sai sử thê tử hấn như nha hoàn, khắp nơi hô hào đắc ý, nhưng nàng ta được thánh thượng bảo hộ, người Tiết phủ không dám làm gì nàng ta.

Nhưng sẽ sớm thôi, kết cục của nàng ta chẳng khác hơn hấn đâu.

Hoàng thượng là người đa nghi cũng là người không có bao nhiêu kiên nhẫn chờ đợi một thứ công cụ không hữu dụng.

Đêm đó trời qua quá mức giá lạnh. Hôm sau bầu trời xám xịt khiến vàng dương trên cao chỉ nhỏ nhỏ bằng miệng chén trà. Tuyết bắt đầu lát phát rơi.

Giữa bầu không khí kinh thành đã trầm tĩnh hần phảng phát vang lên tiếng khóc nức nở truyền ra từ La phủ.

Anh Linh Đại tướng quân La Hoàng đã qua đời rồi.

Bạn đang đọc truyện *Sùng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: LY CA

Chỉ nhớ hôm ấy trời đổ tuyết rất dày, cả một màu xám xịt trên cao gọi lên cảm giác ảm đạm thê lương.

Hôm nay là lễ hạ táng Anh Linh Đại tướng quân La Hoàng về với đất tổ. Suốt một đoạn đường đi chỉ nghe thấy tiếng khóc tái tê người, không khí đặc biệt lạnh càng khuếch trương nỗi đau cắm sâu vào tim.

La Bửu Diệp là đích tôn tử, dẫn đầu đoàn người đứng cạnh La Mạnh Kính ưu sầu ôm tấm bài vị. Nội tổ mẫu của hấn đã khóc đến ngất đi trong ngày chiêu tịch khốc điện (1) của tổ phụ. Hấn đảo mắt một vòng. Từ mười hôm nay cũng không đến, nàng ấy chỉ về đúng một hôm khâm liệm, khóc đến là người khiến hạ nhân Tiết phủ nháo nhào khiêng về.

Hấn nhớ đêm trước ngày tổ phụ qua đời ông ấy vẫn còn rất khỏe mạnh, dù mắt đã mờ đi nhưng thần trí vô cùng minh mẫn, nghe giọng nói từ xa liền biết hấn về. Ông ấy còn không ngừng kể chuyện về mình, về nhị tỷ cho hấn nghe. Hấn còn dìu ông lên giường, đắp chăn cho ông, đợi ông ngủ hấn rồi mới về phòng. Ấy vậy mà sáng hôm sau ông liền ngủ mãi không tỉnh dậy, ngủ một giấc buông bỏ cả thế gian.

Thái y nói tổ phụ qua đời vì tuổi già, mầm bệnh tích tụ trong người đã lâu, tâm lý không ổn định dẫn đến đột tử.

La Bửu Diệp nhắm mắt, giọt lệ nóng hổi cứ thế yên lặng rơi. Bầu trời lại cuộn lên một trận gió tuyết.

Bên thôn trang tuyết đã phủ dày cả tác, vài hôm nay một nhà năm người La Khả Tiệp quả thật không thể bước chân ra khỏi cửa Bạc Đào phủ. Hạ nhân trong nhà chốc chốc liền ra cào tuyết giữa các hành lang dọc lối đi nhờ vậy mọi người mới có thể bước chân ra khỏi phòng đi ra nhà gian ăn sáng.

La Khả Tiệp múc một chén cháo hạt sen ấm ấm tỏa hương thoang thoảng đưa cho Tiểu Diễm Diễm, hai tay áp lên gò má xua đi chút lên giá trên mặt bé con, dịu giọng căn dặn: “Ăn cẩn thận kẻo bỏng.”

Tiểu Diễm Diễm rất nghe lời múc từng muỗng cháo lên thổi phù phù mấy hơi mới cho vào miệng ăn. La Khả Tiệp thấy Tiểu Diễm Diễm ngoan ngoãn như vậy vô cùng hài lòng, tâm trạng vô cùng tốt. Chỉ là vừa ngẩng mặt lên đã thấy gương mặt Mộ Viễn Kỳ không tốt lắm, quầng thâm mắt cũng hiện rõ mồn một. Nàng xoa xoa hai quầng mắt của chàng, lo lắng hỏi:

“Mấy ngày nay cứ cảm giác chàng không thể an giấc, có chuyện gì sao?”

“Không.” Mộ Viễn Kỳ lắc đầu “Gặp phải ác mộng thôi.”

“Vậy, một lát ta đi lấy ít lá trà đắp lên cho chàng.” Chàng không nói rõ nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ nhíu mày không vui “Để ta còn nhìn thấy gương mặt khó coi như vậy, ta nhất định sẽ ghét bỏ chàng.”

Mộ Viễn Kỳ quả thật rất muốn cười nhưng nụ cười vừa đến môi đã đậm vị thê lương. Chàng không muốn La Khả Tiệp nhìn thấy đành kéo nàng vào lòng. Đợi đến khi điều chỉnh được tâm tình, kéo lên vẻ mặt điềm nhiên vốn có, Mộ Viễn Kỳ mới buông La Khả Tiệp ra, nâng bát sứ rồng lên, nhỏ giọng đòi hỏi: “Vi phu cũng muốn được nàng đút cháo.”

La Khả Tiệp nhăn mũi, múc một muỗng cháo trong bát của mình kề bên miệng Mộ Viễn Kỳ. Hai mắt chàng vẫn dán chặt trên người nàng, nhíu mày nói: “Khả Tiệp...”

“Sao vậy?”

“Cháo rất nóng.”

“...”

Nàng chẳng biết phải đáp lời thế nào, phu quân đôi lúc dờ giọng trẻ con cũng là một loại tình thú. Nàng thu muỗng cháo lại, nhẹ nhàng thổi thổi mấy hơi

mới kê bên miệng Mộ Viễn Kỳ. Lần này chàng vô cùng ngoan ngoãn ăn cháo.

Tiểu Diễm Diễm bên cạnh trợn to mắt nhìn. Đây là đại phụ thân bình thường luôn đậm nhạt, phong thái xuất thần của cậu sao? Nhị phụ thân đứng trước mẫu thân như hồ hoá mèo cũng thôi, ngay cả đại thụ thân gấp mẫu thân cũng lập tức từ phượng hoàng biến thành chim sẻ vùi vùi. Vậy mà các vị phụ thân ngày nào cũng bắt cậu phải tự làm mọi thứ, ban đêm không cho ngủ chung với mẫu thân, lúc nào cũng nhắc nhở cậu phải trưởng thành, phải học cách sống độc lập.

Bé con nhìn không được muốn lên tiếng bất bình nhưng lời chưa ra khỏi miệng liền bị Cẩm Giai Hạo cắt ngang: “Tiểu Tiệp, nằng lại thiên vị!”

Hắn bùng bùng lửa giận vút quyển sổ sách vừa mất cả đêm để tra xét qua một bên, lấy tốc độ một cái chớp mắt kéo ghế ngồi sát bên cạnh La Khả Tiệp, hôn giận: “Không được! Vì phụ cũng muốn!”

Cơ mặt La Khả Tiệp run run, đây là loại hoàn cảnh gì? Nàng chưa kịp nghĩ ngợi xong An Hành vừa bước chân vào phòng cũng kéo ghế tập kích nàng, mồm năm miệng mười phân kích la lên: “Đút com! Đút com! Tiệp Tiệp đút com!”

Biểu cảm trên gương mặt La Khả Tiệp phi thường đặc sắc. Nhìn ba nam tử ngồi xếp hàng trước mặt mình như chim con đòi ăn, nàng miễn cưỡng thối thối cháo đút cho từng người một. Tiểu Diễm Diễm ngồi bên cạnh hừ mũi khinh thường: “Tiểu Diễm Diễm còn biết tự mình ăn, các phụ thân thật không bằng Tiểu Diễm Diễm.”

Cảm giác bị đưa con trai bé bỏng ném cho hai chữ “vô dụng”, ba nam tử yêu thương trừng mắt. Da mặt La Khả Tiệp lại không dày được như vậy, nàng ôm bát cháo một hơi húp hết rồi đặt cái bát rỗng xuống bàn, ngượng ngùng nói: “Ta ăn xong rồi, còn mấy cây vải của Vương nhị nương chưa dệt xong, ta đi trước. Các chàng thông thả ăn.”

Đút lời nàng liền chạy biến mất.

“Mẫu thân đợi con nữa!” Tiểu Diễm Diễm mắt thấy mẫu thân đã bỏ chạy liền đoán ra bản thân ở lại sẽ bị hung hăng giáo huấn nên cũng vội vàng vàng tìm đường thoát.

Cẩm Giai Hạo nhìn bóng lưng nhỏ nhắn biến mất sau cánh cửa, ánh mắt đột nhiên nhu hoà hiếm thấy, còn thở dài một hơi: “Ta thực sự luyến tiếc tiểu tử này.”

Mộ Viễn Kỳ lặng người rất lâu, cúi đầu nhìn chằm chằm một bàn đồ ăn, hồi sau mới trầm giọng đáp: “Nhất định sẽ có cách thôi.”

“Ừ, nhất định sẽ có cách.” Cẩm Giai Hạo gật gù tán thành.

An Hành nhận ra bầu không khí bình lặng đến lạ giữa hai con người lúc nào cũng hơn thua nhau sống chết này. Y cũng đồng thời nhận ra, thời gian mới đây đã trôi qua thật nhanh, chỉ một cái chớp mắt thôi mà bốn năm trần thế rồi.

“Các ngươi đã quyết định?” Y hỏi.

Bọn họ không đáp chỉ gật đầu. Lòng y rung động, bàn tay siết chặt lấy bình sứ trắng trong tay, răn rắc hai tiếng được liệu bên trong cứ thế mà tan biến theo làn gió đông.

“Tiểu tử ngươi cũng quá kích động rồi.”

Cẩm Giai Hạo chê cười y nhưng lại vô cùng cẩn thận tìm đồ gấp và vải trắng gấp những mảnh sứ trong tay y ra, giúp y băng bó. Mộ Viễn Kỳ để ý thấy vành mắt y đỏ lên, càng vô cùng tò mò tưởng cảm xúc trong lòng y.

Nhưng không có chia ly làm sao có thể tương phùng?

Nhân giới quả nhiên là nơi tàn nhẫn nhất. Bọn họ không thể kéo dài thời gian ở lại đây. Ti Mệnh nói đúng, bọn họ ở lại một ngày, kiếp nạn của La Khả Tiệp sẽ nặng thêm một chút.

Mà đã bốn năm trần thế rồi...

Trời đổ tuyết dày lắm, những lúc không thể gieo hạt như thế này nữ tử ở đây thường dệt vải. Đợi đến khi tuyết ngừng rơi mấy nam tử liền có thêm chút hàng hoá mang ra kinh thành bán lấy tiền. Có tiền lại mua lương thực cùng những thứ mình cần.

Mấy năm qua La Khả Tiệp cũng thắp từng bọ họ. Phần vải cần dệt để đem ra kinh thành đã xong nhưng Vương nhị nương ở cạnh nhà nàng sắp thành thân, nàng ấy đặc biệt nhờ nàng dệt giúp hai khúc vải gấm để làm giá y. Nàng không nghĩ ngợi liền đồng ý.

Hôn lễ sẽ tổ chức trong hai tháng nữa, lúc ấy hẳn sẽ náo nhiệt lắm.

La Khả Tiệp vừa nghĩ vừa tiếp tục dệt vải.

Tiểu Diễm Diễm lon ton chạy đến, ôm theo tấm áo choàng lông thú khoác lên người nàng, nũng nịu nói: “Mẫu thân coi chừng cảm lạnh.”

La Khả Tiệp ngừng tay một lúc, xoa xoa đầu bé con: “Tiểu Diễm Diễm thật ngoan, Tiểu Diễm Diễm quả nhiên là tri kỉ của mẫu thân.”

Nàng vuốt gò má ửng hồng vì lạnh của tiểu bảo bối, bé con ngồi trong lòng nàng vô cùng hường thụ. Cậu dùng hai bàn tay nhỏ ôm lấy tay mẫu thân, hà hơi ủ ấm cho nàng. Lúc trước mỗi khi trời lạnh cậu vẫn luôn được mẫu thân cầm tay sưởi ấm như thế này.

La Khả Tiệp âm áp trong lòng, vòng tay ôm bé con nghiêng qua nghiêng lại, còn vui vẻ hát một bài đồng dao. Không khí lạnh băng xung quanh phút chốc tan biến, chỉ còn niềm hy vọng rực rỡ đợi chờ gió xuân, đợi chờ tia nắng ấm soi rọi thế gian. Tiểu Diễm Diễm vẫn luôn thích những khi được mẫu thân ôm trong lòng, nghe mẫu thân hát những khúc hát êm tai, hoặc là nghe mẫu thân kể những câu chuyện xưa đầy ý nghĩa. Mỗi lúc như vậy cậu cảm thấy bản thân chính là đứa trẻ hạnh phúc nhất thế gian.

Ba người đứng từ xa nhìn nàng ôm tiểu bảo bối vui vẻ hát ca, càng nhìn đôi mắt càng thêm ưu sầu. Cẩm Giai Hạo ngẩng mặt quan sát bầu trời trên cao.

Hôm nay đặc biệt lạnh, đặc biệt tối tăm, cũng đặc biệt đậm sát khí.

Không gian yên tĩnh bất chợt bị phá vỡ bởi tiếng bước chân của Như Ngọc. Nàng ấy vội vàng chạy tới trước mặt La Khả Tiệp, cúi người thờ gấp, hỗn hển nói: “Phu...phu nhân...không hay rồi...”

Như Ngọc hiếm khi hốt hoảng luống cuống như vậy, La Khả Tiệp thấy nàng biểu hiện lạ liền buông Tiểu Diễm Diễm ra, đứng dậy hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Như Ngọc nuốt xuống cổ họng khô khốc, gương mặt có chút e dè nhột nhột không dám nhìn thẳng vào La Khả Tiệp, thấp giọng đáp:

“Nô tỳ...nô tỳ nghe trai tráng trong thôn vừa vào kinh thành đôi chút hạt giống về nói...nói...Anh Linh Đại tướng quân qua đời rồi.”

Tin này đích thực là sét đánh giữa trời quang trong hơn bốn năm êm đềm trôi qua của La Khả Tiệp. Nàng chao đảo, đầu óc có chút choáng, không thể tin được siết chặt lấy tay áo Như Ngọc, trầm giọng gặng hỏi: “Ngươi nói cái gì? Tổ phụ...tổ phụ qua đời rồi?”

Không thể nào, rõ ràng kiếp trước dù bị La Thuý Khê phui tay bỏ rơi La gia, thấy chết không cứu bức người lên con trụy tìm mà chết phải là chuyện của mười năm sau. Nay La Thuý Khê căn bản không thể thượng vị. Rõ ràng chỉ mới bốn năm hơn, chỉ mới bốn năm hơn...

Bàn tay La Khả Tiệp run rẩy, ánh mắt có phần hung tợn nhìn chằm chằm Như Ngọc. Nàng ấy cũng nhận không được một trận nóng lạnh, cố gắng mở lời:

“Thưa phu nhân, hôm nay...hôm nay đã là lễ hạ táng của Anh Linh Đại tướng quân. Nô tỳ còn nghe nói...nghe nói sẽ chôn cất người ở đất tổ phía Tây kinh thành.”

Một lời khẳng định khiến La Khả Tiệp ngã nghiêng. Người của Vu Tộc nhất định không dám tiểu thị phi, lời bọn họ truyền ra mười phần đều là thật.

Đã bao nhiêu ngày rồi, hôm nay đã là lễ hạ táng rồi nàng mới biết chuyện.

“Khả Tiệp.”

Động tĩnh bên này kì thực rất lớn, ba người kia hốt hoảng chạy lại đỡ La Khả Tiệp, nếu không có bọn họ nàng đã ngã bịch xuống đất. Cả vùng trời ký ức vụt qua trước mắt khiến nàng không nhìn rõ bầu trời xanh xám thế nào. Nàng chỉ nhớ có một lão nhân gia vô cùng bậm trợn, chống một tay lên cây tùng bách, nghiêng đầu nhìn nàng cười hề hề: “Tiểu nha đầu ngươi có tư chất lắm.”

Nàng nhớ lúc đó lá bay đầy sân, nàng quét mái chán chề liền đứng thẳng lưng ném chổi rom sang một bên, tự tay bắt lá rơi từ trên cành xuống. Ông ấy vô cùng thương thức tốc độ bắt lá của nàng, còn vô cùng yêu thương cho nàng một cái bánh đậu xanh lúc bụng nàng kêu lên ầm ĩ.

Ông ấy đã nói: “La gia kỳ thực cần những đứa trẻ như ngươi.”

Ông còn hỏi nàng có muốn học võ không, lúc đó nàng chưa biết học võ là như thế nào, chỉ nghe đến được “học” nàng liền cao hứng. Nếu như có thể học, không cần biết phải học cái gì, thời gian bị sai xử của nàng sẽ giảm xuống. Nàng không nghĩ ngợi liền gật đầu. Ông ấy vô cùng hài lòng xoa đầu nàng, khen nàng rất có phong phạm nhà tướng, còn cảm thán nàng không nên bị vùi dập ở đây. Thế là một ngày sau ông đưa nàng đến chỗ Yên Đan lão sĩ, bảo nàng bái bà ấy vì sư, từ đó nàng theo bà ấy thâm thúy đó đây, học được rất nhiều thứ.

Nàng nhớ khi nàng trở về kinh thành, ông ấy dù bị tặc từ Hoa Quốc khiến cho tàn phế nhưng ông vẫn không mất đi khí khái của một tướng quân. Ông vẫn nhìn nàng bằng ánh mắt âm áp năm nào, vũ vai nàng vô cùng hài lòng:

“La gia đành trông vào ngươi vậy.”

Lúc ấy nàng cảm thấy bản thân mình đã đủ trưởng thành, cũng mơ hồ nhận ra ông đã đặt trọng trách bảo vệ gia tộc lên đôi vai nàng.

Bắt đầu từ đó là chiến trường loạn lạc, là gió tanh mưa máu, là xông pha không có điểm dừng, là những câu chuyện theo vô ngựa kể mãi không hết, nghe mãi chẳng nhàm.

“Là tôn nữ bất hiếu.” Nàng không nhận được rơi nước mắt.

Lời cuối cùng ông ấy nói với nàng là gì?

“Người mau đứng lên đi! Sau này mọi chuyện lắng xuống hãy viết thư về cho ta. Ta thật muốn biết tiểu chất nhi trong bụng người tên gọi thế nào, khỏe mạnh hay không nữa.”

Vì an toàn cả một phong thư nàng cũng không dám gửi đi, cũng vì sợ liên lụy đến ông cả vài dòng tin báo bình an cũng không thể cầm bút lên viết.

Cả gặp mặt một lần sau cùng cũng không thể.

Cầm Giai Hạo ôm thân hình run rẩy của nàng trong tay, trái tim bên ngực trái vừa nhói đau vừa lo sợ. Cuối cùng hắn đành hạ quyết tâm, mồm lẩm bẩm: “Tiểu Tiệp, tổ phụ nhất định rất nhớ nàng, chúng ta dẫn Tiểu Diễm Diễm đến trò chuyện cùng ông ấy đi.”

Nàng kéo tay Cầm Giai Hạo, cố gắng giữ vững thân mình, hơi nghiêng đầu hỏi: “Có thể sao?”

Ba người bọn họ đồng loạt gật đầu. Mộ Viễn Kỳ nói: “Đất tổ phía Tây kinh thành cách chỗ này không xa, ta đi chuẩn bị xe ngựa trước. Chúng ta đến đó đợi bọn họ tản đi rồi cùng nhau trò chuyện với tổ phụ có được không?”

“Được. Được.” La Khả Tiệp gật đầu như bỏ thóc, sống mắt khẽ run đối diện với chàng “Đều nghe theo chàng.”

Mộ Viễn Kỳ lập tức quay lưng đi, một khắc cũng không chậm trễ. Tiểu Diễm Diễm vội vàng chạy theo Mộ Viễn Kỳ, đôi chân nhỏ bé vô cùng khó khăn mới bắt kịp chàng, bé con thở hổn hển: “Phụ thân, mẫu thân vì ai mà lại đau lòng như vậy?”

Tầm mắt Mộ Viễn Kỳ không hề di dịch, chỉ vội vàng đáp lại tiểu bảo bối: “Người đã mất là thái ngoại tổ phụ của con.”

Nhận được câu trả lời Tiểu Diễm Diễm liền yên lặng theo sau chàng, không gắng hỏi gì thêm. Thái ngoại tổ phụ của cậu vậy là tổ phụ của mẫu thân, cậu chưa được gặp ông ấy nhưng mẫu thân vì ông ấy khóc đến thương tâm như vậy ông ấy nhất định vô cùng thương yêu mẫu thân.

Tròng lòng của Tiểu Diễm Diễm đối với vị thái ngoại tổ phụ cả đời không thể gặp mặt này càng thêm kính trọng. Lúc trước vẫn thường nghe mẫu thân kể lại thái ngoại tổ phụ là một võ tướng vô cùng uy vũ, cũng là người mà đời này mẫu thân vô cùng nể phục và mang ơn. Tiểu Diễm Diễm âm thầm hứa với lòng nhất định sẽ vì ông thành tâm dập đầu.

Rất nhanh mặt trời đã hơi ngả bóng. La Khả Tiệp mặc áo choàng che kín người ngồi trên xe ngựa, gia nhân một người đánh xe một người ra phía trước dọn tuyết. Chiếc xe dừng lại, Mộ Viễn Kỳ bước xuống mở ra kết giới ngăn cách nơi đây với thế giới bên ngoài.

La Khả Tiệp ngồi trong xe ngựa vô cùng bất an. Ngay cả nằm mơ nàng cũng không ngờ chờ đón mình bên ngoài kia chính là một đoàn quân hơn trăm người. Con ngựa bị mũi tên lướt gió sượt qua hí loạn một hồi. Trạng thái cân bằng hoàn toàn bị phá vỡ. Mũi tên cắm vào nóc xe bắt đầu phát hỏa. Cầm Giai Hạo một tay bế tiểu bảo bối, một tay dắt La Khả Tiệp nhảy xuống xe. An Hành ngay lập tức theo sau.

Mộ Viễn Kỳ phẫn hận trừng mắt nhìn xuống cái xác của gia nhân dọn tuyết be bét máu. Chàng vận công, rít qua kẽ răng như muốn xé nát gương mặt Tiết Doãn: “Cầu tặc!”

Tiết Doãn vừa thẹn vừa giận nóng mặt, hần nhủu mày, giương kiếm hạ lệnh: “Giết !”

Binh sĩ nghe lệnh hứng trí bùng bùng, tiếng hô giết dậy cả đất trời. Bọn họ truy lùng nghịch tặc đã bốn năm, bốn năm nay Hoàng Thượng đã giận chó đánh mèo trăm thủ không ít huynh đệ bọn họ. Bây giờ chỉ có thể giết nghịch tặc mới giữ được bình yên.

Tiết Doãn thúc ngựa dẫn đầu, ánh mắt vẫn luôn nhìn chăm chăm nữ tử khoác áo choàng lẫn giữa vòng bảo vệ của ba nam nhân. Mộ Viễn Kỳ thực muốn chọc mù mắt hắn, chẳng quay ra phía sau đau lòng siết chặt tay La Khả Tiệp, mấp máy môi nói gì đó với nàng, sau lại quát lớn: “Mang nàng chạy đi, chỗ này để ta lo!”

Nói rồi không để hai người kia đáp lời liền phi thân hướng Tiết Doãn lao đến, nghiêng rằng: “Ta đồng quy vu tận với ngươi!”

Chàng vật hần ngã ngựa, lăn mấy vòng dưới đất, y phục chàng bị rách đến tả tơi. La Khả Tiệp bị Cầm Giai Hạo rẽ hướng sơ hở của vòng vây lôi đi. Nàng gào thét tên của Mộ Viễn Kỳ, nhìn chàng lăn dưới bước chân tàn nhẫn giẫm đạp của đám binh sĩ nàng gần như phát điên. Nàng quay phắt sang đã thương binh sĩ định tập kích từ phía sau mình, đoạt cả trường kiếm trên tay hắn, một đường chém chết không biết bao nhiêu người. Tiểu Diễm Diễm thấy cảnh này cũng không khỏi run rẩy vùi đầu vào vai Cầm Giai Hạo. Lưỡi kiếm của hắn xoẹt một đường dài trên tấm khiên của bọn binh sĩ, La Khả Tiệp thoáng thấy những vết chém toé ra tia lửa, tấm khiên chấn bị chẻ đôi, trên mặt kẻ sĩ phía sau hắn một vết dài kéo xuống tận cổ, sâu đến lộ cả xương trắng, máu tươi trào ra như suối.

Hiện trường trở thành một mảnh hỗn loạn. Quân lính túa ra nhiều đến nỗi La Khả Tiệp đã không còn thấy bóng đang bạch y thân thuộc kia đâu nữa.

Bên này vô ngựa hất lên bụi cuốn mịt mù, Tiết Doãn giằng co với Mộ Viễn Kỳ. Tóc tai rối loạn, mặt mày nhem nhuốc, vết thương chằng chịt như tơ nhện. So ra vẫn là Tiết Doãn yếu thế hơn, nhưng hắn nửa điểm cũng không hoảng loạn. Đến lúc Mộ Viễn Kỳ hai tay vô lực không cầm nổi cả đoản đao, mắt tròn tròn thờ ngất quăng, hắn mới vật ngã được chàng, kẻ lưỡi kiếm sát bén ngay cổ chàng, gắng giọng: “Chịu chết đi!”

Một kiếm đó lướt qua máu đỏ đã nhuộm màu bạch y. Đôi mắt chàng ngây dại, bên tai chỉ còn văng vẳng lời của Ti Mệnh kia: “Thượng thần, các người phạm thiên quy dù lịch kiếp cũng không thể chết tốt đâu.”

Chàng đã nói gì? Mấy kẻ kia đã nói gì? Cả ba người bọn họ đều gật đầu: “Ta bằng lòng.” Chỉ là không cam tâm rồi bỏ nàng sớm như vậy. Thật tiếc, đây có lẽ là lần cuối cùng được nhìn thấy ánh sáng dương thế, sao mà âm ảm thế này.

Tiểu nhị kia bỗng nhiên được khơi trúng chủ đề liền bất ghê ngồi xuống, mở miệng định huyền thuyên. Nam tử áo xanh ngồi một góc đột nhiên giăng mạnh chén sứ xuống, nghiêng răng kẻ dao lên cổ gã: “Cút đi tỉnh tiền mau! Chỉ giới ba hoa!”

Gã kia sợ quéo cả người, răng này đánh vào răng kia, lấp bắp trợn mắt: “Người...người...giữa thanh thiên bạch nhật mưu sát dân lành, thiên lý bất dung!”

Người kia liếc mắt ngấp sát khí, thỏi bạc trong tay bay vô đầu tên tiểu nhị khiến gã ngã bật ngửa ra sau. Lão khách nhân ắt và nhân sĩ giáp đồng loạt dồn lực chú ý lên tên tiểu nhị. Thỏi bạc ghim vào đầu hắn vẫn dấu vết lớn méo mó rồi rơi thẳng xuống sàn, tên tiểu nhị tắt thở. Bọn họ đồng loạt quay sang nhìn thiếu niên áo xanh nhưng hắn đã biến mất.

Giữa con đường đông người qua lại giữa con đường lớn, thiếu niên ngẩng mặt nhìn lên tường thành, trên trán hắn gân xanh ẩn hiện vì hận, nắm tay siết chặt kêu rần rắc.

Hắn quay đầu bỏ đi. Rời khỏi kinh thành đến một thôn trang hẻo lánh rất xa, trên vai chỉ gói gọn bọc đồ, tay trái tay phải cầm rau quả còn có vài con gà và mấy cân gạo thịt, dĩ nhiên không thể thiếu mùi vò hoa tửu.

Hắn vừa đi vừa chỉ cầm đầu nhìn đất, gương mặt đã mất hẳn nét vui. Xuyên qua cánh đồng ngô đương mùa kết trái, hắn dừng chân trước gian nhà rợp lá nho nhỏ trên đồi. Mở cửa bước vào khoảng sân trống, hắn thả bầy gà ra, đặt vò rượu lên bàn đá rồi chạy vụt ra sau bếp đổ gạo vào lu.

Xong xuôi hết thấy hắn ngó đầu vào gian nhà trong, tí hí giọng gọi: “Phu nhân.”

Nữ tử vận y phục bằng vải lụa mềm mại, có chút không khớp với túp lều tranh xuềnh xoàng. Khắp người nàng cả tay đến chân đều băng kín vải trắng. Nàng đôi mắt nhìn ra bên ngoài, đôi mắt mơ hồ không tiêu điểm, bàn tay buông thõng trên giường tre. Mặc cho thiếu niên gọi tận ba, bốn lần nàng chẳng buồn động đậy.

Thiếu niên đã quá quen với việc này đành bỏ vào trong bếp nhóm củi. Độ hai tuần trà sau hắn bung bát cháo trắng đặc sắn thêm chút rau củ bên trong, nhắc ghế ngồi xuống cạnh giường.

“Phu nhân ăn cháo thôi.” Hắn vừa hớn hờ nói vừa thổi vào muỗng cháo vài hơi cho bớt nóng mới kề bên miệng nàng.

Nàng lại chẳng buồn nhúc nhích một chút.

Hắn kéo xuống nụ cười, ánh mắt có chút khó xử, lại đảo mắt một vòng, dường như đang thu hết can đảm dịu dàng nói với nàng: “Phu nhân, nếu nàng không ăn vì phu sẽ đau lòng.”

Lúc này nữ tử mới chớp hàng mi, chậm rãi quay đầu nhìn thiếu niên. Nàng hé môi húp muỗng cháo, bàn tay lại đưa lên xoa mặt hắn. Lốp băng trắng thô ráp chà vào mặt khiến thiếu niên ngứa ngáy nhưng hắn không căng thẳng, chỉ chuyên tâm dứt cháo cho nàng. Suốt bữa ăn nàng cứ như vậy, kẻ ra vẫn khá hơn những ngày đầu nàng không ăn gì. Hắn cứ phải đau đầu suy nghĩ, nếu là người đó nhìn thấy nàng như thế này thì sẽ làm gì? Cuối cùng hắn đành dùng lời lẽ ní non đồ ngon đồ ngọt nàng.

Ngoại trừ ăn còn có đi tắm phải không ngừng hỏi nàng có thoải mái không, mặc y phục phải khen rằng nàng vận cái này sẽ rất đẹp, hắn rất thích, đi ngủ phải chau mày bảo nàng không ngủ hắn sẽ lo lắng. Như vậy may ra nàng mới có phản ứng. Nếu không nàng ấy chỉ biết ngồi thờ người nhìn đầu đó.

Thiếu niên kéo chăn đắp cho nàng, nhìn đến dải băng trắng trên người nàng lại thờ dài. Xương tay xương chân gần như giáp gãy nát hết, khắp người không đâu là không hẳn vết thương, cả chất độc trong mũi tên xuyên vai cũng khó khăn lắm mới giải được. Suốt một tháng trời hắn dốc lòng chữa trị nhưng tốc độ phục hồi chỉ tạm cho là khả quan. Thế mà nàng vẫn vô tư vuốt ve mặt hắn, đôi lúc còn tự mình lững thững bước đi, nhào cả vào thùng tắm, trên mặt không biểu hiện chút đau đớn nào.

Hắn thờ dài, với tay lấy vò rượu, một thân một mình ra ngoài bàn đá giải sầu.

Chợt hắn thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng, hắn lờ mờ vừa dụi mắt vừa đi vào gian trong gọi nàng. Đến khi buông tay xuống, hé mi mắt ra lại không thấy nàng đâu, trên giường vòn vẹn mảnh chăn gấm bị vo tròn.

“Phu nhân! Phu nhân!”

Hắn hét hoảng gọi, lật đật chạy xuống sau bếp rồi ra gian ngoài. Nàng co gồi ngồi xồm giữa sân, bàn tay đang khều cái gì đó. Hắn thờ phào nhẹ nhõm, ngồi bệt ra đất, khoan chân lại than thở: “Phu nhân, nàng hù chết ta.”

Thiếu niên kéo vạt áo lên quạt vài hơi cho khô bớt mồ hôi túa ra trên trán. Hắn híp mắt nhìn nữ tử không động đậy bên cạnh, đến khi di chuyển xuống tay nàng mới phát hoảng lên kéo nàng lui ra xa.

“Nàng bị điên rồi sao?!”

Hắn gầm lên, gương mặt vì lo lắng hoá hung tợn. Nàng thế mà nắm lấy chân con chim ưng, để mặc nó mổ lấy mổ để vào bàn tay. Hắn thật tức đến muốn điên với nàng. Dù có gào lên thế nào nàng cũng ngoái đầu nhìn chăm chăm con chim ưng. Nó lại xù lông, giương cánh rít mấy tiếng chói tai, có vẻ còn ức lắm.

Thiếu niên lắc đầu tháo dải băng cũ trên tay nàng ra, vết thương lúc trước vừa kết vảy bây giờ lại nặng thêm. Hắn đắp thuốc, giúp nàng băng bó cẩn thận. Xong xuôi tất cả hắn mới để ý đến con chim ưng chưa chịu rời đi. Hắn hí hóp mắt nhìn nó một lúc mới sực tỉnh rút mẫu vải da bên dưới cánh nó.

Hắn tháo dây buộc, chăm chú đọc văn thư bên trong. Hai mắt hắn tròn tròn, bên tai lại nghe tiếng con chim ré lên. Hắn ném tấm vải xuống, nghiêng răng nắm lấy bả vai nữ tử: “Phu nhân, đến khi nào người mới chịu nhớ lại đây? Người là ai? Còn ta là ai? Người đã nhớ chưa?”

Nữ tử nhìn hắn một lúc, mi mắt không buồn chớp, rồi lại chăm chú nhìn con chim đang bị mình nắm chân chổng ngược đầu giẫy dụa.

Thiếu niên tức giận thở khi khi gạt phăng con chim ra khỏi tay nàng, chạy vào nhà lấy áo choàng khoác lên người nàng, che đi mái tóc trắng toát của nàng. Hắn vurun người quơ đại thanh kiếm, kéo theo nàng vào nhà lấy thêm bọc đồ có mấy tấm ngân phiếu rồi đi.

Nàng không nói gì để hắn kéo đi. Đôi mắt vẫn không có tiêu điểm nhìn quanh quẩn khắp cánh đồng ngô. Ánh mặt trời trên cao hạ vàng sáng nghiêng nghiêng khuôn mặt nàng, không một biểu cảm, không một chút vui buồn hờn giận, trông hệt một con người rơm để mặc thiếu niên muốn lỏi thì lỏi, muốn kéo thì kéo.

Vượt qua đoạn suối trong, rồi cánh đồng lúa bạt ngàn, qua mảnh đồi xanh ngắt, đoạn cánh hoa trắng muốt bay là loi. Nàng chợt dừng bước, thiếu niên có kéo thế nào cũng không chịu đi. Hắn thở dài quay sang hỏi nàng: “Làm sao vậy?”

Nàng không đáp chỉ tròn mắt nhìn. Bên dưới tàn cây phủ hoa trắng muốt là hai ngôi mộ lạnh lẽo. Nàng cúi người nhặt cánh hoa đã héo rũ dưới chân, nhìn thật lâu thật lâu. Thiếu niên thở dài đứng phía sau quan sát nàng, thầm mong nàng sẽ lấy lại được ký ức bị chính mình giấu đi suốt một tháng qua.

Chợt nữ tử ôm đầu hét lên thất thanh, trong mắt nàng là đau đớn tột cùng. Thiếu niên ném cả kiếm trên tay xuống đất, chạy đến giữ chặt lấy nàng. Nàng dùng sức vùng ra, mặc cho hắn ghì chặt hai cánh tay khiến vết thương nứt toác. Nữ tử đẩy ngã hắn, chạy đến ôm lấy hai tấm bia đá, miệng không ngừng la hét. Nàng chỉ có thể bật ra mấy tiếng “Aaaa” vô nghĩa. Đến cả đau đớn phải biểu hiện thế nào nàng cũng không biết.

Hắn đành đứng một bên, bất lực nhìn nàng làm loạn. Nàng cứ đập mồi như vậy cho đến khi đuối sức trượt dài ngồi xụp xuống thềm đá, nỗi đau của nàng cũng chỉ bật ra khỏi miệng bằng mấy tiếng “Aaaa”. Nàng biết đau chứ, nhưng đau đớn đã dồn nén đến đỉnh điểm, riết rồi nàng không biết vì sao lại đau, đau đớn là gì, để rồi mọi thứ hoá hư không, biến thành loại cảm xúc mơ hồ che mờ tâm trí.

Nàng lại không biết bản thân là ai? Người kia là ai? Kia là cái gì?

Nàng dò dẫm nhìn bia đá lạnh lẽo chữ “Hộ quốc phu nhân chi hài tử”. Bên tai dường như có ai đó đang nói cười...

“Mẫu thân! Mẫu thân! Sau này Diễm Diễm muốn lớn lên sẽ thông tuệ như đại phụ thân, uy vũ như nhị phụ thân còn tinh thông y thuật như tam phụ thân nữa.”

Đứa trẻ ấy là tâm can bảo bối của nàng, là nàng bất chấp mạng sống giành giật với thiên địa. Trong lúc nàng tuyệt vọng, tóc xanh hoá bạc chỉ có Tiểu Diễm Diễm ở bên cạnh nàng. Linh hồn của đứa trẻ ấy vẫn hay ngay lúc nàng nhập mộng liên nhảy ra vò vĩnh. Đến khi sinh nó ra, tự tay ôm lấy nó nàng như cảm thấy đang ôm lấy trái tim của chính mình. Ngày đó nó chạy đến ôm lấy nàng nói những lời khi thế như vậy, nàng liền vuốt tóc nó, mỉm cười với nó:

“Tiểu Diễm Diễm không cần gò ép bản thân trở thành bất kỳ ai. Con chỉ cần làm những gì mình muốn, mẫu thân và cả ba phụ thân đều ủng hộ con.”

“Con muốn ở mãi bên cạnh mẫu thân! Con muốn bảo vệ mẫu thân!”

Tiểu Diễm Diễm lúc ấy vô cùng vui vẻ, đôi mắt dường như cũng biết cười, còn ngoan ngoãn dâng hiến hai bên má đỏ ửng nàng hôn. Bé con đặt biệt thích quần lông nàng đôi cùng nàng vẽ tranh, cùng nàng luyện quyền, còn cùng nàng trốn ra ngoài chơi. Kết quả cả hai lúc nào cũng bị bắt về giáo huấn một trận, còn bị ba nam tử nào đó bắt phân phòng không cho ngủ cùng nữa. Vậy mà tới nào nàng cũng lên sang kể chuyện cho bé con nghe rồi mới trở về phòng. Phu quân có phát hoạ nàng cũng phát họa lại, cuối cùng bọn họ cũng phải xuống nước xin lỗi.

Ngày tháng náo nhiệt ấy rốt cuộc đã lạc đi nơi nào rồi?

Nàng lắc đầu ngâm cười không dám tin dưới lớp đất lạnh này là hài tử của nàng. Ánh mắt nàng dừng lại trên tấm bia đá bên cạnh. Bảy chữ “Bạch Nhật Các chủ Cẩm Giai Hạo” hung hăng nện vào tâm trí nàng. Bàn tay quần vải bằng run rẩy rờ lên từng nét chữ khắc trên bia đá.

“Ta vì Tiểu Tiệp thủ thân như ngọc, trời đất chứng giám!”

Có một nam tử dung nhan yêu nghiệt, mắt phượng mũi cao, miệng mồm độc địa, hoa hoa công tử xem thanh lâu là nhà. Nàng biết hắn từ khi theo sư phụ đi ngao du. Lúc trước hắn là tiểu nam hài hiểu động hảo thắng, nhưng sư phụ nói một không dám cãi hai, sau lại kế thừa Bạch Nhật Các của sư phụ, trở thành Các chủ giàu có vô hạn, liếc mắt trái phải cũng đủ khiến người khác lạnh người. Người như hắn tưởng chừng chẳng biết nghiêm túc là gì vậy mà luôn dùng gương mặt nghiêm túc mười phần nói nhiều câu khiến nàng cười không được khóc không xong, tâm tình nhộn nhạo nói không thành lời.

“Người đời thường khen vì phu quân lẫm, xinh đẹp, nhưng yêu nghiệt thì... Tiểu Tiệp là người đầu tiên.”

“Tiểu Tiệp, vì phu yêu nghiệt như vậy nàng có thích không?”

“La tướng quân, vì phu thân đã là của nàng, ta còn có thể quay đầu sao?”

Hắn cho nàng cơ hội bắt đầu lại từ đầu, cho nàng cơ hội yêu hắn. Nhưng hết lần này đến lần khác nàng khiến hắn đau lòng, dù vậy hắn chỉ mạnh miệng chửi mấy câu, làm loạn mấy đợt rồi lại thôi. Đôi khi nàng thấy hắn nhìn nàng bằng đôi mắt như muốn nói “Thật hết cách với nàng” khiến nàng chỉ muốn nhào vào lòng hắn. Cái nhìn đó có bao nhiêu dung túng chờ che, cái nhìn như thể khẳng định thiên hạ này một người đối nghịch với nàng hắn giết một người, vạn người đối nghịch với nàng hắn tru cả họ.

Nàng biết tông Thái hậu Hoàng Quốc, còn có Công chúa Bắc Quốc kia đều bị hắn âm thầm chinh đến phát hoảng. Nhưng chưa một lần nhắc với nàng những chuyện ấy để kể công.

“Nàng dám có lần sau dù xuống địa phủ ta cũng phải chạy theo đánh nàng!”

Hắn từng nghiêng răng nghiêng lợi mắng nàng nhưng chưa từng một lần thực sự động tay với nàng. Nàng làm sai nàng chẳng bao giờ nhận, hắn làm sai lại riu rít như con chim nhỏ lấy lòng nàng.

Cửu vĩ hồ Hoàng Quốc yêu thích vận hoa phục ấy là nhị phu quân của nàng - Cẩm Giai Hạo, cười một tiếng trăm hoa đua nở, liếc mắt giờ tay muông hoa chỉ đủ làm nền.

Đầu nàng thật đau, đau như búa bổ. Gió xuân đột nhiên điên cuồng thổi mạnh khiến tán cây đung đưa thành tiếng xào xạc. Nàng không dám ngẩng mặt lên, bên tai hãy còn giọng nói ngậy ngô của thiếu niên vang vọng.

“Tiếp...Tiếp...đau...khóc...không...không...”

Từng có một nam tử ngây ngốc nhưng đáng yêu như một tiểu bạch thỏ, lúc đầu chỉ biết sợ sệt dựa dẫm vào nàng.

“Không được. Tiểu Hành ngốc, Tiểu Hành không đánh người.”

“Chàng không có ngốc.” Nàng đã xoa đầu y, cho y một lời hứa “Kẻ nào nói chàng ngốc cũng đánh thật đau vào.”

Tiểu bạch thỏ của nàng ban đầu chẳng tin tưởng nàng bao nhiêu, dù có phần sợ sệt nàng nhưng đã thu hết can đảm đòi hỏi: “VẬY...VẬY...NGOÉO TAY ĐI!”

Nàng nhớ khi ấy đôi mắt y sáng lên, còn đưa ngón út về phía nàng.

Nữ tử cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, bắt tri bắt giác chìa ngón út ra. Lúc trước nàng vốn nghĩ y thật kỳ quái nhưng cũng thật đáng yêu. Chuyện gì y cũng dựa dẫm vào nàng, dù có ghen tuông cũng chui vào trong phòng chịu đựng một mình, vì sợ nàng sẽ ghét y. Nàng những tưởng y chỉ là tiểu bạch thỏ ngây ngô ngốc cần sự che chở bảo bọc của nàng, nhưng không, y cũng đã trưởng thành như bao nam nhân khác, biết đòi hỏi, biết ghen, biết hờn giận, lại còn rất lém lỉnh. Mỗi lần phạm lỗi y đều chân chân thực thực mếu máo nhận lỗi khiến nàng chẳng những không nổi trách phạt mà còn phải hôn y để dỗ dành.

“Hừ, kẻ xấu người không tài giỏi như lão đại, võ công không bằng lão nhị càng không đáng yêu như Tiểu Hành, dựa vào đâu đòi làm phu quân Tiếp Tiệp? Đi chết đi!”

Nàng bật cười, còn nhớ Xuân cung yến ở Hành cung xuất hiện một hoàng tử ngông cuồng đòi hoàng đế chỉ hôn cho nàng, nào ngờ y đã chính mình hùng dũng bước xuống lôi đài đánh cho kẻ đó một trận thành tàn phế, phải tháo chạy về nước trong đêm.

Đó là tiểu bạch thỏ lạnh lợi đáng yêu, tam phu quân của nàng - An Hành.

Hàng ngàn phía hoa trắng cuốn theo cơn gió dữ rơi xuống như tuyết đầu mùa. Mái đầu nàng bị phủ đầy cánh hoa, đôi mắt ngậy đại đờ đẫn nhìn cây bạc đào từng chút từng chút rơi rụng, sắc màu ấy, sắc bạch y.

Bóng dáng bạch y chỉ lan ngọc thụ ấy lúc nào cũng dùng giọng nói ấm áp như ôn tuyền treo bên miệng câu nói “Đi sớm về sớm” Chàng là nam tử được mọi người nhận định là điềm lành ôn hoà nhất trong ba phu quân của nàng. Bạch y thanh thuần, tư thái lạnh nhạt, chưa bao giờ quá mặn mà với bất kì điều gì. Nàng từng khen “Quả nhiên chỉ có bạch ngọc mới xứng với chàng.” Chàng chỉ lặng lẽ nhìn sâu vào mắt nàng, vòng tay qua eo nàng, dịu giọng nói: “Bạch ngọc cũng không xứng với ta bằng nàng.”

Nàng biết chàng không vô hại như những gì bộc lộ bên ngoài, nhưng chàng vô hại với nàng, càng vô hại với những người thật lòng đối xử tốt với nàng. Chàng vì một câu “Nhân chi sơ tính bổn thiện” của nàng mà lo sợ. Sợ nàng sẽ coi thường chàng. Một lòng muốn tẩy sạch bản thân. Nhưng chàng nào biết nàng chỉ yêu chàng như thế. Mặc kệ lúc trước chàng giết bao nhiêu người hay quá khứ của chàng ra sao. Nàng chỉ biết chàng là thiếu niên luôn hết lòng vì nàng, bao dung che chở nàng, chút nắng chút sương cũng không muốn nàng dính phải.

“Khả Tiệp, thật lòng ta chỉ muốn đơn đơn giản giản làm phu quân của nàng.”

“Vậy thì thân thể này của vị phu cũng không thể mang đi rồi.”

“Nàng xem, trên người ta toàn là dấu vết của nàng, chẳng lẽ còn muốn ta lột da bỏ lại.”

Đại phu quân của nàng, hoá hình của gió, bạch hồ ly - Mộ Viễn Kỳ, chàng lấy việc khiến người khác tức giận làm trò vui, ghen với người ngoài nhưng không ghen với người nhà, còn không ngừng ở sau lưng nàng dạy dỗ An Hành làm xứng bậc. Nàng biết cả nhưng có đành lòng trách đâu.

Giọt nước mắt lạnh thành rơi trên gò má nữ tử. Nàng “Aaa” hét lên, đập tay xuống thềm đá lạnh tanh. Thiếu niên bản thân nhìn gương mặt nàng, lần đầu

tiền trong suốt thời gian qua hẳn thấy nàng thực sự sống, thực sự có cảm xúc như một con người. Hẳn chân nọ đá chân kia chạy lại tóm lấy bả vai nàng lay mạnh:

“Phu nhân! Phu nhân! Nói cho ta biết, người là ai? Nói cho ta biết!”

Nàng bị lắc mạnh nhưng tâm trí vẫn mơ hồ hồ, bóng tối u mê đã đóng bụi chột hiện lên tia sáng. Những giọng nói ấy, những dáng hình ấy....

“Trong mắt bọn ta La Khả Tiệp là người như thế nào chứ?” Cẩm Giai Hạo liếc mắt sang Mộ Viễn Kỳ và An Hành, bọn họ đồng thanh nói “Mạnh mẽ uy vũ, oai phong凛凛, hào khí áp tứ phương, hơn nữa còn tức giận sẽ đánh người, vô pháp vô thiên, thiên vị người nhà!”

Nàng chớp mi, đôi mắt hoang mang nhìn qua nhìn lại, đoạn hình ảnh đẹp đẽ trong ký ức mờ dần, tan vỡ, trước mắt nàng lúc này chỉ còn thiếu niên vận thanh y nhìn nàng bằng ánh mắt chờ mong. Nàng nuốt xuống cổ họng khô khốc, lại phải chớp mắt vài đợt để làm quen với ánh sáng, bờ môi tái nhợt mấp máy:

“Ta là...ai? Ta là La Khả Tiệp. Ta là La tướng quân La Khả Tiệp. Ta cũng là Hộ quốc phu nhân La Khả Tiệp. Ta là La Khả Tiệp.”

Nàng lẩm nhẩm tên mình, trong đầu thật đau thật đau. Thiếu niên mừng rỡ, vòng mắt đỏ hoe, hẳn lại lay mạnh nàng, vội vàng hỏi:

“Còn ta là ai? Phu nhân, người nhận ra ta không?”

“Người?” La Khả Tiệp chớp mắt đối diện với hắn, mi tâm nhíu chặt như để tập trung hết sức giành giật lại hồi ức của bản thân “Người là...Ký Hy?”

“Phải! Là ta! Là Ký Hy!” Hắn mừng rỡ phát khóc “Phu nhân, cuối cùng người cũng tỉnh rồi! Nói! Nói lại lần nữa, người là ai?”

“Ta là...La Khả Tiệp.”

Nàng khó khăn đáp lời hắn. Lời vừa dứt trước mắt đã hiện lên khung cảnh binh lính tứ phía lao ra, tên như tuyết, lửa cháy khói bốc tầng tầng nghi ngút. Sương huyết gió tanh.

Bên tai nàng chỉ còn âm thanh hô hoán, tiếng bước chân dồn dập, tiếng binh khí va vào nhau, những vết chém toé lửa, sau cùng chẳng còn âm thanh gì nữa.

Nàng bật tai khom người co ro dưới nền đất phủ trắng bạc đào. Nàng thấy họ mỉm cười với nàng, nàng nghe họ nói...

“Phu nhân, ta đợi nàng.”

Chàng để lại cho nàng nụ cười, chính mình nhào lên người Tiết Doãn, cố thể biến mất trong đoàn binh.

“Tiểu Hành đợi Tiệp Tiệp.”

An Hành lúc ấy một chút ngây ngốc cũng không có, gương mặt cứng rắn khí khái đến khôn cùng. Chỗ y lao vào chỉ vọng lại tiếng gào thét, bóng dáng y lại không thấy trở ra.

“Tiểu Tiệp, vì phu đợi nàng.”

Có trời mới biết nhìn thấy hắn mỉm cười tuyệt vọng đẩy nàng xuống vực, trái tim nàng đã chết lặng đến nhường nào. Lúc ấy có lẽ hẳn thực sự tuyệt vọng lắm rồi, vậy mà vẫn cố gắng cho nàng một lời hứa. Đợi nàng.

“Mẫu thân, hẹn gặp lại.”

Nàng luôn có cảm giác Tiểu Diễm Diễm trưởng thành không giống những đứa trẻ bình thường. Nàng vẫn hay bắt gặp bé con suy tư nhìn xa xăm, nhưng có hỏi thế nào bảo bối cũng nói mơ thấy ác mộng nên sợ hãi. Ấy vậy mà nàng hỏi đã mơ thấy gì bé con liều mạng lắc đầu bảo quên rồi.

Chỉ khi nàng rơi xuống vực thẳm như một mũi tên bay, mờ mịt nhìn thấy bảo bối gục trên vai Cẩm Giai Hạo, đôi mắt xoe tròn mong đợi nhìn nàng, khoe mắt đã đỏ lên, nghẹn ngào nói vọng theo một câu hẹn gặp lại. Lúc ấy nàng mới nhận ra bé con luôn phải gánh vác chuyện gì đó vô cùng tồi tệ nhưng lại cố gắng giấu diếm nàng. Nàng nhìn không được dùng hết sức bầu vú lấy vách đá, giữ lại mạng sống, muốn hỏi cho ra lẽ mọi chuyện.

Nhưng hài tử của nàng, phu quân của nàng hoá thành ngọn đuốc giữa trời đông cứ thế lao xuống bờ vực. Tiếng cười ngày đó lạnh đến thê lương.

Đoạn hồi ký ức dài như cả đời người ập đến đè lên tim La Khả Tiệp. Nỗi đau này, nàng vì né tránh nỗi đau này mà chìm chính mình rơi vào u mê không lối thoát. Thời gian qua nàng đã sống ở một nơi không có âm thanh, ánh sáng, không một sắc màu hay cảm giác gì. Nhưng cuối cùng nàng vẫn phải tỉnh giấc. Tỉnh giấc để đối mặt với sự thật rằng hài tử của nàng, phu quân của nàng đã không còn. Bọn họ đều rời đi. Chẳng còn một ai. Nếu biết lần đó là chia cắt mãi mãi nàng thả bản thân mãi u mê đi đờ đẫn, hoặc cứ thế mang theo ngọn đèn soi lối nắm tay họ đi qua hoàng tuyền tối tăm cô tịch.

Trùng sinh rồi nỗi đau tăng gấp vạn lần. Vốn nghĩ sẽ còn hai mươi năm vui đáp hạnh phúc, nào ngờ chính là hai mươi năm ôm nỗi đau xé lòng này lang thang trên cõi đời.

La Khả Tiệp thét lên, nàng đẩy ngã Ký Hy, dùng hết sức bình sinh lao đi. Nàng cứ chạy, chạy mãi, chạy đến tận cổng thành phía đông. Nàng xô xát với

bình lính gác cổng, đoạt luôn cả đại đao của hắn. Ký Hy hót hải chạy theo sau phải đỡ vị quan binh kia dậy, nịnh nọt vài câu: “Quan gia bớt giận, phu nhân của ta bị bệnh, tâm trí không bình thường, quan gia bỏ qua cho.”

Dứt lời hắn cúi vào tay gã đó ba, bốn thôi bạc, gã mới gầm gừ mấy tiếng: “Ngươi còn không nhanh đi bắt phu nhân điên của ngươi lại!”

“Đa tạ quan gia! Đa tạ quan gia!”

Dứt lời hắn vọt vào trong đuôi theo La Khả Tiệp. Nàng vừa chạy vừa đẩy người cản đường mình. Chiếc xe ngựa từ đầu lao đến trước mặt La Khả Tiệp, nàng nhảy lên đầu con ngựa, đập một phát lên nóc xe rồi bay vút đi.

Xe ngựa vỡ tung cả nóc, vị quý nhân ngồi bên trong thét lên. La Khả Tiệp không ngoái đầu nhìn dù chỉ một lần. Nàng cứ chạy, xuyên qua dòng người tập nập đường như chỉ mình nàng trôi nổi. Ánh mắt nàng nhìn chăm chăm lên bức tường bao bọc hoàng cung cao lớn ấy, tìm nàng thất vọng lại.

Thế giới yên ắng lắm, tàn nhẫn lắm, một lần nữa nàng không nghe thấy gì ngoại trừ nhịp tim của chính mình.

Thứ treo trên tường kia là tim của nàng, lũ lang tâm cầu phở ấy đã xẻ trái tim nàng ra treo lên để thị chúng.

Chưa bao giờ nàng thấy căm hận như lúc này, chưa bao giờ nàng hiểu rõ chữ “hận” nồng sâu là bao như lúc này. Dù cho hai mươi năm trước kẻ quân chủ đứng trên vạn người kia một kiếm đâm chết nàng, nàng cũng chưa từng hận, chỉ thấy giận bản thân.

Nhưng bây giờ nàng hận bọn chúng, cũng hận chính nàng.

Bọn chúng không phải người, là một đám xúc vật, nàng khẳng định, nàng khắc sâu trong tâm khảm ý niệm này, để rồi nàng sẽ chỉ quên đi khi thân xác này nằm dưới bay tấc đất.

La Khả Tiệp lăm lăm đại đao trong tay, bách tính hai bên đang bu quanh nàng đàm luận chột phải lùi bước ra xa vì tiếng gầm gừ của nàng.

Đầu đó trong đám đông run rẩy có tiếng người kinh hô: “Kìa, đó chẳng phải Hộ quốc phu nhân La Khả Tiệp sao?”

Đám đông lặng đi, không khí nặng nề hẳn. Nhưng chỉ chốc lát sau họ bắt đầu xì xầm bán tán, có kẻ nuốt khang mấy lần. Ai ai cũng có chung một câu hỏi “Đó là Hộ quốc phu nhân oai phong lẫm liệt, người vận giáp phục ngồi trên hắc mã trở về từ trận chiến Hoa Quốc, dẹp loạn Dương Vương mà bọn họ chen nhau từng chỗ đứng để đón chào sao?”

Làm sao có thể? Làm sao có thể!

Nữ tử này dù vận trên người bạch y bằng lụa, nhưng chất vải lại thuộc hàng kém nhất, bên ngoài lại khoác áo choàng bằng vải thô ráp, gương mặt đen nhem, hai bên má đều là sẹo, tay chân băng kín vải trắng, vết thương dường bị nứt ra khiến máu đỏ nhuộm màu lên vải băng, dính cả vào y phục, thậm chí vô cùng, có chỗ nào giống Chiến thần Hoàng Quốc? Gạt trẻ con sao?

Cứ nghĩ bọn họ chỉ dừng ở việc bằng tán, nhưng không, người nào đó đã bạo gan ném bắp cải vào nàng, tức giận hô: “Cút đi phản đồ! Cút đi phản đồ! Ngươi bán đứng Hoàng Quốc! Ngươi hoang dâm vô độ! Cút đi phản đồ!”

Một người dám làm sẽ có thêm một người bạo gan bắt chước theo, cứ thế La Khả Tiệp lạc lõng giữa những lời phi nhủ, giữa những rau củ giập nát mà bọn họ ném tới.

Bọn họ ném đồ vào người nàng, mủ trôm đầu của nàng rơi xuống, thả tung mái tóc trắng dọa người.

Dân chúng hoảng loạn né tránh. Có kẻ lại bạo gan chọi càn hăng gái, lớn giọng hét lên: “Yêu quái! Nàng ta không phải Hộ quốc phu nhân! Nàng ta là yêu quái!”

“Ném chết nàng ta!”

“Thiêu chết nàng ta!”

Nàng lặng im đảo mắt nhìn từng người một.

Kẻ làm thần không chỉ trung với quân, còn phải trung với dân. Phía trên là quân của nàng, đám người kia là dân của nàng.

Chữ “trung” của nàng rẽ mặt thế sao?

Đáy mắt La Khả Tiệp ánh lên nét cười giễu cợt.

Nghe động tĩnh lớn bên này quân lính liền rầm rập kéo đến. Bọn họ không ai là không biết La Khả Tiệp, chủ tướng ngày nào. Nhưng bây giờ không kẻ nào nhận ra nàng. Trước mắt bọn chúng mà nói chính là yêu vật đang hoành hành trước thiên uy. Bọn chúng từng người từng người dân thể trận bao vây nàng, lớn tiếng truy hô chia mũi thương bén nhọn nhắm vào nàng mà đâm tới. La Khả Tiệp siết chặt đại đao trong tay, không nói không rằng nhảy lên một cước giẫm toàn bộ thương của bọn chúng dưới chân, dùng khinh công vững vàng hạ bước trên tường thành. Binh lính phía trên vừa phát giác ra đã bị nàng đập xuống, tan xương nát thịt. Nàng tiến gần đến hai bóng dáng đã giả lạnh bị treo trên tường thành, cắt dây thừng ôm chặt lấy họ. Thân xác bọn họ đã biến dạng nhưng nàng vẫn nhận ra. Nàng vuốt ve vết chém sâu thật sâu trên cổ Mộ Viễn Kỳ đến gương mặt bị chất độc ăn mòn của An Hành.

Đã một tháng rồi, nàng u mê đã hơn một tháng rồi, thân xác bọn họ không chỉ giá lạnh thôi. Đau đớn của họ như thấm vào tim nàng, chảy tràn trong máu thịt nàng. La Khả Tiệp lặng người ôm bọn họ trong vòng tay, nàng muốn nghe thấy tiếng họ, muốn nghe họ gọi tên nàng, nhưng sao thế gian này lại tĩnh lặng đến vậy?

Nàng ngồi đó, ngồi đến khi vết thương chưa lành trên thân thể nứt ra đã nhuộm bạch y bằng lụa của nàng thành màu đỏ của hoàng hôn.

Ký Hy đứng bên dưới đầu lòng nhìn lên trên. Hắn được Mộ Viễn Kỳ hạ lệnh chờ dưới đáy vực, chỉ kịp chôn cất Cẩm Giai Hạo và hài tử của nàng. Bọn người trong cung đã treo xác hai phu quân của La Khả Tiệp ở đây thị chúng.

Chúng không chỉ muốn giết cả nhà nàng, còn gieo tiếng xấu cho nàng, khiến nàng thân bại danh liệt.

Nhìn bọn binh lính đang kéo nhau ủa ra, tay cầm binh khí, cung tên hướng về nàng, lòng Ký Hy trầm xuống. Hắn huyết sáo một hơi thật dài, giờ tám kim bài lên cao, từ trong các dãy lầu hai bên con đường mười hai bóng dáng cao lớn, hắc y bao kín người phóng ra dần thành thế trận bảo vệ La Khả Tiệp.

Bọn họ, Thập Nhị Hộ Pháp của Dạ Nguyệt Các.

Lúc trước Mộ Viễn Kỳ đột nhiên giao tám kim bài khắc hình bạch trạch - thứ có thể điều động được Thập Nhị Hộ Pháp cho hắn, có lẽ chàng đã lường trước một ngày này, hoặc vạ chăng chàng biết bản thân ra đi rất khó có đường về.

Ký Hy ngẩng mặt lên, chăm chú quan sát Thập Nhị Hộ Pháp trong truyền thuyết. Bọn họ như tám khiên vững chãi bao bọc lấy La Khả Tiệp.

Kẻ chủ tướng truy hô “Bắn!”

Hàng trăm mũi tên như cơn mưa rào mùa hạ phóng ra. Nhưng chỉ trong một cái chớp mắt chúng chỉ còn là những đoạn tên có đuôi không có đầu, vô dụng rơi phịch xuống. Không một đầu tên nào kịp lướt qua rào chắn.

Phía dưới ngày càng hỗn loạn. Chợt La Khả Tiệp đứng lên, sóng dao trong tay đánh bật mũi tên chuyển hướng đâm thẳng vào tâm tinh kẻ chủ tướng. Lũ còn lại phút chốc hoá thành bọn chuột nhãi nhép, hoang mang cong đuôi lại toang bỏ chạy. La Khả Tiệp đứng trên mép tường thành, chỗ viên gạch cao nhất cầm những ngọn cờ Hoàng Quốc tung bay dưới ánh dương. Đôi mắt tím u uẩn sương giá nhìn xuống dưới, không phải cái nhìn đồ ngầu ngẹn uất như đã tưởng. Trong mắt nàng chỉ có nét lạnh, không một cảm xúc nào rõ ràng, ổn định, quá nhiều đợt sóng đã đến đỉnh điểm, thứ có thể nhìn thấy chỉ là lạnh lẽo, cái lạnh của loài dã thú, không có tình người, không bao hàm biểu cảm dư thừa nào.

“Các người hãy nhớ cho thật kỹ, lũ sài lang! Các người chó có than trách! Trời cao không nghe thấy đâu!”

Nàng dứt lời mây đen đã kéo đến, sấm chớp chẻ ngang bầu trời, giạt liên hồi phía sau nàng, giữa tiết trời đương xuân bỗng xuất hiện cơn mưa. Cơn mưa thật lớn, tựa như cơn giận dữ.

Ngày đó ai chứng kiến cảnh này cũng phải rùng mình, có kẻ còn ám ảnh cho đến lúc chết.

Nhưng tuyệt nhiên không một ai hay biết Chiến thần đã biến mất khỏi Hoàng Quốc như thế nào.

(1) Chiêu tịch khốc điện: Khách đến viếng và chủ nhân đón tiếp khách trong trạng thái bi cảm khốc thương và khách động viên chủ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Sủng Tam Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.